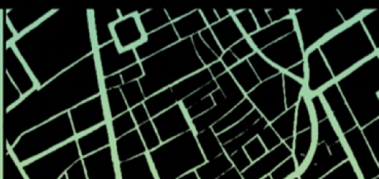

Τα Κρυφά Όπλα της Πόλης

Βιβλίο 7

Η Νύφη του Χάροντα

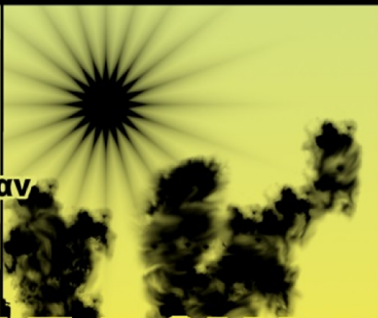

οι Κάτοικοι της Τεχνοθήκης

και η Κατάκτηση

Μια ιστορία από το
Θρυμματισμένο Σύμπαν

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

© Κώστας Βουλαζέρης

<https://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris>

ISBN(set): 978-618-5031-57-2

ISBN: 978-618-5031-64-0

Για τα πνευματικά δικαιώματα αυτού του κειμένου ισχύουν οι όροι του Creative Commons – **<https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/gr/>**

- Επιτρέπεται να το διανέμετε ελεύθερα, στην παρούσα του μορφή και μόνο.
- Δεν επιτρέπεται να το τροποποιήσετε ή να το αλλοιώσετε με οιονδήποτε τρόπο.
- Δεν επιτρέπεται να το χρησιμοποιήσετε για διαφημιστικούς ή εμπορικούς λόγους.

Αυτό το βιβλίο είναι λογοτεχνικό. Όλα τα ονόματα, τα πρόσωπα, και οι καταστάσεις είναι φανταστικά ή χρησιμοποιούνται με φανταστικό, λογοτεχνικό τρόπο. Οποιαδήποτε ομοιότητα με αληθινά ονόματα, πρόσωπα, ή καταστάσεις είναι καθαρά συμπτωματική.

Περισσότερες ιστορίες από το **Θρυμματισμένο Σύμπαν**

δωρεάν στο

**[www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/
thrymmatismeno_sympan](https://www.fantastikosorizontas.gr/kostasvoulazeris/thrymmatismeno_sympan)**

ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΛΑΖΕΡΗΣ

Τα Κρυφά Όπλα της Πόλης
BIBΛΙΟ ΕΒΔΟΜΟ

Η Νύφη του Χάροντα, οι Κάτοικοι της Τεχνοθήκης, και η Κατάκτηση

*Μια Ιστορία από το
Θρυμματισμένο Σύμπαν*

[Θυγατέρες της Πόλης]

/1\

Η Νύφη του Χάροντα νιώθει φοβισμένη μες στη φυλακή της, και απεγνωσμένη: η νόσησή της ζητά βοήθεια – αντηχήσεις ταξιδεύουν στην Πόλη...

Πριν από τέσσερις ημέρες, μέσα στο απόγευμα, είχε αισθανθεί μια μεγάλη καταστροφή. Τα σωθικά της ήταν σαν να είχαν ξαφνικά αναποδογυρίσει. Είχε διπλωθεί, βογκώντας. Το κεφάλι της κουδούνιζε.

Η Πόλη...

Η Πόλη είχε τραυματιστεί, και η Φοίβη ένιωθε τον πόνο της.

Για κάποια ώρα έμεινε γονατισμένη στο ένα γόνατο, μέσα στο σαλό-νι του διαμερίσματος-φυλακή της, βαριανασαίνοντας, προσπαθώντας να συνέλθει.

Μα τον Ανόφθαλμο, τι ήταν αυτό; Τι ήταν αυτό;

Η Φοίβη σηκώθηκε όρθια και, ακολουθώντας τη διαίσθησή της, πλησίασε το παράθυρο που καταλάβαινε ότι βρισκόταν πιο κοντά στην τρομερή πανωλεθρία. Ήταν καγκελωτό, φυσικά, όπως όλα τα παράθυρα και όλες οι μπαλκονόπορτες – τα πάντα κανονισμένα από αυτή την ελεεινή Αδελφή της, την Κορίνα.

Η Φοίβη κοίταξε πέρα από τα κάγκελα, τους δρόμους, τις γέφυρες, τα οικοδομήματα του Μεγάλου Λιμανιού της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας. Πού είχε γίνει η καταστροφή; Πού; Δεν έβλεπε πουθενά τίποτα το διαφορετικό. Δεν έβλεπε τον κόσμο να έχει ανησυχήσει. Τα οχήματα κινούνταν όπως συνήθως εδώ. Οι διαβάτες το ίδιο· τα αεροσκάφη το ίδιο. Όλα τα πολεοσημάδια έδειχναν πως τίποτα σπουδαίο δεν συνέβαινε στο Μεγάλο Λιμάνι.

Πού, τότε; Πού είχε συμβεί;

Νότια, σκέφτηκε η Φοίβη. Πρέπει νάγινε νότια. Πέρα από τον Ριγοπόταμο... Στη Β' Κατωρίγια Συνοικία; Ή ακόμα πιο μακριά;

Και τι μπορεί να ήταν; Σίγουρα όχι ένας απλός σεισμός. Έναν απλό σεισμό δεν θα τον αισθανόταν έτσι· ήταν σίγουρη. Αυτό που είχε νιώ-

σει ήταν χειρότερο. Δεν ήταν κάτι που είχε πλήξει μόνο τους ανθρώπους της Ρελκάμνια· ήταν κάτι που είχε πλήξει *την ίδια την Πόλη*.

Η Φοίβη έτριψε με το ένα χέρι το διάφραγμα της κάτω από το στήθος της. Ακόμα αισθανόταν σαν εκεί να ήταν καρφωμένο ένα μαχαίρι. Ή σαν ένα μαχαίρι να είχε μόλις βγει, αφήνοντας πίσω του ένα ανοιχτό τραύμα.

Ξεροκατάπιε.

Η Κορίνα θα μου εξηγήσει, σκέφτηκε. *Κι εκείνη πρέπει να το ένιωσε*. Η Φοίβη δεν αμφέβαλλε ότι ήταν κάτι το πραγματικό. Δεν αμφέβαλλε ότι κι άλλες θυγατέρες θα το είχαν νιώσει. Τέτοια αίσθηση δεν μπορεί να ήταν ψευδαίσθηση. Ήταν πολύ *έντονη* για ψευδαίσθηση.

Όταν νύχτωσε, ο ύπνος την πήρε με δυσκολία. Τα νεύρα της ακόμα δονούνταν σαν χορδές μουσικού οργάνου ύστερα απ'αυτό που είχε νιώσει. Ήταν τσιτωμένη. Ανήσυχη.

Πρώτα, ξάπλωσε στο κρεβάτι του υπνοδωματίου, περιμένοντας την καταραμένη την Κορίνα – ή αυτή την ηλίθια προδότρια, τη Τζέσικα – να έρθει για να της μιλήσει από το παράθυρο στον τοίχο. Η ώρα, όμως, περνούσε και καμια από τις Αδελφές της δεν παρουσιαζόταν.

Η Φοίβη σηκώθηκε από το κρεβάτι ντυμένη μόνο με τα εσώρουχά της, παρότι ήταν χειμώνας και σύστημα θέρμανσης δεν υπήρχε στο διαμέρισμα-φυλακή της (η Κορίνα δεν είχε... μεριμνήσει γι'αυτό, η γαμμένη σκρόφα). Δεν κρύωνε. Ένιωθε το σώμα της καυτό σαν πυρωμένο μέταλλο. Από την υπερένταση. Ιδρώτας κυλούσε επάνω της.

Φοβόταν; Τι φοβόταν; Δε μπορεί να φοβόταν. Δεν υπήρχε τίποτα για να φοβάται! Η Πόλη θα φρόντιζε για εκείνη.

Φοβόταν ότι η μεγάλη καταστροφή θα ξαναγινόταν; Ότι θα τη χτυπούσε κι αυτήν;

Φοβόταν; *Όχι! Δε φοβάμαι τίποτα! Είμαι η Νύφη του Χάροντα! Δε φοβάμαι τίποτα! Η Πόλη με καθοδηγεί!*

Αλλά η Πόλη είχε τραυματιστεί. Η Πόλη είχε, κάπως, *χτυπηθεί*. Άσχημα. Είχε χτυπηθεί...

Η Φοίβη γονάτισε μέσα στο σαλόνι πάλι, αλλά τώρα όχι επειδή είχε νιώσει κάποιον ξαφνικό πόνο. Γονάτισε επειδή οι πρόσφατες αναμνήσεις από τη μεγάλη καταστροφή γέμισαν ξανά το μυαλό της. Τόσο

τρομερό... Αυτό που είχε συμβεί ήταν τόσο τρομερό... Ήταν σαν αυτό που είχε συμβεί στον γάμο της – οι Νοσταλγοί του Λευκού, βόμβες, φωτιές, νεκροί... ο Κύριός της ο Χάροντας, ο Ανόφθαλμος, είχε έρθει... Η Φοίβη έκλαιγε με λυγμούς, κάνοντας πέρα-δώθε, γονατισμένη στο πάτωμα, διπλωμένη.

Ούρλιαξε άναρθρα, σαν θηρίο.

Ο Σύζυγός της, ο Ανόφθαλμος, ο Οδηγός του Ερέβους, είχε σαστίσει. Το καταλάβαινε. Τώρα το καταλάβαινε. Ήταν τόσοι πολλοί οι νεκροί, τόσοι *τρομαχτικά* πολλοί, που ο Χάροντας δυσκολευόταν να συγκεντρώσει τις ψυχές τους για να τις οδηγήσει στο Έρεβος πέρα από τον κόσμο. Ακόμα κι ο Χάροντας είχε τρομάξει απ'αυτό που είχε συμβεί...

Η Φοίβη συνήλθε ύστερα από λίγο. Ο έντονος φόβος δεν έφυγε τελείως από μέσα της, αλλά σηκώθηκε όρθια. Και ξάπλωσε στον καναπέ. Έπρεπε να κοιμηθεί. Της χρειαζόταν ύπνος. Ο ύπνος θα την ξεκούραζε, θα έδιωχνε αυτές τις κακές αισθήσεις. Η Πόλη θα φρόντιζε για εκείνη.

Τι είχε συμβεί; Τι μπορεί να είχε συμβεί; Τι;

Η Φοίβη πάλι δεν κατάφερνε να κοιμηθεί. Τα νεύρα της φλέγονταν σαν πυρακτωμένα καλώδια.

Γλίστρησε το χέρι της μέσα στην περισκελίδα της, χαϊδεύοντας τον εαυτό της, πρώτα επιφανειακά, μετά ολοένα και πιο βαθιά. Έκλεισε τα μάτια. Στην αρχή, τίποτα δεν γινόταν. Το σώμα της δεν απαντούσε. Ύστερα άρχισε ν'ανταποκρίνεται στο άγγιγμά της. Η Φοίβη αναστέναξε, έγλειψε τα χείλη της, με τα βλέφαρα ακόμα κλειστά. Ξεροκατάπιε. Μάζεψε, αντανakλαστικά, τα γόνατά της προς τα πάνω. Η ερωτική αίσθηση γινόταν ολοένα και πιο έντονη. Η φόρτιση ολοένα και μεγαλύτερη. Μια φλόγα που φουντώνει, φουντώνει, φουντώνει... μέχρι που δεν μπορεί άλλο να φουντώσει. Και σβήνει μέσα σε μια θυελλώδη έκρηξη.

Το σώμα της χαλάρωσε πάνω στον καναπέ. Η αναπνοή της ακουγόταν δυνατή στ'αφτιά της. Έγλειψε τα χείλη της ξανά· ήταν ξεραμένα. Αλλά αισθανόταν ήρεμη. Ήρεμη, επιτέλους, ύστερα από πολλή ώρα – από τότε που είχε γίνει η τρομερή καταστροφή. Κι άρχισε να κρυώνει, σαν τώρα να μπορούσε να ξανανιώσει την ψύχρα του χειμώνα.

Δεν είχε, όμως, κουράγιο να σηκωθεί από τον καναπέ για να ντυθεί. Ήταν, ξαφνικά, τόσο κουρασμένη... Ο ύπνος την πήρε απροειδοποίητα στην αγκαλιά του...

...και η Φοίβη γλίστρησε μέσα σε μια σκοτεινή σήραγγα, στροβιλιζόμενη. Ένας παγερός αέρας τη χτυπούσε. Τη γαργαλούσε. Κι εκείνη γελούσε, γιατί ήταν ευχάριστη η αίσθηση.

Μετά, όμως, ο στρόβιλος έγινε πολύ πιο δυνατός. Μουγκρητά και λάμψεις. Και κομμάτια ύλης τη μαστίγωναν – πέτρες, ξύλα, κι άλλα πράγματα.

Πού βρισκόταν;

Λιποθύμησε...

...και ξύπνησε μες στο σκοτάδι. Φοβισμένη. Μην ξέροντας πού να πάει. Φώναζε το όνομα της Αδελφής της

(Μιράντα! Μιράντα! Μιράντα!)

μα εκείνη δεν την άκουγε.

Προσπάθησε να βρει τον δρόμο της στα τυφλά, αγγίζοντας, ψηλαφώντας.

Ένα επικίνδυνο φως άρχισε να την κυνηγά, το οποίο είχε τη μορφή ανθρώπου. Έτρεξε να του ξεφύγει και, τελικά, τα κατάφερε.

Φοβόταν ότι η Αδελφή της είχε σκοτωθεί. Φοβόταν ότι οι πάντες είχαν σκοτωθεί εκτός από εκείνη. Και σύντομα κι η ίδια θα πέθαινε, γιατί από εδώ δεν υπήρχε διέξοδος, παρότι καταλάβαινε ότι είχε επιστρέψει, είχε επιστρέψει...

(Μιράντα! Μιράντα! Μιράντα!)

Αλλά μετά η Αδελφή της ήταν εκεί – την είχε βρει!

Η Αδελφή της – η Μιράντα – της ήταν γνωστή αλλά, συγχρόνως, δεν την ήξερε. Πώς ήταν δυνατόν;

ΠΩΣ ΗΤΑΝ ΔΥΝΑΤΟΝ;

Μέσα σε μια θύελλα η Φοίβη παρασύρθηκε, γλιστρώντας σε μια σκοτεινή σήραγγα.

Και στεκόταν σ'ένα μπαλκόνι, τώρα, πλάι στις Αδελφές της, αντικρίζοντας τη μεγάλη καταστροφή. Βλέποντας τα οικοδομήματα της Πόλης να διαλύονται τυλιγμένα σε σύννεφα σκόνης, καθώς άλλα πράγματα ξεπετάγονταν μέσα από την ίδια την πραγματικότητα – πέτρες χώματα βλάστηση νερά. Και στον ουρανό είχε παρουσιαστεί ένας δεύτερος ήλι-

Η Νύφη του Χάροντα, οι Κάτοικοι της Τεχνοθήκης, και η Κατάκτηση

ος, κι ακόμα ένα φωτεινό σώμα, πολύ πιο αδύναμο... Έτρεμε ολόκληρη, ζαλιζόταν, και ξερνούσε. Και, δίπλα της, οι Αδελφές της ήταν εξίσου ταραγμένες.

Με τις άκριες των ματιών της, η Φοίβη είδε την Άνμα. Την Άνμα!

ΤΙ ΕΚΑΝΕ Η ΑΝΜΑ ΕΔΩ;

Η Φοίβη γλίστρησε μέσα σε μια σκοτεινή σήραγγα, στροβιλιζόμενη... και είπε στις Αδελφές της – στην Άνμα και σε μια άλλη, μια καφετόδερμη, μαυρομάλλα γυναίκα που δεν θυμόταν το όνομά της, αλλά το ήξερε, το ήξερε! – ότι έπρεπε να πάνε να βρουν τη Μιράντα. Τη Μιράντα! Ήταν παγιδευμένη εκεί μέσα. Κι έπρεπε να πάνε να τη βρουν! Να τη σώσουν! Μόνο εκείνες μπορούσαν!

ΠΟΙΑ ΉΤΑΝ Η ΜΙΡΑΝΤΑ;

Η Φοίβη γλίστρησε μέσα σε μια σκοτεινή σήραγγα, και έπεφτε, όλο έπεφτε... προς... τίποτα...

–σφαιρικές μηχανές με βιολογικά πλοκάμια, οι οποίες τραγουδούσαν και φωτίζαν...

–ένας άντρας με μαύρα μούσια και μαύρα μαλλιά, και κατάλευκο δέρμα, και όψη που έμοιαζε αρχαία αν και δεν ήταν γέρος...

–ένα μηχανικό πόδι· είχε ένα μηχανικό πόδι κάτω απ'το κομμένο πόδι της...

–έρχονταν οι στρατοί του Αλυσσοδεμένου Ποιητή! γινόταν επίθεση!

–οι Νομάδες των Δρόμων: έπρεπε να βρει τους Νομάδες των Δρόμων...

–η Άνμα οδηγούσε... οδηγούσε...

ΤΙ ΔΟΥΛΕΙΑ ΕΙΧΕ Η ΑΝΜΑ ΕΔΩ;

Η Τζέσικα μπήκε στο κατεστραμμένο κατάστημα καβάλα σ'ένα δίκυκλο, με το πουλί της πιασμένο στον ώμο της. «Τι κάνεις εκεί, Αδελφή μου; Πάλι με τους λάθος ανθρώπους είσαι; Έλα μαζί μας! Έλα με το μέρος του Αλυσσοδεμένου Ποιητή!

»Δεν το καταλαβαίνεις, ανόητη; Η Κορίνα έχει δίκιο!» γέλασε η Τζέσικα. «Η Πόλη σ'έφερε εδώ για να συμμαχήσεις με τον Κάδμο, όχι για να τον σκοτώσεις–»

ΔΕΝ ΞΕΡΕΙΣ ΕΣΥ ΓΙΑΤΙ Μ'ΕΣΤΕΙΛΕ Η ΠΟΛΗ ΕΔΩ, ΤΖΕΣΙΚΑ!

«Κι όμως ξέρω, Αδελφή μου! Βλέπεις αυτή την καταστροφή; Όλη αυτή την καταστροφή; Ο Βόρκεραμ-Βορ φταίει γι'αυτή την καταστροφή. Ο Βόρκεραμ-Βορ είναι ο εχθρός σου!»

ΟΧΙ!

Η Κορίνα ήταν δίπλα στη Τζέσικα. «Γιατί δεν μας ακούς, Φοίβη; Δε θέλουμε το κακό σου. Θέλουμε να σε οδηγήσουμε στον σωστό δρόμο–»

ΜΟΝΟ Η ΠΟΛΗ ΜΕ ΟΔΗΓΕΙ ΣΤΟΝ ΔΡΟΜΟ ΜΟΥ!

«Έχεις παραπλανηθεί, Αδελφή μου. Η Πόλη, πολλές φορές, μας παίζει παράξενα παιχνίδια.

»Θα σ'άφηνε η Πόλη να φυλακιστείς, αν πραγματικά ήθελε να σκοτώσεις τον Κάδμο;

»Ο Βόρκεραμ-Βορ είναι ο στόχος σου!

»Ο Βόρκεραμ-Βορ.

»Ο Βόρκεραμ-Βορ!»

Βόρκεραμ-Βορ... Βόρκεραμ... Βορ... Βορ... Βορ...

–και μια αρχέγονη πόλη, γεμάτη κακόβουλα, διεστραμμένα στοιχειακά, απλωνόταν γύρω της, ενώ σφαιρικά μηχανικά όντα την ακολουθούσαν, και είχε πίσω της δύο επιβάτες

–μια σύγκρουση με πλάσματα με μεταλλικό δέρμα και φωτεινά μάτια, που τρόμαζαν από ασυνήθιστους ήχους

–και πλησίαζε τώρα...

...πλησίαζε να φτάσει εκεί που...

...ήταν φυλακισμένη

φυλακισμένη!

ΟΧΙ!

φυλακισμένη

ΟΧΙ!

«Όχι!»

Η Φοίβη τινάχτηκε, παίρνοντας καθιστή θέση πάνω στον καναπέ. Ένιωθε το σώμα της παγωμένο, σαν να ήταν για μέρες στο ψυγείο, αλλά ιδρώτας κυλούσε πάνω στο χρυσαφένιο δέρμα της.

Και είχε την αίσθηση πως είχε κοιμηθεί πολύ. Πολύ.

Νόμιζε πως ολόκληρες μέρες είχαν περάσει.

Ήταν δυνατόν να είχε κοιμηθεί τόσο πολύ;

Η Φοίβη σηκώθηκε απότομα όρθια. Πλησίασε ένα ρολόι του σαλονιού. Κοίταξε την ημερομηνία.

Τέσσερις μέρες! σκέφτηκε, τρέμοντας ξαφνικά. Κοιμόμουν τέσσερις γαμημένες μέρες!

«Κορίνα!» φώναξε. «*KOPINAAAAA!*» ούρλιαξε.

Καμια απάντηση δεν πήρε.

Γιατί η καταραμένη σκύλα δεν την είχε επισκεφτεί; Γιατί δεν είχε έρθει επί τέσσερις ολόκληρες ημέρες;

«Κορίνα! Πού στον κόλο του Σκοτοδαίμονος είσαι, Κορίνα;»

Η Φοίβη πήγε στο παράθυρο του υπνοδωματίου – στο καγκελωτό παράθυρο που έβλεπε ένα άδαιο, έρημο δωμάτιο δίπλα, σε άλλο διαμέρισμα της πολυκατοικίας. Από εκεί ερχόταν συνήθως η Κορίνα. Τώρα, όμως, η Φοίβη δεν έβλεπε εκεί ούτε αυτήν ούτε κανένα της σημάδι.

Άρχισε να περιφέρεται μες στο διαμέρισμά της, ξυπόλυτη, χωρίς να ντυθεί. Την είχαν εγκαταλείψει; Και η Κορίνα και η Τζέσικα; Γιατί; Είχε σχέση μ' αυτή την καταστροφή; Τι είχε γίνει; Τι; Τι;

Γιατί η Πόλη δεν της έδειχνε έναν δρόμο για να φύγει από δω μέσα;

Η Φοίβη πήγε στο μπάνιο. Άνοιξε τη βρύση και, με τις χούφτες, ήπια νερό. Διψούσε πολύ. Ύστερα, συνέχισε να βηματίζει ώσπου κατέρρευσε τελικά σε μια πολυθρόνα του σαλονιού. Ακούμπησε τους αγκώνες της στα γόνατα και το κεφάλι της στα χέρια.

Τα όνειρά της ήρθαν ξανά στο μυαλό της.

Δεν ήταν απλά όνειρα. Είχε δει... είχε δει την καταστροφή. Είχε δει αυτό που είχε συμβεί.

Και ήταν και η Άνμα εκεί κοντά... και άλλες Αδελφές της.

Και η Μιράντα... η Μιράντα... Ποια ήταν η Μιράντα; Αυτή η Θυγατέρα για την οποία μόνο φήμες είχε ακούσει;

Η Μιράντα ερχόταν προς τα εδώ, συνειδητοποίησε η Φοίβη. Ή ίσως ήδη να είχε έρθει. Στο Μεγάλο Λιμάνι. Διασχίζοντας μια αρχέγονη υπόγεια πόλη ενώ μηχανικά όντα, σαν σφαίρες με πλοκάμια, την ακολουθούσαν.

«Τι λες, γαμώτο;» γρύλισε η Φοίβη, τρίζοντας τα δόντια. «Τι σκατά λες; Δεν υπάρχουν τέτοια πλάσματα!» Είχε τρελαθεί; Είχε τρελαθεί εδώ πέρα;

Τινάχτηκε όρθια. Άρχισε να πηγαίνει στα παράθυρα και στις μπαλκονόπορτες (που όλα είχαν κάγκελα) και να κοιτά έξω, το Μεγάλο Λιμάνι, μέσα στο φως του πρωινού. Ήταν αυγή. Είχε μόλις ξημερώσει.

Βρισκόταν η Μιράντα εδώ;

Παγιδευμένη μέσα σ'ένα διαμέρισμα-φυλακή. Στημένο από την Αδελφή της. Τα πάντα είχαν κάγκελα· δεν μπορούσε να βγει από πουθενά. Και κάθε τόσο η Αδελφή της ερχόταν και προσπαθούσε να της αλλάξει στόχο, προσπαθούσε να την κοροϊδέψει, να παίξει με το μυαλό της. Αλλά εκείνη ήξερε γιατί ήταν εδώ! Ήξερε γιατί ήταν εδώ! Η Πόλη την καθοδηγούσε.

Μετά, πίσω από το παράθυρο στον τοίχο – το καγκελωτό παράθυρο που έβλεπε το ρημαγμένο διπλανό δωμάτιο – ήρθε κι η άλλη Αδελφή της, η Τζέσικα, από την οποία πιο πριν είχε ζητήσει βοήθεια. Η Τζέσικα την είχε προδώσει! Είχε συμμαχήσει με την Κορίνα. Της έλεγε τώρα τις ίδιες μαλακίες που έλεγε και η Κορίνα.

Τον Βόρκεραμ-Βορ. Να σκοτώσει τον Βόρκεραμ-Βορ. Τον Βόρκεραμ-Βορ. Γι'αυτό η Πόλη την είχε καθοδηγήσει εδώ: για να καταλάβει ότι έπρεπε να σκοτώσει τον Βόρκεραμ-Βορ. Η Πόλη μιλούσε με μυστηριώδεις τρόπους...

Τον Βόρκεραμ-Βορ.

Βόρκεραμ-Βορ... Βόρκεραμ... Βορ... Βορ... Βορ...

«Δε μπορείς να μου ξεφύγεις, Μιράντα,» είπε η Κορίνα, ατενίζοντάς την με πράσινα μάτια σαν λεπίδες γυαλιστερών στιλέτων. «Είσαι φυλακισμένη. Δε μπορείς να φύγεις από πουθενά. Είμαι η Αρχόντισσα της Πόλης, και ΕΙΣΑΙ ΦΥΛΑΚΙΣΜΕΝΗ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ ΜΟΥ!»

Κλεισμένη σ'ένα διαμέρισμα-φυλακή. Μπαλκονόπορτες και παράθυρα όλο κάγκελα· η εξώπορτα χτισμένη. Τα πάντα γύρω της έρημα. Μόνη της. Κανείς δεν ήταν εκεί για να τη βοηθήσει...

Τα βλέφαρά της άνοιξαν.

Η Μιράντα ανασηκώθηκε πάνω στο πισινό κάθισμα του τρίκυκλου του Πανιστόριου.

Ο Αλέξανδρος κοιμόταν μπροστά, στη θέση του οδηγού, ροχαλίζοντας ελαφρά, καθώς το κεφάλι του έγερνε πίσω.

Η Εύνοια ήταν έξω, καθισμένη σε μια πέτρα των ερειπίων, καπνίζοντας ένα τσιγάρο, με την καραμπίνα της στα γόνατά της. Με τα Εκτρώματα γύρω της. Τώρα είχαν βγάλει πάλι τα πλοκάμια τους, αλλά δεν κινούνταν. Περίμεναν.

Η Μιράντα βγήκε από το όχημα.

Η Εύνοια συνοφρυώθηκε βλέποντάς την. «Συμβαίνει κάτι;»

Η Νύφη του Χάροντα, οι Κάτοικοι της Τεχνοθήκης, και η Κατάκτηση

Η Μιράντα κόμπιασε, προσπαθώντας να βάλει σε μια τάξη το όνειρό της. «Όχι...» αποκρίθηκε, γιατί ήταν βέβαιη πως η Αδελφή της εννοούσε μήπως κάποιος πλησίαζε κρυμμένος – μήπως η Μιράντα είχε ειδοποιηθεί από τη Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως.

«Μπορούσες να κοιμηθείς καμια ώρα ακόμα–»

«Μια Αδελφή μας,» είπε η Μιράντα, γλείφοντας τα ξεραμένα χείλη της. Άνοιξε ένα μπουκαλάκι με νερό και ήπιε μια γουλιά. «Φυλακισμένη κάπου εδώ κοντά, νομίζω.»

«Τι;» μόρφασε η Εύνοια. «Ποια;»

«Δεν είμαι σίγουρη.» Ήπιε ακόμα μια γουλιά νερό. «Δε νομίζω πως την ξέρω. Αλλά η Κορίνα φταίει. Αυτή τη φυλάκισε.»

/2\

*Ένας εισβολέας που βαδίζει με τα πόδια του Σκοτοδαίμονος· οι μαντικές
ικανότητες της ιέρειας· ψέματα, και μια συμφωνία· οι ανιχνευτικές
δυνάμεις του σαμάνου· ένα εξαφανισμένο τζάμι.*

Ο άντρας πλησίαζε την *Τεχνοθήκη* μες στο σκοτάδι της βαθιάς νύχτας, ντυμένος με μαύρα ρούχα. Στο κεφάλι φορούσε κουκούλα· στο πρόσωπο, δερμάτινη μαύρη μάσκα που κάλυπτε μόνο την επάνω μεριά, αφήνοντας το σαγόني και το στόμα εκτεθειμένα. Στον ώμο του κουβαλούσε έναν σάκο που έμοιαζε άδειος. Τα μόνα πράγματα που περιείχε ήταν δυο άλλοι σάκοι, τυλιγμένοι.

Ο άντρας ερχόταν εδώ για να κλέψει.

Έφτασε στο πλάι του τοίχου του περιβόλου. Λύγισε τα γόνατά του και, απότομα, τα τέντωσε, πηδώντας προς τα πάνω ενώ άπλωνε τα χέρια του που ήταν ντυμένα με γάντια χωρίς δάχτυλα. Γαντζώθηκε στην κορυφή του τοίχου και τράβηξε το σώμα του με ευκολία – έμοιαζε γυμνασμένος, δυνατός, αν και δεν ήταν πλατύσωμος· αντιθέτως: λιγνός και ευλύγιστος.

Δεν καβάλησε αμέσως τον τοίχο· έβγαλε, πρώτα, το μισό κεφάλι του επάνω. Τα μάτια του κοίταξαν, μέσα από τη μαύρη μάσκα, τον κήπο της *Τεχνοθήκης*. Κανείς δεν φαινόταν από τούτη τη μεριά· μόνο σκοτάδια. Ο κλέφτης σκαρφάλωσε με άνεση στην κορυφή του τοίχου, πέρασε τα πόδια του απ'την άλλη, και πήδησε κάτω, ανάλαφρα σαν γάτος της Ατέρμονης Πολιτείας.

Διέσχισε τον περίβολο της *Τεχνοθήκης*, που φωτιζόταν από τα δύο φεγγάρια της Ρελκάμνια, το ένα αργυρόχρωμο, το άλλο πορφυρόχρωμο, και παρατήρησε ότι κάποιοι είχαν περιποιηθεί τα φυτά εδώ· δεν ήταν εγκαταλειμμένα. Τα είχαν κουρέψει, τα είχαν ποτίσει, είχαν βάλει πασάλους στη γη για να υποστηρίξουν κάποια που έγερναν, είχαν φτιάξει μια μικρή πέργκολα.

Και ανάμεσα στη βλάστηση υπήρχαν έργα τέχνης. Ο άντρας είδε ένα άγαλμα, εφιαλτικό μες στο φεγγαρόφωτο, καθώς δεν έμοιαζε νάχει καμία πολύ συγκεκριμένη μορφή – από εκείνα τα σουρεαλιστικά, αναμφίβολα. Παρακάτω, είδε μια σημαία που είχε καμπανάκια κρεμασμένα γύρω της τα οποία, όταν φυσούσε, μάλλον έκαναν θόρυβο· αλλά απόψε δεν είχε αέρα. Η σημαία κρεμόταν από ένα οριζόντιο ξύλο και είχε ζωγραφισμένο επάνω της ένα πρόσωπο που δεν φαινόταν καλά στο φως των φεγγαριών.

Ο άντρας δεν επιχείρησε να κλέψει τίποτα απ'αυτά που είδε στον κήπο, φυσικά. Ήθελε πράγματα που μπορούσαν να χωρέσουν στους σάκους που είχε φέρει μαζί του.

Μέσα στην ίδια την *Τεχνοθήκη* βρίσκονταν οι πραγματικοί θησαυροί.

Πλησίασε το οικοδομικό σύμπλεγμα στο κέντρο του περιβόλου, σκυμμένος, περνώντας μόνο από τα πιο βαθιά σκοτάδια, προσέχοντας για φρουρούς. Δεν πήγε κοντά στην κεντρική είσοδο· πήγε από δίπλα. Φτάνοντας μπροστά σ'ένα παράθυρο, δοκίμασε να το ανοίξει. Ήταν κλειστό από μέσα, με μάνταλο. Ο κλέφτης έβγαλε ένα ξιφίδιο από τα ρούχα του και πάτησε το κουμπί στην κάτω μεριά της λαβής, ενεργοποιώντας την ιδιότητα υαλικής υγροποίησης. Ακούμπησε τη λεπίδα πάνω στο αριστερό τζάμι του παραθύρου, και το τζάμι φάνηκε να αναδεύεται σαν νερό. Μετά από μερικές στιγμές, έγινε νερό. Υγροποιήθηκε, ρέοντας και πέφτοντας.

Η μπαταρία του ξιφιδίου είχε εξαντληθεί ύστερα απ'αυτή τη χρήση. Ο άντρας αμέσως την έβγαλε από τη λαβή και την άλλαξε. Μπορεί να του ξαναχρηιάζοταν. Ήταν καταπληκτικό αυτό το όπλο – ειδικά για κλέφτες – και τελευταίας τεχνολογίας, πειραματικής. Ήταν πολύ τυχερός που το είχε βρει εδώ, στη Μεγαλοδιάβατη.

Βάζοντας το ένα του χέρι μέσα στο παράθυρο, σήκωσε το μάνταλο, και έσπρωξε μετά εύκολα και τα δύο φύλλα – αυτό που δεν είχε πλέον τζάμι και αυτό που εξακολουθούσε να έχει.

Ο κλέφτης μπήκε στην *Τεχνοθήκη*, βαδίζοντας προσεχτικά και αθόρυβα με τις μαλακές μπότες του από γατόδερμα ευλογημένο από ιέρειες του Σκοτοδαίμονος. Όχι πως πίστευε, βέβαια, σε τέτοιες δοξασίες, αλλά αν είχε λίγη θεϊκή εύνοια δεν έβλαπτε, έτσι; Δεν είχε διστάσει ν'αγοράσει τις μπότες όταν του πρότειναν να του τις πουλήσουν.

Έβγαλε έναν μικρό φακό μέσα από τα ρούχα του, φωτίζοντας τα έργα τέχνης στους διαδρόμους και στις αίθουσες, ενώ συγχρόνως είχε τ'αφτιά του τεντωμένα για φρουρούς ή τυχαίους περαστικούς. Ευτυχώς, δεν άκουγε τίποτα μέχρι στιγμής. Η *Τεχνοθήκη* ήταν ήσυχη· οι νέοι της κάτοικοι κοιμόνταν. Ο κλέφτης αμφέβαλλε, μάλιστα, αν είχαν τοποθετήσει και φύλακες στο εσωτερικό. Ίσως να νόμιζαν ότι όλοι φοβόνταν ακόμα να πλησιάσουν εδώ, ότι εξακολουθούσαν να θεωρούν την *Τεχνοθήκη* στοιχειωμένη.

Στους τοίχους είδε πως υπήρχαν πολλά παράξενα γκράφιτι, φτιαγμένα σαν από τρελούς. Κι έμοιαζαν πρόσφατα, όχι παλιά. Έκαναν τις τρίχες του να ορθώνονται. Τι θέση είχαν εδώ; Είχαν καμια σχέση με τα στοιχειά και τα δαιμονικά που κάποτε φώλιαζαν σε τούτο το μέρος;

Τα αγνόησε, συνεχίζοντας την αναζήτησή του.

Ξεκρέμασε έναν μικρό πίνακα και τον έβαλε στον σάκο του. Άνοιξε, με προσοχή, μια προθήκη και πήρε από μέσα τα κοσμήματα που ήταν καλλιτεχνικά φτιαγμένα σαν νύχια, κέρατα, και μάτια άγριων θηρίων από άλλες διαστάσεις.

Τ'αφτιά του εξακολουθούσαν νάναι τεντωμένα, αλλά κανέναν δεν άκουγε να πλησιάζει. Μονάχα μερικούς απόμακρους ήχους είχε αντιληφτεί μέχρι στιγμής. Τίποτα το σπουδαίο ή ανησυχητικό.

Λίγο πιο πέρα, ο κλέφτης είδε μια γιγάντια χελώνα καμωμένη από πολλά μηχανικά κομμάτια. Τα μάτια της ήταν κρύσταλλοι που αμέσως αντανάκλασαν το φως από τον φακό του στέλνοντας αντίκρυ τους πολύχρωμους καλειδοσκοπικούς σχηματισμούς. Ο άντρας τρόμαξε προς στιγμή, αλλά μετά χαμογέλασε κάτω απ'τη μάσκα του, μέσα απ'τη σκιά της κουκούλας του, και συνέχισε να ψάχνει για θησαυρούς που μπορούσε να κουβαλήσει.

Μπήκε σε μια αίθουσα και, φωτίζοντας τους τοίχους της, είδε πως κρέμονταν πίνακες φτιαγμένοι με χαράγματα πάνω στο ξύλο και ελάχιστη χρήση μπογιάς. Ανάμεσά τους ήταν πάλι αυτά τα αλλόκοτα γκράφιτι που του σήκωναν τις τρίχες.

Αφήνοντας τον σάκο του κάτω, ανοιχτό, έπιασε έναν πίνακα και τον ξεκρέμασε.

Η ιέρεια είχε δίκιο τελικά – ένας εισβολέας!

Τα μάτια της Ηχώς στένεψαν, καθώς ήταν κρυμμένη στο δωμάτιο πλάι στην αίθουσα με τους χαρακτούς πίνακες. Κοντά της βρίσκονταν η Μαρθάλα – ένα από τα Πνεύματα των Δρόμων, χρυσόδερμη, πρασινομάλλα, με μια λοξή δερματοστιξία πλάι στο δεξί μάτι – και η Τζουλιάννα, η ιέρεια του Κρόνου.

Η Ηχώ δεν έχασε χρόνο. Όποιος κι αν ήταν αυτός ο μαλάκας, ήταν δίχως αμφιβολία κλέφτης. Όρμησε καταπάνω του, τρέχοντας, ακούγοντας πίσω της τη Μαρθάλα να την ακολουθεί.

Ο άντρας γύρισε, ξαφνιασμένος. Κρατούσε ακόμα στα χέρια του τον χαρακτό πίνακα, δεν είχε προλάβει να τον βάλει στον σάκο. Και τώρα τον έριξε καταπάνω στη γυναίκα που είδε να έρχεται πρώτη – λευκόδερμη, ψηλή και λιγνή, μοιάζοντας γεροδεμένη, με μια τούφα μακριά καστανά μαλλιά στο κέντρο του κεφαλιού της η οποία τινάζόταν σαν ουρά γάτας πίσω της.

Η Ηχώ έκανε ν'αποφύγει τον πίνακα αλλά χτυπήθηκε κατακέφαλα, και παραπάτησε, βρίζοντας.

Η Μαρθάλα όρμησε στον κλέφτη από την άλλη μεριά, ανεμίζοντας το ρόπαλό της. Εκείνος πήδησε πίσω, άρπαξε τον σάκο του από κάτω, κι έκανε να τρέξει για να φύγει.

«Μείνε κει πού είσαι!» φώναξε η Τζουλιάννα, σημαδεύοντάς τον μ'ένα πιστόλι.

Ο άντρας την αγνόησε, συνεχίζοντας να τρέχει.

Η ιέρεια πυροβόλησε προειδοποιητικά, σπάζοντας έναν πίνακα.

«Όχι τους πίνακες!» της γρύλισε η Ηχώ, καθώς ήδη κυνηγούσε τον κλέφτη και η Μαρθάλα ερχόταν δίπλα της.

Ο άντρας δεν είχε καταφέρει ακόμα να κλέψει πολλά· ο σάκος του ήταν σχεδόν άδειος. Αλλά του φαινόταν πως τώρα μάλλον έπρεπε να τα πετάξει κι αυτά, αν ήθελε να ξεφύγει. Τίναξε τον σάκο πίσω του, προς τα πόδια των δύο γυναικών.

Η Μαρθάλα μπλέχτηκε κι έπεσε, κουτρουβαλώντας, φωνάζοντας «Γαμώ την πουτάνα μου!» Η Ηχώ, όμως, πήδησε πάνω από τον μεγάλο σάκο κι έφτασε κοντά στον κλέφτη. Άπλωσε το πόδι της και του έβαλε τρικλοποδιά.

Ο άντρας σωριάστηκε όπως η Μαρθάλα, κουτρουβαλώντας. Αλλά αμέσως σηκώθηκε στο ένα γόνατο. Η Ηχώ τού χίμησε καθώς έβλεπε

το χέρι του να πηγαίνει μες στα ρούχα του, μάλλον για να τραβήξει κάποιο όπλο. Τον άρπαξε απ'την κουκούλα, χτυπώντας τον με το γόνατό της καταπρόσωπο, ρίχνοντάς τον ανάσκελα. Βρέθηκε από πάνω του, και μια λεπίδα ξεδιπλώθηκε μέσα απ'το δεξί της περικάρπιο μ'ένα απότομο κλικ! πιέζοντας τον λαιμό του.

«Μείνε ήσυχος, καριόλη, προτού σε στείλω στο Έρεβος!»

Ο κλέφτης έπαψε να παλεύει. «Εντάξει,» είπε. «Εντάξει. Δεν ήρθα να σκοτώσω κανέναν...»

Η φωνή του κάτι τής θύμιζε. Η Ηχώ άρπαξε τη μάσκα του με το αριστερό χέρι και την τράβηξε δυνατά, σπάζοντας τα λουριά της. «Εσύ είσαι, ρε αρχίδι;» γρύλισε.

Τις τελευταίες δύο ημέρες, οι Νομάδες των Δρόμων έψαχναν για αγοραστές των έργων τέχνης της *Τεχνοθήκης*. Δεν ήθελαν να τα πουλήσουν μέσω ενδιάμεσων, όπως ήταν η Λία η Πονηρή. Ήθελαν να τα πουλήσουν κατευθείαν στους ενδιαφερόμενους για να συγκεντρώσουν περισσότερα χρήματα. Είχαν, έτσι, απλωθεί στους δρόμους της Μεγαλοδιάβατης, ρωτώντας. Αλλά μέχρι στιγμής δεν είχαν βρει κανέναν. Είχαν, όμως, ακούσει διάφορα, και πίστευαν ότι η φήμη πως αναζητούσαν αγοραστές τέχνης θα κυκλοφορούσε και θα έφερνε κόσμο στην *Τεχνοθήκη*. Ή, τουλάχιστον, αυτό υπέθετε ο Ρίμναλ. Ο Κοντός Φριτς δεν έμοιαζε και τόσο σίγουρος. Ενώ η Σορέτα έλεγε πως πολλοί τούς κοιτούσαν περίεργα, σαν να υποπεύονταν ότι κάτι ύποπτο συνέβαινε. Σαν να φοβόνταν ότι η *Τεχνοθήκη* ήταν ακόμα στοιχειωμένη, και τα έργα μέσα της το ίδιο, παρά τις διαβεβαιώσεις των Νομάδων ότι τα στοιχεία είχαν διωχτεί από τη σαμάνο τους.

Σήμερα το απόγευμα, η Τζουλιάννα, η ιέρεια του Κρόνου, έριχνε την Υπερχρόνια Τράπουλά της για να κρυφοκοιτάξει το μέλλον με τη χάρη που της έδινε ο Κύριός της, όπως ισχυριζόταν. Ατένιζε τα τρία ανοιχτά φύλλα μπροστά της: ο Άρπαγας· ο Πρωταρχικός Αντίμαχος· τα Πόδια της Σκιάς. Ήταν καθισμένη στον καναπέ στο κέντρο της αίθουσας με τους πίνακες που ήταν φτιαγμένοι με χαράγματα κυρίως και ελάχιστη χρήση μπογιάς. Η ιέρεια είχε συνοφρυωθεί, συλλογισμένη, και μετά είχε ανακατέψει πάλι την τράπουλα και είχε τραβήξει κι άλλα φύλλα.

Τελικά, είπε στην Ηχώ ότι ένας κλέφτης θα ερχόταν απόψε, βαδίζοντας με τα πόδια του Σκοτοδαίμονος. Θα εισέβαλλε, μες στη νύχτα, και θα έφτανε και σε τούτη εδώ την αίθουσα.

Η Ηχώ δεν εμπιστευόταν και τόσο τις μαντείες της Τζουλιάνας· δεν έβγαιναν πάντα σωστές. Ήταν, βασικά, για να παίρνει λεφτά από τον κόσμο, νόμιζε η Ηχώ. Ένα κόλπο. Μια απάτη.

Τώρα, όμως, η ιέρεια έμοιαζε να μιλά πολύ σοβαρά. «Να ειδοποιήσουμε τον Φριτς,» πρότεινε.

«Όχι,» είπε η Ηχώ. «Θα παραφυλάξουμε εμείς και θα δούμε.»

Η Μαρθάλα ήταν κοντά τους όταν μιλούσαν, έτσι έμεινε κι εκείνη για να κρυφτεί κοντά στην αίθουσα.

Και, όπως αποδείχτηκε, η Τζουλιάννα είχε δίκιο. Ένας κλέφτης μπήκε στην *Τεχνοθήκη*. Και δεν ήταν άγνωστος.

«Αυτός ο πούστης μάς έλεγε σήμερα το πρωί πως δεν ξέρει κανέναν συλλέκτη έργων τέχνης,» είπε ο Ρίμναλ, που είχε ξυπνήσει από τον πυροβολισμό της Τζουλιάνας (όπως και πολλοί Νομάδες) και ήταν τώρα σε μια από τις αίθουσες της *Τεχνοθήκης* μαζί με τον Κοντό Φριτς, την Ηχώ, τη Μαρθάλα, τη Τζουλιάννα, και άλλους.

Ανάμεσά τους, παγιδευμένος από το πλήθος τους, ήταν ο κλέφτης. Ο άντρας που τους είχε συστηθεί ως Γρύπας ο Καλότυχος. Το *Γρύπας*, όπως είχε πει, ήταν όνομα από τη διάσταση της Σεργήλης, όπου υπήρχαν και κανονικοί γρύπες – πλάσματα με σώμα γάτας και φτερά και κεφάλι πουλιού. Ο παππούς του καταγόταν από τη Σεργήλη, και τον έλεγαν Γρύπα. Μακαρίτης πλέον. Και μετά ο Καλότυχος ρωτούσε τους Νομάδες – τον Ρίμναλ, την Ηχώ, τον Θόρινταλ, τη Λάρνια, και τον Ρήγα, τον αρχηγό των Αξόνων – για την *Τεχνοθήκη*, για τα έργα εκεί, και για τα στοιχειά. Δεν είχε πει εξαρχής ότι δεν ήξερε συλλέκτες έργων τέχνης· στο τέλος το είπε.

Και τώρα οι Νομάδες καταλάβαιναν γιατί. Τους ψάρευε· μάζευε πληροφορίες για την *Τεχνοθήκη*· έχοντας σκοπό νάρθει το βράδυ για να κλέψει.

Ο Κοντός Φριτς είπε στον Ρίμναλ, αγριοκοιτάζοντας τον Γρύπα: «Ίσως ο *ίδιος* νάναι συλλέκτης. Μοιάζει για... φίλος της τέχνης.»

Ο Γρύπας είπε: «Μην τσαντίζεστε. Ήθελα μόνο να δοκιμάσω αν είστε σε ετοιμότητα, αν φυλάτε καλά τα-»

«Μας δουλεύεις;» γρύλισε ο Φριτς, που ήταν κοντός αλλά ώρες-ώρες έμοιαζε πολύ απειλητική η παρουσία του. Όπως τώρα, για παράδειγμα.

Ο Γρύπας μειδίασε. Γέλασε βεβιασμένα. «Χα! Εντάξει, είπα να κάνω μια πλάκα. Κοίτα... Είσαι ο αρχηγός εδώ, έτσι; Βασικά, ήθελα να δω ότι δεν λέτε μαλακίες προτού επικοινωνήσω με ενδιαφερόμενα άτομα πρόθυμα να δώσουν καλά λεφτά. Με εννοείς, έτσι; Είσαι έξυπνο άτομο, σε κόβω. Ήθελα να ρίξω ένα βλέφαρο εδώ γύρω, και να δω μήπως είναι κι ακόμα στοιχειωμένο το μέρος-»

«Μαλακίες!» τον διέκοψε η Μαρθάλα. «Αυτός είναι ο σάκος του!» Τον σήκωσε. «Δείτε τι είχε βάλει μέσα! Δείτε!» Έβγαλε έναν μικρό πίνακα και κάτι καλλιτεχνικά κοσμήματα.

«Ε, κι αυτά είναι πολλά;» πετάχτηκε αμέσως ο Γρύπας.

«Θα είχες βουτήξει κι άλλα άμα δε σε προλαβαίναμε!»

«Πώς τον βρήκατε, αλήθεια;» ρώτησε ο Ρίμναλ. «Τον μπάνισε κανένας απ'τους φρουρούς;»

«Η Τζουλιάννα τον... προέβλεψε,» είπε η Ηχώ.

Ο Ρίμναλ συνοφρυώθηκε, μορφάζοντας. «Τι;» Έστρεψε το βλέμμα του στην ιέρεια.

Η Τζουλιάννα είπε: «Με τη χάρη του Υπερχρόνιου Άρχοντα προφυλαχτήκαμε απ'τους υπηρέτες του Σκοτοδαίμονος.»

«Ποιου Σκοτοδαίμονος;» μούγκρισε ο Ρίμναλ, που δεν συμπαθούσε τους ιερωμένους κανενός είδους και όλοι το ήξεραν. «Ένας μαλάκας του Κλεφτοδαίμονος είναι.»

Η Τζουλιάννα είπε: «Είναι κάποιος που βαδίζει με τα πόδια του Σκοτοδαίμονος, του παλιού εχθρού του Κρόνου.»

Ο Γρύπας αναπήδησε, μοιάζοντας ξαφνισμένος.

Η Σορέτα το παρατήρησε. «Είσαι υπηρέτης του Σκοτοδαίμονος;» τον ρώτησε.

«Όχι!» έκανε αμέσως εκείνος. «Φυσικά και όχι! Τι... τι νομίζετε πως είμαι, γαμώτο; Κρονοσεβούμενος άνθρωπος είμαι – αλήθεια.»

«Κι άλλες μαλακίες,» σχολίασε η Μαρθάλα. «Για να το λέει η ιέρεια, είναι πιστός του Σκοτοδαίμονος. Μου φαίνεται ανώμαλος από την όψη, έτσι κι αλλιώς.»

«Να μιλάς για τη δική σου όψη!» της είπε ο Γρύπας.

«Εγώ λέω να του πάρουμε τα πράγματά του,» συνέχισε η Μαρθάλα. «Ήρθε να κλέψει και βρέθηκε κλεμμένος! Για να μάθουν στη Μεγαλοδιάβατη κι οι άλλοι του είδους του ότι οι Νομάδες των Δρόμων δεν είναι μαλάκες.»

«Όχι κι άσχημη ιδέα,» συμφώνησε ο Ρίμναλ.

«Θα μπορούσαμε και να τον καθαρίσουμε,» είπε ο Μαυρογένης, με τα χέρια του σταυρωμένα στο στήθος, ατενίζοντας άγρια τον κλέφτη.

«Τι λες, ρε φίλε!» διαμαρτυρήθηκε ο Γρύπας. «Εγώ δεν πήγα να κάνω κακό σε κανέναν! Και λέω αλήθεια,» πρόσθεσε στρέφοντας το βλέμμα του στον Φριτς, τον Ρίμναλ, και τη Σορέτα, «πως ξέρω ανθρώπους που θέλουν ν'αγοράσουν έργα τέχνης. Ανθρώπους που θα δώσουν καλά λεφτά.»

«Εκεί θα πουλούσες αυτά που θα έκλεβες από δω;» τον ρώτησε ο Ρίμναλ.

Ο Γρύπας ανασήκωσε τους ώμους. «Ως δείγμα μόνο, όπως καταλαβαίνεις, φίλε. Για να τους δείξω τι είδους πράγματα υπάρχουν εδώ. Και μετά, πίστεψέ με, αυτοί θάρχονταν για ν'αγοράσουν κι άλλα – πολλά άλλα – από εσάς. Και, πίστεψέ με, το φουσάνε το δεκάδιο, όχι μαλακίες.»

«Γιατί κάποιος να πιστέψει έναν ψεύτη και κλέφτη;» είπε ο Κοντός Φριτς.

«Όχι, ρε αφεντικό! Ούτε ψεύτης είμαι ούτε – ούτε κλέφτης. Όχι... όχι πολύ. Καμια φορά, για την επιβίωση – Γιατί, εσείς τι κάνετε τώρα, δηλαδή; Δικά σας είναι τα έργα τέχνης; Εγκαταλειμμένα τα βρήκατε! Ας συνεργαστούμε. Ξέρω ανθρώπους που το φουσάνε το δεκάδιο, σας λέω. Είλικρινά. Όχι μαλακίες.»

Ο Φριτς, η Σορέτα, και ο Ρίμναλ αλληλοκοιτάχτηκαν.

«Μαλακίες!» φώναξε η Μαρθάλα. «Πάρτε του ό,τι έχει και πετάξτε τον έξω! Δε χρειαζόμαστε πάρε-δώσε με τέτοιους!»

«Είπαμε – όχι μαλακίες,» επέμεινε ο Γρύπας. «Ξέρω ανθρώπους που το φουσάνε το δεκάδιο. Μπορούμε να συνεργαστούμε. Μην είστε χαζοί! Θα χάσετε λεφτά.»

Ο Φριτς τού είπε: «Αμα σκοπεύαμε να μοιραστούμε τα κέρδη από τα έργα τέχνης, θα είχαμε ήδη συνεργαστεί με άτομα πιο αξιόπιστα από σένα. Θέλουμε απευθείας επαφή με αγοραστές.»

Η Σορέτα τον ρώτησε: «Είσαι όντως ακόλουθος του Σκοτοδαίμονος;»
«Μα τι λέτε, γαμώτο; Όχι. Φυσικά και όχι.»

«Ψεύδεται ο βλάσφημος,» είπε απειλητικά η Τζουλιάνα. «Είναι άνθρωπος του εχθρού του Κρόνου. Κακούργος και κακοποιός.»

«Μα τι μαλακίες είν' αυτές!» τσύριξε ο Γρύπας ο Καλότυχος που η τύχη του έμοιαζε νάχει στερέψει. «Δεν είμαι- Δεν- Το μόνο, το μόνο που ίσως να θεωρηθεί ότι- Αυτές εδώ οι μπότες.» Έδειξε τις μπότες του. «Είναι από δέρμα γάτας και ευλογημένες από ιέρειες του Σκοτοδαίμονος. Αλλά μου τις πούλησαν, εντάξει; Δεν είναι δικές μου. Δηλαδή, τώρα είναι δικές μου, αλλά δεν ήταν δικές μου. Δεν τις έφτιαξα εγώ, ούτε λατρεύω εγώ τον Σκοτοδαίμονα. Απλά τις αγόρασα γιατί μου φάνηκαν καλές.»

Η Ηχώ είπε στη Τζουλιάνα: «Θάρθει κάποιος βαδίζοντας με τα πόδια του Σκοτοδαίμονος, ε, Σεβασμιότατη; Οι προβλέψεις σου αρχίζουν να γίνονται ολοένα και πιο καλές.»

«Ο Κρόνος πάντοτε μού φανερώνει αλήθειες,» αντιγύρισε εκείνη κοφτά.

«Εγώ λέω, πάρτε του τα πάντα,» επέμεινε η Μαρθάλα - «και τις μπότες και όλα - και θα βρούμε να τα πουλήσουμε πιο εύκολα απ'ό,τι τα έργα τέχνης.»

Ορισμένοι Νομάδες - τρία Πνεύματα των Δρόμων - βάδισαν προς το μέρος του.

«Όχι!» φώναξε ο Γρύπας. «Φτωχός άνθρωπος είμαι! Λυπηθείτε με! Μπορούμε να συνεργαστούμε! Θα σας φέρω κόσμο ν'αγοράσει τα έργα τέχνης, τ'ορκίζομαι! Και δε θέλω λεφτά εγώ - θα σας κάνω χάρη!»

«Αφήστε τον!» πρόσταξε ο Φριτς. «Αφήστε τον!»

Τα τρία Πνεύματα παραμέρισαν, λίγο προτού αρπάξουν τον κλέφτη.

«Θα μας φέρεις όντως αγοραστές, ρε πούστη;» τον ρώτησε ο Κοντός Φριτς.

«Τ'ορκίζομαι στον Κρόνο και στην Καθμύρα. Τ'ορκίζομαι.»

«Ωραία,» είπε ο Φριτς. Και μετά πρόσταξε: «Πάρτε του ό,τι έχει!»

«Όχι! Περιμένετε! Είπαμε ότι-!» Αλλά οι Νομάδες τού είχαν ήδη ορμήσει.

Σε λίγο ο Γρύπας ο Καλότυχος ήταν, κυριολεκτικά, γυμνός. Δεν είχε τίποτα επάνω του. Ούτε ένα ρούχο δεν σκέπαζε το γαλανό του δέρμα.

Το αριστερό του χέρι έκρυβε τα αχαμνά του, καθώς η πλάτη του ήταν κολλημένη σε μια γωνία της αίθουσας.

Οι Νομάδες είχαν ρίξει τα πράγματά του πάνω σ'ένα τραπέζι και ο Φριτς, ο Ρίμναλ, και η Σορέτα τα κοίταζαν.

«Οι μπότες φαίνονται καλές, πράγματι,» παρατήρησε ο Ρίμναλ.

«Πρέπει να τις κάψουμε,» είπε η Τζουλιάννα.

«Γιατί να κάψουμε κάτι που μπορούμε να πουλήσουμε, ιέρεια;»

Ο Φριτς έπιασε ένα ξιφίδιο. «Αυτό εδώ πρέπει νάναι ενεργειακό, όχι τυχαίο μαραφέτι,» είπε, και πάτησε το κουμπί στη λαβή. Επάνω στη λεπίδα, όμως, δεν είδε ενέργεια να τρεμοπαίζει. «Τι είναι, χαλασμένο; Ή τούχει τελειώσει η μπαταρία;» Κοίταξε τον Γρύπα.

Εκείνος ξεροκατάπιε. «Είναι... Δε δουλεύει και τόσο καλά, ναι.»

Ο Φριτς πάτησε πάλι το κουμπί στη λαβή του ξιφιδίου και το έριξε στο τραπέζι, όπου, εκτός από αυτό και τις μπότες, ήταν τα ρούχα του Γρύπα, δύο στιλέτα, ένα σχοινί με γάντζο, εργαλεία διάρρηξης, δύο μπαταρίες, μια μικρή φωτογραφική μηχανή, ένας φακός, ένα ασημένιο δαχτυλίδι, κι ένας τηλεπικοινωνιακός πομπός (απενεργοποιημένος). Λεφτά δεν είχε μαζί του.

«Λοιπόν,» είπε ο Κοντός Φριτς. «Τώρα θα μιλήσουμε για τους ανθρώπους που ξέρεις. Πού είναι; Εδώ, στη Μεγαλοδιάβατη;»

«Ναι, είναι κάποιοι άνθρωποι κι εδώ, αλλά κυρίως είναι άτομα από τις συνοικίες πέρα από τη Βόρεια Λεωφόρο.»

«Μπορείς να επικοινωνήσεις μαζί τους τηλεπικοινωνιακά;»

«Δε γίνονται έτσι αυτά, αφεντικό. Πρέπει να πάω να τους δω. Δώστε μου τα πράγματά μου πίσω και θα πάω. Νόμιζα ότι είχαμε συμφωνήσει να μη μου πάρετε τα πράγματά μου!»

«Δεν είχαμε 'συμφωνήσει' τίποτα πέρα από το ότι θα μας βρεις αγοραστές,» αποκρίθηκε ο Φριτς. «Όταν μας τους βρεις, τότε θα πάρεις πίσω τα πράγματά σου.»

«Αυτό δεν είναι και τόσο φιλική συμπεριφορά, αφεντικό.»

«Να χαίρεσαι που δεν θα πάθεις και τίποτα χειρότερο. Πήγαινε τώρα, μίλησε στους ενδιαφερόμενους, και κανόνισε να έρθουν εδώ για να συζητήσουμε. Και μη σκέφτεσαι να μας παίξεις πουστιά, γιατί τον βλέπεις αυτόν εκεί;» Έδειξε τον Θόρινταλ που στεκόταν, χρυσόδερμος, κοκκινομάλλης, και όμορφος, πλάι στη Λάρνια. «Είναι σαμάνος. Μάγος

των δρόμων. Και μπορεί να σε βρει όπου κι αν είσαι. Με το μυαλό του σε εντοπίζει ακόμα και στην άλλη άκρη της Ατέρμονης Πολιτείας. Κι άμα νομίζεις ότι σου λέω ψέματα, δοκίμασε και θα δεις.»

«Εντάξει,» είπε ο Γρύπας. «Αλλά δεν είναι ανάγκη να κρατήσετε τα πράγματά μου... Τουλάχιστον, τα ρούχα...»

«Τίποτα δεν παίρνεις μαζί σου φεύγοντας από δω,» αποκρίθηκε ο Φριτς. «Τώρα, δίνε του, και θεώρησε πως μπορείς ακόμα να λέγεσαι 'ο Καλότυχος'.»

«Ε, Φριτς!» είπε η Μαρθάλα, πιάνοντας τον Κοντό από τον ώμο. Ήταν περιστασιακά ερωμένη του και είχε μια κάποια οικειότητα μαζί του. «Μην τον αφήνεις να φύγει. Θα την κοπανήσει και δεν θα ξανάρθει.»

«Θα τον βρει ο σαμάνος, και τότε θα δει ότι δεν έκανε καλά που μας πρόδωσε.» Και προς τρία άλλα Πνεύματα: «Συνοδέψτε αυτόν τον καριόλη έξω από την *Τεχνοθήκη*. Με μια κλοτσιά στα καπούλια προς το τέλος.»

Μειδιώντας σαν μεγάλες γάτες, τα Πνεύματα των Δρόμων άρπαξαν τον Γρύπα τον Καλότυχο κι άρχισαν να τον τραβάνε, ξυπόλυτο και γυμνό, στις αίθουσες και στους διαδρόμους της *Τεχνοθήκης*, ενώ εκείνος διαμαρτυρόταν.

«Εγώ δε νομίζω ότι έκανες καλά,» είπε η Μαρθάλα, επίμονα, στον Φριτς.

«Καλά έκανε,» διαφώνησε η Σορέτα. «Τι καλύτερο να γινόταν; Να τον σκοτώναμε; Κανείς δεν θα κέρδιζε τίποτα απ'—»

«Δεν είπαμε να τον σκοτώναμε—»

«Να τον κρατούσαμε εδώ; Μαντρωμένο; Παρά τη θέλησή του; Μπορεί να συνέβαιναν απρόβλεπτες ιστορίες' και είμαστε καινούργιοι ακόμα στη Μεγαλοδιάβατη. Δε θέλουμε τέτοια, Μαρθάλα.»

Η Μαρθάλα ήταν τώρα συλλογισμένη, με τα χέρια της σταυρωμένα μπροστά της.

«Ναι,» είπε ο Ρίμναλ, «πιο καλά έτσι. Κι αν κρατήσει τον λόγο του – που δεν το νομίζω – και μας φέρει αγοραστές, τότε ακόμα καλύτερα. Αν όχι... μας έμειναν, τουλάχιστον, αυτά.» Έδειξε τα πράγματα του Γρύπα. «Δεν είναι όλα άχρηστα.»

Ο Φριτς είπε: «Αν δεν κρατήσει τον λόγο του Ρίμναλ, θα βάλουμε τον σαμάνο να τον βρει. Δεν του το είπα μόνο για να τον τρομάξω. Κι όταν τον ξανασυναντήσουμε, αλίμονό του!» Έστρεψε το βλέμμα του στον Θόρινταλ. «Μπορείς να τον βρεις, έτσι;»

Εκείνος ένευσε. «Γίνεται,» απάντησε. Είχε δει αρκετά καλά τον Γρύπα τον Καλότυχο – και απόψε και στην προηγούμενή τους συνάντηση μαζί του – και νόμιζε ότι είχε χαρακτηριστική φυσιογνωμία. Δε θα ήταν δύσκολο να τον εντοπίσει, εκτός αν απομακρυνόταν από τη Μεγαλοδιάβατη.

Αργότερα, καθώς έκαναν έναν έλεγχο των χώρων της Τεχνοθήκης, δύο Άξονες βρήκαν ένα ανοιχτό παράθυρο. Ήταν δίφυλλο. Στο ένα φύλλο υπήρχε ακόμα τζάμι. Στο άλλο φύλλο το τζάμι είχε εξαφανιστεί. Δεν είχε σπάσει: είχε εξαφανιστεί. Οι Άξονες δεν έβλεπαν θραύσματα πουθενά εκεί γύρω. Μόνο ένα υγρό ήταν κάτω από το παράθυρο. Έμοιαζε με νερό, αλλά ήταν; Οι Άξονες προτίμησαν να μην το αγγίζουν.

Ειδοποίησαν αμέσως τον αρχηγό τους, τον Ρήγα, κι εκείνος, αφού έριξε μια ματιά στο παράθυρο, ζήτησε από ένα Πνεύμα των Δρόμων – μια Νομάδα που έκανε έλεγχο μαζί με τους άλλους – να φωνάξει τον Κοντό Φριτς. «Βρήκαμε μάλλον από πού μπήκε κείνο το έξυπνο πουλί.»

Όταν ο Φριτς και η Σορέτα πλησίασαν το παράθυρο, το κοίταξαν παραξενεμένοι.

«Νερό πρέπει νάναι αυτό, αδελφέ μου,» είπε ο Ρήγας. «Αλλά δεν μπορώ να καταλάβω πώς, ρίχνοντας νερό, έκανε κείνος ο μάστορας το τζάμι να 'ξαφανιστεί. Πρώτη φορά βλέπω τέτοιο πράμα να γίνεται!»

«Δε μπορεί να εξαφάνισε το τζάμι με νερό...» μουρμούρισε η Σορέτα.

«Καλά,» είπε ο Φριτς, «δεν βρήκατε γυαλιά πουθενά;» Κοίταζε στο πάτωμα. Μετά, άναψε έναν φακό και φώτισε έξω απ'το παράθυρο, στον κήπο.

«Βλέπεις εσύ γυαλιά;» είπε ο Ρήγας.

«Όχι.» Ο Φριτς έσβησε τον φακό. «Φωνάξτε τους σαμάνους,» πρόσταξε ένα Πνεύμα των Δρόμων – την ίδια γυναίκα στην οποία είχε μιλήσει πιο πριν ο Ρήγας.

«Και τους τρεις;»

«Και τους τρεις.»

Ο Θόρινταλ, ο Ράνελακ, και η Βιολέτα δεν άργησαν να έρθουν.

«Τι είναι, Κοντέ;» ρώτησε ο δεύτερος, που είχε στα δόντια του το τσιμπούκι του, αναμμένο, καπνίζοντας εκείνο τον συνηθισμένο βρομερό καπνό. Στο χέρι του βαστούσε το παράξενο ραβδί του που ήταν καμωμένο από πλαστικά, χαρτιά, μέταλλα – ό,τι μπορούσες να φανταστείς – και γύρω του κρέμονταν κλωστές, χάντρες, υφάσματα, καλώδια – και ό,τι δεν μπορούσες να φανταστείς.

Ο Φριτς τούς έδειξε το φύλλο του παραθύρου όπου απέμενε μόνο το πλαίσιο. «Το τζάμι εξαφανίστηκε,» τους είπε. «Ούτε γυαλιά κάτω ούτε τίποτα. Μόνο... νερό.» Και πρόσθεσε: «Από δω, πάντως, πρέπει να μπήκε ο κλέφτης. Είναι η μόνη εξήγηση.»

Ο Θόρινταλ άδειασε το μυαλό του από σκέψεις και συναισθήματα, θόλωσε τα σκούρα γυαλιά του με την αναπνοή του, και τα φόρεσε. Κοίταξε τον κόσμο των πνευμάτων. Αλλά δεν είδε κανένα πνεύμα. Τίποτα δεν ήταν εδώ γύρω.

Εν τω μεταξύ, ο Σκέλεθρος έλεγε: «Αλλόκοτο φαίνεται.»

Και η Βιολέτα: «Πού να ξέρουμε εμείς τι έγινε, Φριτς;»

«Μάγοι δεν είστε;» Και κοιτάζοντας τον κοκκινομάλλη σαμάνο: «Θόρινταλ;»

Εκείνος έβγαλε πάλι τα σκούρα γυαλιά του. «Τίποτα, Φριτς. Δεν ξέρω πώς έγινε ό,τι έγινε.»

«Κάτι ασυνήθιστο έκανε αυτός ο κολπαδόρος,» συμπέρανε ο Ρήγας. «Κάτι που δεν μας είπε.»

«Κανείς δεν τον ρώτησε, βέβαια,» σχολίασε ο Σκέλεθρος.

«Τι να τον ρωτήσουμε;» μούγκρισε ο Φριτς.

«Πώς μπήκε, αρχηγέ.»

«Τώρα είναι αργά,» είπε ο Θόρινταλ.

Ο Κοντός Φριτς πρόσταξε τα Πνεύματα των Δρόμων: «Φρουρείτε καλά απόψε μέχρι να ξημερώσει. Κι όταν ξημερώσει, συνεχίστε να φρουρείτε καλά.»

Ο Ρήγας ρώτησε τον Θόρινταλ: «Το διαβολάκι σου δεν μπορεί να βοηθήσει;»

Εννοούσε τον Χέρκεγμοξ, φυσικά. Όλοι τον έλεγαν πλέον «το διαβολάκι του σαμάνου». Ο Θόρινταλ αποκρίθηκε: «Δε νομίζω.» Ο πολεο-

πλάστης μπορούσε να φτιάξει χαλασμένες μηχανές· μπορούσε να φτιάξει ακόμα και μηχανές που δεν ήταν χαλασμένες. Τις προάλλες είχε κάνει εκείνη την πελώρια χελώνα από μηχανικά κομμάτια, κάπως, να κινείται, τρομάζοντας τους Νομάδες μες στη νύχτα. Αλλά ο Θόρινταλ αμφέβαλλε πολύ ότι ο Χέρκεγμοξ μπορούσε να εξαφανίσει τζάμια με νερό.

Επιπλέον, ακόμα κι αν ο πολεοπλάστης ήξερε πώς γινόταν αυτό, δεν θα ήταν δυνατόν να τους το εξηγήσει. Ο Θόρινταλ δεν είχε προλάβει να μάθει τη γλώσσα των πολεοπλαστών από την Κορίνα προτού φύγουν από την Α' Ανωρίγια Συνοικία.

«Εντάξει,» είπε η Σορέτα. «Πάμε να ξεκουραστούμε, και το πρωί βλέπουμε. Δεν πιστεύω να συμβεί τίποτ' άλλο απόψε.»

«Αν συμβεί,» είπε ο Κοντός Φριτς, «σημαίνει ότι έχουμε πια πατήσει τη γαμημένη ουρά του Σκοτοδαίμονος.»

/3\

Δύο Θυγατέρες παίρνουν αποφάσεις (η αναζήτησή τους έχει, απρόσμενα, γίνει πιο περίπλοκη)· ο Αρχικατάσκοπος είναι ανήσυχος (τον τρομάζει ό,τι δεν μπορεί να καταλάβει)· ο Κάδμος κοιτάζει και η Καρζένθα αναρωτιέται: ο πόλεμος πρέπει να συνεχιστεί.

«Δε μπορούμε να καθυστερήσουμε τώρα, Μιράντα.»

«Και μπορούμε να την αφήσουμε φυλακισμένη;»

«Μα, πώς θα τη βρεις; Δεν ξέρεις ούτε ποια είναι ούτε πού είναι! Αποκλείεται να την εντοπίσεις από τα πολεοσημάδια. Και, όσο προσπαθείς, θα χάνουμε χρόνο – και οι Νομάδες ίσως, ακόμα και τώρα που μιλάμε, να βρίσκονται σε κίνδυνο!»

«Παραπάνω από ένας μήνας έχει περάσει από τότε που έχασες τους Νομάδες, Εύνοια–»

«Ναι αλλά τώρα η Κορίνα ξέρει ότι έχω επιστρέψει και τους αναζητώ. Μπορεί να τους κάνει κακό. Εσκεμμένα.»

Ο Αλέξανδρος ξύπνησε από τις φωνές τους. Άνοιξε τα μάτια και τις είδε να στέκονται έξω από το τρίκυκλο όχημά του. Αισθανόταν πιασμένος έχοντας κοιμηθεί στη θέση του οδηγού. Ο λαιμός του... Έτριψε τον αυχένα του, μουγκρίζοντας. Σηκώθηκε όρθιος, βγαίνοντας από το όχημα.

Οι Θυγατέρες δεν του έριξαν παρά ένα φευγαλέο βλέμμα· ήταν πολύ απορροφημένες από τη συζήτησή τους.

«Δεν πρότεινα να εγκαταλείψουμε την αναζήτηση για τους Νομάδες, Εύνοια,» εξήγησε η Μιράντα.

«Μα, αφού λες να πάμε να ψάξουμε γι' αυτήν–»

«Ενώ ψάχνουμε για σημάδια των Νομάδων, θα έχουμε το νου μας και για τη φυλακισμένη Αδελφή μας. Ίσως η Πόλη να μας οδηγήσει σ' αυτήν. Δε μπορούμε να την αφήσουμε. Θ' άφηνες εμένα κλεισμένη σ' εκείνη την υπόγεια αποθήκη;»

«Το ξέρεις ότι ποτέ δεν θα σ'εγκατέλειπα. Όποιο κι αν ήταν το κόστος.»

«Ούτε οποιαδήποτε άλλη Αδελφή μας μπορούμε να εγκαταλείψουμε όταν μας χρειάζεται,» είπε η Μιράντα.

«Τι λέτε;» ρώτησε ο Αλέξανδρος. «Ποια είναι φυλακισμένη; Και πού;»

«Δεν ξέρω ακριβώς,» αποκρίθηκε η Μιράντα, «αλλά μια Αδελφή μας είναι εδώ κοντά. Το ονειρεύτηκα. Η Κορίνα την έχει κλεισμένη σε...» προσπάθησε να φέρει στο μυαλό της το όνειρο ξανά, «σε μια πολυκατοικία πρέπει να είναι. Αλλά το διαμέρισμα έχει κάγκελα στις μπαλκονόπορτες και στα παράθυρα, και η εξώπορτά του είναι χτισμένη. Σαν να μην υπάρχει· η Κορίνα την έχει μετατρέψει σε τοίχο. Και όλη η υπόλοιπη πολυκατοικία νομίζω πως είναι έρημη· κανείς άλλος δεν πρέπει να μένει εκεί.»

«Τα είδες όλ' αυτά στον ύπνο σου;» Ο Αλέξανδρος έμοιαζε δύσπιστος.

«Όχι μόνο αυτά.»

«Έχει και συνέχεια το όνειρο;»

Η Μιράντα αγνόησε τον ειρωνικό τόνο στη φωνή του. «Η Κορίνα έρχεται στη φυλακή της Αδελφής μας και παίζει με το μυαλό της. Προσπαθεί να... Νομίζω πως προσπαθεί να τη βάλει να σκοτώσει τον Βόρκεραμ-Βορ. Αλλά εκείνη δεν συμφωνεί· έχει έρθει για άλλο λόγο εδώ–»

«Τον Βόρκεραμ-Βορ;» έκανε ο Αλέξανδρος. «Τι...;»

«Δε μου τόχες πει αυτό, Μιράντα,» πετάχτηκε η Εύνοια.

«Δεν πρόλαβα. Άρχισες αμέσως να με μαλώνεις.»

Η Εύνοια χαμογέλασε. «Τι περίμενες; Να μη μαλώσω τη μαμά μου όταν μου προτείνει να εγκαταλείψω τα παιδιά μου;»

Η Μιράντα κούνησε το κεφάλι, υπομειδιώντας. «Τέλος πάντων. Αυτή η Αδελφή μας – όποια κι αν είναι – και, προσωπικά, δεν νομίζω να την ξέρω – δεν βρίσκεται καθόλου τυχαία φυλακισμένη από την Κορίνα. Και είδα και τη Τζέσικα,» πρόσθεσε καθώς τώρα το θυμόταν. «Ήταν και η Τζέσικα εκεί, στο όνειρό μου, μαζί με την Κορίνα, και προσπαθούσαν ν'αλλάξουν... ν'αλλάξουν στόχο στην Αδελφή μας.»

«Στόχο;» είπε ο Αλέξανδρος, συνοφρυωμένος. «Τι στόχο;»

«Να τη βάλουν να σκοτώσει τον Βόρκεραμ-Βορ.»

«Ενώ ο άλλος της στόχος ποιος υποτίθεται πως είναι; Και τι είναι η Αδελφή σας; Δολοφόνος;»

«Ίσως,» αποκρίθηκε η Μιράντα, συλλογισμένα, κοιτάζοντας τα θραύσματα και τα συντρίμια στο πάτωμα του ερειπίου. «Μάλλον.»

«Και ποιον θέλει να δολοφονήσει; Ποιος είναι ο κανονικός της στόχος;»

Η Μιράντα δάγκωσε το χείλος της, ψάχνοντας μέσα στις ονειρικές της αναμνήσεις· το αριστερό της φρύδι λύγισε νευρικά, αυλακώσεις παρουσιάστηκαν στο μέτωπό της. «Δεν ξέρω,» είπε τελικά. «Δε... δε θυμάμαι. Κάποιο σημαντικό πρόσωπο, νομίζω. Αλλά... δε θυμάμαι.»

«Αν αυτή η γυναίκα,» είπε ο Αλέξανδρος, «είναι θυγατέρα της Πόλης και δολοφόνος, και την έχουν βάλει να σκοτώσει τον Βόρκεραμ-Βορ-»

«Δεν την έχουν βάλει ακόμα. Δεν την έχουν πείσει. Εκτός αν κάνω λάθος.»

«Καλύτερα να τη βρούμε, ούτως ή άλλως,» πρότεινε ο Αλέξανδρος.

«Έχουμε έρθει για τους Νομάδες,» τόνισε η Εύνοια.

«Εγώ είμαι εδώ κατά λάθος,» της θύμισε ο Αλέξανδρος. «Και οι Νομάδες δεν μ'ενδιαφέρουν τόσο όσο αυτό που ακούω τώρα.»

Η Μιράντα είπε στην Εύνοια, σφίγγοντας τον ώμο της: «Θα συνεχίσουμε να ψάχνουμε για τους Νομάδες. Απλά, παράλληλα, θα κοιτάζουμε και για σημάδια της φυλακισμένης Αδελφής μας.»

«Δεν πρόκειται να τη βρούμε, Μιράντα. Πώς θα εντοπίσεις μια άγνωστη που είναι σε κάποιο διαμέρισμα κάπου μέσα σ'ολόκληρο το Μεγάλο Λιμάνι;»

«Θα δούμε.»

Ο Αλέξανδρος έριξε μια ματιά έξω από το ερείπιο, στους δρόμους όπου έπεφτε το πρώτο φως της ημέρας. «Εγώ λέω, καλύτερα να φύγουμε. Αργά ή γρήγορα, καμία περιπολία του Ποιητή μπορεί να μας βρει εδώ.»

Η Μιράντα ένευσε. «Θα φύγουμε.»

«Κι αυτά;» Ο Αλέξανδρος κοίταξε τα Εκτρώματα.

«Ναι,» είπε η Εύνοια συνοφρυωμένη· «τι θα γίνει μ'αυτά, Μιράντα;»

Η Μιράντα είπε: «Χρειαζόμαστε ένα όχημα.»

«Όχημα;» έκανε ο Αλέξανδρος.

«Φορτηγό.»

«Πού θα βρούμε φορτηγό, μα τον Κρόνο;»

«Θα το βρω εγώ.»

«Θα το κλέψεις;» είπε η Εύνοια, που ήξερε ότι η Μιράντα ήταν ενάντια στο να κλέβουν οι Θυγατέρες της Πόλης.

«Η ανάγκη μας είναι μεγάλη, Αδελφή μου. Αν η Πόλη δεν μου το δώσει αλλιώς, ναι, θα το κλέψω.

»Περιμένετε εδώ,» είπε. «Κι αν τύχει κάτι, ειδοποιήστε με.» Ύψωσε τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της προς στιγμή· ύστερα τον έκρυψε πάλι μες στα ρούχα της και, βγαίνοντας από το ερείπιο, εξαφανίστηκε στους σκιερούς δρόμους της αυγής. Ακόμα μια σκιά της Πόλης.

Ο Αλέξανδρος είχε αρχίσει να αισθάνεται παρανοϊκός. Πολύ παρανοϊκός. Η ώρα κυλούσε, και η Μιράντα δεν φαινόταν. Απόμακρα, άκουγε οχήματα να περνάνε και φωνές ν'αντηχούν. Πότε κάποιος θα τους έβλεπε εδώ μέσα και θα ειδοποιούσε τους μαχητές του Ποιητή; *Εγώ, αν μας έβλεπα, αμέσως θα μας θεωρούσα ύποπτους. Άσε πια αυτά...* Λοξοκοίταξε τα Εκτρώματα.

«Έχεις κιάλια;» τον ρώτησε η Εύνοια.

«Ναι, γιατί;»

«Δος τα μου λίγο.»

Ο Αλέξανδρος τα πήρε από ένα ντουλαπάκι του οχήματός του και της τα έδωσε. Ήταν μικρά αλλά είχαν ισχυρούς φακούς.

Η Εύνοια τα κράτησε στα χέρια της και μουρμούρισε λόγια παράξενα, σαν αυτά που μουρμουρίζουν οι μάγοι όταν κάνουν κάποιο ξόρκι.

«Ξέρεις κι εσύ μαγεία;» ρώτησε ο Αλέξανδρος.

«Ελάχιστα πράγματα,» αποκρίθηκε εκείνη φέρνοντας τα κιάλια στα μάτια της, κοιτάζοντας έξω από τα χαλάσματα. «Πιο λίγα απ'τη Μιράντα. Πολύ πιο λίγα.»

«Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως ήταν αυτό που έκανες;»

«Ναι. Βοηθάει.»

«Ξέρω τι κάνει. Βλέπεις τίποτα ύποπτο;»

«Όχι· δεν κινδυνεύουμε.»

«Σίγουρα;»

«Με την υπογραφή της Πόλης, Αλέξανδρε.» Η Εύνοια, κοιτάζοντας μέσα από τα μαγικά ενισχυμένα κιάλια, έβλεπε λεπτομέρειες που αλ-

λιώς δεν θα μπορούσε να δει. Έβλεπε πίσω από σκιές, και μέσα σε σκοτεινές γωνίες: έβλεπε πίσω από τζαμένια παράθυρα, και μέσα από τις χαραμάδες πατζουριών. Διέκρινε πολλά και διάφορα πολεοσημάδια, αλλά ούτε ένα που να της λέει πως κατασκόπευαν τα ερείπια όπου εκείνη κι ο Πανιστόριος κρύβονταν. Μόνο ένα στοιχειακό τούς είχε δώσει σημασία: ένα πνεύμα που εκδηλωνόταν μέσα από τις κινήσεις γατών στα δώματα, στα μπαλκόνια, και στις σκάλες.

«Πού βάζει την υπογραφή της η Πόλη;» μουρμούρισε ο Αλέξανδρος.

«Παντού. Ακόμα κι επάνω σου,» αποκρίθηκε η Εύνοια, εξακολουθώντας να κοιτάζει με τα κιάλια.

Τα σημάδια τράβηξαν, ξαφνικά, την προσοχή της κοντά. Πολύ κοντά.

Η Εύνοια κατέβασε τα κιάλια του Πανιστόριου από μπροστά της, καθώς ένα φορτηγό πλησίαζε τα χαλάσματα.

Ο Αλέξανδρος τράβηξε το πιστόλι του.

«Η Μιράντα είναι,» του είπε η Εύνοια.

Το φορτηγό μπήκε, με χαμηλή ταχύτητα, στα ερείπια, τσακίζοντας συντρίμια και θρύψαλα κάτω από τους τέσσερις ψηλούς μεταλλικούς τροχούς του. Η Μιράντα άνοιξε την πόρτα και πήδησε έξω.

«Το έκλεψες;» ρώτησε η Εύνοια.

«Έχει σημασία;»

«Αν είναι κάποιος να μας κυνηγήσει,» τόνισε ο Αλέξανδρος χωρίς νάχει κρύψει το πιστόλι του, «ναι, έχει σημασία.»

«Από μια συμμορία το πήρα. Το είχαν αφήσει πίσω από ένα οίκημα. Κανείς δεν το πρόσεχε. Και ήταν άδαιο. Άνοιξα την κλειδαριά της πόρτας με Ξόρκι Ξεκλειδώματος και ενεργοποίησα τη μηχανή με Ξόρκι Μηχανικής Εκκινήσεως. Απλή δουλειά: κανείς δε με πρόσεξε.»

«Ωραία,» είπε ο Αλέξανδρος. «Πάμε τώρα.» Ήταν τσιτωμένος, και φαινόταν.

Η Μιράντα άνοιξε την πίσω πόρτα του φορτηγού κι έγνεψε στα Εκτρώματα να μπουν, σφυρίζοντάς τους. Τα μηχανικά όντα υπάκουσαν, κι όταν ήταν όλα μέσα, η Μιράντα έκλεισε πάλι την πόρτα. Πήγε και κάθισε στη θέση του οδηγού, λέγοντας στην Εύνοια: «Μείνε με τον Αλέξανδρο.»

Εκείνη ένευσε και μπήκε στο όχημα του Πανιστόριου, στο πίσω κάθισμα. Ο Αρχικατάσκοπος κάθισε στο τιμόνι.

Η Μιράντα έβγαλε το φορτηγό από τα ερείπια, κι εκείνος την ακολούθησε.

«Πού πηγαίνουμε τώρα;» ρώτησε.

«Περιπλανιόμαστε,» αποκρίθηκε η Εύνοια. «Κοιτάμε.»

«Υπέροχα... Το καλύτερο που μπορούμε να κάνουμε για να τραβήξουμε ανεπιθύμητη προσοχή.»

«Μη φοβάσαι,» του είπε η Εύνοια· «εγώ κι η Μιράντα παρατηρούμε για τέτοιου είδους προσοχή. Δεν είναι πρόβλημα ν'αποφύγουμε μερικές περιπολίες ή κατασκόπους. Το μόνο πρόβλημά μας είναι η Κορίνα.»

«Μπορεί η Κορίνα να γνωρίζει τι κάνουμε; Από τέτοια απόσταση; Εί-ναι ακόμα στη Β' Κατωρίγια, δεν είναι;» Καταλάβαινε πως δεν ήταν λογική η τελευταία ερώτησή του, αλλά αυτές οι δυο μπορεί να είχαν δει την Κορίνα στον ύπνο τους!

«Πού να ξέρω;» αποκρίθηκε η Εύνοια, ξαφνιάζοντάς τον λιγάκι.

«Εδώ η Μιράντα ξέρει ότι κάποια άγνωστη Αδελφή σας είναι φυλακισμένη κάπου στο Μεγάλο Λιμάνι!»

«Αυτό είναι άλλο.»

«Άλλο;»

«Ναι, άλλο.»

«Τέλος πάντων...» Τον φρίκαραν αυτές οι Θυγατέρες της Πόλης. Τον έκαναν να αισθάνεται πιο παρανοϊκός απ'ό,τι συνήθως. Προσπάθησε, ωστόσο, να διατηρήσει τη συνηθισμένη του ουδετερότητα. Οι ψυχραιμοί πάντοτε υπερισχύουν.

Ο Κάδμος και η Καρζένθα-Σολ πέρασαν τη νύχτα μέσα στο μεταβαλλόμενο πολεμικό όχημα, φρουρούμενοι από Μικρούς Γίγαντες, ενώ γύρω τους ήταν κι άλλοι πιστοί μαχητές τους. Η Κορίνα κοιμήθηκε μαζί τους. Ο Κάδμος καθόταν και την έβλεπε για ώρα, ξαπλωμένη στο πλάι επάνω σ'ένα στρώμα εκστρατείας. Τα ξανθά μαλλιά της μισόκρυβαν το πρόσωπό της, τα χέρια της ήταν μαζεμένα μπροστά στο στήθος της. Τελικά, ακόμα κι αυτή χρειαζόταν ύπνο. Και... είχε στον ύπνο της κάτι που τον μάγευε. Ο Κάδμος είχε ξαφνικά την αίσθηση ότι η Κορίνα ήταν βγαλμένη από κάποιο παραμύθι: ένα κοιμισμένο στοιχειακό της Ατέρμονης Πολιτείας, με τη μορφή όμορφης γυναίκας, που περιμένει

τον κατάλληλο χρόνο για να ξυπνήσει και να φέρει ταραχές. Ήταν τόσο μυθική...

Η Καρζένθα ξύπνησε δίπλα του και, καθίζοντας, αγκάλιασε τους ώμους του από πίσω. «Τι βλέπεις;» του ψιθύρισε φιλώντας τον στ'αφτί.

«Την Κορίνα.» Μέσα στο μισοσκόταδο των χαμηλομένων λαμπών του εσωτερικού του πολεμικού οχήματος, η μορφή της Θυγατέρας, παρότι αντικειμενικά όχι πιο φωτεινή από τις υπόλοιπες, έμοιαζε να ξεχωρίζει. Ο Κάδμος αισθανόταν τα λόγια ενός ποιήματος ν'αρχίζουν να γαργαλούν τη νόησή του...

«Με κάνεις να ζηλεύω,» είπε η Καρζένθα δαγκώνοντας τ'αφτί του.

Ο Κάδμος γύρισε να την κοιτάξει. «Την Κορίνα;»

«Αυτήν κοιτάξεις ενώ κοιμάμαι.»

«Δεν καταλαβαίνεις γιατί;»

Η Καρζένθα, ατενίζοντας την κοιμισμένη Θυγατέρα, καταλάβαινε γιατί. Καταλάβαινε πολύ καλά. Το μυαλό της αδυνατούσε να ξεδιαλύνει τι το τόσο διαφορετικό είχε η Κορίνα, που την έκανε να ξεχωρίζει έτσι εδώ μέσα, αλλά αναμφίβολα είχε κάτι το διαφορετικό. «Δείξε μου ότι με αγαπάς πιο πολύ από την Κορίνα,» ψιθύρισε στον Κάδμο, και ξάπλωσε πάλι.

Εκείνος στράφηκε, έγειρε από πάνω της. «Δεν αγαπώ την Κορίνα,» της είπε, και τη φίλησε στα χείλη.

Τα χέρια της τραβούσαν τα ρούχα του.

«Είναι τόσοι άνθρωποι γύρω μας,» της θύμιζε. Αλλά η Καρζένθα συνέχιζε να τον φιλά και να τραβά τα ρούχα του, και ύστερα από λίγο άρχισε κι εκείνος να ανταποκρίνεται, γλιστρώντας τα χέρια του μέσα στα δικά της ρούχα, πιάνοντας τα στήθη της, πιέζοντας τις σκληρές θυλές με τους αντίχειρές του. Η Καρζένθα αναστέναξε, κυρτώντας τη ράχη της. Ο Κάδμος δεν ήξερε αν κανένας τούς κοίταζε τώρα, αλλά δεν τον ένοιαζε. Δεν τον ένοιαζε καν αν η Κορίνα είχε ξυπνήσει και τους παρατηρούσε πίσω από μισόκλειστα βλέφαρα. Κρατώντας τους μηρούς της Καρζενθά, γλίστρησε μέσα της. Τα χέρια της γαντζώθηκαν επάνω του. Τα φιλιά τους έγιναν μια θύελλα. Μέχρι που η Καρζένθα δάγκωσε τον γιακά του για να πνίξει την κραυγή που προσπαθούσε να βγει από μέσα της, και ο Κάδμος για λίγο έχασε τον εαυτό του.

Ύστερα, ξέπνοος, γύρισε στο πλάι, φεύγοντας από πάνω της, σηκώνοντας το παντελόνι του, κουμπώνοντας το πουκάμισό του.

Η Καρζένθα άναψε τσιγάρο και κάπνιζε καθώς τον έπαιρνε ο ύπνος δίπλα της, με τα ρουθούνια του πλημμυρισμένα από τη μυρωδιά της και τη μυρωδιά του καπνού.

Το πρωί, ξύπνησε πρώτη και τον ξύπνησε κι εκείνον φιλώντας τα χείλη του φευγαλέα, γονατισμένη στο ένα γόνατο πλάι του. Ο Κάδμος βλεφάρισε, είδε γύρω του ανθρώπους να κινούνται. Οι Μικροί Γίγαντες μέσα στο μεταβαλλόμενο όχημα.

Σηκώθηκε τρίβοντας το πρόσωπό του. «Τι ώρα είναι;»

«Αυγή. Και δεν έχουμε καμία αναφορά ότι ο εχθρός μας κινείται.»

«Μετά απ'ό,τι έπαθαν χτες; Να κινούνται τόσο σύντομα;»

«Για τα πάντα πρέπει να είμαστε έτοιμοι,» είπε η Καρζένθα.

Ο Κάδμος είδε την Κορίνα να πηγαίνει προς μια εξωτερική πόρτα του μεταβαλλόμενου οχήματος η οποία ήταν ανοιχτή.

«Κορίνα!»

Εκείνη στάθηκε, γυρίζοντας για να τον κοιτάξει.

«Φεύγεις;»

«Πρέπει να βαδίσω στην Πόλη,» του αποκρίθηκε αινιγματικά.

«Είναι επικίνδυνα εκεί έξω. Οι μαχητές του Βόρκεραμ-Βορ ίσως-»

Η Κορίνα γέλασε. «Για εμένα; Όχι, Κάδμε, δεν είναι επικίνδυνα. Και πρέπει *οπωσδήποτε* να βαδίσω. Θα τα ξαναπούμε, αργότερα.» Βγήκε από το όχημα δίχως άλλη κουβέντα, σηκώνοντας την κουκούλα της κάπας της.

Ο Κάδμος στράφηκε στην Καρζένθα, κι εκείνη είδε την ανησυχία στα μάτια του. Πραγματικά φοβόταν για την Κορίνα; αναρωτήθηκε.

Κι αμέσως μετά: *Είναι ερωτευμένος με την Κορίνα; Μπορεί να είναι ερωτευμένος μαζί της; Τι εντύπωση, άραγε, να έκανε η Κορίνα – μια θυγατέρα της Πόλης – σ'έναν άντρα; Ειδικά σ'έναν άντρα με ποιητικές ευαισθησίες σαν τον Κάδμο;*

«Γιατί με κοιτάς έτσι;» τον ρώτησε η Καρζένθα. «Μη μου πεις ότι φοβάσαι γι'αυτήν! Αυτή κινδυνεύει λιγότερο από εμάς. Είναι σίγουρο.»

Ύστερα, πλησιάζοντας το τηλεπικοινωνιακό σύστημα του οχήματος, κάλεσε τον πομπό του Βάρνελ-Αλντ. Είχε έρθει η ώρα να δοκιμάσουν τους δρόμους προς τα νότια, να δουν τι αντίσταση μπορούσε να προ-

βάλει ο εχθρός. Κι αν η αντίσταση ήταν μικρή, σύντομα η Β' Κατωρίγια Συνοικία θα γινόταν δική τους.

/4\

Ο Όρπεκαλ-Λάντι ζητά βοήθεια από τους γείτονές του· ο στρατός του Αλυσοδεμένου Ποιητή επιτίθεται ξανά: μαχητές αναγκάζονται να κρυφτούν σε ρημαγμένους τόπους, μια περιφέρεια στα πρόθυρα της κατάκτησης· αρωγή έρχεται αλλά συναντά εμπόδια στη γη και στον αέρα· η Καρζένθα-Σολ υπολογίζει νίκη.

Χτες βράδυ, ο Όρπεκαλ-Λάντι, φεύγοντας από την Αίθουσα Γενικών Συναθροίσεων, πηγαίνοντας στο Γραφείο του Πολιτάρχη μαζί με την Κατρίν, τον Μέδμορ-Λάντι, κι άλλους δύο βοηθούς του, είχε πρώτα καλέσει τηλεπικοινωνιακά τον Σελασφόρο Χορονίκη, τον Πολιτάρχη της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας. Αφού μίλησε μ'έναν υπηρέτη του σπιτιού του, μίλησε μετά με τον ίδιο τον Χορονίκη, εξηγώντας του ποια ήταν η κατάσταση στη Β' Κατωρίγια και ζητώντας την άμεση στρατιωτική βοήθειά του. «Αν δεν μας συντρέξετε,» είπε, «είμαστε καταδικασμένοι. Και ύστερα από εμάς κι οι δύο ξέρουμε προς τα πού θα κινηθεί ο Αλυσοδεμένος Ποιητής-»

«Δε χρειάζονται άλλα λόγια, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι. Είμαστε έτοιμοι να σας υποστηρίξουμε. Μέσα στην επόμενη ημέρα, θα έρθουμε στη Β' Κατωρίγια Συνοικία.»

Η απάντηση του Χορονίκη, η οποία δόθηκε χωρίς καμία καθυστέρηση, είχε δώσει θάρρος στον Όρπεκαλ. Οι γείτονές τους δεν θα τους εγκατέλειπαν στα χέρια του Ποιητή.

«Είπατε πως η Αζρόντω έχει κατακτηθεί, σωστά; Το ίδιο και η Απλωτή και ο Σκηνοκράτης;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Όρπεκαλ. «Και η βόρεια Βραχύλογη επίσης.»

«Θα πρέπει, επομένως, να έρθουμε από Φυτευτή. Η οποία είναι ακόμα δική σας, έτσι;»

«Μέχρι στιγμής, ναι. Αλλά από αύριο- Ο Βόρκεραμ-Βορ, βέβαια, υποθέτει ότι ο Ποιητής θα κινηθεί προς Χτυπημένη, Μονότροπη, και Όκιλ-

μερ. Αλλά ποτέ δεν ξέρεις. Ίσως και η Φυτευτή να δεχτεί επίθεση. Ίσως κι εκεί να προχωρήσουν τμήματα της ορδής του Ποιητή.»

«Μάλιστα...» είπε σκεπτικά ο Σελασφόρος Χορονίκης. «Θα μιλήσω με τους στρατιωτικούς μου, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι. Και αύριο θα έρθουμε. Δε θα σας εγκαταλείψουμε. Μαζί, στη Β' Κατωρίγια Συνοικία, θα δώσουμε τέλος στην τυραννία του Αλυσοδομένου Ποιητή!»

«Αυτό είναι το μόνο για το οποίο προσεύχομαι στον Κρόνο, κύριε Χορονίκη.»

«Θα γίνει πραγματικότητα,» είπε ο Σελασφόρος.

«Θα ζητήσω βοήθεια κι από την Πολιτάρχη της Φιλήκοης,» τον πληροφόρησε ο Όρπεκαλ.

«Είστε βέβαιος ότι θα δεχτεί να στείλει μαχητές της;» Η φωνή του μαρτυρούσε δυσπιστία.

«Αν είναι λογική, πρέπει να το κάνει.»

«Όσο περισσότεροι τόσο το καλύτερο,» είπε ο Χορονίκης. «Θα ξαναμιλήσουμε, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι.»

Και μετά η τηλεπικοινωνία τους είχε τερματιστεί, και ο Όρπεκαλ είχε καλέσει την Αμάντα Πολύεργη, την Πολιτάρχη της Φιλήκοης, στο Πολιταρχικό Μέγαρο της Φιλήκοης. Δεν περίμενε, φυσικά, να τη βρει εκεί τέτοια ώρα· μα ήλπιζε ότι θα έβρισκε κάποιον που μπορούσε να του πει πώς να επικοινωνήσει μαζί της. Και όντως ένας νυχτερινός υπάλληλος του Μεγάρου είχε απαντήσει. Ο Όρπεκαλ-Λάντι τού είχε αμέσως εξηγήσει ποιος ήταν και τι συνέβαινε στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Είχε πει ότι έπρεπε, άμεσα – άμεσα – να μιλήσει με την κυρία Πολύεργη, αν ήταν να αποφευχθεί μεγάλη καταστροφή για όλους όσους βρίσκονταν κοντά στον Ριγοπόταμο, συμπεριλαμβανομένης και της Φιλήκοης φυσικά. Ο υπάλληλος είχε αποκριθεί ότι θα ειδοποιούσε την κυρία Πολύεργη και εκείνη θα επικοινωνούσε με τον Εξοχότατο. «Θα μου δώσετε έναν τηλεπικοινωνιακό κώδικα;»

«Δεν καταλαβαίνετε, κύριε,» είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Πρέπει να μιλήσω μαζί της τώρα.»

«Θα μιλήσω εγώ μαζί της, Εξοχότατε, μην ανησυχείτε, και θα–»

«Δεν μπορείτε να μου δώσετε έναν τηλεπικοινωνιακό κώδικα για να την καλέσω στο σπίτι της;»

«Αυτό, δυστυχώς, δεν είναι εφικτό, Εξοχότατε. Αλλά μην ανησυχείτε, θα-»

«Εντάξει. Όμως πείτε της να μην αργήσει να με καλέσει. Είναι ζήτημα επιβίωσης. Για όλους μας.»

Η Αμάντα Πολύεργη, ωστόσο, δεν τον είχε καλέσει. Ο Όρπεκαλ-Λάντι περίμενε στο Γραφείο του Πολιτάρχη (έχοντας εν τω μεταξύ επαφή με διάφορους άλλους ανθρώπους της Β' Κατωρίγιας) αλλά η Πολιτάρχης της Φιλήκοης δεν χτυπούσε τον δίαυλο για να του μιλήσει. Αυτός ο νυχτερινός υπάλληλος στο Πολιταρχικό Μέγαρο της Φιλήκοης ήταν ανόητος, κι έπρεπε να τιμωρηθεί! Από τη βλακεία του έμπαιναν όλοι τους σε κίνδυνο!

Η Μπριζίτ, η σύζυγος του Όρπεκαλ, ήρθε να τον επισκεφτεί στο Γραφείο μες στην άγρια νύχτα, ανησυχώντας για εκείνον. Μόνο ο Μέδμορ-Λάντι, ο αδελφός του, ήταν εκεί όταν συναντήθηκαν, και ο Όρπεκαλ τής ζήτησε να επιστρέψει στο σπίτι τους και να είναι, μαζί με τα παιδιά, έτοιμη για το χειρότερο. Για να αποχωρήσουν από την ίδια τη Β' Κατωρίγια αν χρειαζόταν. «Είναι τόσο άσχημα τα πράγματα;» ρώτησε η Μπριζίτ με χαμηλωμένη φωνή. «Θα... θα νικήσουν;»

«Θα προσπαθήσουμε να τους αποτρέψουμε,» αποκρίθηκε ο Όρπεκαλ. «Όμως, αν περάσουν, αν μπουν στη Μονότροπη και στη Χτυπημένη και στην Όκιλμερ, πρέπει να είμαστε προετοιμασμένοι, Μπριζίτ.» Την αγκάλιασε σφιχτά. «Κι αν δεν είμαι εκεί, μη διστάσεις να φύγεις. Προς τ'ανατολικά, προς τη Φιλήκ-»

«Όχι! Ποτέ χωρίς εσένα, Όρπεκαλ!»

«Και τα παιδιά; Θα τ'αφήσεις να πέσουν στα χέρια του Αλυσοδεμέ-νου Ποιητή επειδή εγώ φάνηκα άτυχος;»

Η Μπριζίτ μόρφασε έντονα, θλιμμένα. Ένα δάκρυ κύλησε σαν γυαλιστερός λίθος πάνω στο όμορφο μάγουλό της. «Να έρθεις αμέσως να μας βρεις,» είπε επιτακτικά, «μόλις δεις ότι δεν μπορείτε να τους κρατήσετε μακριά! Να έρθεις αμέσως, Όρπεκαλ! Μου το υπόσχεσαι; Μου το υπόσχεσαι;» ρώτησε σφίγγοντας τα ρούχα του μες στις γροθιές της, φιλώντας τα χείλη του απεγνωσμένα.

Ο Όρπεκαλ δίστασε για μια στιγμή. Ύστερα ένευσε. «Ναι,» είπε. «Θα έρθω.» Ήταν αποφασισμένος να υπερασπιστεί τη Β' Κατωρίγια Συνοικία μέχρις εσχάτων, αλλά όχι τόσο αποφασισμένος ώστε να σκοτωθεί

σ'έναν μάταιο αγώνα ή να βρεθεί αιχμάλωτος του Αλυσσοδεμένου Ποιητή.

Η Μπριζίτ έφυγε από το Γραφείο του Πολιτάρχη μοιάζοντας ευχαριστημένη από την απάντησή του.

Ο Μέδμορ, που καθόταν στη γωνία, σιωπηλός, σχεδόν άορατος, μη θέλοντας καθόλου να τους ενοχλήσει τέτοιες στιγμές που ήταν, τώρα παρουσιάστηκε σαν στοιχειακό της Ατέρμονης Πολιτείας μέσα απ'τις σκιές. «Νομίζεις ότι όντως θα φτάσουμε εκεί, Όρπεκαλ; Παρότι καλέσαμε τον Χορονίκη; Παρότι καλέσαμε την Πολιτάρχη της Φιλήκης;»

Ο Όρπεκαλ κούνησε το κεφάλι. «Είναι... δύσκολη η κατάσταση,» κόμπιασε. *Πάνω που, επιτέλους, πήρα την πολιταρχία απ'τον Σημαδεμένο, συνέβη αυτό!* σκέφτηκε οργισμένα, απογοητευμένα. *Συνέβη αυτό!* Καταλάβαινε πως όλα όσα έλεγε προτού αποκτήσει (προτού κλέψει, σύμφωνα με κάποιους) την εξουσία θα έμοιαζαν με κοροϊδία σε πολλούς κατοίκους της Β' Κατωρίγιας τώρα. Ο Όρπεκαλ-Λάντι, που ισχυριζόταν ότι ο Σημαδεμένος δεν μπορεί να προφυλάξει τη συνοικία, είναι ακόμα χειρότερος από εκείνον! Αυτό θα νόμιζαν... και θα ήταν ψέμα.

Οι περιστάσεις με χτύπησαν άσχημα...

Και πού ήταν τώρα ο Πανιστόριος; αναρωτήθηκε ξαφνικά. Από πότε είχε να τον δει;

Καθίζοντας στο γραφείο, τον κάλεσε στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του.

Το σήμα δεν έφτανε· έπεφτε στο κενό.

«Τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος...» μουρμούρισε ο Όρπεκαλ.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε ο Μέδμορ, που είχε κι αυτός καθίσει ξανά.

«Δε βρίσκω τον Πανιστόριο.»

Κάλεσε τον Βόρκεραμ-Βορ, τον ρώτησε πού βρισκόταν ο Αρχικατάσκοπος, κι εκείνος αποκρίθηκε ότι είχε φύγει.

«Έφυγε; Πού στο Μάτι του Σκοτοδαίμονος πήγε;»

«Σε... Δεν είμαι σίγουρος, αλλά νομίζω πως πήγε να ερευνήσει εκείνη τη σήραγγα απ'την οποία ήρθαν τα στρατεύματα του Αλυσσοδεμένου Ποιητή-»

«Τι!» γρύλισε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Είναι τρελός; Έχει χάσει το μυαλό του;» Χτύπησε το χέρι του νευρικά πάνω στο γραφείο. «Είναι ώρα για

Η Νύφη του Χάροντα, οι Κάτοικοι της Τεχνοθήκης, και η Κατάκτηση

τέτοια δουλειά τώρα; Το ξέρεις ότι το τηλεπικοινωνιακό σήμα δεν φτάνει στον πομπό του; Μπορεί νάχει αιχμαλωτιστεί ο ηλίθιος! Μπορεί νάναι νεκρός!»

Ύστερα από μια στιγμή δισταγμού ο Βόρκεραμ είπε: «Δεν το νομίζω...»

«Γνωρίζεις κάτι που δεν μου λες, Βόρκεραμ;»

«Όχι. Αλλά έχω καταλάβει καλά τον Πανιστόριο, Όρπεκαλ. Δε θα έκανε τίποτα ανόητο-»

«Τίποτα ανόητο; Τι είναι αυτό που έκανε τώρα; Δεν είναι ανόητο;»

«Του έχω εμπιστοσύνη. Σύντομα θα είναι κοντά μας· είμαι σίγουρος.»

Ο Όρπεκαλ αναστέναξε.

«Μην αγχώνεσαι,» του είπε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Στον πόλεμο, ο αγχωμένος είναι νεκρός.»

«Τότε, είμαι νεκρός εδώ και ώρες, Βόρκεραμ,» παραδέχτηκε ο Όρπεκαλ-Λάντι ανάβοντας τσιγάρο με χέρια που έτρεμαν.

«Αναστήσου. Σε χρειαζόμαστε περισσότερο από τον Ανόφθαλμο.»

Το γεγονός ότι ο Βόρκεραμ-Βορ ανέφερε έτσι άνετα το όνομα του Χάροντα, του καταραμένου γιου του Κρόνου, που όλοι θεωρούσαν γρουσουζιά να ξεστομίζεις, έκανε ένα ρίγος να διατρέξει τον Όρπεκαλ-Λάντι, ορθώνοντας τις τρίχες του, ξεραίνοντας τον λαιμό του.

Ρούφηξε καπνό και τον φύσηξε αργά απ'τα ρουθούνια.

Νόμιζε ότι λίγο από το άγχος του είχε, απροσδόκητα, φτερουγίσει γι'αλλού.

«Ποια είναι η κατάσταση με τους μαχητές μας, Βόρκεραμ;»

Ο Βόρκεραμ-Βορ τού είπε.

Η Αμάντα Πολύεργη κάλεσε τον Όρπεκαλ-Λάντι μία ώρα αφότου είχε ξημερώσει και εκείνος βρισκόταν ακόμα στο Γραφείο του Πολιτάρχη φυσικά – ενώ ο Πανιστόριος εξακολουθούσε νάναι εξαφανισμένος, ο διάολος του Σκοτοδαίμονος!

«Κυρία Πολύεργη, ελπίζω ο υπάλληλός σας να σας εξήγησε επαρκώς τι συμβαίνει στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Βρισκόμαστε σε μεγάλο κίνδυνο. Μεγάλο κίνδυνο. Όλοι μας. Και εμείς και εσείς και η Α' Κατωρίγια Συνοικία.»

«Μου είπε ότι ο Αλυσοδεμένος Ποιητής έχει εισβάλει, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι...»

«Έχει όντως εισβάλει. Και έχει ήδη κατακτήσει όλες τις περιφέρειές μας που έχουν λιμάνια στον Ριγοπόταμο. Χρειαζόμαστε απεγνωσμένα βοήθεια από τους γείτονές μας. Ο Πολιτάρχης της Α' Κατωρίγιας, ο Σελασφόρος Χορονίκης, υποσχέθηκε ότι θα μας βοηθήσει – ότι σήμερα θα μας στείλει στρατεύματα για να αντιμετωπίσουμε τον Ποιητή. Ελπίζουμε να έχουμε την ίδια υποστήριξη και από τη Φιλήκη...»

Η Αμάντα Πολύεργη ακούστηκε να κομπιάζει μέσα από το megάφωνο του τηλεπικοινωνιακού διαύλου πάνω στο γραφείο του Όρπεκαλ-Λάντι. Τελικά είπε: «Θα το συζητήσω με κάποιους ανθρώπους, και... θα δούμε τι μπορούμε να κάνουμε.»

«Δεν υπάρχει χρόνος για καθυστέρηση, κυρία Πολύεργη. Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής σύντομα θα ξεκινήσει να μας χτυπά, και δεν ξέρουμε πόσο μπορούμε ν'αντέξουμε. Ύστερα από την τρομερή καταστροφή στις νοτιοανατολικές περιφέρειές μας–»

«Δεν συνέβη μόνο στη Β' Κατωρίγια αυτό, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι. Επηρέαστηκε και η Φιλήκη, αν και ομολογουμένως σε μικρότερη έκταση. Η συνοικία μας έχει πληγεί. Πολλοί άνθρωποι έχουν χάσει τις ζωές τους· άλλοι έχουν χάσει συγγενείς και φίλους τους. Και οι υλικές ζημιές–»

«Όλα αυτά θα χειροτερέψουν, αν δεν σταματήσουμε τον Αλυσοδεμένο Ποιητή εδώ, στη Β' Κατωρίγια Συνοικία,» τόνισε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Μετά από εμάς θα χτυπήσει εσάς. Δε φαίνεται να έχει κανέναν σκοπό να βάλει φρένο στην κατακτητική του manía. Είναι ο πιο επικίνδυνος άνθρωπος στη Ρελκάμνια, αυτή τη στιγμή. Και δεν το λέω για να σας εκφοβίσω.»

«Θα βοηθήσουμε όσο μπορούμε. Δε θα ήθελα τώρα να εμπλέξω τη συνοικία μου σε πόλεμο. Ειδικά ύστερα από την καταστροφή που–»

«Αν δεν την εμπλέξετε σε πόλεμο τώρα, θα αναγκαστείτε να την εμπλέξετε ύστερα από ένα μήνα το πολύ, όταν οι ορδές του Ποιητή θα είναι στα σύνορά σας.»

«Αμφιβάλλω αν αυτό θα συμβεί τόσο γρήγορα, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι. Ωστόσο, σας είπα, θα κάνουμε ό,τι μπορούμε. Πρέπει να συζητήσω με κάποιους ανθρώπους πρώτα. Δεν είναι δυνατόν να πάρω μια τέτοια απόφαση ξαφνικά, από μόνη μου. Αναμφίβολα το καταλαβαίνετε αυτό.»

«Θα έχουμε στρατιωτική αρωγή από εσάς μέσα στην ημέρα;»

«Μέσα στην ημέρα; Το θεωρώ... απίθανο, τουλάχιστον-»

«Η ανάγκη μας είναι τεράστια-»

«Κύριε Όρπεκαλ-Λάντι, ο στρατός μας ούτε να ετοιμαστεί δεν προλαβαίνει για να έρθει στη Β' Κατωρίγια σήμερα. Το καλύτερο που μπορείτε να υπολογίζετε είναι από αύριο.»

Αύριο ίσως να μην έχουμε πλέον την εξουσία εδώ, σκέφτηκε ο Όρπεκαλ-Λάντι. Αλλά όχι! δεν μπορεί ο Αλυσοδεμένος Ποιητής να τους νικούσε τόσο γρήγορα! Ο Βόρκεραμ-Βορ ήταν μαζί τους, και ο Σελασφόρος Χορονίκης θα έστελνε τώρα τον στρατό του για να τους υποστηρίξει.

«Εντάξει,» αποκρίθηκε ο Όρπεκαλ στην Αμάντα Πολύεργη. «Θα περιμένουμε. Αλλά να ξέρετε πως όσο αργείτε τόσο μεγαλύτερη δύναμη δίνετε στον Αλυσοδεμένο Ποιητή.»

Όταν η τηλεπικοινωνία με την Πολιτάρχη της Φιλήκης έλαβε τέλος, η Κατρίν, που είχε ήδη μπει στο γραφείο πριν από κανένα πεντάλεπτο, είπε: «Άρχοντά μου» (όλοι οι υπάλληλοι του Μεγάρου είχαν αρχίσει έτσι ν'αποκαλούν τους Συνάρχοντες της Τριανδρίας, αφού δεν μπορούσαν να λένε κανέναν Εξοχότατε και μάλλον δεν τους έφτανε να τους αποκαλούν κύριε), «ο στρατός του Αλυσοδεμένου Ποιητή κινείται ξανά. Με ενημέρωσαν πριν από λίγο, αλλά είδα ότι μιλούσατε...»

«Έρχονται προς τα εδώ; Προς τη Μονότροπη;» Ο Όρπεκαλ σηκώθηκε από την πολυθρόνα του.

«Όχι μόνο προς τα εδώ. Απ'ό,τι μου είπαν, επιτίθενται παντού. Στη Χτυπημένη, στη Μονότροπη, στην Όκιλμερ, στη Βραχύλογη.»

«Στη Φυτευτή;»

Η Κατρίν συνοφρυώθηκε προς στιγμή. «Δε θυμάμαι κάτι για τη Φυτευτή.»

Ο Βόρκεραμ είχε δίκιο, λοιπόν, σκέφτηκε ο Όρπεκαλ-Λάντι. Ας ελπίσουμε ότι θα αποδειχτεί σωστός και για άλλα πράγματα... «Η βοήθεια από την Α' Κατωρίγια δεν έχει έρθει ακόμα;»

«Δεν είχα καμια τέτοια ενημέρωση, Άρχοντά μου.»

Ο Μέδμορ, που ακόμα ήταν εδώ, έριξε ένα σκοτεινό βλέμμα στον αδελφό του, αν και σιωπηλός.

«Αποκλείεται,» του είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Αποκλείεται να μας πουλήσει. Έχει πολλά να χάσει αν νικήσει ο Ποιητής, και το ξέρει. Θα βοηθήσει.»

Η επίθεση άρχισε τα ξημερώματα, προτού το μεταβαλλόμενο όχημα των Εκλεκτών επισκευαστεί. Μες στη νύχτα ο Βόρκεραμ-Βορ είχε με το ζόρι καταφέρει να βρει ένα εργοστάσιο ικανό να επιδιορθώσει τις ζημιές του μηχανισμού μεταβλητότητας. Ήταν στην Όκιλμερ, και οι εργάτες του είχαν άρον-άρον μπει σε δουλειά, καλεσμένοι από τα σπίτια τους λόγω έκτακτης ανάγκης. Ο Μάικλ Παγοθραύστης, ο Ζαχαρίας ο Πικρός, και η Ζιλκάμα'μορ είχαν οδηγήσει το εξάτροχο φορτηγό στο εργοστάσιο και το είχαν αφήσει εκεί για να το αναλάβουν οι μηχανικοί και οι μάγοι. Μετά, είχαν επιστρέψει στο πλευρό του Βόρκεραμ, γιατί εκείνος τώρα χρειαζόταν κάθε μαχητή που μπορούσε να έχει.

Και δεν του άρεσε καθόλου που δεν θα είχε και το μεταβαλλόμενο όχημα σε τούτες τις συγκρούσεις. Ήταν ένα πολύ χρήσιμο πολεμικό εργαλείο.

Πρόσταξε τους μαχητές της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας να κρατήσουν άμυνα στους βόρειους δρόμους της Χτυπημένης, της Μονότροπης, και της Όκιλμερ, και στους δρόμους που βρίσκονταν στα κεντρικά της Βραχύλογης (που η βόρεια μεριά της ήταν κατακτημένη). Καταλάβαινε, ωστόσο, ότι η κατάσταση ήταν δύσκολη, ότι αυτή ήταν μια πολύ μεγάλη γραμμή άμυνας για να την καλύψουν επαρκώς οι υπέρμαχοι της Β' Κατωρίγιας ενάντια στις πολυπληθείς δυνάμεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Αν ο Σελασφόρος Χορονίκης τούς είχε στείλει βοήθεια, τα πράγματα ίσως να ήταν διαφορετικά· αλλά η βοήθειά του δεν είχε έρθει ακόμα...

Καθώς οι επιθέσεις ξεκίνησαν, ο Βόρκεραμ-Βορ βρισκόταν στα βόρεια της Μονότροπης, μέσα σ'ένα από τα θωρακισμένα οχήματα των Εκλεκτών, με την Ολντράθα, τον Μάικλ Παγοθραύστη, τον Ζαχαρία τον Πικρό, τον Λεονάρδο Άνταλμιρ, και τη Ζιλκάμα'μορ.

Η Άνμα ήταν κοντά του, μέσα στο δικό της όχημα, μαζί με τη Νορέλτα-Βορ και τη Φοριντέλα-Ράο. Το τετράκυκλο της Άνμα, που είχε υπο-

στεί αρκετές ζημιές χτες, είχε επισκευαστεί βιαστικά τη νύχτα σ'ένα μηχανουργείο, όπως κι άλλα οχήματα που είχαν εμπλακεί στις συγκρούσεις, και τώρα ήταν πάλι ετοιμοπόλεμο.

Στη Χτυπημένη, βρίσκονταν ο Ρίντιλακ-Κονχ ο Αρχοντομαχητής, ο Ριχάρδος ο Τρομερός, ο Λούσιος Φιλοδέκτης, οι εναπομείναντες μαχητές του Λόρεντακ Μαυροδάκτυλου, η λοχαγός της Φρουράς Φιόνα Ισόσχημη, και άλλοι μισθοφόροι και φρουροί.

Στην Όκιλμερ και στη νότια Βραχύλογη, ήταν οι μαχητές της Ευμενίδας Νοράλνω, ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, οι δύο πολεμίστριες που είχαν απομείνει από την ομάδα της Ρία Καλόφραστης (η Ροντάκη και η Γιολάντα), ο λοχίας της Φρουράς Ήθαν Φορκέντω, και άλλοι μισθοφόροι και φρουροί.

Από την κατακτημένη Αζρόντω εφορμούσε στη Χτυπημένη, σαν θύελλα καταστροφής, ο «σκοτεινός στρατός» του Ζιλμόρου, του αρχηγού των Σκοταδιστών. Εκατοντάδες συμμορίες από την Α' και τη Β' Ανωρίγια Συνοικία, καθώς και από την Έκθυμη, με το αίμα τους φλογισμένο από τη χτεσινοβραδινή νίκη.

Από την Απλωτή επιτίθετο το κεντρικό τμήμα του στρατεύματος του Αλυσοδεμένου Ποιητή, μέσα στο οποίο ήταν η Καρζένθα-Σολ και ο ίδιος ο Κάδμος Ανθοτέχνης, και οι Μικροί Γίγαντες και άλλοι μισθοφόροι και συμμορίες. Έρχονταν για να χτυπήσουν, κυρίως, τη Μονότροπη.

Την Όκιλμερ και τη νότια Βραχύλογη τη χτυπούσαν οι μαχητές που είχαν καταλάβει τον Σκηνοκράτη και τη βόρεια Βραχύλογη. Μαζί τους ήταν ο Βάρνελ-Αλντ. Και η Τζέσικα δεν ήταν μακριά του. Χτες βράδυ βρισκόταν με τον Ζιλμόρο στην Αζρόντω. Το χάος που προκαλούσαν εκεί οι συμμορίες του σκοτεινού στρατού την τραβούσε όπως η φωτιά τραβά τα φτερωτά έντομα. Σήμερα, όμως, η Τζέσικα νόμιζε ότι θα είχε περισσότερο ενδιαφέρον να είναι με τον Βάρνελ-Αλντ. Και οι ματιές που της έριχνε η γυναίκα του, η Ασημίνα'νιρ, τη διασκέδαζαν. *Τι νομίζει; Ότι πηδιόμαστε εγώ κι εκείνος όταν δεν μας κοιτάζει; Χα-χα-χα-χα!...*

Οι ώρες που ακολούθησαν ήταν ένα ασταμάτητο, συνεχόμενο μακελειό, καθώς οι δυνάμεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή προσπαθούσαν να περάσουν την οργανωμένη άμυνα του Βόρκεραμ-Βορ και να εισβάλουν στη Χτυπημένη, στη Μονότροπη, στην Όκιλμερ, και στη

νότια Βραχύλογη. Μέχρι το μεσημέρι μάχονταν και, παρά το μεγαλύτερο πλήθος του, το φουσάτο του Κάδμου Ανθοτέχνη δεν ήταν εύκολο να υπερνικήσει τους υπερασπιστές της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Η οργάνωσή τους ήταν πολύ καλή. Είχε γίνει από έναν αξιοσημείωτα ικανό στρατηγό, παρατηρούσε η Καρζένθα-Σολ. *Ο Βόρκεραμ-Βορ είναι επικίνδυνος· η Κορίνα έχει δίκιο.* Η Καρζένθα το έβλεπε σε κάθε αναφορά που της έφερναν οι μαχητές της.

Τα πάντα είχαν παραλύσει στη βόρεια μεριά της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Οι πολίτες της ήταν κρυμμένοι, τα μαγαζιά της ήταν κλειστά, οι τηλεοπτικοί και οι ραδιοφωνικοί σταθμοί της σιωπηλοί. Μόνο στα νότια υπήρχε κάποια κίνηση, γύρω από το πεδίο επίδρασης της μεγάλης καταστροφής, που ήταν μια ερημιά από μάζες ύλης. Ωστόσο, ακόμα κι αυτή η κίνηση ήταν περιορισμένη. Ο κόσμος φοβόταν. Πολλοί ετοιμάζονταν για να φύγουν, να εγκαταλείψουν τη συνοικία. Πολλοί ήδη την εγκατέλειπαν, αναχωρώντας βιαστικά για Α' Κατωρίγια Συνοικία και για Φιλήκη, όσο είχαν καιρό.

Όταν ο ήλιος της Ρελκάμνια βρισκόταν στο κέντρο του χειμωνιάτικου ουρανού, μισοκρυμμένος πίσω από σύννεφα, οι συγκρούσεις σταμάτησαν. Οι δυνάμεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή δεν είχαν καταφέρει να διαπεράσουν την άμυνα των Β' Κατωρίγιων παρά μόνο στη νότια Βραχύλογη και στη Χτυπημένη. Στην τελευταία ο σκοτεινός στρατός του Ζιλμόρου είχε εισβάλει, τσακίζοντας τους αμυνόμενους, τρέποντάς τους σε φυγή. Ο Ρίντιλακ-Κονχ και η Φιόνα Ισόσχημη αναγκάστηκαν γ'ακόμα μια φορά να υποχωρήσουν μαζί με τους υπόλοιπους υπερασπιστές της Χτυπημένης. Προσπάθησαν να πάνε προς τη Μονότροπη για να βρουν ασφάλεια. Μα δεν τα κατάφεραν:

Οι δυνάμεις του Ποιητή που έρχονταν από την Απλωτή επιτίθονταν κυρίως στη Μονότροπη, αλλά όχι μόνο εκεί. Ένα μέρος τους έπληττε και τη Χτυπημένη. Κι αυτό το μέρος στάθηκε εμπόδιο στον δρόμο της υποχώρησης του Ρίντιλακ-Κονχ, της Φιόνας Ισόσχημης, του Ριχάρδου του Τρομερού, του Λούσιου Φιλοδέκτη, και των άλλων. Υποχρεώθηκαν ν'αλλάξουν κατεύθυνση, αν δεν ήθελαν να κλειστούν ανάμεσα σε δύο θανατηφόρα σαγόνια – το ένα ο συμμοριτικός στρατός του Ζιλμόρου, το δεύτερο οι μισθοφόροι μαχητές από την Απλωτή. Υποχώρησαν προς τα νότια, μην έχοντας άλλο δρόμο διαφυγής: μπήκαν στους ρη-

μαγμένους τόπους που είχαν δημιουργηθεί από τη μεγάλη καταστροφή. Κρύφτηκαν ανάμεσα στα συντρίμια και στις μάζες ύλης που σχημάτιζαν βουνά, λόφους, κρημνούς, χαράδρες, και σπηλιές, για να γλιτώσουν από τους διώκτες τους. Οι οποίοι, ευτυχώς, δεν είχαν καμία πρόθεση να τους κυνηγήσουν εδώ.

Στη Μονότροπη, ο Βόρκεραμ-Βορ και οι μαχητές του είχαν κατορθώσει να κρατήσουν έξω από την περιφέρεια τους επιτιθέμενους από την Απλωτή, και τώρα ο αρχηγός των Εκλεκτών άκουγε αυτά που του έλεγε ο Ρίντιλακ-Κονχ για την κατάσταση στη Χτυπημένη και για το πού βρίσκονταν όσοι είχαν τραπεί σε φυγή από εκεί. Ο Βόρκεραμ είπε στον Αρχοντομαχητή να μην πανικοβάλλονται. Από τον ρημαγμένο τόπο μπορούσαν εύκολα να έρθουν στη Μονότροπη.

«Δεν είναι τόσο εύκολο όσο το λες, αρχηγέ,» αποκρίθηκε ο Ρίντιλακ. «Δεν υπάρχουν δρόμοι εδώ. Τα πάντα είναι... άνω-κάτω. Τα οχήματά μας δεν μπορούν να περάσουν. Είναι σαν... σαν από κάτι ντοκιμαντέρ που λένε για ορεινές περιοχές άλλων διαστάσεων.»

«Προσπαθήστε να βρείτε κάποια δίοδο,» του είπε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Εν ανάγκη, ελάτε χωρίς τα οχήματά σας.»

Στην Όκιλμερ, οι υπερασπιστές της Β' Κατωρίγιας είχαν καταφέρει, όπως και στη Μονότροπη, να κρατήσουν μακριά τους εχθρούς τους, αλλά με κάποιο κόστος. Είχε χρειαστεί να εγκαταλείψουν τη νότια Βραχύλογη στο έλεος των δυνάμεων του Αλυσσοδεμένου Ποιητή.

Τώρα, ο Βάρνελ-Αλντ, έχοντας παρακολουθήσει τις μάχες στην Όκιλμερ από απόσταση ασφαλείας, μέσα σ'ένα ελικόπτερο μαζί με την Ασημινά'νιρ και τη Τζέσικα, έκρινε πως η νίκη δεν θ'αργούσε να έρθει. Οι Β' Κατωρίγιοι ήταν άσχημα σφυροκοπημένοι. Τα περισσότερα σημεία άμυνάς τους διαλυμένα: φλέγονταν ή κάπνιζαν. Το απόγευμα η Όκιλμερ θα έπεφτε στα χέρια της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας, αν τίποτα δεν άλλαζε.

Οι διοικητές του Βάρνελ-Αλντ συμφωνούσαν μαζί του, όταν μίλησε μ'αυτούς τηλεπικοινωνιακά και αυτοπροσώπως. Άρχισαν να κάνουν σχέδια για το απόγευμα.

Η Τζέσικα αισθανόταν να βαριέται. Η κατάσταση στην Αζρόντω χτες βράδυ, με τον Ζιλμόρο, είχε πιο πλάκα απ'ό,τι οι σημερινές συμπλοκές στην Όκιλμερ και στη Βραχύλογη. Όταν το ελικόπτερο του Βάρνελ-

Αλντ προσγειώθηκε, η Τζέσικα έκλεψε ένα δίκυκλο (το άλλο δίκυκλό της το είχε αφήσει σ'έναν τυχαίο δρόμο και δεν είχε όρεξη τώρα να πάει να το πάρει) κι έφυγε από την Όκιλμερ, με σκοπό να διασχίσει την Απλωτή και να φτάσει στη Χτυπημένη, που, όπως είχε ακούσει, είχε κατακτηθεί από τον Ζιλόμορο. Οι συμμορίτες πρέπει να ήταν ενθουσιασμένοι. Χαμός θα γινόταν! Ο Βάρνελ-Αλντ, αν και είχε κάποιο ενδιαφέρον ως άτομο για τη Τζέσικα, ήταν πολύ συγκροτημένος για τα γούστα της. *Είναι άνθρωπος της Κορίνας, τι περιμένεις;*

Η Ασημίνα'νιρ, όταν η Τζέσικα είχε φύγει από κοντά τους, είπε στον Βάρνελ: «Μα ποια είναι, τέλος πάντων, αυτή; – δεν καταλαβαίνω! Δε μπορεί νάναι στρατιωτικός, Βάρνελ! Γιατί την έχουμε μαζί μας; Δεν προσφέρει τίποτα, και... και μου φαίνεται σα να μην είναι καλά στα μυαλά της.»

«Σου είπα, αγάπη μου: μια συμμορίτισσα είναι. Του Ποιητή. Μεταφέρει μηνύματα, παρατηρεί – τέτοια πράγματα. Μπορεί μόνο να βοηθήσει· δε μας προκαλεί κανένα πρόβλημα.»

Αλλά η Ασημίνα έμοιαζε συλλογισμένη.

Ο Βάρνελ γέλασε και φίλησε δυνατά τα χείλη της, βάζοντας το χέρι του πίσω απ'το κεφάλι της. «Μην είσαι έτσι κατηφής, καρδιά μου! Σύντομα θα είμαστε οι μεγάλοι κατακτητές της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας!»

«Ναι...» είπε εκείνη, μη μοιάζοντας και τόσο ενθουσιασμένη.

«Θέλεις να ρίξεις μια ματιά σε κάτι τραυματίες;» τη ρώτησε ο Βάρνελ, κυρίως για να πάρει το μυαλό της από τις ανοησίες που ήταν βέβαιος ότι το τριβέλιζαν σχετικά με τη Τζέσικα (και με την πιθανή σχέση του μαζί της). «Οι ικανότητές σου μπορούν να βοηθήσουν πολύ τους γιατρούς.»

Η Ασημίνα'νιρ ένευσε. «Ναι,» είπε ξανά, σαν να ήταν η μόνη λέξη που είχε απομείνει στο λεξιλόγιό της.

Και ο Βάρνελ την οδήγησε στους τραυματίες, όπου μπορούσε να χρησιμοποιήσει τη μαγεία της ως Βιοσκόπος για να εξετάσει τραύματα και να διαγνώσει την κατάσταση των χτυπημένων.

Τότε, το μεσημέρι, η στρατιωτική βοήθεια του Σελασφόρου Χορονίκη ήρθε από την Α' Κατωρίγια Συνοικία. Πέρασαν τα σύνο-

ρα από τη Φυτευτή, όπου οι λιγοστοί φύλακες είχαν ειδοποιηθεί να τους περιμένουν, και κατευθύνθηκαν προς τα ανατολικά. Σύντομα, όμως, κατάλαβαν ότι δεν μπορούσαν να διασχίσουν τη διαλυμένη περιοχή που είχε δημιουργηθεί από τη μεγάλη καταστροφή: οι μάζες ύλης ήταν ένα απροσπέλαστο πεδίο γεμάτο υψώματα και χαμηλώματα και βουνά που ορθώνονταν σαν παράξενα οχυρά.

Ο αρχηγός του στρατεύματος, ένας μισθοφόρος ονόματι Έσπαρεκ-Λάντι, ρώτησε μια λοχαγό της Φρουράς της Φυτευτής πώς ήταν δυνατόν να περάσουν για να ενισχύσουν τους μαχητές της Β' Κατωρίγιας στα κεντρικά της συνοικίας. Δεν υπήρχε δρόμος! Η λοχαγός δεν ήξερε τι απάντηση να δώσει, έτσι κάλεσε τον Όρπεκαλ-Λάντι στο Πολιταρχικό Μέγαρο.

Και ο Όρπεκαλ-Λάντι, που ούτε αυτός ήξερε τι απάντηση να δώσει, κάλεσε τον Βόρκεραμ-Βορ, ο οποίος ζήτησε τον τηλεπικοινωνιακό κώδικα του Έσπαρεκ-Λάντι για να μιλήσει απευθείας μαζί του. Όταν ο Όρπεκαλ πληροφορήθηκε τον κώδικα από τη λοχαγό και του τον είπε, ο Βόρκεραμ κάλεσε τον στρατηγό του στρατεύματος της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας.

«Ποιος είστε;» τον άκουσε να ρωτά μέσα από τον πομπό του.

«Ο Βόρκεραμ-Βορ, ο νέος Στρατάρχης της Β' Κατωρίγιας. Μου λένε ότι έχετε κάποιο πρόβλημα να έρθετε προς τα κεντρικά—»

«Έπρεπε να είχαμε ήδη ενημερωθεί γι' αυτό! Δεν υπάρχει κανένας δρόμος για να περάσουμε από την κατεστραμμένη περιοχή. Δε μπορούμε να πλησιάσουμε για να σας βοηθήσουμε εκτός αν μεταφερθούμε αεροπορικώς.»

«Δεν έχετε αρκετά αεροσκάφη μαζί σας;»

«Για μεταφορά αρμάτων μάχης; Όχι. Έχουμε μόνο κάποια ελικόπτερα και λίγα μαχητικά αεροπλάνα.» Και ρώτησε: «Υπάρχουν, τουλάχιστον, ασφαλείς σήραγγες για να περάσουμε κάτω από την κατεστραμμένη περιοχή; Τρεις υπόγειοι δρόμοι που βρήκαμε μέχρι στιγμής είναι όλοι κλειστοί – γεμάτοι μάζες από ό,τι ύλες μπορεί κανείς να διανοηθεί!»

«Και από την Αζρόντω, βέβαια, δεν μπορείτε να έρθετε...» είπε ο Βόρκεραμ, συλλογισμένα, καθισμένος σ' ένα μικρό πάρκο πάνω σε μια γέφυρα της Μονότροπης – ένα πάρκο εγκαταλειμμένο από τους πάντες (ούτε ο περιπτεράς δεν ήταν στο περίπτερο)· μόνο ο Βόρκεραμ

βρισκόταν εδώ, μαζί με την Ολντράθα, την Άνμα, τη Νορέλτα-Βορ, τη Φοριντέλα-Ράο, τον Μάικλ Παγοθραύστη, και τον Ζαχαρία τον Πικρό.

«Από την Αζρόντω;» είπε η φωνή του Έσπαρεκ-Λάντι. «Είναι κατακτημένη, δεν είναι; Και οι φρουροί εδώ μου λένε πως και η Χτυπημένη έχει κατακτηθεί. Αν επιχειρήσουμε να περάσουμε από εκεί, θα ήταν-»

«-αυτοκτονία. Το καταλαβαίνω,» παρενέβη ο Βόρκεραμ-Βορ. «Και ούτε το πρότεινα. Απλώς σκέφτομαι φωναχτά, κύριε Έσπαρεκ-Λάντι.»

«Τι έχετε να μας προτείνετε, τότε; Πώς να έρθουμε; Αν δεν μπορούμε να περάσουμε, θα πρέπει να επιστρέψουμε στην Α΄ Κατωρίγια Συνοικία.»

Ο Βόρκεραμ είπε: «Κάντε το γύρο της κατεστραμμένης περιοχής από τα νοτιοανατολικά.»

«Εννοείτε να μπορούμε στη Φιλήκη και να έρθουμε, μετά, προς εσάς;»

«Είναι ο μοναδικός δρόμος που μπορώ να σκεφτώ. Εκτός αν βρείτε κάποιο μονοπάτι για να διασχίσετε την κατεστραμμένη περιοχή.»

«Δε νομίζω ότι αυτό είναι εφικτό, κύριε Στρατάρχη.»

«Επομένως, από τη Φιλήκη.»

«Θα χρειαστεί να πάρουμε άδεια από την Πολιτάρχη της.»

«Πάρτε άδεια, τότε. Ζητήστε από τον Πολιτάρχη σας να μιλήσει μαζί της. Αλλά μην καθυστερείτε. Το απόγευμα ίσως να μην είμαστε πια εδώ, ακόμα κι αν θέλετε να μας ενισχύσετε. Γίνομαι κατανοητός;»

«Απόλυτα,» είπε μουντά ο Έσπαρεκ-Λάντι. «Θα έρθουμε το συντομότερο δυνατό. Αλλά δεν ξέρω αν είναι εφικτό να είμαστε κοντά σας ως το απόγευμα, ακολουθώντας την πορεία που προτείνετε...»

«Μια άλλη λύση είναι να στείλει ο Σελασφόρος Χορονίκης μεγάλα αεροσκάφη για να σας μεταφέρουν. Γιατί δεν μπορεί να το κάνει αυτό;»

«Ίσως και να μπορεί. Θα επικοινωνήσω μαζί του.»

Ο Βόρκεραμ τού έδωσε τον τηλεπικοινωνιακό κώδικα του πομπού του και του είπε να τον καλέσει μόλις είχε παρθεί απόφαση. Ο Έσπαρεκ-Λάντι συμφώνησε και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

«Τα πράγματα είναι σκούρα, αρχηγέ,» σχολίασε ο Μάικλ. «Δε θα την κρατήσουμε τη συνοικία. Δε νομίζω.»

«Μη λες πράγματα που ρίχνουν το ηθικό, Παγοθραύστη,» τον αγριοκοίταξε ο Βόρκεραμ.

Η Νύφη του Χάροντα, οι Κάτοικοι της Τεχνοθήκης, και η Κατάκτηση

«Έλα τώρα, αρχηγέ – μόνο εμείς είμαστε εδώ· κανείς άλλος δε μ'ακούει. Αληθινά πιστεύεις ότι θα κρατήσουμε τη συνοικία;»

Ο Βόρκεραμ έτριψε τα μάτια του κουρασμένα, καθώς ήταν καθισμένος σ'ένα τραπεζάκι που έμοιαζε αστείο να βρίσκεται εδώ, στην άκρη της γέφυρας, μέσα στο μικρό πάρκο, μια τέτοια πολεμική ημέρα. «Μόνο αν έχουμε αξιοσημείωτη βοήθεια από τους γείτονές μας, Μάικλ.»

Η Άνμα συμφωνούσε με τον Παγοθραύστη. Όλα τα πολεοσημάδια που έβλεπε τής μιλούσαν για συντριπτική ήττα. Της μιλούσαν για καταστροφή και για εχθρική κατάκτηση. Θα κατάφερνε ο Βόρκεραμ-Βορ, όσο καλός στρατιωτικός κι αν ήταν, να αντιστρέψει μια τέτοια κατάσταση;

Η Νορέλτα-Βορ είχε την ίδια άποψη ακριβώς. Καμια τους, όμως, δεν μιλούσε. Ήταν εδώ για να προσέχουν τον Βόρκεραμ, κι αυτό θα έκαναν. Ευτυχώς, μέχρι στιγμής δεν είχε κινδυνέψει άμεσα, και η Πόλη εξακολουθούσε να τον θεωρεί σημαντικό· δεν υπήρχε αμφιβολία γι'αυτό.

Η Ολντράθα έκλαιγε σιωπηλά. Δάκρυα κυλούσαν πάνω στα καφετό-δερμα μάγουλά της. Αισθανόταν τον πόνο και την οδύνη πολύ έντονα. Γιατί οι άνθρωποι της Ρελκάμνια επέμεναν σε τέτοιους παραλογισμούς; αναρωτιόταν. Γιατί η Πόλη το *επέτρεπε*, γαμώτο;

Ο Βόρκεραμ-Βορ άνοιξε πάλι τον πομπό του και κάλεσε τώρα την Ευμενίδα Νοράλνω.

«Σ'ακούω, αρχηγέ,» είπε εκείνη.

«Πώς είναι τα πράγματα στην Όκιλμερ, Ευμενίδα;»

«Χάλια. Τους έχουμε κρατήσει στα όρια της περιφέρειας ως τώρα, αλλά δεν νομίζω ότι θα μπορούμε να τους κρατάμε εκεί για πολύ ακόμα. Ο Σελασφόρος Χορονίκης υποτίθεται πως θα μας έστελνε βοήθεια· έτσι δεν μου είπες ότι είπε; Πού είναι η βοήθειά του;»

«Έχει έρθει,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ, «αλλά δυσκολεύονται να περάσουν την κατεστραμμένη περιοχή. Και έπρεπε να τόχαμε σκεφτεί, γαμώτο! Θα το είχαμε σκεφτεί, αν δεν είχαμε τόσα άλλα στο μυαλό μας.»

«Τι εννοείς 'δυσκολεύονται να την περάσουν';»

«Δεν περνάνε οχήματα από εκεί, Ευμενίδα. Δεν έχεις δει πώς είναι; Απροσπέλαστοι σοροί από διάφορες ύλες,»

«Και τι θα γίνει; Δε θάρθουν;»

«Τους πρότεινα ή να έρθουν μέσω Φιλήκοης ή να τους μεταφέρει κάποιος μεγάλο αεροσκάφος.»

«Δεν έχουν αεροσκάφη μαζί τους;»

«Τόσο μεγάλα, όχι. Αλλά θέλω να ελπίζω ότι ο Πολιτάρχης τους μπορεί να στείλει μερικά. Αν όχι, μάλλον θα αργήσουν να έρθουν κάνοντας τον γύρο της κατεστραμμένης περιοχής. Και ως τότε... ίσως να μας συναντήσουν μέσα στη Φιλήκοη, Ευμενίδα.»

«Θα υποχωρήσουμε;»

«Αν δεν μπορούμε να κρατήσουμε τον εχθρό πέρα από τη Μονότροπη και την Όκιλμερ, δεν έχουμε άλλη λύση.»

Η Ευμενίδα Νοράλνω δεν διαφώνησε, φυσικά. Ήταν πολύ καλή στρατιωτικός για να διαφωνήσει.

Μετά από κανένα τέταρτο, ο Έσπαρεκ-Λάντι κάλεσε τον Βόρκεραμ-Βορ στον πομπό του και του είπε ότι ο Πολιτάρχης είχε συμφωνήσει να στείλει αεροσκάφη για να τους μεταφέρουν. «Δε θ'αργήσουμε τώρα να έρθουμε.»

«Σας περιμένουμε,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ.

Τρία πελώρια ελικόπτερα κατέφτασαν από την Α' Κατωρίγια Συνοικία και έμειναν στον αέρα πάνω από το στράτευμα του Έσπαρεκ-Λάντι. Άρχισαν να ρίχνουν μεγάλες αλυσίδες με γάντζους. Οι μαχητές που ήταν στο έδαφος ή σε γέφυρες αγκίστρωναν τους γάντζους πάνω σε πολεμικά οχήματα, και τα ελικόπτερα τα ανέβαζαν στον αέρα και τα έκρυβαν στο εσωτερικό τους, το ένα μετά το άλλο.

Δεν χωρούσαν, όμως, όλα τα οχήματα του στρατεύματος μέσα στα αεροσκάφη· θα έπρεπε να τα μεταφέρουν σταδιακά στον προορισμό τους. Όταν είχαν γεμίσει και δεν μπορούσαν να κουβαλήσουν άλλα, τα τρία ελικόπτερα πέταξαν προς τα ανατολικά, περνώντας πάνω από την κατεστραμμένη περιοχή της Β' Κατωρίγιας. Μέσα τους ήταν και ο Έσπαρεκ-Λάντι, έχοντας αφήσει υποδιοικητές του με το υπόλοιπο στράτευμα. Ήταν σημαντικό να πάει πρώτος στον προορισμό τους, για να δει πού ακριβώς θα κατέβαιναν τα οχήματα και οι μαχητές, και για να μιλήσει με τον Βόρκεραμ-Βορ.

Ο Στρατάρχης της Β' Κατωρίγιας τούς περίμενε στη Μονότροπη. Κοντά στο Πολιταρχικό Μέγαρο, σε μια διασταύρωση μεγάλων δρόμων, άνθρωποι με σημαίες στα χέρια έκαναν σινιάλο στα ελικόπτερα, και εκεί αυτά άρχισαν να κατεβάζουν τα πολεμικά οχήματα και τους μαχητές της Α' Κατωρίγιας. Ο Έσπαρεκ-Λάντι κατέβηκε επίσης και συνάντησε τον Βόρκεραμ-Βορ.

Αντάλλαξε μια χειραψία μαζί του. Ήταν ένας άντρας κοντύτερος από τον Βόρκεραμ, με δέρμα λευκό-ροζ και κοντοκουρεμένα μαύρα μαλλιά. «Έχουμε ακούσει πολλά για εσάς,» είπε. «Για τη νίκη σας εναντίον των κουρσάρων των Ήμερων Συνοικιών.»

«Ελπίζω να μην είναι η τελευταία μου νίκη,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ, νηφάλια. Και ρώτησε: «Είστε συγγενής του Όρπεκαλ-Λάντι, του Πολιτάρχη μας;» Γι' αυτό είχε έρθει ως στρατηγός του στρατεύματος από την Α' Κατωρίγια; αναρωτιόταν ο Βόρκεραμ-Βορ.

«Απόμακρος ξάδελφος, μόνο,» αποκρίθηκε ο Έσπαρεκ-Λάντι. «Καμία κοντινή συγγένεια δεν έχουμε.»

Ο Βόρκεραμ ένευσε. Όπως εκείνος και η Νορέλτα. «Μάλιστα,» είπε. «Ας πάμε να συναντηθείτε για πρώτη φορά, λοιπόν.»

Οι δύο άντρες βάδισαν προς το όχημα που τους περίμενε για να τους μεταφέρει στο Πολιταρχικό Μέγαρο, το οποίο φαινόταν από εδώ...

...και οι τρεις θυγατέρες της Πόλης τούς ακολούθησαν. Παρατηρώντας για ύποπτα σημάδια, φυσικά. Για σημάδια ότι κάποιος από αυτούς που είχαν έρθει μπορεί να ήταν δολοφόνος της Κορίνας. Αλλά τίποτα τέτοιο δεν διέκριναν. Οι Α' Κατωρίγιοι βρίσκονταν εδώ για να βοηθήσουν. Δεν ήταν προδότες.

Οι παρατηρητές της Καρζένθα-Σολ την ειδοποίησαν για τα μεγάλα ελικόπτερα που φάνηκαν να περνάνε πάνω από την κατεστραμμένη περιοχή της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Έμοιαζε να είχαν πάρει στρατιωτικές δυνάμεις από τη Φυτευτή και να τις μετέφεραν στη Μονότροπη.

Η Καρζένθα-Σολ έδωσε διαταγή στο σμήνος της να είναι έτοιμο να επιτεθεί μόλις παρατηρήσουν παρόμοια δραστηριότητα.

«Ο Σελασφόρος Χορονίκης,» είπε στον Κάδμο, καθώς κάθονταν μέσα στο μεταβαλλόμενο όχημά τους που τώρα είχε τη μορφή τετράποδου κινητού οχυρού. «Αυτοί πρέπει να ήταν δικοί του μαχητές.»

«Από την Α' Κατωρίγια;»

«Σίγουρα θα προτιμά να μας νικήσει εδώ παρά να μας αντιμετωπίσει στους δρόμους του. Το ξέρει πως, μετά από τη Β' Κατωρίγια, η δική του συνοικία έχει σειρά.»

Ο Κάδμος δεν μίλησε. Όλα τούτα τον μελαγχολούσαν. Κανονικά, ο αγώνας τους θα έπρεπε να έχει τελειώσει. Γιατί είχαν τόσους εχθρούς γύρω τους; Και πότε αυτό θα σταματούσε; *Με την ήττα της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας θα τελειώσει!* σκέφτηκε. *Δεν μπορεί να συνεχιστεί. Θα τελειώσει!* Ο Χορονίκης ήταν ο τελευταίος τους εχθρός.

Μετά, όμως, ο Κάδμος θυμήθηκε αυτά που τους είχε πει η Κορίνα για τον Βόρκεραμ-Βορ, και άλλαξε γνώμη. *Αν ο Βόρκεραμ-Βορ ζήσει στη Β' Κατωρίγια, ποτέ δεν θα ησυχάσουμε!*

Τα τρία μεγάλα ελικόπτερα επέστρεψαν στη Φυτευτή, έριξαν γάντζους ξανά, και πήραν κι άλλα πολεμικά οχήματα από τον στρατό της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας. Πάλι δεν ήταν όλα· πάλι έμειναν κάποια στο έδαφος. Όμως όχι πολλά τώρα. Ακόμα μια πτήση χρειαζόταν, ακόμα μια μεταφορά.

Τα ελικόπτερα πέταξαν προς τα ανατολικά, προς τη Μονότροπη. Αλλά, καθώς περνούσαν πάνω από την κατεστραμμένη περιοχή της Β' Κατωρίγιας, ένα σμήνος ήρθε από τα βόρεια – μαχητικά αεροπλάνα και πολεμικά ελικόπτερα – και τους επιτέθηκε.

Τα άλλα, τα μικρότερα αεροσκάφη της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας ειδοποιήθηκαν αμέσως και, φεύγοντας από τη Φυτευτή, προσπάθησαν να απομακρύνουν τον εχθρό. Η αερομαχία γέμισε τον χειμωνιάτικο ουρανό με φωτιές και καπνούς. Το σμήνος του Αλυσοδεμένου Ποιητή ήταν μεγαλύτερο από το σμήνος της Α' Κατωρίγιας, και όταν ήρθαν και κάποια αεροσκάφη της Β' Κατωρίγιας για να βοηθήσουν ήταν πλέον πολύ αργά. Το ένα μεγάλο ελικόπτερο που μετέφερε μαχητές και πολεμικά οχήματα είχε καταρριφθεί κάπου στην κατεστραμμένη περιοχή. Τα άλλα δύο ελικόπτερα, αν και χτυπημένα, καπνίζοντας και φλεγόμενα, κατόρθωσαν να περάσουν μέσα από τον εναέριο χαλασμό

και να φτάσουν στη Μονότροπη, όπου και προσγειώθηκαν κακίγ-κακώς. Οι άνθρωποι που τα περίμεναν εκεί άρχισαν αμέσως να τα λούζουν με μάνικες, για να σβήσουν τις φωτιές και να διαλύσουν τους καπνούς. Οι μαχητές που έβγαιναν από το εσωτερικό τους ήταν ταραγμένοι ή ακόμα και ελαφρά τραυματισμένοι από τις φλόγες και τα τραντάγματα.

Το Βόρκεραμ-Βορ δεν του άρεσε τίποτα από αυτά. Και ο Έσπαρεκ-Λάντι ανησυχούσε για το υπόλοιπο στράτευμά του που απέμενε στη Φυτευτή. Τους κάλεσε τηλεπικοινωνιακά ζητώντας τους να μείνουν στις θέσεις τους προς το παρόν, να μην κάνουν καμία προσπάθεια να πλησιάσουν.

«Ακόμα κι αν θέλαμε, δεν μπορούμε να πλησιάσουμε, κύριε Στρατηγέ,» αποκρίθηκε μια γυναικεία φωνή. «Από πού να έρθουμε;»

«Από τη Φιλήκοη είναι τώρα ο μόνος δρόμος,» είπε ο Έσπαρεκ-Λάντι κρατώντας τον πομπό ανοιχτό μπροστά του έτσι ώστε ν'ακούνε και εκείνος και ο Βόρκεραμ-Βορ και ο Όρπεκαλ-Λάντι, που στέκονταν αντίκρυ στα καταχτυπημένα μεγάλα ελικόπτερα που είχαν έρθει από τα δυτικά. «Αλλά πρέπει να επικοινωνήσω πρώτα με τον Πολιτάρχη για να σας δοθούν οι απαραίτητες άδειες. Εν τω μεταξύ, μην κινηθείτε καθόλου,» επανέλαβε. «Και ειδοποιήστε με για οτιδήποτε το ανησυχητικό.»

«Μάλιστα, κύριε Στρατηγέ,» αποκρίθηκε η γυναικεία φωνή, και μετά η τηλεπικοινωνία τους τερματίστηκε.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι ρώτησε, κοιτάζοντας τα μεγάλα ελικόπτερα: «Δε μπορούν να ξαναπετάξουν για να φέρουν και τους υπόλοιπους; Είναι οι ζημιές τόσο-;»

«Δεν είναι εκεί το θέμα, Όρπεκαλ,» του είπε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Το θέμα είναι ότι τώρα ο Ποιητής θα παρατηρεί και θα περιμένει. Μόλις τα ξαναδεί θα τα διαλύσει. Καλύτερα να μείνουν εδώ. Για σήμερα, τουλάχιστον.»

Η Καρζένθα-Σολ κάλεσε τους παρατηρητές της. Τους ρώτησε αν έβλεπαν καμία άλλη ύποπτη κίνηση. Πήρε αρνητικές απαντήσεις.

«Φοβούνται τώρα,» είπε στον Κάδμο και στους Μικρούς Γίγαντες που ήταν συγκεντρωμένοι γύρω της, μέσα στο κινητό οχυρό. «Δε θα επιχειρήσουν να φέρουν άλλους από αέρα.»

«Πρόσταξες, όμως, το σμήνος μας να συνεχίσει να είναι σε ετοιμότητα...» είπε ο Κάδμος.

«Φυσικά. Δε μπορείς να ρισκάρεις με τέτοια πράγματα. Δε θέλουμε να έρθει βοήθεια από την Α' Κατωρίγια· θα μας δυσκολέψει.

»Αν όλα πάνε καλά, ή σήμερα το βράδυ ή αύριο πλέον η Β' Κατωρίγια Συνοικία θα γίνει δική μας.»

/5\

Αναζητώντας τα ίχνη των Νομάδων, αρχίζουν ν'ακολουθούν ένα σταθερό μονοπάτι, αλλά συναντούν ένα απρόσμενο εμπόδιο, και η Μιράντα σκέφτεται πως τώρα μόνο μία λύση υπάρχει για να ξεφύγουν απ'αυτό το κυνηγητό: μετακινούνται με τρόπο που τρομάζει τον Πανιστόριο· ενώ η Κορίνα παίρνει μια απόφαση και μετά, φοβισμένη, θυμάται ένα εφιαλτικό πρόσωπο...

Άρχισαν να ψάχνουν για σημάδια των Νομάδων των Δρόμων ενώ, συγχρόνως, πρόσεχαν και για κάθε άλλο πολεοσημάδι. Η Α' Ανωρίγια Συνοικία ήταν επικίνδυνη για τις δυο τους, καθώς η Κορίνα είχε, προφανώς, πολλούς συμμάχους εδώ – ανθρώπους της, ελεγχόμενους από εκείνη που πιθανώς δεν γνώριζαν ότι ήταν ελεγχόμενοι.

Η Μιράντα οδηγούσε το φορτηγό που είχε πρόσφατα κλέψει, έχοντας τα Εκτρώματα μέσα. Η Εύνοια καθόταν πίσω από τον Πανιστόριο, στο τρίκυκλό του, ενώ εκείνος ήταν στο τιμόνι, και τα φιμέ τζάμια τούς έκρυβαν από αδιάκριτα βλέμματα.

Όχι πως οι θυγατέρες ανησυχούσαν και τόσο για αδιάκριτα βλέμματα. Τα σημάδια της Πόλης τούς μαρτυρούσαν πού υπήρχε κίνδυνος – παρατηρητές, κατάσκοποι – κι εκείνα τα μέρη τα απέφευγαν, στρίβοντας σε άλλους δρόμους του Μεγάλου Λιμανιού. Έχοντας το νου τους στους Νομάδες, αλλά και σ'αυτή την Αδελφή τους που χρειαζόταν βοήθεια. Την Αδελφή τους που είχε ονειρευτεί η Μιράντα.

Η περιπλάνησή τους, αρχικά, φάνηκε άσκοπη και άκαρπη. Δεν έμοιαζε να οδηγούνται πουθενά. Η Μιράντα δεν διέκρινε κανένα πολεοσημάδι που να της δείχνει πού βρισκόταν η Θυγατέρα την οποία είχε φυλακίσει η Κορίνα. Και ούτε η Εύνοια έβλεπε κανένα σημάδι των Νομάδων των Δρόμων, κι αισθανόταν απεγνωσμένη. Αν έχαναν τα ίχνη τους τόσο σύντομα, ίσως η αναζήτησή τους να τελείωνε εδώ – και τότε... τότε, πώς θα τους έβρισκαν; Πώς; Δάγκωνε το χείλος της, καθώς παρατηρούσε την κρυφή γλώσσα της Πόλης να ρέει σαν κρυ-

φός/φανερός κώδικας μπροστά της. Δάγκωνε το χείλος της ολοένα και περισσότερο ενώ η ώρα κυλούσε· το είχε σχεδόν ματώσει.

Ο Αλέξανδρος τής έριχνε ματιές από τον καθρέφτη πλάι του. Η ξανθιά Θυγατέρα τού φαινόταν αγχωμένη. Τι άλλο μπορεί να μαρτυρούσε αυτή η έκφραση στο πρόσωπό της; Παρά το άγχος της, όμως, ο Αλέξανδρος όφειλε να παρατηρήσει ότι εξακολουθούσε να είναι όμορφη. Και, παρά την τρελή κατάσταση στην οποία βρίσκονταν, πάντα μπορούσε να ξεχωρίσει μια όμορφη γυναίκα. Η Εύνοια δεν ήταν σαν την Κορίνα που φάνταζε *εξώκοσμη* σχεδόν. Ούτε ήταν σαν τη Μιράντα που του έμοιαζε με μια μαυρομάλλικη ανέγγιχτη φλόγα παρότι το δέρμα της ήταν λευκό-ροζ, όχι κόκκινο όπως της Κορίνας. Η Εύνοια είχε μια εμφάνιση τελείως διαφορετική από τις δυο τους. Εντυπωσιακή, μα όχι απαγορευτική. Τα μακριά, χρυσαφένια μαλλιά της γυάλιζαν σαν μανδύας καθώς έπεφταν στους ώμους και στην πλάτη της με ορισμένες τούφες τους δεμένες σε περίτεχνες πλεξίδες. Τα καταπράσινα μάτια της ήταν γεμάτα ανησυχία – για τους Νομάδες της, προφανώς. Αλλά δεν ήταν μάτια που σε κρατούσαν σε απόσταση, ούτε που σου προκαλούσαν δέος. Ήταν μάτια *φιλικά*, που σε *προσκαλούσαν*.

Αν οι περιστάσεις ήταν διαφορετικές, σκέφτηκε ο Αλέξανδρος, *ίσως θ'άξιζε να γνωριστούμε περισσότερο*. Τώρα, όμως, δεν υπήρχε χρόνος για τίποτα. Και, καθώς οδηγούσε το τρίκυκλό του μες στους δρόμους σύμφωνα με τις οδηγίες της Εύνοιας, νόμιζε πως οι δύο Θυγατέρες πήγαιναν τελείως τυχαία. Πως δεν *ήξεραν πού πήγαιναν*, βασικά. Πραγματικά, περίμεναν να βρουν κάτι έτσι;

Ο Αλέξανδρος δεν αισθανόταν βολικά όταν δεν καταλάβαινε τι γινόταν. Δεν αισθανόταν *καθόλου* βολικά. Ούτε του άρεσε που βρισκόταν μέσα σε μια εχθρική περιοχή ενώ ήξερε πως η Κορίνα τούς παρακολουθούσε με... κάποιον τρόπο. Ίσως βλέποντάς τους στον ύπνο της, μα τα μάτια του Σκοτοδαίμονος!

Αξιοσημείωτο, πάντως, ήταν ότι, καθώς η ώρα κυλούσε, δεν είχαν συναντήσει κανέναν από τους φύλακες του μέρους. Πάντα περνούσαν πίσω από τις περιπολίες των φρουρών και των συμμοριτών, ή δίπλα τους. Ακόμα κι όταν ο Αλέξανδρος δεν μπορούσε να τις δει, η Εύνοια συνήθως τον ειδοποιούσε για την παρουσία τους, για νάναι ενήμερος.

Η υπερφυσική αντίληψη των Θυγατέρων τον φρίκαρε και, συγχρότως, του προκαλούσε δέος και θαυμασμό.

Η Εύνοια, καμια ώρα ύστερα από το ξεκίνημα της αναζήτησής τους, είπε: «Εδώ... Πέρασαν από εδώ!» Και η ελπίδα ακουγόταν έντονα στη φωνή της. Γέλασε. «Πέρασαν από εδώ!»

«Οι Νομάδες;»

«Ναι. Πήγαινε βόρεια, Αλέξανδρε. Βόρεια.» Του έδειξε, κι εκείνος έστριψε, ακολουθώντας μια λεωφόρο.

Η Μιράντα ήρθε πίσω τους. Και ο πομπός του Πανιστόριου κουδούνισε, πιασμένος πάνω στην κονσόλα του τρίκυκλου οχήματος. Εκείνος πάτησε το πλήκτρο της αποδοχής, και η φωνή της Μιράντας ακούστηκε:

«Βρήκες κάτι, Εύνοια;»

«Ναι! Δεν τα βλέπεις, Μιράντα; Τα σημάδια τους είναι εδώ! Πήγαν προς τα βόρεια... πριν... πριν από κάμποσες μέρες, σίγουρα... Πάνω από δέκα, θα έλεγα.»

«Ωραία. Εσύ μάς οδηγείς, λοιπ- Στρίψτε!» είπε ξαφνικά η Μιράντα. «Αριστερά! Τώρα!»

Ο Αλέξανδρος δεν περίμενε την έγκριση της Εύνοιας: έστριψε, βγαίνοντας από τη λεωφόρο, μπαίνοντας σε μια απότομη ράμπα που κατέβαινε σπειροειδώς προς έναν υπόγειο δρόμο. Η Μιράντα τον ακολούθησε με τους τροχούς του φορτηγού της να βροντούν.

«Όχι από εδώ, γαμώτο!» είπε η Εύνοια. «Χάνουμε τα σημάδια τους!»

«Θα τα ξαναβρούμε,» προσπάθησε να την καθησυχάσει η Μιράντα από τον πομπό. «Αν συνεχίζαμε θα συναντούσαμε περιπολίες. Δεν τις είδες;»

«...Ναι,» αποκρίθηκε η Εύνοια αφού κόμπιασε μια στιγμή. «Ναι. Νομίζω.»

«Απορώ πώς τις είδαμε!» μούγκρισε ο Αλέξανδρος, μην περιμένοντας απάντηση.

Έχοντας φτάσει τώρα σ'έναν υπόγειο δρόμο, τον ακολούθησαν και, σε λίγο, η Μιράντα τούς καθοδήγησε πάλι στην επιφάνεια του εδάφους από μια άλλη ράμπα.

Με την παρακολούθηση των σημαδιών της Πόλης, οι δύο Θυγατέρες δεν άργησαν να ξαναβρεθούν στα ίχνη των Νομάδων. Η Εύνοια τα διέ-

κρινε πολύ έντονα, παρότι είχαν περάσει μέρες. Οι Νομάδες είχαν διασχίσει αυτούς τους δρόμους. Κατευθυνόμενοι βόρεια. Όλοι μαζί. Όχι μόνο μερικοί από αυτούς. Η Εύνοια παρατηρούσε πως η Πόλη τούς έβλεπε όπως συνήθως. Ή, τουλάχιστον, *περίπου* όπως συνήθως. Δεν τους είχε ξεχάσει. Ήταν *διαφορετικοί* για την Πόλη. Ξεχώριζαν.

«Από εκεί,» είπε στον Αλέξανδρο, κι εκείνος οδήγησε το όχημά του προς τη μεριά που του έδειχνε.

«Μιράντα;» είπε, μετά, η Εύνοια μιλώντας στον πομπό πάνω στην κονσόλα του τρίκυκλου.

«Ναι,» ήρθε η φωνή της Αδελφής της.

«Κατάλαβες πού έχει η Κορίνα κλεισμένη εκείνη την Αδελφή μας;»

«Δυστυχώς όχι. Χρειάζεται περισσότερη έρευνα για να την εντοπίσω. Αλλά είμαι σίγουρη πως δεν θέλεις να μείνουμε άλλο εδώ, Εύνοια...»

«Πρέπει να βρω τους Νομάδες. Μετά...» κόμπιασε προς στιγμή, «μετά μπορούμε να επιστρέψουμε. Μπορούμε να ψάξουμε μετά γι'αυτήν.»

«Ναι,» συμφώνησε η Μιράντα, «μπορούμε.»

Και ταξίδεψαν βόρεια, ακολουθώντας τα σημάδια που έβλεπε η Εύνοια, φτάνοντας στα σύνορα του Μεγάλου Λιμανιού, όπως τους πληροφόρησε η Μιράντα. «Από δω και πέρα η περιοχή ονομάζεται *Αστροβόλος*,» τους είπε.

«Υπέροχα,» σχολίασε ο Αλέξανδρος. «Στην καρδιά της συνοικίας των εχθρών μας. Απορώ που η Κορίνα δεν έχει κάνει τίποτα ακόμα. Είπατε ότι μας παρακολουθεί, δεν είπατε;»

«Να αισθάνεσαι τυχερός, χωρίς να ρωτάς.»

Γαμώτο! σκέφτηκε ο Αλέξανδρος. Εξακολουθούσαν να κάνουν τις τρίχες του να ορθώνονται αυτές οι δύο. «Πρέπει, πάντως, ν'αγοράσουμε από κάπου ενεργειακή φιάλη,» είπε. «Η ενέργεια του οχήματός μου τελειώνει.»

Η Μιράντα τον οδήγησε, χωρίς δυσκολία (*λες κι έχει τον χάρτη της περιοχής μες στο κεφάλι της!* παρατήρησε ο Αλέξανδρος), σ'έναν ενεργειακό σταθμό, όπου εκείνος αγόρασε δύο φιάλες για το τρίκυκλό του και εκείνη αγόρασε τρεις μεγαλύτερες φιάλες για το φορτηγό της. Ύστερα, συνέχισαν να ακολουθούν τα σημάδια των Νομάδων μέσα στους ατελείωτους δρόμους. Τα σημάδια που μόνο η Εύνοια έβλεπε καθαρά, γνωρίζοντας καλά τους Νομάδες.

Αλλά και η Μιράντα τα διέκρινε. Δεν ήταν τελείως ανύπαρκτα για τα μάτια της. Τα ξεχώριζε όπως θα ξεχώριζε κανείς μορφές μέσα σε πυκνή ομίχλη. Παρότι είχαν κυλήσει αρκετές μέρες από τότε που οι Νομάδες πέρασαν από εδώ, η Πόλη δεν είχε ξεχάσει το πέρασμά τους. Πράγμα που, από μόνο του, όφειλε να παραδεχτεί η Μιράντα, ήταν αξιοσημείωτο. *Η Εύνοια τούς έχει εκπαιδεύσει καλά. Τους έχει κάνει, στ'αλήθεια, παιδιά της Πόλης.* Κι αυτό δεν ήταν παράλογο, αφού, όπως είχε πει στη Μιράντα, σκόπευε να ζήσει για πάντα μαζί τους. Τι αφελής που ήταν... Κάποτε η Πόλη θα την ανάγκαζε να τους εγκαταλείψει, και η Εύνοια θα θλιβόταν πολύ. Η Μιράντα, όμως, δεν της το είχε πει αυτό. *Ακόμα* δεν της το είχε πει. Γιατί να τη στεναχωρήσει χωρίς λόγο; Κάποια στιγμή, βέβαια, θα την προειδοποιούσε, θα την προετοίμαζε. Αλλά τώρα δεν ήταν αυτή η στιγμή. Αργότερα, όταν είχαν βρει τους Νομάδες των Δρόμων. Όταν τα πράγματα είχαν ηρεμήσει.

Αν και η Μιράντα αναρωτιόταν πότε θα συνέβαινε αυτό. Πότε τα πράγματα θα ηρεμούσαν.

Διέσχισαν την Αστροβόλο προς τα βόρεια και πέρασαν τα σύνορά της. Μπήκαν στην περιφέρεια που ονομαζόταν Σιγοβάτης. Σ'ένα μέρος στον Σιγοβάτη το οποίο βρισκόταν σαν ουρά ανάμεσα στην Αστροβόλο και στην Ορθόβουλη, και οι ντόπιοι – ήξερε η Μιράντα – το ονόμαζαν «το Πλοκάμι». Όχι επίσημη ονομασία, βέβαια.

Τα πολεοσημάδια δεν φανέρωναν στη Μιράντα κανέναν κίνδυνο στους δρόμους μπροστά τους, ενώ με το ζόρι τής φανέρωναν το πέρασμα των Νομάδων. Ύστερα, απρόσμενα–
ενέδρα!

Περισσότερο το *αισθάνθηκε* παρά το διάβασε στην κρυφή γλώσσα της Πόλης.

«Εύνοια!» είπε, μιλώντας στον πομπό που ήταν πιασμένος στην κονσόλα του φορτηγού πλάι στο τιμόνι. «Πρόσεχε!» Κι αντίκρυ της, ξαφνικά, είδε μια φιγούρα τυλιγμένη σε κάπα να στέκεται δίπλα σ'ένα σταματημένο τετράκυκλο όχημα. Η όψη της δεν φαινόταν μέσα από τη σκιά της κουκούλας της αλλά η Μιράντα αμέσως – από ένστικτο, κυρίως – την αναγνώρισε.

Η Κορίνα, υψώνοντας το χέρι της, έδειξε το φορτηγό της Μιράντας. Και η Μιράντα άκουσε

ΚΡΑΚ!

από τα δεξιά της, και το όχημα έγειρε.

Ένας από τους τροχούς του είχε σπάσει. Η Μιράντα προσπάθησε να το σταματήσει έτσι ώστε να μην κοπανήσει άσχημα σε κανέναν τοίχο.

«Μιράντα!» ακούστηκε η φωνή της Εύνοιας από τον πομπό.

Οι τρεις εναπομείναντες μεγάλοι μεταλλικοί τροχοί του φορτηγού ούρλιαξαν πάνω στο οδόστρωμα, και το τροχοφόρο χτύπησε σε μια γωνία, σπάζοντας έναν σωλήνα που περνούσε από εκεί. Νερό τινάχτηκε. Το μπροστινό τζάμι του φορτηγού θρυμματίστηκε. Η Μιράντα είχε ήδη υψώσει τα χέρια της μπροστά της, για να προστατέψει το πρόσωπό της.

Ο Πανιστόριος σταμάτησε το τρίκυκλό του, κι εκείνος και η Εύνοια πετάχτηκαν έξω.

«Μιράντα!» κραύγασε η Εύνοια.

Η φιγούρα με την κουκούλα ακόμα στεκόταν πλάι στο σταθμευμένο τετράκυκλο, και τώρα έστρεψε το χέρι της προς το τρίκυκλο του Πανιστόριου. Φώναξε «Ζομεντάκ'ν!» και

ΚΡΑΚ!

ο μπροστινός τροχός του τρίκυκλου έσπασε, κάνοντας τον Αλέξανδρο να τιναχτεί και να κοιτάξει πίσω, νομίζοντας ότι είχε γίνει έκρηξη. Μα ό,τι κι αν είχε χτυπήσει τον τροχό δεν είχε προκαλέσει έκρηξη...

Η Εύνοια φώναξε: «Κορίνα! Υποσχέθηκες να μην κάνεις κακό στους Νομάδες μου! Το υποσχέθηκες! *Το υποσχέθηκες!*»

«Δεν τους έχω κάνει κακό,» αποκρίθηκε η κουκουλοφόρος μορφή αντίκρυ τους.

«Κορίνα;» σύριξε ο Αλέξανδρος. «Αυτή είναι;»

«Αυτή είναι,» του είπε η Εύνοια.

Ο Αλέξανδρος αισθάνθηκε ένα ρίγος να τον διατρέχει καθώς τραβούσε το πιστόλι του. *Με τι χτύπησε το όχημά μου; αναρωτήθηκε φευγαλέα. Με τι σκατά το χτύπησε;*

Η Κορίνα φώναξε ξανά «Ζομεντάκ'ν!» και το πιστόλι έσπασε στο χέρι του Αλέξανδρου. Κόπηκε ξαφνικά στα δύο. Σαν μια αόρατη λεπίδα να είχε περάσει. Μια αόρατη λεπίδα από ενέργεια.

Αναφωνώντας, ο Αρχικατάσκοπος τινάχτηκε πίσω. Πέταξε το κομμάτι του όπλου που είχε απομείνει στη λαβή του.

Η Μιράντα πήδησε έξω από το φορτηγό. «Φύγ' από τον δρόμο μας, Κορίνα! Η συμφωνία μας δεν ήταν να μην επιστρέψουμε από τον Ξεχασμένο Τόπο. Ούτε να μην ξαναβρούμε τους Νομάδες.»

«Ούτε να καταστρέψεις τη μισή Β' Κατωρίγια επιστρέφοντας, Μιράντα!» αποκρίθηκε η Κορίνα.

Η Μιράντα αισθάνθηκε ένα λόγχισμα εντός της. Είχε κάνει κακό στην Πόλη! Εξαιτίας της είχαν σκοτωθεί τόσοι άνθρωποι... –Αλλά τώρα δεν μπορούσε να δείξει τέτοια αδυναμία μπροστά στην Κορίνα, η οποία αναμφίβολα θα την εκμεταλλευόταν.

«Περίμενες ότι θα μέναμε εκεί για πάντα;» φώναξε η Εύνοια.

Τα Εκτρώματα έβγαιναν από το φορτηγό, έχοντας διαλύσει την πίσω πόρτα του και ένα μέρος του περιβλήματος της καρότσας χωρίς να ρωτήσουν τη Μιράντα. Είχαν καταστρέψει τα μέταλλα με χτυπήματα των πλοκαμιών τους.

Η Κορίνα έστρεψε το βλέμμα της επάνω τους. «Οι καινούργιοι σου φίλοι μ'ενδιαφέρουν, Μιράντα...»

«Δε θα ήθελες να σε πλησιάσουν,» της είπε εκείνη.

«Άφησέ τους εδώ,» πρόσταξε η Κορίνα. «Εσύ, η Εύνοια, κι ο Πανιστόριος φύγετε – βαδίζοντας. Αφήστε τα Εκτρώματα σ'εμένα.»

«Δε θα σ'ακολουθήσουν, Κορίνα. Μόνο εμένα ακολουθούν.»

«Θα βρω τρόπο!»

«Δεν υπάρχει τρόπος.»

Τα Εκτρώματα άρχισαν να πηγαίνουν προς την Κορίνα.

Η Μιράντα είπε: «Αν σε σκοτώσουν, δε σε σκότωσα εγώ, Αδελφή μου...»

Τα πλοκάμια τους – αυτά που δεν χρησιμοποιούσαν για να βαδίζουν – ήταν υψωμένα όπως όταν σκόπευαν να χτυπήσουν και να δηλητηριάσουν.

Η Κορίνα στράφηκε κι έτρεξε μέσα σ'ένα σοκάκι, φεύγοντας.

Τα Εκτρώματα έκαναν να την κυνηγήσουν αλλά ο ήχος που βγήκε από το στόμα της Μιράντας τα κάλεσε πίσω. Κι έμοιαζαν αναστατωμένα, και δυσανεστήμενα, που τα είχε σταματήσει.

«Ίσως να έβλεπαν τους δαίμονές της,» είπε η Εύνοια. «Ίσως να τους έβλεπαν, όπως τους είδα όταν είχα κλείσει τα μάτια μου.»

«Ποιους δαίμονές της;» ρώτησε ο Αλέξανδρος. «Και με τι μας χτυπούσε; Τι όπλο ήταν αυτό που είχε;»

«Δεν ήταν όπλο,» του εξήγησε η Εύνοια. «Ήταν–»

«Ελάτε,» τους διέκοψε εσπευσμένα η Μιράντα, «προτού έρθει εδώ η Φρουρά της περιοχής! Ελάτε!»

«Τα οχήματα;» είπε ο Αλέξανδρος.

«Δε μπορούμε να τα πάρουμε μαζί μας με σπασμένους τροχούς.»

Ο Πανιστόριος άρπαξε μερικά πράγματα από το χτυπημένο τρίκυκλό του και ακολούθησε τις δύο θυγατέρες μέσα σε δρόμους που ήταν τελείως άγνωστοι για εκείνον. Τα Εκτρώματα έτρεχαν ολόγυρά τους. Όποιος τα δει αυτά, σκέφτηκε ο Αλέξανδρος, θα καλέσει αμέσως τη Φρουρά. Δεν αμφέβαλλε ότι, σήμερα, ήταν το πιο παράξενο θέαμα στην Α' Ανωρίγια Συνοικία.

Η Μιράντα το καταλάβαινε επίσης, φυσικά, και οδήγησε την Αδελφή της και τον Αρχικατάσκοπο από όσο το δυνατόν πιο ήσυχους δρόμους, αποφεύγοντας όσο το δυνατόν περισσότερα μάτια. Σύντομα, κρύφτηκαν μέσα στη μεγάλη, λαβυρινθώδη πιλοτή που μοιράζονταν τρεις πολυκατοικίες του Σιγοβάτη.

Ο Αλέξανδρος ήταν ξέπνοος. «...Και τώρα... εδώ... δε μπορεί η Κορίνα να μας βρει;...»

«Η Κορίνα μπορεί να μας βρει παντού,» τον διαβεβαίωσε η Μιράντα.

«Γαμώτο!... Πρέπει να φύγουμε από τούτη τη συνοικία!... Αφήστε τους Νομάδες· πρέπει να επιστρέψ–»

«Δεν πρόκειται ποτέ να εγκαταλείψουμε τους Νομάδες!» τον διέκοψε η Εύνοια, κι εκείνη ξέπνοη. Μόνο η Μιράντα δεν φαινόταν να έχει κουραστεί από το τρέξιμο.

«Θες να σκοτωθούμε;» γρύλισε ο Αλέξανδρος αρπάζοντας το μπράτσο της Εύνοιας, τραντάζοντάς την. Εκείνη τον έσπρωξε αλλά ο Αρχικατάσκοπος δεν την άφησε. «Και τι δουλειά έχω εγώ μαζί σας; Έπρεπε τώρα να ήμουν– Αααα!» Η Εύνοια τον κλότσησε δυνατά στην κνήμη κι ελευθερώθηκε από τη λαβή του.

«Μπορείς να γυρίσεις πίσω,» του είπε. «Από κει είν' ο δρόμος!» Έδειξε προς τα νότια. Δεν είχε αποπροσανατολιστεί παρά το τρέξιμο.

«Ναι, ευχαριστώ,» μούγκρισε ο Αλέξανδρος, τρίβοντας την κνήμη του, μορφάζοντας. «Μόνο που, κατά πάσα πιθανότητα, θα χαθώ χίλιες

φορές ώσπου να φτάσω στον Ριγοπόταμο· και τώρα δεν έχω ούτε καν το όχημά μου! και η Κορίνα–»

«Αρκετά,» τους διέκοψε η Μιράντα. «Κάνουμε ό,τι ακριβώς θέλει η Κορίνα αυτή τη στιγμή.»

«Δηλαδή;»

«Τσακωνόμαστε αναμεταξύ μας.»

Η Κορίνα δεν είχε άλλη επιλογή απ'το να γυρίσει και να τρέξει όταν αυτά τα μηχανικά τέρατα με τα πλοκάμια άρχισαν ναρχο-νται καταπάνω της με φανερή πρόθεση να της επιτεθούν. Μπορούσε, φυσικά, να τα χτυπήσει με τα Αινίγματα. Μπορούσε να προστάξει τα Αινίγματα (*Ζομεντάκ'ν* – καταστρέψτε άψυχο αντικείμενο) να τα διαλύσουν. Και αναμφίβολα θα τους έκαναν κάποια ζημιά. Όσο ανθεκτικά κι αν ήταν, δεν μπορεί ν'αντιστέκονταν στις ενεργειακές επιθέσεις των Αινιγμάτων.

Όμως τα Αινίγματα ήταν δύο και τα Εκτρώματα δέκα, ακόμα κι αφού οι πολεοπλάστες είχαν κλέψει τέσσερα (όπως είχε δει η Κορίνα μέσω του ενεργειακού πλέγματος). Κάποια σίγουρα θα έφταναν την Κορίνα και θα τη χτυπούσαν· κι εκείνη δεν αμφέβαλλε ότι τότε θα πέθαινε σαν τους άλλους ανθρώπους, σαν τους μαχητές του Κάδμου και της Καρζένθα-Σολ: το σώμα της θα καιγόταν και θα διαλυόταν. Θυγατέρα ή μη, Αρχόντισσα της Πόλης ή μη, δεν ήταν άτρωτη, ούτε αθάνατη.

Κοιτάζοντας πίσω της είδε πως τα Εκτρώματα είχαν πάψει να την καταδιώκουν. Δεν έρχονταν από το βάθος του δρόμου. Και πριν από μια στιγμή η Κορίνα είχε ακούσει έναν παράξενο ήχο. Ένα ασυνήθιστο σφύριγμα. *Η Μιράντα... Επικοινωνεί μαζί τους με τέτοια σφυρίγματα;*

Η Κορίνα περίμενε οι Αδελφές της, ο Πανιστόριος, και τα Εκτρώματα να απομακρυνθούν. Ύστερα άρχισε να τους ακολουθεί παρατηρώντας τα πολεοσημάδια. Τα μηχανικά όντα με τα πλοκάμια έκαναν πολύ έντονη εντύπωση στην Πόλη· τα ίχνη που άφηναν ήταν πολύ δυνατά. Ούτε η Μιράντα δεν μπορούσε να τα κρύψει με τις ευέλικτες, γατίσιες κινήσεις της μέσα στους δρόμους.

«Ποιο είναι το σχέδιό σου, λοιπόν, Μιράντα;» είπε ο Αλέξανδρος. «Πώς θα φύγουμε; Θα κλέψεις κι άλλο φορτηγό;»

«Αν χρειαστεί.»

«Αν χρειαστεί; Η Φρουρά ήδη θα μας αναζητά. Κάποιος θα την ειδοποίησε βλέποντας αυτά τα όντα.» Έδειξε τα Εκτρώματα.

Η Μιράντα κούνησε το κεφάλι. «Μας πήγα από μεριές όπου δεν προκαλέσαμε τέτοιες έντονες εντυπώσεις.»

«Είσαι σοβαρή; Αποκλείεται κανείς να μην-»

«Κανείς δεν ειδοποίησε τη Φρουρά· είμαι σίγουρη.»

«Δεν είναι δυνατόν να το ξέρεις αυτό!»

«Μη μας καθυστερείτε πια!» παρενέβη η Εύνοια.

«Σας καθυστερώ; Συγγνώμη που σας καθυστερώ, αλλά-»

«Όλο λόγια είσαι!»

«Εύνοια!» είπε η Μιράντα πιάνοντάς την από τον ώμο.

Η Εύνοια αναστέναξε. «Πάμε να βρούμε τους Νομάδες.»

«Μ'αυτά μαζί μας;» Ο Αλέξανδρος έδειξε πάλι τα Εκτρώματα.

Η Εύνοια τον ατένιζε δολοφονικά.

«Ναι,» του είπε η Μιράντα. «Και, καθοδόν, η Πόλη θα μας βρει μεταφορικό μέσο.»

«Η Πόλη...» μούγκρισε ο Αλέξανδρος.

Αλλά, καθώς οι δύο θυγατέρες άρχισαν να βαδίζουν, τις ακολούθησε φυσικά. Όπως και τα Εκτρώματα.

Βγήκαν από την πιλοτή και βάδισαν σε δρόμους.

«Η Κορίνα νομίζω ότι μας κατασκοπεύει,» είπε η Εύνοια ύστερα από λίγο.

Η Μιράντα ένευσε. «Μας κατασκοπεύει.» Το διάβαζαν κι οι δύο στα σημάδια της Πόλης: μια παρουσία ήταν πίσω τους η οποία είχε σκοπό να τις εμποδίσει. Αποκλείεται να ήταν άλλη από την Κορίνα. «Και δε νομίζω ότι μπορώ να την κάνω να μας χάσει,» πρόσθεσε η Μιράντα. «Γιατί δεν ακολουθεί εμάς, ουσιαστικά. Ακολουθεί τα Εκτρώματα. Δεν έπρεπε ποτέ να τα είχα πάρει μαζί μου! Έπρεπε να τα είχα αφήσει στον Κλαρκ.» Ύστερα από ένα νευρικό σμίξιμο των χειλιών, είπε: «Μόνο ένας τρόπος υπάρχει για να την ξεφορτωθούμε από πίσω μας, Αδελφή μου...»

«Τι τρόπος;»

«Να σας οδηγήσω όλους μέσα στον Δρόμο της Μεταφοράς.» Έναν από τους κρυφούς δρόμους της Πόλης που είχε ανακαλύψει η Μιράντα

προτού εξοριστούν στη Διπλωμένη Γη. Ο δρόμος που, αν τον χρησιμοποιούσες σωστά, σε μετέφερε σε οποιοδήποτε σημείο μες στην Ατέρμονη Πολιτεία.

«Θα χάσουμε τα σημάδια των Νομάδων!» διαφώνησε η Εύνοια.

«Δε θα μας μεταφέρω μακριά. Απλώς λίγο πιο βόρεια μες στον Σιγοβάτη – και μάλλον οι Νομάδες πήγαν βόρεια, έτσι δεν είναι; Υποθέτω, μάλιστα, ότι πήγαν στη Μεγαλοδιάβατη περνώντας τα σύνορα της Α' Ανωρίγιας.»

«Ναι,» ένευσε η Εύνοια, «κι εγώ το ίδιο υποθέτω. Αλλά αν μας μεταφέρεις μόνο λίγο πιο πέρα–»

«Η Κορίνα θα μας χάσει, Αδελφή μου. Σκέψου. Ακολουθεί τα ίχνη των Εκτρωμάτων όπως εμείς ακολουθούσαμε τα ίχνη των Νομάδων. Θα δει το μονοπάτι να διακόπτεται απρόοπτα μπροστά της. Και μέχρι να καταφέρει να το ξαναβρεί μες στον Σιγοβάτη, θα είμαστε πολύ μακριά.

»Το μόνο πρόβλημα ξέρεις ποιο είναι;» πρόσθεσε, συλλογισμένη. «Ότι δεν ξέρω αν θα καταφέρω να σας οδηγήσω όλους μέσα στον Δρόμο της Μεταφοράς. Τα Εκτρώματα είναι δέκα, και είναι κι ο Αλέξανδρος. Και δεν το έχω ξανακάνει ποτέ. Μόνο εσένα είχα οδηγήσει, όταν είχαμε πάει στη Σκορπιστή για να καλέσουμε τον Κλαρκ.»

«Μπορείτε να μου εξηγήσετε για τι πράγμα μιλάτε;» ρώτησε ο Αλέξανδρος. «Τι είναι αυτός ο Δρόμος της Μεταφοράς;»

«Ένας δρόμος από πολεοσημάδια,» του είπε η Μιράντα, «που σε οδηγεί οπουδήποτε πολύ γρήγορα.»

Ο Αλέξανδρος την κοίταξε σαν να νόμιζε ότι τον παραμύθιαζε.

«Αυτό είναι,» επέμεινε η Μιράντα. «Και μάλλον πρέπει να τον ακολουθήσουμε.» Η διαίσθησή της την προειδοποιούσε για κίνδυνο, και τα σημάδια της Πόλης εξακολουθούσαν να της λένε πως εκείνη κι οι σύντροφοί της βρίσκονταν υπό μοχθηρή παρακολούθηση. Τι ετοίμαζε η Κορίνα τώρα;

Δεν δυσκολεύτηκε να εντοπίσει μια περιπολία της Φρουράς – τα πολεοσημάδια την οδήγησαν σ' αυτήν – και έκανε νόημα στους φρουρούς μέσα στο τετράκυκλο όχημα.

Οι τροχοί σταμάτησαν δίπλα της. «Τι συμβαίνει, κυρία;» ρώτησε ο ένστολος άντρας στο τιμόνι.

«Δε... δεν ξέρω ακριβώς,» αποκρίθηκε η Κορίνα, παριστάνοντας την ταραγμένη μέσα από την κουκούλα της κάπας της. «Από κει – από κει» – έδειξε – «ήταν... ήταν κάτι τέρατα, μα τον Κρόνο! Τέρατα! Κάτι σφαίρες σαν μηχανές που γυάλιζαν, και βάδιζαν πάνω σε πλοκάμια. Καμια ντουζίνα, σίγουρα! Και τρεις άνθρωποι μαζί τους – δυο γυναίκες, ένας άντρας. Δεν τους έχω ξαναδεί. Με κατατρόμαξαν!»

«Τέρατα...» είπε ο οδηγός, δύσπιστα.

«Μήπως ήταν οχήματα;» ρώτησε ο συνοδηγός.

«Αν ήταν, δεν έχω ξαναδεί τέτοια οχήματα ποτέ μου, κύριε φρουρέ,» αποκρίθηκε η Κορίνα. «Πρέπει να κάνετε κάτι! Μπορεί νάναι τίποτα το επικίνδυνο!»

«Θα το ελέγξουμε,» υποσχέθηκε ο οδηγός. «Προς τα εκεί είπατε πως τους είδατε, έτσι;»

«Μάλιστα.»

«Πηγαίνετε σε ασφαλές μέρος, και μείνετε ήσυχη,» είπε ο φρουρός, κι έβαλε πάλι τους τροχούς του σε κίνηση.

Η Κορίνα είδε το τετράκυκλο όχημα της Φρουράς να απομακρύνεται, να στρίβει, και να φεύγει απ'το πεδίο όρασής της.

Αυτό θα καθυστερούσε λίγο τη Μιράντα. Αλλά δεν θα ήταν αρκετό για να τη σταματήσει. Όχι αν ήταν πρόθυμη να εξαπολύσει τα Εκτρώματα εναντίον των φρουρών. Και θα το έκανε· δεν θα τους άφηνε να τη συλλάβουν.

Πώς να την παγιδέψω τώρα;

Η Μιράντα είπε στην Εύνοια: «Αν είναι να παρασύρω μαζί μου τα Εκτρώματα, πρέπει να το κάνω με την ενέργεια που μας συνδέει – με την ενέργεια της Διπλωμένης Γης. Αλλιώς αποκλείεται να τα καταφέρω.

»Εσύ θα οδηγήσεις τον Αλέξανδρο–»

«Αδύνατον, Μιράντα! Την άλλη φορά χάθηκα όταν προσπάθησα να μεταφερθώ· και τότε ήταν που, εξαιτίας μου, οι Νομάδες έπεσαν στα χέρια της Κορίνας! Εξαιτίας της ανοησίας μου!»

«Τώρα, όμως, έχεις περισσότερη εμπειρία, Εύνοια–»

«Όχι, δεν–»

«Έχεις ταξιδέψει δύο φορές μέσω του Δρόμου της Μεταφοράς – μία φορά μόνη σου, μία φορά μαζί μου. Πρέπει να τραβήξεις τον Αλέξανδρο πίσω μου, ώστε να μας ακολουθήσει–»

«Τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος λέτε πάλι;» ρώτησε ο Πανιστόριος. «Γιατί χρειάζεται η Εύνοια να με ‘τραβήξει’; Τι εννοείς, Μιράντα;» Δεν καταλάβαινε τίποτα, κι αυτό τον ενοχλούσε.

Η Μιράντα τού έγνεψε να πάψει να μιλά – πράγμα που τον ενόχλησε ακόμα περισσότερο. Αισθανόταν τελείως χαμένος. Και δεν του άρεσε να αισθάνεται χαμένος. Ίσως το ότι ακολούθησε τις δύο θυγατέρες προς τις σήραγγες να ήταν το μεγαλύτερο λάθος της ζωής του. *Ίσως να αποδειχτεί το τελευταίο μου λάθος...*

Η Μιράντα είπε στην Εύνοια: «Πρέπει να γίνει, εντάξει; Πρέπει να το κάνεις.»

«Μιράντα...»

«Θα τα καταφέρεις. Είμαι σίγουρη ότι θα τα καταφέρεις, Εύνοια.»

Η Εύνοια δεν αισθανόταν το ίδιο σίγουρη, και νόμιζε, μάλιστα, πως ούτε η Μιράντα αισθανόταν σίγουρη: νόμιζε ότι απλά της το έλεγε για να την ενθαρρύνει. «Αν χαθούμε... Αν... αν...»

«Δεν πρόκειται να χαθούμε. Αλλά, ακόμα κι αν αυτό συμβεί, δεν θα είμαστε μακριά· μέσα στον Σιγοβάτη θα είμαστε, λίγο πιο βόρεια από εδώ. Θα σας ξαναβρώ, εύκολα. Εντάξει, Εύνοια; Πρέπει να το κάνουμε. *Τώρα.*»

Η Εύνοια πήρε μια βαθιά ανάσα. Έγνεψε καταφατικά. «Ας το κάνουμε.»

Άρχισαν να βαδίζουν παρατηρώντας τα πολεοσημάδια, ψάχνοντας για την αρχή του Δρόμου της Μεταφοράς. Ο Αλέξανδρος ακολουθούσε αμίλητος, έχοντας αποφασίσει πως ήταν άσκοπο – *ανούσιο!* – να κάνουν ερωτήσεις σ’αυτές τις δύο. Ακόμα κι όταν σου απαντούσαν, ήταν σα να μην σου έχουν απαντήσει!

«Μιράντα!» είπε ξαφνικά η Εύνοια.

Κάποιοι ερχόταν πίσω τους: κι οι δύο θυγατέρες το έβλεπαν στα πολεοσημάδια που είχαν διαμορφωθεί απρόσμενα μπροστά τους. *Φρουροί.*

Η Μιράντα έψαξε για δρόμους διαφυγής, με το βλέμμα της, διαβάζοντας τον κώδικα της Πόλης. Βρήκε έναν, κι έτρεξε προς τα εκεί: οι άλλοι ήρθαν πίσω της.

Αλλά το τετράκυκλο όχημα της Φρουράς δεν τους έχασε. Τους κυνήγησε, κι ένας άντρας τούς φώναξε, μέσω τηλεβόα, να σταματήσουν.

Η Μιράντα σταμάτησε, και γύρω της σταμάτησαν τα Εκτρώματα και η Εύνοια κι ο Πανιστόριος.

«Σας το έλεγα ότι θα μας εντόπιζαν!» σύριξε ο τελευταίος. «Σας το έλεγα!»

Το όχημα της Φρουράς σταμάτησε αντίκρυ τους, οι πόρτες του άνοιξαν, και πέντε φρουροί βγήκαν, οπλισμένοι. «Τι είναι αυτά τα... πράγματα;» ρώτησε ο ένας δείχνοντας τα Εκτρώματα.

Η Μιράντα πέρασε μπροστά από τα μηχανικά όντα, πλησιάζοντας τους φρουρούς-

(Δε γίνεται αλλιώς, σκέφτηκε· δεν πρόκειται να συνεννοηθούμε μαζί τους)

-και τινάχτηκε, χρησιμοποιώντας την παλιά τεχνική της Γατομαχίας. Κύλησε σαν ρόδα ανάμεσά τους, με τα χέρια και με τα πόδια («το πέραςμα της γάτας»), κλοτσώντας και γρονθοκοπώντας. Ξαφνιάζοντάς τους. Τα όπλα τους δεν πρόλαβαν να τα βάλουν σε χρήση· δεν περίμεναν τέτοιες κινήσεις· και τώρα τα χτυπήματα της Μιράντας τα πετούσαν από τα χέρια τους.

Τα Εκτρώματα, βλέποντας την αφέντρα τους να μάχεται τους φρουρούς, όρμησαν αμέσως καταπάνω τους. Τους μαстіγωσαν με τα πλοκάμια τους, στέλνοντας ενεργειακό δηλητήριο μέσα τους, σκοτώνοντάς τους.

«Όσες φορές κι αν το δω αυτό, δεν πρόκειται να το συνηθίσω...» μουρμούρισε ο Αλέξανδρος.

Η Μιράντα έπαψε να κινείται σαν τροχός.

«Πάμε!» είπε ο Αλέξανδρος. «Θάρθουν κι άλλοι!»

«Όχι αμέσως,» διαφώνησε η Εύνοια, παρατηρώντας τα πολεοσημάδια, ενοχλώντας τον γι'ακόμα μια φορά με τις «μαντικές ικανότητές» της.

«Συνεχίζουμε να ψάχνουμε για τον δρόμο,» είπε η Μιράντα· κι έφυγαν, αναζητώντας τα πολεοσημάδια που αποτελούσαν αρχή για τον Δρόμο της Μεταφοράς.

Σύντομα τα βρήκαν και άρχισαν να πηγαίνουν από το ένα σημάδι στο άλλο, ακολουθώντας ένα μονοπάτι μέσα στην Πόλη που για τον Αλέξανδρο δεν έβγαζε κανένα νόημα. Μόνο εκείνες μπορούσαν να το διακρίνουν.

(Η Κορίνα εξακολουθούσε να είναι πίσω τους, παρατηρώντας τα ίχνη των Εκτρωμάτων. Και τώρα καταλάβαινε τι έκαναν οι Αδελφές της. Ακολουθούν έναν από τους κρυφούς δρόμους. Δεν ήταν σίγουρη ποιον απ'όλους – η ίδια δεν τους γνώριζε, δεν είχε ασχοληθεί μαζί τους – αλλά δεν υπήρχε αμφιβολία ότι αυτό έκαναν. Και δεν ήξερε πώς να τις εμποδίσει. Τα σημάδια της Πόλης δεν της έδειχναν ότι εδώ γύρω ήταν καμια άλλη περιπολία που μπορούσε να ειδοποιήσει. Όμως, ακόμα κι αν ήταν, οι φρουροί μάλλον θα είχαν την ίδια μοίρα με τους προηγούμενους. Οι ανόητοι! Έπρεπε να είχαν ειδοποιήσει κι άλλους προτού πλησιάσουν τη Μιράντα και τα εξωδιαστασιακά τέρατά της.

Αλλά βέβαια η Κορίνα δεν μπορούσε να τους το προτείνει αυτό ενώ παρίστανε την τυχαία, τρομαγμένη περαστική...)

Υστερα από καμια ώρα – κατά την οποία η Κορίνα δεν είχε επιχειρήσει τίποτα ύπουλο, είχαν παρατηρήσει η Εύνοια και η Μιράντα, αν και διέκριναν ότι συνέχιζε να τις ακολουθεί – έφτασαν στο ενεργειακό κέντρο στο πέρας του Δρόμου της Μεταφοράς. Αισθάνθηκαν τα δεξιά τους πέλματα – με το σημάδι των θυγατέρων – να μαγνητίζονται στο έδαφος, να κολλάνε και να μη μπορούν να κουνηθούν.

«Θα τα καταφέρεις εύκολα, Αδελφή μου!» είπε η Μιράντα. «Θυμήσου τι έκανα όταν πήγαμε στη Σκορπιστή – και ακολούθα με προς τα βόρεια!»

Η Εύνοια άπλωσε το χέρι της κι άρπαξε τον καρπό του Αλέξανδρου. «Κρατήσου επάνω μου! Κρατήσου γερά! Μη μ'αφήσεις!»

«Τι...» έκανε εκείνος, απορημένος. Τι είχαν πάθει ξαφνικά οι δυο τους; αναρωτήθηκε.

Η Μιράντα και η Εύνοια έβλεπαν ήδη την υλική πραγματικότητα γύρω τους να τρεμοπαίζει, όπως όταν κοιτάς κάτι πίσω από καπνό, πάνω από φωτιά. Τα οικοδομήματα, τα οχήματα, τα πάντα αλλοιώνονταν,

γίνονταν ρευστά – ένα όνειρο. Ένα όνειρο της Πόλης. Έχαναν την υπόστασή τους.

Και τώρα, ο Αλέξανδρος είδε το ίδιο να συμβαίνει, καθώς η Εύνοια είχε πιάσει τον καρπό του κι εκείνος, ακούγοντας την, είχε πιάσει τον δικό της καρπό ενώ με το άλλο χέρι είχε αρπάξει τον ώμο της. «Τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!» αναφώνησε, σαστισμένος, τρομαγμένος.

«Κρατήσου επάνω μου!» επέμεινε η Εύνοια, κι ο Αλέξανδρος προσευχήθηκε σιωπηλά στον Κρόνο αυτό που έβλεπε να ήταν κάτι το φυσιολογικό για την κατάσταση...

Η Μιράντα, την ίδια στιγμή, χρησιμοποιούσε την ενέργεια της Διπλωμένης Γης μέσα της για ν'αγγίζει τα Εκτρώματα, για να αποτελέσει ένα σημάδι το οποίο μπορούσαν ν'ακολουθήσουν, ενώ ήλπιζε πως αυτό ήταν όντως εφικτό, πως δεν θα έμεναν πίσω, στον δρόμο, όσο εκείνη θα εξαφανιζόταν.

Αισθάνθηκε μια ξαφνική επαφή. Μια έντονη επαφή. Και ήξερε πως τα είχε καταφέρει.

Καθώς η πραγματικότητα ολόγυρά τους διαλυόταν, καθώς μετατρέποταν σ'έναν ατέρμονο ενεργειακό χάρτη, τα Εκτρώματα την ακολουθούσαν. Ακολουθούσαν το ενεργειακό σήμα της. Η Μιράντα τα είχε τραβήξει μαζί της, έξω από το υλικό πεδίο της Ρελκάνια.

Και τώρα δεν είχε παρά να διαμορφώσει γύρω της τον ευμετάβλητο ενεργειακό χάρτη, έτσι ώστε να μεταφερθεί εκεί όπου ήθελε. Λίγο πιο βόρεια μέσα στον Σιγοβάτη.

Άρχισε να το κάνει. Με το μυαλό της.

Και η Εύνοια δεν την είχε χάσει. Δεν είχε απομακρυνθεί από αυτήν, γιατί, όσο έπιανε τον Αλέξανδρο με το ένα χέρι, με το άλλο έπιανε τη Μιράντα. Τα δάχτυλά τους ήταν πλεγμένα, σφιχτά. Έτσι ο Δρόμος της Μεταφοράς δεν είχε πετάξει τη μία μακριά από την άλλη.

Η Εύνοια είδε τώρα πώς διαμόρφωνε η Αδελφή της τον ενεργειακό χάρτη γύρω τους, και εστίασε τη θέλησή της εκεί, σ'αυτή τη διαδικασία, ώστε να καταλήξει στο ίδιο μέρος με τη Μιράντα.

Ο Αλέξανδρος, εν τω μεταξύ, νόμιζε ότι είχε χάσει το μυαλό του. Νόμιζε ότι κάτι είχε συμβεί και είχε πέσει σε ψυχεδελικό όνειρο. Τα πάντα που έβλεπε ήταν ασαφή, συγκεχυμένες μορφές και χρώματα, παράξενες ροές και μυστηριώδεις εντυπώσεις. Με χάρτη δεν έμοιαζαν όλα

τούτα; (Με τι σκεφτόταν; Είχε μυαλό εδώ; Είχε σώμα; Είχε μόνο μυαλό; Αλλά μυαλό χωρίς ύλη;) Αν ήταν, όμως, χάρτης, ποτέ ξανά δεν είχε αντικρίσει τέτοιο χάρτη...

Ένιωθε την παρουσία της Εύνοιας πολύ έντονη πλάι του, ένιωθε *κολλημένος* μαζί της. Και είχε μια αλλόκοτη αίσθηση ότι έκαναν έρωτα. Ή κάτι *σαν* έρωτα. Η ύπαρξή του βρισκόταν τόσο *κοντά* με τη δική της. Ο Αλέξανδρος νόμιζε ότι ήταν *μέσα* στην Εύνοια, και ότι η Εύνοια, συγχρόνως, ήταν *μέσα* σ'εκείνον.

Παρασύρθηκε από το τράβηγμά της...

...ενώ οι μορφές και οι σχηματισμοί γύρω του πάλλονταν και περιστρέφονταν και άλλαζαν...

...νόμιζε ότι εκείνος και η Εύνοια *μετακινούνταν* κάπως...

Μετά, ένιωσε πάλι σταθερό έδαφος κάτω από τα πόδια του, και είδε την πραγματικότητα να παίρνει συγκεκριμένες μορφές: οικοδομήματα, μια γέφυρα, άλλη μια γέφυρα, ένας μεγάλος δρόμος, περαστικά οχήματα, διαβάτες...

Η Εύνοια ήταν δίπλα του, κι ο Αλέξανδρος ακόμα έσφιγγε τον καρπό και τον ώμο της. Εκείνη τον έσπρωξε για να ελευθερώσει τον εαυτό της. «Εντάξει,» του είπε. «Φτάσαμε.»

Τα μάτια του ήταν γουρλωμένα, η όψη του όπως η όψη ανθρώπου που έχει παραφρονήσει. «Τι...» ψέλλισε.

Η Εύνοια έστρεψε το βλέμμα της στη Μιράντα, και χαμογέλασε. «Δε χαθήκαμε.»

«Σ'το είπα ότι θα τα κατάφερνες, δεν σ'το είπα;»

Η Μιράντα κοίταζε τώρα τα Εκτρώματα. Όλα την είχαν ακολουθήσει, έβλεπε. Κανένα δεν είχε μείνει πίσω. Και τα δέκα ήταν εδώ. Η ενέργεια της Διπλωμένης Γης μέσα της ήταν πιο ισχυρή απ'ό,τι νόμιζε.

«Μας δείχνουν!» προειδοποίησε ο Πανιστόριος, αναφερόμενος σε κάτι ανθρώπους στην αντικρινή μεριά του δρόμου.

«Πάμε,» είπε η Μιράντα, και τους οδήγησε μέσα στον λαβύρινθο της Πόλης.

Η Κορίνα τούς είχε χάσει. Τα πολεοσημάδια των Εκτρωμάτων την πήγαιναν ως ένα σημείο, και μετά... δεν υπήρχαν πια ίχνη στην Πόλη. Σαν τα Εκτρώματα να είχαν εξαφανιστεί. Σαν να είχαν – αυτά

και οι Αδελφές της και ο Πανιστόριος – μπει στο ενεργειακό πλέγμα της Ρελκάμνια, όπως έκανε εκείνη με το φυλαχτό.

Αλλά δεν μπορεί... Υπήρχε τέτοιος κρυφός δρόμος;

Υπάρχει, όμως, κρυφός δρόμος που σε μεταφέρει αλλού. Αυτό η Κορίνα το ήξερε.

Θα τους ξαναβρώ! Δε μπορεί νάχουν πάει μακριά. Δε θα θέλουν να χάσουν τα ίχνη των Νομάδων.

Η Μιράντα βρήκε ένα φορτηγό πίσω από μια αγορά. Ήταν άδειο. Κάποιοι είχαν μόλις ξεφορτώσει εμπόρευμα από εκεί. Η μηχανή ήταν ενεργοποιημένη: βούιζε.

Η Μιράντα ανέβηκε γρήγορα στη θέση του οδηγού και πάτησε το πετάλι, παίρνοντας το όχημα προτού έρθουν οι άνθρωποι που το είχαν αφήσει εδώ. Συνάντησε τον Αλέξανδρο, την Εύνοια, και τα Εκτρώματα σ'έναν δρόμο λίγο πιο πέρα. «Ελάτε,» τους είπε, κι αυτοί, ανοίγοντας την πλαϊνή συρόμενη πόρτα, μπήκαν στο φορτηγό.

Η Μιράντα οδήγησε προς τα βόρεια μέσα στους δρόμους του Σιγοβάτη, ενώ η Εύνοια ήρθε να καθίσει δίπλα της. Στην αρχή, η Κυρά των Δρόμων δεν έβλεπε τα σημάδια των Νομάδων· σύντομα, όμως, τα εντόπισε ξανά και τα έδειξε στη Μιράντα. Εκείνη ένευσε, ακολουθώντας τα.

Έφτασαν στα σύνορα της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας, και τα πολεοίχνη συνεχίζονταν, έμπαιναν στη Μεγαλοδιάβατη. Η Μιράντα πέρασε από τα σύνορα χωρίς κανείς να τη σταματήσει. Δεν υπήρχαν φρουροί από τη μεριά της Μεγαλοδιάβατης, μόνο από τη μεριά της Α' Ανωρίγιας – κι αυτοί μπορεί να σταματούσαν όσους έρχονταν, όχι όσους έφευγαν.

«Πού είμαστε;» ρώτησε ο Αλέξανδρος παρατηρώντας την αλλαγή στο αστικό πεδίο.

Η Μιράντα τού είπε.

«Μέχρι πού σκοπεύετε να πάμε; Μέχρι τη Βόρεια Λεωφόρο;»

«Θα βρούμε τούς Νομάδες,» του απάντησε η Εύνοια. «Όπου κι αν είναι.»

Ήταν μεσημέρι πλέον.

Η Κορίνα δεν μπορούσε να εντοπίσει ξανά τα ίχνη των Εκτρωμάτων. Έψαχνε μέσα στον Σιγοβάτη μα δεν τα έβρισκε πουθενά. *Χάνω τον χρόνο μου!* σκέφτηκε, οργισμένη. Έπρεπε να χρησιμοποιήσει το φυλαχτό, παρότι ήταν κουρασμένη από την προηγούμενη χρήση του. Ευτυχώς, όμως, δεν είχε συναντήσει την αντιοπτασία αυτή τη φορά όταν βγήκε από το ενεργειακό πλέγμα με σκοπό να διαλύσει τους τροχούς των οχημάτων της Μιράντας και της Εύνοιας.

Κοιτάζοντας τους σχηματισμούς πάνω στο φυλαχτό στο χέρι της, άρχισε ν'ακολουθεί τα πολεοσημάδια που διακρίνονταν εκεί. Και ύστερα από καμία ώρα αισθάνθηκε το δεξί της πόδι να μαγνητίζεται στο έδαφος και ενέργεια να τη διατρέχει από το σημάδι των Θυγατέρων στο πέλμα, κλονίζοντας ολόκληρο το σώμα της σχεδόν σαν οργασμός.

Η Κορίνα γλίστρησε μέσα στο ενεργειακό πλέγμα της Ρελκάμνια, και ταξίδεψε, ψάχνοντας στις ροές του χώρου και του χρόνου. Πήγε προς τα πίσω, στο παρελθόν. Βρήκε την Εύνοια και τη Μιράντα. Τις ακολούθησε προς το μέλλον. Είδε τον εαυτό της να διαλύει τους τροχούς των οχημάτων τους. Τα Αινίγματα ήταν ορατά από το ενεργειακό πλέγμα. Μετά, συνέχισε ν'ακολουθεί το μονοπάτι της Εύνοιας και της Μιράντας. Τις είδε να παίρνουν ένα φορτηγό και να φτάνουν στα βόρεια σύνορα, να περνάνε στη Μεγαλοδιάβατη. Και ως εκεί τα νήματα του πλέγματος ήταν σκληρά· ανήκαν στο παρελθόν: δεν ήταν ευμετάβλητα. Ήταν πίσω από την «κανονική» χωροχρονική θέση της Κορίνας. Ήταν *τετελεσμένα* για τον πελώριο ενεργειακό νου της Ρελκάμνια. Η Κορίνα δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να σταματήσει τις Αδελφές της απ'το να φτάσουν στη Μεγαλοδιάβατη, γιατί βρίσκονταν ήδη εκεί.

Σκέφτηκε να εμφανιστεί στον δρόμο τους για να καταστρέψει ξανά τους τροχούς τους. Αλλά αμφέβαλλε ότι αυτό θα τις σταματούσε. Δεν σκόπευε να σκοτώσει τις Αδελφές της, φυσικά, και δεν είχε κανέναν τρόπο για να τις παγιδέψει ή να τις αποπροσανατολίσει.

Επιπλέον, τι θα κατόρθωνε έτσι;

Ας έβρισκαν τους Νομάδες! Δεν είχε μεγάλη σημασία, νόμιζε η Κορίνα.

Περισσότερο την ενδιέφεραν τα Εκτρώματα· τα ήθελε για τον εαυτό της. Αλλά ήταν βέβαιη πως θα της παρουσιαζόταν άλλη ευκαιρία στο μέλλον...

Βγήκε από το ενεργειακό πλέγμα, επιστρέφοντας εκεί που ήταν όταν είχε νιώσει το πόδι της να μαγνητίζεται στο πλακόστρωτο.

Νιώθοντας κουρασμένη, βάδισε στους δρόμους του Σιγοβάτη τυλιγμένη στην κάπα της, με την κουκούλα στο κεφάλι.

Και έπεσε στην παγίδα της αντιοπτασίας.

Η καταραμένη δαιμόνισσα ξεπρόβαλε απρόσμενα από τα δεξιά της, πίσω από μια μεγάλη πινακίδα που διαφήμιζε παπούτσια. Έχοντας τα χέρια της απλωμένα προς την Κορίνα.

Μόνο η διαίσθηση της Κορίνας την έσωσε από το ένα χέρι. Το άλλο την άγγιξε.

Την άγγιξε στο μάγουλο, καθώς εκείνη στρεφόταν ξαφνιασμένη κι έκανε να τιναχτεί πίσω. Ούρλιαξε, νιώθοντας πάλι κάτι βλαπτικό να έρχεται σε επαφή μαζί της, κάτι που δεν μπορούσε να πει αν ήταν καυτό ή υπερβολικά παγερό.

Πανικόβλητη, σκόνταψε κι έπεσε. Βρέθηκε ανάσκελα. Με την αντιοπτασία να πυργώνεται από πάνω της: μια μορφή από παλλόμενη ενέργεια, έχοντας μόνο τρία σημεία από κόκκινη σάρκα – ένα στην αριστερή κνήμη, ένα πάνω απ'το δεξί γόνατο, ένα στον δεξή ώμο. Και τώρα ακόμα ένα! Στο δεξί μάγουλο.

Η Κορίνα αισθανόταν την αναπνοή της κομμένη. Η καταραμένη δαιμόνισσα της είχε κλέψει ένα μέρος από το πρόσωπό της!

Και λύγιζε για να την αγγίξει ξανά.

«ΟΧΙ!» ούρλιαξε η Κορίνα. «ΟΧΙ!» Και την κλότσησε με το δεξί πόδι, φέρνοντας το πέλμα της – φέρνοντας το σημάδι των θυγατέρων – σε επαφή με την αντιοπτασία.

Ούρλιαξε γι'ακόμα μια φορά, άναρθρα τώρα, νιώθοντας ενέργεια να τη διατρέχει και να την τραντάζει. Σπαρταρώντας πάνω στο πλακόστρωτο.

Αλλά, συγχρόνως, είδε και την αντιοπτασία να τραντάζεται. Την είδε να πάλλεται από εσωτερικές δονήσεις, να γλιστρά σαν να γύριζε ολόκληρος ο κόσμος ανάποδα γύρω της, και να πέφτει–

–για να διαλυθεί και να διασκορπιστεί. Να εξαφανιστεί λες και ποτέ να μην είχε υπάρξει.

Η Κορίνα έμεινε διπλωμένη για μερικές στιγμές στον πεζόδρομο, βαριανασαίνοντας, νιώθοντας τυχερή που δεν ήταν κανένας εκεί κοντά για να την πλησιάσει.

Ή, σκέφτηκε, ίσως και να ήταν κάποιος κοντά. Ίσως κάποιος να είχε δει την αντιοπτασία και να είχε τρομάξει τόσο που ή είχε φύγει τρέχοντας ή είχε κρυφτεί και ήταν ακόμα κρυμμένος, τρέμοντας.

Η Κορίνα, ξεροκαταπίνοντας, λαχανιασμένη σαν να είχε τρέξει χιλιόμετρα, σηκώθηκε όρθια, νιώθοντας τα πόδια της ασταθή, νιώθοντας ακόμα το σημάδι στο πέλμα της να φλέγεται. Η ενέργεια είχε κλονίσει όλο το νευρικό της σύστημα.

Έτρεξε μέσα στους δρόμους του Σιγοβάτη, παραπατώντας, τρεκλίζοντας. Και σε μια γωνία, κοντά σ'ένα κατάστημα τηλεπικοινωνιακών ειδών, σκόνταψε κι έπεσε στα γόνατα.

«Είστε καλά;» τη ρώτησε ένας περαστικός, σκύβοντας για να τη βοηθήσει.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Κορίνα, «ναι,» και σηκώθηκε όρθια, κρύβοντας το πρόσωπό της μες στην κουκούλα της, γιατί ήταν σίγουρη πως η όψη της τώρα θα ήταν αποτρόπαια. Ένα σημάδι από ρέουσα ενέργεια θα ήταν πάνω στο μάγουλό της.

Καθώς απομακρυνόταν βιαστικά από τον περαστικό, στο μυαλό της βρισκόταν η Ευρυδίκη, η αρχαία Θυγατέρα, η ιδιοφυής δημιουργός του φυλαχτού. Θυμόταν το πρόσωπο της Ευρυδίκης, που το μισό – ολόκληρο το μισό της πρόσωπο – ήταν τυλιγμένο από ρέουσα ενέργεια...

...προτού η αντιοπτασία που την καταδίωκε τη σκοτώσει.

/6\

«Κάθε μέρος και πανδοχείο» σ'αυτούς τους δρόμους· η Κορίνα ουρλιάζει, έχοντας βρεθεί μπροστά σε κάτι που δεν μπορεί ν'αλλάξει· ο Ρίντιλακ-Κονχ αγναντεύει μια αερομαχία και πάει να βοηθήσει πιθανούς επιζώντες, συναντώντας νεκρούς, πεσμένους εχθρούς, και αλλόκοτα τέρατα, ενώ ένας χαμένος κυρίαρχος παρατηρεί ότι έχει επιστρέψει στην πατρίδα του· και τελικά οι μισθοφόροι αποφασίζουν την πορεία τους.

Κάποια από τα οικοδομήματα που έβλεπε ήταν περιποιημένα και καθαρά. Κάποια άλλα ήταν στα όρια της ερείπωσης, ή τελείως εγκαταλειμμένα, βρόμικα, γεμάτα ακαθαρσίες και σκουπίδια. Το ίδιο ίσχυε και για τους δρόμους: κάποια σημεία τους ήταν καθαρά, κάποια βρόμικα, παρότι δεν απείχαν πολύ το ένα από το άλλο.

Μεγαλοδιάβατη. Ο Αλέξανδρος είχε ακούσει γι'αυτή τη συνοικία, αν και ποτέ δεν την είχε επισκεφτεί. Το σίγουρο ήταν ότι δεν υπήρχε κεντρική διοίκηση – καταφανές από την κατάσταση εδώ.

Και οι άνθρωποι που έβλεπες στους δρόμους δεν θύμιζαν συνηθισμένους πολίτες. Όλοι τους είχαν κάτι το... άγριο, το ατίθασο. Θα μπορούσες να τους αποκαλέσεις κακοποιούς, ή παρανόμους, νόμιζε ο Αλέξανδρος, αλλά δεν ήταν και βέβαιος ότι αυτοί οι χαρακτηρισμοί θα ταίριαζαν. Άλλωστε, ούτε όπλα δεν φαινόταν να κουβαλάνε...

«Πού θα σταματήσουμε;» ρώτησε τη Μιράντα, στεκόμενος πίσω από το κάθισμά της και το κάθισμα της Εύνοιας, ανάμεσα στα Εκτρώματα – και νιώθοντας παράξενα να τα έχει τόσο κοντά του. Τα πλοκάμια τους τον άγγιζαν κάπου-κάπου, κάνοντας τις τρίχες του να ορθώνονται. «Ξέρεις κανένα πανδοχείο εδώ; Κανένα ξενοδοχείο; Δε μπορούμε να συνεχίσουμε χωρίς ξεκούραση. Είναι μεσημέρι. Ακόμα και η Κορίνα θα σταματήσει για να ξεκουραστεί, υποθέτω.»

Η Μιράντα μειδίασε. «Πανδοχείο στη Μεγαλοδιάβατη; Δεν ξέρεις τι λένε για τούτη τη συνοικία, Αλέξανδρε;»

«Τι λένε;»

«Κάθε μέρος και πανδοχείο.»

«Και τι σημαίνει αυτό; Ότι μπορείς να πας να μείνεις οπουδήποτε;»

«Εκτός αν ο χώρος είναι κατειλημμένος από άλλους.»

«Δε μπορεί να σοβαρολογείς.»

«Κι όμως,» είπε η Μιράντα. «Έτσι είναι εδώ. Αν βρεις ένα οίκημα εγκαταλειμμένο – κι όπως θα βλέπεις υπάρχουν πολλά τέτοια – μπορείς να το... καταλάβεις και να μείνεις όσο θες.

»Να, αυτό εκεί νομίζω πως μας κάνει.» Η Μιράντα οδήγησε το φορτηγό τους προς ένα οικοδόμημα που θύμιζε παλιό θέατρο και ο Αλέξανδρος σκεφτόταν ότι έγερνε επίφοβα.

«Οι Νομάδες πέρασαν από εδώ,» είπε η Εύνοια.

Η Μιράντα συνοφρυώθηκε λοξοκοιτάζοντάς την. «Από αυτό το οικοδόμημα;»

«Από αυτό τον δρόμο. Δε μου φαίνεται να πλησίασαν καθόλου το οικοδόμημα.»

Η Μιράντα ένευσε. «Το ίδιο νομίζω κι εγώ.» Οδήγησε το φορτηγό προς μια μεγάλη είσοδο και το σταμάτησε μπροστά της. Πήδησε έξω από το όχημα, πλησίασε τη διπλή ξύλινη θύρα του εγκαταλειμμένου οικοδομήματος, και, πιάνοντας τις χειρολαβές, την έσπρωξε.

Τα πολεοσημάδια τής μιλούσαν μόνο για ερήμωση. Κανένας δεν πρέπει να κατοικούσε εδώ. Και στο εσωτερικό, όντως, δεν είδε κανέναν. Η αίθουσα που αντίκριζε ήταν μεγάλη και σκοτεινή. Φωτιζόταν μόνο από όσο φως γλιστρούσε από ψηλά παράθυρα, αραχνιασμένα, με θολά τζάμια που πρέπει να είχαν να καθαριστούν χρόνια. Χοντρές κολόνες στήριζαν το ταβάνι της αίθουσας και γύρω από τις βάσεις τους ερπετά κουλουριάζονταν. Το πάτωμα ήταν γεμάτο ξύλινα και πέτρινα θραύσματα.

Η Μιράντα επέστρεψε στο φορτηγό και πάτησε το πετάλι, οδηγώντας το μέσα στην αίθουσα.

«Είναι ασφαλές το μέρος;» ρώτησε ο Πανιστόριος.

«Έτσι μου φαίνεται.» Η Μιράντα σταμάτησε το όχημά τους στο κέντρο της αίθουσας και, ανοίγοντας τις πόρτες, κατέβηκαν.

Τα ερπετά γύρω από τις κολόνες είχαν ανησυχήσει από τους προβολείς του φορτηγού, αλλά όχι τόσο ώστε να φύγουν από τις θέσεις τους. Τα μάτια τους γυάλιζαν, παρατηρώντας το.

«Μην τα πλησιάζετε,» είπε η Μιράντα.

«Γιατί;» ρώτησε ο Αλέξανδρος.

«Είναι απολιθωτές,» απάντησε η Εύνοια.

«Και τι σημαίνει αυτό;»

«Δεν έχεις ακούσει για τα φίδια που δαγκώνουν και σε μετατρέπουν σε άγαλμα;»

«Μύθος.»

«Προερχόμενος απ'αυτά.» Η Εύνοια έδειξε τα ερπετά γύρω από τις βάσεις των κολονών. «Αν σε δαγκώσουν, παραλύεις σταδιακά, και μέσα σε μιάμιση ώρα πεθαίνεις. Ύστερα, το δέρμα σου γίνεται σαν πέτρα. Και μένει έτσι, δεν σαπίζει· απλώς φθείρεται, πέφτει κομματί-κομματί με τους μήνες, ώσπου τα κόκαλα ν'αποκαλυφτούν από κάτω.»

«Δεν τα λες αυτά απλώς για να με φρικόρεις, έτσι;»

«Δεν έχω τέτοιο σκοπό,» είπε η Εύνοια, με όψη που η ουδετερότητα της έμοιαζε να ανταγωνίζεται τη συνηθισμένη ουδετερότητα του Πανιστόριου.

Ο Αλέξανδρος στράφηκε στη Μιράντα. «Και νομίζεις ότι αυτό το μέρος είναι ασφαλές;»

«Οι απολιθωτές δεν σε πειράζουν άμα δεν τους πειράξεις.»

«Κι αν... είναι τσαντισμένοι σήμερα, για παράδειγμα;»

«Μην ανησυχείς· δεν είναι.»

«Αφού το λες εσύ...»

Τα Εκτρώματα είχαν επίσης βγει από το φορτηγό και στέκονταν γύρω τους· ορισμένα έβγαζαν εύηχες μελωδίες από τα μηχανικά τους σώματα.

«Στη Μεγαλοδιάβατη δεν θα είναι και τόσο παράξενο θέαμα,» είπε η Μιράντα κοιτάζοντάς τα.

«Σίγα μην έχουν οι ντόπιοι ξαναδεί τέτοια...» ρουθούνησε ο Αλέξανδρος.

«Τουλάχιστον, δεν θα μπλέξουμε. Δεν υπάρχει Φρουρά ή Αστυνομία εδώ. Κατά κανόνα, κανείς δεν σε πειράζει αν δεν τον πειράξεις.»

«Όπως οι απολιθωτές;»

«Αρχίζεις να μπαίνεις στο πνεύμα.»

«Κι αν κάποιος τυχαίνει νάναι τσαντισμένος;» έκανε την ίδια ερώτηση ο Αλέξανδρος.

«Τότε πρέπει να τον αντιμετωπίσεις μόνος σου.»

Αφού πήγε στο διαμέρισμά της στην Αστροβόλο, έμεινε για ώρα κουλουριασμένη πάνω στο κρεβάτι, μέσα στο σκοτεινό δωμάτιο, με τα παντζούρια κατεβασμένα. Έχοντας βγάλει τα άλλα της ρούχα, ήταν ντυμένη μόνο με το μεσοφόρι της. Αισθανόταν τρομοκρατημένη. Δε θυμόταν ποτέ ξανά στη ζωή της να είχε αισθανθεί τόσο βαθιά τρομοκρατημένη. Ούτε όταν είχε αναγεννηθεί ως θυγατέρα της Πόλης. Ούτε όταν είχε πρωτοσυναντήσει την αντιοπτασία. Ούτε όταν η αντιοπτασία είχε πρωτοαγγίξει το σώμα της κλέβοντας ένα κομμάτι του.

Τούτη τη φορά, της είχε κλέψει ένα κομμάτι από το *πρόσωπό της!*

Η Κορίνα ούρλιαξε άναρθρα, σφίγγοντας τα μαλλιά της μέσα στις γροθιές της.

Δεν είχε ακόμα τολμήσει να κοιτάξει τον εαυτό της σε καθρέφτη. Στον ανελκυστήρα της πολυκατοικίας είχε αποφύγει να στρέψει το βλέμμα της στο κάτοπτρο του τοίχου, και συνεχώς είχε το πρόσωπό της κρυμμένο μες στην κουκούλα της κάπας της.

Τώρα άγγιξε ξανά το δεξί της μάγουλο. Το κλεμμένο σημείο στο δεξί της μάγουλο. Το σημείο που αν το κοίταζε στον καθρέφτη θα έβλεπε ρέουσα ενέργεια, όχι κόκκινο δέρμα. Αισθάνθηκε κάτω από τα δάχτυλά της κάτι σαν επιδερμίδα αλλά, συγχρόνως, σαν κενό. Μια αποτρόπαιη παραδοξότητα. Μια αληθινά *φριχτή* αίσθηση – κυρίως επειδή προερχόταν από κάτι επάνω στον εαυτό της.

Η Κορίνα ούρλιαξε πάλι, τραβώντας τα μαλλιά της. Ήταν η ίδια αίσθηση ακριβώς που είχε κι όταν άγγιζε τα άλλα ενεργειακά σημάδια επάνω της. Αλλά αυτό βρισκόταν στο πρόσωπό της! Στο πρόσωπό της!

Οι αναμνήσεις της Ευρυδίκης βασάνιζαν το μυαλό της. Μπροστά στα πνευματικά μάτια της έβλεπε εκείνη την όψη που η μισή ήταν τυλιγμένη από ρέουσα ενέργεια.

Έτσι όπως είχε καταντήσει η Ευρυδίκη θα δυσκολευόσουν να ξεχωρίσεις ποια ήταν η αντιοπτασία και ποια *εκείνη*.

Και, τελικά, η αντιοπτασία την είχε σκοτώσει. Την είχε πατήσει κάτω από τους τροχούς ενός οχήματος. Η Ευρυδίκη δεν μπορούσε να προβλέψει τον ερχομό της, γιατί η αντιοπτασία ήταν αόρατη για την Πόλη, δεν φαινόταν στα πολεοσημάδια.

Δε θ'αφήσω να μου συμβεί αυτό! Δε θ'αφήσω να μου συμβεί αυτό!

Είμαι η Αρχόντισσα της Πόλης. Δε θ'αφήσω να μου συμβεί αυτό! Η Ευρυδίκη ηττήθηκε απ'τον καταραμένο δαίμονα του ενεργειακού πλέγματος, αλλά εγώ θα τον νικήσω!

Η Κορίνα συγκρότησε τον εαυτό της. Άφησε τα μαλλιά της, νιώθοντας τις ρίζες τους να πονάνε από τα βίαια τραβήγματα. Ανασηκώθηκε πάνω στο κρεβάτι, σκουπίζοντας με τα δάχτυλά της δάκρυα που δεν είχε πριν αισθανθεί να κυλάνε από τα μάτια της.

Θα το κοιτάξω τώρα, είπε μες στο μυαλό της. Θα το κοιτάξω. Θα με κοιτάξω. Ό,τι είναι να δω – θα το δω.

Σηκώθηκε όρθια, πατώντας με πόδια που έτρεμαν. Το σημάδι κάτω από το δεξί της πέλμα ακόμα το αισθανόταν καυτό, ακόμα αισθανόταν να πονά εκεί, σαν να περπατούσε πάνω σε βελόνες. Η επαφή με την αντιοπτασία ήταν πολύ έντονη. Την είχε τραντάξει πολύ άσχημα. Αλλά η Κορίνα το ήξερε πως θα έπρεπε, φυσικά, να θεωρεί τον εαυτό της τυχερό. Αν δεν είχε τη σύνεση να την κλοτσήσει την καταραμένη δαιμόνισσα, τώρα πιθανώς να της είχε κλέψει κι άλλα κομμάτια από το σώμα της. Πιθανώς να την είχε... καταβροχθίσει τελείως.

Η Κορίνα άναψε το φως του δωματίου με τρεμάμενα δάχτυλα.

Έστρεψε το πρόσωπό της στον καθρέφτη.

Δάγκωσε τα χείλη της – γεύτηκε αίμα – για να μην ουρλιάξει.

Επάνω στο δεξί της μάγουλο υπήρχαν τρεις γραμμές από ρέουσα ενέργεια. Τρεις γραμμές από τα δάχτυλα της καταραμένης δαιμόνισσας. Τρεις γραμμές που ποτέ δεν θα έφευγαν. Και ούτε μπορούσαν να κρυφτούν με καλλυντικά, όπως οι συνηθισμένες ουλές. Αυτές δεν ήταν ουλές· ήταν κάτι που αντικαθιστούσε το κλεμμένο σώμα της.

Δε θα μπορώ να εμφανιστώ πουθενά έτσι!

Ακόμα κι οι άνθρωποι που τη συμπαθούσαν – όπως ο Κάδμος – θα την κοίταζαν παραξενεμένοι. Και θα ήταν αδύνατον να συναντήσει άγνωστους ανθρώπους και να πιάσει φιλικές σχέσεις μαζί τους. Ή, αν όχι αδύνατον, σίγουρα πολύ πιο δύσκολο απ'ό,τι συνήθως. Το μόνο

που τώρα θα μπορούσε να κάνει πιο εύκολα ήταν να εκφοβίζει τους άλλους. Να τους τρομάζει.

Με έκανε τέρας.

«Θα την καταστρέψω!» γρύλισε η Κορίνα αρπάζοντας ένα γοβάκι από την ψηλή παπουτσοθήκη παραδίπλα και τινάζοντάς το πάνω στον καθρέφτη, δημιουργώντας ένα μεγάλο αστέρι στο κρύσταλλό του, βλέποντας ξαφνικά πολλά παραμορφωμένα πρόσωπα να την κοιτάζουν, αλλά το καθένα μικρότερο από το αρχικό.

«Πρέπει να τη νικήσω. Θα βρω τρόπο...» είπε η Κορίνα, βηματίζοντας μες στο δωμάτιο. «*Θα βρω τρόπο.*» Και έπρεπε, επίσης, να βρει τρόπο να εξαφανίσει αυτά τα ενεργειακά σημάδια από πάνω της. Το σημάδι στο μάγουλό της, τουλάχιστον!

Ο Κλαρκ! Αλλά όχι... Ο Κλαρκ τής είχε πει ότι δεν μπορούσε να κάνει τίποτα για να τη βοηθήσει. Και τώρα, τώρα που είχε επιστρέψει η Μιράντα, τώρα δεν θα τη βοηθούσε *ούτως ή άλλως* – η Κορίνα ήταν σίγουρη.

Κάποιος πρέπει να μπορεί να τα εξαφανίσει! Πρέπει!

Πρέπει!

Η Κορίνα ούρλιαξε, τραβώντας ξανά τα μαλλιά της, κοπανώντας τον ώμο της στον τοίχο, κλαίγοντας.

Ως θυγατέρα της Πόλης, εδώ και πολλά χρόνια, είχε μάθει να μην ανησυχεί για ουλές ούτε για τραύματα. Ό,τι κι αν συνέβαινε, θεραπευόταν τελικά. Έσβηνε. Η Κορίνα είχε πληγωθεί και οι πληγές της είχαν εξαφανιστεί γρήγορα. Είχε σπάσει κόκαλα και τα κόκαλα είχαν δέσει μέσα σε ώρες, χωρίς ν'αφήσουν παραμορφώσεις. Κάποτε είχε χάσει το μικρό δάχτυλο του αριστερού της χεριού (το μόνο μέλος του σώματός της που είχε ποτέ χάσει) – το είχε πιάσει σε μια αυτόματη πόρτα, κόβοντάς το – αλλά ύστερα από έναν μήνα είχε ξαναφυτρώσει.

Τα αγγίγματα της αντιοπτασίας, όμως, θα έμεναν επάνω της για πάντα. Εκτός αν κατάφερνε να βρει κάποιον τρόπο να τα εξαφανίσει.

Μέχρι τότε θα έπρεπε να κρύβει το πρόσωπό της. Κι αυτό δεν της άρεσε. Καθόλου.

Ο Ρίντιλακ-Κονχ, η Φιόνα Ισόσχημη, και ο Λούσιος Φιλοδέκτης έψαχναν να βρουν δρόμο μέσα από τα συντρίμια της ρημαγ-

μένης περιοχής για να περάσουν τα οχήματά τους και να πάνε στη Μονότροπη. Αλλά δεν τους φαινόταν πως θα τα κατάφερναν.

Είναι αδύνατον να περάσουν μεγάλα οχήματα από εδώ, σκέφτηκε ο Ρίντιλακ, καθώς είχαν σκαρφαλώσει σ'ένα ύψωμα αποτελούμενο από ό,τι ύλες και θραύσματα μπορούσε κανείς να διανοηθεί. Ακόμα και οι πεζοί δυσκολεύονται να διασχίσουν το μέρος, μα τον Κρόνο!

Ήταν μεσημέρι κι αισθανόταν κουρασμένος – και από τη μάχη που τους είχε αναγκάσει να υποχωρήσουν από τη Χτυπημένη και από την εξερεύνηση αυτών των κατεστραμμένων δρόμων. Η Φιόνα και ο Λούσιος, δεξιά κι αριστερά του, του έμοιαζε νάναι στην ίδια κατάσταση. Η Φιόνα, όμως, εξακολουθούσε να είναι κούκλα, νόμιζε ο Ρίντιλακ, παρότι τα μάγουλά της ήταν κοκκινισμένα και τα ξανθά της μαλλιά άνω-κάτω και κολλημένα στο ιδρωμένο λευκόδερμο πρόσωπό της. Αν μη τι άλλο, όλ' αυτά την έκαναν πιο ελκυστική.

«Δεν υπάρχει δρόμος. Ούτε από δω ούτε από τα μέρη πιο πριν,» είπε η Φιόνα. Το μόνο της κακό: Έλεγε συχνά πράγματα που ήταν πασιφανή, είχε παρατηρήσει ο Ρίντιλακ. Αλλά, εντάξει, μπορούσε να της το συγχωρέσει. Άνετα.

«Πάμε πίσω,» πρότεινε ο Λούσιος. «Έχουμε απομακρυνθεί πολύ από τους άλλους.»

«Ας ερευνήσουμε λίγο ακόμα,» διαφώνησε ο Ρίντιλακ-Κονχ.

«Έλα, ρε Αρχοντομαχητή' τι νόημα έχει;» Ο Φιλοδέκτης είχε μάθει πλέον το παρωνύμιο με το οποίο φώναζαν οι Εκλεκτοί τον Ρίντιλακ όχι μόνο επειδή ήταν αριστοκράτης αλλά επειδή, όπως έλεγαν, «το έπαιζε και αριστοκράτης» και «πουλούσε υψηλό πρόσωπο». Ακούς εκεί, μα τα μούσια του Κρόνου! Εκείνος ποτέ δεν πουλούσε υψηλό πρόσωπο, φυσικά. Η ιδέα τους ήταν. «Και μπορεί νάχουν αρχίσει ν'ανησυχούν για εμάς,» πρόσθεσε ο Λούσιος.

«Ε, κάλεσέ τους με τον πομπό σου,» αποκρίθηκε ο Ρίντιλακ, «για να τους πεις ότι είμαστε εντάξει, και πάμε λίγο πα–»

Κάτι τράβηξε το βλέμμα και των τριών τους στον ουρανό προς τα νότια. Μια αερομαχία είχε ξαφνικά ξεσπάσει. Αεροσκάφη του Αλυσσοδεμένου Ποιητή επιτίθονταν σε τρία μεγάλα ελικόπτερα, που σύντομα μερικά μικρότερα αεροσκάφη ήρθαν από τα δυτικά για να τα υποστηρίξουν. Η σύγκρουση γινόταν μακριά από τον Ρίντιλακ-Κονχ, τη Φιόνα

Ισόσχημη, και τον Λούσιο Φιλοδέκτη. Στεκόμενοι πάνω στο ύψωμα από διάφορες ύλες, την αγνάντευαν από απόσταση τουλάχιστον πέντε χιλιομέτρων. Ο ουρανός γέμισε καπνούς και φωτιές, κρότοι αντηχούσαν ως εδώ. Μερικά αεροσκάφη της Β' Κατωρίγιας ήρθαν για να συντρέξουν τα μεγάλα ελικόπτερα, αλλά το ένα από αυτά είχε ήδη πέσει.

Είχε καταρριφθεί, φλεγόμενο, μέσα στην κατεστραμμένη περιοχή, κάνοντας δυνατή έκρηξη.

Τα άλλα δύο μεγάλα ελικόπτερα κατάφεραν να ξεφύγουν, να πετάξουν προς τα ανατολικά, ενώ τα αεροσκάφη του Ποιητή ακόμα πολέμουςαν με τα υπόλοιπα αεροσκάφη.

Η αερομαχία, ύστερα, δεν άργησε να τελειώσει, αφήνοντας τον ουρανό μουντζουρωμένο.

Η Φιόνα είπε: «Αυτές πρέπει να ήταν οι ενισχύσεις από την Α' Κατωρίγια. Το ελικόπτερο που έπεσε, και τ'άλλα δύο, και τα μικρότερα σκάφη που τα υποστήριζαν.»

«Ναι, το έχουμε καταλάβει,» αποκρίθηκε ο Λούσιος, ενοχλημένα.

Ο Ρίντιλακ δεν νόμιζε πως ο Φιλοδέκτης τη συμπαθούσε τη Φιόνα. Και απορούσε. Πώς ήταν δυνατόν να μην τη βρίσκεις συμπαθητική την ξανθιά λοχαγό;

Ο Λούσιος στράφηκε στον Ρίντιλακ. «Πάμε πίσω. Όχι άλλη εξερεύνηση. Δε γίνεται να περ-»

Ο πομπός του Ρίντιλακ-Κονχ κουδούνισε, κι εκείνος τον τράβηξε από το ένα από τα δύο λουριά που περνούσαν σταυρωτά μπροστά από το στήθος του. Πατώντας ένα κουμπί, δέχτηκε την κλήση. «Ναι;»

«Έλα, Αρχοντομαχητή!» είπε ο Ριχάρδος ο Τρομερός. «Είστε 'ντάξει; Είστε καλά;» Ακόμα κι αυτός τον έλεγε με το παρωνύμιό του. Όλοι το είχαν μάθει πια!

«Καλά είμαστε. Γιατί;»

«Δεν είδατε την αερομαχία; Μέχρις εδώ φαινόταν! Και νομίζω πως κάτι μεγάλο έπεσε.»

«Ναι, ένα ελικόπτερο. Θα επιστρέψουμε τώρα, Ριχάρδε. Δεν έχουμε βρει κανέναν δρόμο. Δε νομίζω ότι υπάρχει δρόμος.»

«Και το ελικόπτερο; Δεν πρέπει κάποιος να πάει να τους βοηθήσει; Ίσως να υπάρχουν επιζώντες-»

«Δεν το θεωρώ πιθανό, Ριχάρδε,» είπε ο Λούσιος. «Έγινε μεγάλη έκρηξη κατά την πτώση.»

«Ο Ριχάρδος έχει δίκιο, όμως. Μπορεί να υπάρχουν επιζώντες,» διαφώνησε ο Ρίντιλακ-Κονχ. «Εγώ θα πάω να κοιτάξω.»

«Η απόσταση είναι, το λιγότερο, πέντε χιλιόμετρα – μέσα από κάθε λογής μπάζα και συντρίμια!»

«Εσείς επιστρέψτε στους άλλους. Εγώ θα–»

«Θα έρθω μαζί σου,» του είπε η Φιόνα.

Ο Λούσιος μόρφασε. «Κανένας σας δεν είναι με τα καλά του, μου φαίνεται! Είναι επικίνδυνο να πάτε μόνοι.»

«Έχουμε πομπούς μαζί μας, Λούσιε,» είπε ο Ρίντιλακ. «Απλά θα πάμε να ρίξουμε μια ματιά.»

«Ε! με ακούτε;» ήρθε η φωνή του Ριχάρδου απ'τον πομπό.

«Τι;» ρώτησε ο Ρίντιλακ.

«Μπορούμε νάρθουμε κι εμείς να βοηθήσουμε.»

«Να κάνετε τι; Κάτσε να δούμε πρώτα αν υπάρχουν επιζώντες. Περιμένετε. Και να είστε σε ετοιμότητα.»

«Έγινε, Αρχοντομαχητή.»

«Λοιπόν,» είπε ο Ρίντιλακ στον Λούσιο, ενώ έκλεινε τον πομπό του. «Φεύγουμε.»

«Όχι μόνοι σας,» αποκρίθηκε εκείνος. «Πάμε,» είπε, νεύοντας με το κεφάλι του προς τη μεριά του πεσμένου ελικοπτήρου, όπου μονάχα καπνοί και φωτιές φαινόταν πίσω από τα εφιαλτικά υψώματα της κατεστραμμένης περιοχής.

Βάδισαν περισσότερο από μια ώρα, συνήθως επάνω σε έδαφος που δεν ήταν επίπεδο: άλλοτε κατέβαιναν πλαγιές από ανάμικτες ύλες και συντρίμια, άλλοτε ανέβαιναν – ή ακόμα και σκαρφάλωναν – υψώματα αποτελούμενα από τα υλικά της μεγάλης καταστροφής. Είδαν ένα όχημα (τετράκυκλο μάλλον) κομμένο στα δύο· είδαν ένα ανθρώπινο πόδι να προεξέχει μέσα από τη μάζα των ανάκατων υλών· είδαν μια κεραία να έχει, κάπως, μείνει όρθια σαν να προσπαθούσε να αψηφήσει την πανωλεθρία.

Το μόνο σημάδι που είχαν για να ακολουθούν, και να μη χαθούν μέσα στο πεδίο της ερήμωσης, ήταν ο πυκνός καπνός από την έκρηξη του

μεγάλου ελικοπτέρου. Αλλιώς, υποπτευόταν ο Ρίντιλακ-Κονχ, αποκλείεται ποτέ να το έβρισκαν· ή, τουλάχιστον, όχι και πολύ γρήγορα.

Κάθε τόσο, εκείνος ή η Φιόνα στρεφόταν προς τα πίσω και τραβούσε φωτογραφίες (με φωτογραφικές μηχανές που δεν ήταν δικές τους· οι άλλοι μισθοφόροι τούς τις είχαν δώσει προτού ξεκινήσουν) για να τις έχουν ως βοήθημα για την επιστροφή. Ο Λούσιος δεν έλεγε σαχλαμάρες όταν προειδοποιούσε ότι είχαν απομακρυνθεί αρκετά από τους άλλους.

Έχοντας ανεβεί σ'ακόμα μια πλαγιά, αποτελούμενη από ξύλα και πέτρες, μέταλλα και γυαλιά, είδαν από κάτω τους το μεγάλο ελικόπτερο. Τυλιγμένο στις φλόγες ακόμα, κατεστραμμένο, με καπνούς να στροβιλίζονται γύρω του. Κανείς δεν φαινόταν να κινείται κοντά του ή στο εσωτερικό του.

«Δε μου μοιάζει νάχουμε επιζώντες...» μουρμούρισε ο Λούσιος.

Ο Ρίντιλακ δεν αποκρίθηκε· άρχισε να κατεβαίνει την πλαγιά. Πρώτη η Φιόνα τον ακολούθησε, μετά ο Φιλοδέκτης. Κατέβηκαν με προσοχή, για να μη γλιστρήσουν, και συγχρόνως είχαν πιστόλια στα χέρια. Ο τόπος ήταν έρημος, μα ποτέ δεν ξέρεις τι μπορεί να συναντήσεις σε περιόδους πολέμου.

Πλησιάζοντας το ελικόπτερο βρέθηκαν μέσα στους καπνούς του. Έβαλαν μαντήλια μπροστά στα πρόσωπά τους για να μπορούν να αναπνεύσουν πιο άνετα. Αλλά πάλι αισθάνονταν κάτι να προσπαθεί να τους πνίξει. Κάθε τόσο έβηχαν, και με δυσκολία μιλούσαν.

Ο Ρίντιλακ άναψε τον φακό πάνω στο πιστόλι του, φωτίζοντας μες στη θολούρα.

«Είναι κανείς εδώ;» φώναξε η Φιόνα. «Ήρθαμε να σας βοηθήσουμε! Είναι κανείς εδώ; Είναι κανείς ζωντανός;»

Ο Ρίντιλακ είδε το φως του φακού του να αποκαλύπτει δύο άντρες που είχαν βγει κατά το ήμισυ από το σπασμένο τζάμι ενός παραθύρου του ελικοπτέρου. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι ήταν σκοτωμένοι: ήταν γεμάτοι αίματα, και το κεφάλι του ενός κρεμόταν στο πλάι, μισοκομμένο (από τα σπασμένα κρύσταλλα, μάλλον). Επίσης, έμοιαζαν *ψημένοι*. Το δέρμα τους κατεστραμμένο από την έκρηξη.

«Γαμώτο...» μούγκρισε η Φιόνα βλέποντάς τους.

«Σας το έλεγα: ποιος να έζησε εδώ;» είπε ο Λούσιος.

Το κέλυφος του ελικοπτέρου ήταν ολόκληρο μαυρισμένο και λυγισμένο και τρυπημένο. Οι επιθέσεις του σμήνους του Ποιητή τού είχαν προκαλέσει πολλές ζημιές, και η τελευταία έκρηξη, όταν καταρρίφθηκε, το είχε αποτελειώσει. Ο Ρίντιλακ-Κονχ, η Φιόνα Ισόσχημη, και ο Λούσιος Φιλοδέκτης έψαξαν στο εσωτερικό του για επιζώντες, μα δεν βρήκαν κανέναν. Αυτοί οι δύο νεκροί που είχαν δει αρχικά ήταν οι πιο τυχεροί από τους επιβάτες. Οι άλλοι ήταν τελείως καμένοι. Οι ενεργειακές φιάλες του σκάφους είχαν εκραγεί, κι αυτοί που βρίσκονταν πιο κοντά τους είχαν διαλυθεί. Σκέλεθρα απέμεναν' σπασμένα σκέλεθρα. Ο μάγος που καθόταν στο ενεργειακό κέντρο ήταν ακόμα στην καρέκλα του. Μάγος ή μάγισσα, δεν ήταν βέβαιο. Ένας σκελετός, χωρίς σάρκα, χωρίς ρούχα. Κατάμαυρα κόκαλα, έτοιμα να διαλυθούν.

Το περιβάλλον ήταν αποπνιχτικό μες στο ελικόπτερο – από τους καπνούς, από τις οσμές των αλλοιωμένων μετάλλων και των καμένων πλαστικών, από την αποφορά των νεκρών. Η Φιόνα έβγαλε ένα μπουκαλάκι με άρωμα από τα ρούχα της και ψέκασε το μαντήλι που χρησιμοποιούσε για να σκεπάζει τη μύτη και το στόμα της. Ύστερα ψέκασε και τα μαντήλια του Ρίντιλακ-Κονχ και του Λούσιου.

Ο Ρίντιλακ χαμογέλασε πίσω από το ύφασμα. Η ξανθιά λοχαγός ήταν το κάτι άλλο: κουβαλούσε άρωμα μαζί της μες στη μάχη, μα τα μαλλιά της Μεριδόρης! Και δεν ήταν κι άσχημο, ομολογουμένως. Αρκετά ουδέτερο, όχι πολύ γυναικείο.

Ο Ρίντιλακ ήλπιζε μόνο να μην ήταν τόσο εύφλεκτο που να κάνει τα μαντήλια ν' αρπάξουν φωτιά από τη θερμότητα εδώ μέσα...

«Πάμε,» είπε ο Λούσιος, βήχοντας. «Δεν έχει τίποτα να βρούμε.»

Κανείς δεν διαφώνησε μαζί του τώρα.

Βγήκαν από το ελικόπτερο κι απομακρύνθηκαν γρήγορα, σκαρφάζοντας την πλαγιά που είχαν κατεβεί· και μόνο όταν ήταν ξανά επάνω στο ύψωμα έβγαλαν τα αρωματισμένα μαντήλια από μπροστά της. Βήχοντας για να διώξουν την επίδραση του καπνού που ακόμα απέμενε μες στο αναπνευστικό τους σύστημα.

Η Φιόνα καθάρισε τον λαιμό της. «Δεν έπρεπε να είχαμε πλησιάσει. Είν' όλοι νεκροί εκεί μέσα! Καμένοι!»

«Ελάτε,» είπε μόνο ο Λούσιος, και στράφηκε προς τη μεριά απ'όπου είχαν έρθει.

Αλλά ο Ρίντιλακ τον έπιασε από τον ώμο. «Στάσου.»

«Τι;»

Ο Ρίντιλακ έδειξε προς τα δεξιά. Πέρα από τους καπνούς του μεγάλου ελικοπτήρου, πίσω από υψώματα ανάκατων υλών, φαινόταν ένας άλλος καπνός.

Δεν ήταν μόνο τώρα που ο Ρίντιλακ-Κονχ τον έβλεπε. Τον είχε ξαναδεί καθώς πλησίαζαν. Και αυτόν και μερικούς άλλους, παρόμοιους καπνούς. Από πεσμένα αεροσκάφη, προφανώς. Μικρότερα από το ελικόπτερο. Αυτά που το υποστήριζαν ή του σμήνους του Αλυσσοδεμένου Ποιητή ή της Β' Κατωρίγιας που είχαν έρθει για να βοηθήσουν.

«Και λοιπόν;» είπε ο Λούσιος.

«Πάμε να ρίξουμε μια ματιά,» πρότεινε ο Ρίντιλακ. «Ίσως εκεί να είναι κάποιος ζωντανός.»

«Έλα, ρε Αρχοντομαχητή! Δεν είναι δυνατόν να—»

«Εγώ θα πάω. Δεν είμαστε μακριά.» Ο Ρίντιλακ-Κονχ άρχισε να βαδίζει στο πλάι της πλαγιάς.

Η Φιόνα κι ο Λούσιος ήρθαν πίσω του, ο τελευταίος λέγοντας: «Δε μπορείς να σώσεις μόνος σου όλη τη Ρελκάμνια, Ρίντιλακ!»

Ο Ρίντιλακ τον κοίταξε πάνω απ'τον ώμο του δίχως να πάψει να βαδίζει. «Ε! ποιος σ'το είπε αυτό; Οι βλαμμένες δίδυμες; Η Λητώ και η Ερμιόνη;»

«Το άκουσα, απλά...»

«Αυτές πρέπει να σ'το είπαν!» Ο Ρίντιλακ γέλασε. «Δεν ξέρουν τι λένε. Τι σου είπαν; ότι ο Οίκος μου, οι Κονχ'βερντίν, έχουν μια προϊστορία να βοηθάνε άλλους ανθρώπους, και ότι, ως εκ τούτου, εγώ νομίζω πως είμαι 'προστάτης των πάντων';»

«Εεε, κάτι τέτοιο. Δεν είν' αλήθεια πως ο Οίκος σου πίστευε ανέκαθεν ότι—;»

«Σαχλαμάρες, Φιλοδέκτη! Οι ανώμαλες δίδυμες απ'το μυαλό τους τόχουν βγάλει. Εγώ ποτέ δεν τους είπα τίποτα τέτοιο.»

Η Φιόνα γελούσε καθώς τον άκουγε να μιλά, και ο Ρίντιλακ μειδίασε βλέποντάς την. Το γέλιο την έκανε ακόμα πιο όμορφη, νόμιζε.

«Τα πράγματα που σκέφτονται ορισμένοι άνθρωποι είναι τρομερά...» συνέχισε ο Ρίντιλακ.

«Θέλεις, πάντως, να βοηθήσεις,» τόνισε ο Λούσιος.

«Πέντε βήματα απόσταση είμαστε, Λούσιε! Να μην πάμε να κοιτάξουμε;»

«Ο καπνός φαίνεται κοντά,» πρόσθεσε η Φιόνα αχρειαστα, δείχνοντάς τον αντίκρυ τους. «Ίσως να επιβίωσε κανένας από την πτώση του αεροσκάφους.»

Ο Λούσιος είπε, αγνοώντας την: «Δεν είναι ακριβώς ‘πέντε βήματα’, Αρχοντομαχητή...»

«Δέκα, έστω!» αποκρίθηκε εκείνος.

Βάδιζαν κανένα μισάωρο προτού φτάσουν εκεί όπου το μικρό μαχητικό αεροπλάνο είχε πέσει, στο πλάι ενός βουνού όλο μεταλλικές προεξοχές σαν σπαθιά που γυάλιζαν στο φως του μεσημεριού. Μες στη μάζα του βουνού διακρίνονταν, επίσης, κρύσταλλοι, και κάποια ανθρώπινα μέλη, και σκοτεινά σημεία, αμφίβολο για το τι ήταν.

Τα συντρίμια του αεροσκάφους δεν φλέγονταν πλέον και ο καπνός που έβγαινε από μέσα τους δεν ήταν πολύς – σε λίγο, μάλλον, θα διαλυόταν. Οι ενεργειακές φιάλες δεν πρέπει να είχαν σκάσει.

Ο Λούσιος είπε, δείχνοντας: «Της Α’ Ανωρίγιας είναι.»

«Έχει το σύμβολο της επάνω του,» πρόσθεσε η Φιόνα, λέγοντας κάτι που όλοι έβλεπαν ούτως ή άλλως. «Δεν έχει καταστραφεί τόσο που να μη διακρίνεται.»

«Πάμε να φύγουμε, Αρχοντομαχητή. Δεν–»

«Άκου,» τον διέκοψε ο Ρίντιλακ-Κονχ. Τα μάτια του ήταν στενεμένα, το μακρύ, χρυσόδερμο πρόσωπο του τσιτωμένο. Αφουγκραζόταν, ενώ ο άνεμος που σφύριζε ανάμεσα από τα υψώματα της κατεστραμμένης περιοχής έκανε τα μαύρα, πλούσια μαλλιά του να αναδεύονται. «Άκου, Λούσιε.»

Ένας χτύπος αντηχούσε. Ένα επίμονο *τακ... τακ... TAK!...* προερχόμενο από το εσωτερικό του πεσμένου αεροπλάνου.

«Κάτι ακούγεται!» είπε η Φιόνα. «Ίσως να ζει κάποιος εκεί μέσα!» Και βάδισε πρώτη προς τα συντρίμια.

Μουγκρίζοντας άναρθρα, ο Λούσιος την ακολούθησε έχοντας το πιστόλι του σε ετοιμότητα. Ο Ρίντιλακ-Κονχ ήταν ήδη πλάι της, προχωρώντας μαζί της προς το πεσμένο αεροπλάνο του εχθρού.

«Προσέχετε,» τους προειδοποίησε ο Φιλοδέκτης. «Μπορεί νάναι κάνας τρελαμένος εκεί μέσα και να μας πυροβολήσει.» Φορούσαν επάνω

τους το σύμβολο της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, φυσικά, αφού μάχονταν γ'αυτήν, και τώρα, που εξερευνούσαν την κατεστραμμένη περιοχή, δεν το είχαν βγάλει.

Ο Ρίντιλακ-Κονχ και η Φιόνα, θεωρώντας ότι ο Λούσιος είχε δίκιο, βάδισαν πιο επιφυλακτικά από πριν. Η δεύτερη φώναξε: «Είναι κανείς εκεί μέσα; Ήρθαμε να βοηθήσουμε! Είναι κανείς ζωντανός;»

«...βοήθεια!» ακούστηκε μια ασθενική φωνή. «Βοήθεια!...» πνιχτά.

Η Φιόνα κι ο Ρίντιλακ πλησίασαν γρηγορότερα τώρα, και είδαν πίσω από το μισοσπασμένο τζάμι του πιλοτηρίου μια γυναίκα. Ήταν παγιδευμένη από τα λυγισμένα μέταλλα – τα πόδια της ήταν μαγκωμένα. Μες στον δεξή της ώμο, λίγο πιο πάνω από το στήθος της, είχε μπηχτεί ένα μεγάλο κομμάτι γυαλί και προεξείχε από εκεί σαν λεπίδα ξίφους. Δεν πρέπει, όμως, να ήταν σε επικίνδυνο σημείο, έκρινε ο Ρίντιλακ, αλλιώς θα ήταν νεκρή. Ή, τουλάχιστον, θα έβγαζε αίμα από τη μύτη και το στόμα· ο πνεύμονάς της θα είχε τρυπηθεί.

«Μην πανικοβάλλεσαι,» της είπε. «Θα σε βοηθήσουμε. Μην πανικοβάλλεσαι.»

«...δε μπορώ να βγω!» έκανε εκείνη, μοιάζοντας στα όρια της λιποθυμίας. Το δέρμα της ήταν γαλανό, τα μαλλιά της κοντά και μαύρα· τα μάτια της δεν έμοιαζε να μπορούν να εστιαστούν καλά πουθενά. Το μόνο που φαινόταν να έχει καταφέρει, μέχρι στιγμής, ήταν να βγάλει το κράνος της, που ήταν πεσμένο στα γόνατά της.

Ο Ρίντιλακ προσπάθησε να σηκώσει το μισοσπασμένο σκέπασμα του πιλοτηρίου, αλλά δεν μπορούσε. Είχε κολλήσει. Οι ασφάλειες από τη μέσα μεριά ήταν σηκωμένες (η παγιδευμένη πιλότος τις είχε ανοίξει) αλλά οι άκριες του σκεπάσματος ήταν μαγκωμένες από την πτώση.

Ο Ρίντιλακ, έχοντας ήδη θηκαρώσει το πιστόλι του, τράβηξε το κοντόσπαθο από τη ζώνη του. «Προστάτεψε το πρόσωπό σου,» είπε στην παγιδευμένη γυναίκα.

Εκείνη δεν φάνηκε να τον καταλαβαίνει.

«Βάλε τα χέρια σου μπροστά στο πρόσωπό σου. Έτσι.» Ύψωσε τον πήχη του, δείχνοντάς της. «Θα σπάσω τελείως το τζάμι. Αλλιώς δεν γίνεται να σε βγάλουμε. Σήκωσε τα χέρια σου για να μη χτυπηθείς από τα θραύσματα.»

Η πιλότος κατάλαβε τελικά. Προφύλαξε το πρόσωπό της, και ο Ρίντιλακ κοπάνησε τέσσερις φορές τα τζάμια με το σπαθί του, διαλύοντάς τα.

«Μπορούμε να τη βγάλουμε τώρα,» είπε η Φιόνα.

Μαζί με τον Ρίντιλακ-Κονχ έπιασαν την πιλότο κι άρχισαν να την τραβάνε προς τα έξω, ενώ εκείνη μούγκριζε και έλεγε ασυναρτησίες. Παραληρούσε. Ο Ρίντιλακ θα έβαζε στοίχημα πως νόμιζε ότι ονειρευόταν.

«Αρχοντομαχητή, Φιόνα!» Η φωνή του Λούσιου.

«Θα μπορούσες να βάλεις κι εσύ ένα χεράκι!» είπε η λοχαγός, αγκομαχώντας, καθώς έβγαζαν την πιλότο από το πιλοτήριο καταφέροντας τελικά να ελευθερώσουν τα πόδια της από τα λυγισμένα μέταλλα του σκάφους. Το γυαλί εξακολουθούσε νάναι καρφωμένο επάνω της σαν λεπίδα ξίφους, και πρόσεχαν να μην το πειράξουν, φοβούμενοι μήπως την τραυματίσουν χειρότερα.

«Κάτι είναι εκεί, γαμώτο! Δείτε!»

Ο Ρίντιλακ στράφηκε, καταλαβαίνοντας ότι τώρα ο Φιλοδέκτης δεν γκρίνιαζε απλώς· πραγματικά ανησυχούσε.

Η Φιόνα κοίταξε επίσης.

Ο Λούσιος έδειχνε προς τα δεξιά – *προς τα νοτιοδυτικά, αν δεν έχω χάσει τον προσανατολισμό μου*, σκέφτηκε ο Ρίντιλακ – κι εκεί, σε μια πλαγιά, κάτω από το φως του μεσημεριανού ήλιου, ήταν δύο μεταλλικές σφαίρες που φωτάκια αναβόσβηναν επάνω τους και από τις οποίες φύτρωναν πλοκάμια που δεν έμοιαζαν μηχανικά αλλά βιολογικά. Πίσω από τις σφαίρες βρισκόταν μια περίλαμπρη παρουσία που θύμιζε άνθρωπο. Από αυτήν ξεκινούσαν αλυσίδες φωτός – ή ενέργειας – οι οποίες κατέληγαν στα παράξενα όντα (ή, μήπως, ήταν μηχανές;) με τα πλοκάμια.

«Μα τον Ηρώταλο τον ίδιο!» αναφώνησε η Φιόνα, ξέπνοη. «Τι...; Αυτός ο φωτεινός άνθρωπος είναι σαν... σαν να τα κρατά με λουριά. Τι είναι;»

Τα δύο μεταλλικά όντα – που τα μέταλλα των σφαιρών τους στραφτάλιζαν με τρόπο που ο Ρίντιλακ δεν είχε ξαναδεί κανένα μέταλλο να στραφταλίζει – άρχισαν να κατεβαίνουν την πλαγιά, ενώ η περίλαμπρη παρουσία ερχόταν πίσω τους. Όντως, όπως είχε πει η Φιόνα, ή-

ταν σαν να τα κρατούσε με λουριά. *Λουριά από ενέργεια.* «Ό,τι κι αν είναι,» είπε ο Ρίντιλακ-Κονχ, «δεν είναι τίποτα το ανθρώπινο. Απομακρυνθείτε! Λούσιε, βοήθησέ με να κουβαλήσουμε την πιλότο ανάμεσά μας-»

«Γαμώτο, Αρχοντομαχητή! Είναι πολεμίστρια του εχθρού!»

«Δε μπορούμε να την αφήσουμε εδώ. Τι ηθική είν' αυτή που-;»

«Καλά, έλα, πάμε.» Ο Λούσιος έπιασε τα πόδια της γυναίκας, παίρνοντας τα από τα χέρια της Φιόνας. «*Πάμε!*»

«Κατεβαίνουν! Έρχονται!» είπε η λοχαγός αχρειαστα, δείχνοντας τα σφαιρικά όντα και την περίλαμπρη παρουσία.

Ενεργειακή οντότητα πρέπει νάναι, σκέφτηκε ο Ρίντιλακ. Είχε ακούσει για τέτοια πράγματα, αν και ποτέ δεν τα είχε αντικρίσει. Πώς είχε παρουσιαστεί μια τέτοια οντότητα εδώ; Ήταν του Αλυσσοδεμένου Ποιητή; Είχε πέσει από τα αεροσκάφη; Ή είχε, κάπως, δημιουργηθεί από τη μεγάλη καταστροφή; Είχε έρθει από άλλη διάσταση; Οι μάγοι έλεγαν ότι η πανωλεθρία είχε συμβεί επειδή μια άλλη διάσταση είχε πέσει πάνω στη Ρελκάμνια...

Όλα τούτα περνούσαν σαν χείμαρρος από το μυαλό του Ρίντιλακ-Κονχ καθώς εκείνος κι ο Λούσιος βάδιζαν κρατώντας τη χτυπημένη πιλότο ανάμεσά τους, και η Φιόνα ερχόταν δίπλα τους, έχοντας βγάλει το τουφέκι από τον ώμο της. Το είχε απασφαλίσει και το κρατούσε υψωμένο, σημαδεύοντας τα μηχανικά όντα και τον λαμπερό κύριο τους που τα κρατούσε με ενεργειακές αλυσίδες. Ο φωτεινός άνθρωπος – που είχε, δηλαδή, *οριακά* το σχήμα ανθρώπου – δεν έμοιαζε να πατά στο έδαφος! παρατήρησε ο Ρίντιλακ. Έμοιαζε να *αιωρείται*.

«Μείνετε μακριά!» φώναξε η Φιόνα. «Ποιοι είστε; Ποιοι είστε;» Αν και δεν ακουγόταν σαν να περίμενε απάντηση.

«Στην πλαγιά, Αρχοντομαχητή,» είπε ο Λούσιος. «Δε θα μπορούν να τη σκαρφαλώσουν με τα πλοκάμια τους. *Γρήγορα!*»

Ο Ρίντιλακ-Κονχ και ο Φιλοδέκτης έτρεξαν προς το ύψωμα, προσέχοντας πώς κρατούσαν την τραυματισμένη πιλότο ανάμεσά τους. Η Φιόνα τούς ακολούθησε.

Το ίδιο και τα σφαιρικά όντα με τα πλοκάμια και ο αφέντης τους.

«Μας κυνηγάνε!» είπε η Φιόνα. Και φώναξε στα τέρατα: «Σταματήστε! Θα σας ρίξω! ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΑΛΛΙΩΣ ΘΑ ΣΑΣ ΡΙΞΩ!»

Δεν σταμάτησαν και, καθώς ο Ρίντιλακ κι ο Λούσιος έφταναν στην πλαγιά, η Φιόνα πυροβόλησε.

Οι σφαίρες δεν φάνηκε να μπορούν να προκαλέσουν ζημιά στα παράξενα όντα ή στην ενεργειακή οντότητα.

Ο Ρίντιλακ κι ο Λούσιος άρχισαν να σκαρφαλώνουν γρήγορα πάνω στις ανάμικτες ύλες, μαζί με τη Φιόνα, που τώρα κι εκείνη, έχοντας περάσει το τουφέκι στον ώμο της, τους βοηθούσε να μεταφέρουν την τραυματισμένη πιλότο. «Δεν παθαίνουν τίποτα,» έλεγε. «Τα πυροβόλησα αλλά δεν παθαίνουν τίποτα. Ούτε καν κόβουν ταχύτητα!»

«Ανεβαίνετε, γαμώτο!» γρύλισε ο Λούσιος. «Μη μιλάτε!»

Έφτασαν στην κορυφή του υψώματος, ενώ τα μηχανικά όντα και ο φωτεινός τους αφέντης απείχαν ακόμα κάποιες δεκάδες μέτρα από την πλαγιά, πλησιάζοντας γρήγορα.

Ο Ρίντιλακ-Κονχ είπε: «Φύγετε. Θα τους καθυστερήσω.»

«Όχι, Ρίντιλακ!» διαφώνησε η Φιόνα. «Ό,τι κι αν είναι, δεν τραυματίζονται! Δεν—»

«Δε θα μείνω για πολύ.» Ο Ρίντιλακ τράβηξε δύο βόμβες από τα λουριά που διασταυρώνονταν επάνω του – μία ηχοβομβίδα και μία χειροβομβίδα. «Απλώς θα κάνω κάτι για να τους καθυστερήσω και να μας χάσουν.»

«Μάλλον δεν μπορούν να σκαρφαλώσουν εδώ πάνω, Αρχοντομαχητή,» είπε ο Λούσιος. «Μ'αυτά τα πλοκάμια—»

«Πηγαίνετε, Λούσιε! Μη χασομεράτε άλλο!» φώναξε ο Ρίντιλακ-Κονχ.

Ο Λούσιος τον αγριοκοίταξε προς στιγμή – δεν του άρεσε, μάλλον, να παίρνει διαταγές από κάποιον που δεν θεωρούσε αρχηγό του – αλλά υπάκουσε. Κρατώντας τα πόδια της πιλότου, απομακρύνθηκε, ενώ η Φιόνα τον ακολουθούσε βαστώντας την τραυματισμένη γυναίκα κάτω από τις μασχάλες, προσέχοντας να μην κουνήσει το γυαλί που ήταν καρφωμένο πάνω απ'το δεξί της στήθος.

Ο Ρίντιλακ-Κονχ έμεινε μόνος αντίκρυ στα τέρατα που ζύγωναν την πλαγιά. Τι δαίμονες ήταν, μα τον Κρόνο; Είχαν όντως έρθει από τη διάσταση που χτύπησε πάνω στη Ρελκάμνια; Ή ήταν κάτι σταλμένο από τον Αλυσοδεμένο Ποιητή; Ή κάτι που, κατά τη μεγάλη καταστροφή, είχε ελευθερωθεί από κάποιο κρυφό εργαστήριο;

Η Νύφη του Χάροντα, οι Κάτοικοι της Τεχνοθήκης, και η Κατάκτηση

Δεν είχε σημασία. Δεν του φαινονταν ούτε φιλικά αυτά τα όντα ούτε συνεννοήσιμα γενικά.

Καθώς τα έβλεπε να ζυγώνουν την πλαγιά, γύρισε τον διακόπτη της ηχοβομβίδας και την άφησε να κατακυλήσει. Το ηχητικό κύμα που εξέπεμψε έκανε τις ανάμικτες ύλες να τρανταχτούν και ν'αρχίσουν να πέφτουν σαν καταρράκτης – ένας καταρράκτης από μέταλλα πέτρες γυαλιά πλαστικά ξύλα – καταπάνω στα μηχανικά όντα και τον αφέντη τους.

Ο Ρίντιλακ τράβηξε την περόνη και πέταξε τη χειροβομβίδα, γυρίζοντας και φεύγοντας καθώς μια δυνατή έκρηξη γινόταν πίσω του, σηκώνοντας φωτιά και καπνό.

Αμφέβαλλε αν όλα τούτα θα σκότωναν τα τέρατα αλλά ήλπιζε, τουλάχιστον, να τα παρακώλυαν αρκετά ώστε εκείνος, ο Λούσιος, και η Φιόνα να απομακρυνθούν μαζί με την τραυματισμένη πιλότο.

Ο Διόφαντος και τα δύο Εκτρώματα χτυπήθηκαν από την κατολίσθηση. Θάφτηκαν. Και, για λίγο, τίποτα δεν κινιόταν σ'εκείνο το μέρος του ρημαγμένου τόπου. Φλόγες χόρευαν πάνω στα υλικά που είχαν αρπάξει φωτιά, καπνοί στροβιλίζονταν.

Ύστερα, ένα φως μέσα από τον μεγάλο σωρό. Ένα δυνατό τρίξιμο. Συντρίμμια παραμερίστηκαν· η ενεργειακή παρουσία του Διόφαντου βγήκε επάνω, σπρώχνοντας κομμάτια και θρύψαλα. Ήταν ολόκληρος μια δύναμη.

Οι δύο ενεργειακές αλυσίδες που ξεκινούσαν από το σώμα του πήγαιναν βαθιά μέσα στον λόφο, εκεί όπου ήταν ακόμα θαμμένα τα Εκτρώματα. Ο Διόφαντος, όμως, τα καλούσε τώρα επάνω, και τα αισθανόταν να παλεύουν για να ελευθερωθούν. Καταλάβαινε πως τα πλοκάμια τους χτυπούσαν τις ύλες, φθείροντάς τες με τα ενεργειακά τους δηλητήρια.

~ΠΙΣΩ ΣΤΗ ΡΕΛΚΑΜΝΙΑ...~ μουρμούρισε, ατενίζοντας τον μεσημεριανό ήλιο από πάνω του: ο οποίος σίγουρα δεν ήταν ο ήλιος της Διπλωμένης Γης. ~ΤΗΝ ΚΑΤΕΣΤΡΕΨΑ. ΚΑΤΕΣΤΡΕΨΑ ΤΟ ΒΑΣΙΛΕΙΟ ΤΟΥ ΚΕΝΟΠΡΟΣΩΠΟΥ ΘΕΟΥ! ΤΟΝ ΝΙΚΗΣΑ, ΚΑΙ ΤΑ ΠΛΑΣΜΑΤΑ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΑ ΜΟΥ!~

Ένα δυνατό τρίξιμο σαν βροντερό γέλιο βγήκε από την ενεργειακή οντότητα που ήταν ο Διόφαντος, και σπαστά φωτεινά πλοκάμια τρεμόπαιξαν ολόγυρά του.

~ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ Η ΡΕΛΚΑΜΝΙΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΔΙΚΗ ΜΟΥ ΤΩΡΑ!~ Και εκείνη η παράξενη γυναίκα – εκείνη που είχε πρωταρχική ενέργεια της Διπλωμένης Γης μέσα της – εκείνη που του είχε κλέψει τα πρώτα Εκτρώματα που είχε βρει – θα μετάνιωνε που του είχε εναντιωθεί!

Θα την έβρισκε, όποια κι αν ήταν, και θα έπαιρνε τον στρατό του πίσω! Τα όντα του Κενοπρόσωπου Θεού ήταν τώρα δικά του. Δικαιωματικά. Του ανήκαν. Τον είχε νικήσει!

Ο Διόφαντος, ο Κυρίαρχος της Διπλωμένης Γης, που είχε επιστρέψει στην παλιά του πατρίδα, τη Ρελκάμνια!

Έντονοι τριγμοί και αναλαμπές γύρω από το οριακά ανθρωποειδές ενεργειακό σώμα, ενώ τα Εκτρώματα άρχιζαν να ξεθάβονται μέσα από τον σωρό της ύλης, χτυπώντας βίαια με τα πλοκάμια τους...

Ο Ριχάρδος ο Τρομερός και οι άλλοι μισθοφόροι δεν μπορούσαν να πιστέψουν την ιστορία του Ρίντιλακ-Κονχ, της Φιόνας Ισόσχημης, και του Λούσιου Φιλοδέκτη όταν την άκουσαν. Τους έμοιαζε με παραμύθι.

«Κι οι τρεις τα είδαμε αυτά τα τέρατα,» είπε η λοχαγός. «Δεν είμαστε κι οι τρεις τρελοί!»

«Ποιος το λέει;» αντιγύρισε ένας από τους μισθοφόρους της ομάδας του μακαρίτη Λόρεντακ Μαυροδάκτυλου, και κάποιοι βρήκαν την όρεξη να γελάσουν.

Ο Ρίντιλακ-Κονχ αλλάζοντας θέμα είπε: «Δρόμος, πάντως, δεν υπάρχει για να περάσουν τα μεγάλα οχήματά μας. Μόνο τα δίκυκλα μπορούν να περάσουν, κι αυτά όχι από παντού. Θα πρέπει να βαδίσουμε προς τα ανατολικά για να φτάσουμε στη Μονότροπη.»

«Θα βαδίσουμε, τότε,» αποκρίθηκε ο Νέστορας Ολτενσάνδω, ο άντρας που είχε πάρει την αρχηγία της ομάδας του Μαυροδάκτυλου ύστερα από τον θάνατό του. «Θέλετε να ξεκουραστείτε, πρώτα;»

Ο Ρίντιλακ ένευσε. «Καμια ωρίτσα,» είπε. Και μετά βάδισε προς τα εκεί όπου είχαν ξαπλωμένη την πιλότο, πάνω στην ανοιχτή καρότσα ενός τετράκυκλου οχήματος.

Είχαν βγάλει πλέον το γυαλί από τον δεξή της ώμο, και μια γιατρός τώρα την περιποιείτο.

«Πώς είναι;» ρώτησε ο Ρίντιλακ τη Βιοσκόπο που στεκόταν παραδίπλα με τα χέρια σταυρωμένα μπροστά της.

«Θα ζήσει,» αποκρίθηκε η μάγισσα, που είχε προ ολίγου ελέγξει τη χτυπημένη πιλότο. «Δεν έχει εσωτερική αιμορραγία. Όλα τα τραύματα είναι επιφανειακά – μώλωπες, γδαρσίματα, ρηχές πληγές. Ούτ' έχει σπάσει κανένα κόκαλο. Μια μικρή διάσειση έχει μόνο, μα θα συνέλθει από αυτό· δεν είναι τίποτα.»

Τον Ρίντιλακ πάντα τον παραξένευε το πώς οι Βιοσκόποι μπορούσαν με το μυαλό τους και μόνο να καταλαβαίνουν τι γινόταν μες στο ανθρώπινο σώμα. Πώς λειτουργούσε ο εγκέφαλός τους, μα τον Κρόνο; Έβγαζε πλοκάμια που χώνονταν μέσα στους άλλους ανθρώπους;

Πλοκάμια... Εκείνα τα μεταλλικά τέρατα ήρθαν πάλι στο νου του.

Τα έδιωξε.

«Καλώς,» είπε. Και πρόσταξε: «Φροντίστε να βάλετε όλους τους τραυματίες σε φορεία που μπορείτε εύκολα να σύρετε. Σε καμια ώρα θα φύγουμε από δω. Βαδίζοντας. Μόνο δίκυκλα θα πάρουμε μαζί μας. Κι αυτά υπάρχει πιθανότητα ν'αναγκαστούμε να τα εγκαταλείψουμε καθοδόν.»

Η Βιοσκόπος, που ονομαζόταν Κλόντια'νιρ και ανήκε σε μια μικρή μισθοφορική ομάδα των δέκα ανθρώπων (από τους οποίους είχαν σκοτωθεί οι δύο σήμερα το πρωί), έγνεψε καταφατικά. «Θα φροντίσω για όλα, Ρίντιλακ' μην ανησυχείς.»

Ο Ρίντιλακ-Κονχ δεν ανησυχούσε. Η μάγισσα τού φαινόταν ικανή και αξιόπιστη. Ήταν η αρχηγός της ομάδας της. Σπάνιο, Βιοσκόπος νάναι αρχηγός μισθοφορικής ομάδας.

/7\

*Ο Θόρινταλ συζητά για τους κρυφούς δρόμους· το διαβολάκι του
σαμάνου καλείται να λύσει ένα μυστήριο· η Λάρνια ζητά μια χάρη που
μοιάζει ύποπτη· και κινούνται σαν κλέφτες, για να φέρουν στους
Νομάδες ένα καινούργιο μέλος...*

Ο Βόντεκ, που ήξερε από μηχανές, καθόταν μπροστά σ'ένα μικρό τραπέζι και σκάλιζε το ξιφίδιο που είχαν πάρει από τον Γρύπα τον Καλότυχο. Ήταν πρωί, ύστερα από τη νύχτα που ο κλέφτης είχε μπει στην *Τεχνοθήκη* προσπαθώντας να γεμίσει τους σάκους του. Ηλιακό φως έμπαινε από τα παράθυρα της αίθουσας όπου καθόταν ο Βόντεκ. Μόνο η Μαρίνα ήταν εδώ μαζί του, από περιέργεια να δει τι θα έκανε. Στο χέρι της κρατούσε μια κούπα καφέ. Γύρω από τα πόδια της περιφερόταν ο Κλέφτης – όχι ο χτεσινοβραδινός· ο μαυρότριχος γάτος με τα πράσινα μάτια και την καφετιά λουρίδα ανάμεσα στ'αφτιά, τον οποίο οι Νομάδες των Δρόμων είχαν ονομάσει έτσι επειδή όλο άρπαζε φαγητά. Και τώρα κοίταζε προς τα πάνω, προς το κουλουράκι που κρατούσε η Μαρίνα στο άλλο της χέρι, και προς το σάντουιτς που ήταν αφημένο πλάι στον Βόντεκ.

«Δεν είν' αυτό που νομίζει ο Φριτς...» μουρμούρισε ο Βόντεκ, ακουμπώντας το κατσαβίδι του παραδίπλα και παρατηρώντας τους εσωτερικούς μηχανισμούς στην ανοιγμένη λαβή του ξιφιδίου.

«Τι είναι;» ρώτησε η Μαρίνα, πίνοντας μια γουλιά καφέ.

«Δεν είναι ενεργειακό ξιφίδιο. Και, κατ'αρχήν, οι μηχανισμοί του δεν φαίνονται χαλασμένοι. Ή, αν υπάρχει κάτι το χαλασμένο, δεν μπορώ να καταλάβω πού είναι–»

«Έτσι είπε αυτός ο καριόλης – ότι δεν δουλεύει.»

«Πιστεύεις κάτι που βγήκε από το στόμα του Γρύπα του Καλότυχου; Το ξιφίδιο, μάλλον, *δουλεύει*· αλλά δεν είναι ενεργειακό. Δεν είναι φτιαγμένο έτσι ώστε ενέργεια να τυλίγει τη λεπίδα με το πάτημα του κουμπιού.»

«Για τι είναι φτιαγμένο, Βόντεκ;»

Ο Κλέφτης, τότε, τινάχτηκε σαν μαύρη αστραπή: βρέθηκε πάνω στο τραπέζι – άρπαξε το σάντουιτς – πήδησε κάτω – έτρεξε προς το μισάνοιχτο παράθυρο–

«Ε! Κωλόγατο!» φώναξε ο Βόντεκ καθώς πεταγόταν επάνω. «Γύρνα πίσω, ρε μαλάκα!»

Ο Κλέφτης εξαφανίστηκε πηδώντας έξω απ'το παράθυρο.

Η Μαρίνα γελούσε – και παραλίγο να πνιγεί με τον καφέ της.

«Γελάς, ε...» μούγκρισε ο Βόντεκ.

«Μην αφήνεις αφύλαχτα φαγητά, χα-χα-χα, όταν ο Κλέφτης είναι κοντά, χα-χα-χα-χα, Βόντεκ, χι-χι-χι-χι...»

«Δεν τον είχα δει. Σοβαρά.» Και μετά: «Γι'αυτό εσύ συνέχεια κρατούσες το κουλούρι και δεν το άφηνες καθόλου, ε;»

Η Μαρίνα ένευσε, δαγκώνοντάς το.

«Θα τον καθαρίσω τον πούστη τον γάτο.»

«Κάτι πήγαινες να μου πεις γι'αυτό...» Η Μαρίνα, ακόμα χαμογελώντας, έριξε μια ματιά στο ξιφίδιο.

«Δεν είναι ενεργειακό. Κάτι άλλο είναι, αλλά δεν ξέρω τι.»

«Τι άλλο μπορεί νάναι ένα ξιφίδιο;»

«Οι μηχανισμοί εδώ μέσα μου είναι τελείως άγνωστοι. Πάντως, δεν κάνουν την ενέργεια της μπαταρίας να διατρέχει τη λεπίδα. Σίγουρα.

»Μόνο το διαβολάκι του σαμάνου ίσως να μπορεί να μας βοηθήσει.»

Ο Θόρινταλ καθόταν σε μια αίθουσα και συζητούσε με τον Ράνελακ για τον *Τόμο των Αόρατων Δρόμων*, τον οποίο ακόμα είχε μαζί του: ήταν το μόνο πράγμα που του είχε απομείνει από τη Μιράντα και την Εύνοια, και το φυλούσε σαν ανεκτίμητο θησαυρό της Πόλης.

Ο Σκέλεθρος κάπνιζε, μες στο πρωινό, το βρομερό του τσιμπούκι, αλλά, ευτυχώς, το δωμάτιο ήταν ευρύχωρο και ο Θόρινταλ δεν καθόταν πλάι του. Καθόταν αντίκρυ του και υπήρχε κάμποση απόσταση ανάμεσά τους. Ελάχιστη από τη μυρωδιά του καπνού ερχόταν στα ρουθούνια του. Και πάλι τον ενοχλούσε λιγάκι.

Ο Ανδρόνικος, ο σκύλος του Ράνελακ, της ράτσας των σαυροπρόσωπων, καθόταν στα πόδια του μαυρόδερμου, ξανθομάλλη, κοκαλιάρη σαμάνου. Έμοιαζε να βαριέται.

Τριγύρω στην αίθουσα υπήρχαν βάζα, μόνο βάζα, με διάφορα καλλιτεχνικά σχήματα επάνω τους.

Ο Χέρκεγμοξ, ο πολεοπλάστης, ήταν επίσης εδώ, μα κανείς δεν του έδινε σημασία καθώς σκάλιζε με την ουρά του μια πρίζα σε μια γωνία του δωματίου. Μικρές ενεργειακές σπίθες τινάζονταν κάθε τόσο.

Οι δύο σαμάνοι ήταν απορροφημένοι από την κουβέντα τους για τους κρυφούς δρόμους της Ατέρμονης Πολιτείας. Ο Θόρινταλ κρατούσε τον *Τόμο των Αόρατων Δρόμων* στα χέρια του, και τον άνοιγε κάπου-κάπου για να διαβάσει κάποια αναφορά ή περιγραφή στον Ράνελακ, ο οποίος άκουγε με έκδηλο ενδιαφέρον.

Ο Θόρινταλ αισθανόταν πολύ έντονη την απώλεια της Μιράντας κάθε φορά που είχε αυτό το παχύ βιβλίο (888 σελίδες ακριβώς!) κοντά του. Ακόμα ήλπιζε ότι η Θυγατέρα μπορεί να επέστρεφε. Και το ευχόταν περισσότερο από την επιστροφή της Εύνοιας, της Κυράς των Δρόμων.

Ο Κλέφτης μπήκε απροειδοποίητα στην αίθουσα, περνώντας δίπλα από τον Χέρκεγμοξ – ο οποίος τον αγνόησε – και πηγαίνοντας να καθίσει πλάι στον Ανδρόνικο. Στα σαγόνια του είχε ένα σάντουιτς.

«Αναρωτιέμαι από ποιον να το βούτηξε αυτό,» είπε ο Θόρινταλ λοξοκοιτάζοντάς τον. Και παρατήρησε, για πρώτη φορά, ότι και ο σκύλος και ο γάτος είχαν μια λωρίδα διαφορετικού χρώματος ανάμεσα στ'αφτιά. Ο Ανδρόνικος ήταν γκριζότριχος και η λωρίδα του μαύρη. Ο Κλέφτης είχε μαύρες τρίχες και η δική του λωρίδα ήταν καφετιά.

Είχε φέρει εδώ το σάντουιτς για να το μοιραστεί με τον φίλο του. Ο Ανδρόνικος είχε πάψει ξαφνικά να βαριέται. Έκοψαν το φαγητό στη μέση, τραβώντας το απ'τη μια κι από την άλλη, κι άρχισαν να τρώνε.

Οι γάτες και οι σκύλοι των Νομάδων των Δρόμων τα πήγαιναν πολύ καλά μεταξύ τους. Υπερφυσικά καλά, θα μπορούσες να πεις.

Ο Ράνελακ επανέφερε τον Θόρινταλ στη συζήτηση για τους κρυφούς δρόμους. Το θέμα τον ενδιέφερε. Εκείνος ήταν που, όταν συναντήθηκαν πριν από καμία ώρα, του είχε προτείνει να μιλήσουν πάλι γι'αυτό. Ο Σκέλεθρος είχε κάποτε, χρησιμοποιώντας τη σαμανική του μαγεία, παρακολουθήσει μια γάτα – μέσα από τα ίδια της τα μάτια – να ακολουθεί ένα μονοπάτι που έμοιαζε με τους κρυφούς δρόμους. Ίσως, μάλιστα, να ήταν ένας από τους κρυφούς δρόμους. Ένας δρόμος που μό-

νο γάτες μπορούσαν να ακολουθήσουν. Ακόμα και η Μιράντα είχε συμφωνήσει.

Η συζήτηση του Θόρινταλ με τον Ράνελακ κράτησε για λίγο ακόμα. Ύστερα η Μαρίνα μπήκε στο δωμάτιο, ρωτώντας:

«Θα μπορούσε το διαβολάκι σου να μας βοηθήσει σε κάτι;»

«Χάλασε τίποτα;»

«Δεν 'χάλασε' ακριβώς. Αλλά εκείνο το ξιφίδιο του Γρύπα του Καλό-τυχου δεν είναι αυτό που μας έλεγε. Ή, τουλάχιστον, έτσι νομίζει ο Βόντεκ. Λέει πως δεν είναι χαλασμένο, όμως ούτε ενεργειακό είναι. Οι μηχανισμοί του είναι άγνωστοι γι' αυτόν. Και ο Βόντεκ ξέρει για πολλούς μηχανισμούς.»

«Χμμ.» Ο Θόρινταλ σηκώθηκε από την πολυθρόνα του. «Εντάξει.»

Πλησίασε τον πολεοπλάστη που ακόμα είχε την ουρά του μέσα στην πρίζα. «Χέρκεγμοξ.»

Το μεταλλόδερμο, τετράποδο πλάσμα έστρεψε τον ανθρωποειδή κορμό του προς τον σαμάνο. Τα μάτια του αναβόσβησαν, ερωτηματικά ίσως.

«Μπορείς νάρθεις να μας βοηθήσεις σε κάτι;» Ο Θόρινταλ ήξερε πως δεν τον καταλάβαινε, γι' αυτό κιόλας έκανε συγχρόνως χειρονομίες.

Ο Χέρκεγμοξ έβγαλε την ουρά του από την πρίζα και πλησίασε τον σαμάνο.

Αυτό μάλλον σημαίνει ναι, σκέφτηκε εκείνος.

«Θ' αργήσετε;» ρώτησε ο Σκέλεθρος, φυσώντας καπνό απ' τα ρουθούνια του.

Η Μαρίνα μόρφασε, ανασηκώνοντας τους ώμους: δείχνοντας άγνοια.

Ο Ράνελακ σηκώθηκε από το κάθισμά του και τους ακολούθησε έξω από την αίθουσα, αφήνοντας τον Ανδρόνικο και τον Κλέφτη κουλουριασμένους στο πάτωμα. Το σάντουιτς είχε προ πολλού εξαφανιστεί.

Ο Βόντεκ καθόταν ακόμα μπροστά στο τραπέζι αλλά τώρα δεν σκάλιζε το ξιφίδιο. Το είχε βιδώσει ξανά και το είχε ακουμπήσει παραδίπλα. Κάπνιζε ένα τσιγάρο. «Γρήγορα τον βρήκες,» παρατήρησε βλέποντας τη Μαρίνα να μπαίνει στην αίθουσα μαζί με τον Θόρινταλ, τον Ράνελακ, και τον Χέρκεγμοξ. Ο πολεοπλάστης ήταν πιασμένος στον ώμο του πρώτου σαμάνου, κι εκείνος αισθανόταν πολύ έντονα τα νυχάτα πόδια του πάνω από τη μάλλινη μπλούζα του.

«Δεν ήταν μακριά,» αποκρίθηκε η Μαρίνα. «Και μάντεψε ποιος άλλος ήταν εκεί.»

«Ποιος;»

«Ο Κλέφτης,» χαμογέλασε η Μαρίνα.

Η όψη του Βόντεκ αγρίεψε.

«Δικό σου ήταν εκείνο το σάντουιτς;» τον ρώτησε ο Θόρινταλ.

«Ναι.»

«Για πες μας τι συμβαίνει. Όχι με τον Κλέφτη. Μ'αυτό» έδειξε το ξιφίδιο.

Ο Βόντεκ τούς είπε, κρατώντας το επίμαχο εργαλείο. Ο Θόρινταλ το πήρε από το χέρι του και το έδωσε στον Χέρκεγμοξ, ο οποίος τώρα είχε κατεβεί από τον ώμο του πηδώντας πάνω στο τραπέζι. Ο σαμάνος έκανε ερωτηματικές χειρονομίες στον πολεοπλάστη.

Εκείνος ξεβίδωσε την κάτω μεριά της λαβής του όπλου με τα μικρά χέρια του κι έχωσε μέσα την ουρά του. Τα μάτια του φώτισαν έντονα προς στιγμή. Μετά τράβηξε τη μπαταρία έξω απ'το ξιφίδιο και την πέταξε παραδίπλα. Είπε κάτι στη γρήγορη, συριστική γλώσσα του, το οποίο φυσικά ο Θόρινταλ δεν μπορούσε να καταλάβει.

«Νομίζω πως η μπαταρία είναι τελειωμένη,» είπε ο σαμάνος στον Βόντεκ. «Έχεις άλλη;»

«Ναι, αλλά την έχω ήδη βάλει στο ξιφίδιο και δεν έχει γίνει τίποτα.» Την έβγαλε από μια τσέπη του, την πέρασε ξανά στη λαβή του όπλου, την έκλεισε, πάτησε το κουμπί, και... τίποτα.

Ο Χέρκεγμοξ τού κέντρισε το χέρι με την ουρά του.

«Αα!» τινάχτηκε ο Βόντεκ. «Με χτύπησε με ενέργεια το διαβολάκι σου, σαμάνε!»

Ο πολεοπλάστης ξεβίδωσε πάλι τη λαβή του ξιφιδίου κι έβγαλε τη μπαταρία. Το πήρε στον ώμο του σαν να ήταν κοντάρι και πήδησε απ'το τραπέζι. Πήγε ως το μισάνοιχτο παράθυρο. Σκαρφάλωσε – με αξιοσημείωτη ευκολία – στον τοίχο, φτάνοντας το περβάζι. Έχωσε την ουρά του στο ανοιχτό κάτω πέρασ της λαβής του ξιφιδίου και, βαστώντας το όπλο σαν μεγάλη λόγχη, άγγιξε με τη λεπίδα του το ένα από τα δύο τζαμένια παραθυρόφυλλα.

Το τζάμι αναταράχτηκε.

Κινήθηκε σαν νερό που έχεις πετάξει μέσα μια πέτρα.

Ύστερα έγινε νερό, πέφτοντας στο περβάζι, στον τοίχο, και στο πάτωμα.

Ο Βόντεκ τινάχτηκε όρθιος. «Μα τα δάχτυλα του Ηρώταλου! Τι...;»

Τα μάτια του πολεοπλάστη αναβόσβησαν. Έμοιαζε διασκεδασμένος από την αντίδραση των ανθρώπων. Όλοι τους κοίταζαν σαστισμένοι αυτό που είχε συμβεί.

Ο Θόρινταλ είπε: «Χτες βράδυ, ένας από τους Άξονες βρήκε ένα παράθυρο εξαφανισμένο, και μόνο νερό από κάτω...»

«Ας φωνάξει κάποιος τον Κοντό,» πρότεινε ο Σκέλεθρος δαγκώνοντας νευρικά την πίπα του.

Ο Κοντός Φριτς ήρθε μαζί με τον Ρήγα (τον αρχηγό των Αξόνων) και τη Σορέτα. Είδαν το νερό και είδαν και το πλαίσιο που είχε απομείνει από το τζαμένιο παραθυρόφυλλο.

«Ναι,» είπε ο Ρήγας, «έτσι ακριβώς. Έτσι ήταν και το άλλο.»

«Πώς έγινε;» ρώτησε ο Φριτς.

Ο Βόντεκ τούς είπε.

Ο Κοντός έστρεψε το βλέμμα του στον Χέρκεγμοξ. Ύστερα στον κοκκινομάλλη, χρυσόδερμο σαμάνο. «Θόρινταλ;»

«Το ξιφίδιο μάλλον δεν είναι αυτό που είπε ο Γρύπας ο Καλότυχος.»

«Έλεγε πως είναι χαλασμένο...»

«Προφανώς, δεν είναι χαλασμένο.»

«Το αρχίδι του Σκοτοδαίμονος,» μούγκρισε ο Φριτς.

«Αν είπε ψέματα για το ξιφίδιο, αδελφέ μου,» έθεσε το ερώτημα ο Ρήγας, «γιατί να μας είπε αλήθεια ότι θα φέρει εδώ αγοραστές;»

Η όψη του Φριτς μαρτυρούσε ότι ήθελε να σκοτώσει κάποιον. Να τον δείρει, τουλάχιστον.

Ο Βόντεκ έβαλε μια μπαταρία στο ξιφίδιο – αυτή που είχε βάλει και πριν: τη δική του. Πάτησε το κουμπί στη λαβή και άγγιξε με τη λεπίδα το άλλο παραθυρόφυλλο. Τίποτα δεν έγινε.

«Μήπως είναι κάτι που μπορεί να κάνει μόνο το διαβολάκι σου, σαμάνε;»

«Μήπως έχει τελειώσει η μπαταρία, από τις άλλες φορές που την έβαζες μέσα και πατούσες το κουμπί;»

Ο Βόντεκ συνοφρυώθηκε. Έβγαλε ακόμα μια μπαταρία από την τσέπη του. «Η τελευταία που έχω μαζί μου. Αχρησιμοποίητη ως τώρα.» Την έβαλε στο ξιφίδιο, πάτησε το κουμπί, και άγγιξε πάλι το τζάμι.

Το οποίο υγροποιήθηκε μέσα σε μισό λεπτό.

«Του Κρόνου τα μάτια και τα φρύδια!...» αναφώνησε ο Κοντός Φριτς.

«Τι είδους τεχνολογία είν' αυτή;» ρώτησε η Σορέτα.

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε ο Βόντεκ. «Δεν την έχω ξανασυναντήσει. Καινούργια, ίσως. Ή εξωδιαστασιακή. Αλλά μάλλον καινούργια. Τέτοια παράξενα πράγματα που κάποιοι φέρνουν από άλλες διαστάσεις δεν λειτουργούν στη Ρελκάμνια. Ξέρεις, οι συνθήκες στη μια διάσταση δεν είναι ακριβώς ίδιες όπως στις υπόλοιπες. Μπορεί κάτι να δουλεύει σωστά εκεί αλλά να μη δουλεύει σωστά εδώ. Εκτός αν το τροποποιήσεις λιγάκι. Αν και, βέβαια, υπάρχουν κι εξαιρέσεις. Πράγματα που λειτουργούν σχεδόν παντού.» Ανασήκωσε τους ώμους.

«Καλά, εντάξει,» είπε ο Κοντός Φριτς. «Φυλάξτε το τώρα αυτό το μαραφέτι,» δείχνοντας το ξιφίδιο στο χέρι του Βόντεκ, «και μην το ξαναχρησιμοποιήσετε. Μη γαμήσουμε όλα τα τζάμια στην *Τεχνοθήκη*, εντάξει; Γιατί μετά θα πρέπει να τ'αντικαταστήσουμε. Είναι χειμώνας, και μπάζει εδώ μέσα ούτως ή άλλως.»

Το μεσημέρι, στο δωμάτιό τους, η Λάρνια έβγαλε τα ρούχα της και, ντυμένη μόνο με το πράσινο, σφιχτό δέρμα της, πλησίασε τον Θόρινταλ, κολλώντας επάνω του, χαμογελώντας.

«Δεν έχω διάθεση,» της είπε εκείνος, αλλά η Λάρνια δεν τον πίστεψε. Τον φιλούσε και τον άγγιζε.

«Όχι,» επέμεινε ο Θόρινταλ. «Σου λέω, δεν έχω διάθεση.» Έσβησε στο τασάκι το τσιγάρο που κάπνιζε, μισοξαπλωμένος στο κρεβάτι.

«ντάξει,» μούγκρισε η Λάρνια, και ξάπλωσε παραδίπλα, τεντώνοντας το γυμνό σώμα της. Δεν φόρεσε αμέσως τα ρούχα της. Είχε ζέστη μες στο δωμάτιο, το οποίο ήταν μικρό. Ο Θόρινταλ ήταν από τους λίγους Νομάδες που είχαν ένα μικρό δωμάτιο για τον εαυτό τους. Οι περισσότεροι έμεναν σε μεγάλες αίθουσες της *Τεχνοθήκης*, πολλοί μαζί· γιατί η *Τεχνοθήκη* δεν είχε αρκετά μικρά δωμάτια για όλους. Ήταν φτιαγμένη για να φιλοξενεί έργα τέχνης, όχι περιπλανώμενους.

Στο δωμάτιο του Θόρινταλ, αρχικά, δεν είχε σύστημα θέρμανσης – προοριζόταν για αποθήκη – αλλά ο Χέρκεγμοξ είχε φτιάξει ένα από διάφορα μηχανικά κομμάτια που είχαν βρει σε μια άλλη αποθήκη. Και τώρα το σύστημα θέρμανσης δούλευε άψογα. Μπορούσες άνετα να είσαι γυμνός εδώ μέσα. Ήταν από τα πιο ζεστά μέρη της *Τεχνοθήκης*, που γενικά ήταν ψυχρή μες στον χειμώνα.

Η Λάρνια είπε, ύστερα από λίγο, γυρίζοντας μπρούμυτα πάνω στο κρεβάτι: «Θέλω να με βοηθήσεις σε κάτι.»

Ο Θόρινταλ στράφηκε να την κοιτάξει.

«Το απόγευμα, καθώς σουρουπώνει, πρέπει να πάρω κάτι πίνακες από δω και να τους μεταφέρω έξω. Αλλά είναι κάμποσοι· δε μπορώ να τους κουβαλήσω εύκολα μόνη μου. Επιπλέον, το ξέρω πως σ'εσένα κανείς δεν θα κάνει ερωτήσεις.»

Ο Θόρινταλ συνοφρυώθηκε. «Δεν καταλαβαίνω... Τι – τι εννοείς;» Πραγματικά εννοούσε ότι σκόπευε να κλέψει πίνακες από την *Τεχνοθήκη*, ή ήταν η ιδέα του; *Μάλλον η ιδέα του!*

«Κοίτα,» είπε η Λάρνια αποφεύγοντας το βλέμμα του, κοιτάζοντας τα δάχτυλα των χεριών της, που ήταν πλεγμένα μπροστά της. «Έκανα μια συμφωνία με τη Λία την Πονηρή. Της μίλησα προχτές. Μου είπε ότι μπορεί να μου βρει μια μεγάλη γάτα. Σαν τη Γιάαμκα.» Τα μάτια της τώρα στράφηκαν στον Θόρινταλ.

Ο οποίος ήξερε πόσο είχε στεναχωρηθεί η Λάρνια όταν η Κορίνα είχε σκοτώσει τη Γιάαμκα με τους δαίμονές της, στην Ανεμόζωη της Αμφίνομης.

«Και,» είπε ο Θόρινταλ.

«Τι 'και'; Μου ζήτησε να της φέρω μερικά έργα τέχνης από την *Τεχνοθήκη*. Ως πληρωμή. Η Λία δεν κάνει τέτοιες δουλειές τσάμπα. Της είπα: 'Τι θέλεις;' Με ρώτησε αν έχουμε τους πίνακες κάποιων συγκεκριμένων καλλιτεχνικών ρευμάτων· μου εξήγησε και τι είναι αυτά τα ρεύματα, πώς θα τα αναγνωρίσω, γιατί εγώ – ρουθούνισε, ένα κοφτό γέλιο – «δεν ξέρω από τέτοια. Κι έτσι τα συμφωνήσαμε. Της είπα ότι θα της έφερνα κάποιους πίνακες από κάποιες σχολές τέχνης. Δύο της Γραμμικής Σχολής, έναν της Σκοτεινής Σχολής, δύο της Φωτεινής Σχολής, κι έναν 'κλασικό της Βίηλ'.»

«Έξι πίνακες...»

«Ναι, και δεν μπορώ εύκολα να τους κουβαλήσω μόνη μου.»

Η Λάρνια ήταν γεροδεμένη γυναίκα: ο Θόρινταλ έβλεπε τους σκληρούς μύες κάτω από το πράσινο δέρμα της, όπως τους είχε δει και πολλές άλλες φορές, και τους είχε νιώσει και με τα χέρια του, μέσα στην αγκαλιά του. Δεν την έκαναν λιγότερο ελκυστική· αντιθέτως, της προσέδιδαν μια άγρια γοητεία, που ο Θόρινταλ αμφέβαλλε αν η ίδια αντιλαμβανόταν. Ακόμα και η Λάρνια, όμως, θα ήταν δύσκολο να κουβαλήσει έξι μεγάλους πίνακες στην πλάτη. Ειδικά αν ήθελε να το κάνει χωρίς να τραβήξει πολλή προσοχή επάνω της.

«Θα τους κλέψεις, δηλαδή; Δεν τόχεις πει στον Φριτς;»

Η Λάρνια απέφυγε πάλι το βλέμμα του. «Όχι, δεν του το έχω πει· γιατί δεν τα πηγαίνει καλά με τη Λία.»

«Τι λες, ρε Λάρνια; Καλά τα πηγαίνουν.»

Τον ξανακοίταξε, απότομα. «Έχουν διαφωνήσει για τα έργα τέχνης! Ούτε αυτός ούτε ο Ρίμναλ θέλουν να τα δώσουμε στη Λία για να τα πουλήσει. Και δεσ πού φτάσαμε – νάρχονται κάτι απατεώνες σαν τον Γρύπα τον Καλότυχο για να μας τα βουτήξουν– Τέλος πάντων· άλλο θέμα αυτό. –Θα με βοηθήσεις να κουβαλήσω τους πίνακες;»

«Σήμερα το απόγευμα;»

«Ναι. Έχω πει στη Λία ότι θα τη συναντήσω το σούρουπο.»

«Νωρίς σκέφτηκες να μου το πεις...»

«Πότε να σ'το έλεγα; Προχτές το απόγευμα τα συμφώνησα μαζί της!»

«Θα μπορούσες να μου το είχες πει χτες, επομένως.»

«Δεν... Τέλος πάντων· τώρα σκέφτηκα να σ'το πω.»

Φοβόσουν ότι θα πήγαινα να το σφυρίξω στον Φριτς, συλλογίστηκε ο Θόρινταλ. Δε μ'έμπιστεύεσαι, Λάρνια... «Γιατί δεν μίλησες στον Κοντό;»

«Σου εξήγησα, γαμώτο!» Ανασηκώθηκε απότομα πάνω στο κρεβάτι, στηριζόμενη στα χέρια. «Θα με βοηθήσεις ή όχι; Απλά θα πάμε, θα βάλουμε τους πίνακες σε σάκους, και θα βαδίσουμε ως την έξοδο. Άμα είσαι μαζί μου κανείς δεν θα μας σταματήσει. Κανένας απ'τους φρουρούς.»

Φυσικά. Ήταν σαμάνος. Εκείνος, ο Ράνελακ, και η Βιολέτα. Και όλοι οι Νομάδες τούς έβλεπαν με κάποιο δέος. Μόνο ο Φριτς μπορεί να τον σταματούσε για να του κάνει ερωτήσεις, ή η Σορέτα, ή η Ηχώ, ή ο Ρί-

μναλ, ή κάποιος από τους άλλους που τον ήξεραν περισσότερο. Αλλά όχι ο οποιοσδήποτε τυχαίος από τους πάνω από τριακόσιους-εξήντα Νομάδες.

Ο Θόρινταλ αναστέναξε.

«Δε θες να με βοηθήσεις;» έκανε η Λάρνια, μοιάζοντας έτοιμη να τσακωθεί μαζί του. Γονάτισε πάνω στο κρεβάτι.

«Θα σε βοηθήσω,» αποκρίθηκε ήπια ο Θόρινταλ. Ήξερε πόσο σημαντική ήταν η μεγάλη γάτα για τη Λάρνια, και δεν νόμιζε ότι μερικοί πίνακες πραγματικά θα έλειπαν στους Νομάδες των Δρόμων. Υπήρχαν τόσα έργα τέχνης εδώ μέσα. Εκατοντάδες έργα τέχνης. Ολόκληρος θησαυρός.

Πώς, όμως, σκόπευε μετά η Λάρνια να δικαιολογήσει την παρουσία της μεγάλης γάτας στους υπόλοιπους;

Μάλλον δεν το είχε σκεφτεί ακόμα, κατέληξε ο Θόρινταλ. Και δεν της έκανε ερωτήσεις.

Το απόγευμα, καθώς είχε σουρουπώσει, βγήκαν από το ζεστό δωμάτιό τους καλά ντυμένοι και έχοντας δύο σάκους μαζί, διπλωμένους κάτω από το πανωφόρι της Λάρνια και τη δερμάτινη καπαρντίνα του Θόρινταλ. Βάδισαν μέσα στην *Τεχνοθήκη* σαν τίποτα να μη συνέβαινε. Ο σαμάνος χαιρέτησε καθοδόν τον Εύθυμο, η Λάρνια χαιρέτησε την Αμάντα και τη Μαρίνα, που η πρώτη (μαυρόδερμη, πορφυρομάλλα, τρομερά ευέλικτη, και άψογη χορεύτρια) προσπαθούσε να μάθει στη δεύτερη κάποιες χορευτικές κινήσεις (αλλά εκείνη δεν έμοιαζε να τα καταφέρνει και τόσο καλά), ενώ ο Κλεάνθης, η Κλειώ, κι άλλοι τρεις Νομάδες παρακολουθούσαν. Σε μια γωνία προσπέρασαν μερικά παιδιά των Νομάδων που έπαιζαν ένα επιτραπέζιο παιχνίδι απλωμένο στο πάτωμα, χρησιμοποιώντας πιόνια που, αν έκρινε κανείς από το καλλιτεχνικό τους φτιάξιμο, πρέπει να τα είχαν πάρει από κάπου μέσα στην *Τεχνοθήκη*.

Η αίθουσα όπου βρίσκονταν οι πίνακες της Σκοτεινής Σχολής δεν είχε κόσμο. Η Λάρνια και ο Θόρινταλ ξεκρέμασαν δύο έργα τέχνης από εκεί και τα έβαλαν διαδικαστικά αλλά γρήγορα σ'έναν σάκο. Τον κρατούσε η Λάρνια καθώς έφευγαν εξακολουθώντας να βαδίζουν σαν τίποτα να μη συνέβαινε.

Στρίβοντας σ'έναν διάδρομο, πλησίασαν την αίθουσα όπου κρέμονταν οι πίνακες της Φωτεινής Σχολής. Ο Θόρινταλ κρυφοκοίταξε μέσα, και είδε πως ούτε εδώ ήταν κανείς. Η *Τεχνοθήκη*, ευτυχώς, είχε πολλές αίθουσες, και ακόμα κι οι Νομάδες δεν ήταν αρκετοί για να τις γεμίζουν όλες στις καθημερινές τους δραστηριότητες. Συνήθως συγκεντρώνονταν σε συγκεκριμένα δωμάτια, πολλοί μαζί, είτε για να φάνε, είτε για να κουβεντιάσουν, είτε για να καπνίσουν, να πιουν, να ξεκουραστούν, ή να διασκεδάσουν.

Ο Θόρινταλ και η Λάρνια έβαλαν ακόμα δυο πίνακες μέσα σ'έναν σάκο, κι αυτόν τον κράτησε ο σαμάνος καθώς έφευγαν από εδώ και ανέβαιναν μια σκάλα, για να φτάσουν στα επάνω πατώματα της *Τεχνοθήκης*. Πλησίασαν μια αίθουσα (αρκετά μικρή) με πίνακες της Γραμμικής Σχολής. Αλλά αμέσως, προτού μπουν, είδαν ότι εδώ ο χώρος δεν ήταν άδειος. Και μέσα συνέβαινε κάτι που ο Θόρινταλ, αν του το έλεγαν, θα το θεωρούσε αδιανόητο. Θα νόμιζε ότι, σίγουρα, του έκαναν πλάκα.

Ο Ράνελακ – ο Σκέλεθρος, ο σαμάνος – και η Τζουλιάννα – η ιέρεια του Κρόνου – ερωτοτροπούσαν στο πάτωμα, επάνω σε δύο απλωμένες κουβέρτες, με μια ενεργειακή θερμάστρα δίπλα τους, ένα μπουκάλι Σεργήλιο οίνο, και ένα καλάθι που πρέπει να περιείχε φαγητά στο σκιερό εσωτερικό του. Τα φώτα της αίθουσας ήταν χαμηλωμένα – λίγο περισσότερο αν ήταν χαμηλωμένα, θα ήταν σβηστά – αλλά δεν μπορούσες να μην καταλάβεις ποιες ήταν αυτές οι δύο μορφές που έκαναν έρωτα. Το κατάμαυρο σώμα του Ράνελακ ήταν ακόμα πιο σκελετώδες απ'ό,τι ο Θόρινταλ το φανταζόταν χωρίς ρούχα, και τα μακριά ξανθά μαλλιά του έπεφταν λυτά γύρω απ'το κεφάλι του καθώς καβαλούσε τη Τζουλιάννα – μια γυμνή μορφή με λευκό-ροζ δέρμα, ξαπλωμένη ανάσκελα, με τα μακριά μαύρα μαλλιά της απλωμένα στην κουβέρτα σαν παράξενη σκιά, και τα καμπυλωτά πόδια της τυλιγμένα γύρω από τη μέση του Ράνελακ.

«Είναι...;» έκανε, ψιθυριστά, σαστισμένα, η Λάρνια.

«Ναι,» μουρμούρισε ο Θόρινταλ. «Η Τζουλιάννα, και ο Σκέλεθρος.»

«Το ήξερες; Από πριν;»

«Όχι.»

Απομακρύνθηκαν λίγο από την είσοδο της αίθουσας.

«Γαμώτο!» είπε η Λάρνια. «Τι κωλοτύχη είν’ αυτή που έχουμε, γαμώτο; Κι από πότε αυτοί οι δύο...; Δε μπορεί να συμβαίνει για πολύ καιρό· θα το είχαμε μάθει.»

«Ναι, ίσως,» ένευσε ο Θόρινταλ.

«Πώς στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος θα πάρουμε τώρα έναν πίνακα από κει μέσα;»

«Πάμε πρώτα να πάρουμε έναν απ’τους κλασικούς της Βίηλ.»

«Ναι, έχεις δίκιο. Αλλά μετά;»

«Μετά, ίσως να έχουν κοιμηθεί.»

Η Λάρνια δεν διαφώνησε. Βάδισαν μέχρι που έφτασαν στην αίθουσα με τους κλασικούς πίνακες της Βίηλ: όλο τοπία με λιβάδια και κάστρα, δάση και ποτάμια, βουνά γεμάτα χιόνι – πράγματα που δεν υπήρχαν στην οικοδομημένη απ’άκρη σ’άκρη Ρελκάμνια: πράγματα εξωτικά.

Αλλά ούτε εδώ ο χώρος ήταν άδειος.

Η Λάρνια καταράστηκε πίσω από τα δόντια της.

Μες στην αίθουσα ο Ρήγας, ο αρχηγός των Αξόνων, κι ένα από τα Πνεύματα των Δρόμων, ο Ερέσναλ, πάλευαν, και γύρω τους στέκονταν ή κάθονταν οι έξι Άξονες και κάμποσοι άλλοι Νομάδες. Κάποιοι φαινόταν να βάζουν και στοιχήματα: λεφτά άλλαζαν χέρια. Οι Νομάδες των Δρόμων είχαν ένα κοινό ταμείο, που ήταν για τις ανάγκες του συνόλου, αλλά σε τακτά διαστήματα ο καθένας έπαιρνε κι ένα προκαθορισμένο ποσό χρημάτων για «προσωπική διαχείριση». Δεν μπορούσε να πάρει μεγαλύτερο ποσό, εκτός αν επρόκειτο για ανάγκη.

«Γαμήσου...» μούγκρισε η Λάρνια.

Ο Θόρινταλ τής είπε: «Νομίζεις ότι αυτοί θα δώσουν σημασία αν πάμε και πάρουμε έναν πίνακα απ’τη γωνία;»

Η Λάρνια συνοφρυώθηκε. «Λες;»

«Λέω.»

Μπήκαν στην αίθουσα, βαδίζοντας πίσω απ’το πλήθος. Μια Νομάδας στράφηκε και τους κοίταξε, είδε τον σαμάνο και γύρισε το βλέμμα της αλλού, στον Ρήγα και τον Ερέσναλ που εξακολουθούσαν να παλεύουν. Οι άλλοι μιλούσαν αναμεταξύ τους, γελούσαν, καλαμπούριζαν, έβριζαν.

Ο Θόρινταλ ξεκρέμασε έναν πίνακα από μια γωνία της αίθουσας και, παίρνοντάς τον κάτω από τη μασχάλη, βάδισε πάλι προς την έξοδο, με τη Λάρνια πλάι του, λέγοντάς της μια τυχαία σαχλαμάρα για την κα-

θαριότητα των κάτω διαδρόμων της δυτικής πτέρυγας. Κανείς δεν τους έδωσε σημασία.

Τους άλλους πίνακες τούς είχαν αφήσει απέξω, μες στους σάκους. Τώρα έβαλαν και τον καινούργιο στον σάκο με τους πίνακες της Σκοτεινής Σχολής και τους σήκωσε όλους μαζί η Λάρνια, ενώ ο Θόρινταλ πήρε τον σάκο με τους δύο της Φωτεινής Σχολής, όπως και πριν.

Επέστρεψαν στην αίθουσα όπου είχαν δει τον Σκέλεθρο και τη Τζουλιάνα. Κοιτάζοντας από την άκρη της πόρτας, ο Θόρινταλ τούς είδε τώρα να κάθονται πάνω στις κουβέρτες και να πίνουν Σεργήλιο οίνο τρώγοντας κουλουράκια. Μάλλον δεν περίμεναν επισκέπτες εδώ, γι' αυτό κιόλας είχαν αφήσει την πόρτα μισάνοιχτη.

«Κοιμούνται;» ρώτησε η Λάρνια, πίσω από τον Θόρινταλ.

Εκείνος στράφηκε να την κοιτάξει. «Όχι.»

«Γαμώτο...»

Ο Θόρινταλ αναστέναξε. «Λοιπόν,» είπε. «Θα το κάνουμε αλλιώς, γιατί δεν τους βλέπω να πέφτουν για ύπνο σύντομα.»

«Τι έχεις στο μυαλό σου;»

«Μείνε εδώ.»

Η Λάρνια δεν διαφώνησε, και ο Θόρινταλ, παραμερίζοντας χωρίς καθυστέρηση τη μισάνοιχτη πόρτα της αίθουσας, πέρασε το κατώφλι – και στάθηκε παριστάνοντας τον ξαφνιασμένο.

«Α...» έκανε. Και μετά: «Ράνελακ;... Τζουλιάνα;» μορφάζοντας.

Η ιέρεια του Κρόνου μάζεψε το χαλαρά δεμένο φόρεμά της γύρω της, μοιάζοντας ενοχλημένη.

«Καλησπέρα, Θόρινταλ,» είπε ο Σκέλεθρος μ' ένα ποτήρι κρασί στο χέρι. «Δεν περιμέναμε επισκέπτες σε τούτη την ήσυχη γωνιά της Τεχνοθήκης.»

«Μα... τα μούσια... του Κρόνου... Συγγνώμη κιόλας' απλώς... είναι περίεργο. Δεν... Δε θα σας ενοχλήσω-»

«Μην πας να το πεις σε όλους όσους θα συναντήσεις!» έκανε αμέσως η Τζουλιάνα, αγριοκοιτάζοντάς τον.

«Δεν το σκόπευα, Σεβασμιότατη.»

«Καλύτερα να μην το πεις σε κανέναν,» τόνισε εκείνη. «Και θα έχεις, έτσι, πάντα την εύνοια του Υπερχρόνιου Άρχοντά μας,» πρόσθεσε.

«Είμαι σίγουρος,» αποκρίθηκε ο Θόρινταλ. «Ούτως ή άλλως, ό,τι κι αν συμβαίνει, προφανώς δεν είναι δική μου δουλειά.»

«Δεν είναι τίποτα το κρυφό!» είπε η Τζουλιάνα. «Αλλά ούτε και τίποτα το... ιδιαίτερα φανερό.»

«Κανένα πρόβλημα. Απλώς έναν πίνακα θέλω.» Ο Θόρινταλ βάδισε προς ένα από τα έργα τέχνης. Το έπιασε και το τράβηξε, ξεκρεμώντας το από τον τοίχο. «Δε θα σας ενοχλήσω άλλο.»

Ο Σκέλεθρος ένευσε σε χαιρετισμό.

Η Τζουλιάνα δάγκωσε ένα κουλουράκι που κρατούσε, παρατηρώντας τον κοκκινομάλλη σαμάνο.

Ο Θόρινταλ έφυγε από την αίθουσα, κλείνοντας πίσω του την πόρτα με το πόδι.

Η Λάρνια χαμογέλουσε ως τ'αφτιά. «Τα κατάφερες!» είπε με έντονη αλλά χαμηλή φωνή.

Έβαλαν τον πίνακα στον σάκο με τους πίνακες της Φωτεινής Σχολής και απομακρύνθηκαν.

«Θα σου χρωστάω μεγάλη χάρη γι'αυτό, Θόρινταλ,» είπε η Λάρνια ενόσω βάδιζαν. «Δε θα το ξεχάσω. Συγγνώμη που κάποτε, σε διάφορες περιπτώσεις, σου είχα θυμώσει. Δεν το εννοούσα· το καταλαβαίνεις, έτσι;» Φίλησε το μάγουλό του καθώς περπατούσαν πλάι-πλάι κουβαλώντας τους βαρείς πίνακες.

«Δεν το είχα πάρει ποτέ πολύ σοβαρά. Υποθέτω ότι απλά ανησυχούσες για μένα, όταν μου έλεγες για την Κορίνα.»

«Ακριβώς!»

Αλλά αμφιβάλλω ότι ίσχυε το ίδιο όταν μου έλεγες για τη Μιράντα...
Όμως προτίμησε να μην το πει αυτό.

Βγήκαν στον περίβολο της Τεχνοθήκης από μια πλαϊνή πόρτα και τον διέσχισαν προς την έξοδο. Εκεί στέκονταν δύο φρουροί – δύο μέλη των Πνευμάτων των Δρόμων, της συμμορίας από την οποία είχαν ξεκινήσει οι Νομάδες. Χαιρέτησαν τον σαμάνο αλλά κανείς δεν διανοήθηκε να τον σταματήσει· και εκείνος κι η Λάρνια πέρασαν την πύλη.

Βάδισαν στους δρόμους της Μεγαλοδιάβατης, κουβαλώντας τους πίνακες κρυμμένους μέσα στους σάκους.

«Πού σε περιμένει η Λία;» ρώτησε ο Θόρινταλ. «Μακριά;» Αισθανόταν ήδη κουρασμένος από το φορτίο του.

«Όχι.»

«Ωραία.» Η Λάρνια τού έμοιαζε λιγότερο κουρασμένη από εκείνον.

Προχώρησαν για περίπου δύο χιλιόμετρα, όπως τα υπολόγισε ο Θόρινταλ, κι έφτασαν σ'έναν δρόμο κάτω από μια γέφυρα. Από τ'αριστερά ήταν όλο ερείπια και εγκαταλειμμένα οικήματα. Από τα δεξιά τα οικήματα έμοιαζαν πιο περιποιημένα και υπήρχαν και αρκετά δέντρα. Μέσα σ'ένα σοκάκι, μάλιστα, φαινόταν να είναι ολόκληρος κήπος. Ολόκληρο δάσος σαν από άλλη διάσταση. Ίσως και να καλλιεργούσαν πράγματα εκεί πέρα, σκέφτηκε ο Θόρινταλ.

Η Λία η Πονηρή τούς περίμενε κοντά στην είσοδο αυτού του σοκακιού, στεκόμενη πλάι στην τριχόσαυρά της – τη μεγάλη τριχωτή σαύρα από τη Φηνάρκια, την οποία καβαλούσε για να μετακινείται. Πίσω της βρίσκονταν έξι μέλη της συμμορίας της, έξι Τριχόσαυροι, έχοντας κι αυτοί τις σαύρες τους μαζί τους. Αλλά και μια μεγάλη γάτα της Νυχωτής. Ένας γεροδεμένος άντρας, που ο Θόρινταλ είχε ακούσει να τον αποκαλούν Τζακ, την κρατούσε από ένα λουρί που ήταν δεμένο στην αλυσίδα γύρω απ'τον λαιμό της. Στο άλλο του χέρι βαστούσε ένα κοντό μαστίγιο που δεν έμοιαζε να διστάζει να χρησιμοποιήσει πάνω στο ζώο.

Η μεγάλη γάτα ήταν κατάμαυρη, με γαλανά μάτια και μερικές λευκές τρίχες μέσα στ'αφτιά. Γρύλιζε και σύριζε, μοιάζοντας οριακά εκπαιδευμένη. Δεν θύμιζε καθόλου τη Γιαάμκα.

«Καλώς την,» είπε η Λία στη Λάρνια. Και προς τον Θόρινταλ: «Σαμάνε...» εν είδει χαιρετισμού.

«Λία,» αποκρίθηκε εκείνος, αφήνοντας τον σάκο με τους πίνακες στο πλακόστρωτο, στηρίζοντάς τον στο πλάι του γοφού του.

«Τους φέρατε;» ρώτησε η Λία η Πονηρή.

«Εδώ είναι όλοι.» Η Λάρνια έβγαλε τους πίνακες από τον σάκο της, για να τους δείξει. Μετά έβγαλε και τους πίνακες που ήταν κρυμμένοι στον σάκο του Θόρινταλ.

Η Λία τούς κοίταξε προσεχτικά, φωτίζοντάς τους μ'έναν φακό.

«Σου κάνουν, έτσι;» είπε η Λάρνια.

Η Λία ένευσε. «Ναι.» Έσβησε τον φακό της. «Μπορείς να πάρεις τον γάτο. Τον λένε Νίσκαν. Τουλάχιστον, έτσι μας τον σύστησε αυτός που τον είχε φέρει εδώ, στις Κάτω Γειτονιές.»

«Από τις Κάτω Γειτονιές τον πήρατε;» Ήταν το πιο κακόφημο μέρος της Μεγαλοδιάβατης· μάζευε, εκτός των άλλων, και πειρατές από τις Ήμερες Συνοικίες.

«Ναι, γιατί;»

«Τίποτα...» Η Λάρνια έστρεψε το βλέμμα της στον Νίσκαν καθώς ο Τζακ τον έφερνε προς το μέρος της ρίχνοντάς του ένα μαστίγωμα. «Ε!» είπε η Λάρνια. «Μην το κάνεις αυτό!»

«Δεν ακούει αλλιώς,» αποκρίθηκε εκείνος – ένα κοφτό μουγκρητό.

«Επειδή δεν ξέρεις πώς να τον κάνεις να σ'ακούσει.»

«Τώρα θα τον αναλάβεις εσύ...» Ο Τζακ τής έδωσε το λουρί του μεγάλου γάτου, και η Λάρνια το κράτησε γερά μες στη γροθιά της. Έκανε να της δώσει και το μαστίγιο, αλλά εκείνη το πήρε και το πέταξε πέρα, μακριά, μες στα δέντρα. Εξαφανίστηκε στα σκοτάδια.

Ο Νίσκαν σύριξε κι έδειξε τα δόντια του προς τη μεριά του Τζακ, σαν να ήθελε να δηλώσει πως του άρεσε αυτό που είχε κάνει η Λάρνια.

Η νέα του αφέντρα τον τράβηξε πίσω, από το λουρί, γιατί ο γάτος ήταν αναμφίβολα άγριος. Μπορεί και να δάγκωνε. Ακόμα κι ο Θόρινταλ το καταλάβαινε, που δεν είχε και πολλές γνώσεις για τις μεγάλες γάτες της Νυχωτής. Καθόλου γνώσεις, βασικά, πέρα από όσα τού είχε πει η Λάρνια.

«Μην αμφιβάλλεις ότι είναι από τη Νυχωτή,» είπε η Λία η Πονηρή. «Από κει τον έχουν φέρει.»

«Δεν το αμφιβάλλω,» αποκρίθηκε η Λάρνια. «Φαίνεται. Απ'το όνομά του – και όχι μόνο.»

«Απ'το όνομα;» συνοφρυώθηκε η Λία.

«Στη Νυχωτή, πάντα τέτοια ονόματα δίνουν στις μεγάλες γάτες. Νίσκαν, Γιάαμκα, Σάαθκαν. Τα χρησιμοποιούν μόνο για μεγάλες γάτες, από πολύ παλιά.»

«Τέλος πάντων. Ευτυχώς δεν νομίζεις ότι σε κοροϊδέψαμε.»

«Δε θα μπορούσατε να με κοροϊδέψετε, Λία. Είμαι από τη Νυχωτή· ξέρω καλά τις γάτες της.»

Η Λία η Πονηρή ένευσε. «Οτιδήποτε άλλο θες, στη διάθεσή σου.»

«Είμαι σίγουρη.»

Αντάλλαξαν μια σύντομη χειραψία, κι ύστερα η Λάρνια κι ο Θόρινταλ έφυγαν από εκείνο τον δρόμο κάτω από τη γέφυρα. Ο Νίσκαν τούς

ακολουθούσε, γρυλίζοντας κάπου-κάπου, και η Λάρνια δεν άφησε ούτε στιγμή το λουρί του.

«Τη Γιάαμκα δεν την κρατούσες δεμένη...»

«Την ήξερα καλά, κι εκείνη ήξερε εμένα, Θόρινταλ.»

Επιστρέφοντας στην *Τεχνοθήκη* είδαν τους φρουρούς στην πύλη να τους κοιτάζουν με έκπληκτες εκφράσεις.

«Καινούργια γάτα είν' αυτή, Λάρνια;» ρώτησε ο ένας.

«Γάτος,» αποκρίθηκε εκείνη. «Τον λένε Νίσκαν.» Ο Νίσκαν γρύλισε και η Λάρνια τον τράβηξε πίσω. «Αλλά πρόσεχε γιατί δαγκώνει.»

Μαζί με τον Θόρινταλ διέσχισε τον περίβολο και μπήκε στην *Τεχνοθήκη*, όπου συνάντησαν κι άλλους Νομάδες. Ήταν νύχτα αλλά όχι ακόμα τόσο βαθιά νύχτα ώστε όλοι να έχουν πέσει για ύπνο. Κοιτούσαν την καινούργια μεγάλη γάτα και ρωτούσαν τη Λάρνια πού την είχε βρει, ρωτούσαν αν ήταν επικίνδυνη (γιατί έβλεπαν πώς γρύλιζε και κροτάλιζε τα δόντια της και τινάζόταν). Η Λάρνια τούς έλεγε ότι ήταν ακόμα λιγάκι... ατίθαση, αλλά θα την εκπαίδευε· να μην ανησυχούσαν. Δεν τους απάντησε πού την είχε βρει.

Όμως σύντομα ο Κοντός Φριτς ήρθε να τη συναντήσει.

Η Λάρνια ήταν σε μια αίθουσα της *Τεχνοθήκης* έχοντας ξεκινήσει την εκπαίδευση του Νίσκαν, για να δει κιόλας, εκτός των άλλων, πόσο καλά εκπαιδευμένος ήταν ήδη. (Όχι και πολύ καλά, όπως αμέσως διαπίστωσε. Ο γάτος βρισκόταν σε ημιάγρια κατάσταση.) Ο Θόρινταλ, ο Εύθυμος, η Μαρίνα (κουρασμένη από το μάθημα χορού με την Αμάντα), ο Ρίμναλ, κι άλλοι τρεις Νομάδες στέκονταν στις άκριες της αίθουσας, γύρω-γύρω, και κοιτούσαν. Η Λάρνια τούς είχε προειδοποιήσει να μην πλησιάζουν· αν πλησίαζαν, δεν μπορούσε να εγγυηθεί για την ασφάλεια κανενός.

Ο Νίσκαν πηδούσε και γρύλιζε και σύριζε μπροστά της, και δάγκωνε κάθε τόσο το ραβδί το οποίο εκείνη κρατούσε. Δε θα την άφηνε να τον καβαλήσει τόσο εύκολα, είχε συμπεράνει η Λάρνια. Και της άρεσε αυτή η πρόκληση. Δεν ήταν όπως με τη Γιάαμκα, που είχαν ουσιαστικά μεγαλώσει μαζί οι δυο τους. Ήταν σαν να προσπαθούσε να δαμάσει μια μαύρη θύελλα με αστραφτερά γαλανά μάτια, όλο ευέλικτους μύες, νύχια, και δόντια. Την είχε ήδη γρατσουνίσει στο αριστερό χέρι, αφήνοντας μια μεγάλη πορφυρή χαρακιά επάνω στο πράσινο δέρμα της,

απ'το μπράτσο ως τον πήχη. Η Λάρνια ήταν τώρα ντυμένη μόνο με το πέτσινο αμάνικο πανωφόρι της, ένα μαύρο παντελόνι, καφετιές μπότες ως το γόνατο, και γάντια. Ιδρώτας κυλούσε επάνω της.

«Λάρνια...» είπε ο Φριτς μπαίνοντας την αίθουσα.

«Μην πλησιάζεις, Κοντέ. Δαγκώνει.» Κρατούσε το ραβδί της και με τις δύο γροθιές, ενώ ο Νίσκαν το είχε ανάμεσα στα δόντια του και προσπαθούσε να τη σπρώξει. Εκείνη τον ανάγκασε να γονατίσει μπροστά της, να λυγίσει τα πόδια του. Κι ο μεγάλος γάτος έμοιαζε να έχει αρχίσει να σέβεται τη δύναμή της. Τα δόντια του ξεκαρφώθηκαν από το ταλαιπωρημένο ξύλο. Η αναπνοή του ακουγόταν δυνατή. Έβγαλε ένα διαπεραστικό σύριγμα.

Η Λάρνια τράβηξε ένα κομμάτι κρέας από τη δερμάτινη τσάντα που κρεμόταν λοξά από τον ώμο της και το πέταξε στο δάπεδο, μπροστά στον Νίσκαν. Εκείνος άρχισε να το τρώει πεινασμένα, γλείφοντας κάθε τόσο τα μούσια του.

«Πού το βρήκες το συμπαθητικό γατί, Λάρνια;» ρώτησε ο Φριτς, διατηρώντας απόσταση ασφαλείας.

«Μου το έδωσε ένα άτομο που δεν το ήθελε. Δεν ήξερε τι να το κάνει. Του έμοιαζε άγριο.»

«Το γνωρίζουμε κι εμείς αυτό το άτομο;»

«Δεν είμαι σίγουρη, δε νομίζω. Ήταν ένας τύπος που μου τον ανέφερε η Λία η Πονηρή. Φρεντ Μορκέντω τον λένε. Τον έχεις ακουστά;»

«Μάλλον όχι. Η Λία σ'τον ανέφερε, είπες; Πότε;»

«Τις προάλλες, που έκανα μια βόλτα στους δρόμους μαζί με τον Θόρινταλ.» Δεν έμοιαζε νάχει αμφιβολία ότι ο σαμάνος θα την υποστήριζε.

«Μάλιστα,» είπε ο Φριτς· και ρίχνοντας μια ματιά στον Νίσκαν: «Ελπίζω μόνο να μη μας φάει όλους εδώ μέσα.»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Λάρνια, βγάζοντας το ένα της γάντι κι απλώνοντας το χέρι της για να χαϊδέψει τον γάτο στη ράχη – ο οποίος δεν έφερε αντίσταση. «Θα τα πάμε μια χαρά με τον Νίσκαν. Είμαι σίγουρη.»

«Γρρρρ,» έκανε ο μεγάλος γάτος ενώ τελείωνε το κρέας του.

Ο Θόρινταλ σκέφτηκε: *Αναρωτιέμαι αν ποτέ θα καταλάβει κανείς ότι κάποιοι πίνακες, μυστηριωδώς, λείπουν από την Τεχνοθήκη...* Κι επίσης αναρωτιόταν αν ο Σκέλεθρος και η Τζουλιάνα θα υποπτεύονταν κάτι,

μόλις μάθαιναν για τη μεγάλη γάτα η οποία είχε, όλως τυχαίως, εμφανιστεί την ίδια νύχτα που ο Θόρινταλ είχε πάρει έναν πίνακα της Γραμμικής Σχολής...

/8\

Το φουσάτο του Αλυσσοδεμένου Ποιητή συνεχίζει τον κατακτητικό του αγώνα· ο Βόρκεραμ-Βορ συγκεντρώνει τις δυνάμεις του για να αμυνθεί, παρότι βλέπει ότι τα πράγματα είναι δύσκολα, και δίνει μια συμβουλή στον Όρπεκαλ-Λάντι· η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ μιλάνε για έναν Οίκο προτού μπλεχτούν στο πολεμικό χάος· μισή πολυκατοικία γκρεμίζεται πάνω στο θωρακισμένο άρμα των Εκλεκτών ενώ ένας επικίνδυνος εχθρός ζυγώνει· ένας μεταλλικός γίγαντας πέφτει· θυγατέρες κινούνται μέσα σ'έναν καταστροφικό λαβύρινθο: παραπλάνηση, μια παγίδα· απειλώντας με δύο βόμβες στα χέρια...

Το απόγευμα, κάλεσαν τηλεπικοινωνιακά τον Βόρκεραμ-Βορ για να τον ειδοποιήσουν ότι η επίθεση του Αλυσσοδεμένου Ποιητή είχε ξεκινήσει. Αλλά, πραγματικά, δεν χρειαζόταν κανένας να τον ειδοποιήσει: ο θόρυβος από τους πυροβολισμούς και τις εκρήξεις έφτανε ως εδώ, στα κεντρικά της Μονότροπης. Οι πάντες είχαν καταλάβει ότι οι ορδές του Κάδμου Ανθοτέχνη δεν θα περίμεναν ως αύριο για να συνεχίσουν την κατάκτηση της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.

«Το ακούμε, Δράστη,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ στον πομπό του. «Το ακούμε.»

«Έρχονται και από την Απλωτή και από τη Χτυπημένη, αρχηγέ,» είπε ο πιλότος.

«Είμαστε έτοιμοι.»

Ο Βόρκεραμ τερμάτισε την τηλεπικοινωνία και στράφηκε στη Ζιλκάμα'μορ, καθώς στέκονταν έξω από το εξάτροχο μεταβαλλόμενο φορτηγό των Εκλεκτών που πριν από λίγο είχαν φέρει από το εργοστάσιο στην Όκιλμερ όπου είχαν γίνει οι επισκευές στον μηχανισμό μεταβλητότητάς του, στη θωράκιση, και σε ό,τι άλλο χρειαζόταν.

«Είναι όλα εντάξει, μάγισσα;»

Η Ζιλκάμα κατένευσε. «Απ'ότι μπορώ να καταλάβω, ναι. Δεν πρέπει να χέι πρόβλημα στη μεταμόρφωση πλέον.»

Κοντά τους, αντίκρυ στο Πολιταρχικό Μέγαρο, στέκονταν ο Μάικλ Παγοθραύστης, ο Ζαχαρίας ο Πικρός, ο Λεονάρδος Άνταλμιρ, η Λητώ και η Ερμιόνη, και μερικοί άλλοι Εκλεκτοί. Λίγο παραδίπλα ήταν η Άνμα, η Ολντράθα, η Νορέλτα-Βορ, και η Φοριντέλα-Ράο, γύρω από το πρόσφατα επισκευασμένο τετράκυκλο όχημα της Άνμα.

Ο Βόρκεραμ-Βορ πρόσταξε: «Πηγαίνετε να ενεργοποιήσετε τις μηχανές του. Ξεκινάμε για το μέτωπο.»

Ο Μάικλ, ο Λεονάρδος, ο Ζαχαρίας, και η Ζιλκάμα'μορ μπήκαν στο εξάτροχο μεταβαλλόμενο όχημα. Ο Βόρκεραμ κάλεσε με τον πομπό του κάποιους άλλους μισθοφόρους της Μονότροπης για να τους πει προς ποιες θέσεις να κατευθυνθούν.

Ύστερα, επικοινωνήσε με την Ευμενίδα Νοράλνω στην Όκιλμερ. «Έχει ξεκινήσει επίθεση κι από κει, Ευμενίδα;»

«Ναι. Μας χτυπάνε από βορρά και ανατολή. Και λυπάμαι που το λέω αυτό, αρχηγέ, αλλά φοβάμαι ότι δεν θα μπορούμε να τους κρατάμε μακριά για πολύ.»

«Αν δείτε πως δεν αντέχετε, υποχωρήστε προς Μονότροπη.» Κι ελπίζω να είμαστε ακόμα εδώ, πρόσθεσε νοερά.

«Έγινε,» αποκρίθηκε η Ευμενίδα, κι έπειτα η τηλεπικοινωνία τους τερματίστηκε.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι σταμάτησε το τετράκυκλο όχημά του παραδίπλα και βγήκε μαζί με δύο σωματοφύλακες. Δεν βρισκόταν εδώ το μεσημέρι μετά την άφιξη των δυνάμεων από την Α' Κατωρίγια Συνοικία· είχε φύγει από το Πολιταρχικό Μέγαρο, είχε πάει στο σπίτι του, στη Σωσμένη (ό,τι είχε απομείνει από τη Σωσμένη ύστερα από τη μεγάλη καταστροφή), για να δει την οικογένειά του και να ξεκουραστεί λίγο· αλλά τώρα είχε επιστρέψει.

Λάθος του, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ. Δεν μπορεί να κάνει τίποτα εδώ.

«Όρπεκαλ,» είπε, βλέποντας τον να έρχεται προς το μέρος του.

«Ξεκίνησε η επίθεση...»

«Το ξέρω. Φεύγουμε τώρα για να τους αντιμετωπίσουμε. Αλλά εσύ δεν έπρεπε να είσαι εδώ.»

«Πού να είμαι μια τέτοια ώρα;»

«Αντιλαμβάνεσαι ότι μπορεί, ως το βράδυ, το Πολιταρχικό Μέγαρο να έχει πέσει στα χέρια του Ποιητή;»

«Νόμιζα ότι αυτό ακριβώς ήταν που θα προσπαθούσες να αποτρέψεις, Βόρκεραμ!» έκανε απότομα ο Όρπεκαλ-Λάντι, ατενίζοντάς τον σαν όλα όσα είχαν συμβεί τελευταία να ήταν από δικό του φταίξιμο.

Ο Βόρκεραμ δεν τον παρεξηγούσε. *Είναι πιεσμένος, φοβισμένος...* «Θα το προσπαθήσω. Αλλά δεν δίνω καλές πιθανότητες επιτυχίας-»

«Αν ξεκινάς έχοντας στο μυαλό σου την *αποτυχία*, μα τον Κρόνο-!»

«Δεν ξεκινάω έχοντας στο μυαλό μου *τίποτα*, Όρπεκαλ. Σου λέω τι βλέπω. Θα ήταν ηλίθιο να σου κρύψω την αλήθεια. Απλά θα πιανόσουν απροετοίμαστος. Σε προειδοποιώ για να ξέρεις τι μπορεί να συμβεί.»

Ο Όρπεκαλ-Λάντι πήρε μια βαθιά ανάσα για να καλμάρει τα νεύρα του. *Ακριβώς ό,τι είπα κι εγώ στη Μπριζίτ*, σκέφτηκε. Είχε ζητήσει από τη γυναίκα του να είναι έτοιμη για το χειρότερο, έτοιμη να πάρει τα παιδιά τους και να φύγει – ακόμα και χωρίς εκείνον – αν οι δυνάμεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή νικούσαν: να μη μείνει εδώ, σε μια κατακτημένη συνοικία, να πάει στη Φιλήκη. Η Μπριζίτ δεν ήθελε ούτε να το ακούσει – την τρόμαζε και μόνο η σκέψη. Του είχε ζητήσει – ξανά, όπως χτες τη νύχτα, μέσα στο Γραφείο του Πολιτάρχη – να έρθει να τη βρει μόλις έβλεπε ότι ο εχθρός νικούσε, ώστε να φύγουν όλοι μαζί από τη Β' Κατωρίγια Συνοικία, να μην την αφήσει μόνη της με τα παιδιά. Και μετά, τον είχε φιλήσει δυνατά, και τα φιλιά τους είχαν συνεχιστεί, και είχαν κάνει έρωτα, απεγνωσμένα, επάνω στο κρεβάτι τους, σαν η Μπριζίτ να πίστευε ότι έτσι θα τον παρακινούσε να έρθει πιο γρήγορα κοντά της σε περίπτωση που τα πράγματα πήγαιναν άσχημα. Γαντζωνόταν στο σώμα του λες και ήθελε να μείνει εκεί για πάντα, κολλημένη στο δέρμα του, ένα μ'εκείνον.

«Ναι,» αποκρίθηκε τώρα ο Όρπεκαλ στον Βόρκεραμ-Βορ. «Αλλά ο σκοπός είναι να *κρατήσουμε τη συνοικία*.»

«Αυτός ήταν ο σκοπός *εξαρχής*,» αποκρίθηκε εκείνος. «Αλλά ήδη το μεγαλύτερό της μέρος έχει πέσει στα χέρια του Ποιητή.» Και βάδισε ως μια πόρτα του εξάτροχου φορτηγού των Εκλεκτών. Ανέβηκε και, γυρίζοντας για να κοιτάξει τον Όρπεκαλ-Λάντι πάνω απ'τον ώμο του, είπε: «Καλύτερα να φύγεις από δω, Όρπεκαλ. Να επιστρέψεις στη Σωσμένη. Η οικογένειά σου σε χρειάζεται περισσότερο από εμάς. Δε μπορείς να προσφέρεις τίποτα πια στη Μονότροπη.»

«Δεν είναι οι άλλοι πολιτικοί στο Μέγαρο;» Ο Όρπεκαλ-Λάντι έριξε μια ματιά προς το μεγάλο οικοδόμημα.

«Μερικοί μόνο. Οι υπόλοιποι δεν ξέρω πού έχουν εξαφανιστεί και, αυτή τη στιγμή, δε μ'ενδιαφέρει.» Ο Βόρκεραμ-Βορ μπήκε στο εσωτερικό του εξάτροχου θωρακισμένου φορτηγού, και η Ολντράθα τον ακολούθησε.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι στεκόταν ανάμεσα στους δύο σωματοφύλακές του και κοίταζε καθώς το μεταβαλλόμενο όχημα άλλαζε μορφή μπροστά του, μετατρέποταν σε ερπυστριοφόρο άρμα με κανόνια και φλογοβόλα, και ξεκινούσε να κινείται.

Η Άνμα, η Νορέλτα-Βορ, και η Φοριντέλα-Ράο, έχοντας ήδη επιβιβαστεί στο τετράκυκλο της πρώτης, ακολούθησαν το μεταβαλλόμενο όχημα των Εκλεκτών καθώς έφευγε μπροστά από το Πολιταρχικό Μέγαρο.

Τα σημάδια της Πόλης δεν προμήνυαν τίποτα καλό για τους υπερασπιστές της Β' Κατωρίγιας, έβλεπαν κι οι δύο θυγατέρες.

Η Άνμα, ρίχνοντας μια ματιά απ'τον καθρέφτη της καθώς οδηγούσε, είπε: «Δε νομίζω ότι θ'ακολουθήσει τη συμβουλή του.»

«Ποιος; Ποια συμβουλή;» ρώτησε η Νορέλτα, καθισμένη δίπλα της. (Η Φοριντέλα ήταν στο πίσω κάθισμα, παρέα με αρκετά όπλα και, φυσικά, έχοντας από κοντά το Απολλώνιο σπαθί της – για γούρι ίσως, υπέθετε η Νορέλτα.)

«Ο Όρπεκαλ. Τη συμβουλή του Βόρκεραμ.» Τους είχαν ακούσει να μιλάνε πριν από λίγο.

«Νομίζεις ότι θα μείνει εδώ;»

«Δεν τον είδα να φεύγει, πάντως.» Και τώρα δεν μπορούσε πια να τον δει καθόλου απ'τον καθρέφτη της· είχαν στρίψει και η μπροστινή μεριά του Πολιταρχικού Μεγάρου δεν φαινόταν.

«Κανονικά,» είπε η Νορέλτα-Βορ, «όλοι θα έπρεπε να έχουν αρχίσει να φεύγουν από εδώ. Δεν πρόκειται να κρατήσουμε τη συνοικία, Άνμα· δεν το βλέπουν; Μόνο εμείς το βλέπουμε;»

«Ο ξάδελφός σου είμαι βέβαιη πως το βλέπει, Αδελφή μου, αλλά δεν είναι από τους ανθρώπους που τα παρατάνε εύκολα. Όχι χωρίς νάχουν πολεμήσει πρώτα.

»Μου μοιάζει σ'αυτό,» πρόσθεσε. «Δεν είναι σαν τους συνηθισμένους του Οίκου σας.»

Η Νορέλτα τη λοξοκοίταξε. «Γιατί, πώς είναι οι 'συνηθισμένοι' Βόρ'νοθοροκ, δηλαδή;»

«Καθάρματα, βασικά.»

«Καθάρματα;»

«Αυτό έχω συμπεράνει από τις περιπλανήσεις μου στην Πόλη, Νορέλτα. Εκμεταλλευτές είναι και, γενικά... καθάρματα. Με το συμπάθιο.»

«Ευχαριστώ, Αδελφή μου.»

«Την αλήθεια λέω.»

«Μάλλον δεν μας ξέρεις και τόσο καλά.»

«Ίσως. Αλλά ένας από εσάς ήταν με τους Ανθρωποκλέφτες! Ο Βόρντικαλ-Βορ. Δεν είμαι σίγουρη αν είναι ακόμα ζωντανός, αφού τον χτύπησα κατακέφαλα με μια ενεργειακή ριπή.»

«Ο Οίκος μας είναι απλωμένος παντού στη Ρελκάμνια, Άνμα. Επειδή έτυχε να συναντήσεις έναν που-»

«Αυτή δεν ήταν η μόνη περίπτωση.»

«Τέλος πάντων!» γρύλισε η Νορέλτα, αν και γνώριζε πως η Άνμα είχε δίκιο σε μεγάλο βαθμό. Οι συγγενείς της, όντως, ήταν αρκετά εκμεταλλευτές και παλιάνθρωποι κατά περίπτωση. Όχι όλοι, βέβαια· αλλά πολύ περισσότεροι απ'ό,τι η Νορέλτα θα ήθελε.

Δεν είχε πλέον και πολλές επαφές μαζί τους.

Ύστερα, οι δύο θυγατέρες δεν είχαν χρόνο για άλλες κουβέντες σχετικά με Οίκους ευγενών, ή οτιδήποτε άλλο, γιατί έφτασαν στο μέτωπο, εκεί όπου γίνονταν οι συγκρούσεις ανάμεσα στους υπερασπιστές της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας και στις δυνάμεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή.

Οι δρόμοι ήταν σαν να είχαν βγει από κακό όνειρο του Σκοτοδαίμονος, γεμάτοι καπνούς, φωτιές, συντρίμια, και πτώματα. Κανόνια βρυχιόνταν εξαπολύοντας θανατηφόρες οβίδες· μικρότερα πυροβόλα σύριζαν σαν λυσσασμένα ερπετά· ρουκετοβόλα έφτυναν καταστροφικές ρουκέτες με φλογερές ουρές· τροχοί και ερπύστριες μούγκριζαν πάνω στα πλακόστρωτα, σπάζοντας κομμάτια και θραύσματα από κάτω τους· μαχητικά αεροπλάνα ούρλιαζαν περνώντας γρήγορα πάνω από ταράτσες ή ανάμεσα από πολυκατοικίες, ρίχνοντας βόμβες· ελικόπτε-

ρα σπάθιζαν τον αέρα με τους έλικές τους. Κραυγές και ουρλιαχτά αντηχούσαν πανταχόθεν.

Ευτυχώς, η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ δεν διέκριναν καμια ενέδρα για τον Βόρκεραμ, τίποτα που θα μπορούσε να ήταν στημένο από την Κορίνα.

Όχι πως η Κορίνα πραγματικά χρειαζόταν να στήσει οτιδήποτε εδώ. Ο ίδιος ο Χάροντας, ο Ανόφθαλμος, ο καταραμένος γιος του Κρόνου, είχε απλώσει παντού τα δίκτυα του σε τούτους τους δρόμους.

Η Άνμα, για κάποιο λόγο, θυμήθηκε τη Φοίβη, τη Νύφη του Χάροντα, την οποία είχε συναντήσει παλιότερα και είχε έρθει σε σύγκρουση μαζί της. *Ναι, αυτή θα ταίριαζε εδώ, η δαιμονισμένη σκύλα*, σκέφτηκε, καθώς οδηγούσε το τετράκυκλό της ανάμεσα από τις εκρήξεις και τους καπνούς, αποφεύγοντας τους εχθρούς όσο περισσότερο μπορούσε.

Η Φοριντέλα-Ράο, έχοντας ετοιμάσει ένα φορητό ρουκετοβόλο, έβαλλε από τα πίσω παράθυρα του οχήματος με κάθε ευκαιρία που της παρουσιαζόταν.

Η Νορέλτα-Βορ είχε στα χέρια της ένα κοντό τουφέκι, μα δεν το είχε χρησιμοποιήσει ακόμα, και ήλπιζε να μην της χρειαζόταν.

Ο Βόρκεραμ-Βορ, παρακολουθώντας την κατάσταση μέσα από το μεταβαλλόμενο ερπυστριοφόρο των Εκλεκτών και ακούγοντας τις αναφορές που έρχονταν στον πομπό του, καταλάβαινε πως τα πράγματα ήταν άσχημα. Πολύ άσχημα. *Αν καταφέρουμε να τους κρατήσουμε μακριά από τη Μονότροπη απόψε, θα είναι θαύμα*, σκέφτηκε. Εκτός αν ερχόταν βοήθεια από τη Φιλήκοη. Αλλά, έτσι όπως είχε μιλήσει ο Όρπεκαλ για την απάντηση της Αμάντας Πολύεργης, ο Βόρκεραμ δεν είχε και πολλές ελπίδες ότι θα συνέβαινε αυτό.

Ευτυχώς που, τουλάχιστον, έχουμε μαζί μας κάποιες από τις ενισχύσεις που μας έστειλε ο Χορονίκης. Δεν βρίσκονταν εδώ, στη Μονότροπη, όλες οι δυνάμεις που είχαν έρθει από την Α' Κατωρίγια Συνοικία. Το ένα τρίτο τους είχε μείνει στη Φυτευτή, μη μπορώντας να διασχίσει την περιοχή της μεγάλης καταστροφής, και το ένα από τα τρία μεγάλα ελικόπτερα της Α' Κατωρίγιας είχε καταρριφθεί από το σμήνος του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Οι υπόλοιποι μαχητές ήταν τώρα με τους υπερασπιστές της Β' Κατωρίγιας. Αλλά ο Βόρκεραμ αμφέβαλλε ότι αποτε-

λούσαν ικανοποιητικό αντίβαρο μπροστά στις ορδές του Αλυσοδεμένου Ποιητή, που περιλάμβαναν συμμορίες από διάφορες συνοικίες, μισθοφόρους και τυχοδιώκτες κάθε είδους, και μαχητές από την Α' Ανωρίγια Συνοικία.

Αν ο πόλεμος με τους κουρσάρους των Ήμερων Συνοικιών δεν είχε αποδυναμώσει τη Β' Κατωρίγια... κι αν η μεγάλη καταστροφή δεν είχε συμβεί... Ναι, αν κυρίως η μεγάλη καταστροφή δεν είχε συμβεί, τώρα οι στρατοί του Ποιητή δεν θα είχαν καταλάβει το μεγαλύτερο μέρος της Β' Κατωρίγιας· ο Βόρκεραμ ήταν βέβαιος γι' αυτό. Βρήκαν την ευκαιρία και μας επιτέθηκαν. Μας όρμησαν στην πιο αδύνατη στιγμή μας. Όχι τυχαία, αναμφίβολα. Κι εκείνος το ίδιο θα είχε κάνει, αν ήταν στη θέση τους. Θα είχε χτυπήσει τον εχθρό όταν ήταν πιο αδύναμος.

Αλλά τώρα δεν είχε νόημα να σκέφτεται πώς θα μπορούσαν να ήταν τα πράγματα υπό διαφορετικές συνθήκες. Τώρα έπρεπε να πολεμήσει όσο καλύτερα μπορούσε, μήπως και από θαύμα κρατούσαν τη Μονότροπη και μήπως – επιτέλους – η Πολιτάρχης της Φιλήκοης έστελνε αύριο ενισχύσεις.

Ακόμα και οι ορδές του Ποιητή πρέπει κάποτε να κουραστούν αν αποδειχτούμε αρκετά σθεναροί στην άμυνά μας.

Ρουκέτες χτύπησαν μια πολυκατοικία δίπλα από το ερπυστριόφоро του Βόρκεραμ-Βορ, διαλύοντας μια ολόκληρη μεριά της. Σπασμένοι τοίχοι, κρύσταλλα, μπαλκόνια, και μέταλλα έπεσαν, μαζί με κομμάτια από μια μικρή γέφυρα. Πλάκωσαν το θωρακισμένο όχημα των Εκλεκτών, τραντάζοντας όλους όσους βρίσκονταν στο εσωτερικό του.

«Γαμώ τις μάνες του Σκοτοδαίμονος που τους γέννησαν!» μούγκρισε ο Ζαχαρίας ο Πικρός, καθώς έβλεπαν τα παράθυρά τους να κλείνουν από τα συντρίμια ολόγυρά τους.

«Έχουμε ζημιές;» ρώτησε ο Βόρκεραμ.

«Δε βλέπω τίποτα το ιδιαίτερο, αρχηγέ,» αποκρίθηκε ο Λεονάρδος Άνταλμιρ, κοιτάζοντας τις ενδείξεις στην κονσόλα μπροστά του.

«Δεν υπάρχει λόγος γ' ανησυχία,» είπε ο Μάικλ Παγοθραύστης, που οδηγούσε το όχημα· και έβαλε τις ερπύστριες σε έντονη δραστηριότητα. Μηχανικά μούγκρητά και ήχοι θραύσεις ακούστηκαν, καθώς και θόρυβοι σαν από μετακίνηση μυριάδων μεταλλικών ερπετών επάνω

στη θωράκιση του άρματος. Τα συντρίμμια φάνηκαν να κινούνται έξω από τα παράθυρα...

...και ύστερα το ερπυστριοφόρο άρμα ήταν ξανά ελεύθερο.

«...Αρχηγέ;» ήρθε η φωνή του Δράστη Λαοκράτη από το τηλεπικοινωνιακό σύστημα του οχήματος, μέσα από παράσιτα. «Παγοθραύστη;»

«Ζωντανοί είμαστε ακόμα, όπως σίγουρα βλέπεις, πιλότε,» αποκρίθηκε ο Μάικλ. «Χρειάζεται κάτι περισσότερο από μια τέτοια μαλακία για να μας θάψει!»

«Δε σας καλώ γι' αυτό. Ένα πολύ μεγάλο και επικίνδυνο όχημα έρχεται προς το μέρος σας. Σαν κινητό οχυρό είναι, και γύρω του περιφέρονται πολλά άλλα οχήματα. Το έχω ξαναδεί· πρέπει μέσα του νάναι τίποτα σημαντικοί αρχηγοί του εχθρού. Ίσως ο ίδιος ο καταραμένος Ποιητής.»

«Από πού έρχονται, Δράστη;» ρώτησε ο Βόρκεραμ.

«Από τη λεωφόρο στ' αριστερά σας.»

«Πήγαινε προς τα εκεί,» είπε ο Βόρκεραμ στον Μάικλ, κι εκείνος οδήγησε το ερπυστριοφόρο άρμα προς τη στροφή που φαινόταν μερικά μέτρα αντίκρου τους. Φτάνοντας, είδαν μια λεωφόρο να ανοίγεται και ένα όχημα να έρχεται βαδίζοντας επάνω σε τέσσερα μεγάλα μηχανικά πόδια που βροντούσαν στο πλακόστρωτο. Γύρω του ήταν άλλα, μικρότερα οχήματα – τετράκυκλα και δίκυκλα – όλα θωρακισμένα, όλα πολεμικά.

Ο Δράστης είχε δίκιο, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ-Βορ: κάποιος σημαντικός πρέπει να βρισκόταν μέσα σ' αυτό το μικρό κινητό οχυρό.

Τα οχήματα που έρχονταν από τη λεωφόρο, αντικρίζοντας το ερπυστριοφόρο των Εκλεκτών, άνοιξαν πυρ· και οι Εκλεκτοί στο εσωτερικό του άρματος ανταπέδωσαν με τα οπλικά του συστήματα. Εκρήξεις και καπνοί γέμισαν τον μεγάλο δρόμο· λάμψεις, οβίδες, ρουκέτες...

Αλλά το μεταβαλλόμενο όχημα του Βόρκεραμ-Βορ δεν ήταν μόνο του ενάντια σ' όλους αυτούς· αμέσως κι άλλα οχήματα μαζεύτηκαν γύρω του για να το υποστηρίξουν: οχήματα των Εκλεκτών και των υπόλοιπων υπερασπιστών της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας – μισθοφόρων και φρουρών.

Ωστόσο, υστερούσαν συγκριτικά με τους αντιπάλους τους. Υστερούσαν σε πλήθος, αν όχι σε οτιδήποτε άλλο. Και το κινητό οχυρό έφερε και ενεργειακό κανόνι το οποίο δεν δίσταζε να χρησιμοποιήσει. Η

πρώτη του ριπή αστόχησε ξυστά το ερπυστριοφόρο των Εκλεκτών (χάρη στους ελιγμούς του Μάικλ επάνω στην πλατιά λεωφόρο): η επόμενη χτύπησε ένα τετράκυκλο της Φρουράς, διαπερνώντας το πέρα για πέρα: η επόμενη κατέστρεψε ένα μισθοφορικό δίκυκλο, μετατρέποντας τους αναβάτες του σε στάχτη.

Ο Ζαχαρίας ο Πικρός είπε: «Αυτό είναι το όχημα που μας έριξε ενεργειακή ριπή και χτες βράδυ, αρχηγέ, όταν είχαμε μορφή ελικοπτέρου. Εξαιτίας του έπαθε ζημιά ο μηχανισμός μεταβλητότητας.»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ παρατηρώντας το τετράποδο κινητό οχυρό. «Ναι, αυτό πρέπει να ήταν.» Δεν είχε προλάβει να το δει και πολύ καλά τότε, και ήταν νύχτα. Ο Ζαχαρίας ήταν πάλι που το είχε δείξει: εκείνος πρέπει να το είχε δει καλύτερα από όλους τους. *Αν δεν μας είχε προειδοποιήσει εγκαίρως, ίσως να είχαμε σκοτωθεί.*

«Ετοιμάστε ενεργοβολίδα,» πρόσταξε ο Βόρκεραμ. «Ας δούμε πώς πέφτει όταν σπάει ένα από τα πόδια του!»

«Το καλύτερο που είπες από τότε που ξεκίνησε τούτη η μάχη, αρχηγέ!» μειδίασε ο Μάικλ, πατώντας το κουμπί που έβαζε σε λειτουργία ετοιμότητας την ενεργοβολίδα στη μπροστινή μεριά του άρματος. Συγχρόνως, άρχισε να το οδηγεί μέσα από τους καπνούς και τις εκρήξεις. Ανάμεσα από τα εχθρικά οχήματα. Οι άλλοι Εκλεκτοί στο εσωτερικό του χρησιμοποιούσαν τα οπλικά του συστήματα για να χτυπάνε τους εχθρούς: οβίδες και φλόγες εκτοξεύονταν, ενώ και οι ίδιες οι μεγάλες ερπύστριες αποτελούσαν καταστροφικό όπλο ενάντια στα οχήματα που ήταν λίγο πιο μικρά από το άρμα των Εκλεκτών, ή ακόμα και στο μέγεθός του.

Μπροστά του η ετοιμασμένη ενεργοβολίδα έτριζε και λαμπύριζε... και τώρα το άρμα πλησίαζε το κινητό οχυρό από δίπλα. Δεν ήταν και πολύ μικρότερο από αυτό. Το εχθρικό όχημα το περνούσε στο ύψος για κανένα, δυο μέτρα, και στο μήκος άλλο τόσο, περίπου.

Μέσα στον χαλασμό το πλήρωμά του μάλλον δεν είχε αντιληφτεί ότι το ερπυστριοφόρο των Εκλεκτών είχε βρεθεί έτσι γρήγορα κοντά τους, γιατί τώρα μόλις έστρεφαν τα όπλα τους για να το χτυπήσουν. Αλλά τώρα ήταν αργά. Τώρα το άρμα βρισκόταν πλάι τους σχεδόν – και εξαπέλυσε την ενεργοβολίδα.

Ο μετρητής της ενέργειας στην κονσόλα δίπλα στον Μάικλ Παγο-θραύστη έπεσε απότομα, κι εκείνος φώναξε: «Φιάλες! Βάλτε καινούργιες φιάλες – αμέσως!» Συγχρόνως, η ενέργεια που είχε εκτοξευτεί χτυπούσε το κινητό οχυρό στο πίσω δεξί πόδι, και το έσπαγε.

Το ψηλό όχημα τραντάχτηκε ολόκληρο, και έγειρε προς τη μεριά των Εκλεκτών.

Ο Μάικλ έστριψε το ερπυστριοφόρο, αναπτύσσοντας όσο περισσότερη ταχύτητα μπορούσαν να αναπτύξουν οι ερπύστριες – πάντα πιο αργοκίνητες από τους τροχούς.

Το κινητό οχυρό κατέρρευσε πίσω από τους Εκλεκτούς με μεγάλο κρότο και σηκώνοντας σύννεφα σκόνης, χτυπώντας, με την πτώση του, μόνο τα νώτα του ερπυστριοφόρου άρματος. Ο Βόρκεραμ, η Ολντράθα, και οι άλλοι στο εσωτερικό του ταρακουνηθήθηκαν άγρια.

«Ζημιές;» ρώτησε ο πρώτος.

«Τίποτα, αρχηγέ,» αποκρίθηκε ο Λεονάρδος Άνταλμιρ κοιτάζοντας τις ενδείξεις σε μια κονσόλα. «Μόνο λιγάκι την πισινή μας θωράκιση πρέπει να στραπατσάρισε.»

Ύστερα άρχισαν να δέχονται ριπές από παντού γύρω· τα μέταλλα του άρματός τους κουδούνιζαν σαν να τα χτυπούσε θανατηφόρο χαλάζι. Και ο Βόρκεραμ πρόσταξε να απομακρυνθούν – *τώρα!* Και μέσω του εσωτερικού επικοινωνιακού διαύλου είπε στη Ζιλκάμ'μορ να τους δώσει τη μορφή ελικοπτέρου.

Καθώς ο Μάικλ οδηγούσε το ερπυστριοφόρο μέσα από το φονικό χάος που είχαν εξαπολύσει οι εχθροί εναντίον του, το όχημα μεταβαλλόταν, *άλλαζε*: το σχήμα του γινόταν αεροδυναμικό, δύο μεγάλοι έλικες παρουσιάζονταν από πάνω του, οι ερπύστριές του βούλιαζαν μέσα στα μέταλλα των πλευρών του σαν να ήταν ξαφνικά ημίρρευστα. Οι ζημιές που το άρμα είχε δεχτεί κατά τη συμπλοκή και πιο πριν, όταν εκείνο το τμήμα της χτυπημένης πολυκατοικίας έπεσε πάνω του, υπήρχαν τώρα και στο ελικόπτερο κατ'αναλογία. Τίποτα δεν χανόταν όταν ένα μεταβαλλόμενο όχημα άλλαζε μορφή.

Το αεροσκάφος υψώθηκε πάνω από τον δρόμο καθώς οι έλικές του περιστρέφονταν γρήγορα, βουίζοντας και διαλύοντας τους καπνούς και τη θολούρα ολόγυρά του. Τα εχθρικά οχήματα εξακολουθούσαν να το βάλλουν, αλλά αυτό τα χτύπησε με τα όπλα του και έφυγε, πετώ-

ντας ανάμεσα από τις ψηλές πολυκατοικίες για να χαθεί σύντομα πίσω τους.

«Το ερπυστριοφόρο έχει έρθει κοντά μας, αρχηγέ!» είπε ξαφνικά ο Άλβερακ των Μικρών Γιγάντων, ο υπαρχηγός της Καρζένθα-Σολ. «Από τα δεξιά!» Έδειξε από ένα παράθυρο.

«Χτυπήστε το, τώρα!» πρόσταξε η Καρζένθα βλέποντας τις ενέργειες που πάλλονταν στη μπροστινή του μεριά – μια προετοιμασμένη ενεργοβολίδα. Ένα όπλο που πολλοί θεωρούσαν σπάταλο σε ενέργεια και βαρβαρικό σε νοοτροπία· αλλά έκανε, ομολογουμένως, καταστροφική δουλειά όταν ήσουν κοντά στον στόχο και δεν σε ενδιέφερε να σημάδεψεις προσεχτικά. «Χτυπήστε το!»

Αλλά ήταν πολύ αργά. Η ενεργοβολίδα εκτοξεύτηκε. Ένας πανίσχυρος κρότος αντήχησε, κάνοντας τα κεφάλια όλων τους να κουδουνίσουν.

Καθώς το μεγάλο όχημα έγερνε, ο Κάδμος προσπάθησε να κρατηθεί στο κάθισμά του. Τα χέρια του γλίστρησαν και κουτρουβάλησε–

(Σε μεγάλους κινδύνους, στου Χάροντα τα φονικά τα δάχτυλα κοντά, μας οδηγεί ο αγώνας για τη λευτεριά, μουρμούριζε ξαφνικά το ποιητικό δαιμόνιο μες στο μυαλό του· μα ποτέ – ποτέ! – δεν θα 'ποκύψουμε, ξέροντας πως το δίκιο στο πλευρό μας είναι! Των τυράννων μας το τέλος θα είμαστε!)

–καταλήγοντας σε μια γωνία, βάζοντας τον πήχη του μπροστά του για να μη χτυπήσει το κεφάλι του στα μέταλλα.

Ακόμα ένα ισχυρό τράνταγμα. Αλλά αυτό, σίγουρα, όχι από έκρηξη. Αυτό ήταν από την πτώση του κινητού οχυρού, καταλάβαινε ο Κάδμος. Ήταν από την απότομη πρόσκρουσή του πάνω στο οδόστρωμα.

Γύρω του ο Αλυσοδεμένος Ποιητής έβλεπε πεσμένους Μικρούς Γίγαντες, και– Πού ήταν η Καρζένθα; Πού–;

Εκεί!

Είχε ήδη σηκωθεί στο ένα γόνατο και μιλούσε στον τηλεπικοινωνιακό πομπό της, πρόσταζε να έρθουν να τους βοηθήσουν. Να χτυπήσουν όλοι αυτό το ερπυστριοφόρο. Να το καταστρέψουν!

Ο Κάδμος σηκώθηκε όρθιος, καθώς κι άλλοι σηκώνονταν. Τα πάντα ήταν γυρισμένα στο πλάι, τώρα – οι κονσόλες, οι οθόνες, τα καθίσμα-

τα, τα παράθυρα – σαν μέσα σε ψυχεδελικό όνειρο. «Τι ζημιές έχουμε;» ρώτησε. «Πώς πέσαμε;»

Ο Άλβερακ τού απάντησε: «Πρέπει να έσπασε το ένα από τα πόδια του οχήματος.» Πλησίασε μια πλαγιαστή κονσόλα, πατώντας ένα πλήκτρο, κοιτάζοντας μια πλαγιαστή οθόνη. «Ναι. Το πίσω δεξί πόδι.» Και μιλώντας μέσω του εσωτερικού επικοινωνιακού διαύλου: «Σολάμνη! Είσαι ακόμα εκεί, στο ενεργειακό κέντρο;»

«Ναι,» αποκρίθηκε η φωνή του μάγου, «αλλά πρέπει να ξανακάνω τη Μαγγανεία Κινήσεως τώρα. Όλοι εντάξει μπροστά; Η αρχηγός, ο ποιητής;»

«Όλοι εντάξει είμαστε. Αλλά το δεξί πίσω πόδι έχει σπάσει. Μπορείς ν'αλλάξεις μορφή χωρίς ένα πόδι;»

«Μάλλον θα ήταν επικίνδυνο. Πρέπει να το ελέγξω–»

«Θα το ελέγξω εγώ,» είπε η Μορτένκα'μορ, που είχε μόλις έρθει στο κέντρο ελέγχου του οχήματος, έχοντας αφήσει τη θέση της στους δέκτες του ενεργειακού κανονιού.

«Τι κάνεις εσύ εδώ;» της είπε η Καρζένθα. «Πήγαινε πίσω στο κανόνι! Λειτουργεί, δεν λειτουργεί;»

«Είμαστε πεσμένοι στο πλάι...»

«Ναι αλλά μπορεί να χρειαστεί να χρησιμοποιήσουμε το κανόνι, ακόμα και πεσμένοι στο πλάι, αν εξακολουθεί να λειτουργεί. Λειτουργεί, έτσι;» ρώτησε πάλι.

«Λειτουργεί,» αποκρίθηκε ο Άλβερακ κοιτάζοντας μια οθόνη.

«Πήγαινε πίσω,» πρόσταξε η Καρζένθα τη Μορτένκα'μορ, κι εκείνη υπάκουσε.

Η Καρζένθα μίλησε στον Σολάμνη μέσω του εσωτερικού διαύλου: «Κάνε έλεγχο να δεις αν μπορούμε ν'αλλάξουμε μορφή.»

«Θα το κάνω. Αλλά, πεσμένοι στο πλάι όπως είμαστε, ακόμα κι αν αλλάξουμε μορφή δεν θα σηκωθούμε.»

«Μα τον Κρόνο!» αναφώνησε η Φοριντέλα-Ράο όταν είδε εκείνη την πολυκατοικία να χτυπιέται από ρουκέτες κι ένα μεγάλο τμήμα της να πέφτει πάνω στο ερπυστριοφόρο των Εκλεκτών.

«Μην ανησυχείς,» είπε η Άνμα, παρατηρώντας τα πολεοσημάδια. «Είναι καλά.»

«Ναι,» συμφώνησε η Νορέλτα-Bor. «Είναι καλά.»

«Ο Μάικλ;» ρώτησε η Φοριντέλα.

«Για όλους τους μιλάμε,» την πληροφόρησε η Άνμα, «όχι μόνο για τον αρχηγό.»

Και, πράγματι, το ερπυστριοφόρο σύντομα βγήκε μέσα από τα συντρίμια (πέτρες μέταλλα κρύσταλλα) παραμερίζοντάς τα με τον όγκο του και τις δυνατές του ερπύστριες. Η θωράκισή του δεν φαινόταν να έχει πάθει σοβαρές ζημιές.

Τώρα προχώρησε προς μια μεγάλη λεωφόρο στ'αριστερά, απόπου οι δύο θυγατέρες διάβαζαν στα πολεοσημάδια ότι κάτι επικίνδυνο και σημαντικό ερχόταν. Κάποιος «γενικός αρχηγός».

Η Άνμα ακολούθησε το ερπυστριοφόρο και αντίκρισαν το κινητό, τετράποδο οχυρό και τα πολεμικά οχήματα γύρω του. Μπλέχτηκαν στη σύγκρουση μαζί με τους υπόλοιπους υπερασπιστές της Β' Κατωρίγίας Συνοικίας και τους εχθρούς τους – η Άνμα οδηγώντας έτσι ώστε ν'αποφεύγει εκρήξεις, οβίδες, και κάθε άλλο κίνδυνο, παρατηρώντας πάντα τα σημάδια της Πόλης· η Φοριντέλα-Ράο πυροβολώντας με το τουφέκι της που έπαιρνε και μικρή ρουκέτα· η Νορέλτα-Bor βάλλοντας με το δικό της κοντό τουφέκι από το μισάνοιχτο αλεξίσφαιρο παράθυρο πλάι της.

Η συμπλοκή είχε ξεκινήσει στη μεγάλη λεωφόρο, μα δεν έμεινε εκεί· σύντομα εξαπλώθηκε σ'όλους τους δρόμους γύρω της: και οι θυγατέρες έχασαν το ερπυστριοφόρο των Εκλεκτών πίσω από τη θολούρα της μάχης και τα οχήματα – που ολοένα και περισσότερα συγκεντρώνονταν εδώ. Και ως επί το πλείστον ήταν του εχθρού. Της ορδής του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Μισθοφόροι, συμμορίτες, μαχητές της Α' Ανωρίγίας Συνοικίας.

«Βλέπεις τα πολεοσημάδια του ξαδέλφου σου;» ρώτησε η Άνμα, ενώ γύριζε απότομα το τιμόνι για ν'αποφύγει μια έκρηξη προτού καν συμβεί. Μια λάμψη κι ένας κρότος ύστερα από τρία δευτερόλεπτα.

«Τα έχω χάσει,» παραδέχτηκε η Νορέλτα.

«Κι εγώ,» μούγκρισε η Άνμα. «Κι έχουμε μπλεχτεί, γαμώ τη φάρα του Σκοτοδαίμονος – έχουμε *μπλεχτεί*,» σύριξε, καθώς γύρω τους επικρατούσε μια θύελλα παραφροσύνης από οχήματα που μάχονταν με οχήματα κι από πεζούς μαχητές που έτρεχαν από δω κι από κει, πυροβο-

λώντας και πετώντας βόμβες. Πυροβόλα κροτάλιζαν, ρουκέτες ούρλιαζαν στον αέρα, ηχητικές ριπές περνούσαν σαν αόρατα καταστροφικά πτηνά.

Η Άνμα δεν διέκρινε καμία έξοδο από τον λαβύρινθο, ούτε κανέναν δρόμο για να πάει προς τον Βόρκεραμ-Βορ. Πού είχε εξαφανιστεί ο αρχηγός; Γαμώτο! Το ερπυστριοφόρο άρμα των Εκλεκτών δεν ήταν κάτι που έχανες εύκολα – όχι αν δεν γινόταν της πουτάνας του Σκοτοδαίμονος. Και τώρα γινόταν της πουτάνας του Σκοτοδαίμονος, δεν μπορούσε παρά να παρατηρήσει η Άνμα.

«Βγάλε μας από δω, Αδελφή μου!» είπε η Νορέλτα, κι ακουγόταν σαν ικεσία. «Βγάλε μας από δω.» Συγχρόνως άλλαζε γεμιστήρα στο κοντό τουφέκι της και, μετά, πυροβολούσε ξανά από το μισάνοιχτο παράθυρο, πετυχαίνοντας τον οδηγό ενός δίκυκλου και κάνοντας το μικρό όχημα να κοπανήσει πάνω σε μια μεγάλη, διπλή, κλειστή ξύλινη πόρτα στο ισόγειο ενός ουρανοξύστη.

Η Νορέλτα γινόταν καλύτερη στο σημάδι με κάθε λεπτό που περνούσε, διάβαζε η Άνμα στα πολεοσημάδια. Αλλά αμφέβαλλε αν αυτό θα τις έσωζε. Έχει δίκιο: πρέπει να μας βγάλω από δω.

Εστιάστηκε πλήρως στο να διασχίσει το καταστροφικό χάος, αναζητώντας τους δρόμους ασφάλειας που ανοίγονταν μέσα στη λαίλαπα του ολέθρου.

Αλλά αυτοί οι δρόμοι ήταν ολοένα και λιγότεροι, και οι εχθροί βρίσκονταν παντού. Η Άνμα είδε, προς στιγμή, δυο σημάδια της Πόλης που την προειδοποιούσαν για έναν «σκοτεινό αρχηγό» – Αυτός ξανά! Ο Ζιλμόρος! – όμως μετά χάθηκαν. Και ευτυχώς. Δεν ήθελε να ξανασυναντήσει αυτόν τον καταραμένο πούστη του Σκοτοδαίμονος.

Ένα δίκυκλο παρουσιάστηκε ξαφνικά αντίκρυ στην Άνμα. Από πάνω του ένα πουλί φτεροκοπούσε. Στη σέλα του καθόταν μια γυναίκα με μακριά, σγουρά, ξανθά μαλλιά που έπεφταν στην πλάτη της. Φορούσε καπαρντίνα – αλεξίσφαιρη καπαρντίνα, τα πολεοσημάδια μαρτυρούσαν στην Άνμα – αλλά όχι κράνος. Ποια τρελή δεν θα φορούσε κράνος, καβάλα σε δίκυκλο, μέσα σε τούτο το φονικό μπουρδέλο; Μόνο η Τζέσικα, φυσικά.

Η οποία τώρα έγνεψε στην Άνμα να την ακολουθήσει. «Από δω, άμα θες να ζήσεις, Αδελφή μου!» φώναξε – και η φωνή της ίσα που ακού-

στηκε μέσα στις εκρήξεις, στους γδούπους, στις ιαχές, στους θορύβους των τροχών και των μηχανών. «Από δω, Άνμα!»

Η Άνμα πήγε πίσω της καθώς εκείνη έστριβε μες στους δρόμους.

Η Νορέλτα-Βορ συνοφρυώθηκε. «Δε μας πηγαίνει από ασφαλές μέρος, Άνμα! Τι κάνεις; Μην την ακολουθείς!»

«Η Τζέσικα δεν είν' αυτή;» είπε η Φοριντέλα-Ράο. «Είναι με τους εχθρούς μας, Άνμα!»

Η Άνμα έβλεπε ότι τα πολεοσημάδια δεν ήταν ευνοϊκά προς τη μεριά όπου κατευθυνόταν η Τζέσικα. Μιλούσαν για εχθρούς και για κίνδυνο και για θάνατο και καταστροφή. Αλλά δεν μπορεί η Αδελφή τους να ήθελε να τις σκοτώσει. Επιπλέον, η Άνμα είχε συνεργαστεί μια φορά παλιότερα με τη Τζέσικα – είχε συνεργαστεί μαζί της για να εισβάλει στη βάση των Ανθρωποκλεφτών, στις Σκοτεινές Συνοικίες, μακριά στην ανατολή της Ρελκάμνια, όταν αναζητούσε εκεί κάποιους που οι Ανθρωποκλέφτες είχαν αρπάξει για να πουλήσουν ως δούλους – και τώρα δεν μπορούσε να πιστέψει ότι η Τζέσικα θα στρεφόταν εναντίον της.

«Θέλει να μας βοηθήσει, Νορέλτα.»

«Είναι με το μέρος της Κορίνας!» της θύμισε η Νορέλτα-Βορ.

«Και νομίζεις ότι θα μας σκοτώσει; Όχι, Αδελφή μου, δεν θα το κάνει αυτό. Και δεν βλέπω κανέναν άλλο δρόμο διαφυγής από εδώ. Βλέπεις εσύ;»

Περνούσαν τώρα μέσα από μια περιοχή που τα πολεοσημάδια χαρακτηρίζαν ως επικίνδυνη, ως παγίδα. Ωστόσο, κανείς δεν τις χτυπούσε. Η Τζέσικα πήγαινε μπροστά τους, καβάλα στο δίκυκλό της, και το πουλί της πετούσε πάνω από τον ώμο της, κρώζοντας δυνατά κάθε τόσο.

«Μην την ακολουθείς άλλο, Άνμα!» είπε η Νορέλτα. «Στρίψε! Φύγε!»

«Προς τα πού;» Τα σημάδια της Πόλης έδειχναν ότι και προς τα δεξιά και προς τ'αριστερά υπήρχαν εχθροί – ήταν αποκλεισμένες!

«Προς οπουδήποτε! Δεν την εμπιστεύομαι αυτήν!»

«Θα μας βγάλει από δω. Δε μπορεί να–»

Η Τζέσικα σταμάτησε ξαφνικά το δίκυκλό της, και οχήματα άρχισαν να έρχονται από κάθε μεριά, ξεπροβάλλοντας μέσα από παράπλευρες

οδούς, κατεβαίνοντας από μια γέφυρα, ανεβαίνοντας από μια ράμπα. Πολεμικά οχήματα. Αλλά όχι μισθοφόρων.

Συμμοριτών.

Παρίδα! έλεγαν τα σημάδια της Πόλης μέσα από κάθε μουγκρητό μηχανών, μέσα από κάθε κίνηση και στροβίλισμα καπνών, μέσα από τις θέσεις και τις σκιές των οχημάτων, μέσα από τα τριξίματα μετάλλων και τους πυροβολισμούς που αντηχούσαν.

Η Άνμα πάτησε το φρένο. Δεν υπήρχε τίποτ' άλλο να κάνει, αν δεν ήθελε να συγκρουστεί πάνω στη Τζέσικα ή σε κανένα από τα οχήματα των συμμοριτών.

Ένας σκοτεινός αρχηγός ερχόταν, μαρτυρούσαν τα πολεοσημάδια. *Ο Ζιλμόρος!* σκέφτηκε η Άνμα.

«Τι κάνεις;» φώναξε στη Τζέσικα από το παράθυρό της.

Εκείνη γέλασε. «Βγείτε από το όχημα,» είπε.

«Μας έφερες εδώ για να μας σκοτώσεις, ανώμαλη;» Είχε δίκιο η Νορέλτα; Είχε δίκιο; Ήταν η Τζέσικα τόσο διεστραμμένη που θα σκότωνε τις Αδελφές της;

«Φυσικά και όχι, Αδελφή μου! Τι νομίζεις ότι είμαι;» Το πουλί της προσγειώθηκε στον τεντωμένο πήχη του αριστερού της χεριού. «Βγείτε από το όχημα, όμως! Τώρα!»

Οι συμμορίτες είχαν σταματήσει ολόγυρά τους· τις είχαν περικυκλώσει, και πολλοί απ'αυτούς είχαν βγει από τα δικά τους οχήματα και τις σημάδευαν με διάφορα όπλα.

Ο Ζιλμόρος ξεπρόβαλε από το τροχοφόρο του – μεγαλόσωμος, με σκούρο-χρυσωτό δέρμα, μαυρομάλλης και μουσάτος, με μαύρα γυαλιά να κρύβουν τα μάτια του, κι ένα κοντό τουφέκι στο χέρι του.

Η Άνμα άνοιξε την πόρτα της–

«Όχι!» σύριξε η Φοριντέλα-Ράο. «Αυτός είναι ο Ζιλμόρος! Είναι ο–!»

«Ξέρω ποιος είναι, Φοριντέλα.» Ο Ζιλμόρος είχε προσπαθήσει να θυσιάσει τη Φοριντέλα-Ράο στον Σκοτοδαίμονα, πριν από κάποιο καιρό, στην Έκθυμη· και θα τα είχε καταφέρει αν η Άνμα δεν είχε παρέμβει για να τη σώσει και να φύγουν κυνηγημένες από τους Σκοταδιστές. «Αλλά δεν μπορούμε να κάνουμε αλλιώς. Θα μας διαλύσουν αν θέλουν.» Το διάβαζε στα σημάδια της Πόλης, στα σημάδια που διαμόρφωναν τα όπλα τους. Μέσα από αυτά, η Άνμα μπορούσε άνετα να με-

τρήσει τη συνολική δύναμη πυρός με το μυαλό της: και έβλεπε ότι ήταν αρκετή για να κάνει το τετράκυκλο όχημά της (παρότι θωρακισμένο) κομμάτια και θρύψαλα.

«Σ'το είπα να μην την ακολουθήσεις, γαμώτο!» γρύλισε η Νορέλτα.

«Ας ελπίσουμε ότι απλά θέλει να μας μιλήσει...»

«Σιγά μη θέλει να μας μιλήσει, η μαλακισμένη.»

Η Άνμα βγήκε από το όχημα.

Και η Νορέλτα-Βορ, μη θέλοντας να την αφήσει μόνη αντίκρου σ'όλους αυτούς τους εγκληματίες, την ακολούθησε ενώ έλεγε βιαστικά στη Φοριντέλα-Ράο: «Μείνε εδώ, Φοριντέλα. Μείνε μέσα.»

Αλλά εκείνη δεν την άκουσε. Μάλλον θα αισθανόταν δειλή, υπέθεσε η Νορέλτα, αν κρυβόταν μες στο όχημα ενώ οι φίλες της βρίσκονταν σε κίνδυνο. *Ανοησία της. Η Τζέσικα μπορεί – ίσως – νάχει ενδοιασμούς να σκοτώσει εμάς, αλλά σίγουρα δεν θα έχει κανέναν ενδοιασμό να σκοτώσει τη Φοριντέλα... ή να την ξαναδώσει στους Σκοταδιστές.* Η Νορέλτα ήξερε πώς η Άνμα είχε γλιτώσει τη φίλη της από τα χέρια των πιστών του Σκοτοδαίμονος.

«Τι θέλεις, Τζέσικα;» ρώτησε τώρα η Άνμα.

«Αυτή!» φώναξε ο Ζιλμόρος, ξαφνικά, κι έδειξε τη Φοριντέλα-Ράο με το ελεύθερό του χέρι. «Αυτή ήταν δική μας!»

Η Φοριντέλα τράβηξε το Απολλώνιο σπαθί από το θηκάρι που ήταν περασμένο στην πλάτη της· η λεπίδα του γυάλισε απειλητικά στο φως του απογεύματος. «Έλα πιο κοντά, κάθαρμα, να με ξανακάνεις 'δική σας'!»

Ο Ζιλμόρος ύψωσε το κοντό τουφέκι του. «Θα σου γαζώσω τα πόδια, πρώτα, σκρόφα!»

«Γνωρίζετε;» ρώτησε η Τζέσικα, γελώντας σαν όλα τούτα να ήταν κάποιο μεγάλο αστείο – μια όμορφη φάρσα. «Γνωρίζετε;»

«Αυτή» – ο Ζιλμόρος έδειξε πάλι τη Φοριντέλα – «ονομάζεται Φοριντέλα-Ράο. Προοριζόταν για *προσφορά* στον Σκοτεινό μας Άρχοντα, όταν μια άλλη πετάχτηκε και–» Συνοφρυώθηκε. Τα μάτια του, πίσω από τα μαύρα γυαλιά του, εστιάστηκαν στην Άνμα. «Εσύ... Εσύ ήσουν, έτσι δεν είναι; Εσύ την πήρες από τα χέρια του Κυρίου μας!»

«Γιατί μας έφερες εδώ, Τζέσικα;» ρώτησε η Άνμα, αγνοώντας τον.

Η Τζέσικα ακόμα γελούσε. Αλλά τώρα η όψη της σοβάρεψε λίγο. «Αδελφή μου, σκέψου ξανά εκείνο που σου είπα: Έλα με το μέρος των νικητών. Σε λίγο η Β' Κατωρίγια θα είναι δική μας. Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής θα είναι απόλυτος κυρίαρχος εδώ! Και είναι υπέροχο άτομο. Φτάνει να τον γνωρίσεις και θα καταλάβεις. Δεν είναι καθόλου εκείνο που νομίζεις! Χα-χα-χα-χα-χα!»

«Κι αν... αρνηθούμε την πρότασή σου;» ρώτησε η Νορέλτα-Βορ, σφίγγοντας το κοντό τουφέκι μες στα χέρια της, λες κι αυτό θα μπορούσε τώρα να τη σώσει – εκείνη ή τις φίλες της. «Θα μας δώσεις για θυσία κι εμάς σ'αυτούς τους μαλάκες;»

«Πώς μπορείτε να σκέφτεστε τέτοια πράγματα για μένα, γαμώτο!» φώναξε η Τζέσικα. «Με στεναχωρείτε πολύ!» Το πουλί της έκρωξε δυνατά – μια ξερή, άγρια φωνή – πιασμένο ακόμα στον πήχη της.

«Τι κρίμα...» είπε η Νορέλτα-Βορ. «Μπορούμε τώρα να φύγουμε;»

«Δεν έχετε να-» άρχισε ο Ζιλμόρος, όμως μια φωνή τον διέκοψε:

Μια φωνή που τους έκανε όλους να σωπάσουν. Όχι επειδή ήταν δυνατή ή άγρια – δεν ήταν. Αλλά επειδή έμοιαζε, ξαφνικά, με τη μόνη αληθινή φωνή εδώ.

Σαν φάντασμα της Πόλης, μια φιγούρα με κάπα και κουκούλα γλίστρησε έξω από τις σκιές, ενώ έλεγε:

«Αρκετά μ'αυτά τα παιχνίδια, Τζέσικα! Το ξέρεις ότι αυτές δεν πρόκειται ποτέ να έρθουν με το μέρος μας τόσο εύκολα. Είναι πολύ... σαγηνεμένες από τη γοητεία του Βόρκεραμ-Βορ.»

Δύο πράσινα μάτια στραφτάλιζαν μέσα απ'το σκοτάδι της κουκούλας, η οποία έπεφτε έτσι από τα δεξιά ώστε να σκεπάζει σχεδόν ολόκληρη εκείνη τη μεριά του προσώπου της γυναίκας που τη φορούσε.

Αλλά η Νορέλτα δεν αμφέβαλλε για το ποια ήταν.

«Κορίνα!» σύριξε κι έσφιξε πιο δυνατά το κοντό τουφέκι στα χέρια της.

«Καλύτερα να τ'αφήσεις αυτό, Αδελφή μου,» της είπε η Κορίνα. «Ούτως ή άλλως δεν το κρατάς σωστά και δεν ξέρεις να το χρησιμοποιείς. Απλά τρομάζεις τον περίγυρο, και μπορεί να σε πυροβολήσουν.»

«Εσύ είσαι η Κορίνα, λοιπόν...» είπε η Άνμα, παρατηρώντας την. Δεν την είχε ξανασυναντήσει. «Βγάλε την κουκούλα σου!» Ήθελε να δει το

πρόσωπό της, να δει πώς ήταν, αυτή η τρομερή Θυγατέρα που περιέγραφαν η Νορέλτα, η Μιράντα, και η Εύνοια.

Η Κορίνα την αγνόησε. «Πιάστε τις,» πρόσταξε τον Ζιλμόρο. «Αλλά μην τις σκοτώσετε. Πρέπει να μείνουν ζωντανές.»

«Κι αυτή;» Ο Ζιλμόρος έδειξε γι'ακόμα μια φορά τη Φοριντέλα-Ράο, η οποία εξακολουθούσε να κρατά το Απολλώνιο ξίφος.

«Δε μ'ενδιαφέρει. Αυτήν μπορείτε να-»

«Αφήστε τη Φοριντέλα να φύγει!» είπε η Άνμα. «Δεν έχει καμια δουλειά με τα σχέδιά σου, Κορίνα! Αφησέ τη να φύγει!»

«Είναι δική μας!» φώναξε ο Ζιλμόρος. «Ανήκει στον Σκοτεινό Άρχοντα!»

«Να πας να γαμηθείς μαζί με τον Σκοτεινό Άρχοντα.»

Ο Ζιλμόρος θα της ορμούσε, αλλά δύο Σκοταδιστές τον άρπαξαν, συγκρατώντας τον, ενώ η Τζέσικα κατεβαίνοντας από το δίκυκλό της του φώναζε: «Μείνε πίσω! Τις θέλουμε ζωντανές!»

«Αλλά όχι κι αυτήν!» διαμαρτυρήθηκε ο Ζιλμόρος. «Αυτή προοριζόταν για *προσφορά*!»

«Τζέσικα!» είπε η Άνμα. «Πες τους ν'αφήσουν τη Φοριντέλα να φύγει, αλλιώς δεν θα έρθουμε μαζί σας με το καλό.»

«Νομίζεις ότι μπορείτε ν'αντισταθείτε;» είπε η Κορίνα.

«Θα προσπαθήσουμε,» αποκρίθηκε η Άνμα, αγριοκοιτάζοντάς την. Ακόμα η καταραμένη δεν είχε βγάλει την κουκούλα της! Τίποτα δεν φαινόταν από το πρόσωπό της· τίποτα εκτός απ'αυτά τα γυαλιστερά πράσινα μάτια. *Πραγματικά, σαν γαμημένο φάντασμα...*

Η Τζέσικα γέλασε. «Μην τσακώνεστε! Θα τα βρούμε, σίγουρα!»

«Αφήστε τη Φοριντέλα να φύγει,» επέμεινε η Άνμα, και ξαφνικά δύο χειροβομβίδες ήταν στα χέρια της, έχοντας βγει από το εσωτερικό του πέτσινου πανωφοριού της, και τραβούσε τις περόνες με τα δόντια. «Αφήστε τη να φύγει, αλλιώς η μία βόμβα θα έρθει καταπάνω σας και την άλλη θα τη στείλω μες στο όχημά μου, πλάι στην ενεργειακή φιάλη!»

«Θες να σκοτωθείς;» γρύλισε η Τζέσικα.

«Αφήστε τη Φοριντέλα να φύγει.»

Ο Ζιλμόρος σημάδεψε την Άνμα με το κοντό τουφέκι του.

Η Τζέσικα τού φώναξε: «Όχι! Είπαμε – δεν θα πεθάνουν!»

«Μπορώ και να μην τη σκοτώσω...»

«Και πού θα πάνε οι χειροβομβίδες που κρατά, Ζιλμόρε;» είπε η Κορίνα, και ο Ζιλμόρος, αν και διστακτικά, κατέβασε το όπλο. «Αφήστε τη φίλη τους να φύγει. Είναι άχρηστη, έτσι κι αλλιώς–»

«Όχι για εμάς. Ήταν να γίνει προσφορά στον Σκοτεινό Άρχοντα, και ο Σκοτεινός Άρχοντας την έφερε ξανά στα χέρ–»

«Αν ο Σκοτεινός Άρχοντας θέλει θα την ξαναφέρει στα χέρια σας, Ζιλμόρε,» τον διέκοψε η Κορίνα. «Αφήστε την τώρα να φύγει.»

Η Άνμα στράφηκε στη Φοριντέλα. «Μπες στο όχημα και πήγαινε.»

«Όχι χωρίς εσάς.»

«Μπες στο όχημα και πήγαινε!»

«Όχι...» έκανε αδύναμα η Φοριντέλα-Ράο.

«Πήγαινε, Φοριντέλα. Θα ξανασυναντηθούμε σύντομα, μην αμφιβάλεις. Πήγαινε!»

Τα χείλη της Φοριντέλα έσμιξαν. Δάκρυα κύλησαν από τις άκριες των ματιών της. Ύστερα, απότομα, ρίχνοντας το Απολλώνιο σπαθί μες στο όχημα, πήδησε στη θέση του οδηγού.

«Κάντε της χώρο να περάσει!» φώναξε η Τζέσικα, καθώς η Φοριντέλα-Ράο έβαζε τους τροχούς του οχήματος της Άνμα σε κίνηση.

Οι συμμορίτες δίστασαν να υπακούσουν.

«Κάντε της χώρο!» πρόσταξε ο Ζιλμόρος, και τότε υπάκουσαν. Καθώς παραμέριζαν από μπροστά της, η Φοριντέλα-Ράο έφυγε, επιταχύνοντας και επιταχύνοντας και επιταχύνοντας μες στους σφυροκοπημένους δρόμους.

«Τώρα, Άνμα,» είπε η Κορίνα, «ασφάλισε αυτές τις χειροβομβίδες, και θα έρθεις μαζί μας για να μιλήσουμε.»

«Να μιλήσουμε;» έκανε η Νορέλτα-Βορ. «Μας θες αιχμάλωτες – μάλλον για να εκβιάσεις τη Μιράντα!»

Η Άνμα πέταξε και τις δύο χειροβομβίδες καταπάνω στους συμμορίτες. Θα τις έριχνε καταπάνω στον ίδιο τον Ζιλμόρο αλλά, δυστυχώς, ο καταραμένος στεκόταν κοντά στη Τζέσικα και την Κορίνα – και η Άνμα ποτέ δεν θα σκότωνε τις Αδελφές της.

«*TPEEE NOPEΛTA!*» κραύγασε καθώς εκρήξεις γίνονταν.

Η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ έτρεξαν προς ένα από τα οχήματα των συμμοριτών, πυροβολώντας.

«Μην τις σκοτώσετε!» φώναξε η Κορίνα καθώς κι άλλοι πυροβολισμοί αντηχούσαν. «Μην τις σκοτώσετε!»

Η Άνμα έπεσε, χτυπημένη στο δεξί πόδι από σφαίρα, γρυλίζοντας. Και συμμορίτες βρέθηκαν ξαφνικά γύρω τους, ερχόμενοι από παντού, κοπανώντας εκείνη και τη Νορέλτα-Βορ με ρόπαλα, με τις πίσω μεριές τουφεκιών και καραμπινών, κλοτσώντας τες, γρονθοκοπώντας τες.

Οι δύο θυγατέρες δεν άργησαν να χάσουν τις αισθήσεις τους.

/9\

Η Τζέσικα αναρωτιέται για την Αδελφή της: δύο Θυγατέρες αιχμάλωτες· η Φοριντέλα-Ράο ζητά βοήθεια· ο Βόρκεραμ-Βορ δίνει διαταγές, ενώ βλέπει τη μάχη να πηγαίνει από το κακό στο χειρότερο· συμμορίτες βρίσκουν τραυματίες μέσα σε συντρίμια· ο ένας δρόμος μετά τον άλλο πέφτει στα χέρια του Αλυσοδεμένου Ποιητή, και ο Στρατάρχης της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας ακολουθεί τον δρόμο που απομένει, ενώ δύο σύμμαχοί του παίρνουν μια παράτολμη απόφαση.

«Αυτή η ξανθιά σκρόφα!» γρύλισε ο Ζιλμόρος. «Είπε ψέματα. Κανονικά θάπρεπε τώρα νάναι νεκρή!»

Τα πράσινα μάτια της Κορίνας γυάλισαν μέσα απ'το σκοτάδι της κουκούλας της. «Είπαμε ότι καμια τους δεν θα πεθάνει.»

Του Ζιλμόρου δεν του άρεσε να παίρνει διαταγές από κανέναν, αλλά, για κάποιο λόγο, αισθανόταν πως δεν μπορούσε ν'αμφισβητήσει την Κορίνα. *Είμαι προκατειλημμένος επειδή ξέρω τι είναι;* αναρωτιόταν. Αλλά νόμιζε ότι ήταν κάτι περισσότερο από αυτό, ότι ήταν *σημαντικό* που η Κορίνα ζητούσε να μείνουν ζωντανές οι δύο γυναίκες – οι οποίες ήταν σαν εκείνη και τη Τζέσικα, φυσικά.

Οι δυο τους τώρα – *Άνμα και Νορέλτα-Βορ, ονομάζονται*, του είχε πει η Τζέσικα – ήταν ξαπλωμένες στο πλακόστρωτο, ύστερα από τα χτυπήματα που τους είχαν ρίξει οι συμμορίτες, ματωμένες και μελανιασμένες, μα όχι νεκρές. Και, όπως ήξερε ο Ζιλμόρος, αυτά τα ελαφριά τραύματα σύντομα θα θεραπεύονταν θαυματουργικά. Ήταν Θυγατέρες της Πόλης.

«Να κυνηγήσουμε, τουλάχιστον, αυτήν που έφυγε;»

«Κυνηγήστε την. Δε μας ενδιαφέρει,» του αποκρίθηκε η Κορίνα· κι ο αρχηγός των Σκοταδιστών πήρε τους περισσότερους συμμορίτες μαζί του και απομακρύνθηκαν μέσα στα οχήματά τους.

«Σιγά μην την προλάβουν!» γέλασε η Τζέσικα. «Έτρεχε σαν γάτα που ο κώλος της έχει αρπάξει φωτιά – χα-χα-χα-χα-χα!»

«Τι να κάνουμε μ'αυτές;» ρώτησε ένας άντρας που ήταν της συμμορίας των Ευνόητων.

«Δέστε τις χειροπόδαρα,» είπε η Κορίνα, «και βάλτε τις στο φορτηγό.»

Οι συμμορίτες υπάκουσαν, δένοντας με σχοινιά τους καρπούς και τους αστραγάλους της Άνμα και της Νορέλτα και κουβαλώντας τες σαν σακιά σ'ένα μικρό, κλειστό, τετράκυκλο φορτηγό που περίμενε παραδίπλα.

Η Τζέσικα στράφηκε στην Κορίνα, καθώς έμειναν μόνες. «Είσαι καλά, Αδελφή μου;»

«Γιατί ρωτάς; Δεν σου φαίνομαι καλά;»

Η αλήθεια ήταν πως όχι, δεν της φαινόταν καλά ακριβώς. Ή, μάλλον, καταλάβαινε πως κάτι *περίεργο* συνέβαινε με την Κορίνα. Κάτι που την απασχολούσε. Κάτι που την προβλημάτιζε. Τα πολεοσημάδια το μαρτυρούσαν από τότε που είχε εμφανιστεί εδώ, στη Μονότροπη, μες στη μάχη.

Και γιατί συνέχεια έκρυβε το πρόσωπό της στο σκοτάδι αυτής της κουκούλας; αναρωτιόταν η Τζέσικα. *Από τότε που ήρθε δεν είδα καθόλου την όψη της. Είναι σα να μη θέλει να τη δω...*

«Απλώς ρωτάω,» αποκρίθηκε, κομπιάζοντας.

Η Κορίνα έστρεψε το βλέμμα της στο φορτηγάκι όπου οι συμμορίτες είχαν βάλει την Άνμα και τη Νορέλτα-Βορ. «Τώρα είμαι, σίγουρα, καλύτερα από πριν, Αδελφή μου.»

«Τι σκέφτεσαι να κάνεις μ'αυτές τις δυο;»

«Για την ώρα, είναι αρκετό που δεν θα βρίσκονται κοντά στον Βόρκεραμ-Βορ. Και στο μέλλον... πιθανώς να έχουν κι άλλες χρήσεις. Ίσως να με βοηθήσουν να παγιδέψω ακόμα και τη Μιράντα.» Γιατί δεν αμφέβαλλε, βέβαια, πως θα την ξανασυναντούσε τη μισητή Αδελφή της. Δεν είχαν τελειώσει οι δυο τους. Η Μιράντα θα ερχόταν για να την αναζητήσει, για να της κλέψει το αρχαίο φυλαχτό. Αλλά δεν θα τα κατάφερνε!

Και αυτήν και την καταραμένη ενεργειακή δαιμόνισσα θα τις νικήσω! Και μετά θα είμαι, αληθινά, η Αρχόντισσα της Πόλης.

Η Κορίνα είχε, πριν από κάποια ώρα, έρθει εδώ χρησιμοποιώντας το φυλαχτό. Είχε ακολουθήσει τα σημάδια του στην Αστροβόλο της Α'

Ανωρίγιας Συνοικίας και, περνώντας μέσα από το ενεργειακό πλέγμα της Ρελκάμνια, είχε καταλήξει στη Μονότροπη της Β' Κατωρίγιας. Περίμενε ότι θα συναντούσε πάλι την ενεργειακή οντότητα, ότι η καταραμένη θα ερχόταν ξανά για να της κλέψει κάποιο κομμάτι του σώματός της. Μα δεν την είχε συναντήσει. Ή, αν η δαιμόνισσα την είχε ακολουθήσει ως εδώ, ίσως ύστερα να την είχε χάσει – κάπως – μες στη μάχη.

Ωστόσο, η Κορίνα αμφέβαλλε πως αυτή η οντότητα μπορούσε να τη χάσει λόγω μιας μάχης. Αν την είχε όντως χάσει, την είχε χάσει κάπου στο ενεργειακό πλέγμα. *Μπήκα και βγήκα πολύ γρήγορα, μάλλον' δεν είχε χρόνο να με εντοπίσει.*

Η Κορίνα βάδισε προς το φορτηγάκι όπου ήταν δεμένες οι δύο Αδελφές της. Κοίταξε μέσα από την ανοιχτή πλαϊνή πόρτα. Είδε την Άνμα να μουγκρίζει, αλλά τα πολεοσημάδια έλεγαν πως δεν είχε ακόμα ανακτήσει πλήρως τις αισθήσεις της.

«Πού θα τις πάμε;» ρώτησε η Τζέσικα, ερχόμενη πίσω από την Κορίνα.

«Σε κάποιο ήσυχο και απομονωμένο μέρος,» αποκρίθηκε εκείνη. «Πες τους να φύγουν. Δεν τους χρειαζόμαστε άλλο.»

Η Τζέσικα γύρισε και είπε στους συμμορίτες ότι μπορούσαν να την κάνουν. «Εμείς θα οδηγήσουμε το όχημα.»

Εκείνοι δεν είχαν κανένα πρόβλημα μ' αυτό. Μάλλον είχαν λεηλασίες στο μυαλό τους, υπέθεσε η Τζέσικα. Και γέλασε, χαϊδεύοντας τον Α-στρομάτη που τώρα ήταν πιασμένος στον ώμο της.

Ο Βόρκεραμ κοίταζε τους δρόμους κάτω από το μεταβαλλόμενο ελικόπτερο των Εκλεκτών, κοίταζε το χάος της μάχης, και έβλεπε πως τα πράγματα δεν πήγαιναν και τόσο καλά για τους υπερασπιστές της Β' Κατωρίγιας. Ήταν στριμωγμένοι εδώ, στη Μονότροπη.

Ο πομπός του κουδούνισε, κι εκείνος αποδέχτηκε την κλήση προτού δει στη μικρή οθόνη από ποιον ερχόταν.

«Αρχηγέ;»

Δεν αναγνώρισε αμέσως τη γυναικεία φωνή. «Ποια είσαι; Η Φορι-ντέλα;»

«Ναι, εγώ είμαι,» είπε η Φοριντέλα-Ράο. «Πού βρίσκεσαι; Σε χάσαμε. Και τώρα η Κορίνα έχει την Άνμα και τη Νορέλτα – τις έκλειψε! Μας περικύκλωσαν συμμορίες. Ο Ζιλμόρος, ο αρχηγός των Σκοταδιστών, ήταν μαζί τους! Η Τζέσικα μάς παραπλάνησε! Η Κορίνα και η Τζέσικα τις έχουν απαγάγει, αρχηγέ! Πρέπει να τις βοηθήσουμε! Πού βρίσκεσαι;»

Τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος έλεγε; Ήταν δυνατόν να εννοούσε αυτά που έλεγε; «Πού είσαι, Φοριντέλα; Πετάμε πάνω από τη μάχη, με μορφή ελικοπτέρου. Πες μου πού είσαι, και θα έρθουμε.»

«...Δε... δεν ξέρω ακριβώς... Δε βλέπω τώρα–» Μια δυνατή έκρηξη ακούστηκε.

«Φοριντέλα!»

«Καλά είμαι, αλλά δεν... Δε βλέπω τώρα καμια πινακίδα... δεν...»

«Μην ανησυχείς· θα εντοπίσουμε το σήμα σου. Συνέχισε νάχεις τον πομπό σου σε επαφή με τον δικό μου.»

«Εντάξει.»

Ο Βόρκεραμ συνέδεσε τον πομπό του με το τηλεπικοινωνιακό σύστημα του ελικοπτέρου. «Βρες το σήμα της, Λεονάρδε,» πρόσταξε, και ο Λεονάρδος Άνταλμιρ πάτησε πλήκτρα πάνω στην κονσόλα, γρήγορα. Στον χάρτη που φαινόταν μέσα σε μια οθόνη φωτάκια άρχισαν ν'αναβοσβήνουν, καθώς το υπολογιστικό σύστημα προσπαθούσε να βρει τη θέση της Φοριντέλα-Ράο.

«Είσαι ακόμα σ'επαφή μαζί μου, Φοριντέλα;» ρώτησε ο Βόρκεραμ.

«Ναι, αρχηγέ. Ναι–» Άλλη μια έκρηξη αντήχησε. «Νομίζω πως με κυνηγάνε. –Με κυνηγάνε! Πρέπει νάναί άνθρωποι του Ζιλμόρου!»

Η Ολντράθα, που τα άκουγε ολ' αυτά στεκόμενη πλάι στον Βόρκεραμ-Βορ, αισθανόταν παγωμένη. Αν είχε καταλάβει καλά – και δεν νόμιζε πως είχε καταλάβει λάθος – η Κορίνα και η Τζέσικα είχαν πιάσει την Άνμα και τη Νορέλτα-Βορ. Η Φοριντέλα πρέπει μετά βίας να είχε ξεφύγει. Και η Ολντράθα απορούσε πώς. Μάλλον η Άνμα την είχε βοηθήσει. Ήταν η μόνη εξήγηση. Επίσης, μάλλον η Κορίνα και η Τζέσικα δεν ενδιαφέρονταν για τη Φοριντέλα-Ράο. Ήθελαν να απομακρύνουν τις Αδελφές μου από τον Βόρκεραμ, για να μη μπορούν να τον προστατέψουν... και τα κατάφεραν.

Και ποια θα ήταν τώρα ο επόμενος στόχος τους; Μία μόνο:

Εγώ. Η Ολντράθα αισθάνθηκε ένα ρίγος να τη διατρέχει, αισθάνθηκε τις τρίχες της να ορθώνονται.

Επιπλέον, δεν νόμιζε πως μόνη της μπορούσε να προστατέψει τον Βόρκεραμ επαρκώς. Η Κορίνα είχε τρομερές δυνάμεις. *Γιατί έφυγες, Μιράντα; Γιατί μας εγκατέλειπες, μα τον Κρόνο; Έπρεπε τώρα να ήσουν εδώ!* Αν υπήρχε μία Θυγατέρα που μπορούσε να αντιμετωπίσει τούτη την κατάσταση, αυτή ήταν η Μιράντα.

«Σε βρήκαμε, Φοριντέλα!» είπε ο Βόρκεραμ, κοιτάζοντας την οθόνη. «Ερχόμαστε!»

«*Βιαστείτε!*» Πυροβολισμοί και ήχοι θραύσης ακούγονταν απ'τον πομπό μαζί με τη φωνή της Φοριντέλα.

Η όψη του Μάικλ ήταν ανήσυχη για τη φίλη του καθώς τώρα πιλόταρε το ελικόπτερο προς τη μεριά που του έδειχνε η οθόνη με τον χάρτη.

Δύο ελικόπτερα της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας ήρθαν για να τους σταματήσουν, το ένα πυροβολώντας μ'ένα κανόνι από κάτω του, το άλλο εξαπολύοντας ρουκέτες από τα φτερά του. Αλλά η δύναμη πυρός τους δεν ήταν αρκετή για να νικήσει το ισχυρό αεροσκάφος των Εκλεκτών. Διαλύοντας τα ελικόπτερα του εχθρού πέρασε μέσα από φλόγες, καπνούς, και συντρίμια που ακόμα τινάζονταν στον ουρανό.

Ο Βόρκεραμ-Βορ κοίταζε κάτω, τα μάτια του ερευνούσαν τους δρόμους και τις γέφυρες για τη Φοριντέλα-Ράο. «Μες στο όχημα της Άνμα είσαι, έτσι;»

«*Ναι,*» αποκρίθηκε εκείνη. «*Ναι. Ανεβαίνω σε μια γέφυρα τώρα.*»

Έξυπνη κοπέλα, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ. Της είχε πει ότι έρχονταν από τον αέρα, και το πιο λογικό ήταν φυσικά να τη συναντήσουν όσο το δυνατόν πιο ψηλά από το έδαφος. *Μας διευκολύνει.*

Ξαφνικά, το είδε!

Το όχημα της Άνμα, φανερά σφυροκοπημένο και χτυπημένο από εχθρικές ριπές. Πίσω του έρχονταν τρία τετράκυκλα και τέσσερα δίκυκλα, πυροβολώντας.

«Τη βρήκαμε, αρχηγέ!» είπε ο Μάικλ.

«Τσακίστε αυτούς τους γαμιόληδες που την κυνηγάνε,» πρόσταξε ο Βόρκεραμ-Βορ.

Οι Εκλεκτοί έστρεψαν τα οπλικά συστήματα του μεταβαλλόμενου αεροσκάφους καταπάνω στους συμμορίτες. Εκρήξεις και καπνοί γέμισαν τη γέφυρα πίσω από το όχημα της Άνμα. Ο Βόρκεραμ είδε ένα δίκυκλο να πέφτει στους δρόμους από κάτω, είδε κομμάτια να τινάζονται από δω κι από κει.

«Σταμάτα, Φοριντέλα,» είπε. «Σταμάτα όπου μπορείς.»

Το όχημα της Άνμα σταμάτησε στο πλάι της γέφυρας.

«Κατεβαίνουμε,» της είπε ο Βόρκεραμ. Και μιλώνοντας στον εσωτερικό επικοινωνιακό δίαυλο: «Δώσε μας μορφή ερπυστριοφόρου, μάγισσα.»

«Ελήφθη, αρχηγέ,» αποκρίθηκε η Ζιλκάμα'μορ.

Ο Μάικλ κατέβασε το ελικόπτερο επάνω στη γέφυρα, αντίκρυ στο όχημα της Άνμα, καθώς το αεροσκάφος ήδη άλλαζε μορφή, και μόλις ακούμπησε στο οδόστρωμα οι έλικές του βούλιαξαν μες στην οροφή του ενώ ερπύστριες έβγαιναν από τα πλάγια, τα φτερά του κρύβονταν, και το γενικό σχήμα του μεταβαλλόταν.

«Έλα μέσα, με το όχημα, Φοριντέλα,» είπε ο Βόρκεραμ, κι έκανε νόημα να της ανοίξουν την πίσω πόρτα.

Η πίσω πόρτα του ερπυστριοφόρου άνοιξε, και το τετράκυκλο της Άνμα ανέβηκε στο εσωτερικό του πολύ μεγαλύτερου οχήματος.

«Μορφή ελικοπτέρου ξανά, μάγισσα,» πρόσταξε ο Βόρκεραμ.

Και, καθώς μεταμορφώνονταν και υψώνονταν στον αέρα, η Φοριντέλα-Ράο βγήκε από το όχημα της Άνμα και ήρθε μπροστά. Η όψη της ήταν ταραγμένη – ήταν πιο ταραγμένη από οποιαδήποτε άλλη φορά την είχε δει ο Βόρκεραμ-Βορ – ενώ δάκρυα κυλούσαν από τις άκριες των ματιών της – και τούτη ήταν η *πρώτη* φορά που την έβλεπε δακρυσμένη, νόμιζε ο Βόρκεραμ.

«Φοριντέλα!» φώναξε ο Μάικλ, γυρίζοντας για να την κοιτάξει, ενώ συνέχιζε να πιλοτάρει το αεροσκάφος.

«Βλέπε μπροστά σου, Παγοθραύστη!» γρύλισε ο Βόρκεραμ. «Δεν κάνουμε βόλτα αναψυχής!»

Ο Μάικλ, έχοντας δει ότι η Φοριντέλα δεν ήταν τραυματισμένη, στράφηκε πάλι μπροστά, κοιτάζοντας έξω από το εμπρόσθιο παράθυρο του μεγάλου ελικοπτέρου.

«Πρέπει να τις βοηθήσουμε, αρχηγέ!» είπε η Φοριντέλα-Ράο ζυγώνοντας τον Βόρκεραμ-Βορ. «Πρέπει να προλάβουμε, προτού – προτού – προτού κάνει ό,τι έχει σχεδιάσει η Κορίνα!»

«Ηρέμησε,» της είπε ο Βόρκεραμ πιάνοντάς την από τους βραχίονες, σταθερά. «Ηρέμησε, Φοριντέλα, μα τον Κρόνο. Και πες μας ακριβώς τι έγινε.»

«*Αρχηγέ! Αρχηγέ; Με λαμβάνεις;*» Η φωνή της Ευμενίδας Νοράλνω, ξαφνικά, από το τηλεπικοινωνιακό σύστημα του ελικοπτέρου.

Ο Βόρκεραμ άφησε τη Φοριντέλα-Ράο και στράφηκε, πλησιάζοντάς το.

«*Αρχηγέ! Είσαι εκεί; Μ'ακούει κανείς;*»

«Σ'ακούω, Ευμενίδα. Τι συμβαίνει;»

«*Ο εχθρός πέρασε τα σύνορα της Όκιλμερ. Είναι στους εσωτερικούς δρόμους της. Δε μπορούμε να τους απωθήσουμε.*»

«Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος...!» γρύλισε ο Βόρκεραμ-Βορ.

«*Δε γίνεται, αρχηγέ,*» ακούστηκε ξαφνικά και η φωνή του Άβαντα. «*Είναι αδύνατον. Έχουν μαζευτεί σαν πεινασμένα σκυλιά ρημαγμένων δρόμων. Ολόκληρες γαμημένες ορδές από πεινασμένα σκυλιά!*» Εκρήξεις και πυροβολισμοί αντηχούσαν από το megάφωνο μαζί με τα λόγια του Αλεξίσφαιρου.

«Ελάτε στη Μονότροπη,» πρόσταξε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Όλοι όσοι είστε στην Όκιλμερ, ελάτε στη Μονότροπη. Αμέσως.»

«Έγινε, αρχηγέ,» είπε ο Άβαντας. «*Θα το κάναμε ούτως ή άλλως. Θέλοντας και μη!*»

«*Ερχόμαστε,*» είπε η Ευμενίδα.

Ο Βόρκεραμ-Βορ κάλεσε και μερικούς άλλους αρχηγούς μισθοφόρων και αρχηγούς της Φρουράς, για να τους πει να υποχωρήσουν, να συγκεντρωθούν όλοι στη Μονότροπη.

«Πρέπει να βοηθήσουμε την Άνμα και τη Νορέλτα!» έλεγε η Φοριντέλα-Ράο. «Όσο καθυστερούμε... Όσο, όσο καθυστερούμε...!»

Ο Βόρκεραμ στράφηκε να την αντικρίσει. «Τώρα είναι αδύνατον–»

«Δε μπορείς να τις εγκαταλείψεις!» φώναξε η Φοριντέλα. «Κινδύνεψαν για σένα! Παραπάνω από μία φορά! Κινδύνεψαν για να σε σώσουν! Δε μπορείς να τις εγκαταλείψεις!»

«Τώρα, δεν μπορώ να κάνω τίποτα για να τις βρω, Φοριντέλα–»

«Μπορείς να ψάξεις, γαμώτο!»

«Να ψάξω πού;» φώναξε ο Βόρκεραμ. «Δε βλέπεις τι γίνεται εδώ πέρα; Οι μαχητές του γαμημένου Ποιητή έχουν κατακλύσει τα πάντα! Από πού προτείνεις ν'αρχίσω να ψάχνω, Φοριντέλα, προτού μας κάνουν όλους κομμάτια;»

Η Φοριντέλα-Ράο δεν αποκρίθηκε αμέσως· έμοιαζε να μην ξέρει τι ν'απαντήσει. Δάκρυα κυλούσαν στα χρυσόδερμα μάγουλά της.

Η Ολντράθα ένωθε ένα σφίξιμο μέσα της, σαν ένα παγερό χέρι να προσπαθούσε να συνθλίψει τα σωθικά της. Φοβόταν για τις Αδελφές της. Όμως ήξερε ότι έπρεπε να φανεί ψύχραιμη. «Θα ψάξουμε γι'αυτές, Φοριντέλα,» είπε. «Ο Βόρκεραμ δεν θα τις εγκαταλείψει. Ούτε εγώ. Αλλά τώρα δεν είναι πολλά που μπορούμε να κάνουμε.»

«Ακόμα κι αν τις εντοπίσουμε μέσω μαγείας,» πρόσθεσε ο Βόρκεραμ, γνωρίζοντας για το Ξόρκι Ανιχνεύσεως που χρησιμοποιούσαν αρκετοί μάγοι, «δεν θάναί εύκολο να τις πλησιάσουμε.»

«Η Κορίνα και η Τζέσικα δεν θα τις σκοτώσουν,» είπε η Ολντράθα. «Ούτε αυτές οι δυο δεν θα σκότωναν τις Αδελφές τους.»

«Τι θα κάνουν, Ολντράθα;» ρώτησε η Φοριντέλα. «Τι νομίζεις ότι θα κάνουν;»

«Θα τις φυλακίσουν κάπου, κατά πάσα πιθανότητα, για να μη μπορούν να είναι κοντά στον Βόρκεραμ. Και ίσως... ίσως να επιχειρήσουν να μας εκβιάσουν χρησιμοποιώντας τες.» Κοίταξε τον Βόρκεραμ. «Μην ανταποκριθείς σε κάτι τέτοιο, αν συμβεί.»

«Τι εννοείς, Ολντράθα; Τι να συμβεί;»

«Αν σε καλέσουν και σου πουν να πας κάπου για να τις σώσεις. Θα είναι παγίδα. *Σίγουρα*. Θα είναι παγίδα.» Και η Ολντράθα φοβόταν ότι δεν θα μπορούσε να τον προστατέψει σε μια τέτοια περίπτωση. Οι ικανότητές της ως Θυγατέρα της Πόλης δεν ήταν επαρκείς για να τα βάλει με κάποια σαν την Κορίνα.

Ο Βόρκεραμ μόρφασε. «Θα δούμε ως τότε. Αν όντως γίνει αυτό που λες.» Και πάτησε μερικά πλήκτρα στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του.

«Ναι;» ακούστηκε η φωνή του Όρπεκαλ-Λάντι. «*Βόρκεραμ;*»

«Πού είσαι, Όρπεκαλ; Μη μου πεις ότι είσαι στο Μέγαρο-»

«*Φυσικά και είμαι στο Μέγαρο!*»

«Φύγε. Τώρα. Πήγαινε στην οικογένειά σου. Στη Σωσμένη. Και νάσαι έτοιμος να εγκαταλείψεις τη συνοικία-»

«Τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος συμβαίνει, γαμώτο;»

«Μόλις χάσαμε την Όκιλμερ. Μόνο η Μονότροπη μάς απομένει. Και η βόρεια μεριά της Σωσμένης, βέβαια – αλλά αυτή δεν υπολογίζεται. Φύγε από το Μέγαρο, και πες και σ'όσους άλλους είναι εκεί να φύγουν επίσης. Μ'ακούς; Μη με παρακούσεις ξανά, Όρπεκαλ. Θα το μετανιώσεις. Σε λίγο τα πάντα θα γίνονται κομμάτια στη Μονότροπη.»

«Πού είναι ο Πανιστόριος, Βόρκεραμ;»

«Δεν ξέρω πού σκατά είναι ο Πανιστόριος, αλλά εσύ φύγε από το Μέγαρο. Με καταλαβαίνεις; Αλλιώς ίσως να μη ζήσεις για να ξαναεπικοινωνήσουμε!»

«Καλώς,» αποκρίθηκε ο Όρπεκαλ-Λάντι ύστερα από μια στιγμή δισταγμού. «Θα φύγουμε από το Μέγαρο. Όλοι. Αν και δεν είναι και πολλοί εδώ.»

«Αυτοί που λείπουν είναι οι πιο συνετοί από εσάς τους πολιτικούς,» του είπε ο Βόρκεραμ-Βορ, και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία με το πάτημα ενός κουμπιού.

Οι συμμορίτες που συγκεντρώθηκαν πάνω στη γέφυρα έβγαλαν τους ανθρώπους μέσα από τα συμπαραλιασμένα τετράκυκλα. Όλοι όσοι βρίσκονταν πάνω στα δίκυκλα ήταν νεκροί. Αλλά μερικοί απ'αυτούς που ήταν στο εσωτερικό των κλειστών τροχοφόρων πρέπει σίγουρα να είχαν επιζήσει ύστερα από την επίθεση του μεγάλου ελικοπτήρου.

Ανάμεσα στους χτυπημένους βρήκαν και τον Ζιλμόρο, τον αρχηγό των Σκοταδιστών. Τα μαύρα γυαλιά του ήταν σπασμένα και το ένα του μάτι γεμάτο αίματα, το ίδιο και η δεξιά μεριά του κεφαλιού του. Είχε επίσης κάμποσα εγκαύματα. Ήταν λιπόθυμος, αλλά φαινόταν ζωντανός. Ανέπνεε.

Όπως και αρκετοί άλλοι που βρίσκονταν μέσα στα τετράκυκλα οχήματα. Οι εχθροί τους δεν είχαν κάνει τον κόπο να τους αποτελειώσουν.

Οι υπερασπιστές της Β' Κατωρίγιας που βρίσκονταν στην Όκιλμερ υποχώρησαν στη Μονότροπη. Ενώθηκαν με τις δυνάμεις του

Βόρκεραμ-Bor που ήταν εκεί. Αλλά αυτό δεν τους έκανε ισχυρότερους· γιατί τώρα ο εχθρός ερχόταν από παντού: από κάθε πιθανή μεριά εκτός από τα νότια. Επειδή στα νότια απλωνόταν το πεδίο της ερήμωσης που είχε δημιουργήσει η μεγάλη καταστροφή.

Οι υπέρμαχοι της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας ήταν πιεσμένοι όσο ποτέ άλλοτε, και το γεγονός ότι είχαν τις ενισχύσεις της Α' Κατωρίγιας στο πλευρό τους – τον Έσπαρεκ-Λάντι και όσους μαχητές του είχαν καταφέρει να φτάσουν ως εδώ – δεν έμοιαζε στον Βόρκεραμ-Bor ότι τους πρόσφερε κανένα σπουδαίο πλεονέκτημα. Οι δρόμοι, οι γέφυρες, και οι σήραγγες της Μονότροπης είχαν γεμίσει κίνδυνο και θάνατο: συντρίμια και νεκροί απλώνονταν παντού· σφαίρες, οβίδες, και ρουκέτες έπεφταν σαν βροχή και σαν χαλάζι· φωτιές μούγκριζαν και καταβρόχθιζαν ανθρώπους και τα κατασκευάσματα των ανθρώπων· καπνοί στροβιλίζονταν και τεντώνονταν σαν μαύρα ερπετά και πελώρια παραπετάσματα, γελώντας με το χλευαστικό τους γέλιο.

Πού είναι ο στρατός της Φιλήκοης; αναρωτήθηκε ο Βόρκεραμ. Τώρα θα ήταν η κατάλληλη γαμημένη στιγμή για να εμφανιστεί.

Κρόνε, μη μας εγκαταλείπεις! Με το ζόρι κρατούσαν τους δρόμους της Μονότροπης, ενώ το απόγευμα έδινε τη θέση του στη νύχτα και ο εχθρός δεν φαινόταν νάχει πρόθεση να σταματήσει τις επιθέσεις του καθώς ο ήλιος της Ρελκάμνια βούλιαζε πίσω από τα ψηλά χτίρια και τις γέφυρες, ρίχνοντας τις τελευταίες του ακτίνες πάνω σε κρύσταλλα, μέταλλα, και πέτρες, φωτίζοντας κατεστραμμένους δρόμους και σφυροκοπημένα οικοδομήματα. Ο Βόρκεραμ-Bor δεν ήθελε ούτε καν να φανταστεί πώς θα ήταν να είσαι πολίτης τώρα, κρυμμένος κάπου στη Μονότροπη, ελπίζοντας να μη διαλύσει κάποια τυχαία ρουκέτα την κρυψώνα σου και σε θάψει μέσα. Θα τους βοηθούσε όλους, αν μπορούσε. Αλλά δυστυχώς λίγα ήταν αυτά που μπορούσε να κάνει. Λίγα πέρα απ'το να προστάξει να περιποιηθούν οι άνθρωποί του όσους τραυματίες έβρισκαν. Και στο πρόσωπο της Ολντράθα έβλεπε ξεκάθαρα την απόγνωσή της, που παρέμενε στο πλευρό του αντί να πάει να βοηθήσει τους χτυπημένους. Μένει κοντά μου για να με προσέχει. Τώρα που η Άνμα και η Νορέλτα-Bor λείπουν, είναι μόνη της. Και του φαινόταν αγχωμένη.

Ο Έσπαρεκ-Λάντι κάλεσε τον Βόρκεραμ στον πομπό του. «Τι εναλλακτικό σχέδιο έχεις, Στρατάρχη; Γιατί δεν νομίζω ότι θα μπορέσουμε να τους κρατήσουμε για πολύ ακόμα μακριά, εκτός αν αποφασίσουν να πάρουν τις επιθέσεις μες στην επόμενη ώρα.»

«Δεν έχω εναλλακτικό σχέδιο.»

«Τότε, προσευχήσου ο Κρόνος να μας λυπηθεί.»

«Όταν ζητώ τη βοήθειά του, τη ζητώ για άλλους λόγους, Έσπαρεκ-Λάντι.»

«Φρόντισε να βρεις έναν πολύ καλό λόγο, τότε. Είμαστε κολλημένοι στη γωνία εδώ. Κυριολεκτικά.»

Ο Βόρκεραμ καταλάβαινε τι εννοούσε ο στρατηγός των δυνάμεων της Α' Κατωρίγιας. Πίσω τους ήταν η περιοχή της μεγάλης καταστροφής. Ο μόνος δρόμος υποχώρησης ήταν από τη Σωσμένη, προς τη Φιλήκη. Αν η Σωσμένη παρέμενε στα χέρια τους και οι ορδές του Ποιητή δεν είχαν ακόμα εισβάλει.

«Θα τους κρατήσουμε σε απόσταση,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Και η Πολιτάρχης της Φιλήκης πρέπει σύντομα να μας στείλει κάποια βοήθεια.» Αλλά πραγματικά το αμφέβαλλε.

Και η απάντηση του Έσπαρεκ-Λάντι – «Ναι, θα δούμε»· τίποτα περισσότερο από ένα μουρμουρητό – του έλεγε πως κι εκείνος το αμφέβαλλε.

Ωστόσο, καθώς η ώρα περνούσε, οι μαχητές που βρίσκονταν υπό τις διαταγές του Βόρκεραμ-Βορ δεν τα πήγαιναν και τόσο άσχημα, δεδομένης της κατάστασης. Παρότι κυκλωμένοι από παντού, παρότι ο εχθρός ξεκάθαρα υπεραριθμούσε, άντεχαν καλά. Έμεναν στις θέσεις τους. Ίσως, τελικά, να κατόρθωναν να κρατήσουν τη Μονότροπη ως το πρωί χωρίς στρατιωτική αρωγή από τη Φιλήκη, σκεφτόταν ο Βόρκεραμ.

Ύστερα, όμως, κάτι απρόσμενο συνέβη.

Ο αστάθμητος παράγοντας που κάνει πολλά σχέδια μάχης να ανατραπούν. Ο αστάθμητος παράγοντας που βάζει τρικλοποδιές του Σκοτοδαίμονος ακόμα και στους πιο γενναίους, αποφασισμένους, και ικανούς μαχητές.

Δεν ήταν η πρώτη φορά που ο Βόρκεραμ-Βορ συναντούσε αυτόν τον διάβολο. Τώρα, όμως, πραγματικά δεν περίμενε εκείνο που άκουσε να του αναφέρουν οι φρουροί της συνοικίας.

«Μας επιτίθενται οι συμμορίες, Στρατάρχη,» του είπε ο Ήθαν Φορκέντω, λοχίας της Φρουράς και πληροφοριοδότης του νυν εξαφανισμένου Αλέξανδρου Πανιστόριου. «Εκ των έσω.»

«Πώς στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος πέρασαν τις γραμμές μας;»

«Όχι αυτές οι συμμορίες. Όχι οι συμμορίες του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Οι δικές μας συμμορίες!»

«Τι;»

«Οι συμμορίες της Β' Κατωρίγιας, Στρατάρχη. Μας χτυπάνε βγαίνοντας από υπόγειους δρόμους κυρίως-»

«Τρελοί είναι;» γρύλισε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Θάπρεπε να χτυπάνε τον Αλυσοδεμένο Ποιητή, όχι εμάς!»

«Δε νομίζω ότι μας συμπαθούν. Είναι από εκείνους που ποτέ δεν τα πήγαιναν καλά μαζί μας.»

«Σε ποιους αναφέρεται αυτό το 'μαζί μας', Λοχία;»

«Στη Φρουρά.»

Ο Βόρκεραμ-Βορ καταράστηκε. «Δεν είμαστε 'η Φρουρά', γαμώ τα σιδερένια χέρια της Ρασιλλώς!»

«Προσπάθησε να τους το πεις αν θέλεις. Αν μπορέσεις να επικοινωνήσεις μαζί τους. Φαίνονται αρκετά αποφασισμένοι να μπουν με τιμές στον στρατό του Αλυσοδεμένου Ποιητή...»

Από τότε και ύστερα, η μάχη άρχισε να πηγαίνει απ'το κακό στο χειρότερο για τους υπερασπιστές της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Μέχρι στιγμής μπορούσαν να επικεντρωθούν μόνο στην καταπολέμηση του εχθρού που ερχόταν έξω από τη Μονότροπη – και κατάφερναν με το ζόρι να του αντιστέκονται. Τώρα, όμως, έπρεπε να αντιμετωπίζουν και συμμορίες που βρίσκονταν ήδη μέσα στους δρόμους τους και τους χτυπούσαν ξεπροβάλλοντας ξαφνικά και τρέχοντας πάλι να φύγουν για να τους χτυπήσουν, μετά, από αλλού. Ένας ύπουλος, σκοτεινός κλεφτοπόλεμος, γεμάτος μίσος και μάνητα. Οι άνθρωποι που ποτέ δεν τα πήγαιναν καλά με το καθεστώς της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας – αυτοί που θεωρούσαν τους εαυτούς τους άτυχους και στερημένους σε

σχέση με τους άλλους εδώ – είχαν βρει την ευκαιρία να πάρουν την εκδίκησή τους.

Και οι μαχητές του Βόρκεραμ-Βορ βρέθηκαν περικυκλωμένοι.

Η Φοριντέλα-Ράο, ακόμα μέσα στο μεταβαλλόμενο όχημα των Εκλεκτών, είπε: «Τα ίδια με την Έκθυμη... *Τα ίδια με την Έκθυμη*,» γρύλισε με σφιγμένα δόντια.

«Κι εκεί σάς χτύπησαν οι συμμορίες σας;» ρώτησε ο Βόρκεραμ.

«Ναι. Αλλά από πολύ πιο νωρίς. Κάποια συνεννόηση πρέπει να έχει προηγηθεί ανάμεσα σ'αυτούς και στους συμμορίτες του Αλυσσοδεμένου Ποιητή. Ο Ζιλμόρος πιθανώς να ήταν ο συνδετικός κρίκος. Δε νομίζα, όμως, ότι το ίδιο θα συνέβαινε κι εδώ...»

«Δεν είναι το ίδιο, Φοριντέλα. Δεν το θεωρώ πιθανό να είχαν επαφή από πριν με τις τοπικές συμμορίες. Απλά, τώρα που είμαστε αποδυναμωμένοι, οι κακοποιοί της Β' Κατωρίγιας σκέφτηκαν πως είναι η κατάλληλη ώρα για να μας αποτελειώσουν και να ζητήσουν, ίσως, ανταμοιβές από τον καινούργιο τους άρχοντα, τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή.»

Μετά από λίγο, ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας κάλεσε τον Βόρκεραμ-Βορ. «*Αρχηγέ;*»

«Ναι.»

«*Το πράγμα μόλις σκάτεψε κι άλλο. Οι λεχρίτες του Σκοτοδαίμονος πήραν τη Σωσμένη με τη βοήθεια των συμμοριών της περιοχής. Τους είδαμε από τα σύνορα της Μονότροπης. Μας έκλεισαν τον μοναδικό δρόμο προς τη Φιλήκη.*»

Η φωνή της Ευμενίδας Νοράλνω παρενέβη μέσα από το τηλεπικοινωνιακό σύστημα: «*Έπρεπε να είχαμε ήδη υποχωρήσει στη Φιλήκη. Ο αγώνας εδώ είναι χαμένος.*»

«Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!» γρύλισε ο Βόρκεραμ-Βορ. Και κάλεσε και τον Δράστη Λαοκράτη στην τηλεπικοινωνιακή κουβέντα τους. «*Πιλότε; Μ'ακούς;*»

«*Μέσα από παράσιτα, αλλά, ναι, σ'ακούω, αρχηγέ. Και ξέρεις τι βλέπω αυτή τη στιγμή; Τον εχθρό στους δρόμους της Σωσμένης-*»

«*Μόλις το έμαθα.*»

«*Την έχουμε γαμήσει, με το συμπάθιο, αρχηγέ. Η Σωσμένη-*»

«Υπάρχει κανένας άλλος δρόμος διαφυγής, Δράστη; Τι βλέπεις από τον ουρανό; Βλέπεις τίποτα;» Το μεταβαλλόμενο όχημα του Βόρκεραμ

δεν είχε τώρα τη μορφή ελικοπτέρου πλέον· είχε τη μορφή ερπυστρι-οφόρου και ήταν στο έδαφος, για εξοικονόμηση ενέργειας. Είχαν αρχίσει να τους τελειώνουν οι ενεργειακές φιάλες.

«Τίποτα; Ναι, τίποτα. Μόνο τίποτα βλέπω, αρχηγέ.»

«Δε σε κάλεσα για ν'ακούσω μαλακίες, πιλότε. Βρες μας έναν δρόμο που θεωρείς ασφαλή!»

«Πρέπει νάχεις χάσει τα λογικά σου, αρχηγέ. Νομίζεις ότι η κατάσταση πάνω από τις πολυκατοικίες είναι καλύτερη απ'ό,τι κάτω από τις πολυκατοικίες; Ο αέρας είναι γεμάτος μ'αεροσκάφη του Ποιητή. Ο καλύτερος δρόμος που βλέπω εγώ είναι να πάμε προς τα νότια. Δεν υπάρχει άλλος δρόμος. Προς οποιαδήποτε άλλη μεριά θα μας κάνουν κομμάτια.»

«Στην περιοχή της μεγάλης καταστροφής...» μουρμούρισε ο Βόρκεραμ.

Ο Δράστης τον άκουσε. «Είναι η μόνη λογική κατεύθυνση, αρχηγέ.»

«Δε μπορούν να περάσουν τα οχήματά μας από κει μέσα, Δράστη!» γρύλισε ο Βόρκεραμ-Βορ.

«Τότε, καταλαβαίνεις τι πρέπει να κάνετε. Δεν έχω να δώσω καμια άλλη συμβουλή. Και με κυνηγάνε τώρα, το ξέρεις; Δυο καριόληδες είναι πίσω μου, και μου έχουν τελειώσει οι ρουκέτες· προσπαθώ να τους κάνω να με χάσουν ανάμεσα στις πολυκατοικίες– Χα! Βοήθεια μόλις ήρθε! Ένα από τα αντιαεροπορικά όπλα μας χτύπησε τον έναν. Τέλος πάντων· αν εσύ δεν οδηγήσεις τον στρατό προς τα νότια, εμείς οι ιπτάμενοι σε λίγο προς τα εκεί θα πάμε ούτως ή άλλως. Η κωλοκατάσταση εδώ πάνω δεν περιγράφεται πλέον.»

«Τι νομίζεις, Ευμενίδα;» ρώτησε ο Βόρκεραμ, ξέροντας πως κι εκείνη άκουγε τον Δράστη.

«Νομίζω ότι έχει δίκιο, Βόρκεραμ. Πάμε νότια.»

«Ναι,» συμφώνησε ο Άβαντας. «Νότια.»

Ο Βόρκεραμ-Βορ άλλαξε συχνότητα, προστάζοντας τους διοικητές του στρατεύματός του να κατευθυνθούν, μαζικά, νότια, και λέγοντας το ίδιο και στον Έσπαρεκ-Λάντι.

«Δε μπορούν να περάσουν τα οχήματά μας από εκεί, Στρατάρχη!» διαμαρτυρήθηκε εκείνος.

«Γνωστό, Έσπαρεκ-Λάντι. Αλλά, αν πραγματικά θέλεις, μπορείς να κρατήσεις τους δικούς σου μαχητές στη Μονότροπη, μαζί με τα οχήματά τους.»

Ο Έσπαρεκ-Λάντι δεν έφερε άλλη αντίρρηση. Οι δυνάμεις της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας ακολούθησαν τους υπόλοιπους υπερασπιστές της Β' Κατωρίγιας προς τα νότια, διασχίζοντας τη Μονότροπη, κυνηγημένοι από τις ορδές του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Έφτασαν στην περιοχή της μεγάλης καταστροφής και μπήκαν εκεί, προσπαθώντας να συνεχίσουν να είναι μέσα στα οχήματά τους όσο ακόμα μπορούσαν.

Δεν άργησαν, όμως, να βρεθούν σε απροσπέλαστους τόπους και να αναγκαστούν να σταματήσουν τους τροχούς και τις ερπύστριές τους. Μόνο τα δίκυκλα μπορούσαν πλέον να κινηθούν εδώ μέσα, και κάτι πολύ μικρά τρίκυκλα όπως του Αλεξίσφαιρου Άβαντα, που, ουσιαστικά, σαν δίκυκλα ήταν.

Ο Βόρκεραμ-Βορ πρόσταξε να εγκαταλείψουν όσα οχήματα δεν είχαν τη δυνατότητα να συνεχίσουν, και είπε στους Εκλεκτούς του να μαζέψουν τις ενεργειακές φιάλες από τα σταματημένα οχήματα και να τις φέρουν εδώ, στο μεταβαλλόμενο. Όταν αυτό έγινε, ενώ είχε νυχτώσει για τα καλά πλέον, ζήτησε από τη Ζιλκάμα'μορ να μετατρέψει το ερπυστριοφόρο τους σε ελικόπτερο. Και η μάγισσα, αν και κουρασμένη από τόσες ώρες που έλεγχε την ενεργειακή ροή των μηχανισμών, έκανε Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας ξανά και τους έδωσε μορφή αεροσκάφους. Πέταξαν στον σκοτεινό ουρανό, μαζί με τον Δράστη και όσους άλλους ιπτάμενους απέμεναν από το αρχικό τους σμήνος. Από εδώ μπορούσαν άνετα να δουν ότι οι στρατοί του Αλυσοδεμένου Ποιητή δεν τους ακολουθούσαν· είχαν μείνει πίσω, στη Μονότροπη. Φυσικά, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ-Βορ. *Θα ήταν τελείως ηλίθιοι να μας καταδιώξουν σε τούτο το μέρος.*

Ο πομπός του κουδούνισε, και ο Βόρκεραμ είδε από τη μικρή οθόνη ότι ήταν ο Άβαντας. Γιατί δεν καλούσε μέσα από το τηλεπικοινωνιακό σύστημα του ελικοπτέρου;

Ο Βόρκεραμ δέχτηκε την κλήση με το πάτημα ενός κουμπιού. «Τι είναι, Αλεξίσφαιρε;»

«Πού είναι η Άνμα, αρχηγέ; Δε βλέπω το όχημά της πουθενά. Ούτε την ίδια. Ούτε τη Νορέλτα ή τη Φοριντέλα-Ράο.»

«Η Φοριντέλα είναι εδώ, μαζί μου. Οι άλλες δύο... Θα σου πω αργότερα, Άβαντα-»

«Όχι αργότερα, αρχηγέ! Τώρα. Μα τον Κρόνο – σκοτώθηκαν;»

Ο Βόρκεραμ άλλαξε ένταση στον πομπό του, φέρνοντάς τον κοντά στο αφτί του, έτσι ώστε ν'ακούει μόνο εκείνος τη φωνή του Άβαντα. «Δεν είναι νεκρές, αλλά... Ξέρεις για την Κορίνα, έτσι;»

«Φυσικά και ξέρω.»

«Τις αιχμαλώτισε.»

«Τι! Και τις άφησες να αιχμαλωτιστούν απ'αυτή την ανώμαλη σκύλα;»

«Ηρέμησε, Αλεξίσφαιρε. Λες να έγινε μπροστά μου και να το άφησα να συμβεί έτσι απλά; Είχαμε χωριστεί μέσα σε μια συμπλοκή, και η Τζέσικα – μια Αδελφή τους που είναι με το μέρος της Κορίνας – τις παραπλάνησε, απ'ό,τι μου είπε η Φοριντέλα, ώστε να τις παγιδέψουν.»

«Γαμήσου...» μούγκρισε ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας.

Η Φοριντέλα-Ράο πλησίασε τον Βόρκεραμ από δίπλα. «Δώσε μου να του μιλήσω, αρχηγέ. Δώσε μου να του μιλήσω.»

«Συντόνισε τον πομπό σου με τον δικό μου, Φοριντέλα.»

Η Φοριντέλα-Ράο το έκανε. «Μ'ακούς, Άβαντα;»

«Ναι. Τι σκατά έγινε, γαμώ την ουρά του Σκοτοδαίμονος;»

«Αυτό που σου είπε ο αρχηγός. Πρέπει να τις βρούμε, Άβαντα. Πρέπει να τις βρούμε τώρα, όσο πιο γρήγορα μπορούμε, προτού τίποτα κακό τούς συμβεί. Η Κορίνα και η Τζέσικα δεν θα τις σκοτώσουν, αλλά αυτό δεν σημαίνει πως δεν θα τις πειράξουν κιόλας. Θα τις φυλακίσουν κάπου, μάλλον. Εγώ θα κατεβώ να ψάξω γι'αυτές. Θα έρθεις μαζί μου;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Άβαντας δίχως δισταγμό.

«Τι λέτε;» μούγκρισε ο Βόρκεραμ. «Είστε με τα καλά σας; Δε μπορείτε τώρα να επιστρέψετε-»

«Είμαστε δύο άνθρωποι, αρχηγέ· δεν είμαστε στρατός. Θα γλιστρήσουμε ανάμεσά τους, θα τις βρούμε-»

«Λες μαλακίες και το ξέρεις, Άβαντα, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος! Δεν έχεις ιδέα από πού να ξεκ-!»

«Θα τις βρούμε,» επέμεινε ο Αλεξίσφαιρος. «Φοριντέλα, σε περιμένω να έρθεις. Σε περιμένω κάτω.»

«Έρχομαι.»

«Δεν έχεις να πας πουθενά,» της είπε ο Βόρκεραμ-Βορ, αγριοκοιτάζοντάς την.

«Θα πάω!» επέμεινε εκείνη, δυναμώνοντας τη φωνή της. «Ακόμα κι αν χρειαστεί να πηδήσω απ' αυτό το γαμημένο ελικόπτερο, θα πάω!»

Ο Βόρκεραμ ήθελε να τη μπατσίσει. *Τόχει βάλει σκοπό να σκοτωθεί, η μαλακισμένη, και να πάρει μαζί της και τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα!*

Κοίταξε προς τη μεριά της Ολντράθα, αλλά εκείνη δεν μιλούσε, και η όψη της φαινόταν πολύ πιεσμένη. Ίσως κι αυτή να ήθελε να πάει ν' αναζητήσει τις Αδελφές της, μα δεν τολμούσε. *Εξαιτίας μου. Μένει εδώ για εμένα.* Ο Βόρκεραμ δεν είχε αμφιβολία γι' αυτό.

Αναστέναξε. «Εντάξει,» είπε στη Φοριντέλα. «Θα σε κατεβάσουμε.»

Το μεγάλο ελικόπτερο των Εκλεκτών κατέβηκε επιφυλακτικά προς το έδαφος της ρημαγμένης περιοχής, προσέχοντας τις επικίνδυνες προεξοχές που ξεπρόβαλλαν σαν λεπίδες από τις ανάμικτες ύλες. Μια πόρτα άνοιξε στο πλάι του και η Φοριντέλα-Ράο πήδησε έξω, με το Απολλώνιο σπαθί θηκαρωμένο στην πλάτη της, με διάφορα όπλα κρεμασμένα επάνω της (παρμένα από το όχημα της Άνμα) κι ακόμα περισσότερα στον σάκο της.

Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας την περίμενε κάτω, καβάλα στο τρίκυκλό του, κι εκείνη τον ζύγωσε με γοργά, αποφασιστικά βήματα.

«Να προσέχετε!» τους φώναξε ο Βόρκεραμ-Βορ, στεκόμενος στην πόρτα του ελικοπτέρου μαζί με την Ολντράθα. «Θέλω να σας ξαναδώ ζωντανούς! Μην κάνετε ανοησίες εκεί πέρα.»

«Δε σκοπεύουμε να πεθάνουμε τόσο γρήγορα, αρχηγέ,» αποκρίθηκε ο Άβαντας, καθώς η Φοριντέλα-Ράο καβαλούσε το τρίκυκλο ανεβαίνοντας πίσω του.

«Ο Κρόνος είναι, αναμφίβολα, στο πλευρό σας, Άβαντα. Αλλά δεν φτάνει μόνο η δική του αρωγή όταν αντιμετωπίζεις τέτοιους εχθρούς.»

«Θα ξανασυναντηθούμε, Βόρκεραμ-Βορ,» υποσχέθηκε ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, υψώνοντας το χέρι του σε χαιρετισμό. Ύστερα έβαλε τους τροχούς του οχήματός του σε κίνηση, κι εκείνος και η Φοριντέλα-Ράο κατευθύνθηκαν βόρεια, διασχίζοντας τους ρημαγμένους τόπους, πηγαίνοντας πίσω, προς τη Μονότροπη που φαινόταν να καπνίζει και να φλέγεται μες στη νύχτα.

«Αρχηγέ!» φώναξε ο Λεονάρδος Άνταλμιρ απ'το εσωτερικό του ελικοπτέρου. «Σε καλεί ο Δράστης!»

Ο Βόρκεραμ-Βορ έτρεξε στο τηλεπικοινωνιακό σύστημα του σκάφους, καθώς το ελικόπτερο υψωνόταν ξανά. «Τι είναι, Δράστη;»

«Βλέπω ένα όχημα να πηγαίνει προς τα βόρεια. Του Αλεξίσφαιρου, νομίζω.»

«Το ξέρω.»

«Πάει όντως πίσω;»

«Ναι.»

«Γιατί;»

«Υπάρχει λόγος. Ψάχνει για κάτι.»

«Ξέχασε το αρκουδάκι του στο κρεβάτι;»

Ο Βόρκεραμ κατάφερε – κάπως – να βρει τη διάθεση να χαμογελάσει. «Κάτι τέτοιο...»

Ύστερα, τερματίζοντας την τηλεπικοινωνία με τον Δράστη, κάλεσε τον Ρίντιλακ-Κονχ.

«Έλα, Αρχοντομαχητή. Πού είστε;»

«Ακόμα μέσα στην κατεστραμμένη περιοχή, αρχηγέ. Δε διασχίζονται εύκολα τούτοι οι τόποι, ακόμα και με τα πόδια – με οχήματα δεν το συζητάμε: τάχουμε εγκαταλείψει, φυσικά. Να υπολογίζεις ότι αύριο πλέον θα είμαστε κοντά σας στη Μονότροπη. Τώρα έχουμε σταματήσει για να ξε-»

«Κάνεις λάθος, Αρχοντομαχητή. Απόψε θα είστε κοντά μας-»

«Αδύνατον, αρχηγέ. Μη λες τρελά πράγματα-»

«-γιατί εμείς θα έρθουμε σ'εσάς.»

«Τι;»

«Μόλις υποχωρήσαμε από τη Μονότροπη, μπαίνοντας στην κατεστραμμένη περιοχή. Δεν υπήρχε άλλος δρόμος διαφυγής.»

«Τι; Μα τον Κρόνο... τότε...»

«Ναι, η Β' Κατωρίγια έπεσε στα χέρια του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Συνέχισε, όμως, να είσαι σε τηλεπικοινωνιακή επαφή μαζί μου για να σας εντοπίσουμε, εντάξει;»

«Έγινε, αρχηγέ...» Ο Ρίντιλακ-Κονχ ακουγόταν απογοητευμένος, και πολύ προβληματισμένος.

«Πού είναι η Φοριντέλα, αρχηγέ;» ρώτησε ο Μάικλ, καθώς ο Βόρκεραμ έπαυε να μιλά στο τηλεπικοινωνιακό σύστημα. «Γιατί δεν είν' εδώ;»

«Πήγε να βρει την Άνμα και τη Νορέλτα-Βορ-»

«Τι έκανε!» Ο Μάικλ στράφηκε να τον κοιτάξει ενώ συνέχιζε νάχει το πηδάλιο του ελικοπτέρου στα χέρια του. «Γι' αυτό ζήτησες πιο πριν να κατεβούμε; Για να πηδήσει έξω; Την άφησες να κάνει τέτοια μαλακία; Είσαι τρελός;»

«Δεν ήταν πρόθυμη να μ' ακούσει, Μάικλ. Πηγαίνει να τις βρει, μαζί με τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα.»

«Θα τους σπάσω στο ξύλο και τους δύο! Υποθέτοντας πάντα ότι θα τους ξαναδώ... Δεν έπρεπε να την αφήσεις να φύγει!»

«Τι να έκανα, Παγοθραύστη; Να την έδενα εδώ μέσα;»

«Ναι, γαμώτο!»

«Βλέπε μπροστά σου,» συμβούλεψε ο Βόρκεραμ.

«Γιατί; Πού φοβάσαι ότι θα κουτουλήσουμε εδώ πέρα;»

«Εκεί;» Έδειξε.

Ο Μάικλ στράφηκε. «Γαμήσου!» γρύλισε, κι έστριψε το πηδάλιο. Δεν βρίσκονταν ακόμα πολύ κοντά στην πελώρια σκοτεινή μάζα από ανάμικτες ύλες η οποία θύμιζε ψυχεδελικό οχυρό, αλλά σύντομα θα έφταναν, και θα κοπανούσαν επάνω της αν συνέχιζαν ευθεία.

Ο Βόρκεραμ-Βορ κάλεσε τον Όρπεκαλ-Λάντι.

Για λίγο έβλεπε μόνο ότι το σήμα του έφτανε στον πομπό του πολιτικού, αλλά εκείνος δεν απαντούσε: κι ο Βόρκεραμ αναρωτήθηκε αν ήταν νεκρός, ή αιχμάλωτος του Ποιητή. *Δε μ' άκουσε ο ανόητος; Δεν υποχώρησε προς τη Φιλήκη;*

Μετά, όμως, η φωνή του ήρθε μέσα από πολλά παράσιτα: «*Βόρκεραμ;*»

«Είσαι ζωντανός, λοιπόν...»

«*Μόλις και μετά βίας. Μπήκαν στη Σωσμένη. Μπήκαν και-»*

«Ξέρω.»

«*Οι συμμορίες μας τους βοηθούσαν!*»

«Κι αυτό το ξέρω. Πού είσαι τώρα;»

«*Στη Φιλήκη. Εσύ; Ακόμα στη Μονότροπη;*»

«Όχι. Υποχωρήσαμε στην κατεστραμμένη περιοχή.»

Η Νύφη του Χάροντα, οι Κάτοικοι της Τεχνοθήκης, και η Κατάκτηση

«Δηλαδή... η συνοικία χάθηκε;»

«Πολύ φοβάμαι πως ναι, Όρπεκαλ. Θα σε συναντήσω στη Φιλήκη, αν είμαστε τυχεροί κι ο Κρόνος είναι στο πλευρό μας.»

/10\

Οι Νομάδες των Δρόμων μαθαίνουν για μια μεγάλη καταστροφή (και ανησυχούν για δύο θυγατέρες της Πόλης): φωτομοντέλα προτείνουν πάρτι· έργα τέχνης πωλούνται σε καλή τιμή· προετοιμασίες γίνονται, προκαλώντας εύθυμη διάθεση· ένας πολεοπλάστης πειραματίζεται· απρόσμενοι επισκέπτες έρχονται: ιστορίες ανταλλάσσονται, κάποιοι εκπλήσσονται ευχάριστα ή δυσάρεστα, κάποια συμπεράσματα βγαίνουν.

Το επόμενο πρωί, ύστερα από τη νύχτα που η Λάρνια έφερε τον Νίσκαν στην *Τεχνοθήκη*, ο Θόρινταλ βάδιζε στους διαδρόμους του οικοδομικού συμπλέγματος που ήταν γεμάτο έργα τέχνης. Είχε αφήσει τη Λάρνια να κοιμάται στο δωμάτιό τους, εξουθενωμένη από τη χτεσινοβραδινή πρώτη εκπαίδευση του καινούργιου μεγάλου γάτου της. Ο Νίσκαν δεν ήταν τώρα στο δωμάτιο μαζί της – δεν τον εμπιστευόταν τόσο ακόμα – τον είχε κλεισμένο σ'ένα άλλο δωμάτιο της *Τεχνοθήκης*, όπου του είχε αφήσει φαγητό και νερό.

Καθώς περνούσε δίπλα από την πόρτα εκείνου του δωματίου ο Θόρινταλ άκουσε τα γρυλίσματα του γάτου, και τα νύχια του να γρατσουνίζουν το ξύλο. Είχε, προφανώς, ξυπνήσει πιο νωρίς από τη νέα του αφέντρα.

Ο σαμάνος, φυσικά, δεν τόλμησε ν'ανοίξει την πόρτα. Το θηρίο ήταν αναμφίβολα άγριο· μπορεί να του ορμούσε. Δεν ήταν σαν τη Γιάαμκα, που, παρότι έμοιαζε απειλητική, δεν ήταν πραγματικά επικίνδυνη – όχι τουλάχιστον για όσους έβλεπε ότι ήταν φίλοι της Λάρνια.

Ο Θόρινταλ συνάντησε στον δρόμο του τον Χέρκεγμοξ, να κρέμεται ανάποδα από το ταβάνι με τα τέσσερα πόδια του, κοντά σε μια λάμπα την οποία πρέπει πριν από λίγο να σκάλιζε με την ουρά του.

«Καλημέρα,» είπε ο σαμάνος.

Ο πολεοπλάστης αναβόσβησε τα μάτια, εν είδει χαιρετισμού μάλλον.

Ο Θόρινταλ είδε, παρακάτω, μερικούς Νομάδες συγκεντρωμένους σε μια αίθουσα, ανάμεσα τους και τον Ρίμναλ, την Αμάντα, τη Τζιλ, τη Βιολέτα, και τον Εύθυμο. Ο τελευταίος κρατούσε μια εφημερίδα στα χέρια, και φαινόταν να μιλάνε για κάτι που ήταν γραμμένο εκεί.

Ο Θόρινταλ πλησίασε.

Στράφηκαν να τον κοιτάζουν.

«Ξέρεις τι έγινε στη Β' Κατωρίγια, σαμάνε;» είπε ο Ρίμναλ.

«Όχι τι;»

«Μια μεγάλη πανωλεθρία.» Ο Εύθυμος έστρεψε την εφημερίδα προς τη μεριά του ώστε να φανεί το πρωτοσέλιδο. «Ολόκληρο το νοτιοανατολικό τμήμα της και μέρος του κεντρικού διαλύθηκαν.»

«Γιατί;»

«Κανείς δεν ξέρει· μόνο υποθέσεις γίνονται. Ορισμένοι λένε πως μια άλλη διάσταση έπεσε πάνω στη Ρελκάμνια σ'εκείνο το σημείο.»

(Κάποιος σχολίασε από δίπλα: «Αν είναι δυνατόν... Παραμύθια.»)

«Προς στιγμή,» διάβασε ο Εύθυμος από την εφημερίδα, «δύο νέα ουράνια σώματα παρουσιάστηκαν αντικριστά στον ουρανό, πάνω από την περιοχή της τρομερής καταστροφής. Το ένα έμοιαζε με ήλιο, το άλλο με μεγάλο γαλανόχρωμο φεγγάρι. Σύντομα, και τα δύο εξαφανίστηκαν.» Ο Εύθυμος έπαψε να διαβάζει. «Ο τόπος εκεί έχει γεμίσει ανάμικτες ύλες: συντρίμια που είναι προφανώς από την περιοχή, αλλά και άλλα συντρίμια που δεν φαίνεται να είναι καν από τη Ρελκάμνια. Ορίστε, έχει και φωτογραφίες.» Γύρισε μερικές σελίδες και έδειξε τις τυπωμένες εικόνες στον Θόρινταλ.

«Αν η Εύνοια ήταν εκεί...» είπε η Τζιλ, με φόβο στη φωνή της.

«Μη λέμε ανοησίες,» είπε ο Ρίμναλ. «Αποκλείεται να ήταν εκεί.»

«Πώς το ξέρεις;»

«Νομίζεις ότι η Εύνοια δεν θα μπορούσε ν'αποφύγει κάτι τέτοιο; Επιπλέον, αν ήταν κάπου κοντά μας, θα είχε αφήσει ποτέ την Κορίνα να μας... κλέψει από εκείνο το στρατόπεδο συγκέντρωσης και να μας οδηγήσει στην Α' Ανωρίγια Συνοικία; Δεν ήταν εκεί, Τζιλ. Αποκλείεται.»

«Ούτε εγώ το πιστεύω,» συμφώνησε ο Εύθυμος, αν και ο τόνος της φωνής του, ουσιαστικά, έλεγε Δεν θέλω να το πιστέψω.

Ο Θόρινταλ επίσης δεν ήθελε να το πιστέψει. Φοβόταν να το πιστέψει. Φοβόταν ότι όχι μόνο η Εύνοια αλλά και η Μιράντα μπορεί να βρισκόταν μέσα σ' αυτή την περιοχή όταν η πανωλεθρία συνέβη.

Σκέψου λογικά, είπε στον εαυτό του. Η Μιράντα θα έβλεπε τα πολεοσημάδια να την προειδοποιούν. Αν έτυχε να είναι εκεί – που, μάλλον, ΔΕΝ ήταν εκεί – θα έφυγε προτού τα πάντα διαλυθούν.

Μέσα στην ημέρα ήρθαν να τους επισκεφτούν η Ευρυμάχη, η Ηλμάθρα, κι άλλες δύο από τις γυναίκες που έμεναν στην πολυκατοικία πλάι στη δεξαμενή απ' όπου έπαιρνε νερό η *Τεχνοθήκη*. Μαζί τους είχαν και δύο μικρά παιδιά – περίπου δέκα χρονών, τα υπολόγιζε ο Θόρινταλ βλέποντάς τα.

Ο Κοντός Φριτς ξεναγούσε τις γυναίκες στους διαδρόμους και στις αίθουσες, αφήνοντάς τες να δουν τα έργα τέχνης. Έμοιαζε νάχει συμπαθήσει πολύ την Ευρυμάχη, η οποία ήταν επί του παρόντος ντυμένη εκκεντρικά, όπως κι οι άλλες τρεις. Πάντα έτσι ντύνονταν όλες οι γυναίκες σ' αυτή την πολυκατοικία: ήταν φωτομοντέλα και φωτογράφοι. Κι από κάπου εξόριστες. Αλλά δεν έλεγαν από πού. Ή, αν το είχαν πει σε κάποιον, αυτός ίσως να ήταν Φριτς, υπέθετε ο Θόρινταλ, γιατί εκείνος δεν είχε ακούσει τίποτα.

Βάδιζε τώρα κοντά τους, μαζί με τη Σορέτα, καθώς ο Κοντός τις ξεναγούσε στην *Τεχνοθήκη* χαμογελώντας και καλαμπουρίζοντας. Δεν ήταν η πρώτη φορά που είχαν έρθει εδώ, βέβαια. Ή, τουλάχιστον, η Ευρυμάχη και η Ηλμάθρα: τις άλλες δύο ο Θόρινταλ δεν τις είχε ξαναδεί στην *Τεχνοθήκη*. Ούτε τα δύο παιδιά.

Σε κάποια στιγμή, η Ευρυμάχη είπε: «Αυτό το μέρος θα ήταν υπέροχο για πάρτι, δεν θα ήταν;»

«Ναι,» συμφώνησε η Ηλμάθρα, μειδιώντας: κι οι άλλες δύο έγνεψαν καταφατικά, γελώντας.

«Πάρτι;» έκανε ο Κοντός Φριτς.

«Ναι,» είπε η Ευρυμάχη, ντυμένη μ' ένα μακρύ πράσινο φόρεμα που η φούστα του έμοιαζε να αποτελείται από κρόσσια και μόνο, και στην αριστερή ωμοπλάτη υπήρχε ένα άνοιγμα κομμένο στο σχήμα πουλιού που απλώνει τις φτερούγες του. «Ο χώρος είναι άψογος για πάρτι! Λί-

γο τον φωτισμό άμα ρυθμίσεις, μ'όλα αυτά τα παράξενα έργα τέχνης... ιδανικό μέρος!»

«Σίγουρα!» συμφώνησε η Ηλμάθρα, που φορούσε μια μακριά μοβ τουνίκα γεμάτη περίπλοκα κεντήματα από το στήθος και πάνω, τα οποία θύμιζαν νήματα λαβυρινθωδώς πλεγμένα. Η κάτω μεριά του σώματός της ήταν ντυμένη μόνο με μπότες που έφταναν πιο ψηλά από το γόνατο και οι κορυφές τους κρύβονταν από την άκρη της τουνίκας. Είχαν επάνω στο καφετί δέρμα τους προσαρτημένα διάφορα ασημένια κοσμήματα που στραφτάλιζαν με κάθε κίνηση των ποδιών της μαυρό-δερμης, πρασινομάλλας Ηλμάθρα.

«Θα μπορούσαμε να το οργανώσουμε,» είπε μια από τις άλλες γυναίκες, «αν θέλει κι ο κύριος Κοντός.»

«Όχι 'κύριος Κοντός'!» αποκρίθηκε ο Φριτς. «Απλά με λένε Κοντό για... κάποιον τελείως μυστηριώδη λόγο!» αστειεύτηκε, δείχνοντας με τα χέρια του το ομολογουμένως κοντό ανάστημά του. Οι γυναίκες γέλασαν συγκρατημένα. «Είμαι πελώριος, στην πραγματικότητα, όπως όλοι ξέρουν! Μπορείτε να με λέτε Φριτς. Κι αν ξανακούσω τη λέξη κύριος θα τσακωθούμε πολύ άγρια!»

«Συμφωνείς, όμως, να κάνουμε πάρτι εδώ;» ρώτησε η Ηλμάθρα.

«Δε διαφωνώ κιόλας. Αν και θα κοστίσει, υποθέτω—»

«Μην ανησυχείς για τα λεφτά' θα το φροντίσουμε εμείς! Έτσι δεν είναι;» Κοίταξε τις άλλες, οι οποίες κατένευσαν.

«Δε θα μπορούσα ποτέ να σας αφήσω να πληρώσετε – όχι όλο το ποσό, τουλάχιστον. Επιπλέον, πρέπει να το συζητήσουμε λιγάκι κι αναμεταξύ μας.» Έριξε ένα βλέμμα στη Σορέτα.

«Ναι,» είπε εκείνη, «πρέπει να το συζητήσουμε.»

«Πώς σου φαίνεται η ιδέα;»

«Δεν είναι κακή. Αλλά ας δούμε τι θα πουν κι οι άλλοι.»

Η Λάρνια εκπαίδευε τον καινούργιο γάτο της ως το μεσημέρι. Ο Ρίμναλ, η Ηχώ, ο Εύθυμος, και μερικοί άλλοι έλειπαν, ψάχνοντας αγοραστές για τα έργα τέχνης, και επέστρεψαν κι αυτοί το μεσημέρι.

Καθώς έτρωγαν σε μια από τις αίθουσες της *Τεχνοθήκης* – και ήταν κι ο Θόρινταλ παρών, μαζί με τη Λάρνια – ο Φριτς είπε για την πρόταση της Ευρυμάχης και της Ηλμάθρα. Αρκετοί συμφώνησαν αμέσως.

«Μουσική και διασκέδαση,» είπε η Μαρίνα. «Μας χρειάζονται και τα δύο.»

Ο Ρίμναλ ήταν πιο διστακτικός. «Ελπίζω μόνο να μην έχουν καμία μπαγαποντιά στο μυαλό τους αυτές, Κοντέ...»

«Τι μπαγαποντιά;» ρώτησε η Σορέτα.

«Να βουτήξουν κανένα έργο τέχνης, ας πούμε. Τελευταία, φαίνεται νάχουμε γίνει στόχος.»

«Έλα τώρα!» είπε η Μαρίνα. «Μόνο εκείνος ο μαλάκας, ο Γρύπας ο Καλότυχος, προσπάθησε να μας κλέψει· δεν έχουμε γίνει 'στόχος' ακριβώς.»

«Σίγουρα υπάρχουν κι άλλοι που γλυκοκοιτάζουν τα έργα τέχνης εδώ μέσα, Μαρίνα· μην είσαι αφελής. Είναι πολλά τα λεφτά.»

«Θα έχουμε το νου μας,» είπε ο Κοντός Φριτς. «Αν και δεν νομίζω να μας κλέψουν και να προσπαθήσουν να εξαφανιστούν από τη Μεγαλοδιάβατη προτού τις πιάσουμε.»

«Ούτε εγώ το νομίζω,» συμφώνησε η Σορέτα. «Είναι από κάπου εξοριστές, άλλωστε.»

«Ναι,» είπε ο Ρίμναλ, «κι αυτό δεν σας βάζει σε σκέψεις; Γιατί αναγκάστηκαν να φύγουν από εκεί όπου έφυγαν; Ξέρετε;»

«Δεν έχουν θελήσει να μας το πουν ακόμα,» αποκρίθηκε ο Φριτς. «Δε μας ξέρουν αρκετά καλά, υποθέτω. Φοβούνται.»

«Ίσως να εξορίστηκαν επειδή έκλεβαν.»

«Ή για κάποιον άλλο, τελείως διαφορετικό λόγο.»

«Όπως και νάχει, Φριτς, καταλαβαίνεις τι θέλω να πω, έτσι δεν εί- ναι;»

«Σου απάντησα: θα τις προσέχουμε. Προτείνεις να μην γίνει το πάρ- τι;»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Ρίμναλ, «προτείνω να μην γίνει. Ή, αν γίνει, να γίνει από εμάς. Χωρίς αυτές.»

«Παραείσαι καχύποπτος,» του είπε η Μαρίνα. «Εμένα μού φαίνονται αρκετά συμπαθητικές.»

«Κι εμένα,» συμφώνησε η Αμάντα, μειδώντας.

«Οι πάντες είστε εναντίον μου!» μούγκρισε ο Ρίμναλ μεταξύ αστείου και σοβαρού. «Ελπίζω μόνο να μη με θυμηθείτε αργότερα...» Και ήπια μια μεγάλη γουλιά από την Αφρισμένη του.

Ο Θόρινταλ δεν νόμιζε ότι οι ανησυχίες του Ρίμναλ ήταν τελείως αβάσιμες. Αν και, βέβαια, ήταν όντως πολύ καχύποπτος γενικά. Ακόμα και με τον ίδιο τον Θόρινταλ ήταν καχύποπτος όταν εκείνος είχε πρωτοέρθει να συναντήσει τους Νομάδες. Με τους πάντες ήταν καχύποπτος ο Ρίμναλ.

Πώς είχε πέσει στα δίχτυα της Κορίνας, πώς είχε πειστεί από την Κορίνα να προσπαθήσει να απαγάγει την Εύνιοια, ήταν αληθινά αξιοπερίεργο. *Μάλλον, όσο πιο καχύποπτος είσαι, τόσο πιο πιθανό είναι να πέσεις στις παγίδες που φοβάσαι*, σκέφτηκε ο Θόρινταλ. Αν και ήξερε πως αυτό δεν μπορεί να ίσχυε πραγματικά: ήταν σαν ένα αφελές ρητό που λες σε κάποιον για να τον πείσεις να μην είναι φιλύποπτος. Η Κορίνα είχε τόσο διαβολικές μεθόδους να σε πλησιάζει που ο οποιοσδήποτε θα μπορούσε να πέσει στα δίχτυα της και να κάνει τα πιο απίθανα πράγματα.

Το απόγευμα, οι Νομάδες βρήκαν αγοραστή για τα έργα τέχνης. Ήταν μια γυναίκα που περνούσε από τη Μεγαλοδιάβατη μαζί με μισθοφόρους φρουρούς και έμοιαζε αρκετά πλούσια. Είπε ότι θα ερχόταν το πρωί για να κοιτάξει τι είχαν και να δει αν θα αγοράσει τίποτα.

Τα νέα αυτά χαροποίησαν τους Νομάδες, που είχαν αρχίσει να απογοητεύονται ότι δεν θα έβρισκαν από μόνοι τους κανέναν για να πουλήσουν τα έργα τέχνης και θ'αναγκάζονταν, στο τέλος, να αναζητήσουν ενδιάμεσους όπως τη Λία την Πονηρή – οι οποίοι, ασφαλώς, θα απαιτούσαν μέρος των κερδών.

Εν τω μεταξύ, προετοιμάζονταν για το πάρτι. Είχαν ειδοποιήσει τις γυναίκες της πολυκατοικίας κοντά στη δεξαμενή ότι τελικά θα γινόταν, και είχαν ξεκινήσει να προμηθεύονται διάφορα που θεωρούσαν πως θα τους χρειαζόνταν. Η Ευρυμάχη, η Ηλμάθρα, κι άλλες τρεις ήταν μαζί τους. Αγόρασαν ποτά από αποθήκες της Μεγαλοδιάβατης που συγκέντρωναν χιλιάδες μποτίλιες (κλεμμένες ή μη), αγόρασαν πρόχειρα φαγητά και ξηρούς καρπούς, αγόρασαν διάφορα στολίδια. Αγόρα-

σαν είδη φωτισμού, για να δώσουν στις αίθουσες και στους διαδρόμους της *Τεχνοθήκης* μια πιο «σουρεαλιστική αίσθηση», όπως είπε η Ευρυμάχη. Αγόρασαν ηχεία, για να τα τοποθετήσουν σε συγκεκριμένα «στρατηγικά σημεία» του οικοδομικού συμπλέγματος. Τα ηχεία που ήδη είχαν οι Νομάδες μαζί τους δεν επαρκούσαν. Επιπλέον, η Ηλμάθρα είχε να προτείνει μηχανήματα συγκεκριμένης κατασκευής, και ήξερε πού να πάνε για να τα βρουν: σ'ένα κατάστημα στις Ανατολικές Γειτονιές (βορειοανατολικά της *Τεχνοθήκης*, που βρισκόταν στις Νότιες Γειτονιές) το οποίο έφερνε διάφορα πράγματα, ακόμα και από κείνα τα παράξενα που ξέβραζε ο Κάθετος Ωκεανός δίπλα από τη Μακρωκεάνια (που ήταν πέρα από τα ανατολικά σύνορα της Μεγαλοδιάβατης).

Οι Νομάδες ήταν αρκετά ενθουσιασμένοι με τις προετοιμασίες. Επικρατούσε μια πολύ εύθυμη διάθεση μέσα στην *Τεχνοθήκη* καθώς το απόγευμα προχωρούσε δίνοντας τη θέση του στη νύχτα.

Ο Θόρινταλ είδε τον Ράνελακ να λέει κάτι στη Τζουλιάνα· η ιέρεια του Κρόνου χαμογέλασε και μετά ο Σκέλεθρος απομακρύνθηκε από εκεί όπου ήταν καθισμένη, βαδίζοντας μέσα σε μια αίθουσα. Ο Ανδρόνικος, ο φιδομούρης σκύλος του, ήταν κοντά του. Το παράξενο ραβδί του Σκέλεθρου ήταν στο χέρι του· το τσιμπούκι του στα δόντια του, αλλά όχι αναμμένο (ευτυχώς).

Ο Θόρινταλ τον ζύγωσε, με τον Χέρκεγμοξ πιασμένο νωχελικά στον ώμο του. «Ράνελακ...»

Ο Σκέλεθρος τον λοξοκοίταξε.

«Ξέρεις... όχι πως είναι δική μου δουλειά, βέβαια, αλλά...» Ο Θόρινταλ δεν ήξερε πώς ακριβώς να μιλήσει για ένα τέτοιο θέμα.

«Έχεις απορήσει, ε;» Το μειδίαμα του μαυρόδερμου σαμάνου θύμιζε ως συνήθως χαμόγελο κρανίου, καθώς έβγαζε το τσιμπούκι από το στόμα του. «Για εμένα και τη Σεβασμιότητα.»

«Ομολογουμένως. –Δεν πρόκειται να πω τίποτα σε κανέναν,» πρόσθεσε βιαστικά. «Να είστε ήσυχοι–»

«Δεν είναι κρυφό ακριβώς, Θόρινταλ.»

«Συμβαίνει καιρό;»

«Από τότε που ήρθαμε στην *Τεχνοθήκη*.»

«Κάτι σχετικά με το περιβάλλον;» αστεειεύτηκε ο Θόρινταλ.

Ο Σκέλεθρος μειδίασε ξανά καθώς γέμιζε απειλητικά την πίπα του μ'εκείνο τον βρομερό καπνό. «Δεν είμαι σίγουρος ακόμα. Το ερευνώ,» είπε σοβαρά. «Παρεμπιπτόντως, τι ήθελες εκείνο τον πίνακα που πήρες απ'την αίθουσα όπου μας βρήκες, εμένα και τη Τζουλιάννα;»

Γαμώτο. Ο Θόρινταλ δεν το είχε υπολογίσει ότι ο Ράνελακ θα έκανε αυτή την ερώτηση. *Αλλά κανονικά θα έπρεπε να το είχα υπόψη.* Ύστερα από μια στιγμή αμηχανίας, είπε: «Τον ήθελα μήπως τον κρεμάσω στο δωμάτιό μου...»

«Δεν το ήξερα ότι σ'άρεσαν οι πίνακες της Γραμμικής Σχολής...»

«Δεν είναι άσχημοι.»

Ο Σκέλεθρος έβαλε το τσιμπούκι του στο στόμα, και το άναψε μ'ένα σπύρτο. Θανατηφόρος καπνός απλώθηκε.

Μόνο τον Χέρκεγμοξ δεν έμοιαζε να ενοχλεί (και τον ίδιο τον Ράνελακ, φυσικά). Οι πολεοπλάστες, άραγε, δεν μύριζαν; αναρωτήθηκε ο Θόρινταλ.

Το πρωί, εκείνη η γυναίκα με τους σωματοφύλακες ήρθε στην *Τεχνοθήκη* για να δει τα έργα τέχνης. Ήταν ψηλή και εύσωμη, ντυμένη με γκριζα καπαρντίνα και, από μέσα, λευκό πουκάμισο, μαύρο γιλέκο, και μαύρη φούστα. Στα πόδια της δένονταν γοβάκια που έμοιαζαν ελαστικά. Το δέρμα της ήταν χρυσαφένιο και τα μαλλιά της μαύρα και μακριά. Τα μάτια της ήταν σκληρά, η μύτη της μεγάλη, τα χείλη της μικρά. Στον Θόρινταλ φαινόταν για άτομο του υπόκοσμου, και δεν ήταν παρά περαστική από τη Μεγαλοδιάβατη, όπως έλεγε. Ονομαζόταν Ευδοκία Γιορκάνζω, και οι Νομάδες δεν ήξεραν τίποτ' άλλο γι'αυτήν.

Ο Κοντός την ξενάγησε στην *Τεχνοθήκη*, δείχνοντάς της έργα τέχνης διάφορων ειδών, και εκείνη τελικά αγόρασε κάποια. Τα μετέφεραν οι μισθοφόροι της στο φορτηγό που περίμενε έξω από τον περίβολο του οικοδομικού συμπλέγματος. Ένας από τους Νομάδες που έτυχε να κοιτάξει μες στο όχημα από την ανοιχτή πίσω πόρτα του είπε, αργότερα, στους υπόλοιπους: «Ξέρετε, ρε, τι άλλο είχε κει μέσα; Ένα κανόνι. Ή, αν δεν ήταν κανόνι, σίγουρα έμοιαζε με τέτοιο.»

Τα λεφτά, πάντως, που έδωσε η κυρία Γιορκάνζω ήταν ικανοποιητικά, έκρινε ο Κοντός Φριτς, και έβαλε τα χαρτονομίσματα στο θησαυροφυλάκιο των Νομάδων για μελλοντική χρήση.

Οι προετοιμασίες για το πάρτι, φυσικά, συνεχίζονταν και σήμερα. Η διασκέδαση θα ξεκινούσε το απόγευμα, όταν άρχιζε να σουρουπώνει.

Τα πάντα τα είχαν έτοιμα ως τότε. Τα φώτα ήταν στημένα στις σωστές θέσεις, σύμφωνα με τους υπολογισμούς της Ευρυμάχης σχετικά με τον χώρο· τα δοκίμασαν κιόλας, γεμίζοντας τις αίθουσες και τους διαδρόμους με πολύχρωμο φωτισμό που έκανε καλειδοσκοπικούς σχηματισμούς, αλλάζοντας σε τακτά χρονικά διαστήματα. Τα καινούργια ηχεία τα έστησαν επίσης σε συγκεκριμένα σημεία, και τα δοκίμασαν κι αυτά. Ο μουσικορρυθμιστής των Νομάδων – που ονομαζόταν Ζάρντερακ: ο άνθρωπος που, όταν οι Νομάδες ταξίδευαν, άλλαζε μουσικές μέσα από το τετράκυκλο όχημα με τους ψηλούς τροχούς και τα ηχεία στην οροφή – έδειχνε να του αρέσει αυτό που άκουγε. Το ενέκρινε. Κάποιοι Νομάδες χόρεψαν για λίγο. Η Μαρίνα με τον Ρήγα, τον αρχηγό των Αξόνων.

«Φαίνεται να τον γουστάρει, ε;» είπε η Λάρνια στον Θόρινταλ, κρατώντας τον Νίσκαν από το λουρί γύρω από τον λαιμό του. Ο γάτος ήταν πιο ήρεμος σήμερα, αν και τώρα έδειχνε κάπως νευρικός – μάλλον λόγω του καλειδοσκοπικού φωτισμού και της μουσικής.

«Έτσι νομίζω κι εγώ,» αποκρίθηκε ο σαμάνος, που είχε ξαναδεί τη Μαρίνα μαζί με τον Ρήγα.

Οι δοκιμές δεν κράτησαν για πολύ. Σύντομα, ο φωτισμός έσβησε και οι μουσικές σταμάτησαν. Οι προετοιμασίες συνεχίστηκαν για κάποια ώρα ακόμα, ενώ το μεσημέρι περνούσε, και η Ηλμάθρα ρώτησε τον Φριτς αν ήθελε να καλέσουν κι άλλους στο πάρτι.

«Τι άλλους;»

«Τον Νάθλεμ και τους μισθοφόρους του.» Οι οποίοι έμεναν στην άλλη πολυκατοικία που ήταν κοντά στη δεξαμενή απ'όπου έπαιρνε νερό η *Τεχνοθήκη*.

«Δεν πιστεύω να κάνουν φασαρίες, ε;»

«Γιατί να κάνουν;»

Αλλά, όταν τα φωτομοντέλα ρώτησαν τους μισθοφόρους αν ήθελαν να έρθουν, εκείνοι απάντησαν ότι είχαν δουλειές απόψε και δεν μπορούσαν.

«Δεν πειράζει,» είπε ο Εύθυμος. «Θα περάσουμε καλά και χωρίς αυτούς.»

Ο Ρίμναλ συνέχιζε να βλέπει τα πάντα με αρκετή καχυποψία. Ήταν ο μόνος που είχε τέτοια μουντή όψη σήμερα, νόμιζε ο Θόρινταλ.

–Απρόσμενα! το σύστημα με τα φώτα άναψε. Και οι καλιδοσκοπικοί σχηματισμοί του τώρα ήταν πολύ παράξενοι. Λες και ζωντανές μορφές πλημμύριζαν τους χώρους της Τεχνοθήκης.

«Ε!» φώναξε η Ευρυμάχη. «Ποιος τόκανε αυτό; Ποιος τ’άναψε; Ποιος τα άλλαξε;»

Κανείς δεν ήταν σε θέση να της δώσει απάντηση. Κανείς δεν ήξερε πώς τα φώτα είχαν ανάψει.

Πηγαίνοντας στην κεντρική κονσόλα, πατώντας κουμπιά, δεν μπορούσαν να τα σβήνουν. «Τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος συμβαίνει;» αναφώνησε η Ευρυμάχη.

«Έχω αρχίσει να ζαλίζομαι,» είπε η Ηλμάθρα.

«Κι εγώ,» συμφώνησε ο Εύθυμος.

«Βγάλτε τα καλώδια από τις ενεργειακές φιάλες!» είπε η Ευρυμάχη.

Ο Βόντεκ πήγε γρήγορα εκεί και τα αποσύνδεσε, ενώ ο Θόρινταλ τον κοιτούσε έχοντας μια πολύ συγκεκριμένη υποψία για όλα τούτα...

Τα φώτα, παραδόξως, δεν έπαψαν να λειτουργούν.

«Τι κάνεις εκεί, Βόντεκ;» ρώτησε ο Εύθυμος.

«Τα αποσύνδεσα!» είπε εκείνος. «Κανονικά θάπρεπε τώρα να είχε σταματήσει ο φωτισμός.» Βλεφάρισε κι έτριψε τα μάτια του, ζαλισμένος από τις φασματικές μορφές. «Το διαβολάκι του σαμάνου πρέπει να φταίει, γαμώτο!»

«Πάω να τον βρω,» είπε ο Θόρινταλ, ξαφνιάζοντάς τους με την παρουσία του. Μέχρι στιγμής δεν τον είχαν προσέξει. «Πάω να τον βρω.»

Από έναν διάδρομο άκουγε τον Νίσκαν να ουρλιάζει, να γρυλίζει, να συρίζει, και τη Λάρνια να του φωνάζει, να τον προστάζει να ησυχάσει.

«Χέρκεγμοξ!...» φώναξε ο Θόρινταλ. «Χέρκεγμοξ!... ΧΕΡΚΕΓΜΟΞ!... Πού είσαι, γαμώτο! Σταμάτα τα φώτα!... ΧΕΡΚΕΓΜΟΞ!»

Ο παράξενος φωτισμός έπαψε όταν ο σαμάνος νόμιζε πια πως ο πολεοπλάστης ή δεν τον άκουγε, ή δεν ήθελε να του δώσει σημασία, ή δεν καταλάβαινε τι του ζητούσε (δεν μιλούσε τις γλώσσες των ανθρώπων, άλλωστε).

Ο Θόρινταλ άπλωσε το χέρι του και πιάστηκε από το πλαίσιο μιας πόρτας, ζαλισμένος από την ξαφνική αλλαγή στο φως. Φασματικές μορφές ακόμα τρεμόπαιζαν μπροστά στα μάτια του, περίπου σαν αυτές που έβλεπε όταν κοίταζε τον πνευματικό κόσμο· μόνο που εκείνες δεν ήταν τόσο έντονες και ούτε κατά διάνοια τόσο αποπροσανατολιστικές.

Ακούγοντας φασαρία από την αίθουσα όπου ήταν στημένη η κονσόλα του συστήματος φωτισμού, έτρεξε προς τα εκεί, παραπατώντας λιγάκι. Όταν έφτασε, είδε πως ο πολεοπλάστης στεκόταν πάνω στην κονσόλα ενώ η Ευρυμάχη και η Ηλμάθρα είχαν απομακρυνθεί τρομαγμένες. Ο Εύθυμος κι ο Βόντεκ προσπαθούσαν να τις ηρεμήσουν.

«Το διαβολάκι του σαμάνου είναι,» έλεγε ο τελευταίος. «Μην ανησυχείτε. Είναι πολεοπλάστης.»

«Οι πολεοπλάστες είναι μύθος, δεν είναι,» είπε η Ευρυμάχη.

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Βόντεκ, «αυτός είναι πραγματικός.»

Ο Θόρινταλ πλησίασε, αγριοκοιτάζοντας τον Χέρκεγμοξ. Εκείνος τού αναβόσβησε τα μάτια, μάλλον διασκεδασμένος. Είπε κάτι στη συριστική, χαμηλότονη γλώσσα του ενώ έμοιαζε να κρυφογελά.

«Όχι άλλοι πειραματισμοί, Χέρκεγμοξ,» μούγκρισε ο Θόρινταλ. «Όχι – άλλοι – πειραματισμοί!»

Ο πολεοπλάστης κούνησε την ουρά του κι εξαφανίστηκε πίσω απ'την κονσόλα.

Τίποτ' άλλο δεν διατάραξε τις προετοιμασίες για το πάρτι. Ο Βόντεκ επανασύνδεσε τις ενεργειακές φιάλες και το σύστημα φωτισμού λειτουργούσε πάλι κανονικά.

Όταν όμως σουρούπωσε, και καθώς το πάρτι ξεκινούσε, απρόσμενοι επισκέπτες έφτασαν στην *Τεχνοθήκη*...

Ένα φορτηγό σταμάτησε έξω από τον περίβολο της *Τεχνοθήκης*, κι από μέσα του τρεις άνθρωποι βγήκαν – δύο γυναίκες, ένας άντρας. Η πύλη ήταν αφύλακτη· κανείς δεν τη φρουρούσε καθώς

οι Νομάδες ήταν όλοι μέσα στο οικοδομικό σύμπλεγμα για την αρχή του πάρτι. Δυνατή μουσική ακουγόταν – *Ψιλές Κραυγές σε Χαμηλούς Δρόμους* (Μεταμεσονύκτιες Διαδρομές – ιστορικό συγκρότημα) – καλειδοσκοπικός φωτισμός φαινόταν από παράθυρα και πόρτες

Η μία από τις επισκέπτριες – η ξανθιά – χαμογέλασε. «Τουλάχιστον φαίνεται να περνάνε καλά...»

«Καλύτερα απ'ό,τι περνούσαμε εμείς, πάντως,» αποκρίθηκε η άλλη, η μελαχρινή.

Ο άντρας έμεινε σιωπηλός, με όψη ουδέτερη, μάτια παρατηρητικά.

Καθώς πλησίαζαν την κεντρική είσοδο της *Τεχνοθήκης* – που η πινακίδα από πάνω της ακόμα δεν είχε επισκευαστεί από τους Νομάδες και τα γράμματα που απέμεναν έλεγαν Τ ΧΝΟΘ ΚΗ – η Κλειώ είδε τους τρεις επισκέπτες. Και τα μάτια της γούρλωσαν. Δεν μπορούσε να το πιστέψει.

«Εύνοια!» αναφώνησε. «Εύνοια!»

Η Κυρά των Δρόμων χαμογέλασε.

Κι άλλοι Νομάδες την είδαν. Οι φωνές τους γέμισαν την *Τεχνοθήκη*:

Η Εύνοια! Η Εύνοια είν' εδώ! Η Εύνοια επέστρεψε! Η Κυρά των Δρόμων! Η Εύνοια είναι ξανά μαζί μας! Μόλις μπήκε! Η Εύνοια! Η Εύνοια ήρθε!

Ο Θόρινταλ στεκόταν σε μια αίθουσα μαζί με τη Λάρνια, τον Σκέλεθρο, και τον Εύθυμο, κι αρχικά νόμιζε ότι κάποιος έκανε πλάκα. Σύντομα, όμως, κατάλαβε ότι δεν ήταν πλάκα.

«Δεν είναι δυνατόν...» μουρμούρισε ο Εύθυμος. Κι έτρεξαν κι οι τέσσερις προς τα εκεί όπου συγκεντρώνονταν κι οι άλλοι Νομάδες. Έσπρωξαν ανθρώπους προκειμένου να φτάσουν μπροστά, μέσα στην αίθουσα όπου είχε σταματήσει να βαδίζει η μεγάλη χελώνα πριν από μερικές νύχτες, όταν κάπως την είχε κάνει ο Χέρκεγμοξ να μετακινηθεί.

Η Εύνοια ήταν, πράγματι, εδώ, και πλάι της στεκόταν–

«Μιράντα!» φώναξε ο Θόρινταλ, γελώντας. «*Μιράντα!* Εύνοια!» πλησιάζοντας τις δύο θυγατέρες της Πόλης. «Μα όλους τους θεούς! Πώς... πώς... Αυτό είναι τόσο ξαφνικό που μοιάζει με ψέμα!»

Η Μιράντα τον αγκάλιασε, χαμογελώντας, ενώ η Εύνοια μιλούσε με τον Φριτς και τη Σορέτα, την Ηχώ και τον Ρίμναλ, και μερικούς άλλους. Μικρά παιδιά – τα παιδιά των Νομάδων – έβλεπαν ανάμεσα από τους

μεγαλύτερους: στρογγυλωπά πρόσωπα με γυαλιστερά μάτια. Κοίταζαν λες και κάποιο θαύμα είχε συμβεί.

Η μουσική είχε πάψει, το ίδιο κι ο καλιδοσκοπικός φωτισμός. Τώρα οι Νομάδες δεν χρειάζονταν τίποτα περισσότερο από την παρουσία της Εύνοιας για να ενθουσιαστούν. Κι εκείνη τούς αγκάλιαζε και τους φιλούσε και αντάλλαζε θερμές χειραψίες μαζί τους και γελούσε και τους έλεγε διάφορα.

«Μου φαίνεται ότι δεν περνούσατε και πολύ άσχημα χωρίς εμάς,» είπε η Μιράντα.

«Από πού έβγαλες αυτό το συμπέρασμα;» απόρησε ο Θόρινταλ.

«Βλέπω ότι κάνατε πάρτι...»

«Ναι, αλλά μέχρι να φτάσουμε εδώ η όλη υπόθεση δεν ήταν πάρτι, να είσαι σίγουρη.»

«Τι συνέβη, Θόρινταλ; Η Κορίνα σάς πήγε στην Α' Ανωρίγια, έτσι; Μετά, τι συνέβη; Πώς καταλήξατε στη Μεγαλοδιάβατη;»

«Πώς ήρθατε εδώ χωρίς να το ξέρετε αυτό, Μιράντα;»

«Ακολουθώντας τα πολεοσημάδια σας, φυσικά. Οι Νομάδες πάντα αφήνουν πολύ έντονα πολεοσημάδια στους δρόμους της Πόλης, τα οποία-»

«Τι κάνει αυτό το κάθαρμα μαζί σας;» Ήταν η φωνή του Κοντού Φριτς, και όλοι στράφηκαν να τον κοιτάζουν.

Τα μάτια του ατένιζαν έναν λευκόδερμο άντρα με κοντά μαύρα μαλλιά και όψη ουδέτερη σαν μάσκα.

Προς στιγμή ο Θόρινταλ δεν τον αναγνώρισε. Από πού τον ήξερε ο Φριτς; Μετά, όμως, τον θυμήθηκε: ήταν εκείνος ο τύπος που είχε έρθει να μιλήσει στον Κοντό όταν τους είχαν στο στρατόπεδο συγκέντρωσης στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Πώς τον έλεγαν; Ιστόριο;

«Ξέρετε ποιος είν' αυτός;» γρύλισε ο Φριτς, ρίχνοντας μια ματιά στην Εύνοια και μια στη Μιράντα.

«Φίλος μας είναι, Φριτς' ηρέμησε,» του είπε η δεύτερη.

«Φίλος; Κάποιο λάθος έχει γίνει, Μιράντα! Αυτός δεν είναι φίλος. Είναι ένα κάθαρμα που δουλεύει για το καθεστώς της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας. Τον λένε-»

«-Αλέξανδρο Πανιστόριο,» παρενέβη η Εύνοια. «Ναι, το γνωρίζουμε. Και είναι, όντως, φίλος μας. Είχε γίνει παρεξήγηση.»

«Τι παρεξήγηση, μα τ'αφτιά και τα παπάρια του Κρόνου;»

«Τον είχε παραπλανήσει η Κορίνα.»

«Η Κορίνα;» σύριξε ο Ρίμναλ. «Τι...;»

«Εκείνη δεν σας οδήγησε στην Α' Ανωρίγια Συνοικία;»

«Ναι, βέβαια. Αλλά...»

«Εκείνη είχε, επίσης, φροντίσει να κλειστείτε στο στρατόπεδο συγκέντρωσης-»

«Το έχουμε καταλάβει αυτό, Εύνοια,» είπε ο Ρίμναλ, «αλλά...» Κόμπι-ασε.

«Τα είχε κανονίσει με τον Αλέξανδρο»· έριξε ένα φευγαλέο βλέμμα στον Πανιστόριο· «όχι, όμως, όπως νομίζετε. Τον είχε ξεγελάσει. Τον είχε πείσει ότι είστε πράκτορες του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Δολιοφθορείς του, που βρισκόσασταν στη Β' Κατωρίγια Συνοικία για να προκαλέσετε προβλήματα.»

«Γι' αυτό, όταν αυτός ο λεχρίτης μού μιλούσε, επέμενε να παραδεχτώ ότι δουλεύουμε για τον Ποιητή!» είπε ο Κοντός Φριτς. «Ήταν σαν να το πίστευε, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!»

«Το πίστευα,» τον διαβεβαίωσε ο Αλέξανδρος Πανιστόριος, μιλώντας για πρώτη φορά από τότε που μπήκε στην *Τεχνοθήκη* μαζί με τις δύο θυγατέρες. «Νόμιζα ότι η Κορίνα μού είχε πει την αλήθεια. Με είχε βοηθήσει και παλιότερα σε μια υπόθεση της Β' Κατωρίγιας Συνοικία.»

«Σε είχε ξανακοροϊδέψει, δηλαδή,» είπε ο Ρίμναλ.

«Όχι,» διαφώνησε ο Αλέξανδρος, «δεν ήταν κοροϊδία τότε. Τώρα όμως... τα πράγματα ήταν διαφορετικά. Αλλά δεν είμαι πλέον σύμμαχος της Κορίνας. Ουσιαστικά, προσπάθησε να με σκοτώσει.»

«Να σε σκοτώσει;» έκανε ο Φριτς. «Πώς; Γιατί;»

«Θα σας τα διηγηθούμε όλα,» αποκρίθηκε η Εύνοια αντί για τον Αλέξανδρο. «Να καθίσουμε, όμως, πρώτα;»

«Και να φέρουμε και δέκα ακόμα φίλους στο πάρτι σας;» ρώτησε η Μιράντα.

«Δέκα ακόμα φίλους;» είπε ο Θόρινταλ γελώντας. «Πού τους είχατε κρυμμένους τόση ώρα;»

«Στο φορτηγό.»

Τα Εκτρώματα μπήκαν στην *Τεχνοθήκη* ξαφνιάζοντας τους Νομάδες των Δρόμων γι'ακόμα μια φορά εκείνη τη βραδιά.

«Τι είν' αυτά, μα τον Κρόνο;» απόρησε η Σορέτα. «Δε μοιάζουν με τίποτα που έχω ξαναδεί!» Ένα από τα παιδιά της – το μεγαλύτερο, αυτό που ήταν οκτώ χρονών, ένα αγόρι – κοίταζε τα μηχανικά σφαιρικά όντα με τα πλοκάμια μισοκρυμμένο πίσω από τη φούστα της.

«Θα σας πούμε,» αποκρίθηκε η Εύνοια. «Θα σας πούμε.»

«Κι εγώ θα ήθελα, επιτέλους, να μάθω τι είναι αυτά τα πλάσματα,» μουρμούρισε ο Αλέξανδρος.

Κάθισαν σε μια από τις αίθουσες της *Τεχνοθήκης*, η Μιράντα και η Εύνοια σ'έναν καναπέ μαζί με τον Πανιστόριο, ενώ πολλοί από τους Νομάδες ήταν συγκεντρωμένοι γύρω τους, καθισμένοι σε άλλα καθίσματα ή στο πάτωμα, και αρκετοί στέκονταν όρθιοι. Δεν χωρούσαν όλοι, φυσικά· οι περισσότεροι έμειναν έξω, για πρακτικούς λόγους, σε άλλες αίθουσες, σε διαδρόμους. Τα Εκτρώματα ήταν, όμως, εδώ· η Μιράντα προτιμούσε να τα έχει κοντά της – για ασφάλεια, αν μη τι άλλο· ακόμα δεν τα εμπιστευόταν απόλυτα, ειδικά μέσα σε τόσο κόσμο. Τι θα γινόταν αν, απρόοπτα, τσαντίζονταν; Ήταν, επομένως, συναθροισμένα τώρα πίσω από τον καναπέ όπου κάθονταν εκείνη, η Αδελφή της, και ο ένας από τους τρεις Συνάρχοντες της Τριανδρίας της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.

«Γιατί εξαφανίστηκες, Εύνοια;» ρώτησε η Ηχώ. «Η Κορίνα μάς είπε ότι δεν θα επέστρεφες. Ότι είχε ψάξει για σένα αλλά δεν μπορούσε να σε βρει.»

«Η Κορίνα ήταν που μας εξαφάνισε,» αποκρίθηκε η Μιράντα, «όχι που έψαξε για εμάς.»

«Τους το έλεγα ότι μας έλεγε ψέματα,» είπε ο Ρίμναλ, «αλλά δεν ήθελαν να με πιστέψουν!»

«Προτού σας διηγηθούμε τι μας συνέβη,» ζήτησε η Μιράντα, «πείτε μας εσείς πώς καταλήξατε εδώ. Είμαι σίγουρη ότι η ιστορία σας είναι συντομότερη από τη δική μας.»

Η Εύνοια συμφώνησε, προτρέποντας τους Νομάδες να μιλήσουν· κι εκείνοι μίλησαν – ο Φριτς, η Σορέτα, και ο Ρίμναλ κυρίως – εξιστορώντας όλα όσα είχαν συμβεί από τότε που η Φρουρά της Β' Κατωρίγιας τούς έκλεισε μέσα στο περιτείχισμα.

«Δηλαδή, τώρα ένας πολεοπλάστης είναι μαζί σας;» ρώτησε η Μιράντα, στρέφοντας το βλέμμα της στον Θόρινταλ, όταν η ιστορία των Νομάδων είχε φτάσει στο σημείο που ο πολεοπλάστης εμφανίστηκε μέσα στο μεγάλο ερπυστριοφόρο και αποφάσισαν να τον κρατήσουν.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο σαμάνος. Και φώναξε: «Χέρκεγμοξ! Χέρκεγμοξ!»

Φωνάζει το διαβολάκι, ακούστηκε κάποιος να μουρμουρίζει.

Ησυχία είχε απλωθεί παντού, καθώς περίμεναν.

Ο Θόρινταλ φώναξε ξανά, πιο δυνατά: «ΧΕΡΚΕΓΜΟΞ!»

Μερικά λεπτά σιωπηλής αναμονής ακόμα, κι ύστερα ο πολεοπλάστης παρουσιάστηκε στην πλάτη του καναπέ της Μιράντας και της Εύνοιας, ξαφνιάζοντας τους Νομάδες. Η Μιράντα αντιλήφτηκε τον ερχομό του από την αλλαγή στα πολεοσημάδια και στράφηκε να τον κοιτάξει. Η Εύνοια δεν είδε τίποτα στα πολεοσημάδια – τις διέφυγαν – αλλά, βλέποντας την Αδελφή της να γυρίζει, γύρισε κι εκείνη.

Τα Εκτρώματα άρχισαν να βγάζουν μελωδικούς ήχους, μοιάζοντας θορυβημένα από την παρουσία του πολεοπλάστη.

Η Μιράντα τού είπε, μιλώντας στη γλώσσα του: «*Καλησπέρα Ποιητή.*» Οι πολεοπλάστες, όπως ήξερε, ονόμαζαν τους εαυτούς τους Ποιητές, υπό την έννοια ότι *ποιούσαν*, ότι έφτιαχναν πράγματα, όχι υπό την έννοια ότι έγραφαν ποιήματα. «*Λέγεσαι Χέρκεγμοξ;*»

«*Αυτό είναι το-όνομά-μου Περιπλανώμενη.*»

«*Γιατί είσαι-με τους-Νομάδες-των-Δρόμων;*»

«*Είναι καλή-παρέα.*» Τα μάτια του αναβόσβησαν, με επιφύλαξη.

Η Μιράντα δεν νόμιζε ότι της έλεγε αλήθεια. Όχι όλη την αλήθεια, τουλάχιστον. «*Μην-πειράξεις τους-φίλους-μου,*» ζήτησε δείχνοντας τα Εκτρώματα.

«*Έχουν μεγάλο-ενδιαφέρον – δεν έχω-ξαναδεί τίποτα-σαν-αυτούς Περιπλανώμενη – μοιάζουν με-εμάς – με-τους-Ποιητές – δεν-υπάρχουν τέτοια-όντα πλέον!*»

«*Είναι από πολύ-παλιά.*»

«*Τι εννοείς;*»

«*Θα-μιλήσουμε αργότερα – τώρα μην τους-πειράξεις.*»

Ο Χέρκεγμοξ έγενεψε καταφατικά με την ουρά του.

«Τι λέγατε;» ρώτησε ο Θόρινταλ καθώς η Μιράντα στρεφόταν πάλι σ'εκείνον και τους υπόλοιπους Νομάδες.

«Τίποτα το σπουδαίο.»

Ξέρει τη γλώσσα τους, σκέφτηκε ο Θόρινταλ. Τη γλώσσα των πολεοπλαστών! Θα μου τη διδάξει. Επιτέλους, θα τη μάθω!

«Συνεχίστε την ιστορία σας,» τους προέτρεψε η Μιράντα. «Πείτε μας πώς καταλήξατε εδώ.»

Και οι Νομάδες συνέχισαν, μιλώντας για τις δουλειές που έκαναν στην Α' Ανωρίγια Συνοικία και, τελικά, για το ταξίδι τους ως τη Μεγαλοδιάβατη και την Τεχνοθήκη.

«Δε νομίζαμε ότι θα σε ξαναβλέπαμε, Εύνοια,» είπε η Σορέτα. «Είναι σαν θαύμα η εμφάνισή σου.»

«Πιστεύατε ότι σας είχα εγκαταλείψει;»

«Όχι,» αποκρίθηκε ο Φριτς, «ποτέ. Όχι με τη θέλησή σου. Αλλά φοβόμασταν ότι κάτι πολύ κακό σου είχε συμβεί.»

«Φοβόμασταν ότι η Κορίνα σάς είχε φυλακίσει και τις δύο,» είπε ο Θόρινταλ.

«Αυτό είχε συμβεί,» αποκρίθηκε η Μιράντα· και οι θυγατέρες της Πόλης τούς διηγήθηκαν, εν συντομία, πώς βρέθηκαν στη Διπλωμένη Γη και τις περιπέτειές τους εκεί.

Ο Αλέξανδρος αισθάνθηκε τις τρίχες του να ορθώνονται καθώς έφταναν στο τέλος της αφήγησής τους. *Αυτές προκάλεσαν τη μεγάλη καταστροφή στη Β' Κατωρίγια! σκέφτηκε. Αυτές!*

Η Μιράντα πρόσεξε την αντίδρασή του με τις άκριες των ματιών της. Ήταν από τις λίγες φορές που ο Πανιστόριος έχανε τη μάσκα ουδετερότητάς του. *Μας βλέπει σαν εγκληματίες τώρα... και έχει δίκιο. Είμαστε. Εγώ είμαι, όχι η Εύνοια. Εγώ. Εγώ φταίω...* «Δεν είχα ιδέα,» είπε, με αδύναμη φωνή, προς όλους, «τι κακό θα προκαλούσα... Αν είχα, τότε θα... θα είχαμε σκεφτεί άλλο τρόπο για να επιστρέψουμε.»

«Ή,» είπε ο Ρίμναλ κυνικά, «δεν θα είχατε επιστρέψει ποτέ. Εγώ χαίρομαι που επιστρέψατε – ό,τι κι αν συνέβη.»

Πολλοί Νομάδες συμφώνησαν φωναχτά μαζί του. Και η Εύνοια ικανοποιήθηκε που τους είδε να έχουν αυτή τη συμπεριφορά προς τον Ρίμναλ. *Τον έχουν αποδεχτεί ξανά ανάμεσά τους, όπως παλιά. Δεν τον θεωρούν κακούργο. Έχουν ξεχάσει ό,τι έκανε εναντίον μου. Ή, μάλλον, τον έχουν συγχωρέσει.*

«Κι εγώ χαίρομαι που είμαστε πάλι μαζί σας,» τους είπε η Εύνοια. «Αν και θα προτιμούσα να μην είχε σκοτωθεί τόσο κόσμος...»

«Μα τον Κρόνο...» μουρμούρισε ο Αλέξανδρος.

«Δεν το ήξερες, Πανιστόριε;» τον ρώτησε ο Φριτς. «Δεν ήξερες ότι η μεγάλη καταστροφή στη Β' Κατωρίγια συνέβη λόγω της επιστροφής τους;»

«Τώρα το ακούω για πρώτη φορά,» αποκρίθηκε εκείνος, ξερά, νιώθοντας τον λαιμό του κολλημένο. *Μα τον Κρόνο, σκέφτηκε, αν αυτές οι δύο προκάλεσαν τέτοια πανωλεθρία, τότε πώς ακριβώς είναι καλύτερες από την Κορίνα; Και πώς είναι δυνατόν να θεωρούνται αξιόπιστες;*

«Εκτός από τη μεγάλη καταστροφή,» είπε η Εύνοια, εσκεμμένα αλλάζοντας θέμα, «στη Β' Κατωρίγια έχουν συμβεί και κάποια άλλα πράγματα τελευταία. Τα έχετε ακούσει;»

«Όχι,» είπε η Σορέτα. «Τι πράγματα;»

«Το καθεστώς άλλαξε. Ο παλιός Πολιτάρχης έπεσε.»

«Η εφημερίδα δεν το έγραφε αυτό...» είπε ο Εύθυμος. «Έγραφε μόνο για την καταστροφή.»

Η Εύνοια, η Μιράντα, και ο Αλέξανδρος τούς είπαν για την πτώση του Γουίλιαμ Σημαδεμένου και για την άνοδο της Τριανδρίας. «Φύγαμε ενώ οι δυνάμεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή βρίσκονταν μες στη συνοικία,» είπε η Μιράντα. «δεν ξέρουμε τι έχει συμβεί από κει και πέρα.»

Όταν διηγήθηκαν τι έγινε στις σήραγγες της αρχέγονης πόλης με τους πολεοπλάστες, ο Θόρινταλ είπε: «Θα φοβάστε τώρα ότι ο Χέρκεγμοξ θα προσπαθήσει να κλέψει τα Εκτρώματα, ε;» *Και ίσως όντως να επιχειρήσει να τα σκαλίσει τουλάχιστον, πρόσθεσε νοερά, παρατηρώντας τον εκεί όπου ακόμα βρισκόταν, στην πλάτη του καναπέ, κοιτάζοντας τα σφαιρικά όντα με τα φωτεινά του μάτια.*

«Του ζήτησα να μην τα πειράξει,» εξήγησε η Μιράντα.

«Πρέπει, όμως, να σε προειδοποιήσω ότι είναι παραμήχανος, Μιράντα.»

«Παραμήχανος; Πώς ξέρεις εσύ αυτή τη λέξη, Θόρινταλ;»

«Η Κορίνα μού την έμαθε. Μου είπε ότι ο Χέρκεγμοξ – ο πολεοπλάστης στράφηκε στον σαμάνο ακούγοντας το όνομά του: το μόνο που καταλάβαινε από τα λόγια του – «είναι παραμήχανος και οι φυλές της υπόγειας αρχαίας πόλης τον κυνηγάνε, γι' αυτό ήρθε μαζί μας.»

«Δε μας τα είπες αυτά, σαμάνε!» μούγκρισε ο Ρίμναλ. «Εννοείς ότι είναι επικίνδυνος;»

«Σου έχει φανεί επικίνδυνος ως τώρα;»

«Ασφαλώς!»

«Σαχλαμάρες!» είπε ο Βόντεκ. «Μας έχει βοηθήσει κιόλας το διαβολάκι του σαμάνου.»

«Ξέχασες τη χελώνα που βάδιζε, μηχανικέ;»

«Και λοιπόν; Για πλάκα το έκανε; δεν πείραξε κανέναν!» Κάποιοι άλλοι Νομάδες συμφώνησαν μαζί του.

«Ο σαμάνος, όμως, έπρεπε να μας τόχε πει ότι είναι εξόριστο το διαβολάκι του. Είναι εγκληματίας, θόρινταλ; Τι είναι;»

«Παραμήχανος είναι,» απάντησε εκείνος, ψύχραιμα. «Που σημαίνει ότι... εεε... κάνει πειραματισμούς που ακόμα κι οι πολεοπλάστες θεωρούν λιγάκι... ακραίους--»

«Άρα είναι επικίνδυνος!»

«Δεν είναι επικίνδυνος, ρε μαλάκα Ρίμναλ!» πετάχτηκε ο Βόντεκ. «Αυτός μάς έφτιαξε το ενεργειακό σύστημα της *Τεχνοθήκης*, το ξέχασες; Νομίζεις ότι τώρα θα είχαμε τούτα τα φώτα» – έδειξε στο ταβάνι – «χωρίς το διαβολάκι του σαμάνου;»

«Δεν άκουσες τι είπε, ρε κουφέ μηχανικέ; Τον έδιωξαν οι άλλοι γαμημένοι πολεοπλάστες γιατί κάνει επικίνδυνα πειράγματα!»

«Εντάξει,» τους διέκοψε η Μιράντα, «δεν πρόκειται να ανατινάξει κι ολόκληρη την *Τεχνοθήκη*.» Λοξοκοίταξε τον πολεοπλάστη πίσω της. «Όχι αμέσως, τουλάχιστον.»

Κάποιοι γέλασαν.

Τα μάτια του Χέρκεγμοξ αναβόσβησαν έντονα. Ίσως να καταλάβαινε ότι όλοι μιλούσαν γι'αυτόν, σκέφτηκε ο θόρινταλ. Και είπε στη Μιράντα: «Μόλις η Κορίνα είχε αρχίσει να μου μαθαίνει τη γλώσσα των πολεοπλαστών, φύγαμε από την Α' Ανωρίγια. Έτσι τώρα δεν ξέρω τίποτα ουσιαστικά. Και δυστυχώς δεν μπορώ να επικοινωνήσω λεκτικά μαζί του.»

Η Μιράντα άλλαξε θέμα: «Μας είπατε ότι μια δολοφόνος επιχείρησε να σκοτώσει τον Κάδμο Ανθοτέχνη όταν εκείνος σάς είχε επισκεφτεί, ενώ και η Κορίνα ήταν εκεί...»

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Φριτς. «Αλλά την πιάσαμε. Δεν ήταν κανένας άλλος σωματοφύλακας μαζί του. Ευτυχώς που βρίσκονταν από κοντά αρκετά Πνεύματα των Δρόμων, που ξέρουν να πολεμάνε. Αυτή η γυ-

ναίκα... μα τον Κρόνο, ήταν σαν κόρη της Ρασιλλώς! δε λέω ψέματα. Παραλίγο να μας τσακίσει όλους.»

«Και μετά, τι έγινε μαζί της;»

«Πού να ξέρουμε;»

«Η Κορίνα την εξαφάνισε,» είπε η Σορέτα.

Η Μιράντα στράφηκε να κοιτάξει την Εύνοια.

Τα καταπράσινα μάτια της Εύνοιας στένεψαν. «Η φυλακισμένη Αδελφή μας; Αυτή που ονειρεύτηκες;»

«Δεν είναι το πιθανότερο;»

«Ποια νομίζεις ότι μπορεί να είναι; Τη γνωρίζεις;»

Η Μιράντα έφερε στο μυαλό της διάφορες θυγατέρες της Πόλης που είχε συναντήσει στη μακροχρόνια ζωή της. «Δεν είμαι σίγουρη,» είπε τελικά. «Εκτός αν...»

«Εκτός αν;»

«Μία μόνο σκέφτομαι τώρα, Εύνοια. Δεν έχει τύχει η Πόλη να με οδηγήσει κοντά της, μα έχω ακούσει γι' αυτήν. Τη λένε Φοίβη, η Νύφη του Χάροντα.»

«Του Χάροντα;»

«Δεν την ξέρεις, υποθέτω...»

«Πρώτη φορά την ακούω. Αλλά... πολύ παράξενο παρωνύμιο, Αδελφή μου. Ακόμα κι εμείς, οι θυγατέρες της Πόλης, δεν χρησιμοποιούμε τέτοια ονόματα απερίσκεπτα.»

«Η Φοίβη σκοτώνει. Αυτό κάνει στη ζωή της. Είμαι σίγουρη πως η Πόλη την οδηγεί. Έχει ξεπαστρέψει αρκετούς γνωστούς κακοποιούς. Έχεις ακούσει για τον Ευγένιο'μορ, τον Τροχομάγο της Βόρειας Λεωφόρου;»

«Νομίζω πως ναι.»

«Αυτή τον σκότωσε. Καθώς επίσης και τη Σειρήνα, μια κλέφτρα των καζίνων της Χορδής-»

«Από τον βορρά στον νότο της Ατέρμονης Πολιτείας...» σχολίασε η Εύνοια.

«-και άλλους,» τελείωσε η Μιράντα. «Τώρα, μάλλον, είχε βάλει στο μυαλό της τον Κάδμο Ανθοτέχνη. Αλλά η Κορίνα την παγίδεψε και προσπαθεί να της αλλάξει στόχο.»

«Θέλει να την κάνει να δολοφονήσει τον Βόρκεραμ-Βορ...» είπε ο Αλέξανδρος. Το θυμόταν από αυτά που είχε πει η Μιράντα σήμερα το πρωί, ξυπνώντας από εκείνο το όνειρο. *Μα τον Κρόνο – πόσα έχουν συμβεί σήμερα!* Ήταν μια από τις ημέρες που ο Αλέξανδρος θα χαρακτήριζε, αναμφίβολα, *γεμάτες*. Γεμάτες στα πρόθυρα να *εκραγούν*.

«Ναι,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Αυτό ακριβώς θέλει να κάνει.»

«Πώς το ξέρεις;» ρώτησε ο Θόρινταλ.

«Το είδα στον ύπνο μου,» είπε η Μιράντα, τόσο σοβαρά που κανείς δεν θεώρησε ότι έκανε πλάκα. «Σήμερα το πρωί, ξύπνησα από ένα όνειρο, δεν σας είπα; Έβλεπα μια φυλακισμένη Αδελφή μου – κλεισμένη κάπου στο Μεγάλο Λιμάνι της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας – παγιδευμένη από την Κορίνα. Αυτή η Θυγατέρα είναι η γυναίκα που αντιμετωπίσατε για να σώσετε τον Αλυσοδεμένο Ποιητή.»

«Το ήξερα πως κάτι δεν πήγαινε καλά μαζί της!» μούγκρισε ο Κοντός Φριτς.

Η Σορέτα είπε: «Ο... ο Ποιητής, όμως... ο Κάδμος... Μιράντα, δεν μετανιώνω ούτε στιγμή που τον σώσαμε. Είναι... δεν είναι αυτό που νομίζουν οι περισσότεροι–»

Ο Ρίμναλ ρουθούνισε. «*Σοβαρά; Δεν είναι σφετεριστής και εγκληματίας;*»

«Φυσικά και όχι!» είπε η Σορέτα γυρίζοντας για να τον καρφώσει με το βλέμμα της. Και προς τη Μιράντα και την Εύνοια: «Ο Κάδμος δεν είναι κακός άνθρωπος. Του μιλήσαμε. Ήθελε να μάθει για εμάς. Δε μας φέρθηκε άσχημα–»

«Μας είχε βάλει να δουλεύουμε απλήρωτα γι'αυτόν! Τι άλλο να έκανε;» τη διέκοψε ο Ρίμναλ.

«*Τι να έκανε;* Μπορούσε να μας είχε κλείσει σ'ένα μαντρί, όπως είχαν κάνει αυτοί!» Έδειξε τον Πανιστόριο.

«Ε!» είπε ο Αλέξανδρος, «μην κατηγορείτε εμένα. Πώς θα δρούσατε εσείς αν ήσασταν στη θέση μου; Αν ξέρατε ότι δολιοφθορείς του εχθρού–»

«Ο Κάδμος,» συνέχισε η Σορέτα, διακόπτοντάς τον, «έκανε ό,τι καλύτερο μπορούσε. Μας επέτρεψε να μείνουμε στην Α' Ανωρίγια για όσο θέλουμε, αρκεί να προσφέρουμε κάποιο έργο εκεί. Κι όταν αποφασί-

σαμε να φύγουμε, μας έδωσε εξοπλισμούς και χρήματα. *Ακόμα* ζούμε από τα χρήματά του.»

Αυτό σώπασε μέχρι και τον Ρίμναλ.

Η Σορέτα είπε, εμφατικά: «Η *Κορίνα* φταίει για όλα όσα κατηγορούν τον Κάδμο.»

«Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής ήταν που ξεκίνησε την επανάσταση στη Β' Ανωρίγια, Σορέτα...» της θύμισε η Ηχώ.

«Η Κορίνα, όμως, είναι κοντά του. Όλοι το ξέρουμε. Κατά πάσα πιθανότητα, *εκείνη* τον υποκίνησε.»

Η Μιράντα ένευσε. «Όχι 'κατά πάσα πιθανότητα'. Έτσι *είναι*. Η Κορίνα παίζει ένα πολύ μεγάλο και πολύ άσχημο παιχνίδι εδώ, στις συνοικίες του Ριγοπόταμου, και σκοπεύει να το εξαπλώσει και παραπέρα. Σ'ολάκερη την Ατέρμονη Πολιτεία, πιθανώς.»

«*Γιατί*, μα τον Κρόνο;» ρώτησε ο Αλέξανδρος. «Τι έχει να κερδίσει; Και πώς μπορεί νάναι τόσο σίγουρη ότι στο μέλλον ο Βόρκεραμ-Βορ θα της προκαλέσει προβλήματα;»

«Η Κορίνα...» αποκρίθηκε η Μιράντα, «έχει πολλούς τρόπους να γνωρίζει διάφορα.» Δεν ήθελε να πει ακόμα για το αρχαίο φυλαχτό στον Πανιστόριο. Ούτε ήθελε να το αναφέρει μπροστά σε τόσους Νομάδες. Μόνο ο Θόρινταλ το ήξερε, κι αυτό ήταν αρκετό για την ώρα, νόμιζε η Μιράντα. «Και δεν χρειάζεται να έχει να κερδίσει κάτι όπως το εννοείς εσύ, Αλέξανδρε. Σκέψου *τι είμαστε*. Αθάνατες. Καταδικασμένες να μη μπορούμε να μείνουμε πουθενά για πολύ καιρό. Κάπως πρέπει να απασχολούμαστε. Όλ' αυτά είναι ένα παιχνίδι για την Κορίνα.»

«Δε μπορεί να σοβαρολογείς, μα τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος...» μουρμούρισε ο Αλέξανδρος· και πιο δυνατά: «Θες να πεις ότι το κάνει *για πλάκα*;»

«Η Κορίνα δεν θα το έλεγε ακριβώς έτσι, είμαι σίγουρη. Δεν είναι 'πλάκα' γι' αυτήν. Είναι ένα πολύ σημαντικό ενδιαφέρον στη ζωή της.»

«Η Κορίνα,» είπε ο Αλέξανδρος, με σκοτεινή όψη, «θέλει σκότωμα, Μιράντα.»

«Μπορείς να το προσπαθήσεις αν θέλεις. Εμείς δεν σκοτώνουμε τις Αδελφές μας.»

«Ούτε κάποια σαν *αυτήν*; – που σας έστειλε σ'άλλη διάσταση; – που σας εξόρισε απ'τη Ρελκάμνια; – που–»

«Ναι, ούτε ακόμα κι αυτήν. Μπορεί η Κορίνα να τα έκανε όλ' αυτά, όμως δεν προσπάθησε να μας σκοτώσει.»

«Δεν σας καταλαβαίνω. Καθόλου.»

Η Μιράντα μειδίασε αχνά. «Το καταλαβαίνουμε, Αλέξανδρε. Και δεν περιμένουμε να μας καταλάβεις.»

/11\

Ο Άβαντας και η Φοριντέλα αναζητούν δύο χαμένες φίλες· οι κατακτητές συγκεντρώνονται και συζητούν· η Κορίνα διακρίνει κίνδυνο: ένα εκρηκτικό δώρο μες στη νύχτα· τα λόγια των Σκοταδιστών· συνάντηση μες στον ρημαγμένο τόπο· μόνη επιλογή η υποχώρηση· δύο θυγατέρες ξυπνάνε συναντώντας παράξενες αντηχήσεις.

Είχαν δίκιο: κανείς δεν τους εμπόδισε να επιστρέψουν στη Μονότροπη. Οι μάχες εκεί είχαν λάβει τέλος, αλλά οι δρόμοι ήταν ρημαγμένοι, τα οικοδομήματα και οι γέφυρες σφυροκοπημένα. Σκουπίδια, συντρίμια, πτώματα, και κάλυκες γέμιζαν τα μαυρισμένα και ραγισμένα πλακόστρωτα. Φωτιές έκαιγαν από δω κι από κει· καπνοί υψώνονταν στον ουρανό, πάνω κι ανάμεσα από τις ψηλές πολυκατοικίες.

Οι μαχητές του Αλυσοδεμένου Ποιητή περιφέρονταν – μισθοφόροι και άνθρωποι συμμοριών – σε πολλές περιπτώσεις λεηλατώντας κλειστά καταστήματα, ακόμα και σπίτια ίσως.

Πολίτες δεν έβλεπες στους δρόμους, φυσικά: ή ήταν κλειδαμπαρωμένοι για να προστατευτούν, ή είχαν προ πολλού φύγει από τούτο το μέρος.

Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας ρώτησε τη Φοριντέλα-Ράο, που ήταν καθισμένη πίσω του στη σέλα του τρίκυκλου: «Έχεις καμια ιδέα από πού να ξεκινήσουμε να ψάχνουμε;»

«Όχι,» παραδέχτηκε εκείνη. «Η Κορίνα μπορεί να τις έχει πάει οπουδήποτε. Αλλά κάποιοι συμμορίτες ίσως να ξέρουν.»

«Ποιοι;»

«Αυτοί του Ζιλμόρου. Οι Σκοταδιστές. Βέβαια, δε νομίζω ότι ήταν μόνο Σκοταδιστές εκεί...»

«Πες μου τι ακριβώς συνέβη. Πώς τις έπιασαν;» Ο Άβαντας οδηγούσε προσπαθώντας να αποφεύγει τους μαχητές του Ποιητή που κυκλοφορούσαν στους πολεμοχτυπημένους δρόμους. Αν και δεν ήταν πραγματικά απαραίτητο, νόμιζε. Και εκείνος και η Φοριντέλα είχαν ήδη βγάλει

από πάνω τους τα εμβλήματα που τους αναγνώριζαν ως υπέρμαχους της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, επομένως μπορεί να ήταν οποιοδήποτε. Κι αν δεν επιτίθονταν σε κανέναν, κανείς, λογικά, δεν θα στρεφόταν εναντίον τους.

Η Φοριντέλα-Ράο διηγήθηκε στον Άβαντα τι είχε συμβεί με την παραπλάνηση της Τζέσικας και την παγίδα των Σκοταδιστών. «Αλλά, όπως σου είπα, δεν πρέπει να ήταν μόνο Σκοταδιστές εκεί· δεν το νομίζω.»

«Αυτός ο Ζιλμόρος σίγουρα θα γνωρίζει τι έγιναν η Άνμα και η Νορέλτα.»

«Δε θάναι εύκολο να τον πλησιάσουμε για να τον ρωτήσουμε. Αν και πολύ θα ήθελα να βάλω την κόψη του σπαθιού μου επάνω του!»

«Ναι,» συμφώνησε ο Άβαντας, «καλύτερα να πιάσουμε κάποιον άλλο συμμορίτη και να τον αναγκάσουμε να μιλήσει. Έχε τα μάτια σου ανοιχτά. Ξέρεις πώς ν'αναγνωρίζεις αυτούς τους Σκοταδιστές; Ξέρεις το σύμβολό τους;»

«Το ξέρω.»

«Εντάξει, τότε.»

Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας συνέχισε να οδηγεί με προσοχή το τρίκυκλό του μέσα στη Μονότροπη.

Ο Κάδμος και η Καρζένθα-Σολ βρίσκονταν μέσα σ'ένα εξάτροχο θωρακισμένο όχημα με ψηλές ρόδες, δύο μεγάλα κανόνια, και ένα ρουκετοβόλο ανάμεσά τους που επί του παρόντος τού είχαν τελειώσει οι ρουκέτες. Το άλλο όχημα, το μεταβαλλόμενο, δεν μπορούσαν να το χρησιμοποιούν πια, αφού είχε σπάσει το πίσω δεξί πόδι της μιας μορφής του. Ο Σολάμνης'μορ έκρινε ότι θα ήταν επικίνδυνο να του αλλάξει μορφή· αλλά ακόμα κι αν του άλλαζε, είπε, πάλι θα έλειπε κάτι βασικό που θα το απέτρεπε να κινηθεί. «Το Ξόρκι Μηχανικής Μεταβλητότητας δεν είναι 'ξόρκι μηχανικής επισκευής', αρχηγέ – όχι πως τέτοιο πράγμα υπάρχει, φυσικά,» είχε εξηγήσει στην Καρζένθα-Σολ. «Ό,τι έχει σπάσει δεν φτιάχνεται τόσο εύκολα.»

Η Στρατάρχης της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας άκουγε τώρα αναφορές από το τηλεπικοινωνιακό σύστημα του εξάτροχου οχήματος όπου βρισκόταν μαζί με τον Κάδμο, και συμπέραине πως η μάχη είχε τελειώ-

σει. Η Μονότροπη ήταν δική τους: άρα, και ολόκληρη η Β' Κατωρίγια Συνοικία. Πουθενά αλλού δεν υπήρχε αντίσταση.

Οι υπερασπιστές της Β' Κατωρίγιας είχαν υποχωρήσει μέσα στην περιοχή της μεγάλης καταστροφής και δεν φαίνονταν πρόθυμοι να επιστρέψουν σύντομα. Η Καρζένθα πρόσταξε τους μαχητές της να μην τους ακολουθήσουν αλλά κάποιοι παρατηρητές να έχουν τα μάτια τους στραμμένα προς τα εκεί, μήπως οι εχθροί αποφασίσουν τελικά να γυρίσουν πίσω. Όχι πως η Καρζένθα το θεωρούσε αυτό πιθανό – γι'απόψε, τουλάχιστον.

Πρόσταξε, επίσης, οι παρατηρητές να έχουν το νου τους και στα σύνορα της Χτυπημένης και της Αζρόντω. Και να ελέγξουν και την κατάσταση στη Φυτευτή, όπου ακόμα δεν είχαν πάει δυνάμεις του Αλυσσοδεμένου Ποιητή, αλλά ούτε υπερασπιστές της Β' Κατωρίγιας είχαν φανεί από εκεί. Πρέπει να την είχαν εγκαταλείψει, σκεφτόταν η Καρζένθα, θεωρώντας την λιγότερο σημαντική από τις άλλες περιφέρειες. Προφανώς, δεν είχαν αρκετούς μαχητές για να τους απλώσουν παντού.

Το εξάτροχο θωρακισμένο όχημα πλησίασε το Πολιταρχικό Μέγαρο της Β' Κατωρίγιας στην καρδιά της Μονότροπης, και από τα παράθυρά του η Καρζένθα είδε πως μπροστά από αυτό το οικοδόμημα ήταν ήδη σταματημένα κι άλλα πολεμικά οχήματα. Από το τμήμα του στρατού που βρισκόταν υπό τις διαταγές του Βάρνελ-Αλντ.

Ο ίδιος ο Βάρνελ ήταν εκεί, καθισμένος στη σέλα του προσγειωμένου μινιπλάνου του, με το κράνος του στο κεφάλι, και με τη γυναίκα του, την Ασημίνα'νιρ, γαντζωμένη πίσω του.

Η Καρζένθα-Σολ είπε στην Κάρα – τη Μικρή Γιγάντισσα που οδηγούσε το όχημα – να σταματήσει κοντά στον Πολιτάρχη της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας, και σύντομα οι έξι μεγάλοι τροχοί έπαψαν να περιστρέφονται.

Η Καρζένθα και ο Κάδμος βγήκαν από μια πλευρική πόρτα του οχήματος, μαζί με τον Άλβερακ – τον υπαρχηγό των Μικρών Γιγάντων – και άλλους Μικρούς Γίγαντες, που πάντοτε βρίσκονταν σε επιφυλακή για να προστατέψουν τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή από κάθε πιθανό κίνδυνο.

«Η Β' Κατωρίγια Συνοικία είναι δική μας, ποιητή!» είπε ο Βάρνελ-Αλντ, βγάζοντας το κλειστό κράνος του. «Και δεν ήταν και πολύ δύσκολος ο αγώνας. Τελικά, αυτός ο Βόρκεραμ-Βορ δεν είναι τόσο επικίνδυνος όσο η Κορίνα νόμιζε, μου φαίνεται.»

«Κάνεις λάθος, Βάρνελ,» ακούστηκε μια φωνή από δίπλα. «Ο πόλεμος με τον Βόρκεραμ-Βορ δεν έχει τελειώσει. Τώρα αρχίζει.»

Στράφηκαν όλοι τους, ξαφνιασμένοι, για να δουν μια κουκουλοφόρο μορφή να ξεπροβάλλει μέσα από τις σκιές της πολεμοδαρμένης νύχτας. Η Κορίνα. Μοιάζοντας σημαντική, όπως πάντα. Μια σκιά που υποσκίαζε τις υπόλοιπες σκιές, κι ακόμα και το φως. Το πρόσωπό της ήταν σχεδόν εξολοκλήρου κρυμμένο στο σκοτάδι της κουκούλας της· τα μάτια της γυάλιζαν σαν πράσινα κάρβουνα.

«Αρχίζει;» είπε ο Βάρνελ-Αλντ. «Οι Β' Κατωρίγιοι υποχώρησαν, σαν δαρμένα σκυλιά, προς τα νότια – προς την περιοχή της μεγάλης καταστροφής. Τους είδα με τα ίδια μου τα μάτια, Κορίνα! Ήταν ο μόνος δρόμος που τους απέμενε. Είχαμε κατακτήσει ό,τι έχει απομείνει απ'τη Σωσμένη προτού προλάβουν να πάνε προς τα εκεί. Η Β' Κατωρίγια είναι δική μας.»

«Ναι, αναμφίβολα είναι. Αλλά ο Βόρκεραμ-Βορ ζει. Και, όσο ζει, θα σας πολεμά.»

«Προτείνεις να τον κυνηγήσουμε; Μέσα στην κατεστραμμένη περιοχή; Τέτοια ώρα;»

«Αυτό εσείς θα το κρίνετε, που είστε στρατιωτικοί.»

«Θα ήταν ανόητο να τους καταδιώξουμε, Κορίνα,» είπε η Καρζένθα-Σολ. «Οχήματα δεν μπορούν να περάσουν από εκεί. Οι Β' Κατωρίγιοι αναγκάστηκαν να εγκαταλείψουν τα δικά τους πολύ σύντομα για να συνεχίσουν· οι παρατηρητές μου τους είδαν.»

«Ναι,» ένευσε ο Βάρνελ-Αλντ, «και οι δικοί μου.»

«Θα είμαστε, όμως, έτοιμοι για τον Βόρκεραμ-Βορ,» είπε η Καρζένθα στην Κορίνα. «Αν τολμήσει να επιστρέψει, θα τον τσακίσουμε.» Και ρώτησε τον Βάρνελ: «Μπήκες στο Μέγαρο;» δείχνοντας με το βλέμμα της το Πολιταρχικό Μέγαρο της Β' Κατωρίγιας. «Δεν πιστεύω να το φρουρεί κανείς...»

«Τελείως αφύλαχτο μού φαίνεται,» αποκρίθηκε ο Πολιτάρχης της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας. «Αλλά, όχι, δεν μπήκα. Περίμενα τον Αυτοκράτορά μας.» Κοίταξε τον Κάδμο.

«Σου έχω ξαναπεί, Βάρνελ: δεν είμαι Αυτοκράτορας. Δεν μου ταιριάζει τέτοιος τίτλος.»

«Θα πρέπει, τότε, σύντομα να βρεις έναν άλλο. Τώρα, έχεις τέσσερις συνοικίες υπό τον έλεγχό σου. Η... αυτοκρατορία σου μεγαλώνει, Ανθοτέχνη.»

Αλλά αυτός δεν ήταν ποτέ ο σκοπός μου, σκέφτηκε ο Κάδμος. Δεν ήθελα ποτέ να έχω «αυτοκρατορία». Ήθελα μόνο οι πολίτες της συνοικίας μου να είναι ελεύθεροι. Κοίταζε γύρω του, τις φωτιές, τους καπνούς, τα συντρίμια, και δεν νόμιζε ότι μπορούσε να δει ελευθερία πουθενά σ' όλα αυτά...

Η Κορίνα βρέθηκε ξαφνικά δίπλα του· ήταν σαν να μην είχε κινηθεί, σαν απλά να είχε γλιστρήσει από σκιά σε σκιά. «Μην έχεις αμφιβολίες, Κάδμε,» είπε λες και μπορούσε να διαβάσει το μυαλό του – που ίσως και να μπορούσε, νόμιζε ο ποιητής. «Ακολουθείς τον σωστό δρόμο. Δεν πρέπει τώρα ν' αφήσεις να γκρεμιστούν όσα πάλεψες για να δημιουργήσεις.»

Ναι, σκέφτηκε ο Κάδμος, έχει δίκιο. Άνθρωποι σαν τον Πολιτάρχη της Β' Κατωρίγιας και τον Βόρκεραμ-Βορ θα ήθελαν πολύ να μας τσακίσουν, απλά και μόνο επειδή είμαστε αυτοί που είμαστε, επειδή επιχειρήσαμε να αποτινάξουμε τους δυνάστες μας. Αν δεν είχαμε εμείς επιτεθεί στη Β' Κατωρίγια Συνοικία, η Β' Κατωρίγια Συνοικία θα είχε επιτεθεί σ' εμάς – και με τη βοήθεια της Α' Κατωρίγιας, μάλλον.

«Αυτοί είναι,» είπε η Φοριντέλα-Ράο. «Σκοταδιστές.»

Καθισμένη πίσω από τον Άβαντα, κοιτούσε πέντε συμμορίτες που είχαν μόλις σπάσει ένα κλειστό περίπτερο και αρπάξει διάφορα πράγματα από εκεί. Επέστρεφαν τώρα στο μικρό, ανοιχτό, χαμηλό τετράκυκλο όχημά τους.

«Δε μπορούμε να τους αιχμαλωτίσουμε και τους πέντε,» είπε ο Άβαντας. «Δύο το πολύ. Οι άλλοι τρεις πρέπει να πάνε να φιλήσουν τον Ανόφθαλμο.»

Η Φοριντέλα-Ράο μειδίασε, γιατί της άρεσε η θαρρετή φρασεολογία του Αλεξίσφαιρου· λίγοι Ρελκάμνιοι θα τολμούσαν να αναφέρουν έτσι απλά το όνομα του Χάροντα. «Ναι,» συμφώνησε.

Ο Άβαντας και η Φοριντέλα κατέβηκαν απ' το τρίκυκλο και βάδισαν προς τους Σκοταδιστές που κατευθύνονταν προς το τετράκυκλο. Ο μισθοφόρος είχε ένα πιστόλι στο χέρι του, κατεβασμένο. Η αριστοκράτισσα τράβηξε το Απολλώνιο σπαθί από την πλάτη της, ενώ κι εκείνη βαστούσε πιστόλι στο άλλο χέρι.

«Ε!» φώναξε ο Αλεξίσφαιρος στους συμμορίτες. «Τι έμεινε για μας; Έμεινε τίποτα, ρε πούστηδες, ή τα βουτήξατ' όλα;»

«Μαλακίες είχε, ούτως ή άλλως,» αποκρίθηκε ένας απ' τους Σκοταδιστές. «Δεν άξιζε ούτε τον κόπο να σπάσεις τα ρολά.»

«Τι είστε;» ρώτησε ένας άλλος. «Μισθοφόροι; Ή από κάποια συμμορία;»

«Από τη συμμορία του Άγιου Χάροντα είμαστε!» αποκρίθηκε ο Άβαντας πυροβολώντας τον στο κεφάλι, τινάζοντας τα μυαλά του έξω από το κρανίο του.

Η Φοριντέλα-Ράο πυροβόλησε τη γυναίκα που στεκόταν δίπλα του – χτυπώντας την στο αριστερό στήθος, στέλνοντάς την πίσω και κάτω – ενώ συγχρόνως πηδούσε καταπάνω στον Σκοταδιστή που είχε μιλήσει πρώτος, ανεμίζοντας το σπαθί της: μια θανατηφόρα ημικυκλική τροχιά που του έσκισε την κοιλιά πέρα για πέρα. Ο άντρας κατέρρευσε προσπαθώντας να πιάσει τα σωθικά που έφευγαν από το σώμα του σαν φίδια.

Οι άλλοι δύο Σκοταδιστές – ένας άντρας και μια γυναίκα – έκαναν να υψώσουν όπλα. Ο Άβαντας όρμησε στη γυναίκα, γρονθοκοπώντας την κατακέφαλα, σωριάζοντάς την.

Ο άντρας επιχείρησε να στρέψει την καραμπίνα του προς τη Φοριντέλα-Ράο, αλλά το σπαθί της γυάλισε στα τεχνητά φώτα και στο φεγγαρόφωτο, χτυπώντας το πυροβόλο όπλο και πετώντας το απ' τα χέρια του. Ο Σκοταδιστής τινάχτηκε πίσω με μια κραυγή. Έκανε να τραβήξει κάτι μέσα από το πανωφόρι του – Η Φοριντέλα τον κλότσησε στα μαλακά, κι εκείνος έπεσε στο πλακόστρωτο, ξέπνοος, σκούζοντας. Το πιστόλι που είχε μόλις πιάσει έφυγε από τα μουδιασμένα δάχτυλά

του. Η Φοριντέλα το έστειλε μακριά μ'ένα χτύπημα του μποτοφορεμένου της ποδιού.

Ο Άβαντας άρπαξε τον Σκοταδιστή και τον έριξε μες στο τετράκυκλο όχημα, κοπανώντας τον στο κεφάλι με τη λαβή του πιστολιού του για να τον αναισθητοποιήσει. Μετά, έβαλε μες στο όχημα και τη Σκοταδίστρια που ήταν ήδη λιπόθυμη.

«Οδηγήσέ το κι ακολούθησέ με,» είπε στη Φοριντέλα-Ράο, η οποία πήδησε στη θέση του οδηγού του τετράκυκλου και πάτησε το πετάλι. Η μηχανή ήταν ήδη ενεργοποιημένη.

Ο Άβαντας καβάλησε το τρίκυκλό του.

Απομακρύνθηκαν από το σπασμένο περίπτερο και κρύφτηκαν κάτω από τη σκιά μιας γέφυρας που είχε ράγες επάνω της αλλά τώρα κανένα τρένο δεν περνούσε· κάθε είδους δημόσια συγκοινωνία είχε, φυσικά, σταματήσει στη Μονότροπη.

Έβγαλαν τους Σκοταδιστές από το τετράκυκλο, τους έδεσαν τα χέρια πίσω από την πλάτη, και τους ξύπνησαν.

«Αν βάλετε τις φωνές, θα είναι και οι τελευταίες σας,» τους προειδοποίησε η Φοριντέλα-Ράο, έχοντας το Απολλώνιο ξίφος της στραμμένο επάνω τους, εκατοστά από τα πρόσωπά τους, καθώς ήταν ξαπλωμένοι στο πλακόστρωτο.

«Τι σκατά θέτε;» γρύλισε η Σκοταδίστρια – ξανθιά, με κοντοκουρεμένα μαλλιά και χρυσαφένιο δέρμα. «Τι είστε; Άνθρωποι της Β' Κατωρίγιας;»

«Μια πληροφορία θέλουμε,» αποκρίθηκε η Φοριντέλα-Ράο. «Αν μας πείτε αυτά που ξέρετε, θα φύγετε ζωντανοί. Αν μας κάνετε προβλήματα, το σπαθί μου θα σας αναλάβει.»

Οι Σκοταδιστές έμειναν σιωπηλοί. Ο Άβαντας κοίταζε προς τα δεξιά και προς τ'αριστερά, πέρα από τη γέφυρα, μήπως κανένας κίνδυνος πλησιάσει. Τίποτα, όμως, ακόμα.

Η Φοριντέλα είπε στους αιχμαλώτους: «Ψάχνουμε δύο γυναίκες που έπιασε απόψε ο αρχηγός σας, ο Ζιλμόρος. Η μία έχει δέρμα λευκό με απόχρωση του ροζ, και κοντά ξανθά μαλλιά· είναι ψηλή και καλογυμνασμένη. Η δεύτερη έχει δέρμα κατάλευκο, σαν εσένα» – έδειξε τον Σκοταδιστή, με τη λεπίδα της – «μακριά, καστανά μαλλιά, και δεν μοιά-

ζει τόσο... άγρια όσο η άλλη. Σίγουρα δεν είναι το ίδιο γυμνασμένη. Πού βρίσκονται; Πού τις πήγε ο Ζιλμόρος;»

Οι Σκοταδιστές δεν μίλησαν.

«Πείτε μου!» πρόσταξε η Φοριντέλα-Ράο.

«Δε... δεν τις ξέρουμε,» αποκρίθηκε η γυναίκα.

«Μη μου λέτε ψέμ-!»

Τότε ήταν που μια δυνατή έκρηξη αντήχησε μες στη Μονότροπη, πάνω που όλοι νόμιζαν ότι οι δυνατές εκρήξεις πρέπει πια να είχαν τελειώσει.

Καπνός φάνηκε πίσω από τα ψηλά οικοδομήματα, προς το κέντρο της περιφέρειας.

Τα πολεοσημάδια προειδοποίησαν την Κορίνα:

κίνδυνος!

από τη μεριά του Πολιταρχικού Μεγάρου.

Μέσα από το Μέγαρο.

«Σταθείτε!» είπε στον Κάδμο, τον Βάρνελ-Αλντ, την Ασημίνα'νιρ, την Καρζένθα-Σολ, και τους Μικρούς Γίγαντες, που είχαν στραφεί προς το Μέγαρο, έτοιμοι να το πλησιάσουν. «Σταθείτε!»

Στάθηκαν-

Το Πολιταρχικό Μέγαρο της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας εξερράγη. Φωτιά τινάχτηκε προς τον ουρανό· κομμάτια και θρύψαλα τινάχτηκαν προς κάθε άλλη κατεύθυνση.

Όλοι έπεσαν κάτω για να προστατευτούν. Οι Μικροί Γίγαντες ύψωσαν τις ανθεκτικές αλεξίσφαιρες ασπίδες που πάντα κρατούσαν όποτε βρίσκονταν γύρω από τον Κάδμο. Πολλά από τα θραύσματα χτύπησαν επάνω τους και σκορπίστηκαν δώθε-κειθε.

Κανείς δεν τραυματίστηκε.

Σηκώθηκαν όρθιοι ξανά, αντικρίζονταν τα φλεγόμενα ερείπια του Μεγάρου.

«Ένα τελευταίο δώρο,» είπε η Καρζένθα-Σολ, «από τον καταραμένο Βόρκεραμ-Βορ...»

Αλλά έκανε λάθος.

Αυτό ήταν ένα τελευταίο δώρο από τον Όρπεκαλ-Λάντι.

Προτού φύγει, είχε γεμίσει το Πολιταρχικό Μέγαρο με εκρηκτικές ύλες και τις είχε συνδέσει μ'έναν τηλεπικοινωνιακό δέκτη. Όταν έμαθε από τον Βόρκεραμ ότι η Μονότροπη είχε χαθεί, έστειλε ένα σήμα στον δέκτη ρυθμίζοντας τις ύλες να εκραγούν αυτή τη συγκεκριμένη ώρα. Ελπίζοντας ότι ο Αλυσοδεμένος Ποιητής, ή κάποιος άλλος σημαντικός αρχηγός των εχθρών, θα ήταν μέσα.

Έκανε κι αυτός λάθος, όμως. Το χτίριο, όταν καταστράφηκε, ήταν τελείως άδειο.

«Τι σκατά ήταν αυτό;» μούγκρισε ο Άβαντας.

Η Φοριντέλα-Ράο στράφηκε πάλι στους αιχμαλώτους. «Πού τις έχει ο αρχηγός σας; Πείτε μου!»

«Δεν τις ξέρουμε,» αποκρίθηκε η ξανθιά γυναίκα.

«Ούτ' εγώ τις έχω δει,» είπε ο κατάλευκος άντρας.

«Δε θάμασταν εκεί όταν μαγκώθηκαν,» συνέχισε η ξανθιά γυναίκα. «Δεν είμαστε πάντα μαζί με τον αρχηγό. Αλλά ίσως να τις πήρε για θυσία.»

«Δεν ξέρουμε πού μπορεί να τις πήγε.»

«Μη μου λέτε ψέματα!» γρύλισε η Φοριντέλα-Ράο, για να τους τρομάξει κυρίως, μήπως – μήπως – και όντως έλεγαν ψέματα.

«Δεν είναι ψέματα!» επέμεινε ο άντρας. «Δεν τις έχουμε δει ποτέ! Αφήστε μας να φύγουμε, μα τον Κρόνο!»

«Αργά,» του είπε η Φοριντέλα-Ράο, «σκέφτηκες ν'αλλάξεις θρησκεία,» και του έσκισε τον λαιμό με το σπαθί της.

Η ξανθιά γυναίκα ούρλιαξε: «Βοήθεια! Βοηθήστε μας! Βοή–!»

Η Φοριντέλα τη σπάθισε κατακέφαλα, σιωπώντας την για πάντα.

«Πού πάμε τώρα;» ρώτησε ο Άβαντας, παρατηρώντας ότι δεν γίνονταν άλλες εκρήξεις και έχοντας συμπεράνει ότι δεν είχαν ξεκινήσει μεγάλες συγκρούσεις ξανά. Ό,τι είχε συμβεί πρέπει να ήταν τυχαίο. Κάποιες βόμβες που είχαν εκραγεί κατά λάθος, ίσως...

«Δεν ξέρω,» αποκρίθηκε η Φοριντέλα. «Θα μπορούσαμε να πιάσουμε κι άλλους Σκοταδιστές. Ελπίζοντας ότι θα φανούμε πιο τυχεροί.»

«Αν είναι να το κάνουμε, πρέπει να το κάνουμε γρήγορα, προτού οι υπόλοιποι αρχίσουν ν'αναρωτιούνται ποιος σκότωσε αυτούς.»

Η Φοριντέλα κατένευσε.

Ανέβηκαν στο τρίκυκλο κι έφυγαν.

«Αυτοί είναι,» είπε ο Ρίντιλακ-Κονχ, διακρίνοντας μες στη νύχτα μια σκοτεινή μάζα να έρχεται προς τη μεριά όπου ήταν καταυλισμένοι οι μαχητές που είχαν υποχωρήσει από τη Χτυπημένη. Ύψωσε στα μάτια του τα κιάλια πάνω στα οποία η Κλόντια'νιρ είχε, πριν από λίγο, υφάνει ένα Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως, και είδε τις μορφές των ηττημένων υπερασπιστών της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας πολύ καλύτερα απ'ό,τι θα μπορούσε ποτέ να τις δει μ'ένα συνηθισμένο ζευγάρι κιάλια. Ξεχώριζε λεπτομέρειες μέσα στο σκοτάδι παρότι δεν είχαν αναμμένα φώτα μαζί τους. Για τον ίδιο λόγο που κι εμείς δεν έχουμε αναμμένα φώτα, υποθέτω, σκέφτηκε ο Ρίντιλακ: ήταν επικίνδυνο να τους εντοπίσουν τυχόν αεροσκάφη του Αλυσοδεμένου Ποιητή και να τους βομβαρδίσουν. Αν και η αλήθεια ήταν πως, μέχρι στιγμής, ο Ρίντιλακ-Κονχ δεν είχε δει στον αέρα ούτε ελικόπτερα ούτε αεροπλάνα.

Εκτός από αυτά που τώρα περνούσαν πάνω από τους υποχωρούντες μαχητές του Βόρκεραμ-Βορ.

«Σας βλέπω, αρχηγέ,» είπε στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του χωρίς να κατεβάσει τα κιάλια από τα μάτια του.

«Κι εγώ νομίζω ότι σας διακρίνω από δω πάνω, Ρίντιλακ,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ, που ήταν μέσα στο μεγάλο μεταβαλλόμενο ελικόπτερο των Εκλεκτών. «Κατεβαίνω κοντά σας. Ειδοποίησε τους υπόλοιπους.»

«Έγινε.»

Ο Ρίντιλακ-Κονχ πήδησε από το ύψωμα από ανάμικτες ύλες όπου είχε σκαρφαλώσει και φώναξε στους άλλους ότι ο Βόρκεραμ-Βορ ερχόταν. Να μην ανησυχήσουν· δεν ήταν εχθρός που πλησίαζε.

Σύντομα, το μεγάλο ελικόπτερο προσγειώθηκε δίπλα τους, σηκώνοντας σκόνες και χώματα από τα συντρίμια του ρημαγμένου τόπου. Γύρω του προσγειώθηκαν κι άλλα αεροσκάφη – όσα είχαν απομείνει ύστερα από τις αερομαχίες με τα σμήνη του Αλυσοδεμένου Ποιητή.

Ο Βόρκεραμ-Βορ βγήκε από το ελικόπτερο μαζί με την Ολντράθα, τον Ζαχαρία τον Πικρό, τον Λεονάρδο Άνταλμιρ, και μερικούς ακόμα Εκλεκτούς.

Ο Ρίντιλακ-Κονχ, η Φιόνα Ισόσχημη, ο Λούσιος Φιλοδέκτης, ο Νέστορας Ολτενσάνδω, η Κλόντια'νιρ, κι άλλοι πέντε μισθοφόροι και τρεις φρουροί τούς πλησίασαν.

«Αρχηγέ...» είπε ο Ρίντιλακ-Κονχ. «Δεν περιμέναμε ότι... τόσο γρήγορα...»

«Τα πράγματα ήταν άσχημα,» αποκρίθηκε ουδέτερα ο Βόρκεραμ-Βορ, χωρίς στο πρόσωπό του να φαίνεται καμία απογοήτευση, «το ξέραμε.»

«Έχεις κάποιο σχέδιο; Για να ανακτήσουμε τους χαμένους δρόμους; Για να διώξουμε τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή;»

«Δε γίνεται πια αυτό, Αρχοντομαχητή – όχι τόσο σύντομα, τουλάχιστον. Αν είναι να συνεχίσουμε να πολεμάμε τις δυνάμεις του Ανθοτέχνη, θα πρέπει να το κάνουμε από–» Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του κουδούνισε, και ο Βόρκεραμ πάτησε το πλήκτρο για την αποδοχή της κλήσης. «Έσπαρεκ-Λάντι...» είπε.

«Αυτοί που βλέπουμε μπροστά μας είναι οι μαχητές σου που υποχώρησαν από τη Χτυπημένη – σωστά, Βόρκεραμ;» ρώτησε η φωνή του επικεφαλής του στρατεύματος από την Α' Κατωρίγια Συνοικία.

«Σωστά. Πλησιάστε χωρίς φόβο.»

Οι πολεμιστές που ήταν μαζί με τον Ρίντιλακ-Κονχ είχαν επίσης δει αυτούς που ζύγωναν μέσα από την κατεστραμμένη περιοχή, γιατί δεν βρίσκονταν μακριά πια. Οι φρουροί και οι μισθοφόροι μурμουρίζαν αναμεταξύ τους. Ο Ρίντιλακ τούς φώναξε, γ'ακόμα μια φορά, να μην ανησυχούν: δεν ήταν εχθρός.

«Δε νομίζουμε ότι είναι εχθρός, Αρχοντομαχητή,» αποκρίθηκε ένας. «Απλά λέμε πόσο σκατά έχει γίνει η κατάσταση.»

Αρκετοί συμφώνησαν με λόγια, μουγκρητά, και νεύματα μες στο σκοτάδι που διαλυόταν μόνο από το φως των δύο φεγγαριών της Ρελκάμνια – αργυρό και κόκκινο – τα οποία δεν φαινονταν και τόσο καλά απόψε, ούτε ήταν και τόσο δυνατά. Και πρέπει να χαιρόμαστε γ'αυτό, σκέφτηκε ο Ρίντιλακ. *Είμαστε καλύτερα κρυμμένοι.*

Η Φιόνα Ισόσχημη είπε: «Έχουμε ηττηθεί από παντού. Οι ορδές του Ποιητή έχουν κατακλύσει τους δρόμους μας. Πού θα πάμε τώρα, Στρατάρχη; Προτείνεις να εγκαταλείψουμε τη συνοικία;»

«Αυτή είναι η μόνη επιλογή που–»

Φωνές διαμαρτυρίας διέκοψαν τον Βόρκεραμ-Bor – από τους ανθρώπους της Φρουράς κυρίως.

Εκείνος είπε, πιο δυνατά: «Ο Όρπεκαλ-Λάντι έχει ήδη φύγει! Και πολλοί άλλοι πολιτικοί σας το ίδιο, υποθέτω! Εκτός αν είναι τελείως ανόητοι.»

«Πού πήγε ο Όρπεκαλ;» «Μας πρόδωσε;» «Ήθελε να διώξει τον Σημαδεμένο, και τώρα αυτός-»

«Οι δυνάμεις του Ποιητή εισέβαλαν στη Σωσμένη!» τους είπε ο Βόρκεραμ-Bor. «Και είχαν και τη βοήθεια τοπικών συμμοριών – ανθρώπων της Β' Κατωρίγιας που το θεώρησαν καλύτερο να πάνε με το μέρος του Ανθοτέχνη. Ο Όρπεκαλ, ύστερα από δική μου προτροπή, ήταν στη Σωσμένη, και επέλεξε – πολύ σωστά – να υποχωρήσει στη Φιλήκη, πέρα από τα σύνορα της Β' Κατωρίγιας. Αν είχε μείνει, θα ήταν τώρα νεκρός.»

«Θα κατευθυνθούμε κι εμείς στη Φιλήκη, λοιπόν; Στη Φιλήκη, όπου πήγε ο Όρπεκαλ-Λάντι;» είπε η Φιόνα Ισόσχημη.

«Ναι,» απάντησε ο Βόρκεραμ. «Και από εκεί... θα δούμε τι μπορεί να γίνει από εκεί.»

Το φουσάτο που είχε υποχωρήσει από τη Μονότροπη ήταν πλέον πολύ κοντά. Μερικές δεκάδες μέτρα απέιχε. Οι περισσότεροι βάδιζαν· κάποιοι λίγοι ήταν πάνω σε δίκυκλα. Κανένα μεγαλύτερο όχημα δεν μπορούσε να διασχίσει τούτη τη συντριμμένη περιοχή.

«Βρήκαμε μια πιλότο του εχθρού, αρχηγέ,» είπε ο Ρίντιλακ-Κονχ αλλάζοντας θέμα. «Και συναντήσαμε και κάτι... που... ήταν *παράξενο* – αυτό είναι το λιγότερο που μπορείς να πεις.»

«Τι πιλότο του εχθρού; Μίλα καθαρά, Αρχοντομαχητή.»

Ο Ρίντιλακ-Κονχ τού είπε για τη γυναίκα που είχαν σώσει μέσα από τα συντρίμια του μαχητικού αεροπλάνου της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας. Και μετά (ενώ οι άλλοι μαχητές του Βόρκεραμ-Bor είχαν φτάσει κοντά στους μαχητές που οδηγούσε ο Ρίντιλακ) του διηγήθηκε, όσο καλύτερα μπορούσε, τη συνάντηση με τον παράξενο φωτεινό άνθρωπο και τα πλάσματα που ήταν σαν σφαιρικές μηχανές με βιολογικά πλοκάμια.

«Πρέπει να ήρθαν από άλλη διάσταση,» είπε ο Λούσιος Φιλοδέκτης. «Είναι η πιο πιθανή εξήγηση. Οι μάγοι του τάγματος των Ερευνητών

έλεγαν πως η μεγάλη καταστροφή έγινε επειδή μια άλλη διάσταση έπεσε πάνω στη Ρελκάμνια.»

«Τέλος πάντων,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ' «αυτό είναι δευτερεύουσας σημασίας τώρα.

»Για την ώρα, θα ξεκουραστούμε εδώ. Δε μπορούμε να κινηθούμε άλλο απόψε – ειδικά μέσα σε τέτοιο...» κοίταξε ολόγυρά του, την τρελή γεωγραφία που είχαν διαμορφώσει οι ανάμικτες ύλες, «μέρος. Θα ξεκινήσουμε μόλις χαράξει. Εν τω μεταξύ θα φυλάμε σκοπιές, και θα είμαστε πολύ προσεχτικοί. Αν και δεν νομίζω ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής να μας κυνηγήσει μες στη νύχτα.

»Σε καμια περίπτωση μην ανάψετε δυνατά φώτα, όμως,» τόνισε. «Ακόμα και τα τσιγάρα σας με μεγάλη επιφύλαξη να τα ανάβετε.»

«Σκοταδιστές είναι κι αυτοί,» είπε η Φοριντέλα-Ράο.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, που είχε πλέον μάθει να τους ξεχωρίζει από το έμβλημά τους. «Και δε νομίζω να μας δοθεί καλύτερη ευκαιρία από τούτη.»

Οι δύο συμμορίτες είχαν απομακρυνθεί από τους άλλους και, μόνοι τους, κατευθύνονταν προς ένα σοκάκι μέσα στους υπόγειους δρόμους της Μονότροπης, τραβώντας μαζί τους μια γυναίκα που έκλαιγε και πάλευε μάταια να τους ξεφύγει. Κάθε τόσο τη χτυπούσαν, γελώντας, και τσακώνονταν ποιος θα την πηδήξει πρώτος. Ο ένας πρότεινε να το ρίξουν στα ζάρια· ο άλλος είπε πως ο Σκοτεινός Άρχοντας δεν έδειχνε την εύνοιά του με τα ζάρια: ο αρχηγός (και, μάλλον, εννοούσε τον Ζιλμόρο) θα διαφωνούσε!

Η Φοριντέλα και ο Άβαντας είχαν ήδη κατεβεί από το τρίκυκλο και τώρα τους όρμησαν από δίπλα. Οι Σκοταδιστές στράφηκαν, ξαφνιασμένοι. Αλλά όχι τόσο ξαφνιασμένοι που να μην προλάβουν να χρησιμοποιήσουν όπλα. Ο ένας ύψωσε το κοντό μαστίγιο που είχε για να χτυπά την άτυχη γυναίκα. Ο άλλος τράβηξε πιστόλι κι έριξε στον Άβαντα.

Η σφαίρα εξοστρακίστηκε πάνω στον ώμο του Αλεξίσφαιρου, κι ύστερα εκείνος ήταν μπροστά στον Σκοταδιστή αρπάζοντας το πιστόλι του με το ένα χέρι και γρονθοκοπώντας τον κατάμουτρα με το δεύτερο. Ο άντρας έπεσε, με το πρόσωπό του γεμάτο αίματα.

Συγχρόνως, η Φοριντέλα-Ράο ξεθηκάρωνε το Απολλώνιο σπαθί της και, με μια κίνηση που έκανε τη λεπίδα μια θολούρα μπροστά της, έκοψε στα δύο το μαστίγιο του άλλου Σκοταδιστή. Τον κλότσησε στην κοιλιά και, καθώς εκείνος διπλωνόταν, τον χτύπησε στο σαγόνι με τη λαβή του ξίφους της.

Η γυναίκα που οι δύο συμμορίτες είχαν αρπάξει κοίταζε με γουρλωμένα μάτια.

«Δίνε του,» της είπε ο Άβαντας· κι όταν εκείνη δίστασε: «Δίνε του!» της φώναξε. Οπότε η γυναίκα πετάχτηκε όρθια (είχε σκοντάψει λίγο πιο πριν, πέφτοντας) κι άρχισε να τρέχει μέσα στον ασθενικά φωτισμένο υπόγειο δρόμο.

Η Φοριντέλα-Ράο και ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας τράβηξαν μαζί τους μισολιπόθυμους Σκοταδιστές, πηγαίνοντάς τους κοντά στο τρικύκλο.

«Μια ερώτηση θέλουμε να κάνουμε,» τους είπε η αριστοκράτισσα, έχοντας τη μακριά λεπίδα της μπροστά τους καθώς εκείνοι βρίσκονταν πεσμένοι στο πλακόστρωτο. Ο Άβαντας κρατούσε το πιστόλι του, σημαδεύοντάς τους.

Ο Σκοταδιστής που είχε πυροβολήσει τον Αλεξίσφαιρο – ένας άντρας με κατάμαυρο δέρμα κι επίσης κατάμαυρα μαλλιά και μούσια, ντυμένος με κατάμαυρα ρούχα σαν να είχε ορκιστεί να είναι για πάντα ένα με το σκοτάδι – έβηξε και είπε: «Και δεν το λέγατε τόση ώρα; Μια ερώτηση θα την απαντούς–» Σταμάτησε απότομα να μιλά, από μόνος του, παρατηρώντας τη Φοριντέλα με τα στενεμένα μάτια του να γυαλίζουν.

Κι ο άλλος Σκοταδιστής – ένας άντρας με δέρμα λευκό-ροζ και ξανθά μαλλιά – την κοίταζε με παρόμοιο τρόπο.

Μ'αναγνωρίζουν! συνειδητοποίησε εκείνη. *Ήταν εκεί, όταν μας παγί-δευσε η Τζέσικα!* «Με ξέρετε...»

Οι συμμορίτες έμειναν σιωπηλοί.

«Με ξέρετε,» επέμεινε η Φοριντέλα-Ράο. «Έτσι δεν είναι;»

«...ναι, αλλά... εντάξει...» ψέλλισε ο ξανθός.

Ο κατάμαυρος γρύλισε σαν παγιδευμένος γάτος: «Ο αρχηγός παραλίγο να σκοτωθεί εξαιτίας σου!»

Τι εννοούσε; απόρησε η Φοριντέλα. Μιλούσε για τον Ζιλμόρο; Ύστερα κατάλαβε. Ο Ζιλμόρος πρέπει να ήταν μαζί μ'αυτούς που είχε χτυ-

πήσει το ελικόπτερο του Βόρκεραμ-Βορ για να τη σώσει από την κα-
ταδίωξη. «Παραλίγο;» είπε. «Κρίμα που δεν είναι νεκρός.»

«Ο Σκοτεινός Άρχοντας τον προφυλάσσει–»

«Να ευχηθείς να προφυλάσσει κι εσένα,» του είπε ο Άβαντας, σημα-
δεύοντάς τον με το πιστόλι του.

«Μαζί μου ήταν δυο γυναίκες,» είπε η Φοριντέλα-Ράο στους συμμο-
ρίτες. «Τι έγιναν αφότου έφυγα; Πού τις πήγατε;»

«Πού να ξέρουμ' εμείς;»

«Με τις μαλακίες το μόνο που θα καταφέρεις θάναι ν'αρχίσω να σε
κόβω κομμάτια. –Πες μου πού τις πήγατε!»

«Δε μείναμε πίσω για να δούμε πού τις πήγαν,» είπε ο ξανθός, λευκό-
δερμος άντρας, μοιάζοντας τώρα πιο εύγλωττος από πριν, ελπίζοντας
μάλλον να σώσει το τομάρι του. «Φύγαμ' όλοι για να σε κυνηγήσουμε.
Αλλά ούτως ή άλλως δεν ήταν δική μας υπόθεση αυτές. Θα τις έπαιρ-
ναν οι παράξενες γυναίκες. Εμείς απλά τις πιάσαμε. Μας έριξαν τις χει-
ροβομβίδες, προσπαθώντας να τρέξουνε να φύγουν· μα τις πιάσαμε.
Και μετά, σου είπα, φύγαμ' όλοι να κυνηγήσουμε εσένα – ο αρχηγός σε
ήθελε για προσφορά. Τις άλλες τις ανέλαβαν οι Ευνόητοι–»

«Ποιοι είναι οι Ευνόητοι;»

«Μια συμμορία. Από την Α' Ανωρίγια. Τις έβαλαν μέσα σ'ένα φορτη-
γάκι, μας είπαν μετά, αλλά δεν πήγαν κι αυτοί μαζί. Τις πήραν οι παρά-
ξενες γυναίκες κι έφυγαν. Όχι πως όλες τους δεν είναι παράξενες, δη-
λαδή – και αυτές και οι αιχμάλωτες.»

«Η Κορίνα και η Τζέσικα...» μουρμούρισε η Φοριντέλα-Ράο. Και πιο
δυνατά: «Είσαι σίγουρος πως κανείς άλλος δεν πήγε μαζί τους;»

«Έτσι μας είπαν. Και δε γούσταραν να πάνε μαζί τους, έτσι κι αλλιώς·
σε φρικόρει αυτή η Τζέσικα ώρες-ώρες. Κι η άλλη... η άλλη είναι σύμ-
βουλος του ίδιου του Ποιητή, λένε· και λένε πως έχει και υπερφυσικές
δυνάμεις, πως είναι δαιμονικό της Ατέρμονης Πολιτείας. Κάποιοι πα-
λαβοί – χα! – λένε πως είναι και θυγατέρα της Πόλης, αν έχεις ακούσει
για τέτοιους μύθους.»

«Σκατά,» μούγκρισε η Φοριντέλα-Ράο. Αν η Κορίνα και η Τζέσικα εί-
χαν απομακρύνει μόνες τους τη Νορέλτα και την Άνμα, τότε εκείνη κι ο
Άβαντας αποκλείεται ποτέ να τις εντόπιζαν. Δε μπορούμε να τα βάλου-
με με δύο θυγατέρες της Πόλης... Η Φοριντέλα ήξερε πολύ καλά τι έ-

βλεπαν αυτές: πράγματα που εκείνη δεν μπορούσε ούτε καν να διανοηθεί. Ακούγοντας τη Νορέλτα και την Άνμα να μιλάνε, είχε κάπου-κάπου φτάσει στα όρια της παραφροσύνης. Νόμιζε πως ή ήταν χαζή ή τρελή. «Σκατά.»

Η Φοριντέλα κάρφωσε στο στήθος τον κατάμαυρο Σκοταδιστή, είδε τα μάτια του να γουρλώνουν ξαφνιασμένα, κι αίμα να τινάζεται από τα χείλη και τη μύτη του.

Ο άλλος φώναξε: «Είπες ότι δε θα μας σκοτώνετε! Εγώ σου είπα ό,τι ήθελες – μη με σκοτώσεις! Δε θα πω σε κανέν–»

Ο Άβαντας τον πυροβόλησε στο κεφάλι. «Ωρα να την κοπανήσουμε από δω.»

Καβάλησαν το τρίκυκλο και απομακρύνθηκαν, διασχίζοντας υπόγειους δρόμους.

«Πάμε να βρούμε τον αρχηγό,» είπε η Φοριντέλα, πιασμένη πίσω από τον Αλεξίσφαιρο, με το Απολλώνιο σπαθί της τώρα θηκαρωμένο στην πλάτη της.

«Δε νομίζεις ότι θα καταφέρουμε να τις εντοπίσουμε, ε;» Από τη φωνή του ακουγόταν πως ούτε εκείνος το νόμιζε.

«Εμείς οι δύο εναντίον δύο θυγατέρων της Πόλης, Άβαντα; Εναντίον της Κορίνας; Τι πιθανότητες έχουμε;»

«Υπό του μηδενός, μάλλον.»

«Ωστόσο, δε μ'αρέσει που τις εγκαταλείπω έτσι...»

«Ούτ' εμένα μ'αρέσει.»

«Τι θα έλεγε, όμως, η Άνμα; Τι νομίζεις ότι θα μας έλεγε;»

«Να τσακιστούμε, γρήγορα, να πάμε στον αρχηγό.»

«Τα μυαλά μας συνεχώς συναντιούνται απόψε,» παρατήρησε η Φοριντέλα-Ράο.

«Φταίει η κατάσταση που είναι κατουρημένη από τον Σκοτοδαίμονα. Οι σκέψεις διαχέονται κάτι τέτοιες νύχτες.»

«Όλο παράξενες θεωρίες είσαι...»

«Συμβαίνει όταν συναναστρέφεται μυθικές θυγατέρες και τέτοια.»

Η Άνμα νόμιζε ότι κουδούνια βροντούσαν μες στο κεφάλι της. Τι ώρα ήταν;

Μουγκρίζοντας, άγγιξε το πάτωμα–

Πάτωμα; Γιατί ήταν ξαπλωμένη στο πάτωμα;

Οι Σκοταδιστές! Η Κορίνα! Η Τζέσικα!

Η γαμημένη πουτάνα μάς πούλησε στην Κορίνα! Θα τη λιώσω!

Η Άνμα, στηριζόμενη στο δάπεδο με τα χέρια της, τινάχτηκε αμέσως σε γονατιστή θέση. Το δεξί της πόδι την ενόχλησε, έντονα. Κοίταξε το παντελόνι της και το είδε τρυπημένο στον μηρό. Από σφαίρα. Και, από τα πολεοσημάδια, μπορούσε να καταλάβει αμέσως από τι πιστόλι είχε προέλθει. Το τραύμα είχε θεραπευτεί, αλλά το βλήμα είχε μείνει μες στη σάρκα της Άνμα.

Πήρε το βλέμμα της από εκεί και κοίταξε τριγύρω. Ο χώρος ήταν ασθενικά φωτισμένος από μια λάμπα στο ταβάνι. Ένα δωμάτιο μετρίου μεγέθους προς μεγάλο. Είχε μόνο μια καταπακτή στο πάτωμα. Καμία πόρτα. Κανένα παράθυρο.

Η Άνμα είχε την αίσθηση ότι πρέπει να ήταν αποθήκη.

Πού μ'έκλεισε η Κορίνα;

Και πού είναι η Νορέλτα;

Πλησίασε την καταπακτή, γονάτισε στο ένα γόνατο δίπλα της. Ήταν μεταλλική. Έκανε να την τραβήξει αλλά, αναμενόμενα, δεν άνοιγε. Ήταν κλεισμένη από την άλλη μεριά. Με σύρτη, πιθανώς.

Ωραία, σκέφτηκε η Άνμα. Τη γαμήσαμε.

Η Νορέλτα-Βορ ξύπνησε απότομα.

Τινάχτηκε, παίρνοντας μισοκαθιστή θέση στο πάτωμα, υψώνοντας το ένα της χέρι για να σταματήσει το επόμενο χτύπημα που-

Δεν υπήρχαν πια συμμορίτες γύρω της.

Βρισκόταν σ'έναν θάλαμο χωρίς καθόλου παράθυρα. Στο κέντρο του ήταν ένα σύμβολο καμωμένο από πλεγμένα καλώδια τα οποία πρέπει από κάπου να τροφοδοτούνταν με ενέργεια γιατί φεγγοβολούσαν, μοιάζοντας πυρακτωμένα.

Τι σύμβολο ήταν αυτό, μα τον Κρόνο; Η Νορέλτα δεν ήταν βέβαιη, μα την τρώαζε. Είχε κάτι που ενοχλούσε την ψυχή της.

Σηκώθηκε όρθια, με προσοχή, κοιτάζοντας τριγύρω. Ο φωτισμός ήταν... *παράξενος*. Έριχνε σκιές που της έμοιαζαν *μοχθηρές*, για κάποιο λόγο. Αποτρόπαιες.

Στους τοίχους ήταν ζωγραφισμένα κι άλλα σύμβολα.

Ένα απ'αυτά το αναγνώρισε: ήταν του Σκοτοδαίμονος· το είχε ξανα-
δεί.

Κι ένα άλλο επίσης.

Κι ακόμα ένα.

Την είχαν φέρει για να τη θυσιάσουν, οι παλιογαμιόληδες της φάρας
του Σκοτοδαίμονος;

Αλλά, τότε, γιατί κανείς δεν είναι εδώ;

Και πού είναι η Άνμα;

Η Νορέλτα έβλεπε τρεις σιδερένιες πόρτες, μία σε κάθε μεριά του
δωματίου, και μια σιδερένια σκάλα στον τοίχο που δεν υπήρχε πόρτα.
Προσπάθησε να τις ανοίξει όλες, αλλά ήταν κλειδωμένες, και βαριές.
Ούτε που κουνιόνταν. *Σαν φυλακή είναι εδώ μέσα. Σαν ναός του Σκοτο-
δαίμονος και σαν φυλακή συγχρόνως...*

Η Νορέλτα πήγε στη σκάλα και, κοιτάζοντας προς τα πάνω, είδε πως
οδηγούσε σε μια κλειστή μεταλλική καταπακτή. Το ταβάνι δεν ήταν
ψηλά, αλλά η καταπακτή μόλις και μετά βίας φαινόταν εξαιτίας του
παράξενου φωτισμού που εξέπεμπε το διαβολικό σύμβολο στο κέντρο
του δωματίου.

Η Νορέλτα ανέβηκε τη σκάλα και προσπάθησε ν'ανοίξει την κατα-
πακτή – μην έχοντας, φυσικά, ελπίδες ότι θα ήταν ξεκλειδωτη. Και, ό-
ντως, δεν ήταν. Πρέπει να ήταν κλεισμένη από την άλλη μεριά· με κά-
ποιο σύρτη ή μάνταλο, μάλλον.

Η Νορέλτα κατέβηκε ξανά στο πάτωμα–

Ένας ήχος ακούστηκε. Από πάνω. Σαν κάποιος να χτυπούσε μέταλλο.

Την καταπακτή;

Ή, μήπως, ο ήχος ερχόταν από αλλού; Πίσω από τις πόρτες; Πάνω
από το ταβάνι;

Μια φωνή:

...ταααα....

Η Νορέλτα-Βορ συνοφρυώθηκε, αφουγκραζόμενη.

Άλλη μια φωνή:

...ρέεελλλταααα...

Κι ένας μεταλλικός χτύπος.

...ορέεελλλταααα...

Ακόμα ένας χτύπος· κι ακόμα ένας.

«Άνμα;» φώναξε η Νορέλτα-Βορ, τριγυρίζοντας μες στον σκιερό θάλαμο, προσπαθώντας να καταλάβει από πού έρχονταν οι θόρυβοι.
«Άνμα; Πού είσαι, Άνμα; Μ'ακούς;»

Η φωνή αντήχησε ξανά, διαστρεβλωμένη όπως πριν. Η Νορέλτα δεν καταλάβαινε τι έλεγε, ούτε ήταν δυνατόν να προσδιορίσει από πού ακριβώς ερχόταν. Θα μπορούσε να προέρχεται απ'οπουδήποτε. Από την καταπακτή, από οποιαδήποτε πόρτα, από το ίδιο το ταβάνι.

Και όσο οι θόρυβοι συνεχίζονταν τόσο η Νορέλτα μπερδεύονταν περισσότερο.

Κάτι δεν πήγαινε καλά με την ακουστική αυτού του χώρου!

«Δε μπορώ να καταλάβω πού είσαι, Άνμα! Ακούγεσαι – όλα ακούγονται μπερδεμένα!» φώναξε. Αλλά, πολύ φοβόταν, πως η Αδελφή της θα είχε το ίδιο ηχητικό πρόβλημα μ'εκείνη.

Η Κορίνα... Αυτά ήταν δική της δουλειά, δίχως αμφιβολία. Όλο ανώμαλα πράγματα σκαρφίζονταν, η σκύλα!

Η Νορέλτα πλησίασε μια πόρτα και την κλότσησε δυνατά–

Ουρλιάζοντας, έπεσε στα γόνατα, κρατώντας το κεφάλι της.

Νόμιζε ότι το κρανίο της είχε πάει να σπάσει από τον θόρυβο που είχε κάνει η κλοτσιά της πάνω στο μέταλλο. Σχεδόν σαν επίθεση από ηχητικό όπλο ήταν!

Τι διαβολεμένο μέρος ήταν αυτό;

/12\

Οι Νομάδες παραμελούν τη φύλαξη του καινούργιου τους σπιτιού, αλλά αυτή τη νύχτα, χωρίς να το ξέρουν, θα έπρεπε να ήταν πιο προσεχτικοί από οποιαδήποτε άλλη· ωστόσο, η τύχη της Πόλης είναι στο πλευρό τους...

Το πάρτι είχε τελειώσει. Ησυχία απλωνόταν τώρα στην *Τεχνοθήκη*. Οι γυναίκες της κοντινής πολυκατοικίας (και τα παιδιά που είχαν μαζί τους) είχαν αποφασίσει να κοιμηθούν εδώ για απόψε, κουρασμένες από τη μουσική, τα ποτά, τους χορούς, και τις κουβέντες. Οι Νομάδες επίσης κοιμόνταν – νιώθοντας, για πρώτη φορά εδώ και πολύ καιρό, *πραγματικά* σαν Νομάδες των Δρόμων.

Η Εύνοια είχε επιστρέψει! Ήταν ξανά μαζί τους, και θα τους οδηγούσε μέσα στην Πόλη, όπως παλιά. (Αν και δεν είχαν ακόμα συζητήσει τίποτα για το μέλλον· όλα όσα είχαν πει ήταν για το παρελθόν, για το τι είχε συμβεί. Και μετά, το πάρτι είχε συνεχιστεί, με τους πάντες πολύ πιο χαρούμενους από πριν.)

Η Εύνοια τώρα κοιμόταν σ'ένα από τα λίγα μικρά δωμάτια της *Τεχνοθήκης*. Παρότι η ίδια είχε πει ότι δεν ήθελε να ξεβολέψει κανέναν, ο Κοντός Φριτς, η Σορέτα, η Ηχώ, ο Εύθυμος, και οι άλλοι δεν ήθελαν ούτε να το συζητήσουν. *Εννοείται* πως η Κυρά των Δρόμων έπρεπε να έχει το προσωπικό της δωμάτιο.

Η Μιράντα είχε επίσης προσωπικό δωμάτιο. Της είχε παραχωρήσει ο Θόρινταλ το δικό του, πηγαίνοντας να κοιμηθεί αλλού μαζί με τη Λάρνια (η οποία ήταν φανερά δυσαρεστημένη από την απόφαση του σαμάνου, και δεν έκανε καμία προσπάθεια να το κρύψει. «Τι είναι η Μιράντα;» του είπε. «Καμία πριγκίπισσα της Βίηλ;») Η Θυγατέρα της Πόλης κοιμόταν τώρα εκεί, με δύο Εκτρώματα κοντά της τα οποία είχαν μαζέψει τα πλοκάμια τους και ήταν μονάχα μηχανικές σφαίρες σε κατάσταση μερικής αδράνειας. Τα υπόλοιπα οκτώ βρίσκονταν έξω από το δωμάτιο, σαν σωματοφύλακες, σαν μικρός ιδιωτικός στρατός από

τους πιο παράξενους και θανατηφόρους μαχητές που μπορούσε κανείς να διανοηθεί.

Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος καθόταν σε μια από τις αίθουσες όπου κοιμόνταν διάφοροι Νομάδες. Είχαν στήσει ένα ράντζο και για εκείνον, μα δεν αισθανόταν πως ο ύπνος θα τον έπαιρνε. Παρότι τόσα είχαν συμβεί σήμερα, δεν νόμιζε ότι μπορούσε να κοιμηθεί. Κάπνιζε ακόμα ένα τσιγάρο ενώ είχε στο άλλο χέρι ένα ποτήρι Ανάμικτη Αρχόντισσα χωρίς πάγο. Ήταν ο μόνος ξύπνιος μες στην αίθουσα. Κοίταζε, στον ασθενικό φωτισμό, τους πίνακες στους τοίχους, ενώ ροχαλητά ακούγονταν από γύρω.

Οι Νομάδες των Δρόμων είχαν παραμελήσει να βάλουν φρουρούς στην πύλη του περιβόλου της *Τεχνοθήκης*, και σε οποιοδήποτε άλλο μέρος. Με την Εύνοια και τη Μιράντα εδώ, δεν αισθάνονταν να κινδυνεύουν· και ήταν όλοι εξουθενωμένοι από το πάρτι. Επιπλέον, ποιος θα προσπαθούσε να εισβάλει τώρα; Κι άλλος κλέφτης σαν τον Γρύπα τον Καλότυχο; Μάλλον όχι. Θα είχε διαδοθεί, υπέθεταν, ότι οι νέοι κάτοικοι της *Τεχνοθήκης* δεν φέρονταν καλά στους κλέφτες...

Αλλά, είτε είχε διαδοθεί αυτό είτε όχι, κάποιοι πλησίασαν την *Τεχνοθήκη* μες στη νύχτα. Παραπάνω από πενήντα άνθρωποι, όλοι τους οπλισμένοι, και οι περισσότεροι καβάλα σε γιγαντόλυκους – πλάσματα εισαγμένα από τη διάσταση της Μοργκιάνης. Εκτός από αυτά είχαν και έξι άλλα παράξενα όντα μαζί τους. Τα κρατούσαν με λουριά και τα χτυπούσαν με ενεργειακά ραβδιά για να τα ωθούν. Θύμιζαν μεγάλα έντομα με έξι λιγνά πόδια, και είχαν μία μακριά κεραία μπροστά η οποία έμοιαζε ευκίνητη και σκληρή συγχρόνως.

Οι ληστές παραμέρισαν την πύλη του περιβόλου και εισέβαλαν στην *Τεχνοθήκη*.

Μπαίνοντας στις αίθουσες και στους διαδρόμους της, δεν πέρασαν απαρατήρητοι. Κάποιοι που δεν κοιμόνταν ακόμα τούς είδαν, έβαλαν τις φωνές. Οι εισβολείς έτρεξαν καταπάνω τους, καβάλα στους γιγαντόλυκους, και τους κοπάνησαν με αγχέμαχα όπλα για να τους σωπάσουν. Ένα από τα γιγάντια έντομα άγγιξε έναν Νομάδα με την κεραία του κι εκείνος έπεσε κάτω με μια κραυγή, σπαρταρώντας, έχοντας φριχτές παραισθήσεις.

Οι υπόλοιποι Νομάδες άρχισαν να ξυπνάνε.

Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος, ακούγοντας τον σαματά, είχε ήδη πεταχτεί όρθιος. Τινάζοντας κάτω το τσιγάρο του, αφήνοντας παραδίπλα το ποτό του, είχε τραβήξει πιστόλι. Αυτά δεν μπορεί νάναι μεθεόρτια ερωτικά παιχνίδια, σκέφτηκε πηγαίνοντας προς τα εκεί απ'όπου έρχονταν οι θόρυβοι, ενώ οι Νομάδες ολόγυρά του ξυπνούσαν.

«Σηκωθείτε!» τους φώναξε ο Αλέξανδρος βγαίνοντας από την αίθουσα. «Σηκωθείτε! Κάποια φασαρία γίνεται!» *Φασαρία;* σκέφτηκε απορώντας με τη λέξη που είχε αυθόρμητα χρησιμοποιήσει. *Σαν πόλεμος ακούγεται, μα τα σιδερένια βυζιά της Ρασιλλώς!*

Η Μιράντα ξύπνησε από τους θορύβους και από τη θυγατρική της διαίσθηση. Κάτι έκανε τα μάτια της ν'ανοίξουν αυτόματα σαν ένας διακόπτης να είχε πατηθεί μες στην ψυχή της. Τι συνέβαινε;

Φόρεσε γρήγορα τα ρούχα και τις μπότες της ενώ σφύριζε στα δύο Εκτρώματα κι εκείνα ξυπνούσαν (αν μπορούσε να ειπωθεί κάτι τέτοιο για όντα σαν αυτά) βγάζοντας τα πλοκάμια τους.

Η Μιράντα άνοιξε την πόρτα της βγαίνοντας στον διάδρομο, βλέποντας και τ'άλλα Εκτρώματα να έχουν βγάλει τα πλοκάμια τους. Φωτάκια αναβόσβηναν πάνω στα σφαιρικά τους σώματα, μελωδικοί ήχοι παράγονταν από τα άψογα ηχοσυστήματά τους.

«Βιολέτα!» φώναξε αντικρίζοντας τη σαμάνο να στρίβει σε μια γωνία. «Τι γίνεται εδώ, Βιολέτα;»

«Δεν ξέρω. Λένε πως κάποιοι ληστές μπήκαν στην *Τεχνοθήκη*.»

«Γαμώτο!» γρύλισε η Μιράντα, και, κάνοντας νόημα στα Εκτρώματα να την ακολουθήσουν, έτρεξε προς τα εκεί απ'όπου ακουγόταν ο σαματάς.

«Τι είναι αυτό;» ρώτησε η Εύνοια, έχοντας ξεπροβάλλει απ'το δωμάτιό της. «Δε μπορεί νάναι από το πάρτι!» Όλα τα πολεοσημάδια – οι σκιές, οι ήχοι, τα τυχαία γυαλίσματα, οι κινήσεις των Νομάδων – της μαρτυρούσαν ότι κάτι κακό – κάτι πολύ, πολύ κακό – συνέβαινε.

«Το πάρτι τελείωσε, Εύνοια,» είπε ο Ρίμναλ, έχοντας ήδη στο χέρι του μια καραμπίνα. Η Αμάντα ήταν πίσω του, κρατώντας ένα μακρύ ρόπαλο με δύο σιδερένιες κεφαλές.

Ο Ρήγας, ο αρχηγός των Αξόνων (τον οποίο είχαν πρόσφατα συστήσει στην Εύνοια), ήταν επίσης εκεί, μαζί με τα πέντε άτομα της συμμορίας του. Όλοι τους κρατούσαν πιστόλια και μεγάλα μαχαίρια.

«Σφάζονται, αδελφέ μου' δε μπορεί νάναι τίποτ' άλλο,» είπε ο Ρήγας. «Μπούκαραν για να βουτήξουν τα έργα.»

Η Εύνοια έτρεξε προς τα εκεί απ'όπου ακούγονταν οι θόρυβοι, και οι άλλοι την ακολούθησαν.

Τα μάτια του Αλέξανδρου στένεψαν, καθώς κοίταζε πίσω από μια γωνία. *Τι σκατά δαίμονες είν' αυτοί;* σκέφτηκε, βλέποντας το γιγάντιο έντομο που ένας από τους εισβολείς κρατούσε με λουριά και χτυπούσε μ'ένα ραβδί που φανερά διατρεχόταν από ενέργεια. Το εξάποδο πλάσμα είχε μόλις αγγίξει μια Νομάδα με την κεραία του και η γυναίκα είχε πέσει κάτω, σπαρταρώντας, λες και την είχε μαστιγώσει ενεργειακό καλώδιο.

«Κλειώ!» φώναξε ένας άλλος Νομάδας, κι έτρεξε να πάει να τη βοηθήσει. Αλλά ο χειριστής του εντόμου το έστρεψε προς τη μεριά του, κι εκείνος πετάχτηκε πίσω προτού η κεραία τον ακουμπήσει.

«Μακριά, ρε πούστηδες!» φώναξε ένας εισβολέας που καβαλούσε γιγαντόλυκο – ένα πλάσμα το οποίο ο Πανιστόριος γνώριζε· το είχε ξαναδεί. «Μακριά! Άμα μας αφήσετε ν'αρπάξουμε ό,τι θέμε δεν θα πάθετε τίποτα! Δεν ήρθαμε για σας! Ήρθαμε για τους θησαυρούς της *Τεχνοθήκης!*»

«Που δεν είναι δικοί σας, έτσι κι αλλιώς!» πρόσθεσε ένας άλλος άντρας, γαλανόδερμος και μελαχρινός, ο οποίος δεν καβαλούσε γιγαντόλυκο. «Είστε κλέφτες!»

«Εσύ πάλι!» γρύλισε η Ηχώ (ο Αλέξανδρος είχε ακούσει το όνομα της, από πριν). «Εσύ, παλιοαρχίδι! Έπρεπε να σε είχαμε σκοτώσει την προηγούμενη φορά!»

Ένας από τους χειριστές των εντόμων (δύο βρίσκονταν μέσα σε τούτη την αίθουσα) έστρεψε το τέρας του προς τη μεριά της Ηχώ.

Ο Αλέξανδρος, κρυμμένος πίσω από τη γωνία ενός διαδρόμου, ύψωσε το πιστόλι του, σημάδεψε ψύχραιμα, και πάτησε τη σκανδάλη.

Η σφαίρα βρήκε τον χειριστή του εντόμου στα πλευρά, σωριάζοντάς τον. Το έντομο τού ξέφυγε, κάνοντας την επικίνδυνη κεραία του πέρα-

δώθε. Ο Αλέξανδρος το πυροβόλησε κι αυτό, απανωτά – μία, δύο φορές.

Το καταραμένο έζησε! Πρέπει νάταν πιο σκληροτράχηλο απ'ό,τι φαινόταν. Κι έμοιαζε τώρα νάχει αφηνιάσει.

Καταιγίδα ξέσπασε μες στην αίθουσα, καθώς οι πάντες χτυπούσαν τους πάντες.

Ο Κοντός Φριτς ήρθε μέσα, ξαφνικά, κρατώντας πιστόλι κι αυτός και πυροβολώντας. Αλλά οι εισβολείς ήταν καλύτερα οπλισμένοι απ'τους Νομάδες, έβλεπε ο Αλέξανδρος. Φορούσαν ακόμα και αλεξίσφαιρες πανοπλίες πολλοί από αυτούς. Είχαν έρθει προετοιμασμένοι για αιματοχυσία. Φαίνονταν για επαγγελματίες ληστές, όποιοι κι αν ήταν. Εκείνος που ο Αλέξανδρος είχε χτυπήσει με το πιστόλι του σηκωνόταν τώρα από κάτω· ο θώρακάς του τον είχε σώσει.

Ο Αλέξανδρος πυροβόλησε ξανά – όχι αυτόν· τον άλλο που κρατούσε έντομο από τα λουριά, στοχεύοντας το κεφάλι του. Και αστοχώντας.

Πού σκατά ήταν τα Εκτρώματα της Μιράντας τώρα;

Ο Αλέξανδρος ήταν έτοιμος να φύγει, να πάει να την αναζητήσει, όταν την είδε να μπαίνει στην αίθουσα μαζί με τα μηχανικά τέρατά της.

«Μιράντα!» φώναξε κάποιος Νομάδας. «Μιράντα!»

«ΠΑΡΑΔΟΘΕΙΤΕ, ρε ζώα!» γκάριξε εκείνος ο τύπος που είχε ζητήσει και πριν από τους Νομάδες να υποχωρήσουν. Είχε δέρμα πράσινο (σπάνιος δερματικός χρωματισμός) και μαλλιά μακριά και μαύρα που έπεφταν στην πλάτη του δεμένα αλογοουρά, βγαίνοντας από την άκρη του κράνους του, καθώς καθόταν καβάλα στον κατάμαυρο γιγαντόλυκό του με τα αστραφτερά μάτια. Αλεξίσφαιρη πανοπλία τον έντυνε, και στο ένα του χέρι είχε πιστόλι, ενώ με το άλλο βαστούσε τα ηνία του εξωδιαστασιακού θηρίου. «ΠΑΡΑΔΟΘΕΙΤΕ, λέω! Μόνο τους θησαυρούς της Τεχνοθήκης θέλουμε! Παραδοθείτε και θα ζήσετε!»

«Εσύ, όμως, ΔΕΝ ΘΑ ΖΗΣΕΙΣ!» φώναξε ο Κοντός Φριτς. «Ούτ' αυτός ο καριόλης!» Πυροβόλησε προς τη μεριά του γαλανόδερμου άντρα που είχε πιο πριν αναγνωρίσει η Ηχώ, αστοχώντας και χτυπώντας ένα έργο τέχνης από μεταλλικά κομμάτια και μεταλλικά νήματα το οποίο έβγαλε έναν πολύ παράξενο ήχο.

Η Μιράντα, έχοντας μόλις μπει στην αίθουσα, σκέφτηκε: *Εδώ είναι χειρότερα...* Ός εδώ, καθώς ερχόταν, είχε συναντήσει δύο καβαλάρηδες

γιγαντόλυκων και τέσσερις πεζούς ληστές, και τα Εκτρώματα τούς είχαν τσακίσει, χτυπώντας τους με τα πλοκάμια τους, στέλνοντας ενεργειακό δηλητήριο μέσα τους. Ο ένας καβαλάρης είχε φύγει, πανικόβλητος· κανένας απ'τους άλλους δεν είχε επιζήσει. Ούτε καν ο γιγαντόλυκος. Τα Εκτρώματα δεν έκαναν μισές δουλειές.

Η Μιράντα τώρα όρμησε ανάμεσα στους εισβολείς χρησιμοποιώντας την τέχνη της Γατομαχίας, εκμεταλλευόμενη το περιβάλλον προς όφελός της καθώς τους χτυπούσε. Το μηχανικό πόδι που της είχε φτιάξει ο Κλαρκ το αισθανόταν σαν αληθινό ενόσω μαχόταν.

Τα Εκτρώματα έσπευσαν αμέσως να βοηθήσουν την αφέντρα τους.

Οι ληστές σάστισαν. Προφανώς δεν είχαν ξαναδεί τίποτα σαν αυτά τα μηχανικά όντα από τον Ενιαίο Κόσμο. Δύο χειριστές γιγάντιων εντόμων–

(τα οποία η Μιράντα είχε τύχει να συναντήσει και παλιότερα στη μακροχρόνια ζωή της: ονομάζονταν *ουτρίν'μεκ'αβ* και ήταν από μια μικρή διάσταση γεμάτη επικίνδυνα πλάσματα, ακατοίκητη από ανθρώπους, που άκουγε στο όνομα Οσντάρνη)

–τα έστρεψαν εναντίον των Εκτρωμάτων. Αλλά τα έντομα φοβόνταν τα μηχανικά όντα – τα φοβόνταν περισσότερο από τα χτυπήματα των ενεργειακών ραβδιών των ελεγκτών τους – και δεν ήθελαν να τα πλησιάσουν. Τα Εκτρώματα, όμως, ήρθαν κοντά τους και, κοπανώντας τα με τα πλοκάμια τους, τα σκότωσαν. Τα έντομα φάνηκαν να καίγονται από εσωτερικές φλόγες. Οι χειριστές τους έτρεξαν να φύγουν. Η Μιράντα χίμησε στον έναν βαστώντας ένα ξιφίδιο σε κάθε χέρι («τα δόντια της αγριόγατας», σύμφωνα με την παλιά τέχνης της Γατομαχίας), καρφώνοντάς τον κάτω απ'το σαγόνι και στο διάφραγμα, διαπερνώντας την πανοπλία του που δεν ήταν φτιαγμένη μόνο για να σταματά σφαίρες αλλά και λεπίδες· ήταν σκληρή. Ο άντρας κατέρρευσε φτύνοντας αίμα.

Η Εύνοια, ο Ρίμναλ, και οι Άξονες μπήκαν τότε στην αίθουσα. «Μιράντα!» αναφώνησε η πρώτη.

«Μείνε μακριά, Αδελφή μου!» φώναξε η Μιράντα. «Μείνετε όλοι μακριά! Τα Εκτρώματα θα τους αναλάβουν!»

Οι εισβολείς ήδη υποχωρούσαν, βλέποντας πως δεν υπήρχε κανένας τρόπος να βλάψουν τα σφαιρικά όντα με τα πλοκάμια που έκαιγαν με

εσωτερικές φωτιές. Φωτάκια αναβόσβηναν πάνω στα σώματα των Εκτρωμάτων, μελωδικοί ήχοι έβγαιναν από μέσα τους σαν να τραγουδούσαν για να περάσει η ώρα.

Ο Αλέξανδρος, παρατηρώντας ότι ο κίνδυνος ήταν ελάχιστος πλέον, μπήκε στην αίθουσα αν και με το πιστόλι του σε ετοιμότητα και με νέο γεμιστήρα μέσα.

«Έλα δω, γαμιόλη Γρύπα!» φώναξε ο Κοντός Φριτς, κάνοντας να κυνηγήσει τον γαλανόδερμο άντρα τον οποίο είχε στην αρχή αναγνωρίσει η Ηχώ.

Ο Αλέξανδρος πετάχτηκε κι αρπάζοντας τον Κοντό από τον ώμο τον τράβηξε πίσω. «Περίμενε! Μην είσαι ανόητος – θα σε σκοτώσουν!»

Ο Φριτς στράφηκε για να τον ατενίσει με οργισμένα μάτια. «Ξέρεις ποιος είν' αυτός, ρε μαλάκα;» γρύλισε. «Αυτό το αρχίδι που είχε μπει στην *Τεχνοθήκη* τις προάλλες για να κλέψει! Κι έλεγε ότι θα μας έβρισκε και αγοραστές. Το *ΑΡΧΙΔΙ*!»

Ο Ρίμναλ, που ήταν εκεί κοντά τώρα, ρουθούνισε. «Περίμενες ότι έλεγε αλήθεια, μαλάκα Κοντέ; Εδώ είπε ψέματα για το γαμημένο το *ξίφιτίό του*.»

«Τον θέλω κρεμασμένο από τ'αφτιά,» γρύλισε ο Φριτς.

«Εγώ θα τον κρεμούσα από τ'αρχίδια,» είπε η Ηχώ.

«Όπως τη βρίσκει ο καθείς,» αποκρίθηκε ο Φριτς. «Αλλά πρέπει να τον *πιάσουμε* πρώτα, τον γαμημένο γαμιόλη!»

Η Μιράντα κυνήγησε, μαζί με τα Εκτρώματα, τους εισβολείς που υποχωρούσαν.

Η Εύνοια την ακολούθησε, μη θέλοντας να την αφήσει μόνη, φοβούμενη ότι μπορεί καμια ριπή απ'αυτούς τους κακούργους να χτυπούσε την Αδελφή της.

Και οι Νομάδες ακολούθησαν την Εύνοια γιατί ήταν η Κυρά των Δρόμων και, φυσικά, δεν μπορούσαν να την αφήσουν αφρούρητη.

Και ο Αλέξανδρος Πανιστόριος ακολούθησε τους Νομάδες γιατί ήταν περίεργος να μάθει τι στα σάπια μυαλά του Σκοτοδαίμονος γινόταν εδώ.

Οι εισβολείς, πανικόβλητοι, είχαν τραπεί σε φυγή. Βγήκαν από το οικοδομικό σύμπλεγμα της *Τεχνοθήκης* τρέχοντας σαν να είχαν

δει τη γυμνή όψη του Σκοτοδαίμονος. Ορισμένοι πεζοί, ορισμένοι καβάλα σε γιγαντόλυκους. Κανείς τώρα δεν τραβούσε μεγάλο έντομο μαζί του. Τα είχαν όλα σκοτώσει τα Εκτρώματα.

Τα οποία τώρα έβγαιναν επίσης από το οικοδομικό σύμπλεγμα της Τεχνοθήκης κυνηγώντας τους ληστές μέσα στον περίβολο, μαζί με τη Μιράντα, που κρατούσε ένα πιστόλι και πατούσε τη σκανδάλη, πού και πού, πιο πολύ για εκφοβισμό παρά για οποιονδήποτε άλλο λόγο.

Οι ληστές – όσοι είχαν απομείνει από αυτούς: οι μισοί περίπου – πέρασαν την πύλη του περιβόλου κι έφυγαν μες στους νυχτερινούς δρόμους, συνεχίζοντας να τρέχουν σαν να είχαν πίσω τους όλους τους διαβόλους του Σκοτοδαίμονος.

Η Μιράντα δεν τους κυνήγησε άλλο· στάθηκε εκεί, έξω από την πύλη, και περίμενε, με τα Εκτρώματα συγκεντρωμένα γύρω της. Δεν ήταν αιμοδιψή γενικά. Η Μιράντα αναρωτιόταν γιατί στη Διπλωμένη Γη ήταν τόσο επιθετικά με τους πάντες. Πρέπει κάτι να υπήρχε εκεί που τα τρέλαινε (αν μπορούσε τέτοιος όρος να ισχύει για τέτοια μηχανικά όντα). Ίσως να ήταν τσαντισμένα με τον Κενοπρόσωπο Θεό για κάποιο λόγο...

Η Εύνοια, οι Νομάδες, και ο Πανιστόριος δεν άργησαν να έρθουν κοντά στη Μιράντα. Ο τελευταίος γελούσε λες και είχε δει ή ακούσει κάτι πολύ αστείο.

«Τι γελάς, ρε;» μούγκρισε ο Φριτς. «Η Μεριδόρη σου γαργαλά τ'αποτέτεια;»

«Δεν τους είδες πώς έτρεχαν; Δεν τους είδες;» αποκρίθηκε ο Αλέξανδρος, ακόμα γελώντας. «Μα τον Κρόνο! Πήγαιναν σαν παλαβοί ενώ αυτά τα σφαιρικά όντα τούς κυνηγούσαν μες στη νύχτα – χα-χα-χα-χα-χα – βαδίζοντας πάνω στα πλοκάμια τους! Λες και βγήκε από φάρσα με διαβόλους του Σκοτοδαίμονος στη Γιορτή της Βαθιάς Νύχτας! Χα-χα-χα-χα-χα-χα-χα...»

Η Σορέτα χαμογέλασε. «Έχει κάποιο δίκιο, Φριτς. Ήταν όντως αστείο από μια άποψη.»

«Μπορεί,» μούγκρισε ο Κοντός. «Αλλά δεν μπάνισα τον πούστη τον Καλότυχο ανάμεσα στα πτώματα που άφησαν πίσω τους.»

«Ίσως να σου ξέφυγε...»

«Όχι,» είπε η Ηχώ, «αυτός ο καριόλης δεν θα μας ξέφευγε, Σορέτα.»

«Ποιος καλότυχος;» ρώτησε ο Αλέξανδρος. «Κακότυχοι μού φάνηκαν όλοι! Βρήκαν τη χειρότερη νύχτα για να σας ληστέψουν, μα τη Ρασιλλώ!» Κι αναρωτήθηκε αν ακόμα μισογελούσε επειδή είχε πιεί στο πάρτι περισσότερα ποτά απ'ό,τι έπρεπε.

«Αυτό είναι το όνομά του, μαλάκα Πανιστόριε,» είπε ο Φριτς. «Γρύπας ο Καλότυχος, γαμώ την πουτάνα του την αδελφή του Κρόνου. Είχε έρθει πριν από τρεις νύχτες για να βουτήξει πράγματα μεσ' από την Τεχνοθήκη. Η ιέρεια, όμως, τον είχε προδεί στα χαρτιά της-»

«Τρομερή η ιέρειά σας, χα-χα-χα-χα! Πού ήταν τώρα;»

«Σταμάτα να γελάς, μαλάκα Πανιστόριε' μ'έχεις τσαντίσει.»

«Γαμήσου, Κοντέ,» αποκρίθηκε ο Αλέξανδρος (που δεν συνήθιζε να μιλά έτσι, γενικά) ενώ εξακολουθούσε να γελά.

«Ο πιο σωστός τρόπος για ν'απαντάς στον Κοντό. Πάντα,» είπε ο Ρίμναλ μειδιώντας.

«Τον είχε προδεί η Τζουλιάνα και του είχατε στήσει ενέδρα;» ρώτησε η Εύνοια.

«Όχι όλοι,» είπε ο Φριτς. «Δεν παίρνουμε και πολύ σοβαρά τις μαντείες της, όπως ξέρεις-»

«Κακό δικό σας!» είπε η Τζουλιάνα, που τώρα πλησίαζε και τον είχε ακούσει.

«Αλλά η Ηχώ και η Μαρθάλα ακολούθησαν τη συμβουλή της και κρύφτηκαν κοντά σε μια συγκεκριμένη αίθουσα' κι εκεί, όντως, ήρθε ένας τύπος για να κλέψει. Και ήταν ο Γρύπας ο Καλότυχος.» Τους διηγήθηκε και τα υπόλοιπα που είχαν συμβεί μ'αυτόν, και τελικά είπε: «Όχι μόνο δεν κανόνισε να μας βρει αγοραστές, ο παλιάνθρωπος, αλλά, όπως φαίνεται, έκανε κάποια συμφωνία με ληστές για νάρθουν να μας λεηλατήσουν μες στη νύχτα!»

«Τη χειρότερη νύχτα που θα μπορούσαν να βρουν, χα-χα-χα-χα-χα...» παρατήρησε ο Αλέξανδρος.

«Σκοτώθηκε κόσμος,» του θύμισε ο Κοντός Φριτς. «Δικοί μας άνθρωποι.»

«Κι αυτά τα έντομα...» είπε η Σορέτα' «κάποιους τούς έκαναν να... να τρελαθούν, φαίνεται... Χτυπιούνται και δεν-»

«Μην ανησυχείτε γι'αυτούς,» είπε η Μιράντα. «Το αποτέλεσμα του αγγίγματος της κεραίας ενός ουτρίν'μεκ'αβ είναι παρόμοιο με μεγάλη

δόση ψυχεδελικής ουσίας. Έχεις παραισθήσεις, αλλά όταν η επίδραση περάσει συνέρχεσαι, συνήθως χωρίς άλλα παράπλευρα επακόλουθα.»

«Τα έχεις ξαναδεί αυτά τα τέρατα;» απόρησε ο Αλέξανδρος.

Η Μιράντα ένευσε. «Προέρχονται από μια μικρή διάσταση που λέγεται Οσντάρνη. Ορισμένοι τα φέρνουν εδώ για διάφορες εγκληματικές δραστηριότητες ή για παιχνίδια.»

«Παιχνίδια;»

«Ναι,» είπε η Μιράντα.

«Πάμε να περιθάλψουμε τους τραυματίες,» πρότεινε η Εύνοια, και κανείς δεν έφερε αντίρρηση.

Επέστρεψαν στο εσωτερικό της Τεχνοθήκης.

Και η Εύνοια δεν ήξερε πώς να αισθανθεί. Την ίδια νύχτα που εκείνη και η Μιράντα είχαν βρει τους Νομάδες, τους είχε συμβεί το χειρότερο πράγμα από τότε που έφυγαν από το στρατόπεδο συγκέντρωσης στη Β' Κατωρίγια Συνοικία...

Από την άλλη, βέβαια, αν η Εύνοια και η Μιράντα δεν ήταν εδώ – αν, κυρίως, η Μιράντα και τα Εκτρώματά της δεν ήταν εδώ – η κατάσταση θα είχε εξελιχτεί, αναμφίβολα, πολύ πιο άσχημα για τους Νομάδες των Δρόμων.

Τους σώσαμε, ουσιαστικά, σκέφτηκε η Εύνοια. Πολεοτύχη, άραγε; Μάλλον...

Ο Θόρινταλ τούς συνάντησε μέσα στο οικοδομικό σύμπλεγμα της Τεχνοθήκης μαζί με τον Σκέλεθρο, τη Βιολέτα, και τη Λάρνια. Η τελευταία κρατούσε από τα λουριά τον καινούργιο μεγάλο γάτο της, που τα νύχια του φαίνονταν αιματοβαμμένα – πρέπει να είχε ορμήσει σε τουλάχιστον έναν από τους εισβολείς.

Ο Θόρινταλ είπε: «Αρκετοί είναι χτυπημένοι, Εύνοια. Καμια τριανταριά άτομα τουλάχιστον, όπως φαίνεται. Οι άλλοι έχουν αρχίσει να τους περιποιούνται.»

«Γι' αυτό ερχόμαστε κι εμείς,» αποκρίθηκε η Κυρά των Δρόμων.

Η Μιράντα σκέφτηκε: Έπρεπε να είχαμε την Ολντράθα εδώ...

Ο Αλέξανδρος ρώτησε: «Δεν έχετε κανένα Βιοσκόπο μαζί σας;»

«Είμαστε οι μόνοι μάγοι των Νομάδων,» του είπε ο Θόρινταλ. «Εγώ, η Βιολέτα, κι ο Ράνελακ – ο Σκέλεθρος.»

«Αλλά δεν είμαστε κανονικοί μάγοι,» πρόσθεσε ο τελευταίος, βαστώντας το παράξενο ραβδί του.

Ο Αλέξανδρος κατάλαβε. *Σαμάνοι*, σκέφτηκε. *Άνθρωποι με το Χάρισμα αλλά ανεκπαίδευτοι από τα μαγικά τάγματα για κάποιο λόγο*. Πρώτη φορά συναντούσε τέτοιους. Και τους περίμενε πιο... άγριους. Τους περίμενε κάτι σαν ανθρώπους βαρβαρικών συμμοριών. Αλλά, απ' αυτούς τους τρεις, μόνο ο Ράνελακ έμοιαζε πιο περίεργος. Ο Θόρινταλ ήταν, αναμφίβολα, όμορφος. Και η Βιολέτα ήταν συμπαθητική, ακόμα και μ' αυτά τα αλλόκοτα δερμάτινα ρούχα που ήταν βαμμένα με μπογιές διάφορων χρωμάτων και είχαν επάνω τους καρφιτσωμένες ένα σωρό γελοίες κονκάρδες.

Η Εύνοια είπε: «Ας συγκεντρώσουμε όλους τους τραυματίες σε μία αίθουσα.»

/13\

Ο Άβαντας και η Φοριντέλα-Ράο προσπαθούν να επιστρέψουν χωρίς να τραβήξουν την προσοχή του εχθρού· ο Βόρκεραμ-Βορ και η Ολντράθα ακούνε άσχημα νέα· ο Κάδμος μιλά στη Β' Κατωρίγια Συνοικία· ο τέως Στρατάρχης της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας συναντά μια δυσάρεστη έκπληξη· η Κορίνα κοιτάζει το μέλλον, δίνει μια διαταγή εξόντωσης, και εκμυστηρεύεται κάτι.

«Δε θάναι εύκολο να τους εντοπίσουμε εδώ πέρα,» είπε ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, καθώς είχαν αφήσει πίσω τους τη Μονότροπη και μπει στην κατεστραμμένη περιοχή της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.

«Είναι πολλοί· θα φαίνονται από μακριά,» είπε η Φοριντέλα-Ράο, πιασμένη πίσω του πάνω στη σέλα.

«Μέσα σ' αυτό το σκοτάδι; Και μέσα σε τέτοιο... τέτοιο λαβύρινθο από χαλάσματα και συντρίμια;»

«Από τα φώτα τους και μόνο...»

«Δε θάχουν φώτα αναμμένα, Φοριντέλα. Γιατί ίσως εμείς να μην είμαστε οι μόνοι που προσπαθούν να τους βρουν.»

«Ναι,» παραδέχτηκε εκείνη, «έχεις δίκιο. Όμως, και πάλι, μια τόσο μεγάλη μάζα ανθρώπων ίσως να μπορούμε να τη διακρίνουμε.»

«Αν όχι, θα πρέπει να περιμένουμε μέχρι να ξημερώσει. Ή, αναγκαστικά, θα καλέσουμε τον αρχηγό ώστε να εντοπίσει το σήμα μας και νάρθει να μας πάρει με το ελικόπτερο.» Ήθελαν, όμως, εξ αρχής να το αποφύγουν αυτό, γιατί φοβόνταν ότι μπορεί ο εχθρός να ανίχνευε για τέτοια σήματα και να έβρισκε έτσι και τη δική τους θέση αλλά και τη θέση του Βόρκεραμ-Βορ.

Μετά από λίγο, ο Άβαντας σταμάτησε το τρίκυκλό του δίπλα σε μια πλαγιά και κατέβηκε από τη σέλα. «Θα σκαρφαλώσω πάνω,» είπε, «για να ρίξω μια ματιά»· ανασήκωσε τα κιάλια του. «Μείνε εδώ, να φυλάς το όχημα.»

Η Φοριντέλα κατένευσε, αλλά λέγοντας: «Ποιος θα το πειράξει, σε τέτοιο μέρος;»

Ο Άβαντας σκαρφάλωσε στα συντρίμια, προσέχοντας να μην κόψει τα χέρια του και τα γόνατά του στις επικίνδυνες προεξοχές που σχηματίζονταν από ό,τι ύλες μπορούσε κανείς να διανοηθεί – πέτρες, μέταλλα, γυαλιά, ξύλα... Ο Άβαντας ήταν αλεξίσφαιρος, όχι και άτρωτος σε οτιδήποτε. Το δέρμα που του είχε φτιάξει ο Μάγος πριν από καιρό δεν απέτρεπε λεπίδες ή αιχμές απ'το να το τρυπήσουν. Παρ'όλ' αυτά δεν ήταν φουσκωτό ή ελαστικό όπως οι περισσότερες αλεξίσφαιρες πανοπλίες. Ο Άβαντας δεν ήξερε τι είχε κάνει ο Μάγος επάνω του· δεν μπορούσε ούτε να φανταστεί. Αλλά ήταν ευγνώμων γι'αυτό. Το καινούργιο του δέρμα τον είχε σώσει πολλές φορές, και δεν το αισθανόταν διαφορετικό από το παλιό του δέρμα. Στην αρχή μόνο είχε νιώσει κάτι – και ο Μάγος τον είχε προειδοποιήσει. Του είχε πει: «Τις πρώτες δέκα, δεκαπέντε μέρες, πιθανώς να αισθάνεσαι καμια φλόγωση, ή κανέναν κνησμό, κάπου-κάπου. Μην ανησυχήσεις. Θα περάσει πολύ σύντομα.» Και όντως οι ενοχλήσεις είχαν περάσει. Ο Άβαντας δεν είχε κανένα παράπονο με το αλεξίσφαιρο δέρμα του.

Φτάνοντας τώρα στην κορυφή του λόφου από ανάμικτες ύλες, είχε ήδη κοπεί δύο φορές – ευτυχώς, όχι σοβαρά – και είχε σκίσει τα ρούχα του από δω κι από κει. Τίποτα που όφειλε να τον θορυβήσει. Ύψωσε τα κιάλια του στα μάτια και κοίταξε προς τα νότια, την εφιαλτική γεωγραφία του ρημαγμένου πεδίου της μεγάλης καταστροφής. Ολόκληρα βουνά αλλόκοτων σχηματισμών, κρημνοί, χαράδρες, πλαγιές... Τα πάντα σκοτεινά στο φως των φεγγαριών, τα οποία ήταν μισοκρυμμένα απόψε, και όχι και τόσο δυνατά.

Δεν είδε πουθενά τίποτα που να του θυμίζει στράτευμα, καταυλισμένο ή που να προχωρά. Ούτε πουθενά είδε τεχνητά, ενεργειακά φώτα. Μόνο... μια φωτιά προς τα εκεί. Και γύρω της... άνθρωποι πρέπει να ήταν αυτοί. *Αποκλείεται, όμως, νάναι από το στράτευμα του αρχηγού...* Ο Άβαντας δεν μπορούσε να διακρίνει λεπτομέρειες αλλά αυτό το καταλάβαινε.

Έβαλε τα κιάλια του πάλι στον μικρό σάκο που κρεμόταν πλάι του κι άρχισε να κατεβαίνει το ύψωμα με προσοχή. Κόπηκε ακόμα μια φορά

στις επικίνδυνες προεξοχές και τα ρούχα του κουρελιάστηκαν λίγο περισσότερο, όμως έφτασε κάτω με ασφάλεια.

«Τους είδες;» τον ρώτησε η Φοριντέλα.

«Μια φωτιά είδα μόνο,» αποκρίθηκε ο Άβαντας. «Δε μπορεί νάναι μαχητές του αρχηγού. Υποθέτω ότι πιθανώς να είναι ρακοσυλλέκτες, ή πρόσφυγες – κάτοικοι της Β' Κατωρίγιας που, φοβισμένοι από τις ορδές του Ποιητή, ήρθαν εδώ.»

Η Φοριντέλα ένευσε. «Ναι, το πιο λογικό. Αν ήταν ανιχνευτές του Ανθοτέχνη, δεν θ'άναβαν φωτιά.»

«Αποκλείεται νάναι ανιχνευτές του. Αλλά ίσως νάχουν δει το στράτευμα του αρχηγού. Ίσως να μπορούν να μας δείξουν προς τα πού έχει πάει.»

«Ας τους πλησιάσουμε,» είπε η Φοριντέλα.

Καβάλησαν πάλι το τρίκυκλο και ο Άβαντας οδήγησε προς τα εκεί όπου είχε δει τη φωτιά. Ο δρόμος δεν ήταν εύκολος ανάμεσα από τα συντρίμια, μες στο σκοτάδι, αλλά ο Αλεξίσφαιρος δεν άναβε τον προβολέα του οχήματός του παρά μόνο όταν ήταν τελείως απαραίτητο, φοβούμενος ότι μπορεί κάποιος ανεπιθύμητος να τον έβλεπε – όπως παρατηρητές από το φουστάτο του Αλυσοδεμένου Ποιητή.

Δεν άργησε να διακρίνει πάλι τη φωτιά, και τώρα χωρίς να κρατά κιάλια.

Η Φοριντέλα-Ράο την είδε επίσης. «Αυτή εκεί, ε;»

«Ναι.» Ο Άβαντας οδήγησε το τρίκυκλο προς τη φωτιά, ενώ τραβούσε το πιστόλι του από τη θήκη.

Πίσω του, η Φοριντέλα τραβούσε το δικό της πιστόλι. Δεν είχαν ιδέα ποιοι μπορεί να ήταν αυτοί που πλησίαζαν, επομένως όφειλαν να τους πλησιάσουν προετοιμασμένοι για οτιδήποτε.

Το τρίκυκλο δεν είχε φώτα αναμμένα αλλά η μηχανή του δεν ήταν αθόρυβη, ούτε οι μεταλλικοί τροχοί του καθώς τσάκιζαν συντρίμια κάθε είδους από κάτω τους. Οι άνθρωποι γύρω από τη φωτιά – καμια ντουζίνα, απ'ό,τι φαινόταν – άκουσαν τον θόρυβο και, μετά, είδαν και το όχημα. Σηκώθηκαν όρθιοι. Φορούσαν κάπες, καπαρντίνες, βαριά πανωφόρια. Ορισμένοι είχαν κουκούλες στα κεφάλια, ή μεγάλα καπέλα.

«Δεν είμαστε εχθροί,» τους φώναξε ο Άβαντας.

«Τι θέλετε;»

«Από πού είστε;» ρώτησε ο Άβαντας, πλησιάζοντας κι άλλο με το τρίκυκλό του.

Είδε κάποιους να σηκώνουν όπλα – ρόπαλα, ξιφίδια, μια καραμπίνα. «Τι σημασία έχει; Τι θέλετε;»

«Σας είπα – δεν είμαστε εχθροί. Δεν είμαστε άνθρωποι του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Ψάχνουμε για κάποιους. Ίσως να τους είδατε.»

«Δεν είδαμε κανέναν.» Ο ίδιος ήταν που έδινε τις απαντήσεις, ή άλλος κάθε φορά; Ο Άβαντας δεν ήταν σίγουρος, ούτε η Φοριντέλα. Οι άγνωστοι έμοιαζαν με μια σκοτεινή μάζα, μες στη νύχτα.

«Δεν είναι ένας,» τους είπε ο Αλεξίσφαιρος, «ούτε δύο. Είναι ολόκληρο φουστάτο. Πολλοί άνθρωποι. Ακόμα και μες στο σκοτάδι φαίνονται.»

Οι άγνωστοι μουρμούρισαν αναμεταξύ τους.

Ο Άβαντας κατάφερε ν'ακούσει μόνο: *...της Β' Κατωρίγιας... υποχώρησαν... τους κυνηγάνε... άνθρωποι...*

Και η Φοριντέλα: *...μισθοφόροι... προσπαθούν να... καλύτερα όχι... θα μας χτυπήσουν...*

«Δεν είμαστε άνθρωποι του Αλυσοδεμένου Ποιητή,» τους είπε η Φοριντέλα-Ράο. «Ημασταν με τους υπερασπιστές της Β' Κατωρίγιας, αλλά τους έχουμε χάσει. Προσπαθούμε να τους βρούμε.»

Τα μουρμουρητά έπαψαν για λίγο. Ύστερα συνεχίστηκαν, και τελικά ένας άντρας είπε: «Προς τα κει είδαμε κάποιους να περνάνε,» δείχνοντας. «Πολλοί άνθρωποι, σίγουρα. Στρατός. Ίσως νάναι οι υπέρμαχοι της Β' Κατωρίγιας που υποχώρησαν. Η συνοικία έχει πέσει εξολοκλήρου στα χέρια του Αλυσοδεμένου Ποιητή;» Αυτό το τελευταίο ήταν ερώτηση αναμφίβολα.

«Ναι,» του είπε ο Άβαντας, «την έχει κατακτήσει.»

«Σκοτεινές μέρες,» μουρμούρισε κάποιος.

«Είναι σίγουρο,» ρώτησε μια γυναίκα.

«Σίγουρο είναι,» απάντησε ο Άβαντας, κι έβαλε πάλι τους τροχούς του σε κίνηση.

Απομακρύνθηκαν από τους ανθρώπους που ήταν συγκεντρωμένοι γύρω από τη φωτιά.

Η Φοριντέλα είπε: «Πρέπει να είναι άτομα που φοβήθηκαν τους στρατούς του Ποιητή και κρύφτηκαν εδώ.»

«Ναι, είναι πιθανό,» συμφώνησε ο Άβαντας, αν και ακόμα δεν θα το απέκλειε να ήταν ρακοσυλλέκτες που έψαχναν για τίποτα χρήσιμο μες στα συντρίμια.

Ακολούθησε την κατεύθυνση που τους είχαν δείξει και, σύντομα, βρέθηκε σ'έναν τόπο όλο υψώματα με παράξενες γωνίες και στενές διόδους ανάμεσά τους, ενώ λιγνές γέφυρες (που δεν έμοιαζαν καθόλου ασφαλείς) ένωναν αρκετά από αυτά, μοιάζοντας με γιγάντια πλοκάμια μες στη νύχτα. Το μέρος ήταν λαβυρινθώδες.

Η Φοριντέλα-Ράο τον ρώτησε: «Ξέρεις πού πηγαίνουμε;»

«Όχι ακριβώς.» Ο Άβαντας σταμάτησε το τρίκυκλο σε μια διασταύρωση των διόδων ανάμεσα στα υψώματα· εφιαλτικοί κρημνοί ορθώνονταν από πάνω τους: κρύσταλλοι γυάλιζαν στο ασθενικό φεγγαρόφωτο, κάτι μεταλλικό κρεμόταν σαν εντόσθια μηχανικού τέρατος, ένα ανθρώπινο σώμα προεξείχε από τη μέση κι επάνω – μια γυναίκα, νεκρή, γεμάτη έντομα που, μες στο σκοτάδι, φαίνονταν σαν αναδευόμενη μάσκα που σκέπαζε το πρόσωπό της.

«Ας καλέσουμε τον Βόρκεραμ τηλεπικοινωνιακά για να έρθει να μας πάρει με το ελικόπτερο,» πρότεινε η Φοριντέλα.

«Όχι,» διαφώνησε ο Άβαντας· «είναι πολύ ριψοκίνδυνο.»

«Πραγματικά πιστεύεις ότι τώρα οι άνθρωποι του Ανθοτέχνη ανιχνεύουν για τηλεπικοινωνιακά σήματα που θα μπορούσαν ν'ακολουθήσουν μες στην κατεστραμμένη περιοχή;»

«Δε θυμάσαι τι έλεγαν η Άνμα, η Νορέλτα, και η Μιράντα; Αυτή η Κορίνα θέλει οπωσδήποτε νεκρό τον αρχηγό. Εντοπίζοντας το σήμα του, μπορεί να στείλει αεροσκάφη να τον βομβαρδίσουν.»

«Μες στη νύχτα; Ύστερα από τέτοια μάχη;»

«Ας συνεχίσουμε λίγο ακόμα,» είπε ο Άβαντας, «και μετά βλέπουμε.»

Έβαλε πάλι τους τροχούς του σε κίνηση, διασχίζοντας τις διόδους ανάμεσα στα υψώματα, ελπίζοντας να εξακολουθεί να πηγαίνει νότια.

Ο λαβύρινθος δεν άργησε να τελειώσει, να δώσει τη θέση του στον ευρύτερο, αλλά λιγότερο μπλεγμένο, λαβύρινθο των κατεστραμμένων τόπων. Και τώρα ο Άβαντας νόμιζε πως διέκρινε κάτι. Σταματώντας το

τρίκυκλο ξανά, ύψωσε τα κιάλια του. «Ναι,» είπε, «αυτοί πρέπει να-
ναι.»

«Τους βλέπεις;»

«Έτσι νομίζω.»

Κινήθηκε προς τα εκεί, και όσο πλησίαζε τόσο πιο φανερό γινόταν ότι αντίκρυ τους, ανάμεσα από δυο υψώματα, βρισκόταν ένα μεγάλο πλήθος. Όπου κανένα φως δεν ήταν αναμμένο. *Μόνο ο αρχηγός θα ήταν τόσο προσεχτικός*, σκέφτηκε ο Άβαντας. *Ρακοσυλλέκτες ή πρόσφυ-
γες θα είχαν φώτα, ή φωτιές, όπως οι προηγούμενοι.*

Καθώς πλησίαζε το πλήθος με το τρίκυκλό του, είδε κινήσεις, κι άκουσε μια δυνατή φωνή: «Σταμάτα! Μείνε εκεί που είσαι, αλλιώς σε ανατινάζουμε!»

Ο Άβαντας την αναγνώριζε τούτη τη φωνή. Ήταν της Φρίντας, της γυναίκας του Λεονάρδου Άνταλμιρ: μισθοφόρος των Εκλεκτών κι αυτή όπως κι εκείνος.

«Εγώ είμαι!» της φώναξε. «Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, Φρίντα! Μαζί μου είναι η Φοριντέλα-Ράο!»

Μουρμουρητά ακούστηκαν από τους συγκεντρωμένους μισθοφόρους.

«Ελάτε!» είπε η Φρίντα. «Ο αρχηγός σάς περιμένει. Και ο Παγοθραύ-
στης.»

Ο Άβαντας οδήγησε το τρίκυκλό του ανάμεσά τους, πλησιάζοντας τη μισθοφόρο – μια ξανθιά γυναίκα, λευκόδερμη, με ροδαλά μάγουλα, και με τα μακριά μαλλιά της μαζεμένα κότσο. Ήταν ντυμένη με αλεξίσφαιρη πανοπλία και στα χέρια της βαστούσε ένα τουφέκι με φακό προ-
σαρτημένο επάνω (σβηστό, φυσικά).

«Πού ήσουν;» τον ρώτησε. «Κάποιοι υπέθεταν ότι είχες σκοτωθεί.»

«Δεν πεθαίνει ο Αλεξίσφαιρος, ρε,» είπε ο Ευτύχιος, ένας από τους μισθοφόρους του Ριχάρδου του Τρομερού. «Είναι αλεξίσφαιρος.»

«Πού είν' ο αρχηγός;» ρώτησε ο Άβαντας.

«Έλα από δω,» του είπε η Φρίντα, και τον οδήγησε ανάμεσα από τους υπόλοιπους που κοίταζαν και ψιθύριζαν αναμεταξύ τους.

Κανείς δεν είχε δώσει πολλή σημασία στη Φοριντέλα-Ράο ως τώρα· όλοι στον Άβαντα μιλούσαν. Καθώς, όμως, το τρίκυκλο ζύγωνε το μεταβαλλόμενο ελκικόπτερο των Εκλεκτών, ο Μάικλ την είδε και πετά-

χτηκε όρθιος ρίχνοντας κάτω το τσιγάρο του (το οποίο κάπνιζε πίσω από το χέρι του, για λόγους ασφαλείας). «Φοριντέλα! Μα τ'ατσάλινα μάτια της Ρασιλλώς!» Πήγε κοντά της, αγκαλιάζοντάς την σφιχτά, καθώς εκείνη κατέβαινε από το τρίκυκλο του Άβαντα. «Έχεις χάσει το μυαλό σου; Τι πήγες να κάνεις εκεί πίσω;»

«Δε σου είπε ο αρχηγός;»

«Μου είπε, αλλά...»

«Δε μπορούσα να τις εγκαταλείψω, Μάικλ.»

«Μα – τι πιθανότητες υπήρχαν να τις βρεις, γαμώτο; –Τις βρήκες; Δε μπορεί να τις βρήκες...»

«Όχι,» αποκρίθηκε απογοητευμένα η Φοριντέλα, «δεν τις βρήκαμε. Ήταν–»

Ο Βόρκεραμ-Βορ βγήκε, τότε, από το ελικόπτερο μαζί με την Ολντράθα. «Άβαντα! Φοριντέλα!»

Ο Αλεξίσφαιρος ύψωσε το χέρι του. «Ακόμα ζωντανοί, αρχηγέ.»

«Μόνο επειδή ήσασταν τυχεροί!» του είπε ο Μάικλ, αγριοκοιτάζοντάς τον σαν εκείνος να έφταιγε που η Φοριντέλα είχε πάει μαζί του. «Δεν έπρεπε ποτέ να είχατε επιχειρήσει τέτοια μαλακία!»

«Αν μπορούσαμε να τις βρούμε θα τις είχαμε βρει!» πετάχτηκε η Φοριντέλα-Ράο προτού προλάβει να μιλήσει ο Άβαντας.

«Τι έγινε, Φοριντέλα;» ρώτησε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Τι μάθατε; Μάθατε κάτι;»

Εκείνη ένευσε. «Να σου μιλήσουμε ιδιαιτέρως;»

«Ναι. Ελάτε.»

Η Φοριντέλα έκανε νόημα στον Μάικλ να περιμένει απέξω και μπήκε στο μεταβαλλόμενο ελικόπτερο μαζί με τον Άβαντα, τον Βόρκεραμ-Βορ, και την Ολντράθα. Ο Παγοθραύστης (όπως και οι περισσότεροι άλλοι) δεν ήξερε τίποτα για τις θυγατέρες της Πόλης, και τώρα δεν ήταν η ώρα για να μάθει.

Η Φοριντέλα-Ράο διηγήθηκε τα λίγα που είχαν συμβεί, και τελείωσε λέγοντας: «Αφού η Κορίνα και η Τζέσικα τις πήραν για να τις – για να τις φυλακίσουν κάπου, υποθέτω – δεν μπορούσαμε να κάνουμε τίποτα για να τις βρούμε. Εμείς οι δύο εναντίον δύο θυγατέρων της Πόλης δεν νομίζω πως θα τα καταφέρναμε.»

«Αποκλείεται να τα καταφέρνατε,» συμφώνησε η Ολντράθα. «Κάνετε καλά που επιστρέψατε. Αν συνεχίζατε, η Κορίνα ίσως να σας είχε εντοπίσει. Και δεν θα δίσταζε να σας σκοτώσει – εκτός αν μπορούσε να σας χρησιμοποιήσει με κάποιον τρόπο.»

«Τι από τα δύο είναι το χειρότερο;» ρώτησε ο Άβαντας.

«Με την Κορίνα, δύσκολο να δώσεις τέτοια απάντηση.»

«Πώς θα βρούμε την Άνμα και τη Νορέλτα;» είπε η Φοριντέλα. «Υπάρχει κάποιος τρόπος, Ολντράθα; Υπάρχει... υπάρχει κάτι που κάνουν οι θυγατέρες για να βρίσκουν η μία την άλλη;»

«Το μόνο που θα μπορούσε να γίνει θα ήταν ν'ακολουθήσω τα πολεοσημάδια που άφησαν πίσω τους η Κορίνα και η Τζέσικα. Η επιτυχία δεν θα ήταν σίγουρη, ασφαλώς· η επιτυχία ποτέ δεν είναι σίγουρη. Όμως ίσως και να τα κατάφερνα. Αλλά τώρα δεν γίνεται αυτό, ούτως ή άλλως.»

«Γιατί;»

«Πρέπει να είμαι εδώ, Φοριντέλα, δεν το καταλαβαίνεις; Αν φύγω, ποια θυγατέρα θα είναι κοντά στον Βόρκεραμ; Ίσως, μάλιστα, η Κορίνα γι'αυτό να παγίδεψε τις δύο Αδελφές μου: για να με κάνει να προσπαθήσω να τις βρω και ν'αφήσω τον Βόρκεραμ ακάλυπτο, ώστε εύκολα να τον σκοτώσει με κάποια από τις μηχανορραφίες της.»

«Εσείς οι θυγατέρες της Πόλης είστε το κάτι άλλο,» μούγκρισε ο Άβαντας. «Λογικός άνθρωπος δεν μπορεί να κάνει τέτοιες σκέψεις και συνειρμούς.»

«Δεν σκεφτόμαστε όπως οι λογικοί άνθρωποι, Άβαντα.»

«Θα εγκαταλείψουμε, λοιπόν, την Άνμα και τη Νορέλτα στο έλεος της Κορίνας και της Τζέσικας!;» φώναξε η Φοριντέλα-Ράο. «Δεν-!»

«Δε γίνεται αλλιώς, Φοριντέλα-»

«Όχι!»

«-μέχρι, τουλάχιστον, να επιστρέψει η Μιράντα.»

«Γιατί; Τι θα κάνει η Μιράντα; Και ποιος μας εγγυάται ότι όντως θα επιστρέψει;»

«Δε θα μας εγκαταλείψει,» είπε η Ολντράθα, μοιάζοντας να μιλά με βεβαιότητα. «Και εκείνη ξέρει πολλά. Είναι πολύ γριά, Φοριντέλα.»

Ο Άβαντας γέλασε. «Εγώ, πάντως, ποτέ δεν θα την έλεγα γιαγιά.»

«Και πολύ καλά θα έκανες, γιατί δεν είναι γιαγιά σου.»

Η Κορίνα ήταν πολύ κουρασμένη απόψε.

Ήθελε ν'ακολουθήσει τη *διαδρομή* για να μπει στο ενεργειακό πλέγμα, να κρυφοκοιτάξει το μέλλον όπως διαμορφωνόταν από τις ροπές και τις τάσεις μέσα στην Πόλη. Αλλά δεν μπορούσε. Είχε κάνει πολλά σήμερα – είχε κυνηγήσει τη Μιράντα και την Εύνοια στην Α' Ανωρίγια Συνοικία· είχε αντιμετωπίσει την αντιοπτασία και είχε ηττηθεί από αυτή τη διαβोλεμένη δαιμόνισσα, χάνοντας ένα μέρος του προσώπου της· είχε σχεδιάσει και εκτελέσει τη φυλάκιση της Άνμα και της Νορέλτα-Βορ· είχε σώσει παρά τρίχα τον Κάδμο και τους άλλους από μια πολύ άσχημη έκρηξη στο Πολιταρχικό Μέγαρο της Β' Κατωρίγιας – κι ακόμα και το δικό της νευρικό σύστημα κουραζόταν ύστερα από τόσα. Επιπλέον, αν απόψε, σ'αυτή την κατάσταση, ξανασυναντούσε την αντιοπτασία, πολύ φοβόταν ότι θα έχανε κι άλλο κομμάτι του εαυτού της.

Κοιμήθηκε σ'ένα εγκαταλειμμένο διαμέρισμα που βρήκε μέσα στη Μονότροπη ακολουθώντας τα πολεοσημάδια. Οι κάτοικοί του είχαν φύγει για να σωθούν· κανείς δεν έμενε τώρα εδώ. Το μέρος ήταν ασφαλές.

Η Κορίνα ονειρεύτηκε παράξενα, λαβυρινθώδη όνειρα, που όταν ξύπνησε δεν τα θυμόταν. Αλλά, τουλάχιστον, αισθανόταν αναζωογονημένη.

Μέχρι που είδε το πρόσωπό της στον καθρέφτη του μπάνιου. Ουρλιάζοντας, τον έσπασε με τη γροθιά της, κοπανώντας τον ξανά και ξανά. Σπασμένα γυαλιά μπήχτηκαν στην κόκκινη σάρκα της. Η Κορίνα τα έβγαλε, γρυλίζοντας, και τα τραύματα θεραπεύτηκαν πολύ γρήγορα από την Πόλη, μην αφήνοντας κανένα σημάδι.

«Μόνο τα καταραμένα σημάδια αυτού του *τέρατος* έχω επάνω μου!» σύριξε η Κορίνα, φεύγοντας από το μπάνιο και πηγαίνοντας στο υπνοδωμάτιο.

Ήταν ντυμένη μόνο με το μεσοφόρι της και τα εσώρουχά της. Τα έβγαλε όλα. Άνοιξε μια βαλίτσα με καινούργια ρούχα – από τις λεηλασίες στη Β' Κατωρίγια – και ντύθηκε. Η Τζέσικα τής την είχε δώσει παίρνοντάς την από συμμορίες· της είχε πει: «Νομίζω ότι θα σ'αρέσουν αυτά εδώ.» Και είχε δίκιο. Ήταν της αρεσκείας της, όφειλε να παραδε-

χτεί η Κορίνα καθώς γλιστρούσε τα χέρια της μέσα στα καφετιά, μαλακά, δερμάτινα, κροσσωτά γάντια με τα αργυρά διακοσμητικά.

Στο εσωτερικό της βαλίτσας υπήρχε κι ένα μαντήλι που η Κορίνα πίστευε ότι τώρα θα της φαινόταν χρήσιμο. Το τύλιξε γύρω από την κάτω μεριά του προσώπου της, για να κρύψει τα ενεργειακά σημάδια στο μάγουλό της. Φόρεσε ένα ζευγάρι μαύρα γυαλιά.

Έφυγε από το διαμέρισμα, κατέβηκε μια γέφυρα, κι άρχισε ν'ακολουθεί τα πολεοσημάδια του αρχαίου φυλαχτού. Άρχισε ν'ακολουθεί τη *διαδρομή*...

...διασχίζοντας πολεμοχτυπημένους δρόμους... κατεβαίνοντας μια πέτρινη σκάλα... περνώντας από σήραγγες και μια υπόγεια πλατεία όπου μερικοί πολίτες είχαν, δειλά, συγκεντρωθεί ύστερα από τις άγριες συγκρούσεις... ανεβαίνοντας μια ράμπα... διασχίζοντας κάποιους επίγειους δρόμους ακόμα... περπατώντας επάνω σε μια γέφυρα–

–γλίστρησε στο ενεργειακό πλέγμα, τραβώντας τα Αινίγματα πίσω της.

Ακολούθησε τα χωροχρονικά νήματα προς το μέλλον, εστιάζοντας τη ματιά της στον Βόρκεραμ-Βορ: Προς τα πού πήγαινε τώρα ο Βόρκεραμ-Βορ... προς τα πού τον οδηγούσε η Πόλη... πώς θα αντιστεκόταν στον Κάδμο Ανθοτέχνη...

Ο Κάδμος πρόσταξε τους ανθρώπους του να καταλάβουν το μεγαλύτερο τηλεοπτικό κανάλι της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας: το *Κατωρίγιο Φως*. Οι Μικροί Γίγαντες δεν δυσκολεύτηκαν να θέσουν υπό τον έλεγχό τους τον σταθμό, και ο Αλυσοδεμένος Ποιητής μίλησε στους κατοίκους της Β' Κατωρίγιας μέσα από τις οθόνες των τηλεοπτικών δεκτών τους.

Τους είπε ότι εκείνος και ο απελευθερωτικός στρατός του δεν ήταν εδώ ως κατακτητές ή καταστροφείς, αλλά ως σωτήρες. Είχαν έρθει για να τους ελευθερώσουν από τους δυνάστες τους. «Οι πλουτοκρατίες, εδώ και πολλά χρόνια, καταδυναστεύουν τις συνοικίες του Ριγοπόταμου,» είπε. «Στη Β' Ανωρίγια Συνοικία είχαν συμβεί τα χειρότερα, γι'αυτό ο ίδιος ο Κρόνος μάς βοήθησε να τους αποτινάξουμε και να ελευθερωθούμε, ξεκινώντας έναν αγώνα που, δυστυχώς, ακόμα δεν έχει λάβει τέλος.

»Ωστόσο, δεν θα χτυπούσαμε ποτέ τη Β' Κατωρίγια Συνοικία αν δεν είχε επιδείξει εχθρότητα προς εμάς. Ο Πολιτάρχης της Β' Κατωρίγιας μάς είχε κλείσει τα σύνορά του, και αρνιόταν έστω και να μιλήσει με τον νέο Πολιτάρχη της Α' Ανωρίγιας, τον Βάρνελ-Αλντ. Μάλιστα, προσπαθούσε να στρέψει, με ύπουλο τρόπο, τον Βάρνελ-Αλντ εναντίον μου – μην έχοντας υπολογίσει ότι όλοι μου οι σύμμαχοι είναι πιστοί σύμμαχοι. Δεν με προδίδουν γιατί βασιζόμαστε στην ελευθερία, όχι στον φόβο και στην πλουτοκρατία.

»Μην έχετε καμία αμφιβολία ότι καλύτερες ημέρες έρχονται για τη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Πολύ καλύτερες από αυτές που μπορούσε να σας υποσχεθεί ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος, ή ο Όρπεκαλ-Λάντι που πρόσφατα, και με δικτατορικό τρόπο, σφετερίστηκε την πολιταρχία.

»Ελευθερία σε όλους τους ανθρώπους της Ατέρμονης Πολιτείας!» Ο Κάδμος ύψωσε τα χέρια του, δείχνοντας τις χειροπέδες με τις κομμένες αλυσίδες στους καρπούς του.

«Ο τύπος είναι παράφρων,» σχολίασε ο Ρίντιλακ-Κονχ, καθώς παρακολουθούσαν το διάγγελμα του Ανθοτέχνη μέσα από μια οθόνη.

Είχαν ήδη ξεκινήσει να βαδίζουν μέσα στην κατεστραμμένη περιοχή όταν ένας από τους μισθοφόρους της Ευμενίδας Νοράλνω, ο οποίος σκάλιζε τις συχνότητες σ'έναν τηλεοπτικό δέκτη, είχε φωνάξει: «Δείτε εδώ! Ακούστε! Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής μιλά! Μιλά στους κατοίκους της Β' Κατωρίγιας!» και πολλοί μαχητές είχαν συγκεντρωθεί γύρω του, ενόσω εξακολουθούσαν να οδοιπορούν.

«Λέει στον κόσμο ότι ήρθε να τους απελευθερώσει!» μούγκρισε η Φιόνα. «Και ότι ήταν 'καταδυναστευμένοι'. Ποιοι τους καταδυναστεύαν; Δεν ξέρω τι γινόταν στη Β' Ανωρίγια, αλλά εδώ κανένας δεν καταδυναστεύε κανέναν!»

«Ελεεινή προπαγάνδα,» είπε ο Λούσιος Φιλοδέκτης.

«Υπήρχε, όμως, κόσμος που πεινούσε,» είπε ο Βισδέλος Θορκάδω, παλιός φίλος του Λούσιου, μισθοφόρος κι αυτός.

«Παντού υπάρχει κόσμος που πεινά, ρε Βισδέλε. Τι πάει να πει αυτό; Λες ο Αλυσοδεμένος Ποιητής να τους μετατρέψει όλους σε πλούσιους εδώ πέρα, ύστερα απ'αυτά που έκανε; Οι ορδές του διέλυσαν τα πάντα!»

«Μόνο οι κωλοσυμμορίες μας που τον βοήθησαν θα χαίρονται,» είπε η Φιόνα.

Δύο ώρες προτού μιλήσει ο Κάδμος Ανθοτέχνης, ο Βόρκεραμ-Βορ είπε στους μαχητές του ότι εκείνος θα πετούσε προς τη Φιλήκη μέσα στο μεταβαλλόμενο ελικόπτερο των Εκλεκτών, μαζί με τα υπόλοιπα αεροσκάφη που τους είχαν απομείνει. Εκεί θα συναντούσε τον Όρπεκαλ-Λάντι, ο οποίος μάλλον θα είχε ήδη μιλήσει με την Πολιτάρχη Αμάντα Πολύεργη. Οι υπόλοιποι έπρεπε να έρθουν στη Φιλήκη οδοιπορώντας, διασχίζοντας την κατεστραμμένη περιοχή προς τα ανατολικά. Αυτό ήταν πιο ασφαλές απ'το να κάνουν πέρα-δώθε τα αεροσκάφη ώστε να τους μεταφέρουν· γιατί τότε οι παρατηρητές του Αλυσσοδεμένου Ποιητή πολύ πιθανόν να τους έβλεπαν και να στέλνονταν τα σμήνη του στρατού του για να τους επιτεθούν. «Και έχουμε χάσει πολλούς ανθρώπους,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Δε θα το ρισκάρω να χάσουμε αναίτια κι άλλους.

»Ωστόσο,» πρόσθεσε, «θα βρισκόμαστε σε τηλεπικοινωνιακή επαφή. Αλλά με προσοχή, γιατί ακόμα και οι τηλεπικοινωνίες μπορεί να παρακολουθούνται. Αν χρειαστείτε τη βοήθειά μου, καλέστε με. *θα έρθω*. Δε σας εγκαταλείπω, πετώντας προς Φιλήκη· ούτε που να το διανοείστε αυτό. Με καταλαβαίνετε;

»Με καταλαβαίνετε;»

Όσοι τον άκουγαν έγνεψαν καταφατικά, ή έδωσαν θετικές απαντήσεις, ή έμειναν ακίνητοι και σιωπηλοί· κανείς, όμως, δεν φαινόταν να αμφισβητεί τα λόγια του. Ο Βόρκεραμ-Βορ δεν ήταν απλά ο νέος Στρατάρχη της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας· ούτε ήταν απλά ένας αρχηγός μισθοφόρων που είχε βοηθήσει τον Όρπεκαλ-Λάντι να αρπάξει την εξουσία από τον Γουίλιαμ Σημαδεμένο. Ο Βόρκεραμ-Βορ ήταν *ο αρχηγός*.

Ήταν *ο αρχηγός τους*. Τον εμπιστεύονταν. Πίστευαν σ'αυτόν. Το ήξεραν πως δεν θα τους εγκατέλειπε στα νύχια των αρπακτικών του Αλυσσοδεμένου Ποιητή – όχι αν μπορούσε να κάνει το παραμικρό για να τους σώσει.

«Ρίντιλακ,» είπε ο Βόρκεραμ, στρεφόμενος στον Ρίντιλακ-Κονχ, τον αποκαλούμενο Αρχοντομαχητή από τους άλλους Εκλεκτούς. «Αφήνω

εσένα επικεφαλής του στρατεύματος. Εσύ θα έχεις τον τελευταίο λόγο εδώ. Εκτός μόνο σε ό,τι αφορά τους μαχητές από την Α' Κατωρίγια Συνοικία, που τους διοικεί ο Έσπαρεκ-Λάντι.»

Ο Ρίντιλακ-Κονχ ένευσε. «Δε θα σε απογοητεύσω, αρχηγέ.»

«Το ξέρω,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ, σφίγγοντας τον ώμο του. Ύστερα στράφηκε σ'αυτούς που θα έρχονταν μαζί του. «Ξεκινάμε!» φώναξε.

Και, μπαίνοντας στα αεροσκάφη τους, πέταξαν πάνω από την κατεστραμμένη περιοχή και προς τα ανατολικά.

Ο Δράστης Λαοκράτης ρώτησε τον Βόρκεραμ μέσω του τηλεπικοινωνιακού συστήματος του μεταβαλλόμενου ελικοπτέρου των Εκλεκτών: *«Σε περίπτωση που δεχτούμε επίθεση από τα σμήνη του Ποιητή, ποια είναι η στρατηγική που θ'ακολουθήσουμε; Μένουμε να τους πολεμήσουμε ή τρέχουμε όσο πιο γρήγορα μπορούμε;»*

«Βλέποντας και κάνοντας.»

Αλλά κανείς δεν τους επιτέθηκε.

Η κατεστραμμένη περιοχή εκτεινόταν και πέρα από τα σύνορα της Β' Κατωρίγιας· εκτεινόταν μέσα στη Φιλήκη· μα η απόσταση δεν ήταν και τόσο μεγάλη όταν πετούσες. Γύρω στα τριάντα-πέντε χιλιόμετρα πτήση έκαναν τα αεροσκάφη του Βόρκεραμ-Βορ προτού αφήσουν πίσω τους τον ρημαγμένο τόπο και δουν ξανά από κάτω τους οικοδομήματα που δεν έμοιαζαν βγαλμένα από σουρεαλιστικό πίνακα.

Τότε ήταν που μαχητικά αεροπλάνα και ελικόπτερα της Φιλήκης ήρθαν να τους συναντήσουν, και έλαβαν προειδοποιητικό σήμα στα τηλεπικοινωνιακά τους συστήματα, ενώ μια φωνή τούς ζητούσε να πουν ποιοι ήταν και για ποιο λόγο βρίσκονταν εδώ.

Ο Βόρκεραμ αποκρίθηκε: «Ερχόμαστε από τη Β' Κατωρίγια Συνοικία, κυνηγημένοι από τις δυνάμεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Ζητάμε άσυλο από τη Φιλήκη. Σας μιλά ο Βόρκεραμ-Βορ, ο νέος Στρατάρχης της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας και Συνάρχοντας της Τριανδρίας· και αν δεν απατώμαι βρίσκεται ήδη εδώ ο Όρπεκαλ-Λάντι, Συνάρχοντας της Τριανδρίας της Β' Κατωρίγιας κι αυτός.» Και πού στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος είναι ο Πανιστόριος τώρα; αναρωτήθηκε φευγαλέα. *Ακόμα να γυρίσει; Ή γύρισε και δεν μπορεί να μας βρει;*

«Περιμένετε εκεί όπου είστε,» είπε η φωνή από το τηλεπικοινωνιακό σύστημα. «Δεν έχετε άδεια να προχωρήσετε περισσότερο μέσα στον εναέριο χώρο της Φιλήκοης.»

«Για όνομα του Κρόνου! Ζητάμε άσυλο.»

«Περιμένετε, λέω, κύριε. Περιμένετε.»

Ο Βόρκεραμ δεν έφερε άλλη αντίρρηση.

Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας – που δεν είχε μείνει με το στράτευμα στον κατεστραμμένο τόπο αλλά, όπως και η Φοριντέλα-Ράο, είχε έρθει μαζί τους – είπε: «Κάτι δε μ'αρέσει, αρχηγέ.»

Ο Βόρκεραμ στράφηκε να τον κοιτάξει. *Νόμιζα ότι μόνο εγώ είχα αυτή την αίσθηση*, σκέφτηκε. Αλλά αποκρίθηκε: «Τυπική διαδικασία, κατ'άπαντα πιθανότητα, Αλεξίσφαιρε.»

«Κανονικά,» είπε ο Άβαντας, «θα έπρεπε να μας περιμένουν στη Φιλήκοη, όχι να μας λένε να κάνουμε υπομονή μέχρι νεότερας. Ο Όρπεκαλ-Λάντι δεν τους εξήγησε ότι θα έρθουν άνθρωποι από τη Β' Κατωρίγια; Αλλά ακόμα κι αν δεν τους το εξήγησε – που αποκλείεται – δεν θα ήταν λογικό να το υποθέσουν;»

«Μη βιάζεσαι να βγάλεις συμπέρασμα, Άβαντα,» μούγκρισε ο Βόρκεραμ-Βορ, αν και ουσιαστικά συμφωνούσε με όλα όσα έλεγε ο Αλεξίσφαιρος. «Ο Κρόνος είναι στο πλευρό μας.»

«Όχι αρκετά στο πλευρό μας, αρχηγέ, ώστε να μας δώσει τη νίκη εναντίον του Ποιητή, όμως,» είπε ο Ζαχαρίας ο Πικρός.

«Δεν ήταν εφικτό να γίνει, Ζαχαρία. Ήμασταν πολύ αποδυναμωμένοι και οι εχθροί μας πολυάριθμοι.»

Η Φοριντέλα-Ράο αναστέναξε – αλλά έμοιαζε περισσότερο με γρύλισμα. «Έχω σιχαθεί ν'ακούω ότι ο Αλυσοδεμένος Ποιητής συνεχώς κάνει γαμημένες νίκες! Ποιος θα δώσει τέλος σ'αυτόν τον κακούργο;»

«Τούτη η νίκη πιθανώς να είναι και η τελευταία του,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ, παρότι δεν μπορούσε νάναι καθόλου βέβαιος. Μετά από τη Β' Κατωρίγια, ο Ανθοτέχνης μάλλον θα χτυπούσε την Α' Κατωρίγια. Και η Α' Κατωρίγια θα άντεχε; Μόνη της; Θα μας βοηθήσει η Φιλήκοη να τον πολεμήσουμε όλοι μαζί;

«Μ'ακούτε, κύριε Στρατάρχη;» αντήχησε πάλι εκείνη η φωνή από το τηλεπικοινωνιακό σύστημα. «Είναι ο Στρατάρχης Βόρκεραμ-Βορ εκεί;»

«Εδώ είμαι. Τι συμβαίνει; Γιατί μας καθυστερείτε; Τα καύσιμά μας είναι περ—»

«Ακολουθήστε μας. Θα σας οδηγήσουμε σ'έναν αερολιμένα, κι εκεί θα σας πουν τι να κάνετε.»

«Τι εννοείς, 'τι να κάνουμε';»

«Θα σας εξηγήσουν, κύριε Στρατάρχη. Ακολουθήστε μας.»

«Σ'το είπα, αρχηγέ,» μουρμούρισε ο Άβαντας: «κάτι δε μ'αρέσει εδώ...»

Ο Βόρκεραμ έστρεψε το βλέμμα του στην Ολντράθα. *Τι διακρίνεις; Μίλησέ μας, γαμώτο! Βλέπεις τίποτα, ή δεν βλέπεις;*

Εκείνη έσμιξε τα χείλη. Και τεντώθηκε, ψιθυρίζοντας στ'αφτί του: «Κάτι σου κρύβουν. Κάτι γίνεται πίσω από την πλάτη μας. Αλλά δεν νομίζω ότι θέλουν το κακό μας.»

Υπέροχη απάντηση... σκέφτηκε ειρωνικά ο Βόρκεραμ, μορφάζοντας. Ακριβώς ό,τι χρειάζεται ένας αρχηγός για ν'ανησυχήσει. Στράφηκε στο τηλεπικοινωνιακό σύστημα και είπε: «Ξεκινήστε. Θα σας ακολουθήσουμε.»

Τα αεροσκάφη της Φιλήκης πέταξαν προς τα ανατολικά, και ο Βόρκεραμ πρόσταξε το σμήνος του να πετάξει πίσω τους. Συγχρόνως, κι άλλα αεροσκάφη της Φιλήκης συγκεντρώνονταν γύρω τους, σαν φρουρά. *Ή σαν φρουροί,* σκέφτηκε ο Βόρκεραμ. *Σαν δεσμοφύλακες.*

«Είσαι σίγουρος γι'αυτό, αρχηγέ;» είπε ο Μάικλ, που πιλόταρε το μεγάλο ελικόπτερο.

«Τι άλλη επιλογή υπάρχει; Να επιστρέψουμε στην κατεστραμμένη περιοχή;» Και κάλεσε τον Όρπεκαλ-Λάντι στον τηλεπικοινωνιακό πομπό του – *πράγμα που έπρεπε ήδη να είχα κάνει...*

Για λίγο άκουγε μόνο ένα κουδούνισμα: ύστερα, αντήχησε η φωνή του πολιτικού: «*Βόρκεραμ;*»

«Ναι, εγώ είμαι. Μόλις φτάσαμε στη Φιλήκη με τα αεροσκάφη μας, και μας ζήτησαν να τους ακολουθήσουμε για να προσγειωθούμε σε κάποιον αερολιμένα και να μας πουν εκεί 'τι να κάνουμε' – ό,τι κι αν σημαίνει αυτό. Θα έπρεπε ν'ανησυχήσω;»

Ο Όρπεκαλ αναστέναξε. «*Όχι ιδιαίτερα. Αν και...*»

«Τι συμβαίνει, Όρπεκαλ; Μίλησες με την Πολιτάρχη, δεν μίλησες;»

«Ναι, μίλησα μαζί της, αλλά... δεν έχουμε ακόμα πει πολλά. Κοίτα... το θέμα είναι ότι δεν μας εμπιστεύεται, βλέπεις-»

«Γιατί;»

«Λόγω της ιστορίας με τον Σημαδεμένο. Αυτός ο τρισκατάρατος καριόλης, ακόμα κι εξαφανισμένος, μας προκαλεί προβλήματα!»

«Συγγνώμη, θες να μου πεις ότι είσαι αιχμάλωτος;»

«Όχι βέβαια! Η Πολύεργη δεν θα τολμούσε να με αιχμαλωτίσει κιόλας! Ήρθαμε εδώ ζητώντας άσυλο – και ξέρει τι είναι ο Αλυσοδεμένος Ποιητής· έχει ακούσει γι' αυτόν.»

«Ποιο είναι το πρόβλημα, τότε, Όρπεκαλ; Δε μπορώ να καταλάβω.»

«Μας αφόπλισε. Πήρε τα όπλα μας. Δεν ήθελε να είμαστε οπλισμένοι μες στη συνοικία της, είπε – όχι, τουλάχιστον, μέχρι να παρθούν κάποιες αποφάσεις. Και υποθέτω πως το ίδιο σκοπεύει να κάνει και μ' εσάς.»

«Τώρα,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ, «κατάλαβα.» Και δε μ' αρέσει καθόλου, πρόσθεσε νοερά.

Αλλά δεν χρειαζόταν να το πει. Όλοι όσοι ήταν γύρω του το έβλεπαν στην έκφρασή του.

Ο αερολιμένας δεν ήταν και πολύ μακριά από την κατεστραμμένη περιοχή. Τριάντα χιλιόμετρα πτήσης ακόμα, και τα αεροσκάφη έφτασαν. Ο Βόρκεραμ είδε ότι σίγουρα δεν ήταν πολιτικό αεροδρόμιο αλλά στρατιωτικό. Από το έδαφος, κάποιοι τούς έκαναν νόημα με δυνατά φώτα στα χέρια, δείχνοντάς τους πού να προσγειωθούν, ενώ από το τηλεπικοινωνιακό σύστημα ακουγόταν μια γυναικεία φωνή που έλεγε ότι είχαν άδεια προσγειώσης.

«Θα το δεχτείς αυτό, αρχηγέ;» ρώτησε ο Ζαχαρίας ο Πικρός, καθώς ο Μάικλ κατέβαζε το ελικόπτερο.

«Ποιο;»

«Να τους δώσουμε τα όπλα μας.»

«Αν δεν τους τα δώσουμε, υποθέτω πως θα μας ζητήσουν να φύγουμε από τη Φιλήκοη· και δεν σκοπεύω να φύγω τόσο νωρίς από εδώ. Όχι προτού έχω συναντήσει τον Όρπεκαλ-Λάντι και την τοπική Πολιτάρχη.»

Όταν όλα τα αεροσκάφη είχαν προσγειωθεί και οι μαχητές αποβιβάζονταν, ο Βόρκεραμ πλησίασε την Ολντράθα και της ψιθύρισε: «Νομί-

ζεις ότι η Αμάντα Πολύεργη θα μπορούσε νάναι επηρεασμένη από την Κορίνα;»

«Τίποτα δεν αποκλείεται. Να είσαι πολύ προσεχτικός μαζί της. Και πάντα, φυσικά, θα είμαι κοντά σου–»

«Το έχεις δει; Το έχεις δει, όπως βλέπετε εσείς αυτά τα πράγματα, ότι η Κορίνα μπορεί να την έχει επηρεάσει;»

«Όχι,» αποκρίθηκε η Ολντράθα. «Αλλά αυτό δεν σημαίνει πως δεν την έχει επηρεάσει κιόλας.» Και στο βλέμμα της ο Βόρκεραμ διέκρινε πως ήταν φοβισμένη, όπως κάποιος κυνηγημένος που παντού βλέπει παγίδες – ακόμα κι όταν δεν υπάρχει κανένας βásiμος λόγος γι' αυτό. *Αλλά η Ολντράθα φοβάται για εμένα, όχι για τον εαυτό της.*

Γαμώτο! Η κατάσταση ήταν η άθλια!

Πού κρυβόταν η Κορίνα; Πώς μπορούσε να τη βρει και να δώσει τέλος σ'ετούτη την ιστορία; *Θα πρέπει πρώτα να τσακίσουμε τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή;*

Γύρω από τους μαχητές του Βόρκεραμ-Βορ είχαν συγκεντρωθεί στρατιωτικοί της Φιλήκης. Δεν έμοιαζαν εχθρικοί αλλά, αναμφίβολα, βρίσκονταν σε επιφυλακή. *Λες και υποπτεύονται ότι ίσως προσπαθήσουμε κι εδώ ν'αρπάξουμε την εξουσία... Τελείως παράλογο!*

Ήταν έτοιμος να τους πλησιάσει, για να συστηθεί και να ζητήσει να μιλήσει με κάποιον ανώτερό τους, όταν ένας άντρας πέρασε ανάμεσά τους, ντυμένος με στολή υψηλόβαθμου στρατιωτικού. Ήταν σχεδόν τόσο ψηλός όσο ο Βόρκεραμ – ο οποίος δεν ήταν καθόλου κοντός άνθρωπος – και είχε δέρμα χρυσαφί, κόκκινα κοντά μαλλιά, και καλοψηλιδισμένο μούσι. Τα μάτια του κρύβονταν πίσω από ένα ζευγάρι γυαλιστερά γαλανά γυαλιά. Όμως, βαδίζοντας προς τη μεριά του Βόρκεραμ – ο οποίος στεκόταν μπροστά από τους μαχητές του – τα έβγαλε και τα πέρασε στην τσέπη του πανωφοριού του, που φαινόταν για αλεξίσφαιρο.

«Ο κύριος Βόρκεραμ-Βορ, αν δεν λαθεύω – ο νέος Στρατάρχης της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.»

«Νέος και τέως,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ. «Και, κυρίως, αρχηγός της μισθοφορικής ομάδας των Εκλεκτών, από την Ανακτορική Συνοικία.»

«Το είχα ακούσει πως βρίσκεστε μακριά από τις συνηθισμένες γειτονιές σας.»

«Φαίνεται να γνωρίζετε περισσότερα για εμένα απ'ό,τι εγώ για εσάς...»

Ο άντρας έτεινε το χέρι του προς τον Βόρκεραμ-Bor. «Βύρων Σεισμόδωρος, Στρατάρχης της Φιλήκης ύστερα από πρόσφατη ανάθεσή μου σ'αυτό το αξίωμα από την Πολιτάρχη μας, την κυρία Αμάντα Πολύεργη.»

Ο Βόρκεραμ αντάλλαξε μια σύντομη αλλά σταθερή χειραψία μαζί του. «Αληθεύουν οι φήμες ότι σκοπεύετε να μας αφοπλίσετε;»

«Τα νέα κυκλοφορούν γρήγορα, παρατηρώ...»

«Και αληθεύουν;» επέμεινε ο Βόρκεραμ.

«Αυτή είναι η εντολή της Πολιτάρχης της Φιλήκης. Δεν σας εμπιστεύεται και έχει αρκετά καλό λόγο—»

«Αρκετά καλό λόγο; Πριν από μερικές ώρες, *πολεμούσαμε τις ορδές του Αλυσσοδεμένου Ποιητή*, μα τον Κρόνο!»

«Καταλαβαίνω τη δυσaráσκειά σας, κύριε Βόρκεραμ-Bor. Ωστόσο οφείλω να εκτελέσω την εντολή της κυρίας Πολύεργης και να σας αφοπλίσω.»

«Αν αρνηθούμε να αφοπλιστούμε;» ρώτησε ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, που δεν στεκόταν μακριά από τους δύο στρατάρχες.

Ο Βύρων Σεισμόδωρος στράφηκε να τον αντικρίσει. «Ελπίζω να μην το κάνετε αυτό, γιατί η κυρία Πολύεργη θέλει να συζητήσει με τον κύριο Βόρκεραμ-Bor.»

«Αν, όμως, το κάνουμε;» είπε ο Βόρκεραμ, μιλώντας χωρίς πάθος, σαν να ζητούσε μια απλή πληροφορία από το γραφείο πληροφοριών κάποιας υπηρεσίας.

«Θα πρέπει να σας διώξουμε από τη συνοικία. Προς όποια κατεύθυνση επιθυμείτε, φυσικά. Δε θα σας στείλουμε πίσω στη Β' Κατωρίγια, στα δόντια του Αλυσσοδεμένου Ποιητή.»

«Μάλιστα...» είπε ο Βόρκεραμ-Bor. Τράβηξε το πιστόλι από τη θήκη στη ζώνη του και το έτεινε, με τη λαβή μπροστά, προς τον Στρατάρχη της Φιλήκης. «Τα όπλα μας είναι δικά σας. Αλλά *μόνο για την ώρα*.»

«Εννοείται αυτό. Δεν είστε αιχμάλωτοι στη Φιλήκη, κύριε Βόρκεραμ-Bor.»

Η Καρζένθα-Σολ και ο Κάδμος είχαν καταλάβει ένα εγκαταλειμμένο κρεμαστό διαμέρισμα κοντά στην Πλατεία Γρόνθου, στη Μονότροπη, και είχαν περάσει τη νύχτα εκεί. Ο Κάδμος κοιμήθηκε. Η Καρζένθα δεν κοιμήθηκε καθόλου, καθώς βρισκόταν διαρκώς σε τηλεπικοινωνιακή επαφή με τους μαχητές της, αλλά και σε άμεση επαφή με αρκετούς από αυτούς οι οποίοι έρχονταν για να τη συναντήσουν. Είχε μετατρέψει το κρεμαστό διαμέρισμα σε προσωρινό αρχηγείο της.

Τώρα, αφού είχε προ πολλού ξημερώσει, η Καρζένθα έπινε τον τέταρτο καφέ ενόσω μιλούσε με τον Βάρνελ-Αλντ βλέποντας την όψη του στην οθόνη ενός τηλεπικοινωνιακού συστήματος. Ο Πολιτάρχης της Α' Ανωρίγιας τής έλεγε ποια ήταν η κατάσταση στις περιοχές που βρίσκονταν υπό την επίβλεψή του.

Σε γενικές γραμμές, η Καρζένθα-Σολ δεν ήταν δυσαρεστημένη. Τα πράγματα δεν φαινόταν να έχουν ξεφύγει από τον έλεγχο. Όχι πολύ, τουλάχιστον. Αρκετές λεηλασίες είχαν, αναπόφευκτα, συμβεί. Και δεν τις είχαν κάνει όλες μισθοφόροι και συμμορίτες του στρατού του Αλυσοδεμένου Ποιητή· πολλές είχαν γίνει από τοπικές συμμορίες. Συμμορίες της Β' Κατωρίγιας που είχαν ξεσηκωθεί για να χτυπήσουν τους μαχητές του Βόρκεραμ-Βορ.

Πράγμα για το οποίο η Καρζένθα θα έπρεπε, κανονικά, να είναι ευγνώμων. Όμως δεν τους εμπιστευόταν και τόσο αυτούς. Δεν ήταν τακτικός στρατός. Ήταν λεηκρίτες που έρχονταν για το πλιάτσικο και, ίσως, για λόγους εκδίκησης. Αναμφίβολα, θα άρεσαν πολύ στον Ζιλμόρο. Όμως μάλλον δεν είχε έρθει σε επαφή μαζί τους ακόμα. Ήταν τραυματισμένος, όχι σοβαρά, σύμφωνα μ'ό,τι έλεγαν οι Βιοσκόποι και οι γιατροί, αλλά ούτε και ελαφρά. Είχε χάσει το δεξί του μάτι και είχε πολλά εγκαύματα. Η Καρζένθα είχε μιλήσει μες στη νύχτα με τη Φιρκίνη, μια από τις Σκοτεινές Μητέρες (όπως τις αποκαλούσαν οι Σκοταδιστές), μια από τις τρεις γυναίκες που ήταν μητέρες των παιδιών του και το θεωρούσαν τιμή τους (για κάποιο τρελό λόγο που η Καρζένθα δεν μπορούσε να καταλάβει). Η Φιρκίνη τής είχε πει, τηλεπικοινωνιακά, ότι είχε συζητήσει με τους αρχηγούς των τοπικών συμμοριών, και ότι ήταν... «συνεννοήσιμα άτομα»: αυτές ακριβώς τις λέξεις είχε χρησιμοποιήσει για να τους χαρακτηρίσει. Η Καρζένθα την είχε προστάξει να τους περιορίσει, να μην κατακλέψουν τα πάντα. «Ο Κάδμος θέλει οι

πολίτες να είναι ασφαλείς. Θα βγάλει διάγγελμα σύντομα για να τους πει ότι ήρθαμε εδώ ως απελευθερωτές, όχι ως ληστές. Φρόντισε να μην φανεί ψεύτης, γιατί θα υπάρξουν συνέπειες.»

«Συνέπειες; Απειλή είναι αυτό;»

«Πάρ' το όπως θες, και φρόντισε να μαντρώσεις τους υπερενθουσιώδεις κλέφτες. Με καταλαβαίνεις;»

«Μάλιστα, κυρία Στρατάρχη...» Η ειρωνεία στη φωνή της δεν άρεσε στην Καρζένθα. Της θύμιζε τον τρόπο του Ζιλμόρου. Αλλά τι να περιμένει κανείς; Η Φιρκίνη πηδιόταν μαζί του και το θεωρούσε τιμή της... για όνομα του Κρόνου...

Επί του παρόντος, η Καρζένθα-Σολ δεν σκεφτόταν αυτή τη Σκοτεινή Μητέρα ή καμία από τις άλλες δύο (τις οποίες και δεν γνώριζε, άλλωστε)· είχε όλη της την προσοχή στραμμένη στον Βάρνελ-Αλντ.

«Μάλιστα,» είπε, κοιτάζοντας το πρόσωπό του στην οθόνη. «Και ως τότε σκοπεύεις εσύ να μείνεις εδώ;»

«Εδώ; Εννοείς στη Β' Κατωρίγια;»

«Ναι. Δε θα επιστρέψεις στην Α' Ανωρίγια;» Η δουλειά σου δεν είναι να είσαι πολέμαρχος αλλά πολιτάρχης, πρόσθεσε νοερά.

«Όχι ακόμα. Πρέπει πρώτα να παρθούν-»

«Μισό λεπτό. Συγγνώμη.»

Ένας Μικρός Γίγαντας την είχε μόλις πλησιάσει λέγοντάς της πως η Κορίνα ήταν εδώ. Να την άφηναν να περάσει;

«Ναι, φυσικά,» αποκρίθηκε η Καρζένθα. Και προς τον Βάρνελ: «Θα μιλήσουμε μετά.»

«Τι έχετε να πείτε με την Κορίνα;» ρώτησε εκείνος.

«Δεν ξέρω ακόμα. Αλλά, για να είναι εδώ, μάλλον υπάρχει λόγος.»

«Αν υπάρχει καλός λόγος, θα μπορούσα κι εγώ να έρθω. Δεν είμαι μακριά.»

«Θα σε ειδοποιήσουμε, Βάρνελ, αν χρειαστεί.»

«Θα περιμένω,» είπε εκείνος και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία, κάνοντας την όψη του να εξαφανιστεί από την οθόνη.

Όταν η Καρζένθα σηκώθηκε από την καρέκλα της και στράφηκε, είδε πως η Κορίνα ήταν ήδη εδώ, στο σαλόνι του διαμερίσματος. Το μισό της πρόσωπο σκεπαζόταν από ένα μαντήλι. Η Καρζένθα παραξενεύτηκε απ' αυτό. Την πειράζει κάτι στον αέρα;

«Καλημέρα, Καρζένθα. Πού είναι ο Κάδμος;»

«Στον τηλεοπτικό σταθμό 'Κατωρίγιο Φως'. Βγάζει διάγγελμα. Να τον ειδοποιήσω ότι...;»

«Δεν υπάρχει λόγος. Σ'εμένα θέλω να μιλήσω, κυρίως.»

Η Καρζένθα ένευσε. «Κάθισε,» είπε. «Και...» Έκανε μια κίνηση με το χέρι μπροστά στο πρόσωπό της, σαν να προέτρεπε την Κορίνα να βγάλει το μαντήλι.

«Όχι, δεν χρειάζεται,» αποκρίθηκε εκείνη. «Έχω... έχω χτυπήσει.»

Τα μάτια της Καρζένθα γούρλωσαν. *Τραυματισμένη;*

«Ελαφρά,» πρόσθεσε η Κορίνα. «Θα ζήσω.»

«Μπορώ να φωνάξω Βιοσκόπο.»

Η Κορίνα γέλασε πίσω απ'το μαντήλι. «Όχι, Καρζένθα, δεν χρειάζομαι Βιοσκόπο... Εκείνο που θέλω» – και τα πράσινα μάτια της γυάλισαν – «είναι τον Βόρκεραμ-Βορ. Νεκρό.»

Η Καρζένθα-Σολ έμεινε σιωπηλή, διαισθανόμενη ότι η Κορίνα θα συνέχιζε. Κι εκείνη όντως συνέχισε: «Υποχωρεί προς τη Φιλήκη, διασχίζοντας την κατεστραμμένη περιοχή. Τώρα είναι η καλύτερη ευκαιρία για να τον σκοτώσουμε, να τον βγάλουμε από τη μέση μια και καλή–»

«Δε μπορούμε να επιτεθούμε εκεί μέσα, Κορίνα. Το μέρος είναι–»

«Στείλε αεροσκάφη, Καρζένθα. Βομβάρδισε τα πάντα. Πρέπει να τον σκοτώσεις. Τώρα είναι η καλύτερη ευκαιρία. Αλλιώς θα εξακολουθήσει να σας αντιμάχεται, και θα επιφέρει τον χειρότερο πόλεμο που έχει γνωρίσει η Ρελκάμνια!» Η Κορίνα το είχε δει στο μέλλον, μέσα από το ενεργειακό πλέγμα. Κι αυτό το καταστροφικό μέλλον δεν φαινόταν με τίποτα να μπορεί ν'αλλάξει. Ο Βόρκεραμ-Βορ ήταν πάντα εκεί – το αντίπαλο δέος του Κάδμου Ανθοτέχνη. Ο μόνος τρόπος για να βγει από τη μέση ήταν αν η Κορίνα άλλαζε το μέλλον.

Τώρα, είχε διακρίνει τον Βόρκεραμ να πηγαίνει στη Φιλήκη και να ετοιμάζει άσχημα πράγματα εκεί. Σκόπευε, λοιπόν, να τον προλάβει προτού φτάσει. Να τον προλάβει καθώς θα διέσχιζε την κατεστραμμένη περιοχή μαζί με τον ηττημένο στρατό του.

Η Κορίνα δεν τον είχε δει ακριβώς μέσα στον στρατό. Πολλές φορές τέτοιες λεπτομέρειες τής ξέφευγαν· δεν μπορούσε να εστιαστεί στις χρονικές στιγμές που ήθελε. Τα πάντα μες στο ενεργειακό πλέγμα ήταν ρευστά. Και όσο πιο συγκεκριμένες πληροφορίες προσπαθούσες

να αποκτήσεις τόσο πιο δύσκολο ήταν. Τα μεγάλα γεγονότα, αυτά που είχαν δυνατές χρονορροές και σημαντικό αντίκτυπο στην Πόλη, ήταν πιο εύκολο να τα διακρίνεις.

Ωστόσο, πού αλλού μπορεί να ήταν τώρα ο Βόρκεραμ-Βορ αν όχι με τον ηττημένο στρατό του; Ήταν τέτοια η ιδιοσυγκρασία του που δεν θα εγκατέλειπε τους μαχητές του· θα ταξίδευε μαζί τους.

Αν πέθαινε και μαζί τους δεν θα έφτανε ποτέ στη Φιλήκοη ώστε να ξεκινήσει τα καινούργια του σχέδια και να ρίξει την Ατέρμονη Πολιτεία σε αιματηρό πόλεμο.

«Κορίνα...» είπε η Καρζένθα κομπιάζοντας προς στιγμή. «Ο Βόρκεραμ-Βορ έχει τραπεί σε φυγή. Έχει ηττηθεί. Δεν είναι πλέον και τόσο επικίνδυνος–»

«Δεν με εμπιστεύεσαι πια, Καρζένθα;»

Η Καρζένθα αισθάνθηκε σαν να την είχαν χαστουκίσει. Ή, μάλλον, σαν να την είχαν κατηγορήσει για κάτι το *τρομερό*. Καταλάβαινε ότι η αντίδρασή της αυτή ήταν υπερβολική – παράλογη, πιθανώς – όμως έτσι ένιωθε. Δεν μπορούσε να το αλλάξει. Εκείνο το όνειρο με την Κορίνα – το όνειρο που είχε δει ενώ ήταν τραυματισμένη, στη Β' Ανωρίγια Συνοικία, στην αρχή της επανάστασης – ακόμα ήταν πολύ έντονο μες στο μυαλό της...

«...Φυσικά. Φυσικά και σ'εμπιστεύομαι. Αλλά... αλλά αν... Εκεί μέσα, στην κατεστραμμένη περιοχή, δεν συμφέρει να στείλω μαχητές μου–»

«Σου είπα: στείλε αεροσκάφη. Βομβάρδισέ τους.»

«Πρώτα, πρέπει να τους εντοπίσουμε· και η περιοχή, σύμφωνα με τις πληροφορίες που έχω, είναι έτσι που αυτό δεν θα είναι εύκολο–»

«Αλλά ούτε και αδύνατο, Καρζένθα. *Κάνε το*. Είναι η καλύτερη ευκαιρία για να βγάλουμε από τη μέση τον Βόρκεραμ-Βορ.»

Η Καρζένθα αναστέναξε. «Κανονικά, ο στρατός χρειάζεται ξεκούραση ύστερα από τέτοιες μάχες εδώ, στη Β' Κατωρίγια. Αλλά...» Ρώτησε ξαφνικά: «Μπορείς να μου πεις πού *ακριβώς* βρίσκεται ο Βόρκεραμ-Βορ;»

Η Κορίνα κούνησε το κεφάλι. «Όχι. Είναι κάπου στην κατεστραμμένη περιοχή. Κατευθύνεται προς τα ανατολικά, προς τη Φιλήκοη. Πού ακριβώς βρίσκεται δεν ξέρω.»

Πώς είναι δυνατόν να ξέρεις το μέλλον και τόσα άλλα πράγματα αλλά όχι μια τέτοια απλή πληροφορία; απόρησε η Καρζένθα-Σολ. Όμως δεν είπε τίποτα, πέρα από: «Θα πρέπει να ψάξουμε, λοιπόν.» Και στράφηκε στο τηλεπικοινωνιακό σύστημα, για να δώσει εντολές στους πιλότους του στρατού της.

Ο Κάδμος μπήκε στο σαλόνι, έχοντας μόλις επιστρέψει από το *Κατωρίγιο Φως*, ελπίζοντας ότι το διάγγελμά του θα είχε καθησυχάσει κάπως τους πολίτες της συνοικίας. «Κορίνα...»

«Κάδμε.»

Ο ποιητής συνοφρυώθηκε. «Είσαι καλά;» Λιγάκι περίεργη τού φαινόταν. Όχι πως πάντα, δηλαδή, δεν ήταν περίεργη η Κορίνα. Αλλά τώρα... τώρα... Κατ'αρχήν, γιατί φορούσε αυτό το μαντήλι στο πρόσωπό της;

«Δεν είναι τίποτα,» του είπε αγγίζοντάς το. «Ένα ελαφρύ τραύμα.»

«Χτυπήθηκες; Πότε;»

«Δεν είναι τίποτα, Κάδμε. Μην ανησυχείς.»

Ο Κάδμος θυμήθηκε τον δολοφόνο που, πριν από καιρό, στη Β' Ανωρίγια Συνοικία, σταλμένος από τους εξόριστους πλουτοκράτες, είχε επιχειρήσει να τον σκοτώσει. Τον θυμήθηκε επειδή τότε η Κορίνα, προστατεύοντας τον Κάδμο, είχε τραυματιστεί – είχε δεχτεί μια ενεργειακή ριπή στον ώμο – και το έγκαυμα τού είχε φανεί να θεραπεύεται από μόνο του, θαυματουργικά. Η ίδια η Κορίνα τού είχε πει και τότε να μην ανησυχεί, ότι δεν είναι τίποτα, ότι σύντομα θα ήταν καλά.

Και ο Κάδμος την είχε πιστέψει.

Τώρα, όμως, για κάποιο λόγο, δεν την πίστευε. Νόμιζε πως κάτι είχε συμβεί που πραγματικά την είχε τρομοκρατήσει. Η όψη της, παρότι μισοκρυμμένη πίσω απ'το μαντήλι, είχε κάτι το τελείως διαφορετικό από άλλες φορές.

Και χτες βράδυ, όταν μας συνάντησε, φορούσε κουκούλα. Το πρόσωπό της ήταν τελείως κρυμμένο στη σκιά...

«Να το δω;» ρώτησε ο Κάδμος. «Να δω το τραύμα;»

«Όχι, δεν χρειάζεται.» Ο τρόπος της δεν ήταν τόσο άνετος, τόσο σίγουρος, όσο άλλοτε, νόμιζε ο Κάδμος. Ήταν μάλλον απότομος. «Δεν είναι τίποτα,» επανέλαβε η Κορίνα. Ύστερα συνοφρυώθηκε· φάνηκε να το ξανασκέφτεται. «Έλα μαζί μου,» είπε, γνέφοντάς του να την ακο-

λουθήσει ενώ η Καρζένθα συνέχιζε να μιλά στο τηλεπικοινωνιακό σύστημα.

Ο Κάδμος την ακολούθησε, αμίλητος, παραξενεμένος. Κάτι όντως της συνέβαινε. Κάτι σοβαρό.

Μπήκαν σ'ένα άλλο δωμάτιο του κρεμαστού διαμερίσματος – ένα γραφείο. Ο Κάδμος παρατήρησε ότι η Κορίνα έμοιαζε να γνωρίζει τους χώρους σαν να είχε ξανάρθει εδώ – αλλά δεν είχε ξανάρθει. Όχι πως, βέβαια, αυτό όφειλε να τον εκπλήσσει...

Η Κορίνα έκλεισε την πόρτα του γραφείου. «Δεν είναι... και τόσο ελαφρύ,» του είπε. «Αλλά θέλω να μου υποσχεθείς ότι δεν θα μάθει γι'αυτό κανένας άλλος.»

«Κορίνα...» κόμπιασε ο Κάδμος.

«Μου το υπόσχεσαι;»

«Φυσικά!»

«Ούτε η Καρζένθα. Όταν εγώ κρίνω πως πρέπει να το μάθει, θα το μάθει.»

Ο Κάδμος ένευσε. «Ό,τι θέλεις εσύ, Κορίνα.» Είχε ξαφνικά ανησυχήσει πολύ γι'αυτήν. Σαν να ήταν μητέρα του, ή αδελφή του, ή σύζυγός του, ή η πιο παλιά και πιο καλή του φίλη. Πολλές φορές είχε αναρωτηθεί αν ήταν ερωτευμένος μαζί της, αλλά πάντα το απέκλειε· γιατί, πολύ απλά, ήταν εξωφρενικό. Η Κορίνα ήταν θυγατέρα της Πόλης.

«Δες, λοιπόν,» του είπε, και κατέβασε το μαντήλι από το πρόσωπό της.

Ο Κάδμος αναφώνησε, έκπληκτος. Περίμενε ν'αντικρίσει κάποιο κόψιμο, ή κάποιο έγκλημα. Οτιδήποτε εκτός από αυτό... αυτό το... Τι ήταν αυτό, μα τον Κρόνο;

Τρεις γραμμές επάνω στο δεξί μάγουλό της, οι οποίες στραφτάλιζαν και έμοιαζαν να ρέουν, σαν να μην ήταν σάρκα αλλά ενέργεια.

«Τι...;»

«Κάτι με άγγιξε,» εξήγησε η Κορίνα. «Κάτι πολύ άσχημο και πολύ επικίνδυνο.»

«Μα τον Κρόνο!... Τι;»

«Δε θα καταλάβεις, Κάδμε. Δεν είναι τίποτα που μπορείς να συναντήσεις εσύ–»

«Γαμώτο!» γρύλισε ο Κάδμος σείοντας τη γροθιά του. «Γιατί δεν προσέχεις;» Και απόρησε, ξαφνικά, κι ο ίδιος με τη συμπεριφορά του, με τον τρόπο του προς την Κορίνα. Του φάνηκε αστείος.

Τα μαυροβαμμένα χείλη της χαμογέλασαν, σαν κι εκείνη να τον βρήκε αστείο.

Όμως, στην πραγματικότητα, η Κορίνα θεώρησε την αντίδρασή του όχι αστεία αλλά ικανοποιητική. Ναι, ο Κάδμος ήταν παιδί της. Ήταν δημιούργημά της. Και τόσο πιστός σ' αυτήν... «Μη με μαλώνεις, Κάδμε,» είπε, όχι απότομα ή εχθρικά.

«...Με... με συγχωρείς, Κορίνα. Δεν ήθελα να... να δείξω ότι... Ό,τι κι αν είναι αυτό που συνάντησες, είμαι σίγουρος ότι ήταν... κάτι...» Μόρφασε. Συνοφρυώθηκε. «Αλλά ανησυχώ για σένα. Να προσέχεις. Το ξέρεις ότι σε χρειαζόμαστε κοντά μας.»

Η Κορίνα χαμογέλασε ξανά. «Το ξέρω,» αποκρίθηκε, και, ξαφνιάζοντάς τον, τον αγκάλιασε.

Ο Κάδμος νόμιζε ότι είχε, απρόοπτα, γλιστρήσει μέσα σε κάποιο όνειρο. Τα πάντα γύρω του έχασαν την πραγματικότητά τους.

Αγκάλιασε κι εκείνος την Κορίνα, νιώθοντας το σώμα της κάτω από τα χέρια του. Ήταν ένα πολύ γυναικείο σώμα. Πολύ γυναικείο για ένα... στοιχειακό της Ατέρμονης Πολιτείας...

«Θα περάσει, έτσι;» τη ρώτησε. «Εννοώ, θα... θα εξαφανιστούν...;»

Η Κορίνα τον άφησε από την αγκαλιά της, ατενίζοντάς τον καταπρόσωπο, ακραγγίζοντας με το γαντοφορεμένο χέρι της τα παράξενα σημάδια πάνω στο μάγουλό της. «Δεν είμαι σίγουρη πότε...» είπε. «Αλλά τουλάχιστον εσύ θα ξέρεις γιατί θα κρύβω τώρα το πρόσωπό μου.» Και σήκωσε πάλι το μαντήλι της. «Μόνο εσύ, Κάδμε. Μην το ξεχνάς.»

/14\

Δύο Θυγατέρες μιλάνε για το μέλλον· η Μιράντα ζητά μια χάρη από το διαβολάκι του σαμάνου· ο Πανιστόριος προβληματίζεται και δυσανασχετεί απ'αυτά που μαθαίνει· μια επικοινωνία διεξάγεται σε ασυνήθιστη μορφή· η Κυρά των Δρόμων ζητά την εμπιστοσύνη των Νομάδων· η κηδεία των νεκρών· αποχαιρετισμοί.

Ελάχιστοι Νομάδες κοιμήθηκαν εκείνη τη νύχτα μετά την επίθεση των ληστών· οι περισσότεροι ξαγρύπνησαν, και η Εύνοια ξαγρύπνησε μαζί τους, κοντά στους τραυματίες. Τους νεκρούς τούς προετοίμασαν για κηδεία αύριο. Η Τζουλιάνα, η ιέρεια του Κρόνου, έκανε προσευχές γ'αυτούς, ενώ τους είχαν τυλίξει σε υφάσματα.

Η Μιράντα κοιμήθηκε, το ίδιο κι ο Αλέξανδρος Πανιστόριος. Δεν ήθελαν να είναι κουρασμένοι την αυριανή ημέρα.

Όταν ξημέρωσε, η Εύνοια είδε την Αδελφή της να βαδίζει μέσα στην αίθουσα όπου ήταν συγκεντρωμένοι οι τραυματίες. Φορούσε μπότες και στα δύο πόδια, κι αν δεν ήξερες ότι το ένα ήταν μηχανικό δεν θα μπορούσες να το μαντέψεις, παρατήρησε η Εύνοια. Οι κινήσεις του έμοιαζαν τόσο φυσικές. Ο Κλαρκ ήταν, πράγματι, Μάγος με κεφαλαίο Μ. Ωστόσο, η Εύνοια ήταν σίγουρη πως η Μιράντα θα πονούσε καθώς η Πόλη θεράπευε τώρα το κομμένο μέλος, κάνοντάς το σταδιακά να μεγαλώνει ανάμεσα από τα μέταλλα του ψεύτικου ποδιού.

Η Μιράντα την πλησίασε εκεί όπου καθόταν, σε μια καρέκλα πλάι στον Ερκάνη – έναν Νομάδα που είχε ιατρικές γνώσεις. Παραδίπλα ήταν η Σορέτα, η Τζουλιάνα, και ο Σκέλεθρος (μαζί με τον σκύλο του τον Ανδρόνικο).

«Αδελφή μου,» είπε η Μιράντα, «πρέπει να μιλήσουμε. Οι δυο μας,»

«Για τι;»

«Για διάφορα θέματα που αφορούν το άμεσο μέλλον.»

Η Εύνοια νόμιζε πως ήξερε τι εννοούσε η Μιράντα. Άλλωστε, τι άλλο μπορούσε να εννοεί; Σηκώθηκε από τη θέση της και την ακολούθησε.

Πήγαν στο δωμάτιο της Εύνοιας κι έκλεισαν την πόρτα πίσω τους. Καμια τους δεν κάθισε.

«Γιατί τέτοια μυστικότητα, Μιράντα;»

«Για κανέναν πολύ συγκεκριμένο λόγο. Απλώς θεώρησα ότι θα ήταν καλύτερα να μιλήσουμε οι δυο μας προτού πούμε στους Νομάδες τι θα κάνουμε.»

Ναι, σκέφτηκε η Εύνοια, είχα δίκιο. Τι άλλο μπορούσε να θέλει να κουβεντιάσουμε; «Σκέφτεσαι να επιστρέψεις στη Β' Κατωρίγια, ε;»

«Δε μπορώ να εγκαταλείψω τη Νορέλτα, την Άνμα, και την Ολντράθα. Επιπλέον, εκεί είναι τώρα εστιασμένη η Κορίνα, και πρέπει να βρω τρόπο να πάρω το φυλαχτό από τα χέρια της.»

Η Εύνοια έσμιξε τα χείλη. *Θέλω να σε βοηθήσω, Μιράντα, σκέφτηκε. Αλλά... αλλά οι Νομάδες...*

Η Μιράντα μάντεψε τι συλλογιζόταν η Αδελφή της. «Δεν είναι ανάγκη να έρθεις μαζί μου. Πάρε τους Νομάδες των Δρόμων και φύγε μακριά. Συνέχισε να τους οδηγείς όπως πριν.» *Αν και η Πόλη κάποια στιγμή θα σε εξαναγκάσει να τους εγκαταλείψεις, πρόσθεσε νοερά, μα δεν νόμιζε πως ακόμα ήταν η ώρα να το συζητήσουν αυτό. Τουλάχιστον, ως απολάμβανε η Εύνοια το όνειρό της – όσο διαρκούσε.*

«Μα, τα πράγματα δεν είναι όπως πριν, Μιράντα! Έχουν αλλάξει. Η Κορίνα το ξέρει πως γνωρίζω για τους κρυφούς δρόμους. Θα θέλει να μου κάνει κακό και μέσα από εμένα κινδυνεύουν και οι Νομάδες.»

«Φέρνοντάς τους στη Β' Κατωρίγια θα κινδυνέψουν περισσότερο· δεν υπάρχει αμφιβολία γι' αυτό. Δε μπορείς να τους φέρεις στη Β' Κατωρίγια ενώ γίνεται πόλεμος.»

«Έχεις δίκιο. Αλλά ούτε μπορώ να σ' εγκαταλείψω.»

«Μη σκέφτεσαι εμένα–»

«Δεν είσαι μόνο εσύ. Είναι και η Κορίνα. Θέλω να γίνει κάτι που θα δώσει τέλος στα σχέδιά της, αλλιώς ποτέ δεν θα είμαστε ασφαλείς από αυτήν. Πρέπει να σε βοηθήσω να της πάρεις το φυλαχτό–»

«Εύνοια. Εγώ σκοπεύω τώρα να φύγω και να κατευθυνθώ νότια – και ο Πανιστόριος, υποθέτω, θα έρθει μαζί μου. Οι Νομάδες το ξέρεις πολύ καλά ότι δεν μπορούν να με ακολουθήσουν. Δεν μπορούν να διασχίσουν την Α' Ανωρίγια Συνοικία. Ούτε εσύ δεν μπορείς να τους κάνεις τόσο αόρατους μέσα στους δρόμους της. Είναι ολόκληρο πλήθος,

και η διαδρομή δεν είναι μικρή. Επιπλέον, πώς θα περάσουν στην απέναντι όχθη του Ριγοπόταμου; Οι γέφυρες ελέγχονται, και τα πλοία–»

«Δε θα πάμε από την Α' Ανωρίγια, Μιράντα.»

«Σκέφτεσαι να τους οδηγήσεις από τις Ήμερες Συνοικίες; Ακόμα χειρότερα. Οι πειρατές εκεί–»

«Θα τους πάω στη Μακρωκεάνια, και από εκεί θα περάσουμε τον Ριγοπόταμο και θα βγούμε στη Φωλιασμένη, θα διασχίσουμε την Ακμή, και θα φτάσουμε στη Φιλήκη, όπου δεν γίνεται πόλεμος – μέχρι στιγμής, τουλάχιστον.»

«Ίσως να έχει αρχίσει ως τότε. Ειδικά αν σκοπεύεις να οδηγήσεις τους Νομάδες με τον συνηθισμένο σας τρόπο – οδοιπορώντας.»

Η Εύνοια μειδίασε. «Ακόμα κι οι περίεργες Θυγατέρες σαν εμένα, Μιράντα, κάνουν αλλαγές όταν υπάρχει ανάγκη. Θα ταξιδέψουμε μέσα σε οχήματα.»

«Θα τους ξαφνιάσεις τους ακόλουθούς σου.»

«Ευχάριστα, ελπίζω,» γέλασε η Εύνοια, και η Μιράντα είδε στο πρόσωπό της – στα χείλη της, στα μάτια της, στην όλη της έκφραση – γιατί όλοι που τη γνώριζαν αμέσως την αγαπούσαν τόσο.

«Τέλος πάντων· εγώ δεν μπορώ να πάω έτσι στη Β' Κατωρίγια. Ούτε ο Αλέξανδρος θα συμφωνήσει. Είναι κύκλος. Τεράστιος κύκλος.»

Η Εύνοια ένευσε· το περίμενε ότι η Μιράντα θα έδινε τέτοια απάντηση. «Ωστόσο οι δρόμοι να μας ξαναφέρουν κοντά, Αδελφή μου. Πράγμα που δεν θ'αργήσει να συμβεί, είμαι σίγουρη.»

Η Μιράντα σκέφτηκε για μερικές στιγμές, αμίλητη. «Εντάξει,» είπε τελικά. «Αλλά θα σας δώσω ένα δώρο για να έχετε μαζί σας. Κάτι που θα σας προστατέψει.»

Η Εύνοια την κοίταξε ερωτηματικά.

«Τα Εκτρώματα.»

Τα μάτια της Εύνοιας γούρλωσαν. «Μα εγώ δεν μπορώ να τα ελέγχω, Μιράντα! Μόνο εσύ μπορείς. Αν στραφούν εναντίον μας–»

«Λες να μην πέρασε αυτό απ'το μυαλό μου;»

«Τότε θα καταλαβαίνεις ότι δεν μπορώ να δεχτώ να–»

«Είναι δύσκολο να τα πάρω μαζί μου, Εύνοια. Θα δυσχεράνουν πολύ το ταξίδι μου προς τα νότια. Δεν κρύβονται εύκολα, και αμέσως τραβάνε την προσοχή–»

«Μη μου ζητάς να βάλω τους Νομάδες σε τέτοιο κίνδυνο, Μιράντα, σε παρακαλώ!»

«Καταλαβαίνω τον κίνδυνο. Γι'αυτό κιόλας σκοπεύω να μιλήσω με τον πολεοπλάστη του Θόρινταλ.»

Η Λάρνια τάζε τον Νίσκαν κομμάτια κρέας, όταν η Μιράντα μπήκε στην αίθουσα όπου ήταν συγκεντρωμένοι αρκετοί Νομάδες. Πλησίασε τον Θόρινταλ ο οποίος στεκόταν πλάι στη Λάρνια και στον Εύθυμο.

«Πού βρίσκεται ο Χέρκεγμοξ;» ρώτησε.

«Δεν είμαι σίγουρος,» αποκρίθηκε ο σαμάνος. «Αλλά κάπου εδώ πρέπει να είναι. Θέλεις να τον βρω;»

«Θα τον ψάξω μόνη μου· σ'ευχαριστώ.» Η Μιράντα απομακρύνθηκε, βαδίζοντας.

Ο Θόρινταλ την ακολούθησε. «Θα έρθω μαζί σου.»

«Δεν ήταν ανάγκη,» του είπε, βλέποντας στα πολεοσημάδια ότι κάποιος τούς κοιτάζε, πίσω από την πλάτη τους, με έκδηλο θυμό. Η Λάρνια, αναμφίβολα.

«Μπορεί να μην ανταποκριθεί στο κάλεσμά σου,» αποκρίθηκε ο Θόρινταλ. «Αλλά εμένα πάντα μ'ακούει.

»Χέρκεγμοξ!» φώναξε. «Χεεεε – κεεεεε – μοοοοξ!» ενώ βάδιζαν μέσα στους διαδρόμους της Τεχνοθήκης.

«Τι τον θέλεις, αλήθεια;» ρώτησε τη Μιράντα.

«Για κάτι σχετικό με τα Εκτρώματα,» αποκρίθηκε εκείνη. «Θα τα αφήσω μαζί σας, και θέλω η Εύνοια να μπορεί να βεβαιωθεί ότι δεν θα σας βλάψουν–»

«Θα τ'αφήσεις μαζί μας; Εσύ πού θα είσαι, Μιράντα; Μη μου πεις ότι θα φύγεις πάλι!»

«Δε γίνεται αλλιώς. Πρέπει να επιστρέψω στη Β' Κατωρίγια. Πρέπει να κυνηγήσω την Κορίνα, και να βοηθήσω τις Αδελφές μου. Και τον Βόρκεραμ-Βορ. Αφού η Κορίνα τον θέλει νεκρό, εμείς οφείλουμε να βεβαιωθούμε ότι θα μείνει ζωντανός.»

«Και η Εύνοια πού θα οδηγήσει τους Νομάδες;»

Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος παρουσιάστηκε από μια πόρτα. «Μιράντα,» είπε. «Σε έψαχνα. Πότε θα φύγουμε; Δε σκοπεύεις να ξεκινήσεις σήμερα;»

«Σήμερα θα φύγω, αλλά πρώτα πρέπει να κανονίσω κάποια πράγματα.» Και προς τον Θόρινταλ: «Ας βρούμε τον πολεοπλάστη.»

«Στάσου λίγο. Πού θα οδηγήσει η Εύνιοια τους Νομάδες; Θα μας πάει στη Βόρεια Λεωφόρο; Τι σου είπε;»

Η Μιράντα στράφηκε να τον ατενίσει ευθέως. *Σκέφτεσαι να έρθεις μαζί μου... Μεγάλη ανοησία, Θόρινταλ. Δε θάπρεπε καν να περνά απ'το μυαλό σου. Οι δουλειές μου δεν είναι για σένα. Αρκετά έμπλεξες με την Κορίνα.* «Η Εύνιοια μού είπε ότι θα έρθει κι εκείνη νότια. Αλλά όχι μέσω της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας. Τώρα – ας βρούμε τον Χέρκεγμοξ. Επείγει, Θόρινταλ.»

Ο Αλέξανδρος τούς ακολούθησε καθώς περιπλανιόνταν μες στην Τεχνοθήκη φωνάζοντας αυτό το όνομα – *Χέρκεγμοξ* – που του έμοιαζε εξωφρενικά αλλόκοτο. Ήταν περίεργος να ξαναδεί τον πολεοπλάστη που οι Νομάδες έλεγαν διαβολάκι του σαμάνου.

Ο Χέρκεγμοξ παρουσιάστηκε πάνω σ'ένα έργο τέχνης που αποτελείτο από τρεις μεταλλικές σφαίρες γεμάτες γυαλιστερούς λίθους οι οποίοι σχημάτιζαν διάφορες μορφές.

Η Μιράντα τού είπε, μιλώντας στη γλώσσα των πολεοπλαστών: «Να σου-ζητήσω μια-χάρη;»

«Τι χάρη Περιπλανώμενη;»

«Θα-αφήσω τους-φίλους-μου – τα-μηχανικά-όντα – με τους-Νομάδες – αλλά θέλω η-Αδελφή-μου να-μπορεί-να-επικοινωνήσει-μαζί-τους – μπορείς να-βρεις έναν-τρόπο-επικοινωνίας;»

Τα μάτια του Χέρκεγμοξ αναβόσβησαν, παιχνιδιάρικα ίσως, γεμάτα ενθουσιασμό αναμφίβολα. Ήταν παραμήχανος, άλλωστε: του άρεσαν οι ασυνήθιστες, πειραματικές μηχανές. «Θα το-προσπαθήσω Περιπλανώμενη! – πόσο-γρήγορα θες να-γίνει;»

«Σήμερα.»

«Θα-ζητήσω να-μου-βρείτε μηχανικά-κομμάτια – ό,τι-ζητήσω πρέπει να-μου-το-φέρειτε.»

«Δε-νομίζω να-υπάρξει πρόβλημα Χέρκεγμοξ.»

Η Νύφη του Χάροντα, οι Κάτοικοι της Τεχνοθήκης, και η Κατάκτηση

Τα μάτια του αναβόσβησαν ξανά, με τον ίδιο, αν όχι περισσότερο, ενθουσιασμό. «Τότε ξεκινάω Περιπλανώμενη!»

Οι Νομάδες των Δρόμων έφερναν μέσα σε μια αίθουσα ό,τι μηχανικά κομμάτια ζητούσε ο Χέρκεγμοξ μέσω της Μιράντας. Εκτός από αυτά, βέβαια, που πήγαινε να φέρει μόνος του, παίρνοντάς τα από διάφορα έργα τέχνης και άλλους μηχανισμούς της *Τεχνοθήκης*.

Τα Εκτρώματα ήταν εκεί, οδηγημένα από τη Μιράντα, η οποία τους είχε γνώσει να περιμένουν.

Ο Θόρινταλ στεκόταν και παρακολουθούσε, με τα χέρια σταυρωμένα στο στήθος. Ο Βόντεκ ήταν επίσης στην αίθουσα, γεμάτος περιέργεια, καθώς και ο Εύθυμος, ο Σκέλεθρος, η Σορέτα, ο Ρίμναλ, και ο Ρήγας. Η Λάρνια είχε έρθει μόνο προς στιγμή – κρατώντας τον Νίσκαν από τα λουριά του – είχε ρίξει μια ματιά, και είχε φύγει. *Ακόμα τσαντισμένη που παραχώρησα το δωμάτιό μας στη Μιράντα*, σκέφτηκε ο Θόρινταλ, μη μπορώντας να την καταλάβει. Η Μιράντα ήταν ένα άτομο ξεχωριστό – ιδιαίτερο – δεν το έβλεπε; Τι νόμιζε για τις θυγατέρες της Πόλης;

Η Εύνοια εξακολουθούσε να βρίσκεται κοντά στους τραυματίες. Είχε πει να την ειδοποιήσουν όταν ο πολεοπλάστης είχε όντως φτιάξει κάτι – και είχε ζητήσει από τους Νομάδες να τον εξυπηρετήσουν με κάθε δυνατό τρόπο.

Ο Αλέξανδρος Πανιστόριος ήταν στην αίθουσα μαζί με τη Μιράντα, και της είπε: «Θα περιμένουμε πολύ ακόμα μέχρι να ξεκινήσουμε για τη Β' Κατωρίγια;»

«Δε μπορούμε να φύγουμε τραβώντας τα Εκτρώματα μαζί μας. Πρέπει να τ'αφήσω με τους Νομάδες. Κάνε υπομονή. Προσπάθησε να καλέσεις τηλεπικοινωνιακά κάποιον στη Β' Κατωρίγια, αν θες.»

«Από εδώ; Με πομπό; Αδύνατον.»

«Καλωδιακά, τότε. Κάλεσε τον Όρπεκαλ-Λάντι στο σπίτι του.»

«Και πάλι είναι μακριά. Ίσως το σήμα να μη φτάνει. Αλλά θα το επιχειρήσω.»

Ρώτησε τους Νομάδες αν είχαν επικοινωνιακό δίαυλο στην *Τεχνοθήκη*, και έλαβε αρνητική απάντηση.

«Δεν υπήρχαν δίαυλοι όταν ήρθαμε,» αποκρίθηκε ο Θόρινταλ, «και ούτε έχουμε βάλει ακόμα.»

«Υπάρχει, όμως, ένα τηλεπικοινωνιακό κέντρο εδώ κοντά,» τον πληροφόρησε ο Εύθυμος, «και δεν χρεώνει πολύ.» Του έδωσε οδηγίες πώς να πάει. «Ή, μάλλον, θα έρθω μαζί σου αν θες.»

«Αν δεν σου είναι δύσκολο...»

«Καθόλου.»

Ο Νομάδας και ο Αρχικατάσκοπος έφυγαν από την αίθουσα, και όταν επέστρεψαν η Μιράντα διάβασε αμέσως στα πολεοσημάδια ότι ο Αλέξανδρος είχε ακούσει κάτι που τον είχε δυσαρεστήσει. Οι σκιές τής έμοιαζε να τον καταδιώκουν, τα πόδια του της ακούγονταν να ηχούν αφύσικα βαριά στο πάτωμα, μια γραμμή στην αριστερή μεριά του προσώπου του μιλούσε για καταστροφή...

Ο Αλέξανδρος την πλησίασε. «Δε βρήκα κανέναν στο σπίτι του Όρπεκαλ-Λάντι. Κάλεσα κι άλλους πολιτικούς – αλλά τίποτα. Ακόμα και το δίκτυό μου φαίνεται διαλυμένο! Τελικά κατάφερα να επικοινωνήσω με μια φίλη, που ήταν κρυμμένη στο σπίτι της, περίτρομη. Μου είπε ότι οι ορδές του Ποιητή έχουν καταλάβει τη συνοικία, Μιράντα. Έχουν νικήσει. Κανείς δεν είναι βέβαιος αν ο Όρπεκαλ-Λάντι ζει. Ούτε καν αν ο Βόρκεραμ-Βορ ζει.» Η όψη του ήταν ουδέτερη όπως συνήθως – το κατόρθωνε αυτό ακόμα και τώρα – αλλά το λευκό-ροζ δέρμα του πλησίαζε να γίνει κατάλευκο σαν της Νορέλτα-Βορ. «Μέσα σε μια μέρα έγιναν όλα!» είπε, έντονα. «Μέσα στην ημέρα που λείπαμε! Γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!» σύριξε.

«Μην πανικοβάλλεσαι.»

«Δεν πανικοβάλλομαι, Μιράντα. Αν και θα έπρεπε.»

«Ο Βόρκεραμ-Βορ ζει–»

«Πώς το ξέρεις; Το είδες κι αυτό στον ύπνο σου;» Υπήρχε ειρωνεία στη φωνή του.

«Οι Αδελφές μου δεν θα τον άφησαν να σκοτωθεί,» είπε με βεβαιότητα η Μιράντα – ελπίζοντας να έλεγε αλήθεια κιόλας.

«Ναι,» μουρμούρισε ο Αλέξανδρος, «μακάρι...»

«Ποια φίλη σου ήταν αυτή που βρήκες στο σπίτι;» τον ρώτησε η Μιράντα, από περιέργεια.

«Δική μου δουλειά,» αποκρίθηκε ο Αλέξανδρος. «Είτε είσαι θυγατέρα της Πόλης είτε όχι, δεν μπορείς να ξέρεις τα πάντα για μένα.»

Η Μιράντα χαμογέλασε.

Και ο Αλέξανδρος αναρωτήθηκε αν τον έβρισκε διασκεδαστικό. Γουστόζικο. Αν τον θεωρούσε ένα από τα παιχνίδια της, όπως η Κορίνα. Αναρωτήθηκε αν η Μιράντα μπορούσε, ίσως, να μάθει ανά πάσα στιγμή ότι ο Αλέξανδρος είχε μιλήσει στην ερωμένη του την Αρίνη, τη λογίστρια της βιομηχανίας *Εύπλους Α.Ε.* Αναρωτήθηκε αν, μήπως, η Μιράντα το ήξερε *ήδη* αλλά τον δοκίμαζε για να κάνει την πλάκα της, ή για να δει αν την εμπιστευόταν αρκετά.

Μ'αυτές τις θυγατέρες της Πόλης, όλα ήταν πιθανά.

«Πρέπει να επιστρέψω όσο το δυνατόν πιο γρήγορα στη Β' Κατωρίγια,» είπε. «Τι κάνει τόση ώρα αυτό το πράγμα;» Έδειξε τον πολεοπλάστη που σκάλιζε κάτι μηχανικά κομμάτια με την ουρά του της οποίας η άκρη ήταν σαν αιχμηρό εργαλείο. Ενεργειακές σπίθες πετάγονταν· παράξενα βουίσματα και τριξίματα αντηχούσαν. Τα μάτια του μεταλλόδερμου όντος φώτιζαν έντονα, σαν φακοί. «Γιατί είν' ανάγκη να το περιμένουμε; Θ'αργήσει να τελειώσει;»

«Σου εξήγησα: θ'αφήσω τα Εκτρώματα με τους Νομάδες, και θέλω να είμαι βέβαιη ότι δεν θα τους βλάψουν.»

Ο Αλέξανδρος αναστέναξε. *Δεν έπρεπε ποτέ να τις είχα ακολουθήσει αυτές τις δύο!* σκέφτηκε. *Μια μέρα έλειψα και η Β' Κατωρίγια έπεσε στα χέρια του Αλυσοδεμένου Ποιητή!* Αν και αμφέβαλλε ότι η δική του παρουσία θα είχε αποτρέψει μια τέτοια έκβαση που ούτε η παρουσία του Βόρκεραμ-Βορ δεν είχε καταφέρει να αποτρέψει. Ο Αλέξανδρος ήταν κατάσκοπος, όχι στρατιωτικός.

Στο μυαλό του ήρθαν διάφοροι γνωστοί και φίλοι και συγγενείς του από τη Β' Κατωρίγια. Μα τον Κρόνο, ποιος ξέρει τι μπορεί να χε συμβεί σ'όλους αυτούς! Μπήκε στον πειρασμό να επιστρέψει στο τηλεπικοινωνιακό κέντρο, για να καλέσει κι άλλους καλωδιακούς διαύλους· αλλά δεν το έκανε. Έμεινε εδώ, στην *Τεχνοθήκη*. Ό,τι κι αν τους είχε συμβεί, δεν μπορούσε τώρα να τους βοηθήσει. Σίγουρα όχι από τη Μεγαλοδιάβατη.

Ο Χέρκεγμοξ συναρμολογούσε διάφορα μηχανικά κομμάτια· τα σκάλιζε με την ουρά του μοιάζοντας κάπως να τα ρυθμίζει έτσι· σπίθες πετάγονταν από την άκρη της, σαν να τα φόρτιζε με ενέργεια, ή για κάποιον άλλο λόγο. Τα χέρια του χρησιμοποιούσαν κατσαβίδια και

λαβίδες και πένσες που του είχαν φέρει οι Νομάδες και που εκείνος χειριζόταν λες και ήταν δόρατα και μπαστούνια, καθώς, φυσικά, δεν ήταν φτιαγμένα για το μέγεθός του. Ωστόσο δεν έμοιαζε νάχει κανένα πρόβλημα μαζί τους· ούτως ή άλλως, σπάνια του χρειάζονταν. Η ουρά του φαινόταν να είναι το μοναδικό εργαλείο που *πραγματικά* του χρειαζόταν. Ένα εργαλείο για όλες τις δουλειές.

Ο Αλέξανδρος, παρακολουθώντας το εξωφρενικό ζιζάνιο της Ατέρμονης Πολιτείας, είχε απορήσει. Αυτή η ουρά θα μπορούσε να πει ότι ήταν κατσαβίδι, κλειδί, καλώδιο, μοχλός. Ακόμα και όπλο. *Πάω στοίχημα ότι τη χρησιμοποιεί και για να αμύνεται. Ή να επιτίθεται. Πετάει ενέργεια αυτό το πράγμα! Σίγουρα δεν θα είναι ευχάριστο αν σε χτυπήσει.*

Παρότι όμως ο πολεοπλάστης παρουσίαζε, ομολογουμένως, κάποιο ενδιαφέρον, ο Αλέξανδρος δεν αισθανόταν τόσο συνεπαρμένος απ'αυτόν ώστε να έχει ξεχάσει ότι, όσο ο Χέρμοκοξ – ή όπως κι αν τον έλεγαν! – δούλευε, καθυστερούσαν να επιστρέψουν στη Β' Κατωρίγια Συνοικία.

Ο πολεοπλάστης έφτιαξε, τελικά, ένα μηχάνημα που θύμιζε πομποδέκτη, πληροφοριακό σύστημα, και ηχοσύστημα συγχρόνως. Είχε κεραίες, είχε ηχεία, είχε κονσόλα, είχε (μικρή) οθόνη.

Ο Χέρκεγμοξ γύρισε και είπε στη Μιράντα, που μόνο εκείνη τον καταλάβαινε μες στην αίθουσα: «*θα-ξεκινήσω τώρα δοκιμές-και-ρυθμίσεις – πες στους-μηχανικούς-φίλους-σου να-μην-ανησυχήσουν.*»

Εννοούσε τα Εκτρώματα, ασφαλώς. Η Μιράντα κατένευσε. «*Εντάξει.*» Και έγνεψε στα σφαιρικά όντα με τα πλοκάμια να μείνουν στη θέση τους. Τι άλλο να τους έγνεφε; Δε μπορούσε να τα κάνει να καταλάβουν πιο πολύπλοκες έννοιες. Δεν είχε ακόμα μελετήσει τόσο τη μελωδική γλώσσα τους. Αν ήταν καν «γλώσσα» ακριβώς...

Ο Χέρκεγμοξ άρχισε να εκπέμπει διάφορους ήχους από το μηχάνημα του, σαν αυτούς που εξέπεμπαν τα Εκτρώματα. Τα οποία τώρα εστίασαν – ξαφνιασμένα, ίσως – την προσοχή τους επάνω του. Η Μιράντα το καταλάβαινε από τον τρόπο που αναβόσβηναν τα φωτάκια τους και κουνιόνταν τα πλοκάμια τους. Έβγαλαν μελωδίες.

Φωτάκια άναβαν κι επάνω στο μηχάνημα του πολεοπλάστη, και βγήκαν κι από εκεί μελωδίες. Τα Εκτρώματα φάνηκε να κατανοούν

κάτι από αυτές – κάτι περισσότερο από τη μελωδικότητά τους. Ο Χέρκεγμοξ πάτησε κουμπιά πάνω στο κατασκευάσμά του, παράγοντας κι άλλους ήχους. Και τα Εκτρώματα ανταποκρίνονταν.

Αυτή η διαδικασία συνεχίστηκε για πολλή ώρα, ενώ οι Νομάδες, η Μιράντα, και ο Πανιστόριος παρακολουθούσαν.

Έφτασε μεσημέρι, και μπήκε και η Εύνοια στην αίθουσα για να δει τι συνέβαινε. «Όλα καλά;» ρώτησε την Αδελφή της. «Τι κάνει; Σου έχει εξηγήσει;»

«Ρυθμίζει το μηχανήμα.»

«Α...»

Ο Αλέξανδρος αναστέναξε, έχοντας τα χέρια του σταυρωμένα μπροστά του. «Μάλλον δεν θα ξεκινήσουμε σήμερα, τελικά· έτσι, Μιράντα;»

Εκείνη ανασήκωσε τους ώμους. «Ανωτέρα βία. Αν και μπορεί νάχει τελειώσει ως το απόγευμα.»

«Και θα φύγουμε το απόγευμα;»

«Έχεις τίποτα καλύτερο να κάνεις;»

«Σωστά...» Ο Πανιστόριος άναψε τσιγάρο· ρούφηξε καπνό· φύσηξε καπνό απ'τα ρουθούνια, συλλογισμένος. Παρατηρώντας τον πολεοπλάστη και τα Εκτρώματα με έκδηλη περιέργεια. «'Χέξκερμογ' είπες ότι τον λένε;»

«Χέρκεγμοξ.»

«Χμμ. Σαν όνομα από γλωσσοδέτη ακούγεται.»

«Πολεοπλάστης είναι,» είπε η Μιράντα σαν να εξηγούσε κάτι το απόλυτα φυσικό.

Η Εύνοια μειδίασε.

Το μεσημέρι είχε περάσει, ήταν απόγευμα πλέον, όταν ο Χέρκεγμοξ είπε: «*Περιπλανώμενη – νομίζω πως όλα είναι έτοιμα.*»

Η Μιράντα τον πλησίασε εκεί όπου στεκόταν, στο κέντρο της αίθουσας πλάι στο μηχανήμα του, ανάμεσα σε αναρίθμητες μηχανικές συσκευές, κομμάτια, και σαβούρες με τα οποία τον είχαν προμηθεύσει οι Νομάδες, είτε από την Τεχνοθήκη είτε από έξω, από τη Μεγαλοδιάβατη.

«Μπορώ να-επικοινωνήσω μαζί-τους;» ρώτησε η Μιράντα.

«Μπορείς – πρόσεξε πώς-γίνεται-η-δουλειά.» Ο Χέρκεγμοξ τής έδειξε κάποια πλήκτρα με σύμβολα επάνω. Της εξήγησε τι σήμαινε το κάθε σύμβολο.

Ήταν κάτι σαν ιδεογράμματα. Το καθένα ήταν και μία έννοια. Όταν πατούσες το κουμπί, το μηχανήμα εξέπεμπε τον ήχο που αντιστοιχούσε στη συγκεκριμένη έννοια. Και, όταν τα Εκτρώματα μιλούσαν μελωδικά, το μηχανήμα έπιανε τον ήχο και έκανε τα αντίστοιχα κουμπιά να φωτίζουν, ώστε να μπορείς να καταλάβεις τι έλεγαν τα μηχανικά όντα.

«Και την-οθόνη τι-τη-χρειάζεσαι;» ρώτησε η Μιράντα.

«Είναι εκεί για-τεχνικούς-λόγους – βλάβες – ενδείξεις – καταλαβαίνεις...»

«Καταλαβαίνω – να-το-δοκιμάσω;»

«Δικό-σου είναι Περιπλανώμενη.»

Η Μιράντα πάτησε κουμπιά: [ΜΕ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΕΤΕ] [;]

Τρία από τα Εκτρώματα έβγαλαν μια μελωδία, και ένα από τα πλήκτρα του μηχανήματος άναψε: [ΣΕ ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΟΥΜΕ]

[ΜΕ ΘΕΩΡΕΙΤΕ ΦΙΛΗ] [;]

[ΕΙΣΑΙ ΟΔΗΓΟΣ] [ΜΕ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ]

Μάλλον εννοούσαν ότι είχε μέσα της την εσωτερική ενέργεια της Διπλωμένης Γης. [ΜΕ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙΤΕ ΠΑΝΤΟΥ] [;]

[ΤΟ ΜΕΡΟΣ] [ΑΓΝΩΣΤΟ ΓΙΑ ΕΜΑΣ] [ΣΕ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΜΕ] [ΕΙΣΑΙ ΟΔΗΓΟΣ] [ΜΕ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ]

[ΘΑ ΦΥΓΩ ΜΑΚΡΙΑ ΣΑΣ] [ΓΙΑ ΛΙΓΟ ΚΑΙΡΟ]

[ΣΕ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΜΕ] [ΕΙΣΑΙ ΟΔΗΓΟΣ]

[ΘΑ ΜΕΙΝΕΤΕ ΕΔΩ] [ΤΟ ΖΗΤΑΩ] [ΘΑ ΜΕΙΝΕΤΕ] [;] [ΘΑ ΞΑΝΑΣΥΝΑΝΤΗΘΟΥΜΕ ΣΥΝΤΟΜΑ]

Τα δέκα Εκτρώματα έβγαλαν τόσους μελωδικούς ήχους που το μηχανήμα φάνηκε προς στιγμή να μπερδεύεται· η Μιράντα έχασε τον ειρμό της επικοινωνίας, καθώς τα σύμβολα πάνω στα πλήκτρα αναβόσβηναν με φρενήρη ρυθμό. Ύστερα, όμως, η επικοινωνία σταθεροποιήθηκε:

[ΘΑ ΜΕΙΝΟΥΜΕ] [ΕΙΣΑΙ ΟΔΗΓΟΣ] [ΜΕ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ]

[ΘΑ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙΤΕ] [ΤΗΝ ΣΑΝ ΕΜΕΝΑ] [ΘΑ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙΤΕ] Έδειξε την Εύνοια με το χέρι της. [ΘΑ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙΤΕ] [ΤΗΝ ΣΑΝ ΕΜΕΝΑ] [ΔΕΝ ΘΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΑΚΟ] [ΣΕ ΑΥΤΗΝ] [ΚΑΙ] [ΣΤΟΥΣ ΚΟΝΤΑ ΤΗΣ] [;]

Ύστερα από μια στιγμή δισταγμού: [ΥΠΟΣΧΟΜΑΣΤΕ] [ΠΟΤΕ ΘΑ ΣΥΝΑΝΤΗΘΟΥΜΕ] [;]

[ΣΥΝΤΟΜΑ] [Η ΣΑΝ ΕΜΕΝΑ] [ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΕΙ ΜΑΖΙ ΣΑΣ] Έδειξε την Εύνοια και έδειξε και το μηχανήμα.

Η Νύφη του Χάροντα, οι Κάτοικοι της Τεχνοθήκης, και η Κατάκτηση

[ΚΑΤΑΛΑΒΑΙΝΟΥΜΕ]

[ΜΗΝ] [ΠΡΟΔΩΣΕΤΕ] [ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΕΤΕ]

[ΘΑ ΠΡΟΣΤΑΤΕΥΟΥΜΕ] [ΕΙΣΑΙ ΟΔΗΓΟΣ] [ΜΕ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ]

Η Μιράντα ένευσε, ικανοποιημένη. Δεν νόμιζε ότι τα Εκτρώματα τής είχαν πει ψέματα. Δεν νόμιζε ότι μπορούσαν να πουν ψέματα γενικά. Ήταν μηχανές, άλλωστε. Σωστά;

Όπως και νάχε, τα πολεοσημάδια δεν την προειδοποιούσαν για προδοσία.

Ο Αλέξανδρος ρώτησε, βλέποντας πως οι παράξενοι ήχοι είχαν πάψει: «Τώρα, δηλαδή, κουβεντιάζατε;»

«Ναι.»

«Μα τα δάχτυλα του Ηρώταλου!» αναφώνησε ο Βόντεκ, μοιάζοντας μαγεμένος. «Το διαβολάκι σου είναι θαυματουργό, σαμάνε!»

Ο Θόρινταλ μειδίασε. «Έχει... αξιοσημείωτες ικανότητες.»

«Πώς λειτουργεί αυτή η συσκευή;» Ο Βόντεκ βάδισε προς τη Μιράντα.

Εκείνη τον αγριοκοίταξε. «Δεν είναι παιχνίδι.»

Ο Βόντεκ φάνηκε να προσβάλλεται. «Δεν είπα πως είναι!»

Η Εύνοια πλησίασε την Αδελφή της. «Εξήγησέ μου πώς να τη χρησιμοποιώ, Μιράντα. Είναι δύσκολο;»

«Όχι. Αρκεί να θυμάσαι τα σύμβολα που θα σου δείξω. Δηλαδή, να θυμάσαι τι σημαίνει το καθένα.»

Μετά από κάποια ώρα εξηγήσεων, η Εύνοια προσπάθησε να επικοινωνήσει με τα Εκτρώματα.

[ΓΕΙΑ ΣΑΣ]

[ΓΕΙΑ]

[ΕΙΜΑΙ ΦΙΛΗ] [ΤΗΣ ΟΔΗΓΟΥ] [ΘΑ ΜΕ ΑΚΟΛΟΥΘΕΙΤΕ] [;]

[ΝΑΙ] [ΤΟ ΥΠΟΣΧΕΘΗΚΑΜΕ]

[ΕΙΣΤΕ ΦΙΛΟΙ ΜΟΥ] [;]

[ΕΙΜΑΣΤΕ ΦΙΛΟΙ]

Η Μιράντα χαμογέλασε. «Δε νομίζω νάχεις πρόβλημα, Αδελφή μου.»

«Ούτε κι εγώ,» είπε η Εύνοια, αν κι έμοιαζε λιγάκι συλλογισμένη. Κοίταζε το επικοινωνιακό μηχανήμα σαν εν μέρει να την τρόμαζε.

«Τώρα,» είπε η Μιράντα στον Πανιστόριο, «μπορούμε να φύγουμε.»

«Πάνω που είχα αρχίσει να συνηθίζω με τους φίλους σου τους Νομάδες;»

«Μπορείς να μείνεις αν θέλεις.»

«Αστείο δεν σηκώνεις.»

«Δεν χαμογελούσες.»

Ο Αλέξανδρος χαμογέλασε επιτηδευμένα, σπάζοντας τη μάσκα ουδετερότητάς του.

«Ναι, έτσι είναι καλύτερα,» παρατήρησε η Μιράντα.

Δεν βρίσκονταν τώρα στην αίθουσα όπου ο Χέρκεγμοξ είχε φτιάξει το επικοινωνιακό μηχανήμα· βρίσκονταν σε μια άλλη αίθουσα της Τεχνοθήκης, και η Εύνοια ήταν κοντά τους, καθώς επίσης κι ο Θόρινταλ, ο Κοντός Φριτς, η Σορέτα, η Ηχώ, ο Σκέλεθρος, και άλλοι Νομάδες των Δρόμων.

«Θα γυρίσετε στη Β' Κατωρίγια;» είπε ο Ρίμναλ. «Σαν αυτοκτονικό μου ακούγεται.»

«Κι εμείς θα πάμε εκεί,» του είπε η Εύνοια.

«Τι! Τότε, γιατί το διαβολάκι του σαμάνου έφτιαξε το μηχανήμα; Νόμιζα ότι η Μιράντα θα έφευγε και θα μας άφηνε τα-»

«Η Μιράντα θα πάει από αλλού. Θα πάει νότια, μέσω Α' Ανωρίγιας. Εμείς δεν μπορούμε να πάμε από εκεί. Θα κάνουμε τον κύκλο.»

«Θες να μας σκοτώσεις, Εύνοια; Στη Β' Κατωρίγια τώρα γίνεται του Σκοτοδαίμονος-»

«Αμφισβητείς την Εύνοια, Ρίμναλ;» τον διέκοψε η Μαρίνα.

«Αμφισβητώ τη σύνεση της απόφασής της, γαμώτο! Γίνεται του Σκοτοδαίμονος το πάρτι στη γαμημένη Β' Κατωρίγια τώρα.»

«Όταν έχουμε φτάσει εκεί κοντά,» είπε η Εύνοια, «το πάρτι του Σκοτοδαίμονος θάχει τελειώσει, Ρίμναλ. Δεν άκουσες τι έμαθε ο Αλέξανδρος; Η Β' Κατωρίγια έπεσε στα χέρια του Αλυσοδεμένου Ποιητή.»

«Υπέροχα!» μούγκρισε ο Ρίμναλ. «Αυτό μάς έλειπε – να ξαναβρεθούμε παρέα με τον Ποιητή! Εγώ, πάντως, σας το λέω – ΔΕΝ ξαναχτίζω τοίχους.»

Αρκετοί Νομάδες γέλασαν.

«Όποιος γελάει να πάει να χτίσει πρώτος!» είπε ο Ρίμναλ, αλλά κι εκείνος χαμογελούσε λοξά· δεν μπορούσε ν'αντισταθεί.

«Δε θα πλησιάσουμε τόσο τον Ανθοτέχνη,» τους υποσχέθηκε η Εύνοια. «Μ'έμπιστεύεστε ακόμα, δεν μ'έμπιστεύεστε;» Και η χαμογελαστή όψη της στιγμιαία σοβάρειψε. «Καταλαβαίνω, βέβαια, ότι έχετε καλό να λόγο να αμφισβητείτε-»

«Τι λες, Εύνοια;» τη διέκοψε η Σορέτα. «Ποτέ!»

«Δεν τίθεται τέτοιο θέμα,» δήλωσε ο Κοντός Φριτς.

«Ούτε που πέρασε απ'το μυαλό κανενός – είμαι σίγουρη,» είπε η Βιολέτα.

«Σας απογοήτευσα, όμως,» επέμεινε η Εύνοια. «Σας άφησα να πέσετε στα χέρια της Κορίνας-»

«Δεν έφταιγες εσύ!» είπε η Σορέτα.

«Εν μέρει έφταιγα. Αλλά δεν θα ξανασυμβεί. Ακόμα κι αν χρειαστεί να πεθάνω για να το αποτρέψω, σας ορκίζομαι ότι δεν θα ξανασυμβεί.»

«Εύνοια,» είπε ο Κοντός Φριτς, «δε χρειάζεται να... να...» Έμοιαζε να χει χάσει τα λόγια του προς στιγμή. «Όλοι οι Νομάδες είναι με τη θέλησή τους μαζί σου. Είσαι η Κυρά των Δρόμων. Σε αγαπάμε· το ξέρεις αυτό.»

Η Εύνοια ένευσε, και δάκρυα γυάλισαν στις άκριες των ματιών της. «Είστε η οικογένειά μου,» τους είπε.

Αδελφή μου... σκέφτηκε η Μιράντα. Αδελφή μου... Πόσο έχεις δεθεί μαζί τους... Τι ανόητη που είσαι! Ξεχνάς τι είμαστε; Ξεχνάς τι είναι οι θυγατέρες της Πόλης; Νομίζεις ότι θα ξεγελάσεις το σημάδι κάτω από το πόδι σου; Αυτό είναι το μόνο πράγμα που δεν μπορείς ποτέ να ξεγελάσεις. Κι αισθανόταν μια βαθιά θλίψη για την Εύνοια.

«Εύνοια,» της είπε. «Εγώ κι ο Αλέξανδρος θα φύγουμε τώρα.» Και της έδωσε το χέρι. «Ωστόσο οι δρόμοι να μας ξαναφέρουν κοντά.»

Η Εύνοια έσφιξε το χέρι της Μιράντας, κι ύστερα αγκαλιάστηκαν δυνατά. «Ωστόσο οι δρόμοι να μας ξαναφέρουν κοντά, Μιράντα. Και να προσέχεις, σε παρακαλώ.»

Η Μιράντα ένευσε καθώς την άφηνε από την αγκαλιά της. «Πάντα.»

Η Εύνοια θυμήθηκε κάτι, τότε. «Εκείνη η Αδελφή μας στην Α' Ανωρίγια... Η φυλακισμένη. Η Φοίβη.»

«Θα την αναζητήσω, φυσικά.»

«Το φοβόμουν ότι θα το έλεγες αυτό.»

«Δε μπορώ να την εγκαταλείψω. Όχι μόνο επειδή είναι μία από εμάς και έχει ανάγκη, αλλά κι επειδή η Κορίνα προσπαθεί να τη στρέψει εναντίον του Βόρκεραμ-Βορ.»

«Ναι, σωστά,» ένευσε η Εύνοια. «Είναι σημαντικό.»

«Το φορτηγό με το οποίο ήρθαμε θα σ' το αφήσουμε. Θα σου χρειαστεί, υποθέτω.»

«Κι εσείς πώς θα φύγετε;»

«Η Πόλη θα μας βρει μέσο.»

«Κι αν όχι; Θα κλέψεις;»

«Όταν η ανάγκη είναι μεγάλη δεν έχω ενδοιασμούς για τίποτα, Α-δελφή μου.»

Η Μιράντα έκανε νόημα στον Αλέξανδρο να την ακολουθήσει, και βγήκαν από την αίθουσα, ενώ οι Νομάδες τούς κοίταζαν, οι περισσότεροι αμίλητοι, κάποιοι σιγομουρμουρίζοντας αναμεταξύ τους.

Ο Θόρινταλ λυπόταν που έβλεπε τη Μιράντα να φεύγει γι'ακόμα μια φορά. *Αλλά σύντομα θα την ξαναδούμε. Το υποσχέθηκε.*

«Τι διαδρομή σκέφτεσαι να κάνουμε, Εύνοια;» ρώτησε τελικά ο Ρίμναλ.

Η Εύνοια έβγαλε έναν χάρτη, τον άπλωσε σ'ένα τραπέζι, και τους έδειξε.

«Μεγάλος κύκλος,» παρατήρησε ο Ρίμναλ. «Όχι πως ξέρω αυτά τα μέρη – δεν τα ξέρω καθόλου – αλλά ο κύκλος είναι κύκλος.»

«Είναι ο πιο σύντομος δρόμος που μπορούμε ν'ακολουθήσουμε. Μέσα από τις Ήμερες Συνοικίες δεν συμφέρει να περάσουμε. Είναι όλο πειρατές και ληστές.»

«Ενώ εκεί που πηγαίνουμε τι θα βρούμε; –Τέλος πάντων. Όσπου να φτάσουμε στη Φιλήκη οδοιπορώντας... Πόσα χιλιόμετρα είναι;» Έκανε να μετρήσει την απόσταση πάνω στον χάρτη, με το άνοιγμα των δαχτύλων του.

«Δε θα πάμε οδοιπορώντας.»

«Τι;» είπε ο Ρίμναλ.

«Τι;» είπε ο Κοντός Φριτς.

«Δε θα βαδίζουμε;» απόρησε η Σορέτα.

«Οι Νομάδες πάντα βαδίζουν...» μουρμούρισε η Μαρίνα.

«Κανονικά, ναι,» αποκρίθηκε η Εύνοια. «Οι Νομάδες των Δρόμων βαδίζουν στους δρόμους της Πόλης. Τώρα, όμως, χρειάζεται να κινηθούμε γρήγορα. Επομένως, θα ταξιδέψουμε πάνω στα οχήματα. Όπως όταν η Κορίνα σας οδήγησε στην Α' Ανωρίγια Συνοικία' και όπως όταν μόνοι σας ήρθατε εδώ, στη Μεγαλοδιάβατη.»

Την κοίταζαν σαστισμένοι, σαν να τους είχε προτείνει κάτι το εξωφρενικό.

Η Εύνοια χαμογέλασε. «Μη με κοιτάτε έτσι. Τίποτα δεν αλλάζει. Είστε ακόμα οι Νομάδες των Δρόμων. Η Πόλη ακόμα σας αγαπά σαν παιδιά της.»

«Γιατί να πάμε να μπλέξουμε σ' αυτό τον πόλεμο, Εύνοια;» ρώτησε ο Ρίμναλ. «Δεν είναι δικός μας πόλεμος. Οι Νομάδες είναι ειρηνικοί' έτσι πάντα δεν μας έλεγες;»

«Φυσικά και είναι ειρηνικοί, Ρίμναλ. Και ούτε τώρα αυτό θ' αλλάξει. Δεν πηγαίνουμε για να πολεμήσουμε. Πηγαίνουμε για να βοηθήσουμε τη Μιράντα να αντιμετωπίσει την Κορίνα.»

«Γιατί; Ο πόλεμος αυτός δεν είναι δικός μας!» επανέλαβε ο Ρίμναλ.

«Όχι, δεν είναι μόνο δικός μας. Μας αφορά όλους. Αν συνεχιστεί, ολόκληρη η Ρελκάμνια θα υποφέρει. Κάποιοι- κάποιες θυγατέρες πρέπει να σταματήσουν την Κορίνα. Μόνο εμείς μπορούμε να το κάνουμε.

»Μου έχετε εμπιστοσύνη;»

«Σου έχουμε εμπιστοσύνη, Εύνοια,» αποκρίθηκε ο Κοντός Φριτς.

«Σου έχουμε εμπιστοσύνη,» είπε η Σορέτα.

«Φυσικά και σου έχουμε εμπιστοσύνη,» είπε ο Εύθυμος.

Η Εύνοια κοίταξε τον Ρίμναλ.

Ο οποίος δεν απέφυγε τα καταπράσινα μάτια της. «Ναι,» είπε, «σ' εμπιστευόμαστε, Εύνοια. Αυτό δεν είναι υπό συζήτηση.»

Τα πολεοσημάδια τής έλεγαν πως όλα ήταν διαφορετικά πλέον. Αλλά και, συγχρόνως, όπως παλιά.

Όπως παλιά.

«Ας αρχίσουμε να ετοιμαζόμαστε.»

Την επομένη το πρωί κήδεψαν τους νεκρούς από την επίθεση των ληστών όπως πάντα οι Νομάδες των Δρόμων κήδευαν τους νεκρούς τους. Εν κινήσει. Έβαλαν τις δώδεκα σορούς στην οροφή του

ψηλού ερπυστριοφόρου και η Τζουλιάννα, η ιέρεια του Κρόνου, πυρπόλησε τα πτώματα ενώ έκανε μια τελετή. Οι υπόλοιποι ακολουθούσαν, βαδίζοντας, περιφερόμενοι στους δρόμους γύρω από την *Τεχνοθήκη*. Οι γυναίκες της πολυκατοικίας κοντά στη δεξαμενή – τα φωτομοντέλα – η Ηλμάθρα, η Ευρυμάχη, και οι άλλες – ήρθαν επίσης, για να παρακολουθήσουν. Καθώς και οι μισθοφόροι της δεύτερης πολυκατοικίας κοντά στη δεξαμενή. Και όχι μόνο αυτοί, αλλά κι άλλοι που ή ήταν γνωστοί των Νομάδων ή είχαν ακούσει για τους Νομάδες. Πολύς κόσμος είχε μάθει για τη νυχτερινή επίθεση στην *Τεχνοθήκη*, γιατί ήταν κάτι το ανησυχητικό. Ήταν κάτι που, υπό φυσιολογικές συνθήκες, δεν συνέβαινε στη Μεγαλοδιάβατη παρά μονάχα πολύ σπάνια. Παρότι η συνοικία ήταν άνομη, τελείως αναρχική, οι πάντες ακολουθούσαν έναν άγραφο νόμο να μην κάνουν τέτοιες ενέργειες. Ναι, μπορεί να συνέβαιναν πολλά άσχημα επεισόδια, μα ήταν όλα μικρής κλίμακας. Η επίθεση των ληστών δεν ήταν μικρής κλίμακας· ήταν ολόκληρη μάχη. Και οι φήμες που κυκλοφορούσαν για το πώς είχε τελειώσει ήταν τρελές. *Τρελές*. Η Ευρυμάχη, η Ηλμάθρα, και οι άλλες γυναίκες που ήταν εκεί μετά το πάρτι είχαν δει τα Εκτρώματα να αντιμετωπίζουν τους κακούργους και δεν το είχαν κρατήσει κρυφό.

Όταν η κηδεία τελείωσε και οι φωτιές είχαν καταβροχθίσει τις σορούς των νεκρών, οι Νομάδες επέστρεψαν στην *Τεχνοθήκη* και άρχισαν να ετοιμάζονται για ταξίδι, ενώ συγχρόνως αποχαιρετούσαν και τους γνωστούς τους.

«Πού πηγαίνετε;» ρώτησε η Ευρυμάχη. «Γιατί δεν μένετε στη Μεγαλοδιάβατη; Έχετε ολόκληρο θησαυρό στην *Τεχνοθήκη*!»

«Και δεν τον έχετε πουλήσει ακόμα,» πρόσθεσε η Ηλμάθρα.

«Αυτό είναι δευτερεύον τώρα,» τους αποκρίθηκε ο Κοντός Φριτς. «Η Εύνοια επέστρεψε – αυτό είναι το μόνο που έχει σημασία. Θα ζήσουμε πάλι τη ζωή που ζούσαμε. Την Ατέρμονη Περιπλάνηση μέσα στην Ατέρμονη Πολιτεία.» Χαμογελούσε. «Θα πάρουμε μαζί μας κάποια έργα τέχνης από εδώ,» είπε. «Τα υπόλοιπα...» Σκέψη για μια στιγμή. «Τα υπόλοιπα μπορείτε να τα κρατήσετε εσείς.»

Οι γυναίκες ξαφνιαστήκαν.

«Όχι...» είπε η Ευρυμάχη, «δεν... δεν μπορούμε να τα...»

«Είναι επικίνδυνο, εξάλλου!» τόνισε η Ηλμάθρα. «Ίσως να επιτεθεί κανείς και σ'εμάς.»

«Αυτό είν' αλήθεια,» παραδέχτηκε ο Φριτς. «Καλύτερα, λοιπόν, να τα βγάλουμε κρυφά από εδώ και να τα μεταφέρουμε επίσης κρυφά στην πολυκατοικία σας.»

«Ακόμα κι έτσι, είναι επικίνδυνο!»

«Μπορείτε να κάνετε μια συμφωνία μ'αυτούς.» Ο Φριτς τούς έκλεισε το μάτι, δείχνοντας με τον αντίχειρά του τους μισθοφόρους του Νάθλεμ – τους μισθοφόρους της διπλανής πολυκατοικίας. «Έχουν όπλα.»

«Θα το σκεφτούμε,» είπε η Ευρυμάχη.

«Σκεφτείτε το γρήγορα,» αποκρίθηκε ο Φριτς, «γιατί το απόγευμα φεύγουμε. Κι αν δεν πάρετε εσείς τα έργα τέχνης, θα τα δώσω στη Λία την Πονηρή όσο-όσο, για να τα εκμεταλλευτεί όπως νομίζει.»

Τελικά, οι γυναίκες αποφάσισαν να κρατήσουν κάποια έργα τέχνης κάνοντας συγχρόνως συμφωνία με τους μισθοφόρους. Τα υπόλοιπα οι Νομάδες τα φόρτωσαν στα οχήματά τους. Και όσα δεν χωρούσαν εκεί τα έδωσαν στη Λία την Πονηρή, η οποία δεν πρόσφερε και κανένα σπουδαίο πόσο γι'αυτά, όφειλε να παρατηρήσει ο Φριτς. *Το ξέρει η ύπουλη καριόλα ότι φεύγουμε και δεν έχουμε περιθώρια για παζάρια. Θα μπορούσε να μη μας είχε δώσει και τίποτα, και να είχε έρθει μετά, με τη συμμορία της, για να μαζέψει από εδώ ό,τι βρει. Ωστόσο, τη χαιρέτησε χαμογελώντας και φιλικά.*

«Θα σας ξαναδούμε από τούτα τα μέρη, Φριτς;» τον ρώτησε η Λία.

«Στην Πόλη, όλα δρόμος είναι,» αποκρίθηκε ο Κοντός, γελώντας, και, ενώ έσφιγγε το χέρι της, τη χτύπησε δυο φορές στον ώμο παρότι η χρυσόδερμη αρχηγός των Τριχόσαυρων ήταν λίγο πιο ψηλή απ'αυτόν. «Τίποτα δεν αποκλείεται. Κι άμα τύχει να μάθεις πού κρύβεται εκείνο το αρχίδι, ο Γρύπας ο Καλότυχος, να το σημειώσεις. Θέλω να ξέρω.»

/15\

Διασχίζοντας δρόμους της Φιλήκοης· κουβέντες μέσα σ'ένα διαμέρισμα· οι μαχητές στον ρημαγμένο τόπο βρίσκονται σε θανάσιμο κίνδυνο· ο Αρχοντομαχητής γκρεμίζεται μες στο σκοτάδι· η Φιλήκοη δεν έχει ακόμα πάρει απόφαση...

Αφού πήραν τα όπλα από τους μαχητές του Βόρκεραμ-Βορ, προθυμοποιήθηκαν να τους οδηγήσουν σε καταλύματα για να ξεκουραστούν. Και ο ίδιος ο Βύρων Σεισμόδωρος είπε πως θα οδηγούσε τον αρχηγό των Εκλεκτών στο μέρος όπου έμενε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Περιμένει να σας μιλήσει.»

Έτσι, μπήκαν σ'ένα εξάτροχο όχημα (το μεταβαλλόμενο των Εκλεκτών το είχαν αφήσει στον αερολιμένα) και κατευθύνθηκαν προς τα εκεί. Ένας από τους μαχητές του Σεισμόδωρου ήταν στο τιμόνι, κι άλλοι τρεις βρίσκονταν επίσης μέσα στο όχημα. Μαζί με τον Βόρκεραμ-Βορ είχαν έρθει η Ολντράθα, ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, η Φοριντέλα-Ράο, ο Ζαχαρίας ο Πικρός, και ο Μάικλ Παγοθραύστης.

Καθώς το τροχοφόρο διέσχιζε τη Φιλήκοη, ο Βόρκεραμ παρατήρησε στους δρόμους της αρκετά πολεμικά οχήματα και μισθοφόρους. Σαν να περίμεναν ότι σύντομα θα δέχονταν επίθεση. Όχι πως αυτό ήταν παράλογο, βέβαια, με τις ορδές του Αλυσσοδεμένου Ποιητή στα βορειοδυτικά τους.

Ωστόσο, οι πολίτες κυκλοφορούσαν κανονικά. Η κίνηση δεν πρέπει να είχε μειωθεί καθόλου, υπέθετε ο Βόρκεραμ, που για τη Φιλήκοη δεν ήξερε παρά ελάχιστα. Ήταν πολύ μακριά από την πατρίδα του, την Ανακτορική Συνοικία. Απέιχαν εκατοντάδες χιλιόμετρα οι δυο τους. Η μία στα νότια, η άλλη στα βόρεια, με πολλές άλλες συνοικίες ανάμεσά τους. Ωστόσο, ο Βόρκεραμ είχε ακούσει κάποια πράγματα για τη Φιλήκοη που ήταν σχεδόν σαν μύθοι. Ή ίσως να ήταν όντως μύθοι. Λεγόταν πως όλα τα μεγάλα και γνωστά μουσικά συγκροτήματα της Ρελκάμνια είχαν κάποτε έρθει για να μαθητεύσουν στη Φιλήκοη, που ήταν ξα-

κουστή για τους μουσικούς της. Είχαν διδαχτεί μυστικά του ήχου από τους Μεγάλους Μουσικοδιδάσκαλους της Φιλήκης.

Αλλά όλα αυτά έμοιαζαν με παραμύθια, φυσικά. Είτε αλήθευαν είτε όχι, η συνοικία δεν μπορεί να ήταν μόνο μουσική, συγκροτήματα, και ορχήστρες. Αν και τώρα, καθώς διέσχιζαν τους δρόμους της, ο Βόρκεραμ είδε κάμποσα πράγματα που σχετίζονταν με μουσική: ένα κατάστημα που πουλούσε παλιές μουσικές πλακέτες και καταλάμβανε έναν ολόκληρο όροφο μιας πολυώροφης πολυκατοικίας· μια διαφήμιση για συναυλία που σύντομα θα γινόταν στον Τρίτο Γαλανό Θόλο της Ακουστής (κάποια περιφέρεια της Φιλήκης, μάλλον)· ένα μπαρ που έγραφε, κάτω από την πινακίδα του, ποιοι μουσικοί θα έπαιζαν εκεί απόψε, ποιοι αύριο, και ποιοι μεθαύριο· ένα πελώριο πανό που κρεμόταν από τα μπαλκόνια του τρίτου ορόφου μιας πολυκατοικίας, κρύβοντας τα χαμηλότερα μπαλκόνια και παράθυρα, και διαφημίζοντας την τελευταία συλλογή του συγκροτήματος Κρυφή Γενιά, *Στις Σήραγγες του Νου*.

Η περιφέρεια όπου τώρα κυλούσε το εξαάτροχο όχημα του Στρατάρχη της Φιλήκης ήταν η Άδοτη, παρατήρησε ο Βόρκεραμ από μια πινακίδα, και υπέθεσε ότι πρέπει να ήταν κεντρική περιφέρεια της συνοικίας.

Στρέφοντας το βλέμμα του στον Βύρωνα, ρώτησε: «Τι σκέφτεται η Πολιτάρχης σας για τον Αλυσοδεμένο Ποιητή; Σκοπεύει να τον πολεμήσει;»

«Ασφαλώς. Θα προφυλάξουμε τη Φιλήκη με κάθε μέσο, κύριε Βόρκεραμ-Bor.»

«Δεν εννοώ αυτό. Εννοώ αν θα κάνει κάτι ενεργά.»

«Δηλαδή, αν θα επιτεθούμε εμείς πρώτοι στον Ποιητή...» Δεν ήταν ερώτηση ακριβώς.

«Ή αν είστε πρόθυμοι να βοηθήσετε άλλους που τον αντιμετωπίζουν.»

«Ποιους;»

«Υποθέτω πως ο Ανθοτέχνης, πολύ σύντομα, θα στραφεί εναντίον της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας. Αν τη βοηθήσετε να τον νικήσει, θα μπορούσαμε εκεί, στην Α' Κατωρίγια, να δώσουμε τέλος στον επεκτατισμό του.»

Ο Βύρων Σεισμόδωρος φάνηκε σκεπτικός. «Θα πρέπει να το συζητήσετε με την κυρία Πολύεργη αυτό.»

«Εσείς συμφωνείτε;»

«Δεν είμαι σίγουρος αν θα όφειλα να συμφωνήσω ή όχι. Μια τέτοια κίνηση σαν αυτή που προτείνετε θα βάλει τη συνοικία μας σε περιπέτειες.»

«Η συνοικία σας θα βρεθεί *ούτως ή άλλως* σε περιπέτειες, κύριε Σεισμόδωρε. Κι αν η Α' Κατωρίγια έχει ήδη πέσει στα χέρια του Ανθοτέχνη, ποιος περιμένετε να σας υποστηρίξει;» Ο Βόρκεραμ δεν ήξερε πολλά για τη γεωγραφία ετούτων των βόρειων περιοχών, αλλά τελευταία είχε δει αρκετούς χάρτες· γνώριζε τα βασικά: γνώριζε ποια συνοικία συνόρευε με ποια. «Η Επιγεγραμμένη; Οι Ήμερες Συνοικίες; Η Σκορπιστή; Καμια απ'αυτές δεν πρόκειται να προσφέρει υποστήριξη. Και όσο για τη Συρροή και την Επίστρωτη, δεν ξέρω τι σκέφτονται, αλλά βρίσκονται μακριά από εδώ και ίσως να μην έχουν ακόμα πάρει αρκετά σοβαρά την απειλή του Αλυσοδεμένου Ποιητή.»

«Είναι και η Ακμή,» είπε ο Βύρων Σεισμόδωρος συλλογισμένα. «Ανέκαθεν είχαμε καλές σχέσεις με την Ακμή.»

Ο Βόρκεραμ δεν ήξερε τίποτα για τη συγκεκριμένη συνοικία πέραν του ότι συνόρευε με τη Φιλήκη από τα ανατολικά (όπως και οι Ήμερες Συνοικίες). «Έχει ισχυρό στρατό;»

«Τίποτα το ιδιαίτερο. Και είναι μικρότερη από τη Φιλήκη,» εξήγησε ο Σεισμόδωρος. «Γνωρίζετε, πάντως, αρκετά για τις περιοχές μας, κύριε Βόρκεραμ-Βορ, αν σκεφτεί κανείς ότι έρχεστε από μακριά...»

«Αναγκάστηκα να μάθω κάποια πράγματα.»

«Τι σας έκανε να φύγετε από την Ανατορική Συνοικία;»

«Ακούσαμε ότι πόλεμος γίνεται στις συνοικίες του Ριγοπόταμου, και ότι μπορεί να είναι προσοδοφόρος για ανθρώπους σαν εμάς. Από τότε ως τώρα, βέβαια, έχουμε... εμπλακεί σε πιο προσωπικό επίπεδο.»

«Βοηθήσατε τον Όρπεκαλ-Λάντι να καθαρχήσει την εξουσία, και γίνατε Στρατάρχης της Β' Κατωρίγιας-»

«Δεν τον βοήθησα να 'καθαρχήσει την εξουσία', κύριε Σεισμόδωρε. Ίσως να μην είστε καλά πληροφορημένος.»

Ο Βύρωνας ύψωσε ένα κόκκινο φρύδι πάνω στο χρυσόδερμο, μουσάτο πρόσωπό του. «Δεν είμαι;»

«Ο Γουίλιαμ Σημαδεμένος προσπάθησε να καταλύσει το εκλογικό σύστημα στη Β' Κατωρίγια αιχμαλωτίζοντας το Πολιτικό Συμβούλιο, χρησιμοποιώντας μισθοφόρους. Εγώ και οι Εκλεκτοί μου, καλεσμένοι από τον Όρπεκαλ-Λάντι» – από τον Πανιστόριο, στην πραγματικότητα, αλλά δεν τον ενδιέφερε τώρα να πει την αλήθεια επακριβώς – «επεμβήκαμε την τελευταία στιγμή για να ανατρέψουμε τα σχέδια του Σημαδεμένου. Δεν ήταν δικτατορική κίνηση από μέρους μας. Ήταν διάσωση.»

«Κρατήσατε, όμως, την εξουσία. Εσείς, ο Όρπεκαλ-Λάντι, και... το κρυφό μέλος της Τριανδρίας. Κάποια σκιώδης φιγούρα της Β' Κατωρίγιας, να υποθέσω;»

Ο Βόρκεραμ γέλασε κοφτά. «Αρκετά... σκιώδης; αλλά όχι του υπόκοσμου, αν αυτό εννοείτε. Και δεν κρατήσαμε την εξουσία επειδή θέλαμε να διοικήσουμε, αλλά επειδή ήταν το πιο λογικό να κάνουμε τότε, προκειμένου να προστατέψουμε τη συνοικία από τον Αλυσσοδεμένο Ποιητή. Κι αν δεν είχε συμβεί η μεγάλη καταστροφή στα νότια της Β' Κατωρίγιας – κάτι το απρόβλεπτο και το τρομερό – πιθανώς να είχαμε καταφέρει να απωθήσουμε το φουσάτο του Κάδμου Ανθοτέχνη.»

«Μάλιστα,» είπε ο Βύρων Σεισμόδωρος, και δεν έκανε άλλες ερωτήσεις, μάλλον καταλαβαίνοντας ότι ο Βόρκεραμ-Βορ δεν θα έδινε πιο συγκεκριμένες απαντήσεις.

Η Ολντράθα, παρατηρώντας τα πολεοσημάδια γύρω κι επάνω στον Στρατάρχη της Φιλήκοης, δεν διέκρινε τίποτα το ανησυχητικό. Ο άνθρωπος ήταν επιφυλακτικός – πράγμα αναμενόμενο – αλλά όχι εχθρικός. Επίσης, η Ολντράθα δεν μπορούσε να διακρίνει κάτι το κρυφό πίσω από τις ενέργειές του. *Μάλλον δεν είναι άνθρωπος της Κορίνας. Ούτε υποκινημένος από αυτήν.* Ωστόσο, δεν ήταν δυνατόν να είναι και απόλυτα βέβαιη. Καμία φορά τέτοια πράγματα διέφευγαν ακόμα κι από τις πιο έμπειρες Αδελφές της. Πάντως, ο Σεισμόδωρος δεν σχεδίαζε κακό τώρα – γι' αυτό η Ολντράθα αισθανόταν αρκετά σίγουρη.

Και ούτε στους δρόμους της Φιλήκοης είχε παρατηρήσει κάποιον κίνδυνο για τον Βόρκεραμ-Βορ – ενέδρα ή οποιαδήποτε άλλη επίβουλη δραστηριότητα. Τα σημάδια της Πόλης της μιλούσαν μόνο για την ανησυχία των κατοίκων της Φιλήκοης – εξαιτίας του Αλυσσοδεμένου Ποιητή, προφανώς, κι εξαιτίας της τρομερής πανωλεθρίας που είχε

επηρεάσει ένα μέρος κι ετούτης της συνοικίας – αλλά δεν ήταν μια ανησυχία μεγάλη, ούτε πολύ διευρυμένη. Δεν πρέπει να πίστευαν πραγματικά ότι ο Ανθοτέχνης θα ερχόταν σύντομα προς τα εδώ. Όχι, τουλάχιστον, οι περισσότεροι από αυτούς.

Το εξάτροχο όχημα του Βύρωνα Σεισμόδωρου σταμάτησε πάνω σε μια γέφυρα, μπροστά στον πέμπτο όροφο μιας πολυκατοικίας. Ο Στρατάρχης βγήκε πρώτος μαζί μ'έναν από τους μαχητές του, και ο Βόρκεραμ-Βορ και οι δικοί του τον ακολούθησαν. Πέρασαν την είσοδο της πολυκατοικίας, πήραν έναν ανελκυστήρα, κι ανέβηκαν στον δωδέκατο όροφο. Βάδισαν σ'έναν διάδρομο, και ο Βύρωνας χτύπησε το κουδούνι πλάι σε μια πόρτα.

Η πόρτα σύντομα άνοιξε, παρουσιάζοντας πίσω της τον Όρπεκαλ-Λάντι, ντυμένο με γκριζο κοστούμι.

«Βόρκεραμ,» χαιρέτησε. «Καλωσόρισες.»

«Λοιπόν,» είπε ο Βύρων Σεισμόδωρος. «Σας αφήνω να συζητήσετε. Για ό,τι θέλετε μπορείτε να με καλέσετε στον τηλεπικοινωνιακό κώδικα που σας έδωσα, κύριε Βόρκεραμ-Βορ.»

«Ευχαριστούμε,» αποκρίθηκε εκείνος.

Ο Στρατάρχης της Φιλήκοης, νεύοντας σε χαιρετισμό, έφυγε μαζί με τον μαχητή του.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι οδήγησε τον Βόρκεραμ, την Ολντράθα, τον Άβαντα, τη Φοριντέλα, τον Ζαχαρία τον Πικρό, και τον Μάικλ στο εσωτερικό του διαμερίσματος: στο σαλόνι, όπου καθόταν μια γυναίκα η οποία σηκώθηκε από την πολυθρόνα στρώνοντας το λευκό φόρεμά της.

«Η σύζυγός μου,» τη σύστησε ο Όρπεκαλ, «Μπριζίτ Ελντρίμω. Του Οίκου των Ελντρίμω.»

Από Καινό Οίκο; σκέφτηκε ο Βόρκεραμ-Βορ. Ήξερε πολλούς ευγενείς Παλαιών Οίκων (όπως ήταν και οι Λάντι'θρελ, φυσικά) που δεν θα το διανοούνταν να παντρευτούν άτομο από Καινό Οίκο. Ο Όρπεκαλ-Λάντι δεν πρέπει να είχε τέτοιους ενδοιασμούς. Ή πρέπει να την αγαπούσε πολύ.

Επιπλέον, η Μπριζίτ ήταν, αναμφίβολα, όμορφη γυναίκα, όφειλε να παρατηρήσει ο Βόρκεραμ-Βορ. Για να το κρύψει θα έπρεπε να κουκουλωθεί από πάνω ως κάτω, αλλιώς δεν γινόταν.

Τη χαιρέτησε δίνοντάς της το χέρι του, και διαπίστωσε πως και το χαμόγελό της ήταν όμορφο. Και φιλικό. «Ο Όρπεκαλ σάς εκτιμά ιδιαιτέρως, κύριε Βόρκεραμ-Βορ.»

«Και πολύ καλά κάνει, αφού τον έσωσα από τον Σημαδεμένο,» αποκρίθηκε εκείνος μεταξύ αστείου και σοβαρού. Και πρόσθεσε: «Ας μη μιλάμε στον πληθυντικό.»

Η Μπριζίτ δεν διαφώνησε, και η χαριτολογία του, μάλιστα, φάνηκε να την κάνει να τον συμπαθήσει περισσότερο.

Κάθισαν στο σαλόνι, και η σύζυγος του Όρπεκαλ-Λάντι τούς έφερε ποτά και πρόχειρα φαγητά.

«Τι συμβαίνει στη Φιλήκη;» ρώτησε ο Βόρκεραμ. «Τι συμβαίνει με την Πολιτάρχη; Είναι δυνατόν να μας φοβάται τόσο;»

«Δεν ξέρω αν μας φοβάται ακριβώς, πάντως δεν μας εμπιστεύεται κιόλας,» αποκρίθηκε ο Όρπεκαλ-Λάντι.

«Είναι δυνατόν να νομίζει ότι ήρθαμε εδώ για να κάνουμε πραξικόπημα; Φύγαμε από τη Β' Κατωρίγια *κυνηγημένοι*, μα τον Κρόνο!»

«Όπως σου είπα, απλώς δεν μας εμπιστεύεται. Μας κοιτάζει με καχυποψία. Και το γεγονός ότι δεν γνωρίζει ποιος είναι ο τρίτος Συνάρχοντας της Τριανδρίας δεν ελαττώνει την καχυποψία της.»

«Δεν της είπες τίποτα...»

«Τι να της έλεγα; Δεν ήξερα αν ο... φίλος μας ήθελε να της πω ή όχι.»

Ο Όρπεκαλ δίσταζε να κατονομάσει τον Πανιστόριο, παρατήρησε ο Βόρκεραμ. Θεωρούσε ότι ο χώρος παρακολουθείτο; Ότι υπήρχαν κοριοί, ίσως;

Ο Βόρκεραμ-Βορ έστρεψε το βλέμμα του στην Ολντράθα, κοιτάζοντάς την ερωτηματικά, ελπίζοντας πως θα καταλάβαινε τι ήθελε από εκείνη.

Και η Ολντράθα όντως κατάλαβε. Είχε κι αυτή προσέξει τον δισταγμό του Όρπεκαλ-Λάντι να αναφέρει το όνομα του Πανιστόριου – και το είχε θεωρήσει υπερβολικό. Ο χώρος δεν παρακολουθείτο. Ή, τουλάχιστον, έτσι της έλεγαν όλα τα σημάδια που μπορούσε να διακρίνει. Και δεν νόμιζε ότι θα της ξέφευγε κάτι τέτοιο.

Κούνησε, ελαφρώς, το κεφάλι αρνητικά προς τη μεριά του Βόρκεραμ.

Μάλιστα, σκέφτηκε εκείνος. Δεν μας κατασκοπεύουν, λοιπόν... εκτός αν η Ολντράθα δεν κατάλαβε γιατί την κοίταζα. Τέλος πάντων· δεν είχε σημασία η αναφορά του ονόματος του Αλέξανδρου τώρα.

«Και τι της απάντησες;» ρώτησε τον Όρπεκαλ. «Ότι κρύβεται;»

«Ότι είναι αλλού. Κι έμοιαζε απορημένη που δεν είναι μαζί μου. Έχει μείνει στη Β' Κατωρίγια;» με ρωτούσε. Της είπα πως όχι, έχει φύγει, απλώς δεν είναι εδώ, και δεν μπορώ να δώσω περισσότερες πληροφορίες γι' αυτόν.»

«Ναι,» είπε ο Βόρκεραμ, «αναμφίβολα όλα τούτα θα την έκαναν ακόμα πιο καχύποπτη μ'εμάς.»

Ο Όρπεκαλ ύψωσε τα χέρια, μορφάζοντας. «Χωρίς την άδειά του δεν μπορούσα να αναφέρω το όνομά του ή πού βρίσκεται.»

«Καλά έκανες. Κι ελπίζω να τον ξαναδούμε σύντομα.»

«Είχες καμια πληροφόρηση;»

«Νομίζεις ότι είχα τον χρόνο για τέτοιου είδους πληροφορίες;»

«Τι έγινε στην κατεστραμμένη περιοχή, Βόρκεραμ;»

Ο Βόρκεραμ-Βορ τού είπε, χωρίς να αναφέρει τίποτα για τη σύντομη εξόρμηση του Αλεξίσφαιρου Άβαντα και της Φοριντέλα-Ράο.

«Αεροσκάφη!» προειδοποίησε η Φιόνα Ισόσχημη δείχνοντας στον ουρανό.

Ο Ρίντιλακ-Κονχ έτεινε τα κιάλια του προς την Κλόντια'νιρ. «Ενίσχυσέ τα, γρήγορα!»

Η μάγισσα, παρότι Βιοσκόπος, ήξερε το Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως, και τώρα αγγίζοντας τα κιάλια με τα δύο χέρια έκλεισε τα μάτια της και μουρμούρισε λόγια πίσω από μισόκλειστα χείλη. Ο Ρίντιλακ νόμισε ότι προς στιγμή οι φακοί των κιαλιών γυάλισαν παράξενα, αλλά μπορεί να ήταν και η εντύπωσή του μόνο. Τίποτ' άλλο ασυνήθιστο δεν φάνηκε να συμβαίνει.

Η Κλόντια'νιρ απομάκρυνε τα χέρια της. «Έτοιμα.»

Ο Ρίντιλακ ύψωσε τα κιάλια στα μάτια του, κοίταξε τα αεροσκάφη. Είδε λεπτομέρειες. «Της Α' Ανωρίγιας,» παρατήρησε. Όχι πως κανένας είχε αμφιβολία.

«Μας ψάχνουν,» είπε ο Λούσιος Φιλοδέκτης. «Είναι προφανές.»

«Έτοιμάστε τα αντιαεροπορικά!» πρόσταξε ο Ριχάρδος ο Τρομερός.

«Αλλά μην τους ρίξετε!» φώναξε ο Ρίντιλακ-Κονχ, για να είναι βέβαιος ότι όλοι θα τον άκουγαν. «ΜΗΝ ΤΟΥΣ ΡΙΞΕΤΕ! Καλύτερα να μη μας εντοπίσουν παρά να εμπλακούμε μαζί τους! Σκορπιστείτε! Κρυφτείτε ανάμεσα στα χαλάσματα!»

Χωρίστηκαν, προσπαθώντας να βρουν κρυψώνες μες στον ρημαγμένο τόπο, οι οποίες δεν ήταν και λίγες. Το μέρος ήταν γεμάτο προεξοχές, βαθουλώματα, και ανοίγματα· γεμάτο υψώματα και χαμηλώματα.

Ο Έσπαρεκ-Λάντι μιμήθηκε τη στρατηγική του Ρίντιλακ-Κονχ, προστάζοντας τους μαχητές από την Α' Κατωρίγια να κάνουν το ίδιο.

Κρύφτηκαν όσο καλύτερα μπορούσαν μες στα συντρίμια, ανάμεσα στις ανάμικτες ύλες. Ο Ρίντιλακ μπήκε σε κάτι σαν σπηλιά όπου έπρεπε να προσέχεις τα τοιχώματα γιατί ήταν όλο δόντια από μέταλλα και γυαλιά. Μαζί του βρίσκονταν η Φιόνα και ο Λούσιος, δύο Εκλεκτοί, η Ροντάκη και η Γιολάντα (οι δύο πολεμίστριες που είχαν απομείνει από την ομάδα της Ρία Καλόφραστης), έξι άλλοι μισθοφόροι, και τρεις φρουροί της Β' Κατωρίγιας.

Τα αεροσκάφη – πολεμικά ελικόπτερα και μαχητικά αεροπλάνα – σφύριζαν και μούγκριζαν στον αέρα, σπαθίζοντας τον ουρανό με τους έλικές τους, σκίζοντάς τον με τα φτερά τους. Στην αρχή, ο Ρίντιλακ είχε την ελπίδα ότι δεν θα τους εντόπιζαν, ότι θα περνούσαν και θα έφευγαν ύστερα από μερικούς κύκλους.

Αλλά μετά είδε ένα αεροπλάνο να εξαπολύει μια ρουκέτα, είδε μια έκρηξη να γίνεται αντίκρυ του – κομμάτια να τινάζονται, φωτιά να απλώνεται, καπνό να υψώνεται. Μισθοφόροι έφυγαν τρέχοντας. Τα αεροσκάφη άρχισαν να τους βομβαρδίζουν.

«Προσπαθούν να μας σκοτώσουν όλους!» σύριξε η Φιόνα.

Ο Ρίντιλακ μίλησε, μέσω του τηλεπικοινωνιακού πομπού του, στους αρχηγούς του στρατεύματος: «Χτυπήστε τους με τα αντιαεροπορικά, αλλά προσπαθήστε να παραμείνετε καλυμμένοι! Χτυπήστε τους με τα αντιαεροπορικά αλλά προσπαθήστε να–»

Ο Λούσιος είχε ήδη υψώσει ένα φορητό ρουκετοβόλο στον ώμο του και, βγαίνοντας στην άκρη της σπηλιάς, εξαπέλυσε τη ρουκέτα.

«–παραμείνετε καλυμμένοι!»

Ένα πολεμικό ελικόπτερο της Α' Ανωρίγιας χτυπήθηκε στο πλάι, άρπαξε φωτιά, και φάνηκε να πέφτει κάπου μέσα στον ρημαγμένο τόπο, τραβώντας πίσω του μια μακριά ουρά καπνού.

Ένα άλλο ελικόπτερο ήρθε προς τη σπηλιά όπου κρύβονταν ο Ρίντιλακ και η ομάδα του. «Προσέχετε!» προειδοποίησε η Φιόνα. «Έρχεται καταπάνω μας!» αν και όλοι, φυσικά, το έβλεπαν.

Η Γιολάντα και η Ροντάκη είχαν αρχίσει να του ρίχνουν με οπλοπολυβόλα: οι κάννες κροτάλιζαν και σπινθηροβολούσαν.

Το ελικόπτερο δεν πτοήθηκε, πυροβολώντας τους με δύο πολυβόλα – ένα κάτω από κάθε φτερό.

Καλύφτηκαν μες στη σπηλιά. Ο Ρίντιλακ έσκισε τον ώμο του – αλεξίσφαιρη πανοπλία, ρούχα, δέρμα – σε μια αιχμηρή προεξοχή σαν λόγχη, κι από τα μουγκρίσματα και τις κατάρες κατάλαβε ότι κι άλλοι πρέπει να είχαν πάθει κάτι παρόμοιο.

Αλλά οι σφαίρες του εχθρικού αεροσκάφους δεν τους πέτυχαν.

«Πάμε να φύγουμε από δω,» είπε ο Ρίντιλακ. «Θα βρούμε αλλού να κρυφτούμε. Πάμε!»

Καθώς έβγαιναν από τη σπηλιά και έτρεχαν πάνω σε ανοιχτό μέρος, ο Λούσιος, που είχε ξαναοπλίσει το ρουκετοβόλο του, το έστρεψε εναντίον ενός αεροπλάνου που τους είχε εντοπίσει και προσέγγιζε.

«Πέστε κάτω!» κραύγασε ο Ρίντιλακ-Κονχ. «ΚΑΤΩ – ΤΩΡΑ!»

Αλλά ο Λούσιος έμεινε όρθιος αρκετά ώστε να σημαδέψει και να πατήσει τη σκανδάλη ενώ οι άλλοι έπεφταν στα συντρίμια του ρημαγμένου τόπου και κυλιόνταν. Η ρουκέτα του ούρλιαξε στον ουρανό, χτύπησε το αεροπλάνο, και το γέμισε φωτιές και καπνούς.

Ο Ρίντιλακ-Κονχ ύψωσε το κεφάλι του για να κοιτάξει, ανασηκωμένος στους αγκώνες. Είδε τον Λούσιο να πέφτει, αιμόφυρτος.

«Γαμώτο!» γρύλισε, και σύρθηκε γρήγορα προς το μέρος του. Έφτασε κοντά του, βλέποντας πως είχε χτυπηθεί στο στήθος από τις ριπές του αεροσκάφους.

«...Αρχ...» έκρωξε ο Λούσιος, «...ρχοντομαχητή... – φύγε!» Και μετά, τα μάτια του έχασαν το φως τους.

Ο Ρίντιλακ-Κονχ έτριξε τα δόντια. Κοπάνησε τη γροθιά του κάτω, πλάι στο κεφάλι του Λούσιου, ματώνοντας την στα συντρίμια. *Οι γαμιόληδες!*

Παίρνοντας το ρουκετοβόλο και τον σάκο με τις ρουκέτες, έτρεξε. Φώναξε στους άλλους να τον ακολουθήσουν. Τώρα! Τώρα! ΤΩΡΑ! Κι αυτοί τον ακολούθησαν – πρώτοι οι δύο Εκλεκτοί, μετά η Φιόνα, μετά οι άλλοι μισθοφόροι και η Ροντάκη κι η Γιολάντα, μετά οι τρεις φρουροί.

«Πού είν' ο Λούσιος;» ρώτησε η Ροντάκη.

«Χτυπήθηκε,» απάντησε ο Ρίντιλακ. «Είναι νεκρός.»

«Όχι γαμώτο, έπρεπε να τον–»

«Σκασμός!»

«Μπορεί να μην ήταν νεκρός!»

«Νεκρός ήταν.» Ο Ρίντιλακ έβαζε μια καινούργια ρουκέτα στο ρουκετοβόλο ενόσω έτρεχαν.

«Εκεί!» έδειξε ένας από τους Εκλεκτούς. «Εκεί, Αρχοντομαχητή! Δες – εκεί!»

«Σωστά.» Ο Ρίντιλακ-Κονχ έτρεξε προς τη μεριά όπου έδειχνε ο συμπολεμιστής του – ένας άντρας ονόματι Τζακ Μαύρος (επώνυμο, όχι ψευδώνυμο) – κι οι άλλοι τον πήραν στο κατόπι.

Πανταχόθεν εκρήξεις αντηχούσαν, λάμψεις φαίνονταν, και φωτιές, και καπνοί. Και αεροσκάφη τινάζονταν από δω κι από κει στον ουρανό σαν μεταλλικά πουλιά του θανάτου. Μισθοφόροι έτρεχαν να βρουν κάλυψη, ή προσπαθούσαν να χτυπήσουν τους εχθρούς στον αέρα. Ορισμένοι σκοτώνονταν. Πολλοί σκοτώνονταν, νόμιζε ο Ρίντιλακ νιώθοντας μια παγερή λόγχη μες στο στήθος και μια φλογισμένη οργή στο κεφάλι. Υποσχέθηκα στον αρχηγό ότι δεν θα τον απογοητεύσω, και κοίτα τι σκατά γίνεται εδώ, γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος! Πώς μπορούσε να τους σώσει τώρα;

Εκείνος και η ομάδα του κρύφτηκαν κάτω από την πελώρια προεξοχή που είχε δείξει ο Τζακ Μαύρος – ένα κομμάτι που έμοιαζε να κρέμεται επίφοβο από πάνω τους, αποτελούμενο από ό,τι ύλες μπορούσε κανείς να διανοηθεί, αλλά κυρίως πέτρα και ξύλο.

«Να καλέσουμε τον αρχηγό,» πρότεινε η Ροντάκη. «Θα στείλει να μας βοηθήσουν!»

«Ποιους θα στείλει;» είπε ο Ρίντιλακ. «Δεν έχει αρκετά αεροσκάφη για να–»

«Κάτι θα κάνει, γαμώτο! Κάλεσέ τον!»

«Δεν έχει νόημα αυτή τη στιγμή—» Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του κουδούνισε. Ο Ρίντιλακ δέχτηκε την κλήση με το πάτημα ενός κουμπιού. «Ναι.»

«*Ρίντιλακ,*» ακούστηκε η φωνή του Έσπαρεκ-Λάντι. «*Ρίντιλακ-Κονχ. Είσαι ζωντανός.*»

«Για να σου μιλάω.»

«*Βρείτε καλή κάλυψη και μην κινήστε. Αφήστε τους να νομίσουν ότι μας έχουν σκοτώσει όλους – γιατί προφανώς αυτός είναι ο σκοπός τους. Αφήστε τους να νομίσουν ότι μας έχουν αφανίσει, και θα φύγουν. Και μετά θα βγούμε και θα συνεχίσουμε την πορεία μας. Μην τους χτυπάτε.*»

«Ναι, αυτή είναι όντως μια καλ—»

«*Ρίντιλακ!*» φώναξε η Φιόνα. «*Μας ρίχνουν!*» Έδειχνε προς τον ουρανό, τα δύο αεροπλάνα που είχαν μόλις εξαπολύσει ρουκέτες καταπάνω τους.

Αμέσως, όλοι έπεσαν κάτω, προσπαθώντας να προστατευτούν.

Οι ρουκέτες δεν ήταν και τόσο εύστοχα σηματομενές. Δεν ήταν εύκολο να είναι. Τη θέση όπου βρίσκονταν ο Ρίντιλακ και η ομάδα του δύσκολα τη σημάδευες. Αλλά τα βλήματα χτύπησαν την προεξοχή κάτω από την οποία ήταν κρυμμένοι οι μισθοφόροι. Χτύπησαν το πελώριο κομμάτι από πέτρα, ξύλο, κι άλλες ανάμικτες ύλες. Και το πελώριο κομμάτι έγειρε.

Ο Ρίντιλακ το άκουσε να *μουγκρίζει* καθώς τα υλικά του μετακινούνταν, άκουσε τους μισθοφόρους να αναφωνούν και να καταριούνται καθώς συνειδητοποιούσαν τι είχε συμβεί – θα θάβονταν ζωντανοί!

«Πέφτει πάνω μας!» σύριξε η Φιόνα Ισόσχημη.

«Κρόνε σώσε μας,» ψέλλισε η Γιολάντα.

«Το έδαφος ανοίγει!» είπε ο Τζακ Μαύρος, δείχνοντας γι'ακόμα μια φορά – αλλά τώρα προς τα κάτω. «Ανοίγει!» Κι άφησε τον εαυτό του να γλιστρήσει μες στα συντρίμια, πέφτοντας στο άνοιγμα.

Που ήταν η μόνη διέξοδος καθώς το πελώριο κομμάτι από ανάμικτες ύλες γκρεμιζόταν επάνω τους.

Ο Ρίντιλακ-Κονχ κι οι άλλοι τον ακολούθησαν. Κύλησαν μέσα σε θραύσματα, θρύψαλα, και χαλάσματα· τραυματίστηκαν και μελάνιασαν από δω κι από κει· τα ρούχα τους κουρελιάστηκαν· ορισμένα όπλα έφυγαν από πάνω τους, ή από τα χέρια τους. Ένα πανίσχυρο μουγκρη-

τό αντηχούσε παντού γύρω τους σαν ο ρημαγμένος τόπος να είχε ξαφνικά ζωντανέψει και να ήθελε να τους καταβροχθίσει.

Σκοτάδι τούς τύλιξε.

«Η Πολύεργη σου φάνηκε πρόθυμη να βοηθήσει εναντίον του Αλυσσοδεμένου Ποιητή;» ρώτησε ο Βόρκεραμ τον Όρπεκαλ-Λάντι.

«Δε συζητήσαμε τέτοια θέματα χτες βράδυ που την είδα. Είπαμε ότι θα ξαναμιλήσουμε σήμερα. Και σήμερα θα είσαι κι εσύ μαζί μας, προφανώς.»

«Ο Στρατάρχης της, ο Βύρων Σεισμόδωρος- Τον συνάντησες;»

«Όχι, καθόλου.»

«Τον συνάντησες; ήταν ο άνθρωπος που είδες μαζί μας έξω από την πόρτα σου. Αυτός μάς έφερε εδώ.»

«Δε μίλησα, πάντως, μαζί του χτες. Δεν τον ήξερα. Γιατί ρωτάς, όμως;»

«Επειδή τον ρώτησα αν η Πολιτάρχης του είναι πρόθυμη να μας βοηθήσει, και δεν μου φάνηκε και τόσο ένθερμος.»

«Χμμ.» Ο Όρπεκαλ άναψε τσιγάρο.

«Φοβάται πως, αν ενισχύσουν την Α' Κατωρίγια Συνοικία, θα βάλουν τη Φιλήκοη σε περιπέτειες. Ακριβώς έτσι το είπε – 'σε περιπέτειες'.»

«Χμμ...» Ο Όρπεκαλ φύσηξε καπνό απ'τα ρουθούνια. «Τι σε κάνει να πιστεύεις ότι η Α' Κατωρίγια θα χρειαστεί βοήθεια;»

«Αμφιβάλλεις ότι αυτή είναι ο επόμενος στόχος του Ανθοτέχνη;»

«Μπορεί να έρθει εδώ, δεν μπορεί; Ειδικά αν μάθει ότι κι εμείς είμαστε εδώ.»

Ίσως, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ. Αλλά μετά το ξανασκέφτηκε: *Ή, μάλλον, όχι.* «Θα ήταν στρατηγικό λάθος.»

«Στρατηγικό λάθος;»

«Θα άφηνες εσύ μια συνοικία σαν την Α' Κατωρίγια στα νώτα σου; Δεν τον συμφέρει να απομακρυνθεί από τον Ριγοπόταμο μέχρι να έχει όλες τις συνοικίες του Ριγοπόταμου υπό την κυριαρχία του. Και η Α' Κατωρίγια είναι η τελευταία που του απομένει.»

«Ο αρχηγός έχει δίκιο,» είπε ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας. «Αυτό είναι το μόνο που βγάζει νόημα.»

«Ο Ποιητής, όμως, είναι τρελός,» τόνισε ο Ζαχαρίας ο Πικρός.

Ο Άβαντας ρουθούνισε. «Πού ακούς αυτές τις μαλακίες;» Και προς τη μεριά της Μπριζίτ: «Μετά συγχωρήσεως, κυρία.»

Εκείνη χαμογέλασε. «Εκφραστείτε ελεύθερα, για όνομα του Κρόνου.» Ήπια μια γουλιά από τον Κρύο Ουρανό της. Η απάντησή της έκανε κι άλλους να χαμογελάσουν. Και ο Όρπεκαλ-Λάντι κοίταξε τη γυναίκα του με αναμφισβήτητη στοργή.

Την αγαπά πολύ, παρατήρησε η Ολντράθα. Το έβλεπε γραμμένο στην Πόλη, παντού γύρω τους. Και εκείνη τον αγαπά. Σπάνιο ζευγάρι. Ειδικά ανάμεσα σε ευγενείς και πολιτικούς.

Ο Άβαντας συνέχισε: «Ο Ποιητής δεν είναι τρελός. Οι τρελοί δεν πετυχαίνουν τέτοιες κατακτήσεις. Μέχρι στιγμής δεν τον έχουμε δει να κάνει λάθη.»

«Έχει πολλούς κακούργους να τον βοηθάνε,» τόνισε η Φοριντέλα-Ράο.

«Δηλαδή, νομίζεις ότι μπορεί πρώτα να έρθει εδώ και μετά να χτυπήσει την Α' Κατωρίγια;»

«Όχι. Πρώτα θα χτυπήσει την Α' Κατωρίγια. Αναμφίβολα.»

Ο Άβαντας ένευσε.

Ο Βόρκεραμ ρώτησε τον Όρπεκαλ: «Πότε θα μιλήσουμε με την Πολύεργη; Θα μας καλέσει εκείνη, ή περιμένει να την καλέσεις εσύ;»

«Θα μας καλέσει εκείνη. Μου υποσχέθηκε πως μέχρι το μεσημέρι θα συζητήσουμε.»

Ο Ρίντιλακ-Κονχ άναψε φακό. «Όλοι εδώ;»

Ένας-ένας έδωσαν θετικές απαντήσεις, καθώς κι άλλοι άναβαν φακούς, ανάμεσα στους οποίους και η Φιόνα. Το λευκό-ροζ δέρμα του όμορφου προσώπου της είχε μαυρίσει από την πτώση, παρατήρησε ο Ρίντιλακ. Είχε γεμίσει χρώματα και σκόνες μέσα από το κράνος της.

«Είναι κανείς τραυματισμένος;»

Για λίγο σιγή· ύστερα: «Μόνο γρατσουνιές, Αρχοντομαχητή,» είπε ο άλλος Εκλεκτός που ήταν μαζί τους – ένας άντρας που ονομαζόταν Ρις ο Αρχαίος (ψευδώνυμο το τελευταίο, όχι επώνυμο – αν και δεν ήταν και τόσο αρχαίος στα τριάντα του).

«Δεν είμαστε αποκλεισμένοι εδώ πέρα,» παρατήρησε ένας από τους φρουρούς, φωτίζοντας προς το βάθος.

«Υπάρχει πέρασμα!» είπε η Φιόνα.

«Κι από την άλλη το ίδιο,» πρόσθεσε ένας μισθοφόρος.

«Σήραγγες,» είπε η Ροντάκη.

«Αλλά στενές,» είπε μια άλλη μισθοφόρος, «κι από τις δυο μεριές.»

«Για φωτίστε προς τα πάνω, ρε,» πρότεινε ο Τζακ Μαύρος.

Ο Ρίντιλακ-Κονχ φώτισε. Κανένα άνοιγμα δεν φαινόταν πλέον. Όπως το περίμενε, άλλωστε. Όταν εκείνος ο πελώριος όγκος είχε γκρεμιστεί από πάνω τους τους είχε κλείσει τον δρόμο της επιστροφής. *Κι αν δεν είχαμε κατακυλήσει αρκετά γρήγορα εδώ μέσα, θα ήμασταν τώρα στο Έρεβος. Οι περισσότεροι από εμάς, αν όχι όλοι.*

«Επομένως,» είπε ο Τζακ Μαύρος, «μόνο δυο δρόμοι υπάρχουν. Προς τα κει και προς τα κει.» Έδειξε τις σήραγγες.

«Τα ίδια μού φαίνονται,» παρατήρησε η Φιόνα.

Η Ροντάκη έβγαλε ένα κέρμα του ενός δεκάδιου απ'την τσέπη της κι έκανε να το στρίψει.

Ο Ρίντιλακ τη σταμάτησε, πιάνοντάς της το χέρι. «Από κει θα πάμε,» είπε δείχνοντας.

«Δεν εμπιστεύεσαι την τύχη;»

«Στην τύχη το αποφάσισα. Τα νομίσματα δεν εμπιστεύομαι.»

Προχώρησαν για λίγο, σκυμμένοι, μες στο πέρασμα, και αμέσως διαπίστωσαν πως υπήρχε ολόκληρο σύμπλεγμα από περάσματα εδώ κάτω, τα οποία είχαν σχηματιστεί από τη μεγάλη καταστροφή. Και το φριχτό ήταν ότι συναντούσαν και κομμάτια από ανθρώπινα σώματα να προεξέχουν από τους τοίχους, το ταβάνι, το πάτωμα: ένα χέρι από δω, ένας κορμός από κει, ένα κεφάλι παραδίπλα. Αποτρόπαια θεάματα.

«Αν αυτές οι σήραγγες πηγαίνουν ως τη Φιλήκη....» είπε ο Τζακ Μαύρος.

Ο Ρίντιλακ-Κονχ σταμάτησε, κι οι άλλοι σταμάτησαν πίσω του. Κάλεσε τον Έσπαρεκ-Λάντι με τον πομπό του.

«Ναι,» Η φωνή ερχόταν μέσα από παράσιτα.

Ο Ρίντιλακ μετά βίας κατάφερε να του μιλήσει. Του είπε πού βρίσκονταν, και του είπε και για τις σήραγγες εδώ κάτω. «Είναι καλό μέρος για κάλυψη, αν μη τι άλλο.»

«Ξέρεις πώς νάρθουμε κι εμείς εκεί;»

«Όχι, αλλά λογικά πρέπει να υπάρχουν ανοίγματα. Τα αεροσκάφη είναι ακόμα στον ουρανό;»

«Ναι.»

«Περιμένετε να φύγουν, και μετά ψάξτε για ανοίγματα ενώ συγχρότως κατευθύνεστε ανατολικά, προς Φιλήκη.»

Το ίδιο είπε, ύστερα, και στους δικούς του μαχητές μιλώντας τους με τον πομπό του. Και τους προειδοποίησε, επιπλέον, ότι αυτή ίσως να ήταν η τελευταία φορά που μπορούσε να τους μιλήσει μετά, πιθανώς το σήμα να μην έφτανε επάνω.

Τελειώνοντας με τις τηλεπικοινωνίες, είπε στους ανθρώπους κοντά του: «Συνεχίζουμε.» Στο χέρι του είχε μια πυξίδα.

«Αν τα περάσματα δεν φτάνουν ως τη Φιλήκη, Αρχοντομαχητή;» ρώτησε ο Ρις ο Αρχαίος.

«Τότε θα πρέπει να βγούμε επάνω, κάπως. Πάντως, για την ώρα, εδώ κάτω είμαστε καλυμμένοι απ'τα αεροσκάφη της Α' Ανωρίγιας. Κι αυτό είναι καλό.» Άρχισε πάλι να προχωρά, κοιτάζοντας την πυξίδα του, προσέχοντας να πηγαίνει πάντα ανατολικά.

Ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του κουδούνισε, και ο Βόρκεραμ-Βορ τον έπιασε και κοίταξε τη μικρή οθόνη. Ο Έσπαρεκ-Λάντι τον καλούσε. Συνοφρυώθηκε. *Κάτι συμβαίνει στην κατεστραμμένη περιοχή;* αναρωτήθηκε.

Η Ολντράθα δεν αμφέβαλλε ότι αυτή η κλήση ήταν για κάτι το κακό. Αμέσως είχε δει τα πολεοσημάδια ν'αλλάζουν μόλις ο πομπός κουδούνισε. Το ίδιο το κουδούνισμα έμοιαζε *απειλητικό* για εκείνη, και οι σκιές κι ο φωτισμός τής φάνηκε κάπως να αλλοιώνονται, ενώ το νευρικό βήξιμο του Μάικλ ήταν σαν κρότος από βόμβα.

Ο Βόρκεραμ δέχτηκε την κλήση. «Έσπαρεκ...»

«*Μας επιτίθενται, Βόρκεραμ. Με αεροσκάφη. Μας βομβαρδίζουν.*» Ένας δυνατός κρότος ακούστηκε, από έκρηξη αναμφίβολα. «*Έχουμε σκορπιστεί και κρυφτεί για να μη μας βρουν. Αλλά... αλλά δεν ξέρω πόσο σύντομα θα φύγουν.*»

«Πού είναι ο Ρίντιλακ-Κονχ;»

«*Ζωντανός είναι, αλλά έχει βρεθεί σε κάτι σήραγγες κάτω από τα συντρίμια, απ'ό,τι μου είπε. Εκεί είναι ασφαλής, μαζί με κάποιους άλλους.*

Πρότεινε και σ'εμάς να βρούμε άνοιγμα για να πάμε σ'αυτά τα υπόγεια, αλλά-» Κρότοι ξανά. «Δεν ξέρω αν θα τα καταφέρουμε, Βόρκεραμ.»

«Καλυφτείτε όσο καλύτερα μπορείτε. Περιμένετε μέχρι να φύγουν τα αεροσκάφη.»

«Το ίδιο πρότεινε κι ο Ρίντιλακ, και είναι όντως το πιο συνετό. Αλλά δεν μου φαίνονται πρόθυμοι να φύγουν σύντομα. Είναι... είναι σχεδόν παράλογο. Σαν να θέλουν οπωσδήποτε να μας αφανίσουν ως τον τελευταίο.»

Ο Βόρκεραμ αισθάνθηκε ένα ρίγος να τον διατρέχει. Η Κορίνα; σκέφτηκε. Η Κορίνα κυνηγά εμένα; Νομίζει ότι είμαι εκεί;

Η Ολντράθα ένωσε τις τρίχες της να ορθώνονται ενώ έβλεπε άγρια πολεοσημάδια να σχηματίζονται γύρω από τον Βόρκεραμ-Βορ. Αυτόν ψάχνουν! συμπέρανε. Η Κορίνα. Τους έστειλε να τον σκοτώσουν. Αισθάνθηκε τα σωθικά της να αναποδογυρίζουν. Τόσοι θάνατοι... Και με τι τρόπο μπορούσε να τους αποτρέψει; Δεν υπήρχε τρόπος. Αλλά πώς είναι δυνατόν η Κορίνα να νομίζει ότι ο Βόρκεραμ είναι εκεί; Έχει κάνει λάθος; Η Μιράντα και η Νορέλτα έλεγαν ότι μπορούσε να βλέπει σχεδόν τα πάντα μ'αυτό το αρχαίο φυλαχτό!

Ο Βόρκεραμ είπε στον Έσπαρεκ: «Παραμείνετε καλυμμένοι. Κι αν μπορείτε να κατεβείτε σ'αυτές τις σήραγγες που σας είπε ο Ρίντιλακ, κατεβείτε. Μην κάνετε βιαστικές κινήσεις. Αναγκάστε τους να βαρεθούν και να φύγουν. Δε μπορώ να έρθω να σας σώσω· δεν έχω αρκετά αεροσκάφη, και η Φιλήκη... είμαι βέβαιος πως η Φιλήκη δεν πρόκειται να συμφωνήσει να με βοηθήσει. Θα κάνω μια προσπάθεια – τώρα, θα κάνω μια προσπάθεια – όμως δύσκολο το βλέπω.»

Ο Έσπαρεκ-Λάντι τον χαιρέτησε και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

Ο Βόρκεραμ-Βορ κάλεσε δίχως καθυστέρηση τον Βύρωνα Σεισμόδωρο. Του είπε ποια ήταν η κατάσταση στην κατεστραμμένη περιοχή και τι ζητούσε από εκείνον και τη Φιλήκη.

Η απάντηση ήταν, δυστυχώς, η αναμενόμενη. «Δε μπορώ να το κάνω αυτό, κύριε Βόρκεραμ-Βορ. Δεν έχει ακόμα παρθεί απόφαση να-»

«Άνθρωποι σκοτώνονται, Στρατάρχη, όσο δεν έχετε ακόμα πάρει απόφαση!»

«Θα μιλήσω με την Πολιτάρχη,» αποκρίθηκε ο Σεισμόδωρος. «Θα της μιλήσω αμέσως.»

«Κάνε το. Θα περιμένουμε.»

Ο Στρατάρχης της Φιλήκοης τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι, έχοντας σβήσει πλέον το τσιγάρο του, είχε μια πολύ σκοτεινή έκφραση στο πρόσωπό του. «Δε θέλω να τραβήξω την προσοχή του Σκοτοδαίμονος, αλλά... πολύ το αμφιβάλλω ότι θα μας βοηθήσουν, Βόρκεραμ.»

/16\

Ο Βόρκεραμ-Βορ απαιτεί βοήθεια από τη Φιλήκη, ενώ ο Ρίντιλακ-Κονχ είναι κυνηγημένος μέσα στο σκοτάδι, και στο έδαφος του ρημαγμένου τόπου βρίσκονται παγιδευμένοι και απεγνωσμένοι μαχητές· ο ουρανός φλέγεται και καπνίζει, γεμάτος μεταλλικά πουλιά· ένα φως μέσα από τη θολούρα· άτρωτα τέρατα μέσα από την καταστροφή· χαμένοι σύντροφοι...

Ο επικοινωνιακός διάυλος του διαμερίσματος κουδούνισε.

Όλες οι συζητήσεις στο σαλόνι, στιγμιαία, έπαψαν. Ξαφνική σιγή απλώθηκε.

Ο διάυλος κουδούνισε ξανά.

Ο Βόρκεραμ είπε: «Ποιοι ξέρουν αυτό τον τηλεπικοινωνιακό κώδικα, Όρπεκαλ;»

«Μόνο ένα άτομο,» αποκρίθηκε ο Όρπεκαλ-Λάντι, «και κάποιοι από τους ανθρώπους που δουλεύουν γι' αυτήν, υποθέτω.» Συγχρόνως, είχε σηκωθεί από το κάθισμά του και βάδιζε προς τον διάυλο. Τώρα πάτησε το πλήκτρο της αποδοχής της κλήσης, λέγοντας «Μάλιστα;» και μια γυναικεία φωνή ακούστηκε μες στο δωμάτιο:

«Κύριε Όρπεκαλ-Λάντι;»

«Ο ίδιος, κύρια Πολύεργη.»

Η Πολιτάρχης της Φιλήκης, αναμενόμενα. Ο Βόρκεραμ-Βορ δεν είχε ξανακούσει τη φωνή της και, παρότι οι φωνές γενικά έρχονταν αλλοιωμένες μέσα από τα περισσότερα τηλεπικοινωνιακά συστήματα, όφειλε να παραδεχτεί πως ήταν αρκετά μελωδική. Σχεδόν σαν ψέμα. Σχεδόν σαν να έπρεπε η φωνή της να είναι μελωδική για να είναι Πολιτάρχης της Φιλήκης.

«Μίλησα με τον Στρατάρχη μου μόλις τώρα,» είπε η Αμάντα Πολύεργη. «Μου είπε ότι ο κύριος Βόρκεραμ-Βορ είναι μαζί σας και ότι θέλει να συζητήσουμε επείγοντως. Προτείνω να συναντηθούμε, σε μιάμιση ώρα, στο Πολιταρχικό Μέγαρο. Θα στείλω όχημα να σας παραλάβει.»

Ο Βόρκεραμ είχε ήδη σηκωθεί από τη θέση του πλησιάζοντας τον δίαυλο που βρισκόταν επάνω σε μια πέτρινη προεξοχή του τοίχου. «Κυρία Πολύεργη. Είμαι ο Βόρκεραμ-Βορ. Σας είπε ο κύριος Σεισμόδωρος τι ακριβώς ζητήσα;»

«Ασφαλώς.»

«Καταλαβαίνετε, επομένως, ότι δεν υπάρχει χρόνος για συζητήσεις. Ή μας βοηθάτε *τώρα* να σώσουμε τους ανθρώπους μας που κινδυνεύουν στην κατεστραμμένη περιοχή, ή μετά θα είναι πολύ αργά.»

«Μου ζητάτε να κάνω μια στρατιωτική κίνηση χωρίς να έχει παρθεί καμία απόφαση σχετικά με το πώς θα αντιμετωπίσουμε την κατάσταση στη Β' Κατωρίγια Συνοικία, κύριε Βόρκεραμ-Βορ. Αν ακολουθήσω την πρότ-»

«Αν δεν μας βοηθήσετε, όλοι οι μαχητές μας στην κατεστραμμένη περιοχή θα σκοτωθούν! Δεν έχουν τρόπο να αμυνθούν· δεν έχουν αεροσκάφη, και ο εχθρός τους χτυπά από τον αέρα και δεν φαίνεται ότι θα υποχωρήσει μέχρι να τους έχει αφανίσει. Θα πήγαινα να τους βοηθήσω μόνος μου, με το σμήνος που μου έχει απομείνει, αλλά δεν είμαστε αρκετοί-»

«Αν ακολουθήσω την πρότασή σας,» τελείωσε τα λόγια που είχε ξεκινήσει η Αμάντα Πολύεργη, και η μελωδική της φωνή ακουγόταν λιγάκι θυμωμένη που ο Βόρκεραμ την είχε διακόψει, «θα είναι σαν να βάζω τη συνοικία μας σε πόλεμο με τον Αλυσοδεμένο Ποιητή-»

«Ο Ποιητής είναι εχθρός σας ούτως ή άλλως!»

«Έτσι λέτε εσείς.»

«Θα τον αφήσετε να δολοφονήσει τόσους ανθρώπους; Θα τους αφήσετε να σκοτωθούν ενώ μπορείτε να τους σώσετε, μα τον Κρόνο;»

«Η έκβαση μιας μάχης ποτέ δεν είναι βέβαιη. Ίσως να μη μπορέσουμε να-»

«Η κίνηση του Ανθοτέχνη είναι βιαστική. Κανένας λογικός στρατηγός δεν θα έστελνε τα αεροσκάφη του να μας κυνηγήσουν ύστερα από τέτοιες συγκρούσεις χτες. Οι πιλότοι του είναι, αναμφίβολα, κουρασμένοι. Επιτίθενται στους μαχητές που υποχωρούν επειδή ξέρουν πως δεν θα συναντήσουν αντίσταση. Αν έρθουμε από τη Φιλήκη και τους χτυπήσουμε, το πιθανότερο είναι να υποχωρήσουν αμέσως. Δεν θα περιμένουν επίθεση.»

«Μια υπόθεση που σας συμφέρει.»

«Μια υπόθεση που, μάλλον, θα γίνει πραγματικότητα. Αλλά ποτέ δεν θα το μάθουμε αν αφήσετε τους μαχητές μας να σκοτωθούν! Θέλετε να έχετε στη συνειδήσή σας τέτοιο πράγμα, Πολιτάρχη; Ότι μπορούσατε να κάνετε κάτι για να τους σώσετε αλλά δεν κάνατε τίποτα; Δεν υπάρχει χρόνος για συζητήσεις; ή το αποφασίζετε *τώρα* να τους σώσετε, ή είναι νεκροί. Τα αεροσκάφη του Ποιητή δεν θα φύγουν· θέλουν να τους αφανίσουν. Ζητάμε τη βοήθειά σας.»

Ο Βόρκεραμ-Βορ την άκουσε ν'αναστενάζει μέσα από τον δίαυλο. Τελικά, του είπε: *«Θα μιλήσετε με τον κύριο Σεισμόδωρο πολύ σύντομα,»* και τερμάτισε απότομα την τηλεπικοινωνία.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι στράφηκε να τον κοιτάξει. *«Αν τα καταφέρεις να τη μεταπείσεις, μάλλον θάπρεπε εσύ να είσαι πολιτικός, Βόρκεραμ.»*

Ο Βόρκεραμ-Βορ έβαλε τα χέρια του στη μέση, μορφάζοντας. *«Αν δεν τα κατάφερα, θα σκοτωθούν όλοι... και δεν μπορώ να κάνω τίποτα για να τους βοηθήσω.»*

Ο επικοινωνιακός δίαυλος κουδούνισε ξανά, σε λιγότερο από τρία λεπτά. Ο Όρπεκαλ-Λάντι πάτησε το κουμπί της αποδοχής της κλήσης, και τώρα η φωνή του Βύρωνα Σεισμόδωρου ακούστηκε: *«Είναι ο Βόρκεραμ-Βορ εκεί;»*

«Εδώ είμαι.»

«Η κυρία Πολύεργη μού ζήτησε να σας προσφέρω τη βοήθεια που χρειάζεστε.»

Ο Ρίντιλακ-Κονχ, γι'ακόμα μια φορά, αναγκάστηκε να πάρει μια στροφή μέσα στον λαβύρινθο η οποία δεν ήταν προς τα ανατολικά.

Ο Ρις ο Αρχαίος, που κι εκείνος έβλεπε την πυξίδα στο χέρι του Αρχοντομαχητή, είπε: *«Το έλεγα πως ίσως αυτές οι σήραγγες να μη φτάνουν ως τη Φιλήκη.»*

«Και ούτε καμια έξοδο έχουμε συναντήσει μέχρι στιγμής,» πρόσθεσε η Φιόνα Ισόσχημη – λέγοντας, όπως συνήθως, εκείνο που όλοι τους γνώριζαν καλά ή έβλεπαν πεντακάθαρα. *«Δεν έχουμε βρει άνοιγμα που να βγάζει έξω.»*

«Μην πανικοβάλλεστε,» είπε ο Ρίντιλακ-Κονχ, προσπαθώντας ν'ακούγεται ψύχραιμος, πιο ψύχραιμος απ'ό,τι αισθανόταν. «Για να είναι τόσα περάσματα εδώ κάτω, θα υπάρχουν και ανοίγματα που βγάζουν επάνω, απλώς δεν τα έχουμε δει ακόμα. Και ούτε αποκλείεται να φτάσουμε στη Φιλήκη. Αλλά το μέρος είναι, σίγουρα, μπλεγμένο.»

Προπορευόμενος ακολουθούσε την πυξίδα του, κι οι άλλοι ακολουθούσαν αυτόν. Οι φακοί τους φώτιζαν τοιχώματα από ανάμικτες ύλες και, κάπου-κάπου, κανένα κομμάτι από νεκρό ανθρώπινο σώμα. Ο λαβύρινθος έμοιαζε νάχει βγει από ψυχεδελικό εφιάλτη. Το ταβάνι, συνήθως, ήταν χαμηλό, κι έπρεπε να προχωρούν σκυφτοί. Οι σήραγγες αλλού ήταν ανηφορικές, αλλού κατηφορικές, και παντού έπρεπε να προσέχουν πού πατούσαν και πώς βάδιζαν. Υπήρχαν ανοίγματα προς όλες τις κατευθύνσεις – δεξιά, αριστερά, πάνω, κάτω – ορισμένα θύμιζαν πηγάδια, ή ήταν πολύ στενά για να περάσει άνθρωπος. Από πουθενά δεν φαινόταν να έρχεται ηλιακό φως.

Κατά περιόδους είχαν επαφή με τον Έσπαρεκ-Λάντι και τους άλλους μαχητές που βρίσκονταν επάνω, στην επιφάνεια της κατεστραμμένης περιοχής. Κανείς δεν είχε βρει άνοιγμα ακόμα για να κατεβεί στις σήραγγες, και ο Ρίντιλακ-Κονχ άκουγε ότι ολοένα και περισσότεροι σκοτώνονταν. Τα αεροσκάφη δεν είχαν πάψει να κάνουν κύκλους στον ουρανό, ψάχνοντας και βομβαρδίζοντας. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι το είχαν βάλει σκοπό να τους εξολοθρεύσουν ως τον τελευταίο.

Τα τραντάγματα από τις βόμβες η ομάδα του Ρίντιλακ μπορούσε να τα αισθανθεί ακόμα κι εδώ κάτω και ορισμένες φορές κομμάτια έπεφταν γύρω τους – μέταλλα πλαστικά ξύλα πέτρες γυαλιά – και φοβόταν ότι μπορεί οι σήραγγες να κατέρρεαν και να τους έθαβαν. Μέχρι στιγμής, αυτό δεν είχε συμβεί, όμως. Ίσως να ήταν τυχεροί, ή ίσως να βρίσκονταν πιο βαθιά απ'ό,τι νόμιζαν.

Ο Ρίντιλακ υπέθετε ότι πιθανώς να ίσχυαν και τα δύο συγχρόνως. Το τηλεπικοινωνιακό σήμα του, άλλωστε, μετά δυσκολίας έφτανε επάνω, και σε κάποια σημεία δεν μπορούσε να φτάσει καθόλου. Προσπαθούσε να επικοινωνήσει με τους μαχητές στην επιφάνεια της κατεστραμμένης περιοχής και ο πομπός του δεν λειτουργούσε. Ούτε ο πομπός κανενός άλλου της ομάδας του.

«Φως!» είπε ξαφνικά η Φιόνα, δείχνοντας προς τα δεξιά.

«Βρήκαμε άνοιγμα, επιτέλους!» γέλασε (νευρικά) μια μισθοφόρος, και πήγε προς τα εκεί, βιαστικά.

Αμέσως, τινάχτηκε όπισθεν. «Τι στα μυαλά του...;»

Ο Τζακ Μαύρος ήρθε πίσω της, για να κοιτάξει. «Τι διάλογος είν' αυτός;» Και φώναξε: «Ποιος είσαι; Μείνε στη θέση σου!» Ύψωσε το πιστόλι του, σημαδεύοντας.

Η μισθοφόρος ύψωσε επίσης το δικό της πιστόλι. «Μείνε στη θέση σου!» Μετά πυροβόλησε. Ένας μεταλλικός ήχος ακούστηκε.

Κι ο Τζακ πυροβόλησε – ακόμα ένας μεταλλικός ήχος.

Ύστερα, η μισθοφόρος ούρλιαξε καθώς κάτι σαν μαστίγιο τη χτύπησε μέσα από το άνοιγμα και το σώμα της φάνηκε να καίγεται χωρίς να χεί αρπάξει φωτιά. Μια δύναμη το έτρωγε εκ των έσω, καταστρέφοντάς το.

«Κρόνε και Ρασιλλώ!» αναφώνησε ο Τζακ Μαύρος πηδώντας προς τα πίσω, και συγχρόνως δυο άλλοι μισθοφόροι κι ένας φρουρός πυροβόλουν μες στο άνοιγμα.

Ο Ρίντιλακ-Κονχ είδε κάτι να βγαίνει από εκεί. Μια σφαίρα από παλλόμενα μέταλλα που λαμπύριζαν. Επάνω της φωτάκια αναβόσβηναν και ροές ενέργειας φαίνονταν σαν φλέβες. Γύρω της απλώνονταν πλοκάμια που έμοιαζαν βιολογικά.

Από πίσω της ερχόταν ένα δυνατό φως.

Αυτά τα τέρατα πάλι!

«Τρέξτε!» φώναξε ο Ρίντιλακ-Κονχ. «Ελάτε μαζί μου! Τρέξτε! Αυτά είναι τα τέρατα που σας έλεγα ότι συναντήσαμε! *Τρέξτε!* – δεν σκοτώνονται. *Τρέξτε!*»

Και, έχοντας ήδη δει ότι τα πυροβόλα τους δεν μπορούσαν να βλάψουν το σφαιρικό μηχανικό ον, οι μισθοφόροι και οι φρουροί έτρεξαν. Έτρεξαν μέσα στα λαβυρινθώδη, εφιαλτικά περάσματα, ακολουθώντας τον Αρχοντομαχητή, ενώ πίσω τους άκουγαν έναν παράξενο ήχο – ένα δαιμονικό σύριγμα που ήταν σαν να προερχόταν από ηχεία άψογης ποιότητας.

Τα αεροσκάφη του Αλυσοδεμένου Ποιητή σφύριζαν στον αέρα, περνώντας πάνω από την κατεστραμμένη περιοχή, εξαπολύοντας βόμβες από δω κι από κει, σαν χαλάζι – στα σημεία όπου είχαν

εντοπίσει μαχητές να κρύβονται, αλλά και τυχαία, όπου έβρισκαν, ελπίζοντας να χτυπήσουν κάποιους. Κομμάτια και θρύψαλα γίνονταν τα πάντα από κάτω τους – που ήταν ήδη συντρίμια και χαλάσματα. Η καταστροφή της καταστροφής. Τα θραύσματα μετατρέπονταν σε περισσότερα θραύσματα. Καπνοί είχαν σκοτεινιάσει το μέρος· φωτιές χόρευαν από ξύλα σε πλαστικά, σε χαρτιά, σε ξύλα, σε πλαστικά, σε υφάσματα – ενεργειακά υγρά, χυμένα από σπασμένες φιάλες, εκρήγνυντο κάθε τόσο.

Η Ευμενίδα Νοράλνω δεν είχε πια και πολλές ελπίδες ότι θα κατόρθωναν να φύγουν από εδώ ζωντανοί. Κρυμμένη πίσω από ένα πράγμα που θα μπορούσε να αποκαλέσει μόνο *ονειρικό οχυρό*, είχε δει πριν από λίγο κάποιους μισθοφόρους να αφανίζονται μέσα σε μια λαίλαπα καταστροφής από τον ουρανό. Είχαν κάνει το λάθος, οι ανόητοι, να προσπαθήσουν να χτυπήσουν τα αεροσκάφη μ'ένα αντιαεροπορικό πολυβόλο που κουβαλούσαν μαζί τους.

Κοντά στην Ευμενίδα ήταν ο Ράλενταμπ, μερικοί άλλοι από την ομάδα της, ο Νέστορας Ολτενσάνδω και κάποιοι από τους εναπομείναντες μισθοφόρους του μακαρίτη Λόρεντακ Μαυροδάκτυλου, και ο Ήθαν Φορκέντω, ένας λοχίας της Φρουράς, μαζί με μερικούς ακόμα φρουρούς. Ήταν παγιδευμένοι εδώ πέρα· αν έκαναν να φύγουν, θα γίνονταν αμέσως στόχος – λεία – των μεταλλικών πουλιών του θανάτου που περιφέρονταν στον ουρανό και δεν έλεγαν να φύγουν.

«Ο γαμημένος Ποιητής είναι *ανώμαλος!*» γρύλισε ο Νέστορας. «Πιο ανώμαλος απ'τους γαμημένους πούστηδες που τον ακολουθούν! Τόσο πολύ τον ενδιαφέρει, τον μπάσταρδο, να μας αποτελειώσει; Δε φάνηκε ούτε καν να δυσκολεύτηκε να πάρει τη Β' Κατωρίγια Συνοικία! Μέσα σε μια νύχτα και μια μέρα την κατέκτησε· σίγουρα, δεν μπορεί να περίμενε τίποτα καλύτερο απ'αυτό!»

«Σα να ψάχνουν για κάτι...» μουρμούρισε ο Ράλενταμπ. «Ή για κάποιον...»

«Ποιον να ψάχνουν, ρε Ράλενταμπ;» είπε ο Νέστορας. «Όταν βομβαρδίζεις ολόκληρη τη *Ρελκάμνια* δεν περιμένεις να βρεις κανέναν· μόνο να σκοτώσεις. Να σκοτώσεις πολλούς.»

«Κάποιοι έρχονται!» τους προειδοποίησε ένας μισθοφόρος του Νέστορα.

Κινήσεις φαίνονταν από τ'αριστερά τους.

Οι πάντες ύψωσαν όπλα, αν και δεν περίμεναν κίνδυνο από το έδαφος.

Η Ευμενίδα διέκρινε τρεις φιγούρες να διασχίζουν γρήγορα τον χιλιορημαγμένο τόπο, πηγαίνοντας από κρυψώνα σε κρυψώνα – από έναν σωρό μετάλλων σ'έναν σωρό από μέταλλα-ξύλα-γυαλιά, σ'έναν λοφίσκο από πέτρες, σ'έναν σωρό από πλαστικά και μέταλλα – πλησιάζοντας.

«Δεν είν' άγνωστοι,» είπε ο Ήθαν Φορκέντω. «Δικοί μας πρέπει νά-ναι.»

Ο Ράλενταμπ ύψωσε τα κιάλια του στα μάτια. «Ο Ριχάρδος ο Τρομερός,» είπε, «και δυο δικοί του: ο Ευτύχιος και η Διπλή Μυρτώ. Τι την πήρε αυτή τη χοντρή μαζί του; Για να τους δουν πιο εύκολα; Και να μας προδώσουν κι εμάς, γαμώτο;»

Ο Ριχάρδος και οι δύο μισθοφόροι του έφτασαν, όμως, κοντά τους χωρίς να τραβήξουν την προσοχή των αεροσκαφών.

«Τι κάνεις, ρε μαλάκα Τρομερέ;» μούγκρισε ο Ράλενταμπ. «Θες να μας καταστρέψεις όλους;»

«Υπάρχει άνοιγμα παρακεί, ηλίθιε,» του είπε ο Ριχάρδος δείχνοντας προς τη μεριά από την οποία είχε έρθει. «Θυμάσαι που ο Αρχοντομαχητής είπε να βρούμε ανοίγματα άμα μπορούμε; Ανοίγματα που πηγαίνουν κάτω, στις σήραγγες ετούτου του τόπου; Βρήκαμε ένα' και είναι από *κει*.» Συνέχιζε να δείχνει. «Ήρθαμε για να σας σώσουμε, όπως καταλαβαίνεις. *Μαλάκα*.»

«Ευχαριστούμε,» αποκρίθηκε κυνικά ο Ράλενταμπ. «Ας ελπίσουμε μόνο ότι θα *καταφέρουμε* να φτάσουμε ως εκεί που λες–»

«Θα τα καταφέρουμε–»

Ένα μαχητικό αεροπλάνο πέρασε από πάνω τους, εξαπολύοντας βόμβες.

Όλοι έπεσαν κάτω.

Ευτυχώς, μάλλον δεν τους είχε δει. Το σημείο που βομβαρδίστηκε πρέπει να ήταν τυχαίο. Τα πάντα τραντάχτηκαν, κομμάτια τινάχτηκαν από δω κι από κει, κι άλλες φωτιές άναψαν, κι άλλοι καπνοί γεννήθηκαν σαν δαίμονες της φλόγας και του αέρα' αλλά η Ευμενίδα, ο Ράλενταμπ, ο Νέστορας, ο Ριχάρδος, και οι υπόλοιποι δεν χτυπήθηκαν.

Ο Τρομερός γέλασε σαν παράφρων. «Ευχαριστούμε, καριόληδες!» είπε προς τον ουρανό. Και προς τους συμμαχητές του: «Μας έδωσαν ακόμα καλύτερη κάλυψη τώρα. Περνάμε μέσα απ'τους καπνούς–»

«Δείτε εκεί! Δείτε εκεί!» είπε ένας μισθοφόρος της Ευμενίδας. Και μια άλλη: «Ο αρχηγός ήρθε! Ο αρχηγός!»

Στρεφόμενοι αγνάντεψαν αεροσκάφη να έρχονται από τον ανατολικό ορίζοντα, μεγαλύτερα και μικρότερα, αεροπλάνα και ελικόπτερα. Και χτυπούσαν το σμήνος του Αλυσοδεμένου Ποιητή, εξαπολύοντας ρουκέτες, πυροβολώντας συνεχόμενα με κανόνια και πολυβόλα.

«Αυτά δεν μπορεί νάναι μόνο τα αεροσκάφη του αρχηγού,» είπε ο Νέστορας. «Δεν είχε τόσα πολλά αεροσκάφη μαζί του.»

«Πήρε βοήθεια από τη Φιλήκη,» είπε η Ευμενίδα. «Είναι η μόνη εξήγηση.» Πιο πριν είχε μιλήσει, τηλεπικοινωνιακά, με τον Έσπαρεκ-Λάντι ο οποίος της είχε πει ότι είχε επικοινωνήσει με τον Βόρκεραμ-Βορ και ότι ο Βόρκεραμ έλεγε πως η Φιλήκη δύσκολα θα τους βοηθούσε, πολύ δύσκολα. Έλεγε ότι ήταν μάλλον αδύνατον, βασικά.

Τελικά, όμως, τα είχε καταφέρει.

Ελπίζω να μην έκανε πάλι πραξικόπημα, σκέφτηκε η Ευμενίδα μειδιώντας άγρια. Μειδιώντας – σπάνιο για εκείνη, κάτι που συνέβαινε μόνο σε ελάχιστες περιπτώσεις. Ανοίγοντας τον τηλεπικοινωνιακό πομπό της, προέτρεψε όλους τους συμμαχητές της να βοηθήσουν το σμήνος του Βόρκεραμ που ερχόταν για να τους σώσει. «Ρίξτε στα καταραμένα πουλιά του Ποιητή με ό,τι έχετε! Αδειάστε τα όπλα σας επάνω τους!»

Και μετά, καθώς ο ουρανός είχε γεμίσει φωτιές και καπνούς και αεροσκάφη που πετούσαν σαν τρελά προς κάθε κατεύθυνση, ρώτησε: «Ρίντιλακ. Πού είσαι, Αρχοντομαχητή; Ακόμα κάτω; Ο αρχηγός είναι εδώ! Ήρθε με αεροσκάφη από τη Φιλήκη. Μ'ακούς, Ρίντιλακ;»

«...κυνηγάνε...» ήχησε η φωνή του Ρίντιλακ-Κονχ μέσα από παράσιτα. «...είχαμε δει και... δεν τα βλέπουν...»

«Δε σε καταλαβαίνω. Το σήμα δεν φτάνει καλά. Συμβαίνει κάτι άσχημο εκεί κάτω;»

«Μας κυνηγάνε!»

«Ποιοι;»

Το μόνο που ακούστηκε ήταν κrrrrrr-ξξξξξξ... κκκrrrrrr-ννννν...

«Σα να την έχουν γαμήσει, μου φαίνεται,» είπε ο Ριχάρδος ο Τρομερός, ενώ ο Ευτύχιος έριχνε στα αεροσκάφη του Ποιητή μ'ένα φορητό ρουκετοβόλο και ένας μαχητής του Νέστορα τα πυροβολούσε με το μακρύ τουφέκι του.

«Ρίντιλακ!» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ μιλώντας στο μικρόφωνο του τηλεπικοινωνιακού συστήματος του μεταβαλλόμενου ελικόπτερου των Εκλεκτών, ενώ απέξω, γύρω του, στον ουρανό, τα πάντα φλέγονταν και κάπνιζαν και μεγάλα μεταλλικά πουλιά στραφτάλιζαν και τινάζονταν και βουτούσαν· κρότοι αντηχούσαν σαν οργή Κρόνου και βροντές, και σαν το πολεμικό γέλιο της ίδιας της Ρασιλλώς. «Αρχοντομαχητή! Μ'ακούς; Είσαι εκεί; Σου μιλάει ο Βόρκεραμ-Βορ, Ρίντιλακ-Κονχ. Απάντησέ μου! Απάντησέ μου!»

«...ρχηγέ... στε κάτω από το έδαφος...»

«Το ξέρω ότι είστε κάτω από το έδαφος – μου το είπε ο Έσπαρεκ-Λάντι. Μπορείτε να βγείτε επάνω; Έχουμε έρθει. Μ'ακούς;»

«...κυνηγάνε τα τέρατα που...» Πυροβολισμοί ήταν αυτοί που αντηχούσαν μαζί με τα λόγια του Ρίντιλακ-Κονχ;

«Ποια τέρατα, γαμώτο;» Και προς τον Λεονάρδο Άνταλμιρ: «Εντόπισε το σήμα του. Βρες την ακριβή θέση.»

«Δύσκολο, αρχηγέ,» αποκρίθηκε εκείνος αρχίζοντας όμως να πατά πλήκτρα. «Δεν είναι σταθερό.»

«Υποχωρούν οι καριόληδες!» παρατήρησε ο Ζαχαρίας ο Πικρός, που χειριζόταν ένα μέρος των οπλικών συστημάτων του μεγάλου ελικόπτερου των Εκλεκτών. «Υποχωρούν – τρέχουν σαν φτερωτά σκυλιά, αρχηγέ! Χα-χα-χα-χα-χα! Επιτέλους, μια νίκη σ'ετούτο τον γαμημένο πόλεμο!»

«Το ήξερα πως δεν θα στέκονταν να μας αντιμετωπίσουν,» είπε νηφάλια ο Βόρκεραμ-Βορ. «Δεν περίμεναν αντίσταση· περίμεναν να κάνουν βόλτες στον ουρανό και να σκοτώνουν ανυπεράσπιστους μαχητές στο έδαφος.» Και, μιλώντας στο τηλεπικοινωνιακό σύστημα, πρόσταξε τους μαχητές του και τους Φιλήκοους: «Χτυπήστε τους μέχρι τέλους! Και καταδιώξτε τους όσο μπορείτε. Αλλά μη φύγετε από την κατεστραμμένη περιοχή. Κάντε τους να θυμούνται αυτή τη μέρα!»

«Θα τη θυμούνται σίγουρα, αρχηγέ!» γέλασε ο Δράστης Λαοκράτης, κι αρκετοί άλλοι πιλότοι από το σμήνος του Βόρκεραμ έδωσαν παρόμοιες απαντήσεις.

Μία από τους πιλότους της Φιλήκης είπε: «Αν αυτοί είναι οι εναέριοι μαχητές του Ποιητή, δεν είναι και τόσο επικίνδυνοι.»

«Δεν τους γνώρισες όσο ήταν με τα καλά τους,» της αποκρίθηκε ο Δράστης.

Τότε η φωνή του Ρίντιλακ-Κονχ ακούστηκε ξανά, και ο Βόρκεραμ στιγμιαία την απομόνωσε, αποκλείοντας όλες τις άλλες φωνές. «...Είναι τα τέρατα που είχαμε δει τις προάλλες, αρχηγέ. Τα σφαιρικά όντα με τα πλοκάμια, κι εκείνος ο φωτεινός, ενεργειακός δαίμονας. Δε σκοτώθηκαν από τις βόμβες μου. Και είναι εδώ κάτω τώρα. Μας κυνηγάνε! Και τίποτα δεν τους βλάπτει.»

«Δε μπορείτε να βγείτε;»

«Δε βρίσκουμε άνοιγμα. Δεν πρέπει νάναι και τόσα πολλά.»

«Συνέχισε να είσαι σε επαφή μαζί μου, Αρχοντομαχητή. Θα σ'εντοπίσω.»

«Μα είμαστε κάτω από το έδαφος, αρχηγέ.»

«Θα ανατινάξουμε το έδαφος και θα σας βγάλουμε επάνω.» Και στράφηκε στον Άνταλμιρ. «Το βρίσκεις το σήμα του τώρα;»

«Ναι.»

«Μάικλ.»

«Ακούω και υπακούω,» είπε ο Παγοθραύστης, πιλοτάροντας το ελικόπτερο.

«Μην ακούς μόνο· ακολούθα το σήμα που έχει πιάσει ο Λεονάρδος. Θέλω να πάμε από πάνω ακριβώς.»

«Έγινε.»

«Γρήγορα, προτού το χάσουμε πάλι!»

Ο Λεονάρδος Άνταλμιρ είπε: «Είναι ψιλοασταθές.»

«Μην το γρυσουζεύεις τώρα,» αποκρίθηκε ο Μάικλ, στρίβοντας το ελικόπτερο και πηγαίνοντας προς τα εκεί απ'όπου ερχόταν το σήμα.

Γύρω τους τα αεροσκάφη του Αλυσοδεμένου Ποιητή διαλύονταν, τρέπονταν σε φυγή· και τα αεροπλάνα και τα ελικόπτερα του Βόρκεραμ-Βορ και της Φιλήκης τα καταδίωκαν, εξαπολύοντας ρουκέτες και οβίδες.

Ο ουρανός ήταν γεμάτος καπνούς και φλόγες, αλλά έμοιαζε πολύ, πολύ φωτεινός στον αρχηγό των Εκλεκτών. Είχε καταφέρει να σώσει τόσους ανθρώπους σήμερα από βέβαιο θάνατο. *Ακόμα και η Ολντράθα εγκρίνει· είμαι σίγουρος*, σκέφτηκε χαμογελώντας. Αλλά δεν στράφηκε να την κοιτάξει πίσω του· είχε μάτια μόνο για το σήμα του Ρίντιλακ, τώρα, και για έξω από το ελικόπτερο.

«Είμαστε από πάνω!» είπε.

«Ναι,» αποκρίθηκε ο Μάικλ.

«Κατέβασέ μας, αλλά μην το προσγειώσεις. Στα είκοσι μέτρα πάνω απ'το έδαφος. Με προσοχή αλλά γρήγορα.»

«Όλα τα θέλεις τέλεια, αρχηγέ – με αγχώνεις,» είπε μειδώντας ο Παγοθραύστης, αρχίζοντας να κατεβάζει το μεγάλο ελικόπτερο.

Ο Λεονάρδος Άνταλμιρ γέλασε. «Πρόσεχε πώς αναπνέεις, πιλότε.»

«Σκάσε και βλέπε το σήμα σου, Λεονάρδε.»

«Ρίντιλακ!» είπε ο Βόρκεραμ, μιλώντας στο μικρόφωνο. «Μ'ακούς, Αρχοντομαχητή;»

«Ναι, αν και μετά δυσκολίας–»

«Σταματήστε εδώ· είμαστε από πάνω σας. Σταματήστε – θ'ανατινάξουμε το έδαφος.»

«Ναι.»

Ο Βόρκεραμ πρόσταξε τον Ζαχαρία τον Πικρό και τη Φρίντα, που έλεγχαν τα οπλικά συστήματα του ελικοπτερού: «Ρίξτε βόμβες ευθεία κάτω. Θέλω το έδαφος να διαλυθεί. Θέλω ν'ανοίξει τρύπα – να βρούμε τον Ρίντιλακ-Κονχ και τους δικούς του. Σπάστε τα πάντα!»

Το μεγάλο ελικόπτερο εξαπέλυσε κάθετα βόμβες και ρουκέτες, και ο Βόρκεραμ είδε, από το παράθυρο, σωρούς από χαλάσματα ανάμικτων υλών να ανατινάσσονται, να πετάγονται προς κάθε κατεύθυνση.

«Πίσω!» κραύγασε ο Ρίντιλακ-Κονχ καθώς τα πάντα τραντάζονταν γύρω τους. «ΠΙΣΩ!» Γιατί μπροστά τους αντίκριζε τα περάσματα να καταρρέουν, να γκρεμίζονται, τις ανάμικτες ύλες να διαλύονται, να κομματιάζονται.

«Πίσω μας είν' αυτοί οι πούστηδες με τα πλοκάμια!» φώναξε η Ρο-ντάκη. Πριν από λίγο είχαν χάσει ακόμα έναν μισθοφόρο: τον είχαν

χτυπήσει τα πλοκάμια ενός τέρατος και ο άνθρωπος έμοιαζε νάχει αρπάξει φωτιά από μέσα, το σώμα του είχε διαλυθεί.

«Πυροβολήστε τους! Δε μπορούμε να πάμε μπροστά – θα θαφτούμε ζωντανοί! Ρίξτε τους – κι ο αρχηγός μάς ανοίγει τρύπα για να βγούμε! Ρίξτε τους με ό,τι έχετε!»

Μισθοφόροι και φρουροί στράφηκαν, πυροβολώντας μανιασμένα τα μηχανικά σφαιρικά όντα που έρχονταν από ένα πέρασμα. Κάννες τουφεκίων και πιστολιών και οπλοπολυβόλων κροτάλιζαν και η Γιολάντα πέταξε και μια χειροβομβίδα, τραντάζοντας τη σήραγγα, κάνοντας διάφορα κομμάτια να φύγουν από δω κι από κει.

Τα πλοκαμοφόρα τέρατα δεν καταλάβαιναν τίποτα! Συνέχιζαν να έρχονται. Η λαίλαπα από σφαίρες απλώς τα καθυστερούσε λίγο, δεν τα κατέστρεφε. Μερικά πλοκάμια μονάχα χτυπιόνταν και κόβονταν στις άκριες.

«Κόψτε τους τα πλοκάμια!» φώναξε ο Τζακ Μαύρος. «Χωρίς τα πλοκάμια δε θα μπορούν να κινούνται! Κόψτε τους τα πλοκάμια!»

«Πιο εύκολα το λες παρά το κάνεις,» γρύλισε η Ροντάκη.

Ο Ρίντιλακ-Κονχ άκουσε τη φωνή του Βόρκεραμ-Βορ μέσα από τον πομπό του: «Είστε ζωντανοί; Σας βάζουμε σε κίνδυνο;»

«Ζούμε ακόμα. Και, ναι, σε κάποιο κίνδυνο μάς βάζετε, αλλά έχουμε σταματήσει πριν από εκεί όπου τα πάντα καταρρέουν μπροστά μας.»

«Βλέπετε πως;»

«Μόνο θολούρα βλέπω, αρχηγέ: σκόνες, καπνούς...»

Οι μισθοφόροι και οι φρουροί επικέντρωσαν τα πυρά τους στο μεταλλικό τέρας που ήταν πιο κοντά, σημαδεύοντας τα πλοκάμια του, διαλύοντάς τα το ένα μετά το άλλο, και είδαν τη σφαίρα από παλλόμενα φωτεινά μέταλλα να πέφτει κάτω, ακίνητη.

«Σας το είπα!» φώναξε ο Τζακ Μαύρος. «Χτυπάτε τα πλοκάμια – τα πλοκάμια!»

Άλλα δύο τέρατα, όμως, έρχονταν – και δεν ήταν μακριά. Και πίσω τους φαινόταν κάτι λαμπερό, κάτι από το οποίο ξεκινούσαν ενεργειακές αλυσίδες που έφταναν ως τα σφαιρικά σώματα των τεράτων.

Από την αντίθετη μεριά, ο χώρος εξακολουθούσε να τραντάζεται, αλλά τώρα σταμάτησε.

«Βλέπεις τίποτα, Ρίντιλακ; Βλέπεις ηλιακό φως;» ρώτησε η φωνή του Βόρκεραμ-Βορ.

«Μόνο θολούρα ακόμα, αρχηγέ. Αλλά περίμενε. Μη ρίχνετε. Μη ρίχνετε – μ'ακούς;»

«Σ'ακούω. Έχουμε ήδη σταματήσει να ρίχνουμε, όπως θα καταλαβαίνεις.»

«Πάω να κοιτάξω.» Ο Ρίντιλακ μπήκε μες στη θολούρα, κουνώντας το χέρι του μπροστά του για να την καθαρίσει όσο ήταν αυτό δυνατόν, βήχοντας καθώς την ένιωθε να γλιστρά μες στη μύτη και στο στόμα του.

Η Φιόνα Ισόσχημη τον ακολούθησε, λέγοντας ενώ έβηχε: «Τίποτα δε βλέπεις εδώ μέσα!»

Ο Ρίντιλακ, όμως, είδε φως. Από πάνω. «Φως!» φώναξε. «Φως! Ελάτε όλοι! Υπάρχει άνοιγμα! Ελάτε μαζί μου! Ελάτε μπροστά – υπάρχει άνοιγμα!» Κι άρχισε να σκαρφαλώνει στα χαλάσματα, αρπάζοντας ό,τι προεξοχές έβρισκε, πατώντας όπου μπορούσε να πατήσει. Αισθάνθηκε τα χέρια του να σκίζονται από αιχμές, τα ρούχα του να κουρελιάζονται· δεν έδωσε καμια σημασία. Ανέβαινε προς το φως. Ρίχνοντας μια ματιά πίσω του, είδε τους άλλους να τον ακολουθούν, ενώ ακόμα πυροβολούσαν τα τέρατα.

Ο Βόρκεραμ-Βορ τούς είδε να βγαίνουν από τον πελώριο λάκκο που είχε δημιουργηθεί κάτω από το ελικόπτερο, μέσα από τη σκόνη και τους καπνούς. Πρώτα ο Ρίντιλακ-Κονχ, μετά η Φιόνα Ισόσχημη, μετά ένας άλλος...

«Κατέβασέ το, Μάικλ!» πρόσταξε. «Στο έδαφος.»

Ο Παγοθραύστης προσγείωσε το ελικόπτερο πάνω στα χαλάσματα του ρημαγμένου τόπου. Ο Βόρκεραμ άνοιξε μια πλαϊνή πόρτα του αεροσκάφους, βγαίνοντας μαζί με τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα.

Ο Ρίντιλακ-Κονχ, η Φιόνα Ισόσχημη, ο Ρις ο Αρχαίος, κι ένας φρουρός έτρεξαν προς το μέρος τους. Οι υπόλοιποι σκαρφάλωναν ακόμα. Ένα ουρλιαχτό ακούστηκε από κάτω. Και πυροβολισμοί.

«ΜΗ ΣΤΑΜΑΤΑΤΕ!» Η φωνή του Τζακ Μαύρου, νόμιζε ο Βόρκεραμ.

Και ρώτησε τον Ρίντιλακ καθώς εκείνος ερχόταν πλάι του: «Τι γίνεται εκεί μέσα, Αρχοντομαχητή;»

«Αυτά τα... τέρατα... αρχηγέ.» Ήταν λαχανιασμένος. «Είναι... άτρωτα στα πυρά μας. Κι όταν σε χτυπάνε... καίγεσαι από μέσα. Διαλύεσαι.»

Ακόμα ένα ουρλιαχτό – γυναικείο. Και μια φωνή, επίσης γυναικεία: «Όχι! Όχι – Γιολάντααααα...» Μετά, ο Τζακ Μαύρος ανέβηκε τραβώντας πίσω του τη Ροντάκη, με τη βία.

Άλλο ένα ουρλιαχτό.

Και ύστερα όλοι όσοι είχαν επιβιώσει και ανεβεί τον μεγάλο λάκκο έτρεχαν προς το μεταβαλλόμενο ελικόπτερο των Εκλεκτών, ενώ πίσω τους ξεπρόβαλλαν τέρατα. Όντα που ο Βόρκεραμ-Βορ δεν είχε ξανα-ντικρίσει ποτέ. Είχαν σφαιρικά σώματα από μέταλλα που πάλλονταν και στραφτάλιζαν σαν να μην ήταν μέταλλα, όμως δεν μπορούσες και να τα αποκαλέσεις τίποτε άλλο. Είχαν γύρω τους μακριά βιολογικά πλοκάμια. Τα τέρατα ήταν τρία, στο σύνολο, και πίσω τους ερχόταν μια λαμπερή οντότητα που φαινόταν να αιωρείται. Είχε οριακά ανθρωποειδή μορφή, και έτριζε και σπινθήριζε. Αναμφίβολα αποτελείτο αποκλειστικά από ενέργεια, όχι από ύλη.

Ο Βόρκεραμ είπε στους μαχητές του: «Μέσα. Μπείτε μέσα!» ενώ ύψωνε το τουφέκι του και ο Άβαντας ύψωνε το δικό του τουφέκι.

«Δε μπορείς να τα σκοτώσεις, αρχηγέ. Δεν πεθαίνουν,» είπε ο Ρίντι-λακ-Κονχ.

«Μπείτε μέσα!» φώναξε ο Βόρκεραμ-Βορ αρχίζοντας να πυροβολεί συνεχόμενα. Και ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας τον μιμήθηκε.

Έχουν δίκιο! παρατήρησε, έκπληκτος, ο Βόρκεραμ βλέποντας τα τέρατα να ζυγώνουν. *Τίποτα δεν φαίνεται να τα πιάνει!*

«Από τι σκατά είναι φτιαγμένα; Ακόμα κι εγώ θα είχα σκοτωθεί τώρα!» γρύλισε ο Άβαντας.

Ο Βόρκεραμ γύρισε το τουφέκι του στην ενεργειακή λειτουργία, σημάδεψε ένα από τα σφαιρικά όντα, και πάτησε στη σκανδάλη. Η ενεργειακή ριπή το χτύπησε στο μηχανικό σώμα του χωρίς να το ενοχλήσει καθόλου.

Ο Βόρκεραμ σημάδεψε τη λαμπερή οντότητα πίσω από τα σφαιρικά τέρατα (η οποία έμοιαζε να τα κρατά με φωτεινές αλυσίδες σαν να ήταν σκυλιά της), πάτησε πάλι τη σκανδάλη, και ξανά η ενεργειακή ριπή δεν έκανε καμία φανερή ζημιά.

Η λαμπερή οντότητα ύψωσε το χέρι της κι εκτόξευσε ένα σπαστό ενεργειακό δόρυ προς τον Βόρκεραμ. Εκείνος έσκυψε, και το βλήμα χτύπησε το ελικόπτερο των Εκλεκτών. Τριγμοί μετάλλων και γυαλιών αντήχησαν.

«Τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος κάνετ' εκεί έξω!» γκάριξε ο Ζαχαρίας ο Πικρός. «Ελάτε μέσα, να φύγουμε!»

Ο Βόρκεραμ-Βορ και ο Άβαντας πήδησαν στο εσωτερικό του ελικoptέρου καθώς τα τέρατα έφταναν κοντά, και το αεροσκάφος υψώθηκε μακριά από τα πλοκάμια τους.

«Βομβαρδίστε τους,» πρόσταξε ο Βόρκεραμ.

«Τρεις βόμβες μάς έχουν απομείνει, αρχηγέ,» του είπε η Φρίντα.

«Και, γενικά,» πρόσθεσε ο Ζαχαρίας ο Πικρός, «δεν μας μένουν πολλά πυρομαχικά.»

«Πάμε να φύγουμε, τότε,» άλλαξε γνώμη ο Βόρκεραμ-Βορ, που δεν πίστευε ότι ακόμα κι οι βόμβες του ελικoptέρου θα κατέστρεφαν αυτά τα τέρατα. Από τι ήταν φτιαγμένα; «Πάμε να μαζέψουμε όσους άλλους μπορούμε, και να φύγουμε από τούτο το μέρος.»

Γύρω τους, τα υπόλοιπα μεγάλα ελικόπτερα έκαναν ακριβώς αυτό: κατέβαιναν για να διασώσουν μαχητές που βρίσκονταν στο έδαφος. Ακόμα και κάποια μικρά ελικόπτερα κατέβαιναν, καθώς και αεροπλάνα που δεν τους χρειαζόταν διάδρομος για προσγείωση ή απογείωση αλλά μπορούσαν να υψώνονται και να προσγειώνονται αλλάζοντας την κατεύθυνση των προωθητήρων τους.

«Σκοτώθηκε! Σκοτώθηκε!» σύριζε και γρύλιζε η Ροντάκη, γρονθοκοπώντας το στήθος και τα πλευρά του Τζακ Μαύρου ο οποίος προσπαθούσε να τη συγκρατήσει και να την ηρεμήσει, να την κάνει να πάψει να χτυπιέται. «Τη σκότωσαν!»

Ο Βόρκεραμ καταλάβαινε: Είχε πεθάνει η Γιολάντα. Η Ροντάκη τώρα ήταν τελευταία από τις μισθοφόρους της ομάδας της Ρία Καλόφραστης. Και η Γιολάντα πρέπει να ήταν καλή της φίλη.

Ο Ρίντιλακ-Κονχ είπε στον Βόρκεραμ: «Σκοτώθηκε κι ο Φιλοδέκτης, αρχηγέ.»

«Γαμώτο...» μουρμούρισε εκείνος. Ήταν καλός μαχητής και συνετός στρατιωτικός ο Λούσιος.

«Αυτά τα τέρατα τον σκότωσαν;» ρώτησε ο Άβαντας.

«Όχι τα αεροσκάφη.»

«Ο Ποιητής θα μετανιώσει γι' αυτό,» ορκίστηκε ο Άβαντας. «Είναι άθλιο να κυνηγάς έτσι μαχητές που έχουν ήδη χάσει τη μάχη και υποχωρούν.»

Εμένα κυνηγούσε, σκέφτηκε ο Βόρκεραμ. Εμένα. Και κοίταξε την Ολντράθα, η οποία ήταν σιωπηλή, με σκοτεινή όψη στο καφετόδερμο πρόσωπό της.

/17\

Ο Βάρνελ-Αλντ θέτει ένα ερώτημα, και ζητά κάτι από τον Αλυσοδεμένο Ποιητή το οποίο, αρχικά, τον ξαφνιάζει· νέα έρχονται για μια απρόσμενη ήττα· ο Κάδμος δεν θέλει άλλους πολέμους· η Κορίνα λέει ένα ψέμα, διαμορφώνοντας ξανά την Ιστορία της Πόλης· η Ολντράθα ακούει μια απάντηση που την τρομάζει, και δυσανασχετεί που είναι μόνη και που δεν μπορεί να βοηθήσει τις Αδελφές της· ο Βόρκεραμ-Βορ, αγγίζοντας ένα μυστηριώδες σημάδι, κάνει μια ερώτηση.

Ο Βάρνελ-Αλντ ήρθε να τους επισκεφτεί στο κρεμαστό διαμέρισμα κοντά στην Πλατεία Γρόνθου, αφού τους είπε τηλεπικοινωνιακά ότι είχαν κάτι σημαντικό να συζητήσουν – κάτι που αφορούσε το άμεσο μέλλον της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.

Η Κορίνα ήταν ακόμα εκεί, όταν ο Κάδμος και η Καρζένθα υποδέχτηκαν τον Πολιτάρχη της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας στο καινούργιο σαλόνι τους.

«Κάθισε,» του είπε η Καρζένθα-Σολ, κι εκείνος κάθισε σε μια από τις καρέκλες του τραπεζιού. Η Καρζένθα και ο Κάδμος κάθισαν κοντά του, στο τραπέζι επίσης. Αλλά η Κορίνα παρέμεινε καθισμένη στην πολυθρόνα της, έχοντας το μισό της πρόσωπο κρυμμένο πίσω από ένα μαντήλι.

Μαντήλι; απόρησε ο Βάρνελ-Αλντ. *Εδώ μέσα;* «Είσαι καλά, Κορίνα;»

«Έχω χτυπήσει,» αποκρίθηκε εκείνη. «Αλλά δεν είναι τίποτα· σύντομα θα περάσει.»

Ο Βάρνελ παραξενεύτηκε. Είχε η Κορίνα αναμιχθεί σε κάποια συμπλοκή; Συνήθως δεν ήταν τόσο απρόσεκτη. Ή, μήπως, είχε γίνει κάτι που αφορούσε εκείνη και τις Αδελφές της;

Τέλος πάντων· για άλλο λόγο βρισκόταν τώρα ο Βάρνελ εδώ. Στρεφόμενος στον Κάδμο και την Καρζένθα, είπε: «Η Β' Κατωρίγια σύντομα θα χρειαστεί κάποιον για να τη διοικήσει. Έχεις κανένα άτομο υπόψη σου;» Δεν χρειαζόταν καν να κοιτάζει συγκεκριμένα τον ποιητή για να

καταλάβουν όλοι ότι απευθυνόταν σ'αυτόν. Η Καρζένθα ήταν στρατιωτικός (και πολύ καλή στη δουλειά της, όφειλε να παραδεχτεί ο Βάρνελ-Αλντ), όχι πολιτικός, και απέφευγε την πολιτική. *Ξέρει πώς να οργανώνει στρατούς, πώς να κάνει σχέδια μάχης, πώς να εκπονεί ολόκληρες στρατηγικές για κατάκτηση συνοικιών· αλλά δεν έχει ιδέα πώς να διοικήσει τις συνοικίες που έχει κατακτήσει. Ή φοβάται να μάθει, σκέφτηκε φευγαλέα ο Βάρνελ.*

Ο Κάδμος έμεινε, για μερικές στιγμές, σιωπηλός. Μετά είπε: «Για να είμαι ειλικρινής, δεν είχε περάσει απ'το μυαλό μου ως τώρα. Είναι πολύ νωρίς, Βάρνελ. Μέχρι χτες γίνονταν μάχες στους δρόμους της Β' Κατωρίγιας. Ακόμα και τώρα έχουμε στείλει αεροσκάφη για να κυνηγήσουν τους μαχητές που υποχωρούν μέσα από την κατεστραμμένη περιοχή—»

«Τι; Ποιος ο λόγος; Φοβάστε ότι θα επιστρέψουν;» Αν όχι, ήταν σπατάλη ενέργειας και εξοπλισμών. Και οι πιλότοι ήταν αναμφίβολα κουρασμένοι ύστερα από τόσες αερομαχίες, σκεφτόταν ο Βάρνελ-Αλντ. Κι έστρεψε τη ματιά του στην Καρζένθα τώρα.

«Ο Βόρκεραμ-Βορ είναι μαζί τους,» αποκρίθηκε εκείνη, κι έριξε ένα λοξό βλέμμα στην Κορίνα.

Ο Βάρνελ κατάλαβε. *Η Κορίνα το πρότεινε· η Καρζένθα, από μόνη της, δεν θα είχε στείλει τα αεροσκάφη. Γιατί η Θυγατέρα φοβόταν τόσο πολύ αυτόν τον Βόρκεραμ-Βορ; Δεν είχαν δυσκολευτεί να τον νικήσουν εδώ, στη Β' Κατωρίγια. «Μάλιστα...»*

Ο Βάρνελ-Αλντ στράφηκε στον Κάδμο ξανά. «Πρέπει να αποφασίσεις ποιος θα διοικήσει τη Β' Κατωρίγια, Κάδμε· δεν μπορείς να την αφήσεις κι αυτή ακέφαλη σαν την Έκθυμη.»

«Η Έκθυμη δεν είναι ακέφαλη. Διοικείται μαζί με τη Β' Ανωρίγια. Διοικούνται ως μία συνοικία.»

Ναι, σκέφτηκε ο Βάρνελ-Αλντ, κι αυτό είναι... ασύμφορο, ουσιαστικά. Ήταν πολύ μεγάλη έκταση, νόμιζε, για να διοικούνται μαζί. Αλλά, αφού ο Αλυσοδεμένος Ποιητής έτσι το ήθελε, έτσι θα ήταν. Προς το παρόν, τουλάχιστον. «Σίγουρα, όμως, δεν μπορεί να έχεις τα ίδια σχέδια για τη Β' Κατωρίγια...»

«Σίγουρα,» συμφώνησε ο Κάδμος, αναρωτούμενος γιατί τον ενδιέφερε τόσο τον Βάρνελ ποιος θα διοικούσε τη Β' Κατωρίγια. Επειδή ή-

ταν απέναντι από τη δική του συνοικία, την Α' Ανωρίγια; Φοβόταν μην έχει στην αντικρινή όχθη του Ριγοπόταμου κάποιον πολιτάρχη με τον οποίο δεν μπορούσε να συνεννοηθεί; «Θα υπάρξει ξεχωριστή διοίκηση εδώ, Βάρνελ, όπως και στην Α' Ανωρίγια. Ίσως θα ήταν καλύτερα ν' αφήσουμε τον κόσμο ν' αποφασίσει. Να κάνουμε εκλογές.»

Δεν είναι δυνατόν πραγματικά να σκέφτεται τέτοια ανοησία! συλλογίστηκε ο Βάρνελ-Αλντ. «Κι αν ο κόσμος ψηφίσει κάποιον που είναι προσκείμενος στον Όρπεκαλ-Λάντι και τον Βόρκεραμ-Βορ; Κάποιον που δεν σε συμπαθεί; Τι θα κάνεις, τότε; Θα ακυρώσεις τις εκλογές; Και δεν θα φανεί αυτό... απολυταρχικό;»

«Χμμμ...» Ο Κάδμος άναψε τσιγάρο. Έχει δίκιο, όφειλε να παραδεχτεί. *Θα είναι άσχημο, αν συμβεί αυτό.*

(Τις δύσκολες της εξουσίας τις αποφάσεις πρέπει να πάρουμε, μουρμούριζε το ποιητικό δαιμόνιο μες στο μυαλό του, στο μονοπάτι της λευτεριάς για να οδηγηθούμε – ω, μα πόσες είν' οι παγίδες! – και πόσο εύκολο τον δρόμο του κανείς είναι να χάσει...)

«Ναι, μάλλον είναι... ριψοκίνδυνο,» παραδέχτηκε ο Κάδμος, «να κάνουμε εκλογές, έτσι όπως είναι τώρα τα πράγματα. Ίσως θα έπρεπε να περιμένουμε να κυλήσει κάποιος χρόνος, και μετά.»

«Κι εν τω μεταξύ θα είναι αδιόικητη η Β' Κατωρίγια; Αυτό δεν είναι ριψοκίνδυνο;»

«Δεν έχω κάποιο συγκεκριμένο άτομο κατά νου για να θέσω ως πολιτάρχη της, Βάρνελ. Θα διοικώ εγώ προς το παρόν. Δεν υπάρχει άλλη λύση.»

«Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής έχει ευρύτερες έγνοιες. Έχει μια ολόκληρη αυτοκρατορία για να τον απασχολεί, και σύντομα θα πρέπει να δούμε τι θα γίνει και με την Α' Κατωρίγια...»

Ναι, όλ' αυτά... σκέφτηκε, μελαγχολικά, ο Κάδμος, που δεν του άρεσε καθόλου ο όρος αυτοκρατορία. Δεν τον έβρισκε ταιριαστό για εκείνο που έκανε. Απελευθέρωνε τον κόσμο από τους δυνάστες του· δεν τον κατακτούσε. Ο αγώνας μας ήταν εξαρχής απελευθερωτικός – και τίποτα ποτέ δεν θα τον αλλάξει.

«Έχεις εσύ να προτείνεις κάποιο άτομο, Βάρνελ;»

«Το αντικρίζεις, Κάδμε.»

Ο Κάδμος συνοφρυώθηκε φυσώντας καπνό τσιγάρου απ'τα ρουθούνια. *Προτείνει τον εαυτό του*, συνειδητοποίησε. *Απ'την αρχή, τον εαυτό του πρότεινε*. «Νομίζεις ότι μπορείς να διοικείς και την Α' Ανωρίγια και τη Β' Κατωρίγια *συγχρόνως*;»

Η Καρζένθα, εν τω μεταξύ, απορούσε με το θράσος του Βάρνελ-Αλντ. Προς στιγμή είχε περάσει απ'το μυαλό της ότι ίσως να ζητούσε κάτι τέτοιο από τον Κάδμο, αλλά το είχε απορρίψει ως προσωπική της παράνοια. Τελικά, όμως, ο άνθρωπος ήταν πιο μεγαλομανής απ'ό,τι η Καρζένθα νόμιζε! *Τι προσπαθεί να κάνει; Να γίνει κι αυτός «αυτοκράτορας» – όπως αποκαλεί τον Κάδμο;*

«Φυσικά και μπορώ,» αποκρίθηκε ο Βάρνελ-Αλντ. «Το ξέρεις ότι τα καταφέρνω με τα πολιτικά θέματα. Και δεν νομίζω ότι θα βρεις κανέναν καλύτερο, μια τέτοια ταραγμένη περίοδο στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Σίγουρα όχι κάποιον που να μπορείς να εμπιστευτείς το ίδιο μ'εμένα.»

Η Κορίνα υπομειδιούσε πίσω απ'το μαντήλι της. Το είχε δει στις ροπές του μέλλοντος, φυσικά: Ο Βάρνελ-Αλντ, Πολιτάρχης δύο συνοικιών. Ο Βάρνελ-Αλντ, ένας μικρός Αυτοκράτορας. Ήταν τέλειος, δεν ήταν;

Ο Κάδμος κοίταξε την Καρζένθα.

Εκείνη κούνησε το κεφάλι της σαν να ήθελε να πει *Μη μπλέκεις εμένα μ'αυτά*.

Ναι, σκέφτηκε ο Κάδμος, πολιτική. Πάντα αποφεύγει την πολιτική. Λες κι εγώ ασχολιόμουν ποτέ πιο πολύ με την πολιτική απ'ό,τι εκείνη! Μέχρι που να ξεκινήσουν την επανάσταση, τουλάχιστον. Μέχρι που να γίνει ο Αλυσοδεμένος Ποιητής.

«Δε με θεωρείς αρκετά αξιόπιστο, Κάδμε;» ρώτησε ο Βάρνελ-Αλντ παρατηρώντας τον δισταγμό του.

«Δεν είναι αυτό, και το ξέρεις. Απλώς με ξαφνιάζει η πρότασή σου.»

«Κανονικά, δεν θα έπρεπε. Ειδικά αφού δεν έχεις κανέναν άλλο υπόψη σου για να διοικήσει τη Β' Κατωρίγια. Ποιος θα παίρνει αποφάσεις εδώ; Κάποιος τυχαίος Κατωρίγιος πολιτικός με επίφοβες πεποιθήσεις και βλέψεις; Αποκλείεται κανένας απ'αυτούς να σε βλέπει με καλό μάτι.»

«Ναι, δεν το αμφιβάλλω.»

«Λοιπόν;»

Αφού η Καρζένθα δεν ήθελε να εκφράσει καμία άποψη, ο Κάδμος μπορούσε να στραφεί μόνο σε ένα άλλο άτομο για συμβουλή. «Κορίνα;»

«Η απόφαση είναι δική σου, Κάδμε,» αποκρίθηκε εκείνη, ήρεμα. «Εσύ είσαι ο Αλυσοδεμένος Ποιητής.» Μιλώντας πίσω από το μαντήλι της, η φωνή της ήταν σαν να προερχόταν από κάπου αλλού μέσα στο δωμάτιο, όχι απαραίτητως από το στόμα της. Σαν η Κορίνα να ήταν, πράγματι, ένα στοιχείο της Ατέρμονης Πολιτείας.

Ο Κάδμος έστρεψε ξανά το βλέμμα του στον Βάρνελ-Αλντ. *Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι είναι σύμμαχός μου. Μ'έχει βοηθήσει πολύ. Αλλά...* «Θα σε αποδεχτεί ο κόσμος της Β' Κατωρίγιας; Δε νομίζεις ότι θα σε δει ως σφετεριστή;»

«Πριν από μερικές ημέρες, ο Όρπεκαλ-Λάντι, ο Βόρκεραμ-Βορ, και το τρίτο σκιώδες μέλος της Τριανδρίας – κάποιος άνθρωπος των μυστικών υπηρεσιών της Β' Κατωρίγιας, υποθέτω – άρπαξαν την εξουσία με τα όπλα, Κάδμε. Αυτοί δεν ήταν σφετεριστές;»

«Ναι, αλλά καλό θα ήταν τώρα να διοικήσει κάποιος που οι κάτοικοι συμπαθούν...»

«Θα με συμπαθήσουν,» είπε ο Βάρνελ-Αλντ με αξιοσημείωτη αυτοπεποίθηση.

Μόνο οι πολύ ικανοί έχουν τέτοια αυτοπεποίθηση, σκέφτηκε ο Κάδμος, *ή οι τρελοί.*

«Θα διοικήσω τη Β' Κατωρίγια καλύτερα από τον Σημαδεμένο, και σίγουρα καλύτερα από τον Όρπεκαλ-Λάντι,» συνέχισε ο Βάρνελ.

«Και η δική σου συνοικία;» ρώτησε ξαφνικά η Καρζένθα. «Η Α' Ανωρίγια;»

«Δεν αλλάζει τίποτα. Τα πράγματα εκεί είναι αρκετά ομαλά πλέον, και έχω καλούς υποστηρικτές. Δε φοβάμαι ότι ίσως οι Ορν'βενκόθ κάνουν ανατροπή. Δεν νομίζω ότι μπορούν.»

Η Καρζένθα σκέφτηκε: *Όταν κατακτήσουμε και την Α' Κατωρίγια Συνοικία, αναρωτιέμαι αν θα ζητήσει να την κυβερνήσει κι αυτήν! Γιατί, φυσικά, δεν υπήρχε αμφιβολία ότι σύντομα πόλεμος θα γινόταν με την Α' Κατωρίγια. Δε μπορούσε να υπάρξει συμφιλίωση πλέον, ακόμα κι αν*

ο Πολιτάρχης της, ο Σελασφόρος Χορονίκης, το επιθυμούσε – που, μάλλον, δεν το επιθυμούσε.

Ο Βάρνελ έστρεψε ξανά το βλέμμα του στον Κάδμο, περιμένοντας μια απάντηση.

Τα πάντα κρέμονται από τις αποφάσεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή... σκέφτηκε ο Κάδμος, και είχε την αίσθηση ότι κάτι δεν πήγαινε καλά. Αλλά, από την άλλη, ποιος ήταν καλύτερος από εκείνον για να παίρνει τέτοιες αποφάσεις; *Η Κορίνα δεν θα με υποστήριζε αν δεν πίστευε στον αγώνα μου.*

«Η Β' Κατωρίγια μόλις βρήκε καινούργιο Πολιτάρχη, Βάρνελ-Αλντ.»

Ο Βάρνελ ένευσε. «Δε θα το μετανιώσεις.»

«Να κάνω, όμως, μια ερώτηση;»

«Φυσικά.»

«Τι εκλογικό σύστημα σκέφτεσαι να ακολουθήσεις εδώ; Αυτό που ήδη υπάρχει; Ή θα επιβάλεις το τωρινό της Α' Ανωρίγιας, να εκλέγονται μόνο μέλη του Οίκου των Αλντ'κάρθοκ ως πολιτάρχες;»

«Δεν το έχω σκεφτεί ακόμα,» παραδέχτηκε ο Βάρνελ-Αλντ. «Είναι δευτερεύον για την ώρα, δεν νομίζεις; Δεν πρόκειται να γίνουν εκλογές στο άμεσο μέλλον. Έχουμε πόλεμο.»

Ναι, φυσικά, σκέφτηκε ο Κάδμος. *Η Α' Κατωρίγια...*

Και σαν ο Βάρνελ να είχε διαβάσει το μυαλό του: «Ο Σελασφόρος Χορονίκης έστειλε μαχητές του να βοηθήσουν τους υπερασπιστές της Β' Κατωρίγιας. Δεν θα ησυχάσει μέχρι να μας έχει εξολοθρεύσει.»

«Αυτό είναι αλήθεια,» συμφώνησε η Κορίνα, τραβώντας αμέσως την προσοχή και των τριών τους. «Πρέπει όλες οι συνοικίες του Ριγοπόταμου να γίνουν δικές σας για να έχετε ασφάλεια.»

Τότε, το τηλεπικοινωνιακό σύστημα ήχησε από τη γωνία του σαλονιού, και μια φωνή ακούστηκε: «*Στρατάρχη; Είναι η κυρία Στρατάρχη Καρζένθα-Σολ εκεί; Μ'ακούτε, Στρατάρχη;*»

Η Καρζένθα σηκώθηκε από τη θέση της στο τραπέζι και πλησίασε. «Ναι,» αποκρίθηκε. «Ακούω.» Αναγνώριζε τη φωνή: ήταν ένας από τους ιπτάμενους μαχητές που είχε στείλει να βομβαρδίσουν τον στρατό του Βόρκεραμ-Βορ στην κατεστραμμένη περιοχή.

«Πρέπει να υποχωρήσουμε, Στρατάρχη. Μας επιτίθενται από τα ανατολικά–»

«Ποιοι;»

«Αεροσκάφη. Τα περισσότερα φέρουν το έμβλημα της Φιλήκης, αλλά ανάμεσά τους κάποια είναι των υπερασπιστών της Β' Κατωρίγιας. Και ένα είναι το μεγάλο μεταβαλλόμενο ελικόπτερο που είχαμε ήδη παρατηρήσει – αυτό που οδηγούσε άλλα αεροσκάφη και οχήματα στις μάχες στη Β' Κατωρίγια. Πρέπει να υποχωρήσουμε, Στρατάρχη!» επανέλαβε. Και μαζί με τη φωνή του πιλότου ακούγονταν εκρήξεις και κρότοι.

«Υποχωρήστε,» αποκρίθηκε η Καρζένθα-Σολ, χωρίς να την ενδιαφέρει τώρα για τη γνώμη της Κορίνας. Εξαρχής, δεν ήταν καλή ιδέα αυτή η επίθεση στην κατεστραμμένη περιοχή. «Ελάτε πίσω.»

«Επιστρέφουμε,» είπε ο πιλότος, και τερμάτισε την τηλεπικοινωνία.

Η Καρζένθα στράφηκε στην Κορίνα, ατενίζοντάς την σαν να την κατηγορούσε για ό,τι είχε συμβεί.

Η Κορίνα συνοφρυώθηκε, όχι από τη φανερή δυσaráσκεια στην όψη της Καρζένθα-Σολ, αλλά επειδή διέκρινε παράξενα πολεοσημάδια. Σαν τα πάντα να είχαν αναποδογυρίσει. Σαν να είχε γίνει ένα τρομερό σφάλμα. Μια τρομερή παράβλεψη. Βοήθεια από τη Φιλήκη; αναρωτήθηκε. Μα, ο σκοπός ήταν να σκοτώσουμε τώρα τον Βόρκεραμ-Βορ, προτού προλάβει να πάρει με το μέρος του τη Φιλήκη! Τι δεν είχε πάει καλά; Είχε, μήπως, ο Βόρκεραμ-Βορ φτάσει στη Φιλήκη πιο πριν; Είχε πετάξει, μήπως, εκεί με το ελικόπτερό του, αφήνοντας τους άλλους μαχητές στην κατεστραμμένη περιοχή; Έκανα τέτοιο λάθος;

Ο Βάρνελ-Αλντ είχε ακούσει, φυσικά, την τηλεπικοινωνία της Καρζένθα, και είπε: «Και η Φιλήκη τώρα κινείται εναντίον μας;»

«Έτσι φαίνεται,» αποκρίθηκε η Καρζένθα-Σολ.

«Πάλι τα ίδια...» μούγκρισε ο Κάδμος. «Και χωρίς κανέναν ουσιαστικό λόγο!» Χτύπησε τη γροθιά του στο τραπέζι. «Θέλουν να γίνουν εχθροί μας! Γιατί; Κανείς δεν τους έχει πειράξει!»

«Δε μπορεί να είναι τόσο ξαφνικό όσο μοιάζει,» είπε ο Βάρνελ-Αλντ, ακουμπώντας την πλάτη του στην καρέκλα και σταυρώνοντας τα χέρια του μπροστά του, συλλογισμένα.

«Τι εννοείς; Τι άλλο μπορεί να συμβαίνει;»

«Ο Βόρκεραμ-Βορ, ο Όρπεκαλ-Λάντι, και το Μυστηριώδες Τρίτο Μέλος της Τριανδρίας πρέπει ήδη να είχαν κάνει κάποια συμμαχία – κάποια συνεννόηση, τουλάχιστον – με την Πολιτάρχη της Φιλήκης.»

«Τότε, γιατί η Φιλήκοη δεν ήρθε πιο πριν να τους βοηθήσει, όσο προσπαθούσαν να κρατήσουν τη Β' Κατωρίγια Συνοικία;» είπε ο Κάδμος.

«Αυτό,» αποκρίθηκε ο Βάρνελ, «είναι όντως ένα καλό ερώτημα.»

Η Κορίνα σκέφτηκε: *Αποκλείεται ο Βόρκεραμ-Βορ, ο Όρπεκαλ-Λάντι, ή ο Πανιστόριος να είχαν κάνει συμμαχία με τη Φιλήκοη. Θα το είχα δει; δεν μπορεί να μου είχε ξεφύγει. Η συμμαχία με τη Φιλήκοη βρίσκεται στο μέλλον. Αλλά αυτό το μέλλον είχε έρθει πολύ ξαφνικά. Πολύ απότομα. Ο Βόρκεραμ-Βορ – ο καταραμένος πολεοδαίμονας! – πρέπει να είχε πάει εκεί από αέρα, ενώ οι άλλοι έρχονταν από ξηράς, και... ήταν τραγικό το πόσο γρήγορα είχε καταφέρει να πείσει τη Φιλήκοη να βοηθήσει. Αν δεν τον ξεπαστρέψουμε θα ρίξει όλη τη Ρελκάμνια σε κατάσταση γενικού πολέμου, αυτό το τέρας!*

Συγχρόνως, ο Κάδμος ρωτούσε: «Και τι απάντηση δίνεις;»

«Δεν έχω απάντηση να δώσω,» είπε ο Βάρνελ-Αλντ. «Εκτός από μία, ίσως: Η Φιλήκοη περίμενε να δει πώς θα εξελιχτεί η κατάσταση, φοβόταν να εμπλακεί αμέσως. Και, προτού προλάβει να στείλει δυνάμεις για να ενισχύσουν τον Βόρκεραμ-Βορ, η Β' Κατωρίγια πάρθηκε από εμάς.»

Η Καρζένθα-Σολ, έχοντας επιστρέψει στο τραπέζι όπου κάθονταν οι δύο άντρες, στράφηκε στη Θυγατέρα της Πόλης. «Κορίνα; Ξέρεις τι συμβαίνει; Ξέρεις αν είχε γίνει συμφωνία μεταξύ της Φιλήκοης και της Τριανδρίας;»

«Είχε γίνει,» αποκρίθηκε η Κορίνα. «Η Φιλήκοη είναι τώρα εχθρός σας, όπως και η Α' Κατωρίγια.»

«Γιατί, μα τον Κρόνο;» είπε ο Κάδμος. «Τι έχουν να κερδίσουν από τον Βόρκεραμ-Βορ και τον Όρπεκαλ-Λάντι;»

«Δεν είναι εκεί το θέμα, Κάδμε. Όπως σου έχω ξαναεξηγήσει, άνθρωποι σαν αυτούς δεν μπορούν να ανεχτούν την παρουσία ανθρώπων σαν εσάς. Τους ενοχλεί που υπάρχουντε.»

«Δεν είναι δυνατόν!»

«Γιατί δεν μας είχες προειδοποιήσει γι' αυτό, Κορίνα;» ρώτησε η Καρζένθα-Σολ.

«Ναι,» συμφώνησε ο Βάρνελ-Αλντ. «Γιατί;»

«Τι νόημα θα είχε; Είχατε ολόκληρο πόλεμο να διεξάγετε στη Β' Κατωρίγια,» αποκρίθηκε η Κορίνα. «Και το ήξερα πως η Φιλήκοη δεν θα τολμούσε να εμπλακεί από τώρα. Όλα έγιναν πολύ ξαφνικά γι' αυτήν.»

«Θα επικοινωνήσω με την Πολιτάρχη της,» είπε ο Κάδμος. «Θα της εξηγήσω ότι δεν θέλουμε το κακό της Φιλήκοης, αν πάψει να είναι στραμμένη εναντίον μας.»

«Με τον Βόρκεραμ-Βορ και τον Όρπεκαλ-Λάντι εκεί,» είπε η Κορίνα, «δεν νομίζω να λάβεις θετική απάντηση. Το πιο συνετό θα ήταν να ζητήσεις από την Πολιτάρχη να σου παραδώσει αυτούς τους δύο. Να σου τους φέρει ως αιχμάλωτους. Αν το κάνει, τότε σημαίνει πως όντως είναι φιλική προς εσάς.»

«Ναι,» είπε ο Βάρνελ-Αλντ, «πράγματι. Αλλά αμφίβολο είναι αν θα συμβεί αυτό. Εκτός αν την τρομοκρατήσουμε με κάποιον τρόπο.»

«Όπως και νάχει,» είπε ο Κάδμος, «θα ζητήσω από την Πολιτάρχη της Φιλήκοης να μη στραφεί εναντίον μας. Δε χρειαζόμαστε περισσότερους πολέμους.»

Δεν έχεις άλλη επιλογή, Κάδμε, σκέφτηκε η Κορίνα. Το πεπρωμένο σου και ο πόλεμος είναι στενά πλεγμένα. Το ήξερε καλά: η ίδια τα είχε πλέξει. Διαμόρφωνε την Ιστορία της Πόλης, και την παρατηρούσε να γίνεται πραγματικότητα μπροστά στα μάτια της. Ήταν το πιο όμορφο παιχνίδι που είχε παίξει...

Αρκεί αυτή η καταραμένη αντιοπτασία να έβγαινε από τη μέση.

Και η Μιράντα.

Και ο πολεοδαίμονας, ο Βόρκεραμ-Βορ!

Τα αεροσκάφη επέστρεψαν στη Φιλήκοη και οι κυνηγημένοι μαχητές από τη Β' Κατωρίγια Συνοικία οδηγήθηκαν σε κοιτώνες για να ξεκουραστούν. Στον Βόρκεραμ-Βορ παραχωρήθηκε ένα διαμέρισμα στην Άδοτη – την κεντρικότερη περιφέρεια της Φιλήκοης – ώστε να μείνει εκεί προς το παρόν. Δεν ήταν μακριά από το διαμέρισμα όπου διέμενε ο Όρπεκαλ-Λάντι με την οικογένειά του.

Ο Βόρκεραμ δεν είχε οικογένεια, αλλά μαζί του ήταν η Ολντράθα και τέσσερις Εκλεκτοί – για λόγους ασφαλείας – ο Ζαχαρίας ο Πικρός, ο Λεονάρδος Άνταλμιρ, η Φρίντα, και η Ζιρτάλια. Η Φρίντα ήταν σύζυγος του Λεονάρδου, και η Ζιρτάλια χρόνια σύντροφος του Ζαχαρία, αν και

όχι παντρεμένη μαζί του. Και οι δύο γυναίκες ήταν μισθοφόροι των Εκλεκτών, φυσικά. Ο Βόρκεραμ δεν θα τις είχε εδώ αλλιώς· δεν επέτρεπε στους μισθοφόρους του να παίρνουν μαζί τις οικογένειές τους ή τις προσωπικές τους σχέσεις.

Η Πολιτάρχης της Φιλήκης, Αμάντα Πολύεργη, μιλώντας τηλεπικοινωνιακά, υποσχέθηκε στον Βόρκεραμ-Βορ και στον Όρπεκαλ-Λάντι ότι θα τους συναντούσε το απόγευμα για να συζητήσουν. Στο Πολιταρχικό Μέγαρο της Φιλήκης, που ήταν κι αυτό στην Άδοτη.

Ο Βόρκεραμ έκανε τώρα ένα ντους μαζί με την Ολντράθα. Βαριόνταν να περιμένουν να μπει πρώτα ο ένας και μετά ο άλλος, έτσι είχαν μπει συγχρόνως στο στενό λουτρό δίπλα στο υπνοδωμάτιό τους και είχαν ανοίξει το χλιαρό νερό, αφήνοντάς το να λούσει τα γυμνά τους σώματα. Κι οι δύο το χρειάζονταν. Τους αναζωογόνησε.

Η Ολντράθα τον αγκάλιασε σφιχτά, λίγο προτού βγουν, κι εκείνος τύλιξε τα χέρια του δυνατά γύρω της.

«Πώς το αντέχεις αυτό;» τον ρώτησε, με το πρόσωπό της κοντά στον λαιμό του.

«Ποιο;»

«Τόσους θανάτους...»

«Δε βλέπω αυτά που βλέπεις εσύ, Ολντράθα.»

«Ό,τι κι αν βλέπεις φτάνει, μα τον Κρόνο!» Τον άφησε από την αγκαλιά της, για να τον κοιτάξει καταπρόσωπο. Και στο πρόσωπό του διάβαζε ότι δεν μπορούσε να την καταλάβει.

«Δε μ'αρέσει να σκοτώνω,» της είπε. «Αλλά, αν για παράδειγμα δεν υπερασπιζόμασταν τη Β' Κατωρίγια, ποιος θα το έκανε; Κάποιος άλλος, αναμφίβολα. Και λιγότερο αποτελεσματικά από εμάς, υποθέτω – ακόμα κι αν χάσαμε τον πόλεμο.»

Ο Βόρκεραμ είχε, ως συνήθως, μεγάλη πίστη στον εαυτό του και στους Εκλεκτούς του. Η Ολντράθα, κουνώντας το κεφάλι, γύρισε τον διακόπτη δίπλα τους και το νερό έπαψε να τους λούζει. «Ίσως να ήταν καλύτερα αν είχατε μείνει στην Ανακτορική Συνοικία,» είπε, πιάνοντας την πετσέτα και τυλίγοντάς την γύρω της.

«Κι εγώ το έχω σκεφτεί αυτό, πολλές φορές. Αλλά μην ξεχνάς ότι εσύ μου πρότεινες ν'ακολουθήσω τις Αδελφές σου. Και τώρα... έχουν χαθεί.»

Η Ολντράθα αναστέναξε. «Ναι, και δεν ξέρω πώς να τις βοηθήσω. Πάντως, να θυμάσαι αυτό που σου είπα: μην ανταποκριθείς σε κανένα κάλεσμα να πας να τις σώσεις. Θα είναι παγίδα της Κορίνας. Δεν υπάρχει αμφιβολία. Είμαι σίγουρη πως ακόμα και η Άνμα κι η Νορέλτα-Βορ το ίδιο θα σου έλεγαν.»

Ο Βόρκεραμ κατένευσε, πιάνοντας τη δική του πετσέτα, τυλίγοντάς την γύρω του, και βγαίνοντας από το μπάνιο. Η θέρμανση του υπονοδωματίου ήταν ενεργοποιημένη κι έτσι δεν έκανε κρύο.

Η Ολντράθα τον ακολουθούσε.

«Πρέπει, όμως, να βρούμε έναν τρόπο να τις σώσουμε,» είπε ο Βόρκεραμ καθίζοντας στο κρεβάτι. «Η Φοριντέλα έχει δίκιο που—»

«Ακριβώς αυτό θέλει η Κορίνα να σε βάλει να σκέφτεσαι!» πετάχτηκε η Ολντράθα. «Μην—!»

«Η Φοριντέλα έχει δίκιο που λέει ότι τους χρωστάω. Μου έσωσαν τη ζωή, και ως τώρα συνέχιζαν να—»

«Αν αρχίσεις να κάνεις ανόητα πράγματα,» είπε η Ολντράθα, οργισμένη, καθώς στεκόταν μπροστά του, «δεν ξέρω αν θα μπορέσω να σε προφυλάξω! Δεν το καταλαβαίνεις; Δε μπορώ μόνη μου να αντιμετωπίσω την Κορίνα, Βόρκεραμ!»

«Και θα τις αφήσεις στο έλεός της;»

«Τι άλλη επιλογή υπάρχει, τώρα; Επιπλέον, πρέπει σύντομα να επιστρέψει η Μιράντα. Και η Μιράντα θα ξέρει τι να κάνει. Ή, τουλάχιστον, θα ξέρει καλύτερα από εμένα.»

«Την έχετε όλες περί πολλού αυτή τη Μιράντα...»

«Είναι πολύ γριά.»

«Δεν της φαίνεται.»

Η Ολντράθα μειδίασε. «Εννοείται.»

Ο Βόρκεραμ έπιασε την άκρη της πετσέτας της και την τράβηξε, ξετυλίγοντας το καφετόδερμο σώμα της, αποκαλύπτοντας τους στενούς της γλουτούς και τα μικρά, σφιχτά της στήθη. Γλιστρώντας το άλλο του χέρι γύρω από τη μέση της, την κάθισε στα γόνατά του. Φίλησε τον λαιμό της, κάτω από τ'αφτί. «Ούτε εσύ θα μπορούσε κανείς να πιστέψει ότι είσαι πάνω από ογδόντα,» της είπε.

«Αλλά είμαι,» αποκρίθηκε, γυρίζοντας μέσα στην αγκαλιά του, για να βάλει τα γόνατά της δεξιά κι αριστερά του, καβαλώντας τον. Πήρε το

πρόσωπό του ανάμεσα στα χέρια της, διέτρεξε τα δάχτυλά της πάνω στα γαμψώνυχά του – τις μεγάλες φαβορίτες – και τον φίλησε, αργά, επίμονα. «Έχω δει πολλά στην Πόλη,» του είπε. «Τα περισσότερα άσχημα... Αααααα,» έκανε καθώς ο Βόρκεραμ χάιδευε τη ράχη της, από τη βάση ως τους ώμους, και πάλι προς τη βάση. «Και απορώ γιατί...» τον φίλησε ξανά, «απορώ πώς τα κατάφερα να... απορώ γιατί η Πόλη με οδήγησε κοντά σ'έναν άνθρωπο σαν εσένα, Βόρκεραμ-Βορ. Μα τον Κρόνο – είσαι το αντίθετό μου, θα μπορούσε κανείς να πει!»

«Δεν είμαι το αντίθετό σου, Ολντράθα. Είμαι το κομμάτι που δεν έχεις συμπληρώσει μέσα σου.» Και η Ολντράθα νόμιζε πως δεν ήταν εκείνος που είχε μιλήσει, αλλά κάποια άλλη δύναμη. Η ίδια η Πόλη πιθανώς.

Προτίμησε να μην κάνει περισσότερη κουβέντα μαζί του, έχοντας τρομάξει λιγάκι από τούτη την απάντηση και μη θέλοντας να μάθει τι ίσως να την ακολουθούσε.

Τα χέρια της έλυσαν την πετσέτα γύρω του, μέσα από την οποία ένα όρθιο μαχαίρι έμοιαζε να προεξέχει.

Αφού είχαν κάνει έρωτα και η Ολντράθα ήταν μισοκοιμισμένη, ο Βόρκεραμ σύρθηκε πάνω στο κρεβάτι νιώθοντας το σώμα του μουδιασμένο, βαρύ από την κούραση όλων των τελευταίων ημερών. Κοίταξε το σημάδι πάνω στο καφετόδερμο έλμα της Θυγατέρας της Πόλης. Το σεντόνι δεν το σκέπαζε· ήταν μπλεγμένο γύρω από τη μέση της.

Δύο αλληλοσυνδεόμενες σπείρες που η μία έμοιαζε να γεννά την άλλη, ενωμένες με μια διάκεντρο.

Ο Βόρκεραμ αισθανόταν μαγεμένος από τούτο το σύμβολο. Φαινόταν σχετικά απλό αλλά και, συγχρόνως, τόσο παράξενο, σαν να έκρυβε ένα ανείπωτο μυστήριο. Κάτι που ποτέ δεν μπορεί να εξιχνιαστεί.

«Κι αν αυτό το πράγμα κάποτε σου ζητήσει να φύγεις;» ρώτησε, αγγίζοντας το πέλμα της.

«Με γαργαλάς,» είπε νυσταγμένα η Ολντράθα.

«Αν κάποτε σου ζητήσει να φύγεις;»

«Θα πρέπει να φύγω, Βόρκεραμ. Δε θα έχω άλλη επιλογή.»

«Κι αυτό μπορεί να συμβεί ακόμα και... αύριο, ας πούμε;»

«Μπορεί να συμβεί οποτεδήποτε – τέτοια είναι η ζωή των Θυγατέρων – αλλά, στη συγκεκριμένη περίπτωση, δεν πιστεύω να συμβεί σύντομα.»

«Γιατί;»

«Γιατί η Πόλη σε αγαπά – το καταλαβαίνω – και γιατί με χρειάζεσαι κοντά σου. Δεν είμαι τυχαία εδώ, Βόρκεραμ.»

Όταν του έλεγαν τέτοια πράγματα, πάντα οι τρίχες του ορθώνονταν. Αλλά τώρα ακόμα κι αυτές ήταν πολύ κουρασμένες για να ορθωθούν. Ο Βόρκεραμ-Βορ ξάπλωσε ξανά στο κρεβάτι, πλάι στη Ολντράθα, και κοιμήθηκε.

Εκείνη έμεινε ξάγρυπνη, τελικά. Όχι μόνο για να τον φρουρεί (η Πόλη, πίστευε, θα την ειδοποιούσε για κίνδυνο ακόμα κι αν κοιμόταν) αλλά επειδή, παρά τη σωματική της κόπωση, το μυαλό της δεν μπορούσε να ησυχάσει.

Ξανά μόνη μου πρέπει να τον προστατεύω...

Και η Άνμα και η Νορέλτα... Πού να είναι η Άνμα και η Νορέλτα τώρα;

/18\

Ο Βόρκεραμ-Βορ και ο Όρπεκαλ-Λάντι συναντούν την Πολιτάρχη της Φιλήκοης, προειδοποιούν για την απειλή του Αλυσοδεμένου Ποιητή, προτείνουν ένα σχέδιο δράσης, ακούνε τα λόγια ενός καχύποπτου και οριακά εχθρικού συμβούλου, και παίρνουν μια απάντηση για το μέλλον από την Αμάντα Πολύεργη.

Το Πολιταρχικό Μέγαρο της Φιλήκοης ήταν ένα εντυπωσιακό οικοδόμημα που έμοιαζε, εξωτερικά, να μην έχει καθόλου γωνίες. Τα πάντα επάνω του φαίνονταν καμπυλωτά και όμορφα. Γύρω του είχε έναν μικρό περίβολο με περισσότερους φύλακες απ'ό,τι χρειαζόταν, νόμιζε ο Βόρκεραμ-Βορ. Αστυνομικοί της Φιλήκοης και μισθοφόροι ήταν συγκεντρωμένοι εδώ σαν να περίμεναν από ώρα σε ώρα τρομοκρατικό χτύπημα. Ίσως και όντως να περίμεναν. Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής, άλλωστε, βρισκόταν στα δυτικά της συνοικίας τους, και η Φιλήκοη τώρα φιλοξενούσε τους ανθρώπους τους οποίους εκείνος κυνηγούσε.

Η Πολιτάρχης Αμάντα Πολύεργη συνάντησε τον Βόρκεραμ-Βορ, τον Όρπεκαλ-Λάντι, και τη συνοδιά τους (η οποία απαρτιζόταν από τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα, την Ευμενίδα Νοράλνω και δύο δικούς της, την Ολντράθα, και έξι Εκλεκτούς – τον Ζαχαρία τον Πικρό, τον Λεονάρδο Άνταλμιρ, τη Φρίντα, τη Ζιρτάλια, τον Ρίντιλακ-Κονχ, και τον Ρις τον Αρχαίο) σε μια μεγάλη, στρογγυλή αίθουσα που στους τοίχους της κρέμονταν ταπετσαρίες με το έμβλημα της Φιλήκοης και στο κέντρο της ήταν ένα μακρύ, πλατύ τραπέζι. Μαζί με την Πολιτάρχη ήταν τέσσερις σύμβουλοί της, δύο δεξιά και δύο αριστερά, ανάμεσα στους οποίους και ο Στρατάρχης Βύρων Σεισμόδωρος. Στην περιφέρεια της αίθουσας στέκονταν φρουροί – αστυνομικοί και μισθοφόροι.

«Σας καλωσορίζω στη Φιλήκοη ξανά,» είπε η Αμάντα Πολύεργη, καθώς ο Βόρκεραμ-Βορ και η συνοδιά του σταματούσαν αντίκρυ της. Ήταν μια γυναίκα ψηλή και εύσωμη, ντυμένη με φαρδύ, αεράτο φόρεμα γεμάτο πτυχώσεις. Ένας μανδύας έπεφτε από τους ώμους της, λευ-

κός και χρυσοκέντητος. Τα καστανά της μαλλιά συγκρατούσε πίσω ένα ολόχρυσο διάδημα με λαξευτές νότες και μικρούς λίθους που αντανακλούσαν το τεχνητό φως του γιγάντιου πολύφωτου που κρεμόταν από το θολωτό ταβάνι της αίθουσας. Το δέρμα της Πολιτάρχη ήταν κατάλευκο σαν χιόνι, και η φωνή της μελωδική όπως όταν ο Βόρκεραμ την είχε ακούσει από τον δίαυλο. Ο Όρπεκαλ-Λάντι τού είχε πει, εν τω μεταξύ, ότι η Αμάντα Πολύεργη ήταν υψίφωνος προτού γίνει Πολιτάρχης, πολύ γνωστή και φημισμένη στη Φιλήκη.

Επί του παρόντος, ο Βόρκεραμ-Βορ αποκρίθηκε: «Σας ευχαριστούμε και πάλι για τη βοήθεια που μας προσφέρατε, Εξοχότατη. Αν δεν το είχατε κάνει, κάποιος από τους ανθρώπους που τώρα βρίσκονται μαζί μου» – έριξε μια ματιά πάνω από τον ώμο του, στους συνοδούς του – «δεν θα ήταν εδώ. Δεν θα ήταν πουθενά στη Ρελκάμνια, ίσως.»

«Με χαροποιεί αυτό,» είπε η Αμάντα Πολύεργη, «κι ελπίζω συγχρόνως να μην κόστισε πολύ στη συνοικία μας. Παρακαλώ, κύριε Βόρκεραμ-Βορ, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι, καθίστε. Οι συνοδοί σας μπορούν να μείνουν εδώ, αν το επιθυμείτε, μαζί με τους φρουρούς μας.» Έδειξε, με μια κομψή χειρονομία, τους μαχητές που στέκονταν γύρω-γύρω στην αίθουσα.

Ο Βόρκεραμ και ο Όρπεκαλ κάθισαν στο τραπέζι, ενώ και η Αμάντα κι οι σύμβουλοί της κάθονταν. Οι Εκλεκτοί, η Ευμενίδα, ο Άβαντας, και η Ολντράθα έμειναν πίσω· απλώθηκαν ημικυκλικά μες στην αίθουσα, μένοντας κοντά στους φρουρούς της. (Η Ολντράθα παρατηρούσε τα σημάδια της Πόλης διαρκώς, φυσικά, κι ευτυχώς δεν διέκρινε τίποτα ύποπτο εδώ απόψε. Η αίθουσα ήταν ασφαλής. Κανένα σημάδι δεν έδειχνε προδοσία ή επικείμενο κίνδυνο. Ωστόσο, η Ολντράθα δεν σκόπευε να πάψει να είναι όσο περισσότερο προσεχτική μπορούσε. Και αισθανόταν το στόμα της ξερό. Ήταν μόνη ξανά. Μόνο εκείνη είχε τη δυνατότητα να προφυλάξει τον Βόρκεραμ από τις διαβολικές μηχανοραφίες της Κορίνας...)

Η Αμάντα Πολύεργη ρώτησε: «Πού βρίσκεται το τρίτο μέλος της Τριανδρίας; Ακόμα δεν έχει έρθει;»

«Δεν είναι εδώ,» αποκρίθηκε ο Όρπεκαλ.

«Να τον περιμένουμε, ή δεν πρόκειται να εμφανιστεί;»

«Δεν είμαστε σίγουροι. Το καλύτερο θα ήταν να μην τον περιμένουμε.»

Ένας από τους συμβούλους της Πολιτάρχη – ένας άντρας με κατάμαυρο δέρμα και γαλανά μαλλιά και μούσια, ντυμένος με γκριζο κοστούμι – ρώτησε: «Είναι *υπαρκτό* αυτό το μέλος, ή μήπως δεν υπάρχει καν;»

«Ο Συνάρχοντάς μας υπάρχει, κύριε, αλλά τώρα, όπως είπα, δεν είναι εδώ.»

«Εξαρχής, όμως, δεν παρουσιαζόταν,» είπε καχύποπτα ο κατάμαυρος άντρας. «Γιατί;»

«Η θέση του ήταν... ιδιαίτερη μέσα στη Β' Κατωρίγια Συνοικία.»

«Τι σημαίνει αυτό;»

«Σημαίνει,» παρενέβη ο Βόρκεραμ-Βορ, «πως δεν έχουμε χρόνο για ανούσια κουβέντα, κύριε – όπως κι αν λέγεστε.»

Ο μαυρόδερμος άντρας τον ατένισε με στενεμένα μάτια, φανερά πικαρισμένος. «Το όνομά μου είναι Βλαδίμηρος Ερντάλκω, και έχω την τιμή να είμαι Νομικός Σύμβουλος της Πολιτάρχη μας.»

«Το βασικό μας πρόβλημα είναι ο Αλυσοδεμένος Ποιητής, κύριε Ερντάλκω, όχι το τρίτο μέλος της Τριανδρίας. Έχει κατακτήσει τη Β' Κατωρίγια Συνοικία, και πολύ σύντομα μπορεί να αρχίσει να χτυπά τα σύνορά σας. Αν και δεν το πιστεύω. Μάλλον, πρώτα θα κινηθεί προς την Α' Κατωρίγια. Σκοπός του είναι, αναμφίβολα, η κατάκτηση όλων των συνοικιών του Ριγοπόταμου. Και δεν βρίσκεται μακριά από την ολοκλήρωση αυτού του σκοπού.»

Η Αμάντα Πολύεργη ρώτησε: «Οι συνοικίες που βρίσκονται, επί του παρόντος, υπό τον έλεγχό του είναι η Β' και η Α' Ανωρίγιες, η Β' Κατωρίγια, και η Έκθυμη, σωστά;»

«Σωστά, Εξοχότατη. Όπως καταλαβαίνετε, έχει πολλές δυνάμεις στη διάθεσή του.»

«Αλλά είναι, σίγουρα, και πολύ κουρασμένος,» είπε ο Βύρων Σεισμόδωρος, «ύστερα από τόσους πολέμους.»

«Το πρόβλημα με τον Κάδμο Ανθοτέχνη είναι πως μαζεύει γύρω του κόσμο – καινούργιους μαχητές – από τη φήμη του και μόνο. Τους *μαγνητίζει*. Τον θεωρούν 'μορφή'. Ειδικά στον υπόκοσμο, όπως έχω συμπεράνει. Οι συμμορίες της Β' Κατωρίγιας στράφηκαν απροειδοποίητα

εναντίον μας όταν οι ορδές του Ποιητή είχαν εισβάλει στη συνοικία: μας χτύπησαν εκ των έσω και εξαιτίας τους αναγκαστήκαμε να υποχωρήσουμε τόσο νωρίς. Ο Κάδμος Ανθοτέχνης τραβά τους παρανόμους και τους δυσारेστημένους με το μέρος του.»

«Αυτοί, όμως, δεν είναι επαγγελματίες μαχητές,» είπε η Πολύεργη.

«Μπορεί να μην είναι επαγγελματίες αλλά είναι πολλοί, και είναι απεγνωσμένοι. Και ο *πυρήνας* του στρατού του Αλυσοδεμένου Ποιητή *αποτελείται* από επαγγελματίες μαχητές δίχως καμια αμφιβολία. Έχει γύρω του ανθρώπους που ξέρουν από πόλεμο – που είναι αδιάστακτοι και ικανοί. Το διαπιστώσαμε στην πράξη. Δεν είναι εύκολο να αντιμετωπιστούν. Και είναι συνεχώς έτοιμοι για πόλεμο.»

«Οι Ήμερες Συνοικίες;» ρώτησε ο Βύρων Σεισμόδωρος. «Είναι κι αυτές με το μέρος του;»

«Αν και δεν είμαστε απόλυτα βέβαιοι,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ, «οι πειρατές που χτύπησαν τις όχθες της Β' Κατωρίγιας πρέπει να ήταν σε συνεννόηση μαζί του. Δεν μπορεί να δρούσαν αυτοκέφαλα. Κατά πρώτον, δεν λεηλάτησαν καθόλου τις όχθες της Α' Ανωρίγιας, απ'όσο γνωρίζουμε. Κατά δεύτερον, οι επιθέσεις τους ήταν πολύ τολμηρές – πρέπει να ήξεραν ότι είχαν κάποια υποστήριξη. Κατά τρίτον, άρχισαν να μας χτυπάνε λίγο προτού δεχτούμε τη μαζική επίθεση από τους στρατούς του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Ήταν, καταφανώς, σταλμένοι για να μας αποδυναμώσουν. Και τα κατάφεραν.

»Ωστόσο, πιστεύω ότι πιθανώς να είχαμε αντισταθεί στον Ποιητή αν δεν είχε γίνει η μεγάλη καταστροφή στα νότια της συνοικίας – κάτι το τελείως απρόβλεπτο.»

«Και τώρα τι σκοπεύετε να κάνετε;» ρώτησε η Αμάντα Πολύεργη, παρακολουθώντας τον Βόρκεραμ με γκριζα, ερευνητικά μάτια, ενώ είχε τα χέρια της πλεγμένα μπροστά της, σχηματίζοντας μια γροθιά πάνω στην οποία ακουμπούσε το σαγόνι της.

«Θα συνεχίσουμε να πολεμάμε τον Ανθοτέχνη, αν έχουμε τη δυνατότητα. Οι άνθρωποί μου, βέβαια, είναι μισθοφόροι κυρίως: πρέπει να πληρωθούν από κάποιον.»

«Και νομίζετε ότι αυτός ο κάποιος θα είμαι εγώ, κύριε Βόρκεραμ-Βορ;»

«Δε νομίζω τίποτα. Σας εξηγώ απλώς πώς είναι τα πράγματα.»

Ο Όρπεκαλ-Λάντι είπε στην Πολιτάρχη της Φιλήκοης: «Αν δεν ενωθούμε για να αντιμετωπίσουμε τον Αλυσοδεμένο Ποιητή, αυτός θα συνεχίσει τις κατακτήσεις του. Θέλει να γκρεμίσει όλους τους πολιτάρχες, να κυριεύσει όσες περισσότερες συνοικίες μπορεί.»

«Ή ίσως να σταματήσει στην Α' Κατωρίγια Συνοικία,» είπε μια σύμβουλος της Πολιτάρχη – λεπτοκαμωμένη, με λευκό-ροζ δέρμα, ξανθά μαλλιά δεμένα κότσο, στρογγυλωπό πρόσωπο, και στενά παραλληλόγραμμα γυαλιά.

«Το θεωρώ... απίθανο,» αποκρίθηκε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Αλλά, ακόμα κι αν αυτό είναι να συμβεί, συμφωνείτε να έχετε για γείτονά σας έναν άνθρωπο που υποθάλπει εγκληματίες και κακοποιούς; Που ο ίδιος είναι κακοποιός και δόλιος δημαγωγός; Θα μπορείτε να εμπορευτείτε με τις συνοικίες στα βόρειά σας; Δε θα φοβάστε ότι, οποιαδήποτε στιγμή, οι συμμορίες που αποτελούν τον στρατό του Ποιητή ίσως να σας ληστέψουν;»

Οι σύμβουλοι και η Πολιτάρχης κοιτάχτηκαν αναμεταξύ τους. *Μάλλον τα είχαν σκεφτεί όλα αυτά προτού τους τα πει ο Όρπεκαλ-Λάντι*, συλλογίστηκε ο Βόρκεραμ. *Δε μπορεί να μην τα είχαν σκεφτεί. Επιπλέον, σίγουρα θα καταλαβαίνουν πως τώρα ο Ανθοτέχνης πιθανώς ήδη να τους βλέπει εχθρικά επειδή έστειλαν αεροσκάφη τους να μας βοηθήσουν.*

Ο Βόρκεραμ-Βορ τούς είπε (εσκεμμένα): «Επιπλέον, ο Αλυσοδεμένος Ποιητής μπορεί ήδη να σας βλέπει εχθρικά.» Δεν πρόσθεσε τίποτε άλλο, αφήνοντας το μυαλό τους να συμπληρώσει τα υπόλοιπα.

«Το αντιλαμβανόμαστε,» αποκρίθηκε ο Βλαδίμηρος Ερντάλκω. «Και ίσως εσείς να ευθύνεστε γι' αυτό. Αν δεν σας είχαμε βοηθήσει....» Άφησε κι αυτός τα υπόλοιπα να εννοηθούν.

«Φανήκατε, όμως, αρκετά γενναίοι για να προσφέρετε βοήθεια σε ανθρώπους κυνηγημένους οι οποίοι, πριν από μερικές ώρες, προσπαθούσαν να αντισταχθούν σε ολόκληρες στρατιές κακούργων. Ελπίζουμε να συνεχίσετε αυτή την τακτική.»

«Για να βεβαιωθούμε ότι θα γίνουμε εχθροί – και στόχος – του Αλυσοδεμένου Ποιητή;» είπε, καυστικά, ο Βλαδίμηρος Ερντάλκω.

«Κύριε Βόρκεραμ-Βορ,» ρώτησε η Αμάντα Πολύεργη, «τι ακριβώς μας προτείνετε; Να επιτεθούμε στην κατακτημένη Β' Κατωρίγια; Να προσπαθήσουμε να διώξουμε από εκεί τον Κάδμο Ανθοτέχνη;»

«Ακόμα κι αν το πρότεινα, αμφιβάλλω αν θα το κάνατε,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-

(και η Ολντράθα όφειλε να παρατηρήσει κάτι το παράξενο ίσως: ο Βόρκεραμ-Βορ, που αρνιόταν ότι ήταν καλός ως πολιτικός, μιλούσε περισσότερο από τον Όρπεκαλ-Λάντι απόψε, ο οποίος προφανώς θεωρούσε τον εαυτό του καλό πολιτικό και τα πολεοσημάδια μαρτυρούσαν στην Ολντράθα ότι η φυσική αρχηγική ικανότητα του Βόρκεραμ είχε αρχίσει να επηρεάζει όλους όσους κάθονταν γύρω από το τραπέζι...)

-«Επομένως, όχι, δεν το προτείνω. Εκείνο που προτείνω – και το είπα ήδη στον κύριο Σεισμόδωρο – είναι να βοηθήσετε την Α' Κατωρίγια Συνοικία να αντιμετωπίσει τον Ποιητή. Αν τον τσακίσουμε εκεί, θα του δώσουμε τέλος, και πιθανώς έτσι θα ελευθερώσουμε και τις υπόλοιπες συνοικίες από τον έλεγχό του.»

«Παράξενο,» είπε ο Βλαδίμηρος Ερντάλκω, «που χρησιμοποιείτε τη λέξη *ελευθερώνω*. Μία παρόμοια χρησιμοποιεί κι ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής. Έχει τύχει να ακούσω κάποιους από τους λόγους του, καταγεγραμμένους σε πλακέτες. Μιλά για *απελευθέρωση* του κόσμου από τους 'μοχθηρούς πλουτοκράτες' που τον 'καταδυναστεύουν'.»

«Προπαγάνδα, κύριε,» είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Δεν γνωρίζετε από προπαγάνδα;»

«Αν είναι προπαγάνδα, προσπαθείτε να τη μιμηθείτε;»

«Δεν προσπαθούμε να κατακτήσουμε κανέναν, όπως σίγουρα θα βλέπετε. Ήρθαμε εδώ *κυνηγμένοι* από τη συνοικία μας. Το ερώτημα είναι, κύριε: Με ποιους είναι, αυτή την κρίσιμη περίοδο, η Φιλήκη; Με τις δυνάμεις της τάξης και του νόμου στη Ρελκάμνια; Ή με τις δυνάμεις των αναρχικών κακούργων;»

«Στον κόσμο σας δεν υπάρχει χώρος για ενδιάμεσες λύσεις, μάλλον, κύριε Όρπεκαλ-Λάντι. Γι'αυτό κιόλας, υποθέτω, αιχμαλωτίσατε τον Γουίλιαμ Σημαδεμένο ώστε να-»

«Ο Σημαδεμένος ήταν που επιχείρησε να αιχμαλωτίσει εμένα! Ήθελε να καταλύσει το εκλογικό σύστημα. Εμείς απλώς χαλάσαμε τα σχέδιά του—»

«Και πήρατε την εξουσία με πραξικόπημα. Το ίδιο δεν κάνει παντού και ο Κάδμος Ανθοτέχνης—;»

«Βλαδίμηρε...» είπε η Αμάντα Πολύεργη, ρίχνοντας ένα προειδοποιητικό βλέμμα στον Νομικό Σύμβουλό της ενώ έβαζε το χέρι της στον ώμο του.

Και, συγχρόνως, ο Όρπεκαλ-Λάντι χτυπούσε τη γροθιά του στο τραπέζι ενώ σηκώνόταν από την καρέκλα του. «Ο Κάδμος Ανθοτέχνης, αν δεν το έχετε παρατηρήσει, επιτίθεται από έξω σε όλες τις κοντινές του συνοικίες. Το δικό μας πρόβλημα ήταν εσωτερικό. Δεν υφίσταται καμία σύγκριση—»

«Κύριε Όρπεκαλ-Λάντι,» είπε η Αμάντα Πολύεργη, «συγχωρέστε τον κύριο Ερντάλκω. Είμαστε όλοι ταραγμένοι απ'όσα έχουν συμβεί. Παρακαλώ, καθίστε.»

Ο Όρπεκαλ κάθισε, δίχως να μιλήσει. Άναψε τσιγάρο.

«Δε θα ήθελα να εμπλέξω τη συνοικία μου σε πόλεμο,» είπε η Αμάντα Πολύεργη, «χωρίς πολύ καλό λόγο. Επομένως, δεν μπορώ να πάρω βιαστικές αποφάσεις. Δεν μπορώ να σας υποσχεθώ ούτε ότι θα επιτεθώ στη Β' Κατωρίγια για να διώξω από εκεί τον Ανθοτέχνη ούτε ότι θα βοηθήσω στρατιωτικά την Α' Κατωρίγια εναντίον του. Θέλω, πρώτα, να δω πώς θα εξελιχτεί η κατάσταση. Εν τω μεταξύ, είστε φιλοξενούμενοι μου για όσο επιθυμείτε. Ωστόσο, κατά τη διαμονή σας εδώ, δεν θα επιτρέψω καμία επιθετική ενέργεια από μέρους σας.»

«Εννοείτε ότι δεν μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε τη Φιλήκη ως βάση για επιθέσεις κατά του Ανθοτέχνη,» είπε ο Βόρκεραμ-Βορ.

«Ακριβώς. Αν θέλετε να κάνετε κάτι τέτοιο, θα πρέπει να φύγετε από εδώ. Να πάτε στην Α' Κατωρίγια, ίσως. Ή στην Επιγεγραμμένη. Δε νομίζω κανείς να σας εμποδίσει απ'το να μπειτε στην Επιγεγραμμένη.» Η εν λόγω συνοικία ήταν διαλυμένη· οι πάντες το ήξεραν.

«Μάλιστα,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Αλλά η γνώμη μου είναι ότι η ουδετερότητά σας δεν θα σας βοηθήσει, τελικά, εναντίον του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Σκοπεύετε να ανοίξετε τα σύνορά σας σ'αυτόν; Να ανοίξετε τα σύνορα με τη Β' Κατωρίγια Συνοικία;»

«Για την ώρα, είναι κλειστά. Όπως και τα σύνορα με τις Ήμερες Συνοικίες.»

«Ο Ανθοτέχνης δεν θα το ανεχτεί αυτό. Το ίδιο έγινε και με τη Β' Κατωρίγια. Της ζητούσε ν'ανοίξει τα σύνορά της. Ίσως να στείλει ενάντια και σ'εσάς άρπαγες από τις Ήμερες Συνοικίες.»

«Όπως είπα, θέλω πρώτα να δω τι θα συμβεί προτού πάρω την οποιαδήποτε απόφαση. Το γεγονός ότι σας βοήθησα να διασώσετε τους μαχητές σας από την κατεστραμμένη περιοχή θεωρείστε πως ήταν εξαίρεση. Γιατί, όντως, ήταν. Δεν είναι κάτι που θα επαναληφθεί. Οι μαχητές μου δεν είναι εδώ για να πολεμήσουν τον Αλυσοδεμένο Ποιητή παρά μόνο αν αυτό αποδειχτεί απολύτως απαραίτητο. Αν δεν μας επιτεθεί, δεν θα του επιτεθούμε.»

«Θα σας επιτεθεί,» είπε με βεβαιότητα ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Μετά την Α' Κατωρίγια, είστε ο επόμενος φυσικός στόχος του. Εσείς και η Ρόδα, στα δυτικά. Εκτός αν αποφασίσει, τελικά, να χτυπήσει πρώτα εσάς επειδή μας προσφέρατε άσυλο.»

«Μη μας κάνετε να το μετανιώσουμε,» του είπε ο Βλαδίμηρος Ερντάλκω, ατενίζοντάς τον εχθρικά.

«Δεν έχουμε μετανιώσει για το άσυλο που σας προσφέραμε,» είπε αμέσως, αλλά όχι βιαστικά, η Αμάντα Πολύεργη με τη μελωδική φωνή της, σαν να ήθελε να καλύψει τα καυστικά λόγια του Νομικού Σύμβουλού της, «αλλά ελπίζουμε να έχετε καταλάβει καλά ποια είναι η θέση μας στην τωρινή κατάσταση.»

/19\

Η Κορίνα βαδίζει στην Πόλη, ενώ η Τζέσικα ταΐζει τις Αδελφές της, και ο Πανιστόριος παρακολουθεί, γι'ακόμα μια φορά, τη Μιράντα να κάνει πράγματα που του μοιάζουν απίστευτα, κι ακούει μια ιστορία για ένα επικίνδυνο αντικείμενο καθώς ταξιδεύουν μες στη νύχτα.

Το απόγευμα, η Κορίνα βγήκε στους πολεμοχτυπημένους δρόμους της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας για να βαδίσει. Να ακολουθήσει τη διαδρομή του αρχαίου φυλαχτού και να περιπλανηθεί στο ενεργειακό πλέγμα της Ρελκάμνια.

Τώρα, κάθε φορά που το έκανε αυτό, ριψοκινδύνευε – εξαιτίας της αντιοπτασίας. Αλλά δεν μπορούσε να σταματήσει. Της ήταν απαραίτητο, αν ήθελε να συνεχίσει τα σχέδιά της. Και, συγχρόνως, ήξερε ότι έπρεπε να αναζητήσει λύση για την αντιοπτασία. Τρόπο να τη νικήσει.

Προτού ξεκινήσει ν'ακολουθεί τα πολεοσημάδια του φυλαχτού, η Κορίνα είχε μιλήσει στη Τζέσικα, ζητώντας της να ταΐσει τις αιχμάλωτες Αδελφές τους. «Δεν κάνει να τις αφήσουμε να πεθάνουν της πείνας ή της δίψας εκεί μέσα.»

«Δεν είχες τους ίδιους ενδοιασμούς όταν κλείσαμε τη Μιράντα σ'εκείνη την υπόγεια αποθήκη στην Ανεμόζωη.»

«Η Μιράντα έχει τρόπους για να επιβιώνει από τέτοιες καταστάσεις – το ήξερα πως θα ζούσε. Αυτές οι δύο δεν έχουν τις ίδιες δυνάμεις.»

Η Τζέσικα δεν είχε διαφωνήσει. Είχε μόνο ρωτήσει: «Γιατί δεν πας να τις ταΐσεις εσύ;»

«Έχω άλλη δουλειά, Αδελφή μου.»

«Τι δουλειά;»

«Προσωπική.»

«Αλήθεια, γιατί φοράς αυτό το μαντήλι μπροστά στο πρόσωπό σου;»

«Πολλές ερωτήσεις κάνεις, Τζέσικα!» είχε αποκριθεί η Κορίνα και, χωρίς να της δώσει απάντηση, είχε φύγει.

Τώρα, έφτασε στο τέλος της *διαδρομής*. Το δεξί της πόδι – το σημάδι των Θυγατέρων στο πέλμα της – μαγνητίστηκε στο πλακόστρωτο του δρόμου, κόλλησε εκεί, καθώς ενέργεια τη διαπερνούσε...

...και η νόηση της Κορίνας ταξίδεψε...

Η Άνμα δεν είχε ρολόι επάνω της: οι Αδελφές της της το είχαν πάρει. Όπως και όλα της τα όπλα. Αλλά, από τη διαίσθησή της και μόνο, από τον τρόπο που αισθανόταν την Πόλη ολόγυρά της, την ίδια τη Ρελκάμνια, νόμιζε πως καμια μέρα πρέπει να είχε περάσει από τότε που την είχαν κλείσει εδώ μέσα.

Τα χτυπήματά της στη μεταλλική καταπακτή δεν είχαν αποφέρει κανένα αποτέλεσμα. Δεν μπορούσε να τη σπάσει. Ούτε μπορούσε να επικοινωνήσει με τη Νορέλτα-Βορ, που μάλλον ήταν κλεισμένη κάπου εδώ κοντά. Κάποια στιγμή, νόμιζε ότι είχε ακούσει τη φωνή της – νόμιζε ότι την είχε ακούσει να της φωνάζει – αλλά ο ήχος ερχόταν πολύ διαστρεβλωμένος.

Η Άνμα βρισκόταν σε απόγνωση.

Είχε καθίσει στο πάτωμα, και δεν ήξερε τι να κάνει. *Είμαστε δόλωμα, μάλλον, σκεφτόταν. Για τη Μιράντα. Ή για τον Βόρκεραμ. Ή και για τους δύο.*

Και διψούμε ολοένα και περισσότερο, όσο οι ώρες περνούσαν. Δε μπορεί, όμως, η Κορίνα και η Τζέσικα να σκόπευαν να την αφήσουν – εκείνη ή τη Νορέλτα – να πεθάνει από τη δίψα ή την πείνα. Ήταν Αδελφές της, ό,τι άλλο κι αν ήταν. Αλλά από πού σκόπευαν να έρθουν για να της δώσουν φαγητό και νερό; Σκόπευαν ν'ανοίξουν αυτή την καταπακτή;

Η Άνμα είπε στον εαυτό της: *Να είσαι έτοιμη. Μόλις ανοίξει η καταπακτή, να είσαι έτοιμη να κινηθείς.* Παρατηρώντας τα πολεοσημάδια του χώρου – τα οποία ήταν ελάχιστα, αν όχι ανύπαρκτα σ'ένα τόσο κλειστό και περιορισμένο μέρος – βρήκε το πιο καλό σημείο για να καθίσει και να περιμένει. Το σημείο που θα της έδινε το μεγαλύτερο πλεονέκτημα όταν θα χιμούσε μόλις η καταπακτή άνοιγε.

Η Άνμα ήταν τώρα εκεί, προσπαθώντας να μην την πάρει ο ύπνος. Αγνοώντας το ξεραμένο στόμα της και το στομάχι της που είχε δεθεί κόμπο. Είχε, άλλωστε, περάσει από πολλές κακουχίες στη ζωή της.

*Περίμενε... Περίμενε, και η καταπακτή θ'ανοίξει: και τότε θα το μετα-
νιώσουν που μας έκλεισαν εδώ... Περίμενε...*

Ένας μεταλλικός ήχος ακούστηκε ξαφνικά–
η Άνμα τσιτώθηκε, στράφηκε στο ταβάνι
–και κάτι έπεσε στο πάτωμα.

Ένα πακέτο.

Είχε έρθει από μια τρύπα κοντά στο ταβάνι. Η τρύπα σκεπαζόταν
από ένα μεταλλικό κάλυμμα. Το πακέτο, περνώντας με φόρα, προφα-
νώς το είχε σπρώξει (εξ ου και ο μεταλλικός ήχος) και είχε καταλήξει
κάτω.

Η Άνμα σηκώθηκε όρθια, με επιφύλαξη. Συνοφρυωμένη. Λιγάκι τσα-
ντισμένη με τον μαλακισμένο εαυτό της. *Γιατί δεν είδες, ηλίθια, αυτό το
μικρό μεταλλικό τμήμα;* Ούτε στα (σχεδόν ανύπαρκτα) πολεοσημάδια
το είχε διαβάσει, ούτε τα μάτια της το είχαν διακρίνει μέσα στον ασθε-
νικά φωτισμένο χώρο.

Πλησίασε το πακέτο στο πάτωμα. Δεν διαισθανόταν κανέναν κίνδυ-
νο από αυτό. Το έπιασε από κάτω. Ήταν χάρτινο. Έσκισε το χαρτί και
μέσα βρήκε ένα κουτί με πρόχειρο φαγητό κι ένα μπουκαλάκι νερό.
Επίσης, ένα μικρό σημείωμα που έγραφε: *Οι Αδελφές σου δεν σε ξεχνά-
νε.*

Τι καλά, γαμώ την πουτάνα τους... σκέφτηκε η Άνμα, μουγκρίζοντας.
Άνοιξε το μπουκαλάκι και ήπие διψασμένα.

Όταν τελικά ξανακοίταξε εκείνο το μεταλλικό τμήμα ψηλά στον τοί-
χο, κοντά στο ταβάνι, κατέληξε ότι, και να το είχε δει πιο πριν, θα της
ήταν άχρηστο ούτως ή άλλως. Δε μπορούσε να το χρησιμοποιήσει με
κανέναν τρόπο για να δραπετεύσει από εδώ.

*Και ούτε πρόκειται ν'ανοίξουν την καταπακτή για να έρθουν να με ε-
πισκεφτούν.* Ήταν πιο έξυπνες απ'ό,τι νόμιζε. *Ποτέ μην υποτιμάς τις
Αδελφές σου, Άνμα. Ποτέ.*

Η Νορέλτα-Βορ ήταν κουλουριασμένη σε μια γωνία του
διαβολικού χώρου που έμοιαζε, συγχρόνως, με ναό του Σκοτοδαίμονος
και με φυλακή. Στο κέντρο του θαλάμου το αποτρόπαιο σύμβολο που
ήταν φτιαγμένο από πλεγμένα καλώδια φεγγοβόλουμε, τροφοδοτού-
μενο με ενέργεια από κάπου, πλημμυρίζοντας το μέρος μ'έναν φωτι-

σμό που φάνταζε παράξενος και με σκιές που φάνταζαν μοχθηρές. Οι τοίχοι ήταν γεμάτοι άλλα σύμβολα, ορισμένα από τα οποία η Νορέλτα ήξερε πως σίγουρα ήταν του Σκοτοδαίμονος.

Η Άνμα είχε πάψει να της χτυπά και να της φωνάζει εδώ και ώρες. Αλλά, έτσι κι αλλιώς, η προσπάθεια δεν βοηθούσε καμια τους. Η Νορέλτα δεν μπορούσε να καταλάβει από πού έρχονταν οι ήχοι. Η ακουστική του χώρου ήταν τόσο... αλλόκοτη.

Ίσως το μέρος να ήταν αληθινά καταραμένο από τον Σκοτοδαίμονα. Υπό τη διαβολική του επίδραση.

Όχι, Νορέλτα, μη γίνεσαι προληπτική τώρα... Αλλά ήξερε πως τέτοιες παράξενες επιδράσεις όντως υπήρχαν· δεν ήταν μονάχα δεισιδαιμονίες. *Όχι σε όλες τις περιπτώσεις.*

Τι είναι η δική μου περίπτωση;

Πώς μπορώ να βγω από δω μέσα;

Καμια πόρτα δεν άνοιγε. Ούτε η καταπακτή στην κορυφή της σιδερένιας σκάλας.

Η Νορέλτα πεινούσε και διψούσε καθώς οι ώρες περνούσαν. Η Κορίνα την είχε κλείσει εδώ χωρίς να της αφήσει ούτε καν φαγητό και νερό!

Αλλά αυτό ίσως να σήμαινε ότι σύντομα θα ερχόταν για να της μιλήσει, ή για να την πάρει και να την πάει σ' άλλο μέρος. Χειρότερο, μήπως;

Η Νορέλτα περίμενε, ενώ κάπου-κάπου την έπαιρνε ο ύπνος, και νόμιζε πως είχε χάσει την αίσθηση του χρόνου. Έβλεπε εφιαλτικά όνειρα.

Είδε ότι το λαμπερό σύμβολο ζωντάνεψε, ότι τα πλεγμένα καλώδια έρχονταν καταπάνω της, σαν τέρας, για να την αγκαλιάσουν και να την κάψουν. Και ξύπνησε.

Είδε ότι τα σύμβολα στους τοίχους πάλλονταν με τρόπο ανείπωτο, λες και ανέπνεαν, και συγχρόνως προκαλούσαν έναν εκκωφαντικό βόμβο που ολοένα και δυνάμωνε, χτυπώντας βίαια το κεφάλι της Νορέλτα – κάνοντας το κρανίο της να σπάσει. Και ξύπνησε.

Είδε ότι το λαμπερό σύμβολο έσβησε, και σηκώθηκε όρθια, έσπρωξε μια από τις τρεις σιδερένιες πόρτες του χώρου και τη βρήκε ξεκλείδωτη: πίσω της ήταν η Άνμα, πεσμένη στο πάτωμα, μπρούμυτα, με αίματα να κυλάνε από τα μάτια της και τα αφτιά της· νεκρή. Και η Νορέλτα ξύπνησε.

Τώρα η Νορέλτα δεν κοιμόταν. Ήταν σίγουρη γι' αυτό. Σίγουρη. Σίγουρη.

Ένας απότομος μεταλλικός ήχος ακούστηκε ξαφνικά μες στον δαιμονικό χώρο.

Η Νορέλτα έμεινε ακίνητη. Φοβόταν να κουνηθεί από τη θέση της.

Τι φοβάσαι, ανόητη; Τα φώτα, ή τις σκιές; Σ' έχουν επηρεάσει, ανόητη!

Σηκώθηκε όρθια, νιώθοντας τα πόδια της να τρέμουν.

Νόμιζε πως είχε καταλάβει από πού είχε έρθει ο ήχος: Από τη μεριά της σιδερένιας σκάλας. Η καταπακτή πρέπει νάχε ανοίξει.

Η Νορέλτα βάδισε γρήγορα προς τα εκεί. «Ποιος είναι;» φώναξε. «Κορίνα;»

«Δεν είμαι η Κορίνα, Αδελφή μου, αλλά έχεις τους χαιρετισμούς της – χα-χα-χα-χα-χα!» ακούστηκε η φωνή της Τζέσικας, και η Νορέλτα είδε κάτι να πέφτει από την καταπακτή, η οποία αμέσως μετά έκλεισε.

Η Νορέλτα-Βορ τινάχτηκε πίσω, φοβούμενη ότι ίσως αυτό που είχε πέσει να ήταν κάτι βλαπτικό. Κάποια βόμβα αερίων, πιθανώς.

Όμως δεν είδε να βγαίνει κανένα αέριο από το αντικείμενο. Ούτε μπορούσε να μυρίσει τίποτα που δεν μύριζε πιο πριν.

Παρά τον παράξενο, εφιαλτικό φωτισμό του δωματίου, η Νορέλτα διέκρινε ένα χάρτινο πακέτο.

Με προσοχή, το πλησίασε. Γονάτισε στο ένα γόνατο δίπλα του και το έπιασε με το ένα χέρι. Τίποτα κακό δεν συνέβη. Ούτε η διαίσθησή της την προειδοποιούσε για κίνδυνο. Ούτε έβλεπε πολεοσημάδια που να της δίνουν κάποια συγκεκριμένη πληροφορία. Ο χώρος εδώ πέρα ήταν τέτοιος, άλλωστε, που όλα τα σημάδια της Πόλης έμοιαζε νάχουν τρελαθεί. Η Νορέλτα δεν έβγαζε άκρη.

Σήκωσε το πακέτο από κάτω καθώς ορθωνόταν. Έσκισε το χαρτί και μέσα βρήκε ένα μπουκαλάκι νερό κι ένα κουτάκι με πρόχειρο φαγητό.

Για να με ταΐζουν, μάλλον δεν σκέφτονται να με βγάλουν σύντομα από εδώ, συλλογίστηκε απογοητευμένη.

Ο Αλέξανδρος ακολουθούσε τη Μιράντα ενώ τα χρώματα του ουρανού σκούραιναν, οι σκιές στους δρόμους πύκνωναν, και τα δημόσια φώτα δεν άναβαν, γιατί στη Μεγαλοδιάβατη δεν υπήρχαν δημόσια φώτα. Σε ορισμένα σημεία έβλεπε φως από οικοδομήματα ενώ

αλλού επικρατούσε απόλυτο σκοτάδι και εγκαταλειμμένα οικήματα ή ερείπια.

Ο Αλέξανδρος δεν ήξερε πώς η Μιράντα θα κατάφερνε να τους βρει όχημα, μα είχε εμπιστοσύνη στις υπερφυσικές ικανότητές της. Την είχε δει εν δράσει πολλές φορές για να μη μπορεί να πιστέψει ότι η θυγατέρα ήταν ικανή να κατορθώσει *απίστευτα* πράγματα.

Τώρα, την παρακολουθούσε να κοιτάζει τους δρόμους σαν να διάβαζε κάποιον κρυφό κώδικα εκεί: κάτι που υπήρχε παντού τριγύρω αλλά ήταν τελείως αόρατο για τον Αλέξανδρο. *Σε κάνει να αισθάνεσαι σαν χαζός, όταν είσαι μαζί της!* Από τη μια τον φρίκαρε, από την άλλη τον γοήτευε.

Ποια από τις δύο αξίζει περισσότερο δέος; αναρωτήθηκε. *Η Μιράντα ή η Κορίνα;* Η Κορίνα, αναμφίβολα, έπαιζε πολύ μεγάλα και πολύ περίπλοκα παιχνίδια, και διέθετε δυνάμεις και γνώσεις που έμοιαζε να φοβάται ακόμα κι η Μιράντα. Αλλά αυτά που έκανε η Μιράντα μέσα στην Ατέρμονη Πολιτεία ο Αλέξανδρος αμφέβαλλε αν η Κορίνα μπορούσε να τα κάνει. Η Μιράντα ήταν πραγματικά σαν στοιχειακή δύναμη, όχι άνθρωπος!

«Νομίζω πως μας βρήκα όχημα,» του είπε τώρα.

«Δε βλέπω τίποτα με τροχούς...»

Του έκανε νόημα να την ακολουθήσει, κι εκείνος την ακολούθησε. Βρίσκονταν μέσα σ'έναν υπόγειο δρόμο – είχαν πριν από λίγο κατεβεί μια πέτρινη σκάλα – και η Μιράντα έστριψε σε μια γωνία, περνώντας δίπλα από ένα σπίτι με αναμμένα φώτα. Έφτασαν σ'ένα μέρος κατασκότεινο. Ο Αλέξανδρος τράβηξε το πιστόλι του.

Η Μιράντα άναψε έναν μικρό φακό.

Γύρω τους ήταν καγκελωτές πόρτες, αρκετά φαρδιές, πίσω από τις οποίες ο Αλέξανδρος έβλεπε κιβώτια, βαρέλια, κασόνια, και πράγματα σκεπασμένα με υφάσματα και πλαστικά. Πίσω από μια καγκελόπορτα, όμως, φαινόταν ένα όχημα, καλυμμένο με μαύρο πλαστικό.

«Εδώ,» μουρμούρισε η Μιράντα, πλησιάζοντάς την. Υπήρχε κλειδαριά δίπλα από την πόρτα, και ο Αλέξανδρος έβλεπε ότι δεν ήταν της πλάκας. «Κλεμμένο είναι,» του είπε η Μιράντα, ρίχνοντάς του ένα βλέμμα πάνω απ'τον ώμο της.

«Υπέροχα,» αποκρίθηκε ειρωνικά εκείνος. «Δε θα αισθάνομαι άσχημα αν καταφέρουμε να το πάρουμε.»

Η Μιράντα μειδίασε. Άγγιξε την κλειδαριά πλάι στην καγκελωτή πόρτα, υποτονθόρυσε μερικά παράξενα λόγια, και η κλειδαριά ακούστηκε να γυρίζει από μόνη της.

Εόρκι Ξεκλειδώματος – το οποίο, όπως γνώριζε ο Αλέξανδρος, χρησιμοποιούσαν πολλοί μάγοι μυστικών υπηρεσιών, της Φρουράς, ή του υπόκοσμου.

Η Θυγατέρα της Πόλης τράβηξε την καγκελόπορτα προς το πλάι μ'ένα μακρόσυρτο μεταλλικό *χρρρρρρρρρρ*κ. Ύστερα άπλωσε τα χέρια της, άρπαξε το πλαστικό κάλυμμα του οχήματος, και το έβγαλε από πάνω του.

Το τροχοφόρο που αποκαλύφτηκε δεν έμοιαζε καθόλου κακής ποιότητας. Ήταν τετράκυκλο, χαμηλό, γυαλιστερό, βαμμένο πράσινο. Πρέπει να ήταν γρήγορο και δυνατό. Τι μάρκας; Ο Αλέξανδρος κοίταξε το λογότυπο στη μπροστινή μεριά του. Δεν του έλεγε τίποτα.

«Είναι γνωστή μάρκα;» ρώτησε.

Η Μιράντα πλησίασε την πόρτα του οχήματος, μουρμούρισε ξανά το Εόρκι Ξεκλειδώματος, και την άνοιξε. Ύστερα είπε: «Δεν την αναγνωρίζεις;»

«Όχι.»

«Εύδρομος. Βγάζει τα καλύτερα οχήματα στη Βόρεια Λεωφόρο. Δεν είναι και τόσο μακριά από τη συνοικία σου.»

«Τώρα που το λες, την έχω ξανακούσει.»

Η Μιράντα κάθισε στη θέση του οδηγού κι άνοιξε την άλλη πόρτα για τον Αλέξανδρο. «Έλα,» του είπε, κι εκείνος ήρθε και κάθισε δίπλα της. Τα καθίσματα ήταν δερμάτινα και έμοιαζε να εφαρμόζουν ακριβώς σωστά στο σώμα σου. Η κονσόλα είχε διάφορα εργαλεία.

Η Μιράντα είπε: «Έχε υπόψη σου ότι μας έχουν πάρει είδηση.»

«Ποιοι;»

«Αυτοί που έχουν κλέψει το όχημα.» Πάτησε τον διακόπτη που ενεργοποιούσε τα συστήματά του, συμπεριλαμβανομένης και της μηχανής. Δεν ήταν κλειδωμένη. Μάλλον οι κάτοχοι του τροχοφόρου δεν πίστευαν ότι κανείς θα επιχειρούσε να το πάρει από δω μέσα. Και ο Αλέξανδρος παρατήρησε ότι η μηχανή δεν είχε κλειδαριά· κλείδωνε με συνδυ-

ασμό πλήκτρων. Αυτό η Μιράντα δεν θα μπορούσε να το ξεκλειδώσει με Εόρκι Ξεκλειδώματος. *Είμαστε απλά τυχεροί, ή το είχε κάπως προ-δεί;*

«Γιατί δεν έρχονται να μας σταματήσουν, αν-;»

«Έχουν έρθει, Αλέξανδρε.» Η Μιράντα πάτησε το πετάλι, βάζοντας τους τροχούς σε κίνηση. Έστριψε το τιμόνι, και ο Αλέξανδρος είδε αντίκρυ τους τρεις άντρες με πυροβόλα όπλα στα χέρια – τουφέκια ή καραμπίνες: μες στον ασθενικό φωτισμό δεν φαίνονταν καθαρά.

«Σταματήστε!» φώναξε ένας. «Και βγείτε απ'το όχ-!»

Η Μιράντα επιτάχυνε απότομα· η μηχανή βούιξε, οι μεταλλικοί τροχοί σύριζαν πάνω στο παλιό πλακόστρωτο του υπόγειου δρόμου.

Οι τρεις άντρες άνοιξαν πυρ.

Ο Αλέξανδρος έσκυψε για να καλυφτεί.

Η Μιράντα συνέχισε, φυσικά, καταπάνω τους. Οι δύο τινάχτηκαν, φεύγοντας από τον δρόμο της· ο ένας χτυπήθηκε από το πλάι του οχήματος και εκτοξεύτηκε μακριά, κραυγάζοντας.

Ο Αλέξανδρος είδε ότι το μπροστινό τζάμι είχε κάνει τρύπες αλλά δεν είχε διαλυθεί τελείως. *Αλεξίσφαιρο.*

Η Μιράντα οδηγούσε σαν τίποτα να μην είχε συμβεί, αλλά γρήγορα.

Βγήκαν από τα υπόγεια ανεβαίνοντας μια ράμπα και χάθηκαν μέσα στους επίγειους δρόμους της Μεγαλοδιάβατης, κατευθυνόμενοι νότια ενώ νύχτωνε.

«Το ήξερες ότι η μηχανή ήταν ξεκλειδωτή;» τη ρώτησε ο Αλέξανδρος.

«Όχι-»

«Αν ήταν κλειδωμένη θα μας είχαν θερίσει! Δε μπορείς αυτή να την ανοίξεις με Εόρκι Ξεκλειδώματος· δεν έχει κλειδαριά.»

«Γνωρίζω και το Εόρκι Μηχανικής Εκκινήσεως. Δε θα υπήρχε πρόβλημα. Λειτουργεί πολύ γρήγορα: πιο γρήγορα από το Εόρκι Ξεκλειδώματος. Ενεργοποιεί κατευθείαν μια μηχαν-»

«Ναι, ξέρω τι κάνει. Φαίνεται νάχεις απάντηση για τα πάντα, ε;»

«Μακάρι να ήταν έτσι,» είπε η Μιράντα. «Θα είχα ήδη σταματήσει την Κορίνα.»

«Μου κάνει εντύπωση που δεν το έχεις καταφέρει ακόμα. Συνέχεια μιλάς για την Κορίνα σαν... σαν να έχει κάτι... κάτι που την καθιστά ι-σχυρότερη από κάθε άλλη Θυγατέρα της Πόλης.»

«Ακριβώς ένα τέτοιο πράγμα έχει, Αλέξανδρε. Ένα πράγμα που, κανονικά, *καμια* μας δεν θα έπρεπε να έχει.»

«Τι εννοείς;» συνοφρυώθηκε ο Πανιστόριος.

Η Μιράντα τον λοξοκοίταξε με τις άκριες των ματιών της ενώ συνέχιζε να οδηγεί σταθερά το όχημα προς την Α' Ανωρίγια Συνοικία. *Να του πω για το αρχαίο φυλαχτό;* αναρωτήθηκε. Δε θα έβλαπτε να το μάθαινε. Άλλωστε, τι κακό μπορούσε να κάνει; Ακόμα κι αν, παρ'ελπίδα, έπεφτε στα χέρια του – όχι πως πρόκειται ποτέ να συνέβαινε αυτό – δεν θα είχε τη δυνατότητα να το χρησιμοποιήσει. Δεν έβλεπε τα σημάδια που έβλεπαν οι Θυγατέρες της Πόλης.

«Η Κορίνα έκλεψε κάτι από τη Νορέλτα,» είπε η Μιράντα. «Κάτι που, βέβαια, ούτε η Νορέλτα δεν θα έπρεπε να έχει. Αλλά το να το έχει η Κορίνα στην κατοχή της είναι... είναι ό,τι χειρότερο θα μπορούσε να συμβεί, κατά τη γνώμη μου. Ακόμα και η *Τζέσικα* δεν θα ήταν τόσο επικίνδυνη με το φυλαχτό στα χέρια της.»

«Ποιο φυλαχτό;»

Η Μιράντα άρχισε να του λέει, σταματώντας μόνο μια φορά καθοδόν για να πάρουν αναψυκτικά και πρόχειρο φαγητό από μια καντίνα στους δρόμους της Μεγαλοδιάβατης.

Μετά, κι ενώ ο Αλέξανδρος είχε ακόμα πολλές απορίες, έφτασαν στα σύνορα της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας. Είχε πλέον νυχτώσει, και έκανε κρύο απέξω, αλλά μέσα στο όχημά τους είχε ζέστη. Το σύστημα θέρμανσης λειτουργούσε καλά. Έτρωγε, επίσης, μπόλικη ενέργεια. Έπρεπε να βρουν σύντομα κάποιον ενεργειακό σταθμό για ν'αγοράσουν καινούργια φιάλη. Αυτή με την οποία είχαν ξεκινήσει ήταν μισογεμάτη. 62% έγραφε η ένδειξη στην κονσόλα του οχήματος, όταν το έκλειψαν, και τώρα είχε πέσει στο 51%.

Τα σύνορα της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας δεν ήταν αφύλαχτα όπως της Μεγαλοδιάβατης, αλλά οι φρουροί στα φυλάκια δεν τους σταμάτησαν. Το όχημά τους ήταν ένα χαμηλό τετράκυκλο μετρίου μεγέθους, όχι κανένα φορτηγό που θα μπορούσε να μεταφέρει εμπόρευμα και ούτε είχε επάνω του κάποιο φανερό όπλο. Φαινόταν να είναι ένα ακίνδυνο τροχοφόρο για ταξιδιώτες.

Ωστόσο, ο Αλέξανδρος ανησυχούσε ότι όχι μόνο μπορεί να τους σταματούσαν αλλά και να τους χτυπούσαν. Φοβόταν ότι η Κορίνα ίσως να το είχε κανονίσει.

Τώρα ηρέμησε.

Και ρώτησε τη Μιράντα τι σκόπευε να κάνει αν η Αδελφή της τους είχε στήσει ενέδρα εδώ.

«Θα το είχα δει προτού φτάσουμε. Ούτε η Κορίνα δεν μπορεί να κρύψει μια μεγάλη ενέδρα στα σύνορα μιας συνοικίας.»

Όταν δίνει τέτοιες απαντήσεις, σκέφτηκε ο Αλέξανδρος, τι μπορείς να της πεις, μα τον Κρόνο; Αν τα άκουγε αυτά από οποιαδήποτε άλλη γυναίκα – οποιαδήποτε δεν είχε αποδείξει ότι είναι θυγατέρα της Πόλης – θα έλεγε πως ήταν τρελή.

/20\

Ο Αλέξανδρος φοβάται ό,τι δεν μπορεί να κατανοήσει, ενώ η Μιράντα διαβάξει τα σημάδια της Πόλης και φτάνει σ'ένα μέρος που νομίζει ότι είναι εσκεμμένα αλλαγμένο για να τραβήξει την προσοχή της: ύστερα ερευνά, και προετοιμάζεται, και επιχειρεί μια διάσωση.

Η Μιράντα, όπως και την προηγούμενη φορά, οδηγούσε με άνεση μέσα στους δρόμους της Α' Ανωρίγιας Συνοικίας. Δεν φαινόταν να υπάρχει κίνδυνος να χαθεί. Και ούτε φαινόταν κανείς να τους κυνηγά, νόμιζε ο Αλέξανδρος. Ρίχνοντας ματιές πίσω τους, από τους καθρέφτες του τετράκυκλου οχήματος, δεν έβλεπε κανέναν να έρχεται. Ούτε όχημα της Φρουράς, ούτε κάποιο άλλο όχημα που θα μπορούσε να χαρακτηρίσει τις κινήσεις του ύποπτες.

«Η Κορίνα δεν το ξέρει ότι είμαστε εδώ;» ρώτησε.

«Δε μπορώ να είμαι σίγουρη, αλλά το ασφαλέστερο είναι να θεωρήσουμε ότι το ξέρει.»

«Δε νομίζω, πάντως, ότι κανείς μάς παρακολουθεί.»

«Όχι, κανένας δεν μας παρακολουθεί,» συμφώνησε η Μιράντα, μιλώντας με μια βεβαιότητα που έκανε τις τρίχες του Αλέξανδρου να σηκωθούν. *Μάλλον το βλέπει σ'αυτά τα πολεοσημάδια – ό,τι κι αν είναι.*

«Ακόμα, όμως, μου φαίνονται εξωφρενικά όσα είπες για το φυλαχτό της Κορίνας...»

«Είναι, όντως, αρκετά εξωφρενικά.» Ο Αλέξανδρος νόμιζε ότι η Μιράντα προσπαθούσε να μιμηθεί τη δική του ουδετερότητα: μιλούσε σαν να μη συνέβαινε τίποτα το σπουδαίο. «Δεν είναι κάτι που συναντάς συχνά στην Πόλη. Τόσα χρόνια, δεν έχω γνωρίσει τίποτα παρόμοιο.»

«Τόσα χρόνια'; Πόσο χρονών είσαι, Μιράντα, αν επιτρέπεται;»

Εκείνη μειδίασε λοξά. «Όσο φαίνομαι, φυσικά.»

«Τα φαινόμενα απατούν. Κάτι που ξέρουν όλοι όσοι κάνουν τη δουλειά μου,» είπε ο Αλέξανδρος.

«Πόσο υπολογίζεις ότι είμαι;» Συνέχιζε να οδηγεί σταθερά μες στους δρόμους.

«Δεδομένου ότι οι Θυγατέρες δεν γερνάτε, πώς μπορώ να κρίνω; Πρέπει, πάντως, να είσαι μεγάλη, απ'ό,τι έχω συμπεράνει. Πολύ μεγάλη. Εκατό χρονών; Εκατό-πενήντα;»

«Έχεις αρχίσει να μας καταλαβαίνεις, Αλέξανδρε.»

«Τι; Μάντεψα σωστά;»

«Δε μάντεψες και λάθος.»

Όλο μυστήρια, σκέφτηκε ο Αλέξανδρος. Όλο μυστήρια... «Τέλος πάντων,» είπε. «Πώς σκέφτεσαι να περάσουμε τον Ριγοπόταμο; Από εκείνες τις σήραγγες πάλι, ή με άλλο τρόπο;»

«Δε θα τον περάσουμε ακόμα.»

«Το πρωί, ε;»

«Όχι. Μάλλον όχι.»

«Τι εννοείς;»

«Δε θυμάσαι που είπα ότι στο Μεγάλο Λιμάνι είναι φυλακισμένη μια Αδελφή μας; Κάποια την οποία η Κορίνα προσπαθεί να βάλει να δολοφονήσει τον Βόρκεραμ-Βορ;»

«Το θυμάμαι... Σκοπεύεις να πας τώρα να τη σώσεις;»

«Ακριβώς.»

«Δε μπορούμε όμως να καθυστερήσουμε, Μιράντα!»

«Γιατί; Τι έχεις να κάνεις; Η Β' Κατωρίγια έχει πέσει στα χέρια του Αλυσοδεμένου Ποιητή.»

«Πρέπει να μάθω αν ο Βόρκεραμ-Βορ και ο Όρπεκαλ-Λάντι είναι ζωντανοί. Πρέπει... πρέπει να δω, γενικά, πώς είναι η κατάσταση...»

«Δε μπορείς να αγνοήσεις τη Φοίβη, και το ξέρεις. Γιατί, όπως είπα τις προάλλες, μάλλον αυτή είναι η φυλακισμένη Θυγατέρα. Αν η Κορίνα τη στρέψει εναντίον του Βόρκεραμ, θα τον σκοτώσει. Είναι καλή στο να σκοτώνει ανθρώπους. Το έχει κάνει πολλές φορές. Η ίδια η Πόλη πρέπει να την καθοδηγεί.»

Ο Αλέξανδρος αναστέναξε. «Και πώς θα τη βρεις;»

«Η Πόλη θα με οδηγήσει.»

«Η Πόλη, η Πόλη, η Πόλη!» μούγκρισε ο Αλέξανδρος. «Ξέρεις πώς ακούγεσαι;»

Η Μιράντα γέλασε. «Ξέρω.»

«Σαν εκείνους τους θρησκόληπτους που λένε ‘Ας πάμε να κάνουμε την τάδε ανοησία – ο Κρόνος θα μας βοηθήσει!’»

«Ναι,» είπε η Μιράντα. «Αλλά η Πόλη δεν είναι θεότητα, Αλέξανδρε. Είναι η πραγματικότητα.»

Ύστερα από παραπάνω από μια ώρα, έχοντας διασχίσει την Α’ Ανωρίγια Συνοικία απ’τον βορρά ως τον νότο, έχοντας σταματήσει σ’έναν ενεργειακό σταθμό για ν’αγοράσουν μια φιάλη για το όχημα και μερικές μπαταρίες που ήθελε η Μιράντα, και μην έχοντας συναντήσει καμία παγίδα ή ενέδρα της Κορίνας, έφτασαν σε μια περιφέρεια που κάτι θύμιζε στον Αλέξανδρο. Η Μιράντα τού είπε ότι ήταν το Μεγάλο Λιμάνι. Οι δρόμοι ήταν φανερά χτυπημένοι από πρόσφατες πολεμικές συγκρούσεις, αλλά μεγάλο μέρος είχε ανοικοδομηθεί. Υπήρχαν δημόσια φώτα αναμμένα σε όλα τα σημαντικά σημεία.

«Βλέπεις κανέναν κίνδυνο;» ρώτησε ο Αλέξανδρος.

«Όχι.» Η Μιράντα κατέβασε το όχημά τους σε μια ράμπα, και το οδήγησε σε υπόγειους δρόμους. Το σταμάτησε σ’ένα μέρος που έμοιαζε ήσυχο.

Άνοιξε την πόρτα της και βγήκε. Ο Αλέξανδρος την ακολούθησε έξω.

«Θα ρίξουμε μια ματιά στους επίγειους δρόμους,» του είπε η Μιράντα καθώς βάδιζαν. «Η Κορίνα έχει την Αδελφή μου φυλακισμένη σε κάποιο διαμέρισμα πολυκατοικίας, ψηλά πάνω απ’το έδαφος.»

Ο Αλέξανδρος δεν μίλησε. Τι να έλεγε; Προφανώς, η Θυγατέρα θα το είχε δει στον ύπνο της... Αυτή η τύπισσα θα έκανε τον οποιονδήποτε κατάσκοπο να αισθάνεται άχρηστος.

Ανέβηκαν στους επίγειους δρόμους μέσω ενός δημόσιου ανελκυστήρα – ενός κινούμενου θαλάμου τον οποίο ο Αλέξανδρος δεν θα θεωρούσε ασφαλή κάπου όπου τον κυνηγούσαν, αλλά μάλλον η Μιράντα ήξερε τι έκανε.

Βάδισαν μες στη νύχτα, ενώ ο χειμερινός άνεμος σφύριζε ανάμεσα από τα οικοδομήματα του Μεγάλου Λιμανιού, παγερός. Η Μιράντα κούμπωσε το πανωφόρι της, και ο Αλέξανδρος το δικό του. *Ακόμα κι οι Θυγατέρες της Πόλης κρυώνουν*, παρατήρησε.

Τα μάτια της κοίταζαν τριγύρω. Κοίταζαν πάλι σαν να μπορούσε να διαβάσει κάποιον κρυφό κώδικα μέσα στην Πόλη–

Στην Πόλη! Αρχισα κι εγώ να σκέφτομαι όπως αυτές, γαμώτο! Στην Πόλη...

Ο συγκεκριμένος «κώδικας», πάντως, δεν υπάρχει για εμένα. Είναι παραφροσύνη! Και δεν του άρεσε που έπρεπε να βασίζεται σε κάτι που του ήταν αδύνατον να κατανοήσει. Τον έκανε να νιώθει πιο παρανοϊκός απ'ό,τι συνήθως.

Προσπάθησε, όπως πάντα, να διατηρήσει την ψυχραιμία του.

Η Μιράντα έκλεισε, τελικά, δωμάτιο σ'ένα πανδοχείο για να διανυκτερεύσουν. Δήλωσε ότι ήταν ανδρόγυνο. Ο πανδοχέας δεν ζήτησε ταυτότητες – δεν ήταν από εκείνα τα ξενοδοχεία που ενδιαφέρονταν να έχουν την ταυτότητά σου – απλά ζήτησε τα ονόματά τους. Η Μιράντα τού είπε δύο ψεύτικα ονόματα· εκείνος τα σημείωσε σ'ένα σημειωματάριο και της έδωσε ένα κλειδί.

Ο Αλέξανδρος ανέβηκε στο δωμάτιο μαζί με τη Θυγατέρα. Η Μιράντα έκλεισε την πόρτα και άρθρωσε τα λόγια για κάποια μαγεία. Μαγγανεία, μάλλον, όχι ξόρκι, γιατί κράτησε κάποια ώρα μέχρι να ολοκληρωθεί, και η Μιράντα βάδιζε γύρω-γύρω στο δωμάτιο, διαγράφοντας κύκλο.

«Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως;» τη ρώτησε ο Αλέξανδρος, όταν τελείωσε.

«Ναι. Βιάζεσαι να κάνεις ντους, ή να πάω πρώτη;»

«Πήγαινε.»

Η Μιράντα έβγαλε τα περισσότερα ρούχα της χωρίς να την ενδιαφέρει για το βλέμμα του, και ο Αλέξανδρος είδε το ψεύτικο αριστερό πόδι της: ένα μηχανικό πράγμα σαν πλέγμα, που μέσα του το πραγματικό πόδι της Θυγατέρας φαινόταν κομμένο στο γόνατο – και στο τέλος ήταν κατακόκκινο. Σχεδόν σαν να λαμπύριζε, έμοιαζε στον Αλέξανδρο· αλλά καταλάβαινε πως δεν ήταν λάμψη. Απλώς το λευκό-ροζ δέρμα της Μιράντας είχε γίνει εκεί τόσο κόκκινο όσο της Κορίνας.

«Πονάει;» τη ρώτησε.

«Ναι,» αποκρίθηκε εκείνη, και τότε άρχισε ν'ακούγεται ένα σταθερό μπιπ, μπιπ, μπιπ, μπιπ από το μηχανικό πόδι.

«Τι...;»

«Η μπαταρία,» είπε η Μιράντα. Τράβηξε από την τσέπη του πανωφοριού της μία από τις μπαταρίες που είχε αγοράσει από τον ενεργειακό σταθμό. Έβγαλε τη μπαταρία από το πλάι της κνήμης του μηχανικού ποδιού και έβαλε την καινούργια. Κούνησε το πόδι δοκιμαστικά. «Πρέπει να την αλλάζω κάθε μέρα,» εξήγησε στον Πανιστόριο.

Υστερα μπήκε στη μικρή πόρτα του μπάνιου του δωματίου.

Ο Αλέξανδρος την περίμενε να τελειώσει το ντους – πράγμα που η Μιράντα δεν άργησε να κάνει – και μετά πήγε και πλύθηκε κι εκείνος. Κοιμήθηκαν χωρίς άλλες κουβέντες.

Ή, τουλάχιστον, ο Αλέξανδρος προσπάθησε να κοιμηθεί. Τα κατάφερε μόνο προς τα ξημερώματα. Τα νεύρα του ήταν πολύ τσιτωμένα, και ακόμα και με τη Μιράντα δίπλα του, ακόμα και με τη Μαγγανεία Υλικής Διαισθήσεως να τους περιτριγυρίζει, αισθανόταν ότι βρισκόταν σε κίνδυνο. Η Α' Ανωρίγια ήταν συνοικία ελεγχόμενη από τον Αλυσοδεμένο Ποιητή, και η Κορίνα τούς κυνηγούσε και τους δύο...

Στα όνειρά του τη συνάντησε, και η κοκκινόδερμη, ξανθομάλλα θυγατέρα τού μιλούσε σαν να έκαναν κουβέντα, ή σαν να συνωμοτούσαν, ενώ στέκονταν πάνω σε μια ταράτσα. Το πρωί, ο Αλέξανδρος δεν θυμόταν τίποτα απ'αυτά που είχαν πει.

Η Μιράντα τον ξύπνησε με τα χαράματα.

«Τι συμβαίνει;» ρώτησε εκείνος, βραχνά, αγουροξυπνημένος. Πάνω που είχε κοιμηθεί. Κι αυτά τα όνειρα με την Κορίνα...

«Τίποτα ιδιαίτερο. Αλλά δεν έχουμε χρόνο για χάσιμο.» Η Μιράντα σηκώθηκε απ'το κρεβάτι, αρχίζοντας να ντύνεται.

«Σωστά.» Ο Αλέξανδρος έτριψε το πρόσωπό του, μουγκρίζοντας. Ένιωθε ζαλισμένος. «Ονειρεύτηκα την Κορίνα...» είπε, χωρίς να ξέρει τι τον ώθησε να το πει.

Η Μιράντα σταμάτησε να ντύνεται. «Τι είδους όνειρο;»

Ο Αλέξανδρος συνοφρυώθηκε. «Τι εννοείς;»

«Τι είδους όνειρο;»

Μόρφασε. «Δεν ξέρω 'τι είδους' ήταν – ό,τι κι αν σημαίνει αυτό. Και δεν το θυμάμαι και τόσο καλά, να σου πω την αλήθεια. Κάτι λέγαμε, εγώ και η Κορίνα... κάτι... Δε θυμάμαι τι... Δεν μου φερόταν εχθρικά, πάντως' δε νομίζω... Έχει σημασία το όνειρο;»

«Μάλλον όχι.» Συνέχισε να ντύνεται.

«Θα μπορούσε να είχες;»

«Η Κορίνα έχει τη δύναμη, με το φυλαχτό, να μπαίνει στα όνειρα των άλλων. Τουλάχιστον, των θυγατέρων. Αλλά, πιθανώς, όχι μόνο.»

«Κι όταν μπει στο όνειρό σου, τι μπορεί να σου κάνει; Να σε σκοτώσει;»

«Μόνο αν τύχει να πεθάνεις από καρδιακή ανακοπή, υποθέτω. Αλλά σίγουρα μπορεί να σου προκαλέσει αρκετή ψυχική αναστάτωση. Μπορεί να σε κάνει να μην καταφέρνεις να κοιμηθείς.»

«Δε χρειάζεται η Κορίνα για να μου το κάνει αυτό. Το έχω ήδη.»

Αφού ντύθηκαν και ετοιμάστηκαν, έφυγαν από το πανδοχείο και, από ένα πρωινό μπαρ, πήραν έναν καφέ ο καθένας και ένα σάντουιτς. Αισθάνονταν κι οι δύο πεινασμένοι. Χτες βράδυ δεν είχαν φάει σχεδόν τίποτα.

Η Μιράντα παρατηρούσε τα σημάδια της Πόλης καθώς βάδιζαν, προσπαθώντας να τα συνδυάσει με το όνειρό της σχετικά με την αιχμάλωτη θυγατέρα – τη Φοίβη. Συγχρόνως, όμως, κοίταζε για οτιδήποτε παράξενο. Μια φυλακισμένη Αδελφή της, πάνω σ'ένα διαμέρισμα μιας έρημης κατά τα άλλα πολυκατοικίας, πρέπει να δημιουργούσε περίεργα πολεοσημάδια.

Επίσης, η Μιράντα όφειλε να προσέχει και για παγίδες. *Η Κορίνα σίγουρα ξέρει ότι είμαι εδώ. Σίγουρα ξέρει ότι ψάχνω για τη Φοίβη.*

Ο Αλέξανδρος ρώτησε: «Γιατί δεν παίρνουμε το όχημα; Είναι καλύτερα να βαδίζουμε;»

«Κοιτάξεις την Πόλη διαφορετικά όταν περπατάς,» αποκρίθηκε η Μιράντα, «και η Πόλη κοιτάζει διαφορετικά εσένα.»

Τι ήθελα και ρώτησα; σκέφτηκε ο Αλέξανδρος.

Για ώρες οδοιπορούσαν, ψάχνοντας για κάτι που ήταν ομιχλώδες για τη Μιράντα και αδιανόητο για τον Πανιστόριο. Η θυγατέρα της Πόλης, ορισμένες φορές, ζητούσε τα κιάλια του για να κοιτάξει. Άλλες στιγμές τού έλεγε να περιμένει και, μουρμουρίζοντας ένα Ξόρκι Λιθικής Έλξεως, σκαρφάλωνε τον τοίχο κάποιας πολυκατοικίας με γυμνά χέρια και πόδια, έχοντας κάνει τις παλάμες και το μοναδικό της πέλμα να έλκονται από τις πέτρες ώστε να ανεβαίνει σαν έντομο. *Γνωρίζει όλα τα ξόρκια των μάγων του υπόκοσμου,* σκέφτηκε ο Αλέξανδρος. Έριξε μια

ματιά στην πατούσα της Μιράντας και είδε το σημάδι των θυγατέρων να στραφταλίζει εκεί σαν απόκοσμη δερματοστιξία. Το άλλο της πόδι, το μηχανικό, έμοιαζε να τα καταφέρνει αξιοσημείωτα καλά γι' αυτό που ήταν. Σχεδόν σαν πραγματικό μέλος κινιόταν. Η Μιράντα σκαρφάλωνε σε ψηλά μέρη και κοίταζε πανοραμικά την Πόλη (είτε χρησιμοποιώντας τα κιάλια του Αλέξανδρου είτε μονάχα τα μάτια της) και μετά κατέβαινε πάλι κοντά στον Πανιστόριο και συνέχιζαν την περιπλάνησή τους. Άλλοτε, δεν χρησιμοποιούσε καν Ξόρκι Λιθικής Έλξεως: περνούσε από σκάλα σε μπαλκόνι σε περβάζι σε μπαλκόνι σε δώμα σε σκάλα σε άλλο δώμα σε άλλο μπαλκόνι – κι έφτανε στον απόκρημνο προορισμό της λες κι ήταν γάτα, όχι γυναίκα. Ο Αλέξανδρος την ατένιζε απορημένος. *Αυτή μπορεί, από μόνη της, να ληστέψει ολάκερη την Ατέρμονη Πολιτεία!* Και το σώμα της του άρεσε. Από τότε που, χτες βράδυ, το είχε δει σχεδόν γυμνό, συνεχώς έπιανε τον εαυτό του να φαντάζεται τη Μιράντα χωρίς ρούχα καθώς εκείνη σκαρφάλωνε για να φτάσει εκεί όπου εκείνος ποτέ δεν θα τολμούσε να αναρριχηθεί.

«Δωματοβασία,» του είπε, το μεσημέρι, όταν είχε γι' ακόμα μια φορά περνήσει άνετα πλάι του. «Σίγουρα έχεις ξαναδεί ανθρώπους να κάνουν δωματοβασία στη Ρελκάμνια...»

Ήταν μια τεχνική που, όντως, χρησιμοποιούσαν κάμποσες συμμορίες, κλέφτες, και κατάσκοποι. «Ναι,» αποκρίθηκε ο Αλέξανδρος. «Αλλά κανέναν σαν εσένα.»

«Κανείς απ' αυτούς που είδες δεν είχε εξασκηθεί τόσο πολύ. Πάμε, τώρα, να φάμε τίποτα; Έχω πεινάσει.»

Τον οδήγησε σ' ένα εστιατόριο που δεν ήταν ακριβό αλλά ήταν, αναμφίβολα, φιλικό και ήσυχο, και το φαγητό έμοιαζε σπιτικό. Έφαγαν ψητό Ριγοκάβουρα με σάλτσα, συνοδευμένο με πράσινη σαλάτα, τηγανητά μικροψαρίδια Ριγοπόταμου τυλιγμένα σε ψητά κολοκυθάκια, και λευκό κρασί.

«Βρίσκεις ωραία μέρη, πάντως,» της είπε ο Αλέξανδρος, υψώνοντας το ποτήρι του προς τη μεριά της. «Στην υγεία σου.»

«Και δεν μ' έχεις βρει στις καλές μου μέρες,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Τώρα έχω άλλα στο μυαλό μου.»

«Κάποτε θα ήθελα να σε συναντήσω και στις καλές σου μέρες.»

«Βοήθησέ με να πάρω το φυλαχτό από την Κορίνα, τότε.»

«Αυτός είναι ο σκοπός μου ούτως ή άλλως. Αν και δεν ξέρω τι θα μπορούσα εγώ να κάνω...»

«Η Πόλη δεν σ'έστειλε τυχαία σ'εμένα, Αλέξανδρε.»

«Η Πόλη; Όχι πάλι η Πόλη...»

Η Μιράντα γέλασε. «Η Πόλη είναι παντού. Είναι τα πάντα.»

«Με φρικάρεις.»

«Το ξέρω.» Ακόμα γελούσε. «Αποδέξου αυτό που δεν μπορείς να καταλάβεις. Θα σε βοηθήσει.»

«Σε τι;»

«Στα πάντα.»

Ο Αλέξανδρος προτίμησε ν'αλλάξει κουβέντα. «Βρήκες τίποτα ενδιαφέρον το πρωί; Τίποτα που να σε οδηγεί προς τη φυλακισμένη Αδελφή σου;»

«Δυστυχώς όχι. Αλλά το Μεγάλο Λιμάνι είναι μεγάλη περιφέρεια· έχουμε δρόμους ακόμα.»

«Τα πόδια μου ήδη πονάνε.»

«Όχι όπως το δικό μου, να είσαι σίγουρος.» Και ο Αλέξανδρος δεν αμφέβαλλε ότι αναφερόταν στο κομμένο της πόδι που του είχε πει ότι θεραπευόταν, ότι σε κανένα μήνα θα είχε μεγαλώσει και θα ήταν όπως παλιά.

«Η βόλτα μας τελείωσε, κύριε Πανιστόριε,» είπε η Μιράντα, το απόγευμα. «Νομίζω πως βρήκαμε εκείνο που ψάχναμε.»

Βρίσκονταν σ'έναν από τους δρόμους του Μεγάλου Λιμανιού και, πίσω από μια γωνία, αντίκριζαν μια πολυκατοικία που έμοιαζε χτυπημένη από τους πρόσφατους πολέμους και εγκαταλειμμένη.

«Εκεί μέσα την έχει; Είσαι βέβαιη;»

«Η πολυκατοικία φρουρείται από κρυμμένους μαχητές. Ανθρώπους συμμοριών, μάλλον.» Τουλάχιστον, έτσι νόμιζε. Αυτό τής φαινόταν να υποδηλώνουν τα πολεοσημάδια. «Ανθρώπους που περιμένουν για να ορμήσουν.»

«Πού είναι κρυμμένοι; Τους βλέπεις;»

«Δεν είναι μέσα στην πολυκατοικία· είναι στους τριγυρινούς δρόμους. Όμως περιμένουν να ορμήσουν προς την πολυκατοικία.»

«Τι περιμένουν; Τι νόημα έχει να-;»

«Εμάς.»

«Εμάς; Περιμένουν εμάς;»

«Ποιους άλλους, Αλέξανδρε; Και τα πολεοσημάδια είναι πολύ έντονα. Ξεχωρίζουν. Φωνάζουν μέσα στην Πόλη. Η Κορίνα τούς έβαλε εδώ, για να μας χιμήσουν μόλις μπορούμε στην πολυκατοικία και να μας αιχμαλωτίσουν. Όμως δεν μπορεί να μην ήξερε ότι θα το καταλάβαινα. Επίτηδες τους έστησε, για να με τραβήξει στην πολυκατοικία. Για να με οδηγήσει εκεί πολύ πιο γρήγορα απ'ό,τι θα έφτανα μόνη μου-»

«Δε θα πας, όμως. Έτσι;» Δε μπορεί να ήταν τόσο τρελή!

«Εκεί μέσα είναι η φυλακισμένη Αδελφή μου-»

«Πού το ξέρεις; Την είδες; Είδες - είδες αυτά τα πολεοσημάδια να σ'το δείχνουν;»

Η Μιράντα συνοφρυώθηκε, συλλογισμένη προς στιγμή. Η αλήθεια ήταν πως, όχι, δεν το είχε δει. Το μόνο που είχε διακρίνει στα σημάδια της πολυκατοικίας ήταν πως δεν ήταν ακριβώς αυτό που φαινόταν. Δεν ήταν ακριβώς εγκαταλειμμένη. Κάτι κρυβόταν στο εσωτερικό της. Κάτι το αινιγματικό. Η Φοίβη, μάλλον. Αλλά μπορούσε να είναι σίγουρη;

Ο Αλέξανδρος είπε, σαν να είχε διαβάσει το μυαλό της, σαν να μιλούσε με τη φωνή της Πόλης: «Γιατί, αν δεν σ'το δείχνουν τα πολεοσημάδια, Μιράντα, τότε μπορεί η φυλακισμένη Αδελφή σου να μην είναι εκεί. Μπορεί όλο αυτό να είναι μονάχα μια παγίδα της Κορίνας. Και μπορεί η Κορίνα να ποντάρει ότι θα πέσεις οικειοθελώς στην παγίδα της νομίζοντας πως η Φοίβη είναι μέσα στην πολυκατοικία.»

«Ναι,» συμφώνησε η Μιράντα, «δεν αποκλείεται.»

«Επομένως, δεν θα μπεις. Έτσι;»

«Θα το ερευνήσω, πρώτα.

»Έλα μαζί μου,» του είπε, γυρίζοντας από την άλλη και βαδίζοντας ξανά.

Ο Αλέξανδρος την ακολούθησε, νιώθοντας τα πόδια του να πονάνε. Δεν είχε συνηθίσει να κάνει τόσο μεγάλες πεζοπορίες. «Αν η Κορίνα βλέπει το μέλλον μέσω του φυλαχτού, δεν θα ξέρει εκ των προτέρων πώς θα δράσεις;»

«Η Κορίνα, προφανώς, άλλαξε το μέλλον για να στήσει εδώ αυτούς τους συμμορίτες που μας περιμένουν' οπότε, όχι, τώρα δεν νομίζω ότι

θα ξέρει πώς θα δράσω. Επιπλέον, ακόμα κι αυτή κάνει λάθη. Σ'το είπα, δεν σ'το είπα; Το έχω διαπιστώσει στην πράξη. Δεν είναι παντογνώστρια.»

Ελπίζω νάχεις δίκιο, σκέφτηκε ο Αλέξανδρος· γιατί, αν δεν έχεις, θα μας πάρει το χέρι του Σκοτοδαίμονος...

«Δώσε μου τα κιάλια σου,» ζήτησε η Μιράντα.

Ο Αλέξανδρος τής τα έδωσε.

Υστερα από λίγο, η Μιράντα έπαψε να βαδίζει, κοιτάζοντας προς τα πάνω, τις σκάλες, τα μπαλκόνια, τα περβάζια (χωρίς να χρησιμοποιεί τα κιάλια). «Περίμενε εδώ,» του είπε, και πήδησε, αρχίζοντας τη δωματοβασία ξανά.

Ο Αλέξανδρος έμεινε κάτω, βλέποντάς την να τινάζεται απ'το ένα ψηλό μέρος στο άλλο, σαν ανθρωπόμορφη γάτα.

Η Μιράντα δεν γύρισε ούτε στιγμή να τον κοιτάξει, αλλά τα πολεοσημάδια τής μαρτυρούσαν ότι η προσοχή του ήταν στραμμένη επάνω της – πράγμα που δεν είχε και μεγάλη σημασία, βέβαια. Τα σημάδια της Πόλης δεν φανέρωναν στις Θυγατέρες μόνο πράγματα που είχαν σημασία. Μάλιστα, πολλά απ'αυτά που τους φανέρωναν ήταν τελείως άχρηστες πληροφορίες, σαν τα παραληρήματα τρελών, που μπορούσαν να προκαλέσουν σύγχυση σε όσες δεν είχαν μεγάλη εμπειρία. Και ειδικά σε όσες είχαν μόλις αναγεννηθεί. Πριν από χρόνια, η Μιράντα είχε βοηθήσει την Εύνοια ακριβώς όταν βρισκόταν σ'αυτή την κατάσταση.

Τώρα, έφτασε σε μια ταράτσα απ'την οποία μπορούσε να αγναντέψει άνετα την ύποπτη πολυκατοικία. Έφερε τα κιάλια στα μάτια της και την κοίταξε. Δεν παρατήρησε τίποτα το παράξενο, για ένα οικοδόμημα χτυπημένο από τον πόλεμο και εγκαταλειμμένο. Αλλά τα πολεοσημάδια τής έλεγαν πως δεν το έβλεπε από τη «σωστή πλευρά».

Η Μιράντα πήδησε απ'αυτή την ταράτσα σ'ένα μπαλκόνι και σ'ένα άλλο μπαλκόνι και σ'ένα παράθυρο, και κατέληξε σ'ένα δώμα. Αμέσως συνοφρυώθηκε παρατηρώντας τα πολεοσημάδια της έρημης πολυκατοικίας. Έφερε τα κιάλια του Αλέξανδρου στα μάτια της ξανά και είδε κάγκελα. Σε μια μπαλκονόπορτα, σ'ένα παράθυρο... Κάγκελα που νόμιζε ότι ήταν καινούργια. Υποτονθόρυσε το Ξόρκι Οπτικής Ενισχύσεως, ενδυναμώνοντας τις ιδιότητες των κιαλιών, και τώρα διέκρινε και λε-

πτομέρειες στα κάγκελα. Ναι, σίγουρα ήταν καινούργια. Και τα πολεοσημάδια μιλούσαν για ανακατασκευή, παρέμβαση – και φυλάκιση. Μιλούσαν για απόγνωση και οργή κάποιου που ήταν μέσα.

Εδώ είμαστε, σκέφτηκε η Μιράντα. Εδώ είναι η Φοίβη, η Νύφη του Χάροντα. Η Αδελφή μου.

Επέστρεψε κοντά στον Πανιστόριο.

«Τη βρήκα. Μέσα είναι.»

«Είσαι σίγουρη;»

«Ναι.»

«Γιατί; Το λένε τα πολεοσημάδια;» Ένα κάποιο ίχνος ειρωνείας στη φωνή του.

«Σ'ένα διαμέρισμα – και μόνο σ'αυτό το διαμέρισμα – υπάρχουν κάγκελα σε κάθε παράθυρο και σε κάθε μπαλκονόπορτα. Καινούργια κάγκελα· έχουν φτιαχτεί πρόσφατα.»

«Μάλιστα...»

«Το θεωρείς παράξενο, έτσι;»

«Σε μια πολυκατοικία που μοιάζει έρημη και χτυπημένη από τον πόλεμο; Ναι, είναι αναμφίβολα παράξενο.»

«Λοιπόν,» είπε η Μιράντα. «Πρώτα θα αγοράσουμε κάτι, και μετά θα πάω να σώσω την Αδελφή μου. Εσύ δεν χρειάζεται ναάρθεις μέσα–»

«Θα μπεις στην πολυκατοικία ενώ το ξέρεις ότι είναι παγίδα;» σύριξε ο Αλέξανδρος.

«Κανείς δεν θα με δει να μπαίνω.»

«Πώς θα το καταφέρεις αυτό; Πηδώντας από μπαλκόνι σε μπαλκόνι;»

«Υπάρχει και πιο ασφαλής δρόμος.»

Αφού πήραν το όχημά τους από εκεί όπου το είχαν αφήσει και αγόρασαν ένα ηχητικό πριόνι από μια αγορά του Μεγάλου Λιμανιού, η Μιράντα απομακρύνθηκε από τον Πανιστόριο αφήνοντάς τον μέσα στο τετράκυκλο. Του είχε πει τι θα έκανε, κι εκείνος είχε υποσχεθεί να περιμένει. Δεν μπορούσε να τη βοηθήσει εδώ· απλά θα την καθυστέρουσε.

«Κι αν σε πιάσουν;» τη ρώτησε. «Εγώ πώς θα επιστρέψω μόνος μου στη Β' Κατωρίγια;»

«Θα πρέπει να βρεις τρόπο.»

«Αν η Κορίνα έρθει εδώ, σ'έμένα, όσο λείπεις;»

Η Μιράντα είχε διστάσει ν'απαντήσει προς στιγμή. «Ελπίζω αυτό να μη συμβεί,» είπε τελικά.

«Υπέροχα...» μούγκρισε ο Πανιστόριος.

«Τι θέλεις να κάνω; Δε γίνεται να σε πάρω μαζί μου.»

«Είσαι σίγουρη ότι δεν μπορείς να με κάνεις κι εμένα να εξαφανιστώ;»

«Δεν το έχω ξαναδοκιμάσει, όπως σου εξήγησα. Αλλά αυτό είναι το λιγότερο. Μετά, εγώ πιθανώς να πρέπει να φύγω από το οικοδόμημα με... ανορθόδοξες μεθόδους. Η Φοίβη, ελπίζω, θα τα καταφέρει να μ'ακολουθήσει. Εσύ θα τα καταφέρεις;»

Αυτό τον είχε πείσει. Δεν είχε φέρει άλλες αντιρρήσεις, ούτε είχε κάνει άλλες ερωτήσεις.

Η Μιράντα τώρα βάδιζε στους δρόμους του Μεγάλου Λιμανιού ψάχνοντας για μια άκρη. Μια άκρη από πολεοσημάδια. Την αρχή του Δρόμου της Εξαφάνισης. Τον είχε βρει κατά τύχη – κατά *πολεοτύχη*, μάλλον – πριν από καιρό, προτού η Κορίνα στείλει εκείνη και την Εύνοια στη Διπλωμένη Γη, αλλά ακόμα θυμόταν πώς ήταν η αρχή του. Το θυμόταν γιατί ήταν προσεχτική. Έδινε σημασία.

Μισή ώρα περιπλάνησης πέρασε και εντόπισε ξανά την άκρη που αναζητούσε. Ξεκίνησε ν'ακολουθεί τον κρυφό δρόμο, από το ένα λογικό πολεοσημάδι στο άλλο, αφήνοντας τους συνειρμούς της Πόλης να την οδηγούν. Διέσχισε μια λεωφόρο, κατέβηκε μια σκάλα, περπάτησε σε μια σήραγγα, ανέβηκε μια ράμπα, πέρασε από έναν δρόμο, έφτασε σε μια γέφυρα, κατέβηκε τη γέφυρα και βάδισε πάνω σ'έναν δρόμο πίσω από χτίρια που είχαν μόλις ανοικοδομηθεί ύστερα από τον πόλεμο–

Το δεξί της πόδι κόλλησε κάτω, μαγνητισμένο από την εσωτερική ενέργεια της Ρελκάμνια, η οποία διέτρεξε ολόκληρο το σώμα της Μιράντας. Είδε φωτεινές κηλίδες να τρεμοπαίζουν μπροστά στα μάτια της προτού μετατραπούν σε σκοτεινές τρύπες μέσα στις οποίες λιγνά,

νευροειδή πλοκάμια στροβιλίζονταν. Αισθάνθηκε γύρω της έναν αόρατο μανδύα να απλώνεται.

Η όρασή της καθάρισε όπως αφότου έχεις αντικρίσει ένα πολύ δυνατό φως.

Η Μιράντα τύλιξε – με το μυαλό της – τον αόρατο μανδύα γύρω της, και κρύφτηκε μέσα του. Τώρα κανείς δεν μπορούσε να τη δει.

Γύρισε κι έτρεξε προς τα εκεί όπου ήταν η πολυκατοικία-φυλακή της Φοίβης. Έτρεξε όσο πιο γρήγορα μπορούσε, δωματοβατώντας κάπου-κάπου. Γιατί δεν είχε χρόνο για χάσιμο. Δε θα ήταν για πάντα αόρατη, όπως πολύ καλά ήξερε.

Αισθανόταν τον μανδύα, την κάλυψη της Πόλης, σαν ενεργειακό κύμα επάνω της το οποίο γαργαλούσε το δέρμα της κι έκανε τις τρίχες της να ορθώνονται.

Ήταν νύχτα πλέον· είχε βαδίσει κάμποση ώρα μέχρι να φτάσει στο τέλος του Δρόμου της Εξαφάνισης.

Πέρασε μπροστά από το τετράκυκλο όχημα μέσα στο οποίο περίμενε ο Πανιστόριος, κι εκείνος δεν την είδε. Όπως δεν την είχαν δει και πολλοί άλλοι άνθρωποι μέχρι να καταλήξει εδώ.

Η Μιράντα βρέθηκε αντίκρυ στην έρημη πολυκατοικία, και μπήκε από ένα άνοιγμα στους κάτω τοίχους της. Κανείς δεν όρμησε από τους τριγυρινούς δρόμους, και όλα τα πολεοσημάδια τής μαρτυρούσαν ότι κανείς δεν την είχε εντοπίσει. Ήταν τώρα σαν εκείνες τις μυθικές Θυγατέρες που έγραφαν σε κάτι φαντασμένα περιοδικά και βιβλία.

Αλλά αισθανόταν πλέον την κάλυψη της Πόλης να φθίνει γύρω της. Το γαργαλητό πάνω στο δέρμα της να χάνει τη δύναμή του. Σε λίγο θα ήταν και πάλι ορατή. Δε θα ήταν τόσο εύκολο να βγει από εδώ όπως ήταν να μπει. Αυτοί οι συμμορίτες τριγύρω πρέπει να παρακολουθούσαν την πολυκατοικία με μεγάλη προσοχή, αν δεν έκανε λάθος από τα πολεοσημάδια· πρέπει κάποιος – η Κορίνα ή ένας από τους συμμάχους της – να τους είχε τονίσει ότι όφειλαν να προσέχουν.

Θα τους αντιμετωπίσουμε αργότερα... Τώρα η δουλειά της ήταν να βρει τη Φοίβη.

Άρχισε να ανεβαίνει τα πατώματα της πολυκατοικίας – γρήγορα και, συγχρόνως, όσο πιο αθόρυβα μπορούσε – ώσπου πλησίασε τον όροφο όπου ήταν το διαμέρισμα-φυλακή της Αδελφής της–

–και σταμάτησε, λίγο προτού φτάσει εκεί.

Είχε ακούσει βήματα από πάνω. Και είχε διακρίνει μια προειδοποίηση στις σκιές και στις αντηχήσεις. *Φρουροί.*

Η Κορίνα είχε βάλει ανθρώπους να φυλάνε και στο εσωτερικό της πολυκατοικίας. Όχι πως αυτό την εξέπληττε, φυσικά.

Η Μιράντα μουρμούρισε, πολύ σιγανά, τα μαγικά λόγια για το Ξόρκι Εντοπισμού Νοητικής Δραστηριότητας, και το μυαλό της έγινε σαν ανιχνευτής άλλων μυαλών. Πόσα σκεπτόμενα όντα ήταν επάνω, πέρα από την κορυφή της σκάλας; Έξι. Σε εγρήγορση. Σε επιφυλακή. Λιγάκι νευρικά. Απορημένα ίσως. *Μάλλον δεν ξέρουν γιατί ακριβώς τους έχουν βάλει να φρουρούν εκεί.*

Η Μιράντα τράβηξε ένα πιστόλι κι ένα ξιφίδιο. Μετά, το ξανασκέφτηκε και τα θηκάρωσε πάλι. Δεν υπήρχε λόγος να εμπλακεί μαζί τους. Μπορούσε και να τους αποφύγει, νόμιζε.

Πήγε πάλι στον προηγούμενο όροφο. Έψαξε για ένα διαμέρισμα ακριβώς κάτω από το διαμέρισμα-φυλακή της Αδελφής της, και το βρήκε χωρίς πρόβλημα. Ήταν, μάλιστα, ξεκλείδωτο. Και, βαδίζοντας μέσα του (με προσοχή, πάντα σε εγρήγορση), είδε ότι ο ένας από τους εξωτερικούς του τοίχους ήταν διαλυμένος, όπως και το μπαλκόνι. *Με βολεύει αυτό. Πολεοτύχη.*

Η Μιράντα έβγαλε τις μπότες της και μουρμούρισε το Ξόρκι Λιθικής Έλξεως. Σήμερα είχε χρησιμοποιήσει πολλές φορές μαγεία και νόμιζε πως το μυαλό της είχε αρχίσει να κουράζεται το αισθανόταν βαρύ. Έπρεπε, όμως, ν'αντέξει λίγο ακόμα. Αποτίναξε τη νοητική θολούρα και βγήκε από το διαμέρισμα περνώντας από τον σπασμένο τοίχο. Πιάστηκε στην εξωτερική μεριά της πολυκατοικίας: οι παλάμες της και το καλό της πόδι μαγνητίζονταν πάνω στις πέτρες. Το μηχανικό πόδι του Κλαρκ λειτουργούσε άψογα, ακολουθώντας και υποβοηθώντας. Δεν ήταν σαν το πραγματικό της ακριβώς – όχι στην αναρρίχηση – μα δεν διέφερε και πολύ.

Τα πολεοσημάδια – σκιές, μια αντανάκλαση, το τρίξιμο ενός παραθύρου, το φτεροκόπημα ενός πουλιού – τής είπαν ότι κάποιοι την πρόσεξαν. Κάποιοι που περίμεναν, παρακολουθώντας. Οι συμμορίτες της Κορίνας.

Αλλά, ευτυχώς, ήταν από αυτούς έξω από την πολυκατοικία· και η Μιράντα τώρα έφτανε στον προορισμό της.

Σαν πελώριο έντομο, ανέβηκε στο μικρό στενόμακρο μπαλκόνι της φυλακισμένης Αδελφής της. Η μπαλκονόπορτα είχε κάγκελα. Πίσω από αυτά και το τζάμι φαινόταν μια κουζίνα. Κι εκεί στεκόταν μια γυναίκα και ατένιζε τη Μιράντα με μαύρα μάτια που θύμιζαν κάρβουνα. Είχε δέρμα χρυσό· μαλλιά μαύρα και κοντά, φτιαγμένα σαν όρθια μικρά καρφιά. Φορούσε μαύρη μπλούζα και μαύρο πέτσινο παντελόνι. Ήταν ξυπόλυτη.

Αυτή πρέπει να είναι. Δε μπορεί νάναι άλλη.

Η Μιράντα έβγαλε από τον σάκο της το ηχητικό πριόνι. Πάτησε το κουμπί που το ενεργοποιούσε. Δεν είχε λεπίδα· παρήγαγε εστιασμένα ηχητικά κύματα μικρής εμβέλειας, τα οποία ήταν εξαιρετικά καταστροφικά για άκαμπτες ύλες, αλλά και για τον άνθρωπο. Κατανάλωνε πολλή ενέργεια: ύστερα από μια χρήση η μπαταρία συνήθως τελείωνε.

Αλλά τώρα τη Μιράντα δεν την ενδιέφερε να διατηρήσει τη μπαταρία.

Έστρεψε το ηχητικό πριόνι στα κάγκελα, διαλύοντάς τα σαν να ήταν από χαρτί. Το τζάμι έγινε αμέσως κομμάτια και θρύψαλα.

Η Φοίβη (αν ήταν όντως αυτή) τινάχτηκε πίσω, παίρνοντας πολεμική στάση.

Αυτή πρέπει να είναι.

«Φίλη σου είμαι,» της είπε η Μιράντα περνώντας μέσα από τη διαλυμένη μπαλκονόπορτα της κουζίνας. «Αδελφή σου. Ήρθα να σε σώσω. Η Κορίνα σ'έχει βάλει εδώ, έτσι;»

Τα μάτια της Φοίβης (;) στένεψαν. «Ξέρεις για την Κορίνα; Ποια είσαι;»

«Τ'όνομά μου είναι Μιράντα-»

«Μιράντα; Σ'έχω ακούσει! Αλλά ποτέ δεν-»

«Είσαι η Φοίβη, σωστά; Η Νύφη του Χάροντα;»

«Ναι.»

«Πάμε να φύγουμε. Μ'έχουν ήδη δει κι έρχονται να μας πιάσουν.»

«Γαμήσου!» γρύλισε η Φοίβη. «Έχει και φρουρούς, η μαλακισμένη; Νόμιζα ότι ήμουν τελείως μόνη εδώ.»

«Μέχρι στιγμής, μάλλον ήσουν.»

«Α, γι' αυτό...»

«Τι;»

«Είδα κάτι παράξενες αλλαγές στα σημάδια της Πόλης σήμερα.»

«Πάμε· δεν έχουμε χρόνο.»

«Η εξώπορτα του διαμερίσματος είναι χτισμένη, Μιράντα.»

«Δε μ' εκπλήσσει.» Βγήκε στο στενόμακρο μπαλκόνι της κουζίνας.

Από κάτω έβλεπε συμμορίτες να μπαίνουν στην πολυκατοικία–

Τα πολυεσσημάδια τράβηξαν, αμέσως, την προσοχή της αλλού:

Αντίκρυ: σε μια ταράτσα!

Μια φιγούρα στεκόταν εκεί, με μακρύ τουφέκι στα χέρια. Και τη σημάδευε.

Η Μιράντα τινάχτηκε, σκύβοντας.

Η ενεργειακή ριπή πέρασε από πάνω της, χτυπώντας τον τοίχο, αστοχώντας τη Φοίβη για μερικά εκατοστά.

Η Νύφη του Χάροντα έσκυψε επίσης.

«Μην κινείσαι,» της είπε η Μιράντα, και την άγγιξε με το ένα χέρι υποτονθορύζοντας το ξόρκι Λιθικής Έλξεως.

«Τι έκανες;»

«Ένα ξόρκι. Τα χέρια και τα πόδια σου τώρα είναι σαν μαγνήτες για πέτρες. Μπορείς να κατεβείς σκαρφαλώνοντας.»

«Μα, αν μας ρίχνουν από δίπλα... Δεν έχω όπλα εδώ, Μιράντα.»

«Πήγαινε στο αποκάτω διαμέρισμα· ο τοίχος του είναι διαλυμένος. Θα σε καλύψω.» Τράβηξε το πιστόλι της.

Η Φοίβη γέλασε. «Μ' αυτό; Δεν–»

«Θα του τραβήξω την προσοχή. Κουνήσου, Αδελφή μου!»

«Είσαι πράγματι όπως λένε οι φήμες για σένα!» Η Φοίβη τινάχτηκε, αρπάζοντας την κουπαστή του μπαλκονιού και πηδώντας από πάνω. Τα χέρια και τα γυμνά πόδια της κόλλησαν στον τοίχο της πολυκατοικίας, λες κι ήταν αράχνη, κι άρχισε να κατεβαίνει γρήγορα.

Η Μιράντα είχε ορθωθεί, πυροβολώντας με το πιστόλι της, ξέροντας πως δεν ήταν και το πιο ιδανικό όπλο για να στοχεύεις κάποιον σε μια από τις απέναντι ταράτσες. Αντιθέτως, ο εχθρός της είχε ένα καλό όπλο για τέτοια δουλειά. Το μόνο πλεονέκτημα της Μιράντας ήταν ότι δεν σκόπευε να χρησιμοποιήσει το όπλο του για να τη σκοτώσει· προ-

φανώς, είχε διαταγή να ρίχνει μόνο ενεργειακές ριπές για αναισθητοποίηση.

Κι ακριβώς αυτό έκανε.

Αστοχώντας τη Μιράντα ξανά.

Αλλά εκείνη δεν ήταν και τόσο βέβαιη ότι θα μπορούσε να κατεβεί από το μπαλκόνι και ν'αποφεύγει τις ενεργειακές ριπές συγχρόνως. *Πρέπει να εκμεταλλευτώ τον χρόνο που θα κάνει για ν'αλλάξει μπαταρία στο όπλο.*

Τον πυροβόλησε πάλι.

Και ο άντρας έριξε και τρίτη ριπή, και τέταρτη.

Κι οι δύο αστόχησαν, και το ένστικτο της Μιράντας τής είπε ότι τώρα ήταν η ευκαιρία της. Το Ξόρκι Λιθικής Έλξεως λειτουργούσε ακόμα επάνω στις παλάμες και στο πέλμα της – η επίδρασή του δεν είχε λήξει. Η Μιράντα πήδησε από το μπαλκόνι, αρπάζοντας τον τοίχο, κατεβαίνοντας, πέφτοντας στο αποκάτω διαμέρισμα μέσα από τη μεγάλη τρύπα.

Μια ενεργειακή ριπή την ακολούθησε – μια βιαστική ριπή, που αστόχησε.

Η Φοίβη την περίμενε στο εσωτερικό του διαμερίσματος. «Πάμε να τους σκοτώσουμε όλους!» γρύλισε, μοιάζοντας να έχει όρεξη ν'αποδείξει ότι δεν είχε για πλάκα το παρωνύμιο η Νύφη του Χάροντα.

«Μην είσαι ανόητη, Αδελφή μου. Η Κορίνα έχει στήσει πολύ προσεχτικά τούτη την ενέδρα· η πολυκατοικία τώρα θάχει γεμίσει συμμορίτες. Πρέπει να φύγουμε όσο το δυνατόν πιο γρήγορα.» Φόρεσε τις μπότες που είχε αφήσει εδώ και πήγε προς την έξοδο του διαμερίσματος.

«Τι έχει το πόδι σου; Γιατί είναι μηχανικό;» ρώτησε η Φοίβη, χαμηλόφωνα, φοβούμενη μην την ακούσουν οι εχθροί τους.

«Το έκοψα.»

Η Φοίβη μόρφασε, καταλαβαίνοντας. «Μεγαλώνει, έτσι;»

«Ναι.»

Βγήκαν από το διαμέρισμα και προσπάθησαν να κατεβούν την πολυκατοικία. Δεν κατάφεραν να πάνε μακριά. Αναγκάστηκαν να κρυφτούν, καθώς συμμορίτες είχαν γεμίσει τους διαδρόμους της. Οπλισμένοι άντρες και γυναίκες, με άγριες όψεις. Και σίγουρα δεν ήταν όλοι

από μία συμμορία· είχαν διάφορα σύμβολα επάνω τους, και ήταν ντυμένοι με διαφορετικούς τρόπους. Όμως, μαζί με τα δικά τους σύμβολα, είχαν κι αυτό του Αλυσοδεμένου Ποιητή: ένα ζευγάρι κόκκινες χειροπέδες που η αλυσίδα τους σπάει από μια κίτρινη αστραπή.

«Δεν πρόκειται να βγούμε από δω,» ψιθύρισε η Φοίβη. «Όχι χωρίς να σκοτώσουμε πολλούς.»

Η Μιράντα όφειλε να παραδεχτεί ότι είχε δίκιο. Κατένευσε.

Και μετά όρμησαν μαζί, συγχρονισμένα. Η Μιράντα χρησιμοποιώντας την παλιά τέχνη της Γατομαχίας, η Φοίβη καθοδηγούμενη από τα θανατικά σημάδια της Πόλης. Κάθε κίνηση της Μιράντας ήταν σαν μέρος ενός ατελείωτου χορού· κάθε χτύπημα της Φοίβης ήταν για να σκοτώσει. Πολύ σύντομα άρπαξαν όπλα από τους συμμορίτες και τα χρησιμοποίησαν εναντίον τους· αλλά απέφυγαν να πυροβολήσουν, για να μην τραβήξουν την προσοχή άλλων· μέχρι που μία από τους εχθρούς πάτησε τη σκανδάλη πιστολιού· έπειτα, οι δύο θυγατέρες δεν είχαν πλέον λόγο να είναι τόσο σιωπηλές, και οι συμμορίτες έπεσαν ακόμα πιο γρήγορα.

Η Μιράντα και η Φοίβη πέρασαν πάνω από πτώματα και λιπόθυμους ανθρώπους. Τα ξυπόλυτα πόδια της Νύφης του Χάροντα πάτησαν χωρίς ενδοιασμούς τα αίματα που απλώνονταν στο πάτωμα. Μέσα στη σύντομη συμπλοκή που είχε διαδραματιστεί, η Μιράντα παρακολούθουσε τις κινήσεις της Αδελφής της, τα πολεοσημάδια που διαμορφώνονταν από αυτές, και συνεχώς διάβαζε ένα πράγμα: *όπλο-θάνατος, όπλο-θάνατος*. Η Φοίβη ήταν σαν ένα ζωντανό όπλο της Πόλης.

Η Μιράντα ποτέ ξανά δεν είχε συναντήσει μια τέτοια θυγατέρα. Όχι πως η καθεμία δεν ήταν ξεχωριστή και διαφορετική, αλλά η Φοίβη... η Φοίβη είχε κάτι το ιδιαίτερο. Τι την είχε κάνει αυτό που ήταν; Πώς είχε αναγεννηθεί;

Βρίσκονταν στον τέταρτο όροφο της πολυκατοικίας τώρα, και μπήκαν σ'ένα εγκαταλειμμένο διαμέρισμα.

Η Μιράντα κοίταξε έξω από ένα παράθυρό του. «Ξέρεις δωματοβασία;» ρώτησε.

«Φυσικά.»

«Τότε, νομίζω ότι μπορούμε να πηδήσουμε από εδώ.»

Και η Φοίβη κοίταξε έξω. Κατένευσε. «Μάλλον. Αν και είναι ριψοκίνδυνο.»

«Νομίζεις ότι δεν θα τα καταφέρεις;» Την ατένισε ευθέως.

«Θα τα καταφέρω.»

Η Μιράντα άνοιξε το παράθυρο, πάτησε στο περβάζι, και πήδησε.

Η Φοίβη την ακολούθησε.

Έπεσαν στο μπαλκόνι από κάτω, κι από εκεί τινάχτηκαν σε μια μισογκρεμισμένη μεταλλική σκάλα, και σ'άλλο ένα μπαλκόνι, και σ'ένα παράθυρο – κατεβαίνοντας, συνεχώς κατεβαίνοντας.

Ενεργειακές ριπές άρχισαν να τις καταδιώκουν, προερχόμενες από κάποιο ψηλό σημείο κοντά στην πολυκατοικία, και μια φωνή αντήχησε: «Εκεί είναι! Εκεί είναι, ρε, αυτές που θέμε! ΕΚΕΙ!»

Οι θυγατέρες, με μεγάλα άλματα, έφτασαν κάτω, στον δρόμο. Συμμορίτες έρχονταν από γύρω τους. Μάλλον δεν είχαν μπει όλοι στην πολυκατοικία. Κρατούσαν ρόπαλα, ραβδιά, αλυσίδες.

«Κάτσετε ήσυχα, μαλακισμένες!» σύριξε μία, δείχνοντας τη Μιράντα και τη Φοίβη μ'ένα πιστόλι που έμοιαζε ενεργοβόλο και μόνο. «Κάτσετε ήσυχα και θα ζήσ'τε!»

Η Φοίβη γέλασε, και τους πυροβόλησε με δύο πιστόλια ενώ τινάζονταν από δω κι από κει, σκορπίζοντας θάνατο. Τρομάζοντας ακόμα και τη Μιράντα. Η οποία, φυσικά, δεν είχε μείνει ακίνητη· είχε κι αυτή αρχίσει να τινάζεται από δω κι από κει, χρησιμοποιώντας την τέχνη της Γατομαχίας, κλοτσώντας, γρονθοκοπώντας, πυροβολώντας, εκμεταλλευόμενη το αστικό περιβάλλον στο μέγιστο προς όφελός της. *Το πόδι του Κλαρκ είναι άψογο*, σκέφτηκε γι'ακόμα μια φορά, θεωρώντας τον εαυτό της ευλογημένο από την Πόλη που είχε έναν φίλο σαν τον Μάγο της Ρελκάμνια. Το μηχανικό μέλος διέλυσε το σαγόνι ενός συμμορίτη ενώ η Μιράντα κρατιόταν με το ένα χέρι από έναν στύλο («ο χορός της γάτας», κατά Γατομαχία).

Οι συμμορίτες έχασαν την ψυχραιμία τους· αρκετοί απ'αυτούς ξεκίνησαν να πυροβολούν, αγνοώντας τις διαταγές τους. Και τα πολεοσημάδια έλεγαν στη Μιράντα ότι κι άλλοι έρχονταν. *Ούτε εγώ κι η Φοίβη δεν πρόκειται να τους–*

Τι είν' αυτό;

Ένα τετράκυκλο όχημα, με τους μεταλλικούς τροχούς του να ουρλιάζουν στο οδόστρωμα και τη μηχανή του να μουγκρίζει σαν θηρίο, χτύπησε τρεις συμμορίτες, εκτοξεύοντάς τους πάνω σ'έναν τοίχο κι έναν σκουπιδοτενεκέ.

«Να σας πάρω, κυρίες, ή θα παίζετε για πολύ ακόμα μ'αυτούς τους λεχρίτες;» ρώτησε ο Πανιστόριος από το παράθυρο, και πυροβόλησε μια συμμορίτισσα κατακέφαλα, τινάζοντας μυαλά και αίματα έξω από το κρανίο της.

«Έλα!» φώναξε η Μιράντα στη Φοίβη, και πήδησε μέσα στο όχημα καθώς ο Αλέξανδρος τής άνοιγε την πόρτα δίπλα του.

Μόλις η Μιράντα ήταν στο εσωτερικό του τετράκυκλου, ο Πανιστόριος πάτησε το πετάλι (τσακίζοντας το πόδι ενός συμμορίτη, που σωριάστηκε ουρλιάζοντας), κατευθυνόμενος προς τη Φοίβη. Η Νύφη του Χάροντα πετάχτηκε πάνω στην οροφή του οχήματος, γαντζώθηκε εκεί.

Ο Αλέξανδρος επιτάχυνε, αφήνοντας τους συμμορίτες πίσω, καθώς αρκετοί πυροβολούσαν. Το οπίσθιο τζάμι του τετράκυκλου γέμισε τρύπες όπως το μπροστινό. Ευτυχώς, ήταν κι αυτό αλεξίσφαιρο· δεν διαλύθηκε τελείως.

Η Φοίβη ακούστηκε να γρυλίζει.

«Είσαι βολικά εκεί πάνω;» της φώναξε ο Αλέξανδρος, τρέχοντας μες στους δρόμους του Μεγάλου Λιμανιού.

Η Φοίβη άνοιξε μια από τις πίσω πόρτες και μπήκε στο όχημα, κλείνοντας.

«Χτυπήθηκες;» είπε ο Πανιστόριος, βλέποντάς την από τον καθρέφτη να έχει αίματα επάνω της.

«Δεν είναι τίποτα. Η Πόλη θα το φροντίσει.» Τα μαύρα μάτια της έμοιαζε να πετάνε φωτιές.

«Αυτή είναι χειρότερη από σένα, με το συμπάθιο,» είπε ο Αλέξανδρος στη Μιράντα· και ρώτησε: «Πού πάμε τώρα; Στις σήραγγες;»

«Όχι.»

«Πώς θα φύγουμε από δω;»

«Υπάρχει καλύτερος δρόμος. Πιο ασφαλής. Ένας κρυφός δρόμος...»

/21\

Η Μιράντα ακολουθεί έναν δρόμο που φοβάται να δείξει στην Αδελφή της· ο Αλέξανδρος βλέπει ξανά πράγματα πέρα από την κατανόησή του· και σ'ένα εγκαταλειμμένο ξενοδοχείο εξηγήσεις δίνονται, μια συζήτηση γίνεται για πολλά τελευταία γεγονότα, και μια θυγατέρα προειδοποιεί μια άλλη.

«Εντάξει,» είπε η Μιράντα, «σταμάτα εδώ.»

Ο Αλέξανδρος πάτησε το φρένο. Κοιτάζοντας από τον καθρέφτη, δεν έβλεπε κανέναν πίσω τους να τους κυνηγά. «Δεν καταλαβαίνω· τι θα κάνουμε;»

«Θυμάσαι τι είχα κάνει όταν η Κορίνα μάς καταδίωκε στον Σιγοβάτη; Θυμάσαι που εξαφανιστήκαμε από ένα μέρος κι εμφανιστήκαμε σ'ένα άλλο; Που ακολουθήσαμε τον Δρόμο της Μεταφοράς;»

Φυσικά και το θυμόταν. Πώς μπορούσε να το ξεχάσει; Νόμιζε ότι είχε τρελαθεί τότε, βλέποντας την πραγματικότητα να διαλύεται ολόγυρά του.

«Αυτή τη φορά θα είναι ακόμα πιο εύκολο,» είπε η Μιράντα· «δεν θα έχω να παρασύρω μαζί μου τα Εκτρώματα. Φρόντισε μόνο να με κρατάς όπως κρατούσες την Εύνοια, αλλιώς θα μείνεις πίσω.»

Ο Αλέξανδρος ένευσε. «Εντάξει.»

Η Μιράντα βγήκε από το όχημα.

Η Φοίβη την ακολούθησε. «Εγώ ακόμα δεν καταλαβαίνω τι θα κάνεις!» είπε.

Ο Αλέξανδρος βγήκε απ'την άλλη μεριά του οχήματος. «Γιατί να μην πάρουμε κι αυτό μαζί μας;» ρώτησε αγγίζοντας την οροφή του χαμηλού, πράσινου τροχοφόρου. «Έχει αρχίσει να μ'αρέσει.»

«Δεν ξέρω αν μπορώ ν'ακολουθήσω σωστά τα πολεοσημάδια του δρόμου οδηγώντας όχημα, Αλέξανδρε,» αποκρίθηκε η Μιράντα. «Αλλά, ακόμα κι αν μπορώ, δεν είμαι βέβαιη τι θα συμβεί στο τέλος του κρυφού δρόμου. Κανονικά, το σημάδι στο πόδι μου έρχεται σε επαφή με

την εσωτερική ενέργεια της Ρελκάμνια· η πατούσα μου μαγνητίζεται από το έδαφος – κυριολεκτικά.»

Ο Αλέξανδρος την κοίταζε συνοφρυωμένος. «Καλά,» είπε, «όπως νομίζεις.» Η Μιράντα μιλούσε για πράγματα που εκείνος ήξερε ότι δεν θα μπορούσε ποτέ να κατανοήσει.

Η Φοίβη ρώτησε: «Τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος λες, Αδελφή μου;»

«Λοιπόν,» της είπε η Μιράντα στρεφόμενη να την αντικρίσει. «Θ’ακολουθήσουμε έναν δρόμο – έναν δρόμο από πολεοσημάδια. Και στο τέλος του θα μεταφερθούμε σ’ένα άλλο σημείο της Ρελκάμνια – στη Β’ Κατωρίγια Συνοικία.»

Η Φοίβη μόρφασε άγρια. «Με δουλεύεις; Δεν γίνεται αυτό! Δεν... δεν είσαι Αδελφή μου.» Πήρε πολεμική στάση ξαφνικά, έτοιμη να χιμήσει στη Μιράντα. «Δε μπορεί να είσαι!»

Η Μιράντα δεν θορυβήθηκε. «Μην κάνεις καμία βλακεία,» την προειδοποίησε. «Δες.» Και έβγαλε τη δεξιά της μπότα, γυρίζοντας το πέλμα της προς τη Νύφη του Χάροντα. «Δεν έχουμε το ίδιο σημάδι, Αδελφή μου;»

Η Φοίβη χαλάρωσε. «Μα τον Κρόνο... τότε, τι είν’ αυτά που λες; Μπορεί να γίνει αυτό το πράγμα που λες;»

«Φυσικά και μπορεί. Υπάρχουν κρυφοί δρόμοι μες στην Πόλη.» Η Μιράντα φόρεσε ξανά τη μπότα της. «Δρόμοι από πολεοσημάδια. Φτάνει να βρεις τη σωστή άκρη και να τ’ακολουθήσεις συνειρμικά, να τ’αφήσεις να σε οδηγήσουν.»

«Δε νομίζω ότι καταλαβαίνω.»

Καλύτερα, ίσως, σκέφτηκε η Μιράντα. *Καλύτερα να μην καταλάβεις ποτέ.* Δεν ήξερε αν θα ήταν συνετό να μάθει στη Νύφη του Χάροντα πώς να βαδίζει στους κρυφούς δρόμους. Τώρα, όμως, δεν είχε άλλη επιλογή απ’το να ψάξει για τον Δρόμο της Μεταφοράς και να τον ακολουθήσει. Ήταν πολύ ριψοκίνδυνο να πάνε στη Β’ Κατωρίγια μέσα από τις σήραγγες της αρχαίας πόλης – ή με οποιονδήποτε άλλο τρόπο – γιατί η Κορίνα θα μπορούσε να τους εμποδίσει. Θα τους κυνηγούσε ασταμάτητα.

«Ίσως να καταλάβεις,» αποκρίθηκε η Μιράντα στη Φοίβη. «Ή ίσως όχι. Όπως και νάχει, έλα μαζί μου. Κι όταν φτάσουμε στο τέλος του

δρόμου, πιάσε το χέρι μου. Σφιχτά. Και μην το αφήσεις. Ακολουθήσέ με. Αλλιώς θα μεταφερθείς σε άλλο, τυχαίο σημείο της Πόλης. Σύμφωνα;»

Η Φοίβη κατένευσε. «Ναι, αλλά... Αυτό είναι περίεργο. Πολύ περίεργο... Είσαι πιο παράξενη απ'ό,τι λένε οι φήμες για σένα, Μιράντα.»

«Μην ακούς ποτέ τις φήμες.» Η Μιράντα άρχισε να βαδίζει, και η Φοίβη κι ο Πανιστόριος την ακολουθήσαν.

«Πώς με βρήκες;» ρώτησε η Νύφη του Χάροντα.

«Θα τα πούμε μετά αυτά, όταν θα έχουμε περισσότερη άνεση.»

«Δεν πρέπει, πάντως, να συμπαθείς την Κορίνα, ε;»

«Ούτε εκείνη συμπαθεί εμένα, σε διαβεβαιώνω.»

«Όταν την ξανασυναντήσω θα τη σπάσω στο ξύλο,» είπε η Φοίβη. «Θα της τσακίσω τα κόκαλα. Η Πόλη θα κάνει μισό χρόνο μέχρι να τη συνεφέρει!»

«Ελπίζω να μη σκοτώνεις τις Αδελφές σου, Αδελφή μου.»

«Δε θα τη σκοτώσω. Αλλά θα ευχηθεί να ήταν νεκρή.»

Ο Αλέξανδρος σκέφτηκε: *Η τύπισσα είναι ή πολύ θυμωμένη ή πολύ ανισόρροπη...* Η όλη της όψη, γενικά, τον φρίκαρε, εκτός από τα λόγια της. Η Φοίβη δεν ήταν καθόλου σαν τη Μιράντα. Και, ασφαλώς, δεν είχε καμία σχέση με την Κορίνα. Κοιτάζοντάς την ο Αλέξανδρος νόμιζε ότι έβλεπε ένα συσπειρωμένο ελατήριο, έτοιμο να τεντωθεί και να σε καρφώσει με τη λεπίδα στην άκρη του...

Η Μιράντα είχε ήδη ξεκινήσει να ψάχνει για την αρχή του Δρόμου της Μεταφοράς μέσα στα πολυεσσημάδια του Μεγάλου Λιμανιού, αλλά δεν την έβλεπε πουθενά εκεί γύρω. Ωστόσο, δεν απογοητεύτηκε. Συνέχισε να ερευνά με τη ματιά της. Και η ώρα περνούσε.

Η Φοίβη είπε: «Τι γίνεται τώρα; Ακολουθείς αυτό τον κρυφό δρόμο; Δε βλέπω τίποτα το ασυνήθιστο!»

«Δεν έχω βρει την αρχή του ακόμα. Υπομονή, Αδελφή μου. Και μη μένοχλεις.»

Η Φοίβη έριξε μια ματιά στον Αλέξανδρο. «Εσύ ποιος διάολος του Σκοτοδαίμονος είσαι;»

«Θα μάθεις αργότερα,» αποκρίθηκε εκείνος, με ουδέτερη όψη.

Η Φοίβη τον ατένισε με στενεμένα μάτια. Δεν της γεννούσε την εμπιστοσύνη αυτός ο τύπος. Αλλά τα πολυεσσημάδια δεν μαρτυρούσαν ότι

σχεδίαζε καμια προδοσία. Μαρτυρούσαν ότι ήταν... *δεμένος* με τη Μιράντα. Για την ώρα, τουλάχιστον. *Γκόμενός της;* αναρωτήθηκε η Φοίβη. *Η Αδελφή μου έχει περίεργα γούστα, αν είναι έτσι.* Αυτός ο άνθρωπος θύμιζε στη Φοίβη σκιά.

Ο Αλέξανδρος δεν έδινε σημασία στη Νύφη του Χάροντα, όσο εκείνη παρατηρούσε τα πολεοσημάδια γύρω του. Κοίταζε αλλού: πίσω τους και δίπλα τους, στους σκιερούς δρόμους και στις γέφυρες, φοβούμενος ότι ίσως άνθρωποι της Κορίνας να παρουσιάζονταν για να τους κυνηγήσουν. Και άνθρωποι της Κορίνας μπορούσαν να είναι *οποιοιδήποτε* εδώ – από συμμορίτες μέχρι μισθοφόροι μέχρι φρουροί μέχρι... κάποιοι τυχαίοι τυχοδιώκτες από τη Μεγαλοδιάβατη ή πειρατές από τις Ήμερες Συνοικίες!

Η Μιράντα, ύστερα από καμια ώρα σχεδόν, κατάφερε επιτέλους να βρει την αρχή του Δρόμου της Μεταφοράς. *Ναι*, σκέφτηκε, *αυτά είναι τα σημάδια.* Ορισμένες φορές μπορεί να χρειάζονται πιο πολύ χρόνο ώσπου να τα εντοπίσεις, ορισμένες φορές πιο λίγο. Η φύση των κρυφών δρόμων δεν ήταν και τόσο σταθερή.

Η Μιράντα άρχισε τώρα ν'ακολουθεί τη συνειρμική ροή των πολεοσημαδιών, βαδίζοντας πάνω στον Δρόμο της Μεταφοράς: από το ένα σημάδι στο άλλο, αφήνοντας την Πόλη να την παρασύρει. Πέρασε στην αντικρινή μεριά μιας πλατιάς λεωφόρου, έστριψε σε μια γωνία, ανέβηκε μια μεταλλική σκάλα στο πλάι μιας πολυκατοικίας, βρέθηκε σε μια ταράτσα, προχώρησε πάνω σε μια γέφυρα που περνούσε δίπλα από μια άλλη πολυκατοικία και κατέληγε σε μια διασταύρωση στο έδαφος, όπου η Μιράντα ακολούθησε έναν από τους δρόμους για λίγο, προτού στρίψει σ'ένα σοκάκι ανάμεσα σε ψηλούς ουρανοξύστες που ο ένας φάνταζε σκελετωμένος μες στη νύχτα ύστερα από τις πολεμικές συγκρούσεις στο Μεγάλο Λιμάνι...

«Νομίζω ότι καταλαβαίνω τώρα!» είπε η Φοίβη. «Νομίζω ότι καταλαβαίνω τι κάνεις, Μιράντα!»

Η Μιράντα δεν μίλησε. Δεν ήθελε να είναι *εκείνη* που θα δίδασκε στη Νύφη του Χάροντα πώς να βαδίζει στους κρυφούς δρόμους.

«Ακολουθείς...» συνέχισε η Φοίβη, «ακολουθείς τη φυσική λογική των σημαδιών της Πόλης! Το... το πώς έρχονται το ένα μετά το άλλο. Αυτό δεν κάνεις;»

«Μη μ'ενοχλείς,» αποκρίθηκε μόνο η Μιράντα. «Πρέπει να είμαι προσεκτική.»

«Από πού ξεκίνησες, όμως; Δεν κατάλαβα από πού ακριβώς ξεκίνησες ν'ακολουθείς αυτή την αλληλουχία.»

Η Μιράντα έμεινε σιωπηλή.

Για τον Αλέξανδρο, ήταν σαν οι δύο θυγατέρες να μιλούσαν σε κάποια άγνωστη γλώσσα του ατέρμονου σύμπαντος. Σαν να είχαν έρθει από άλλη διάσταση και να είχαν τελείως διαφορετική αντίληψη των πραγμάτων απ'ό,τι εκείνος.

Ύστερα από μιάμιση ώρα, η Μιράντα έφτασε στο πέρας του Δρόμου της Μεταφοράς. Αισθάνθηκε το δεξί της πέλμα να μαγνητίζεται πάνω στη γέφυρα όπου βάδιζε. «Αλέξανδρε!» είπε. «Πιάσε το χέρι μου! Κι εσύ, Φοίβη – το άλλο χέρι! *Τώρα!*»

Ο Πανιστόριος υπάκουσε δίχως δεύτερη σκέψη· έπλεξε τα δάχτυλά του με τα δάχτυλα του αριστερού χεριού της Μιράντας.

Η Φοίβη ένιωθε κάτι να τραβά το δεξί της πόδι προς τα κάτω, κάτι που ξεκινούσε από το σημάδι στην πατούσα της. Μια *δύναμη* διέτρεχε ολόκληρο το σώμα της. Είχαν, όντως, φτάσει σε κάποιο μυστηριώδες μέρος! Αν και στα πολεοσημάδια τριγύρω δεν φαινόταν τίποτα το ασυνήθιστο.

«Φοίβη!» Η Μιράντα άπλωσε το δεξί της χέρι προς την Αδελφή της. «*Τώρα!*»

Η Νύφη του Χάροντα άρπαξε τον καρπό της Μιράντας, κι εκείνη τον δικό της καρπό. Σφιχτά.

«Μη μ'αφήσεις, για κανέναν λόγο!» πρόλαβε να φωνάξει η Μιράντα. «Και να μ'ακολουθείς!» Ύστερα τα πάντα άρχισαν να αλλοιώνονται γύρω τους, να χάνουν τις σταθερές τους μορφές, να γίνονται *ρευστά*...

Σαν νάχεις πάρει ναρκωτικά είναι! σκέφτηκε η Φοίβη. Χειρότερα απ'το αν έχεις πάρει ναρκωτικά!

Ενώ ο Αλέξανδρος συλλογιζόταν: *Πάλι τα ίδια, γαμώτο... Πάλι τα ίδια...* προσπαθώντας να μην πανικοβληθεί από όλη αυτή την αστάθεια που τον περιέβαλλε. (Πού πατούσε; Υπήρχε τίποτα από κάτω του;) Το πιο σταθερό πράγμα, αυτή τη στιγμή, του φαινόταν να είναι το χέρι της Μιράντας...

Η Ρελκάμνια διαλύθηκε τελείως ολόγυρά τους, και κάτι το ελαστικό και ευμετάβλητο απλώθηκε. Για τον Αλέξανδρο δεν έβγαζε κανένα νόημα, φυσικά, αλλά η Μιράντα ήξερε τι ήταν. Το μυαλό της το κατανοούσε: *Ο ενεργειακός χάρτης.*

Η Φοίβη ήταν μπερδεμένη. Προσπαθούσε να καταλάβει τι γινόταν, και δυσκολευόταν. *Αλλά αυτός, συνειδητοποίησε, δεν μπορεί παρά να είναι ένας χάρτης από ενέργεια. Μα το μοναδικό μάτι του Ανόφθαλμου! από εδώ μπορείς να βρεθείς οπουδήποτε στην Πόλη! Δεν υπάρχουν φραγμοί!*

Η Μιράντα τράβηξε τον χάρτη με το μυαλό της, τον λύγισε και τον γύρισε, για να τον φέρει στη θέση που ήθελε. Ή για να μετακινήσει τον εαυτό της στη θέση που ήθελε. Τα δύο πράγματα ήταν ένα και το αυτό, στον χώρο όπου βρισκόταν.

Μαζί της παρέσερνε τον Αλέξανδρο χωρίς να χρειάζεται να το σκέφτεται. Και η Φοίβη την ακολουθούσε, παρατηρώντας τις μεταβολές στον εύπλαστο ενεργειακό χάρτη. *Θα μπορούσα κι εγώ να το κάνω αυτό!* συλλογίστηκε. *Θα μπορούσα!* Ήταν σαν να παίζεις μ'ένα όνειρο.

Η πραγματικότητα ανασχηματίστηκε γύρω τους καθώς ο χάρτης διαλυόταν. Για λίγο, τα πάντα ήταν μια θάλασσα από χρώματα και τυχαίους, καμπυλωτούς σχηματισμούς. Ύστερα, πήραν πιο σταθερές μορφές... και πιο σταθερές μορφές... και πιο σταθερές μορφές... και-

Η Μιράντα, η Φοίβη, κι ο Αλέξανδρος στέκονταν σ'έναν νυχτερινό δρόμο όπου όλες οι δημόσιες λάμπες ήταν κατεστραμμένες. Φως ερχόταν μόνο από τα φεγγάρια της Ρελκάμνια και από τα παράθυρα κάποιων οικημάτων. Στα δεξιά τους τα οικοδομήματα ήταν σπασμένα και τσακισμένα - από πολεμικές συγκρούσεις, αναμφίβολα. Στ'αριστερά τους, ήταν σε πιο καλή κατάσταση. Το πλακόστρωτο του δρόμου ήταν μαυρισμένο και γεμάτο τρύπες, σκουπίδια, και θραύσματα.

Αντίκρυ τους, στο βάθος, στο πέρας του δρόμου, έβλεπαν μια *μάζα*, την οποία η Μιράντα αμέσως αναγνώρισε, και ο Αλέξανδρος επίσης. Ήταν η κατεστραμμένη περιοχή της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.

«Στη Χτυπημένη πρέπει να είμαστε...» είπε ο Πανιστόριος.

«Εσύ ξέρεις καλύτερα,» αποκρίθηκε η Μιράντα.

«Εσύ δεν ξέρεις πού μας οδήγησες;»

«Ξέρω μόνο ότι μας μετέφερα στη Β' Κατωρίγια Συνοικία. Για τα άλλα δεν είμαι και πολύ σίγουρη, Αλέξανδρε.»

Η Μιράντα τούς πήγε σ'ένα ασφαλές μέρος. Ένα εγκαταλειμμένο ξενοδοχείο στη Χτυπημένη, εν μέρει σφυροκοπημένο από τις πρόσφατες πολεμικές συγκρούσεις αλλά όχι διαλυμένο. Βρήκαν φαγητά και ποτά στο ψυγείο της κουζίνας και τα έφεραν στη ρεσεψιόν για να φάνε, καθίζοντας γύρω από ένα τραπεζάκι.

Η Μιράντα εξήγησε στη Φοίβη τι συνέβαινε. Τα βασικά, τουλάχιστον. Της είπε για το αρχαίο φυλαχτό της Κορίνας (δεν μπορούσε να της το κρύψει· έπρεπε να το μάθει, αν και ήταν, ίσως, επικίνδυνο: όσο περισσότερες θυγατέρες το ήξεραν, τόσο πιο επικίνδυνο ήταν): της είπε για τον Κάδμο Ανθοτέχνη και τον Βόρκεραμ-Βορ· της είπε – πολύ σύντομα και γενικά – για τη Διπλωμένη Γη και για τη μεγάλη καταστροφή στη Β' Κατωρίγια Συνοικία· της είπε για τους Νομάδες των Δρόμων· της είπε ποιος ήταν ο Αλέξανδρος Πανιστόριος· της είπε ότι τώρα οι δυνάμεις του Αλυσοδεμένου Ποιητή είχαν κατακτήσει τη Β' Κατωρίγια Συνοικία, και η μοίρα του Βόρκεραμ-Βορ αγνοείτο. «Αλλά δεν νομίζω ότι είναι νεκρός. Θα τον βρούμε. Πρέπει νάχει υποχωρήσει. Ή στη Φιλήκη ή στην Α' Κατωρίγια.»

Η Φοίβη ρώτησε: «Και η Κορίνα μπορεί τώρα να μας παρακολουθεί; Τώρα που μιλάμε;»

«Θεωρητικά, ναι. Όμως το φυλαχτό δεν την καθιστά παντογνώστρια. Υπάρχουν δυσκολίες στη χρήση του, όπως μου έχει πει η Νορέλτα-Βορ. Και υπάρχουν και κίνδυνοι, πέρα από το ότι μπορεί να εξουθενωθείς ή να χαθείς μέσα στο ενεργειακό πλέγμα.» Η Μιράντα τής μίλησε για την αντιοπτασία: της είπε όσα είχε μάθει από τον Κλαρκ.

«Δε μπορούμε να συμμαχήσουμε κάπως μ'αυτό το φάντασμα για να νικήσουμε την Κορίνα;»

«Δε νομίζω ότι 'αυτό το φάντασμα' κάνει συμμαχίες, Αδελφή μου. Πρέπει να είναι κάτι σαν... σαν αντίσωμα της Πόλης. Του ενεργειακού πλέγματος της Ρελκάμνια. Ο Κλαρκ υποθέτει ότι η ίδια η Κορίνα το δημιουργεί, άθελά της, με τις πράξεις της.» Και ρώτησε τη Φοίβη: «Εσύ πώς ακριβώς έμπλεξες μαζί της;»

«Πώς με βρήκες, Μιράντα;» ζήτησε να μάθει εκείνη, αντί ν'απαντήσει.

Η Μιράντα τής είπε για το όνειρό της, όταν είχε έρθει στην Α' Ανωρίγια Συνοικία βγαίνοντας από τις σήραγγες της αρχέγονης πόλης.

Η Φοίβη συνοφρυώθηκε. «Κι εγώ έβλεπα κάτι παράξενα όνειρα τότε... και αισθανόμουν... Αισθάνθηκα... αυτό που αισθάνθηκα πρέπει να ήταν η μεγάλη καταστροφή στη Β' Κατωρίγια Συνοικία.»

«Τι αισθάνθηκες;»

«Ότι κάτι τρομερό συνέβαινε στην Πόλη. Προς τα νότια. Και ζαλιζόμουν, και *πονούσα*. Δε μπορούσα να σταθώ, σαν κάτι να ξεριζωνόταν από μέσα μου.»

«Ναι, αυτό ήταν,» είπε η Μιράντα. «Κι άλλες το αισθάνθηκαν. Η Άνμα, και η Νορέλτα, και η Ολντράθα. Και η Κορίνα, υποθέτω, και η Τζέσικα. Όλες οι Θυγατέρες που βρίσκονταν εδώ γύρω· ή, ίσως, και ακόμα πιο μακριά.» *Και εγώ φταίω για τα πάντα*, σκέφτηκε μελαγχολικά, νιώθοντας ένα βάρος. *Εγώ... εγώ τραυμάτισα την Πόλη, τη μητέρα μας... Εξαιτίας μου τόσοι άνθρωποι έχασαν τις ζωές τους...*

«Μιράντα;»

«Τι;»

«Γιατί κλαις;»

Δεν το είχε συνειδητοποιήσει ότι έκλαιγε. Σκούπισε τα δάκρυα με τα δάχτυλά της. Ήπιε μια γουλιά από το μπουκαλάκι Κρύο Ουρανό δίπλα της. «Επειδή εγώ φταίω, Φοίβη. Εγώ προκάλεσα αυτό το κακό.»

«Όχι εν γνώσει σου.»

«Δε θα το έκανα ποτέ εν γνώσει μου. Θα έβρισκα άλλο τρόπο να γυρίσουμε από τη Διπλωμένη Γη.»

«Εγώ, πάντως, δεν σε κατηγορώ,» είπε η Φοίβη.

Ο Αλέξανδρος ακόμα αναρωτιόταν αν έπρεπε να κατηγορήσει τη Μιράντα ή όχι. Πέρα από τους θανάτους που είχε προκαλέσει, ουσιαστικά εξαιτίας της είχαν χάσει τον πόλεμο με τον Ανθοτέχνη. Αν δεν είχε γίνει η μεγάλη καταστροφή, ο Βόρκεραμ-Βορ μάλλον θα είχε νικήσει. Θα είχε, τουλάχιστον, κρατήσει τους εισβολείς σε απόσταση. Η συνοικία δεν θα είχε πέσει.

Αλλά τώρα δεν ήταν η κατάλληλη ώρα για να πει τίποτα απ'αυτά στη Μιράντα, φυσικά. Η Θυγατέρα είχε, αναμφίβολα, υποφέρει πολλά

τον τελευταίο καιρό. Παρότι έμοιαζε άτρωτη και πολυμήχανη, δεν μπορεί να ήταν από σίδηρο και ενέργεια. Είχε κι αυτή τα όριά της.

«Τέλος πάντων,» είπε ο Αλέξανδρος. «Τι θα κάνουμε τώρα; Πώς θα βρούμε τον Βόρκεραμ και τον Όρπεκαλ-Λάντι; Να τους καλέσω στους πομπούς τους;»

«Στάσου λίγο,» του είπε η Μιράντα. «Περίμενε.» Και προς τη Φοίβη: «Πες μου τι έγινε μ'εμένα. Πώς κατέληξες φυλακισμένη της Κορίνας;»

Η Νύφη του Χάροντα τής δηγήθηκε πώς είχε βάλει στόχο τον Αλυσοδεμένο Ποιητή, πώς είχε συμφωνήσει με τον Σελασφόρο Χορονίκη, τον Πολιτάρχη της Α' Κατωρίγιας Συνοικίας, και πώς κυνηγούσε για μέρες τον στόχο της ενώ η Κορίνα τον προστάτευε. Τελικά, η Κορίνα την είχε παγιδέψει μέσα σε μια πολυκατοικία γεμάτη με κάτι... περιέργους ανθρώπους που-

«Αυτοί ήταν οι Νομάδες των Δρόμων,» τη διέκοψε η Μιράντα.

«Τι;»

Η Μιράντα μειδίασε. «Ναι, ήταν τα παιδιά της Εύνοιας. Οι Νομάδες των Δρόμων. Δε σου είπα ότι η Κορίνα τούς είχε πάει στην Α' Ανωρίγια;»

Η Φοίβη ένευσε. Ύστερα συνέχισε την ιστορία της, λέγοντας ότι η Κορίνα και η Τζέσικα προσπαθούσαν να τη στρέψουν εναντίον του Βόρκεραμ-Βορ. «Αλλά δεν μπορούσαν να τα καταφέρουν. Μόνο η Πόλη αποφασίζει ποιον θα κυνηγήσω. Και η Πόλη έχει ήδη αποφασίσει.»

«Θες ακόμα να σκοτώσεις τον Ποιητή;» τη ρώτησε ο Αλέξανδρος.

«Φυσικά. Και θα τα καταφέρω.»

«Σου εύχομαι κάθε δυνατή τύχη. Όσο πιο γρήγορα τον βγάλεις απ'τη μέση τόσο πιο γρήγορα θα-»

«Εγώ σου προτείνω να μην τον κυνηγήσεις τώρα,» τον διέκοψε η Μιράντα, μιλώντας στη Φοίβη.

«Γιατί να μην τον κυνηγήσει;» έκανε ο Αλέξανδρος.

«Γιατί η Κορίνα δεν πρόκειται να την αφήσει να τον δολοφονήσει.» Και προς τη Φοίβη: «Θα σε φυλακίσει ξανά. Και τότε ίσως να μη μπορώ να έρθω να σε σώσω.»

Η όψη της Φοίβης ήταν άγρια, και συλλογισμένη.

Ο Πανιστόριος είπε: «Γιατί δεν τη βοηθάς να σκοτώσει τον Ανθοτέχνη;»

«Δεν είμαι εδώ για να δολοφονήσω κανέναν, Αλέξανδρε. Ξέρεις γιατί είμαι εδώ. Μόνο το αρχαίο φυλαχτό με ενδιαφέρει.»

«Ο Αλυσοδεμένος Ποιητής είναι επικίνδυνος. Ούτως ή—»

«Το φυλαχτό είναι επικίνδυνο.»

«Ούτως ή άλλως, θα ήταν καλό να πεθάνει ο Ποιητής, Μιράντα!»

«Καλό; Για ποιους; Κάποιοι φαίνεται να τον θεωρούν σωτήρα τους—»

«Κακοποιοί και συμμορίτες!»

«Και ποιοι τους οδήγησαν να γίνουν κακοποιοί και συμμορίτες;»

«Έλα τώρα, Μιράντα! Αν ο Ανθοτέχνης συνεχίσει την τακτική του—»

«Η Κορίνα ευθύνεται για την τακτική του. Είμαι βέβαιη. Αυτή υποκινεί τους πολέμους. Τους δημιουργεί.»

«Αν είναι δυνατόν...»

«Το αμφισβητείς; Ύστερα απ'όσα έχεις δει;»

Ο Αλέξανδρος δίστασε ν'απαντήσει για λίγο. Ύστερα είπε: «Όχι, δεν μπορώ να το αμφισβητήσω. Αλλά,» μόρφασε, «και πάλι, Μιράντα...»

«Η δουλειά μου δεν είναι να δολοφονώ κόσμο. Δεν είμαι δολοφόνος,» αποκρίθηκε μόνο εκείνη. «Η Φοίβη» – της έριξε ένα βλέμμα – «μπορεί να κάνει ό,τι θέλει, βέβαια...»

»Ωστόσο, Αδελφή μου, σε προειδοποιώ ξανά: δεν θα ήταν καλή ιδέα να προσπαθήσεις τώρα να σκοτώσεις τον Αλυσοδεμένο Ποιητή.»

/22\

Τρεις πολιτικοί συζητούν με τον άνθρωπο που βλέπουν ως ηγετική φιγούρα, ενώ ο Αλυσοδεμένος Ποιητής ζητά απόδειξη για τη φιλία μιας συνοικίας, και ο Βόρκεραμ-Αλντ βγάζει διάγγελμα.

Ο Βόρκεραμ-Βορ άργησε να ξυπνήσει. Ήταν πολύ κουρασμένος. Ήταν εξουθενωμένος. Σωματικά και ψυχικά.

Μέσα στις τελευταίες δύο ημέρες, είχε πολεμήσει τους στρατούς του Αλυσοδεμένου Ποιητή, είχε αναγκαστεί να υποχωρήσει στην κατεστραμμένη περιοχή της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, είχε έρθει στη Φιλήκοη, είχε καταφέρει να πείσει την Πολιτάρχη της να βοηθήσει τους μαχητές που βρίσκονταν ακόμα στην κατεστραμμένη περιοχή, και είχε αργότερα μιλήσει από κοντά με την Αμάντα Πολύεργη μαζί με τον Όρπεκαλ-Λάντι.

Οι μύες του διαμαρτύρονταν, το μυαλό του διαμαρτυρόταν, τα νεύρα του διαμαρτύρονταν.

Η Ολντράθα, που ξύπνησε πριν από αυτόν, το διάβαζε σε όλα τα πολεοσημάδια: *ο Βόρκεραμ χρειαζόταν ξεκούραση*. Τον άφησε να κοιμάται, και τελικά εκείνος σηκώθηκε κατά το μεσημέρι.

«Γιατί δεν με ξύπνησες πιο νωρίς;» τη ρώτησε, μουγκρίζοντας, καθώς έτριβε το πρόσωπό του.

«Γιατί το είχες ανάγκη,» απάντησε η Ολντράθα, καθισμένη κοντά στις γρίλιες του παραθύρου, καπνίζοντας ένα τσιγάρο. Ήταν ντυμένη με μια ασημόχρωμη ρόμπα, και το ένα καφετόδερμο πόδι της ήταν πάνω στο τραπεζάκι όπου βρισκόταν και το τασάκι.

«Δεν είσαι η μαμά μου, Ολντράθα.» Ο Βόρκεραμ έφυγε από το κρεβάτι και πήγε προς το μπάνιο.

Όταν βγήκε, έμοιαζε να είναι σε καλύτερη διάθεση. «Μας κάλεσε κανέναν;» ρώτησε. «Ο Όρπεκαλ; Ο Πανιστόριος;»

Η Ολντράθα κούνησε το κεφάλι αρνητικά. Είχε σβήσει το τσιγάρο, και δεν είχε ανάψει άλλο.

Ο Βόρκεραμ άνοιξε την πόρτα του υπνοδωματίου και κοίταξε στο σαλόνι· είδε τον Ζαχαρία τον Πικρό να παίζει χαρτιά με τη Φρίντα, τη γυναίκα του Λεονάρδου Άνταλμυρ.

«Τι γίνεται;»

«Τίποτα ιδιαίτερο, αρχηγέ,» αποκρίθηκε η Φρίντα, κοιτάζοντας τα φύλλα στο χέρι της, συνοφρυωμένη.

«Νικάει πάλι, η τρελή,» του είπε ο Ζαχαρίας ο Πικρός.

«Οι άλλοι δύο;» ρώτησε ο Βόρκεραμ, αναφερόμενος στον Λεονάρδο και τη Ζιρτάλια.

«Πήγαν να πάρουν φαγητό.»

«Δε θα μας φέρει η Πολιτάρχης;»

«Δεν ξέρω· δε μας είπε τίποτα κανείς. Σου είπε εσένα;»

«Μέχρι στιγμής, όχι.»

Ο Βόρκεραμ έκλεισε την πόρτα και στράφηκε στην Ολντράθα ξανά· η Ουγατέρα δεν είχε κουνηθεί από τη θέση της πλάι στο παράθυρο.

«Τι έχεις;» τη ρώτησε. Του φαινόταν κατηφής.

«Σκέφτομαι τις Αδελφές μου...»

Το φαντάστηκα. Και ήταν δικαιολογημένη να τις σκέφτεται, φυσικά. Πρέπει να κάνουμε κάτι για να τις βοηθήσουμε, την Άνμα και τη Νορέλτα. Αλλά τι;

Πλησίασε το κομοδίνο κι έπιασε τον πομπό του. Κάλεσε τον Πανιστόριο. Το σήμα δεν έφτανε. Ακόμα μακριά πρέπει να ήταν. Ακόμα πέτρα από τον Ριγοπόταμο. *Δεν το πιστεύω ότι ακολούθησε τη Μιράντα, γαμώτο...* Τέλος πάντων· έτσι κι αλλιώς, ο Πανιστόριος δεν μπορούσε τώρα να τους βοηθήσει με κανέναν τρόπο. Μπορούσε; Ετούτα τα μέρη σίγουρα δεν ήταν τόσο γνωστά γι' αυτόν όσο η Β' Κατωρίγια. Όχι πως και η Β' Κατωρίγια θα του ήταν γνωστή πλέον. Τώρα δεν ήταν η ίδια Β' Κατωρίγια· τώρα, κατακτημένη από τον Αλυσοδεμένο Ποιητή, ήταν άλλη Β' Κατωρίγια.

Ο Βόρκεραμ έκλεισε τον πομπό.

«Ποιον καλούσες; Τον Πανιστόριο;» ρώτησε η Ολντράθα.

«Το μάντεψες.»

Ο πομπός κουδούνισε. *Ο Πανιστόριος;* Ο Βόρκεραμ κοίταξε τη μικρή οθόνη. Όχι, δεν ήταν ο Αλέξανδρος· ήταν ο Όρπεκαλ.

Πάτησε το πλήκτρο για την αποδοχή της κλήσης. «Ναι;»

«Εγώ είμαι, Βόρκεραμ. Ελπίζω να μη σε ξύπνησα.»

«Είχα αργήσει να σηκωθώ, αλλά, όχι, δεν με ξύπνησες.»

«Να έρθω από κει να μιλήσουμε; Να έρθουν κι άλλοι δύο πολιτικοί;»

«Ποιοι; Τι πολιτικοί;»

«Της Β' Κατωρίγιας, φυσικά. Ο Έντγκαρ Ερπετώνυχος και η Εσμεράλδα Κροντένδω, η πρώην Περιφερειάρχης του Σκηνοκράτη. Βρίσκονται κι αυτοί εδώ, στη Φιλήκοη, μαζί μας. Και όχι μόνο αυτοί, αλλά κι άλλα πολιτικά πρόσωπα της Β' Κατωρίγιας. Δεν ήθελαν να μείνουν πίσω.»

«Ναι, κατανοητό. Φέρε τους. Είναι κάτι συγκεκριμένο που θέλεις να πούμε;»

«Ό,τι μπορείς να φανταστείς.»

«Εντάξει. Θα έρθετε τώρα;»

«Αν γίνεται.»

«Ελάτε.»

Ο Όρπεκαλ-Λάντι, ο Έντγκαρ Ερπετώνυχος, και η Εσμεράλδα Κροντένδω ήρθαν κανένα δεκάλεπτο αφότου είχαν επιστρέψει ο Λεονάρδος και η Ζιρτάλια με φαγητά. Οι τέσσερις μισθοφόροι του Βόρκεραμ-Βορ έτρωγαν σε μια γωνία του σαλονιού. Ο Βόρκεραμ και η Ολντράθα υποδέχτηκαν τους τρεις πολιτικούς και τους έβαλαν να καθίσουν γύρω από το τραπέζι στο κέντρο του δωματίου.

Ο Έντγκαρ Ερπετώνυχος ήταν ένας άντρας αρκετά μεγάλης ηλικίας, άνω των εξήντα, με λευκά μαλλιά που, αξιοσημείωτα, δεν είχαν καράφλα. Το δέρμα του ήταν λευκό-ροζ και είχε τόσες ζάρες που θύμιζε τσαλακωμένο χαρτί. Δεν ήταν όμορφος ούτε κατά διάνοια.

Η Εσμεράλδα Κροντένδω ήταν γύρω στα πενήντα, καφετόδερμη και με μαλλιά κοντά και βαμμένα ξανθά. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι ήταν βαμμένα, όχι μόνο επειδή ήταν πολύ σπάνιο οι καφετόδερμοι άνθρωποι να έχουν ξανθές τρίχες, αλλά κι επειδή γυάλιζαν με τρόπο που, καταφανώς, δεν ήταν φυσικός. Η Εσμεράλδα κοίταζε τον Βόρκεραμ έτσι που του μαρτυρούσε ότι δεν τον συμπαθούσε. Με κατηγορεί για ό,τι συνέβη στη Β' Κατωρίγια. Θυμόταν πως είχε διαφωνήσει με τη στρατηγική του, όσο βρίσκονταν στο Πολιταρχικό Μέγαρο της συνοικίας.

«Βόρκεραμ,» είπε ο Όρπεκαλ-Λάντι. «Πρέπει να πάρουμε μια απόφαση για το άμεσο μέλλον. Μια απόφαση που θα καθορίσει πολλά.»

«Υποθέτω πως το έχετε ήδη συζητήσει μεταξύ σας,» είπε ο Βόρκεραμ-Bor, ρίχνοντας μια ματιά και στους δύο άλλους πολιτικούς.

«Πολύ γενικά πράγματα, μόνο,» αποκρίθηκε ο Όρπεκαλ. «Χωρίς εσένα δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα-»

Ο επικοινωνιακός δίαυλος του διαμερίσματος κουδούνισε. Ο Βόρκεραμ στράφηκε στους τέσσερις Εκλεκτούς. «Τον πιάνω εγώ, αρχηγέ,» είπε η Φρίντα, και πλησίασε τη συσκευή στον τοίχο. Πάτησε το πλήκτρο της αποδοχής. «Μάλιστα;»

«Γεια σας,» χαιρέτησε μια αντρική φωνή που αντήχησε σ'όλο το σαλόνι μέσα από το megάφωνο του διαύλου. «*Η κυρία Πολιτάρχης, Αμάντα Πολύεργη, ρωτά αν υπάρχει κάτι που θα θέλατε να σας φέρουμε. Φαγητά, ρούχα, εξοπλισμούς - οτιδήποτε.*»

Η Φρίντα κοίταξε ερωτηματικά τον Βόρκεραμ.

Εκείνος τής είπε: «Ό,τι νομίζετε εσείς,» και στράφηκε ξανά στους πολιτικούς.

Η Φρίντα ζήτησε από τον άνθρωπο της Πολιτάρχη να περιμένει και πήγε να μιλήσει με τους άλλους τρεις Εκλεκτούς.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι είπε στον Βόρκεραμ-Bor: «Πρέπει να πάρουμε τη συνοικία από τα χέρια του Ποιητή. Και χρειαζόμαστε ένα σχέδιο μάχης.»

Ο Βόρκεραμ δεν μπόρεσε παρά να γελάσει.

Η Εσμεράλδα Κροντένδω τον αγριοκοίταξε.

Η όψη του Έντγκαρ Ερπετώνυχου αγρίεψε. «Είπαμε κάτι αστείο, κύριε Βόρκεραμ-Bor;»

«Είναι δυνατόν να μου ζητάτε να εκπονήσω *σχέδιο μάχης*, στην κατάσταση που βρισκόμαστε;» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ. «*Φυσικά και είναι αστείο! Όρπεκαλ, δεν μπορεί να σοβαρολογείς...*»

«Οι άνθρωποι της Β' Κατωρίγιας δεν θα δεχτούν αυτό που έχει συμβεί!»

«Και τι 'σχέδιο μάχης' περιμένεις από εμένα; Οι μαχητές μου δεν επαρκούν για να διώξουν τις δυνάμεις του Ποιητή από τη συνοικία. Κι επιπλέον, χρειάζονται χρηματοδότηση. Είναι μισθοφόροι. Εκτός από τους ανθρώπους της Φρουράς σας, φυσικά. Αλλά δεν μπορούμε να πολεμήσουμε μόνο μ'αυτούς.»

«Θα πάρετε τα λεφτά σας, κύριε Βόρκεραμ-Βορ,» είπε η Εσμεράλδα με τρόπο καυστικό, σαν να τον κατηγορούσε για απληστία τώρα. «Μόνο αυτά σάς ενδιαφέρουν; Έχετε ξεχάσει ότι είστε Στρατάρχης της Β' Κατωρίγιας;»

«Δεν είμαι πλέον στρατάρχης *καμίας* συνοικίας. Και είχα, από πριν, προειδοποιήσει τον Όρπεκαλ ότι *εξακολουθώ* να είμαι μισθοφόρος. Δεν ήρθα σ'ετούτους τους δρόμους για να κατοικήσω. Δέχτηκα τη θέση του στρατάρχη για να αντιμετωπίσουμε τον Αλυσοδεμένο Ποιητή-»

»

«Και πολύ ωραία τα καταφέρατε!»

«Αν νομίζατε ότι κάποιος άλλος θα τα κατάφερνε καλύτερα, ας-»

«Η Εσμεράλδα είναι αναστατωμένη,» παρενέβη ο Όρπεκαλ-Λάντι, «όπως καταλαβαίνεις, Βόρκεραμ. Δε θέλει να είναι επιθετική. Κανείς μας δεν νομίζει ότι κάποιος άλλος θα τα είχε καταφέρει καλύτερα από εσένα. Το θέμα είναι τι μπορούμε να κάνουμε *τώρα*.»

Πρακτικός όπως πάντα, παρατήρησε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Τώρα, δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα χωρίς, πρώτον, χρηματοδότηση και, δεύτερον, υποστήριξη.»

«Θα βρεθούν χρήματα για να πληρωθούν οι μισθοφόροι, σε διαβεβαιώνω. Όλοι όσοι έχουν διωχτεί από τη Β' Κατωρίγια, και όλοι όσοι βρίσκονται ακόμα εκεί, θα σας χρηματοδοτήσουν.»

«Ακόμα κι έτσι, δεν είμαστε αρκετοί για να επιτεθούμε στον Ποιητή-»

»

«Ο Ποιητής δεν υπέστη ζημιές;» είπε ο Έντγκαρ Ερπετώνυχος.

«Φυσικά και υπέστη. Αλλά μέχρι και οι συμμορίες της Β' Κατωρίγιας πήγαν με το μέρος του! Οι στρατοί του έχουν έναν σχεδόν υπερφυσικό τρόπο να πολλαπλασιάζονται, όπως φαίνεται. Χωρίς υποστήριξη, δεν μπορούμε να επιτεθούμε στη Β' Κατωρίγια. Δεν γίνεται. Και, χτες το απόγευμα, άκουσες, Όρπεκαλ, τι μας είπε η Πολύεργη: Δεν πρόκειται να μας υποστηρίξει.»

«Είπε ότι θέλει πρώτα να παρατηρήσει, να δει τι θα συμβεί στο άμεσο μέλλον.»

«Ακριβώς. Και καταλαβαίνεις τι σημαίνει αυτό: Δεν είναι *πρόθυμη*. Επομένως, το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να φύγουμε από εδώ και να πάμε στην Α' Κατωρίγια Συνοικία, για να συμμαχήσουμε με

τον Σελασφόρο Χορονίκη. Δε βλέπω άλλη λύση, αν θέλετε να συνεχίσετε τον πόλεμο. Και ο Έσπαρεκ-Λάντι, βέβαια, ούτως ή άλλως εκεί θα κατευθυνθεί· μου το είπε χτες βράδυ. Σήμερα σκοπεύει να αναχωρήσει. Το απόγευμα, μάλλον.»

«Η Α' Κατωρίγια, όμως, θα επιτεθεί στον Ποιητή,» έθεσε το ερώτημα η Εσμεράλδα, «ή απλώς θα αμυνθεί;»

«Το δεύτερο είναι και το πιθανότερο. Μην ξεχνάτε ότι πρόσφατα δέχτηκε ένα πολύ σοβαρό πλήγμα, όταν έστειλε μισθοφόρους της στο Εμπορικό Κέντρο στην απέναντι μεριά του Ριγοπόταμου και υπέστη πανωλεθρία.»

«Εμάς δεν μας ενδιαφέρει η άμυνα τώρα!» είπε ο Ερπετώνυχος. «Θέλουμε να πάρουμε πίσω τη συνοικία μας!»

«Αυτό, αν γίνει, δεν θα γίνει στο άμεσο μέλλον,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ-Βορ.

«Θα συγκεντρώσουμε στρατό!» ανέβασε τη φωνή του ο Ερπετώνυχος, και το άσχημο πρόσωπό του φάνηκε να γίνεται ακόμα πιο άσχημο. «Θα πληρώσουμε και θα τον συγκεντρώσουμε! Θα τσακίσουμε τον Αλυσοδεμένο Ποιητή!»

Ο Βόρκεραμ έμεινε για μερικές στιγμές σιωπηλός, αλλά όλοι έβλεπαν ότι ήταν στα πρόθυρα ν' απαντήσει, έτσι εν τω μεταξύ κανείς δεν μίλησε. Τελικά, ο αρχηγός των Εκλεκτών είπε: «Για να αντιμετωπιστεί ο Κάδμος Ανθοτέχνης, σίγουρα πρέπει να γίνει μια πολύ μεγάλη συμμαχία. Οι συνοικίες νότια του Ριγοπόταμου πρέπει να συνασπιστούν για να τον πολεμήσουν. Γιατί δεν υπάρχει αμφιβολία ότι αποτελεί απειλή γ' αυτές εκεί όπου βρίσκεται.» Και σκέφτηκε: *Η Κορίνα έχει προδεί, λέει, πως θα προξενήσω έναν μεγάλο κι αιματηρό πόλεμο. Αλλά ποιος προξενεί τον πόλεμο πραγματικά; Εγώ ή ο Ανθοτέχνης; Αν δεν κάνω τίποτα, πού θα σταματήσει τις κατακτήσεις του; Κι αν η Κορίνα όντως έβλεπε το μέλλον, τότε λογικά πρέπει να είχε δει ότι ο Ανθοτέχνης θα έφτανε ως την Ανακτορική Συνοικία. Γιατί, πώς αλλιώς ο Βόρκεραμ θα μπλεκόταν μαζί του; Προτού τον βρουν η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ, δεν σκόπευε να πάρει τους Εκλεκτούς του και να τους πάει στον Ριγοπόταμο. Ο Ανθοτέχνης ήταν, αληθινά, μια τεράστια απειλή!*

Οι εξόριστοι πολιτικοί της Β' Κατωρίγιας είχαν μείνει σιωπηλοί όπως ήταν σιωπηλός ο Βόρκεραμ πριν από λίγο. Μετά ο Όρπεκαλ-Λάντι είπε: «Δηλαδή, τι ακριβώς προτείνεις; Τι να κάνουμε;»

Ζητάνε από εμένα καθοδήγηση για το μέλλον τους. Δεν του άρεσε αυτό. Τον έβλεπαν, ίσως, ως τον μοναδικό άνθρωπο που μπορούσε να αντιμετωπίσει την απειλή του Αλυσοδεμένου Ποιητή; Το μέλλον που η Κορίνα φοβάται γίνεται πραγματικότητα...

Ο Βόρκεραμ λοξοκοίταξε την Ολντράθα, η οποία ήταν βουβή μέχρι στιγμής, παρατηρώντας τους όλους. Τι μυστικά διέκριναν τώρα τα μάτια μιας θυγατέρας της Πόλης;

Τέλος πάντων. Ο Βόρκεραμ έστρεψε πάλι το βλέμμα του στους πολιτικούς, λέγοντας: «Πρέπει να πάρουμε τους πολιτάρχες των συνοικιών με το μέρος μας. Να τουςβάλουμε να συμμαχήσουν, για να πολεμήσουν τον Αλυσοδεμένο Ποιητή.»

«Ποιων συνοικιών;» ρώτησε η Εσμεράλδα.

«Όσο περισσότερων τόσο το καλύτερο. Της Φιλήκης, της Ρόδας, της Επίστρωτης, της Βαθμιδωτής, της Αμφίνομης... Διαφορετικά, ο Κάδμος Ανθοτέχνης δεν μπορεί να ηττηθεί. Όπου πηγαίνει συγκεντρώνει ολόένα και πιο πολλούς μαχητές, από τις συμμορίες και τους παρανόμους της περιοχής, και, λεηλατώντας, αυξάνει τον πλούτο του. Όταν στρέφεται ενάντια σε μια συνοικία, αυτή η συνοικία δεν μπορεί να τον αντιμετωπίσει από μόνη της· είναι πολύ ισχυρός. Σκεφτείτε, αυτή τη στιγμή, πόσες συνοικίες βρίσκονται μέσα στην... στην αυτοκρατορία του» – δεν υπήρχε καμία πιο ταιριαστή λέξη, νόμιζε ο Βόρκεραμ, γι' αυτό που οικοδομούσε ο Ανθοτέχνης. «Η Β' Ανωρίγια, η Α' Ανωρίγια, η Έκθυμη, η Β' Κατωρίγια. Και πιθανώς έχει συμμαχούς και στις Ήμερες Συνοικίες. Μόνο μια μεγάλη συμμαχία μπορεί να σταθεί εμπόδιο στον δρόμο του.»

Οι πολιτικοί αλληλοκοιτάχτηκαν, συλλογισμένοι.

«Και πώς θα τους πλησιάσουμε;» ρώτησε η Εσμεράλδα. «Τους πολιτάρχες. Πώς θα τους πλησιάσουμε; Απλά θα πάμε και θα τους μιλήσουμε;»

«Τι άλλος τρόπος υπάρχει; Αναμφίβολα, θα έχουν ακούσει για ό,τι συμβαίνει εδώ, στον Ριγοπόταμο.»

«Θα έρθεις μαζί μας;» ρώτησε ο Όρπεκαλ-Λάντι.

«Αν έρθω μαζί σας, ίσως να μη μπορώ να είμαι στην Α' Κατωρίγια Συνοικία όταν ο Σελασφόρος Χορονίκης θα θέλει να αμυνθεί ενάντια στον Ανθοτέχνη.»

«Δε μας ενδιαφέρει ο Χορονίκης!» είπε η Εσμεράλδα. «Μας ενδιαφέρει να λυτρώσουμε τη συνοικία μας.»

«Ο Χορονίκης σάς έστειλε βοήθεια,» της θύμισε ο Βόρκεραμ.

«Και τι έκανε η βοήθειά του; *Τίποτα.*»

«Έκανε ό,τι ήταν εφικτό να κάνει.»

«*Τίποτα* δεν έκανε! Θα μπορούσε νάχε στείλει περισσότερους μαχητές. Αυτοί ήταν πολύ λίγοι.»

«Ξεχνάτε πάλι ότι η Α' Κατωρίγια Συνοικία είχε πρόσφατα ηττηθεί άσχημα στο Εμπορικό Κέντρο–»

«Το θέμα είναι ότι *εμείς* χάσαμε τη *δική* μας συνοικία, κύριε Βόρκεραμ-Βορ,» παρενέβη ο Έντγκαρ Ερπετώνυχος, με την ξερή φωνή του να θυμίζει κρότο πιστολιού.

Ο Βόρκεραμ δεν ήξερε τι άλλο να τους πει, και δεν είχε κανέναν ιδιαίτερο λόγο να προτιμά να βρίσκεται στην Α' Κατωρίγια όταν αυτή θα δεχόταν επίθεση από τον Αλυσοδεμένο Ποιητή. Άναψε τσιγάρο, ρούφηξε καπνό, τον έβγαλε απ'τα ρουθούνια.

Ο Όρπεκαλ-Λάντι είπε: «Καλύτερα να ξεκινήσουμε αυτή τη μεγάλη συμμαχία που προτείνεις, Βόρκεραμ. Και καλύτερα να είσαι κι εσύ μαζί μας.»

Η Ολντράθα, που τους παρατηρούσε τόση ώρα, που παρατηρούσε τα πολεοσημάδια στο δωμάτιο – τον τόνο στις φωνές τους, τις σκιές, τους ήχους που έρχονταν από έξω από το διαμέρισμα, τις αντηχήσεις από τις φωνές των τεσσάρων Εκλεκτών παραδίπλα, τα σχήματα που έπαιρνε ο καπνός των τσιγάρων, και μυριάδες άλλα μικροπράγματα – έβλεπε ξεκάθαρα πως οι πολιτικοί θεωρούσαν τον Βόρκεραμ ηγετική μορφή. Αρχηγό. Και οι τρεις τους. Ακόμα κι η Εσμεράλδα Κροντένδω. Ασχέτως αν τον κοίταζε με άγρια, δυσανεστήμενα μάτια, τον αναγνώριζε ως αρχηγό: ως τον άνθρωπο που έπρεπε να αποφασίσει τι θα γινόταν για να αντιμετωπιστεί η μάστιγα του Αλυσοδεμένου Ποιητή. *Η Κορίνα, άραγε, τι βλέπει τώρα για το μέλλον;*

Και πού είναι η Μιράντα; Η Ολντράθα είχε την αίσθηση ότι θα τη χρειάζονταν.

Ο Βόρκεραμ-Βορ είπε: «Αλλά δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα από τη Φιλήκη, όπως καταλαβαίνεις.»

«Γιατί;» ρώτησε ο Όρπεκαλ-Λάντι.

«Δε θυμάσαι τι είπε χτες η Πολύεργη; Θα συνεχίσει να μας φιλοξενεί εδώ αρκεί να μην κάνουμε επιθετικές ενέργειες κατά του Ανθοτέχνη.»

«Δεν είναι επιθετικές ενέργειες αυτές!» διαφώνησε η Εσμεράλδα.

«Όχι άμεσα. Αλλά έμμεσα είναι.»

«Τι περιμένει η Πολύεργη; Να εγκαταλείψουμε τον αγώνα μας ενάντια σ' αυτό το τέρας; Δεν πρόκειται να το κάνουμε!»

«Θα ήταν παράλογη να μας διώξει,» είπε ο Ερπετώνυχος.

«Νομίζω, όμως, πως αν μάθει ότι προσπαθούμε να δημιουργήσουμε τέτοια συμμαχία θα μας διώξει,» τους προειδοποίησε ο Βόρκεραμ-Βορ.

«Γιατί, μα τον Κρόνο;»

«Γιατί θα φοβάται για την ασφάλεια της συνοικίας της, φυσικά.»

Δύο ώρες προτού οι τρεις πολιτικοί της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας επισκεφτούν το διαμέρισμα του Βόρκεραμ-Βορ για να μιλήσουν μαζί του, το Γραφείο της Πολιτάρχη της Φιλήκης δέχτηκε μια πολύ σημαντική τηλεπικοινωνιακή κλήση.

Ο Γραμματέας της Πολιτάρχη, Μπράηαν Σορθόλβω, την πλησίασε για να την ενημερώσει πως ο Κάδμος Ανθοτέχνης ζητούσε να συζητήσει μαζί της για ένα επείγον θέμα, όπως είπε. «Θέλεις να του μιλήσεις; Ή να του απαντήσω πως θα τον καλέσεις εσύ αργότερα;» (Ο Μπράηαν είχε οικειότητα μαζί της. Ήταν εραστές οι δυο τους, εδώ και πολύ καιρό.)

Η Αμάντα το σκέφτηκε για λίγο. Ύστερα, σμίγοντας τα χείλη, είπε: «Όχι. Θα του μιλήσω τώρα.»

Ο Μπράηαν ένευσε και πήγε στο γραφείο του, όπου και της μεταβίβασε την κλήση.

«Μάλιστα;» είπε η Πολιτάρχης στρεφόμενη στον διάυλο.

«Η κυρία Αμάντα Πολύεργη;»

«Μάλιστα. Ο κύριος Κάδμος Ανθοτέχνης, υποθέτω...»

«Ο ίδιος.»

«Δεν ξέρω αν θα έπρεπε να σας συγχαρώ, κύριε Ανθοτέχνη, για την πρόσφατη κατάκτηση της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας...» είπε με σφιγμένη φωνή.

«Η Β' Κατωρίγια δεν μας είχε αφήσει και πολλά περιθώρια με την εχθρική συμπεριφορά της. Η ίδια ευθύνεται για ό,τι συνέβη.»

«Ο Γραμματέας μου μου είπε ότι έχετε κάτι επείγον να συζητήσουμε...»

«Γνωρίζω πως στη συνοικία σας φιλοξενείτε κάποια άτομα που έφυγαν από τη Β' Κατωρίγια Συνοικία.»

Η Αμάντα κόμπιασε μονάχα μια στιγμή: «...Πολλοί άνθρωποι ζήτησαν άσυλο. Δεν μπορούσαμε να τους το αρνηθούμε.»

«Επίσης, οι αεροπορικές σας δυνάμεις επιτέθηκαν στις δικές μας, χτες...»

«Θέλετε να καταλήξετε κάπου, κύριε Ανθοτέχνη; Τα αεροσκάφη μας είχαν μπει στον εναέριο χώρο της κατεστραμμένης περιοχής για να διασώσουν κάποιους χαμένους εκεί.»

«Μας επιτέθηκαν χωρίς καθυστέρηση, όμως!»

«Ήταν τέτοια η κατάσταση που...» Η φωνή της έγινε πιο σταθερή: «Δεν μπορούσαμε ν'αφήσουμε αθώους ανθρώπους να σκοτωθούν. Απλώς θέλαμε να τους διασώσουμε.»

«Δεν ήταν 'αθώοι άνθρωποι'. Ήταν μισθοφόροι που, πριν από μερικές ώρες, σκότωναν μαχητές του απελευθερωτικού μας στρατού, κυρία Πολύερgh!»

Πώς ήταν δυνατόν να έχει το θράσος να μιλά για «απελευθερωτικό στρατό»; αναρωτήθηκε η Αμάντα. Αλλά είπε: «Σας ρωτάω και πάλι: πού θέλετε να καταλήξετε, κύριε Ανθοτέχνη;»

«Η στάση σας προς εμάς είναι εχθρική—»

«Κάνετε λάθος.»

«Λάθος; Τα αεροσκάφη σας—!»

«Αυτή ήταν επιχείρηση διάσωσης, κύριε Ανθοτέχνη. Δεν σκοπεύουμε να σας επιτεθούμε· σας διαβεβαιώνω γι' αυτό. Ωστόσο, είμαστε πανέτοιμοι να αμυνθούμε, αν χρειαστεί.»

«Θα ανοίξετε τα σύνορά σας προς τη Β' Κατωρίγια Συνοικία;»

«Αυτό... θα δείξει. Θέλουμε να παρατηρήσουμε... να δούμε πώς θα εξελιχτεί η κατάσταση.» Φοβόταν, φυσικά, τους κακούργους που γέμιζαν τους στρατούς του Αλυσσοδεμένου Ποιητή.

«Δεν έχω κανέναν λόγο να πιστέψω ότι μου λέτε αλήθεια, κυρία Πολύεργη-»

«Τι πάει να πει αυτό;»

«Ισχυρίζεστε ότι δεν σχεδιάζετε να μας επιτεθείτε, αλλά μας έχετε ήδη επιτεθεί, και αρνείστε να ανοίξετε τα σύνορά σας προς εμάς-»

«Σίγουρα καταλαβαίνετε ότι-»

«Επιπλέον, φιλοξενείτε στη συνοικία σας ανθρώπους που είναι, για εμάς, άκρως επικίνδυνοι.»

«Άκρως επικίνδυνοι; Πρόσφυγες είναι, κύριε-»

«Φιλοξενείτε τον Βόρκεραμ-Βορ. Και τον Όρπεκαλ-Λάντι. Και άλλους πολιτικούς διωγμένους από τη Β' Κατωρίγια. Έτσι δεν είναι;»

«Είναι πρόσφυγες, κύριε Ανθοτέχνη. Ζήτησαν άσυλο-»

«Επιθυμείτε να έχουμε φιλικές σχέσεις; Καλή γειτνίαση; Ή θέλετε πόλεμο, κυρία Πολύεργη;»

«Σας εξήγησα ήδη.»

«Ωστόσο, δεν έχουμε καμία απόδειξη για την ειλικρίνειά σας.»

«Ο λόγος μιας πολιτάρχη της Ρελκάμνια θα έπρεπε να είναι αρκετός για εσάς!»

Ο Αλυσσοδεμένος Ποιητής γέλασε μέσα από το τηλεπικοινωνιακό σύστημα. «Γνωρίζω πολύ καλά τι εστί πολιτάρχης, κυρία Πολύεργη! Ωστόσο, εξακολουθώ να μην προτιμώ πόλεμο με τη Φιλήκοη.»

«Αυτό με χαροποιεί.»

«Αρκεί να μας παραδώσετε τους επικίνδυνους ανθρώπους που φιλοξενείτε.»

«Να... να σας τους... παραδώσουμε;... Μα δεν είναι αιχμάλωτοί μας!»

«Θέλουμε τον Βόρκεραμ-Βορ και τον Όρπεκαλ-Λάντι, και τους άλλους πολιτικούς. Αλλά, κυρίως, τον Βόρκεραμ-Βορ!»

«Δε μπορώ να κάνω τέτοιο πράγμα, κύριε Ανθοτέχνη. Αν το κάνω, θα χάσω κάθε αξιοπιστία ως πολιτάρχης στα μάτια των πολιτών μου αλλά και στα μάτια κάθε άλλου πολιτάρχη και κατοίκου της Ατέρμονης Πολιτείας. Δε θα μπορώ να εμφανιστώ ούτε στη Σύγκλητο των Πολιταρχών!»

«Αυτά είναι δικά σας προβλήματα. Εμένα εκείνο που με ενδιαφέρει είναι να μου παραδώσετε κυρίως τον Βόρκεραμ-Βορ, αλλά και τους υπόλοιπους πολιτικούς της Β' Κατωρίγιας. Αν αρνηθείτε θα το θεωρήσω εχθρική ενέργεια από μέρους σας, όπως ήταν και η επίθεση των αεροσκαφών σας-»

«Μα τον Κρόνο!» Η Αμάντα χτύπησε, νευρικά, το χέρι της πάνω στο γραφείο· τα δαχτυλίδια της αντήχησαν έντονα καθώς συγκρούστηκαν με το βαρύ ξύλο. «Αυτό δεν μπορώ να το κάνω! Δεν μπορώ να παραδώσω ανθρώπους που μου έχουν ζητήσει άσυλο. Και είναι παράλογο να μου λέτε ότι αυτή είναι εχθρική ενέργεια προς εσάς!»

«Ο Βόρκεραμ-Βορ είναι εχθρός μας, και πολύ επικίνδυνος. Το ίδιο ισχύει, αν και σε μικρότερο βαθμό, για τον Όρπεκαλ-Λάντι και τους άλλους εξόριστους πολιτικούς της Β' Κατωρίγιας. Αν προστατεύετε εχθρούς μας, είστε εχθροί μας, κυρία Πολύεργη.»

«Δεν σκοπεύουμε να σας επιτεθούμε.»

«Δεν έχω κανέναν λόγο να σας πιστέψω. Εκτός αν μου παραδώσετε, τουλάχιστον, τον Βόρκεραμ-Βορ. Τον θέλω ζωντανό ή νεκρό. Φροντίστε το, και θα ξεχαστεί το επεισόδιο με την αερομαχία πάνω από την κατεστραμμένη περιοχή της Β' Κατωρίγιας.

»Θα περιμένω απάντησή σας μέσα στις επόμενες ημέρες-»

«Μισό λεπτό, μα τον Κρόνο! Μην κλείνετε!»

«Τι άλλο έχουμε να πούμε;»

«Αν διώξουμε τον Βόρκεραμ-Βορ και τους υπόλοιπους από τη Φιλήκοη; Αυτό θα σας ικανοποιήσει;»

«Το μόνο που θα μου αποδείξει ότι δεν είστε εχθροί μας είναι η παράδοση τουλάχιστον του Βόρκεραμ-Βορ.»

«Μου ζητάτε να προδώσω ανθρώπους που φιλοξενώ!»

«Θα περιμένω την απάντησή σας μέσα στις επόμενες ημέρες, κυρία Πολύεργη. Αν δεν είμαι εγώ εδώ, στη Β' Κατωρίγια, μπορείτε να επικοινωνήσετε με τον κύριο Βάρνελ-Αλντ, ο οποίος τώρα είναι Πολιτάρχης και της Β' Κατωρίγιας και της Α' Ανωρίγιας, όπως ίσως να έχετε μάθει.» Και με τούτα τα λόγια τερμάτισε την τηλεπικοινωνία, βυθίζοντας την Αμάντα Πολύεργη σε μαύρες σκέψεις και πολλές ανησυχίες για την πολιτική της καριέρα και για τη συνοικία της.

Δύο ώρες προτού ο Κάδμος Ανθοτέχνης μιλήσει τηλεοπτικωνιακά με την Αμάντα Πολύεργη, ανακοινώθηκε μέσω των τηλεοπτικών καναλιών και των ραδιοφωνικών σταθμών της Β' Κατωρίγιας ότι νέος Πολιτάρχης της συνοικίας θα ήταν ο Βάρνελ-Αλντ, ο Πολιτάρχης της Α' Ανωρίγιας. Θα ήταν Πολιτάρχης και των δύο συνοικιών, έλεγαν οι ειδήσεις. Και ο ίδιος ο Βάρνελ-Αλντ εμφανίστηκε, μετά, στις οθόνες και έβγαλε ένα σύντομο, αλλά σαφές και δυναμικό, διάγγελμα, καταγγέλλοντας τον Γουίλιαμ Σημαδεμένο για ασύνετες διπλωματικές ενέργειες και τον Όρπεκαλ-Λάντι και τον Βόρκεραμ-Βορ για παράνομη, δικτατορική δράση και σφετερισμό. Είπε πως κανένας από αυτούς δεν μπορούσε ουσιαστικά να προφυλάξει τη Β' Κατωρίγια. Γι' αυτό κίολας τόσες ημέρες τα λιμάνια της λεηλατούνταν από τους κουρσάρους των Ήμερων Συνοικιών. «Ο κύριος Σημαδεμένος είχε το θράσος να ισχυρίζεται πως οι κουρσάροι δεν επιτίθεντο και στα λιμάνια της Α' Ανωρίγιας επειδή ήταν σύμμαχοί μας. Αυτό, ασφαλώς, δεν αληθεύει. Η Α' Ανωρίγια ουδέποτε είχε κάνει τέτοια συμμαχία, σας διαβεβαιώνω. Ο λόγος για τον οποίο δεν επιχειρούσαν οι άρπαγες να μας λεηλατήσουν ήταν επειδή γνώριζαν πως είμαστε καλύτερα οργανωμένοι από τη Β' Κατωρίγια. Και η έλλειψη καλής αμυντικής οργάνωσης της Β' Κατωρίγιας οφειλόταν στον Γουίλιαμ Σημαδεμένο. Ο κύριος Όρπεκαλ-Λάντι δεν είχε άδικο όταν έλεγε πως ήταν ανίκανος ως πολιτικός. Ωστόσο, και ο Όρπεκαλ-Λάντι δεν αποδείχτηκε παρά ένας παράνομος σφετεριστής.» Ο Βάρνελ-Αλντ υποσχέθηκε πως τα πράγματα θα άλλαζαν υπό τη δική του πολιταρχία. Η Β' Κατωρίγια θα ήταν ασφαλέστερη, και θα ευημερούσε.

«Βρίσκεστε μέσα σε έναν ευρύ συνασπισμό πλέον. Τον συνασπισμό του Μεγάλου Άρχοντά μας, Κάδμου Ανθοτέχνη-»

(Ο Κάδμος, ακούγοντας να τον αποκαλεί «Μεγάλο Άρχοντα», μόρφασε. Πώς του είχε έρθει αυτός ο τίτλος, μα τον Κρόνο; Ο ίδιος ποτέ δεν θα τον χρησιμοποιούσε για τον εαυτό του.)

Το ποιητικό δαιμόνιο άρχισε να μουρμουρίζει ένα καινούργιο ποίημα μες στο κεφάλι του...)

«ο οποίος ενδιαφέρεται για την ελευθερία και την ισότητα όλων των κατοίκων της Ατέρμονης Πολιτείας. Ξεχάστε αυτά που ξέρατε. Οι

εκμεταλλευτές, οι καταχραστές, οι καταπιεστές δεν έχουν θέση στην Αυτοκρατορία του Κάδμου Ανθοτέχνη.»

(Αυτοκρατορία; σκέφτηκε ο Κάδμος. Το λέει δημοσίως «Αυτοκρατορία»; Θα μιλούσε με τον Βάρνελ, πολύ σύντομα. Και πολύ σοβαρά.)

«Μπορεί όλα όσα σάς λέω να σας μοιάζουν ψέματα, αλλά το μέλλον θα σας δείξει την αλήθεια. Για αρχή, θα φροντίσουμε για την ανοικοδόμηση και για αποζημιώσεις...»

Φυσικά, ελάχιστοι κάτοικοι της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας τον πίστεψαν. Και το γεγονός ότι υποσχόταν ανοικοδόμηση και αποζημιώσεις σαν να ήταν κάτι το σπουδαίο τούς εξόργιζε, γιατί εκείνος και ο Αλυσοδεμένος Ποιητής είχαν κάνει τον πόλεμο που προκάλεσε τόσες ζημιές και θανάτους.

Ορισμένοι, όμως, νόμιζαν ότι αυτός ο Βάρνελ-Αλντ παρουσίαζε καινούργιες ευκαιρίες που μπορούσαν να εκμεταλλευτούν αν ήταν έξυπνοι. (Βρίσκονταν σε μια νέα περίοδο, σκέφτονταν, και όσοι δρούσαν γρήγορα και αποφασιστικά θα επωφελούνταν περισσότερο μετά από το χάος του πολέμου!)

Και υπήρχαν, βέβαια, και οι ξεσηκωμένες συμμορίες της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας που ήλπιζαν πως τώρα, αφού είχαν βοηθήσει στην κατάκτηση της περιοχής, θα αποκτούσαν λεφτά και καλές θέσεις.

Στη Φιλήκοη, αρκετοί είχαν ακούσει το διάγγελμα του Βάρνελ-Αλντ. Ανάμεσά τους και η Αμάντα Πολύεργη. Και δεν της άρεσε καθόλου αυτός ο καινούργιος Πολιτάρχης. Ήταν, ομολογουμένως, όμορφος άντρας, αλλά το στόμα του έσταζε δηλητηριώδες μέλι.

/23\

Ένας συμπολεμιστής αποχαιρετά τον Βόρκεραμ-Βορ και εύχεται σύντομα να ξανασυναντηθούν· η Καρζένθα ακολουθεί τις οδηγίες της Κορίνας, και αισθάνεται αγχωμένη· η Κορίνα παρατηρεί το μέλλον και, επιστρέφοντας στον υλικό κόσμο, προσέχει κάτι που της φαντάζει παράξενο· ο Πανιστόριος διασχίζει νυχτερινούς δρόμους μαζί με δύο θυγατέρες, περνώντας από φρουρούμενα οδοφράγματα.

Αφού οι πολιτικοί είχαν φύγει από το διαμέρισμα του Βόρκεραμ-Βορ, ο Έσπαρεκ-Λάντι ήρθε να τον επισκεφτεί. Τον χαιρέτησε δια χειραψίας και του είπε ότι εκείνος και οι μαχητές του θα αποχωρούσαν τώρα από τη Φιλήκοη. Θα έμπαιναν στην Επιγεγραμμένη, εκεί θα ακολουθούσαν την Αλάθευτη Οδό, και θα έφταναν σύντομα στην Α' Κατωρίγια Συνοικία, όπου ο Πολιτάρχης τούς χρειαζόταν άμεσα, καθώς φοβόταν ότι ο Αλυσοδεμένος Ποιητής δεν θα αργούσε να στρέψει το βλέμμα του προς τα δυτικά.

«Οι υπόλοιποι μαχητές σου;» τον ρώτησε ο Βόρκεραμ-Βορ. «Αυτοί που άφησες στη Φυτευτή της Β' Κατωρίγιας;»

«Έχουν ήδη επιστρέψει στην Α' Κατωρίγια. Επικοινωνήσα τηλεπικοινωνιακά μαζί τους. Ευτυχώς, οι δυνάμεις του Ποιητή δεν τους επιτέθηκαν. Η Φυτευτή, γενικά, δεν δέχτηκε επιθέσεις· πρέπει να ήταν η πιο τυχερή περιφέρεια της Β' Κατωρίγιας.»

«Ναι, μάλλον,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ, και του ευχήθηκε καλό ταξίδι και ο Κρόνος να είναι μαζί του.

Καθώς αντάλλασσαν ακόμα μια χειραψία μες στο σαλόνι του διαμερίσματος, ο Έσπαρεκ τού είπε: «Ο Πολιτάρχης μας σε χρειάζεται, Βόρκεραμ. Είσαι, ίσως, ο καλύτερος στρατιωτικός που έχω γνωρίσει. Αν έρθετε να πολεμήσετε για την Α' Κατωρίγια Συνοικία, είμαι βέβαιος ότι ο κύριος Χορονίκης θα σας πληρώσει καλά, εσένα και τους μαχητές σου.»

«Θα το έχουμε υπόψη.»

Ο Έσπαρεκ τον ατένισε ερωτηματικά, ελαφρώς συνοφρυωμένος. «Τι σκοπεύεις να κάνεις; Σκέφτεσαι να φύγεις από τις συνοικίες του Ριγοπόταμου;»

«Δεν είμαι ακόμα σίγουρος για τίποτα,» αποκρίθηκε εκείνος, μη θέλοντας να μιλήσει για τα σχέδια που είχε κάνει με τους τρεις πολιτικούς πριν από καμία ώρα – για τη μεγάλη συμμαχία που νόμιζε ότι ήταν ο μοναδικός τρόπος να αντιμετωπιστεί ο Αλυσοδεμένος Ποιητής. «Θα ξανασυναντηθούμε, όμως, στο μέλλον, Έσπαρεκ. Γι' αυτό *είμαι* σίγουρος,» πρόσθεσε – παρότι δεν ήταν σίγουρος. Ίσως να μην ξανάβλεπε τον στρατιωτικό, αν ο Κάδμος Ανθοτέχνης επιτίθετο στην Α' Κατωρίγια Συνοικία προτού ο Βόρκεραμ-Βορ πάει εκεί.

Ο Έσπαρεκ-Λάντι τον χαιρέτησε ξανά και έφυγε από το διαμέρισμά του.

Χτες βράδυ, η Κορίνα είχε επισκεφτεί την Καρζένθα-Σολ και της είχε ζητήσει να βάλει ανθρώπους της γύρω από την έρημη πολυκατοικία όπου βρισκόταν φυλακισμένη η Φοίβη.

«Γιατί;» είχε ρωτήσει η Στρατάρχης της Β' Ανωρίγιας Συνοικίας. «Φοβάσαι τώρα ότι μπορεί να δραπετεύσει; Να έρθει πάλι να κυνηγήσει τον Κάδμο;» Βρίσκονταν στο σαλόνι του κρεμαστού διαμερίσματος στη Μονότροπη, ενώ ο Κάδμος δεν ήταν εκεί. Ήταν μόνο οι δυο τους.

Η Κορίνα δίστασε προς στιγμή ν' απαντήσει, με το μισό της πρόσωπο κρυμμένο πίσω από το μαντήλι της. Ύστερα είπε: «Η Μιράντα θα πάει να τη σώσει.»

«Γνωρίζει πού είναι; Πώς;»

«Τι 'πώς', Καρζένθα; Ξεχνάς ότι η Μιράντα είναι κι αυτή θυγατέρα της Πόλης;»

Η Καρζένθα-Σολ δεν χρειαζόταν άλλη παρότρυνση. Ήρθε σε τηλεπικοινωνιακή επαφή με συμμορίες που βρίσκονταν στην Α' Ανωρίγια Συνοικία και φρόντισε να τοποθετηθούν φρουροί γύρω από την έρημη πολυκατοικία, καθώς και κάποιοι μέσα της, σ' έναν συγκεκριμένο διάδρομο. Ακριβώς όπως ήθελε η Κορίνα. Το όλο θέμα ήταν να στήσουν ενέδρα για τη Μιράντα, είχε εξηγήσει η Θυγατέρα στην Καρζένθα. Η παρουσία των συμμοριτών θα την προσέλκυε στο χτίριο και–

«Μα θα είναι κρυμμένοι, Κορίνα. Δε θα τους δει.»

Η Κορίνα γέλασε. «Κρυμμένοι; Από μια Αδελφή μου σαν τη Μιράντα; Όχι, Καρζένθα! τους βλέπει, πιστεψέ με. Της τραβάνε, μάλιστα, την προσοχή. Η παρουσία τους θα την προσελκύσει στο χτίριο πιο γρήγορα απ'ό,τι θα το εντόπιζε μόνη της, θα καταλάβει ότι εκεί μέσα είναι η Φοίβη, και ή θα αποφύγει να το πλησιάσει – που δεν το νομίζω – ή θα πάει και θα πέσει στην παγίδα μας.»

«Εν γνώσει της;» απόρησε η Καρζένθα-Σολ.

«Η Μιράντα είναι παράτολμη και εγωίστρια. Νομίζει ότι μπορεί να ξεφύγει από τα πάντα, ότι τίποτα δεν είναι πέρα από τις ικανότητες και τις δυνάμεις της. Αυτή τη φορά, όμως, ίσως να κάνει λάθος...»

«Κι αν δεν κάνει λάθος; Αν κατορθώσει να πάρει τη Φοίβη από εκεί;»

«Θα πρέπει ν'αλλάξουμε λίγο τα σχέδιά μας,» αποκρίθηκε η Κορίνα.

Η Καρζένθα-Σολ αισθανόταν αγχωμένη. Αν η Φοίβη ελευθερωνόταν, θα κυνηγούσε πάλι τον Κάδμο, δεν υπήρχε αμφιβολία.

Η νύχτα πέρασε, όμως, χωρίς κανείς να την ειδοποιήσει ότι είχε γίνει τίποτα το ιδιαίτερο στην έρημη πολυκατοικία που φρουρούσαν οι συμμορίες. Και το πρωί ήταν επίσης ήρεμο. Η Καρζένθα ασχολήθηκε με τον στρατό, ενώ ο Βάρνελ-Αλντ έβγαζε διάγγελμα ως νέος Πολιτάρχης της Β' Κατωρίγιας, και ο Κάδμος επικοινωνούσε με την Πολιτάρχη της Φιλήκοης για να της ζητήσει να τους παραδώσει τον Βόρκεραμ-Βορ. «Μου φάνηκε διστακτική,» είπε στην Καρζένθα. «Δεν είμαι καθόλου βέβαιος ότι θα το κάνει.»

«Νομίζεις ότι σχεδιάζει να μας επιτεθεί; Έχω βάλει φρουρούς και παρατηρητές στα σύνορά μας με τη Φιλήκοη.»

«Μας επιτέθηκε ήδη, δεν μας επιτέθηκε, Καρζένθα; Τι θα την εμποδίσει απ'το να το επαναλάβει στο μέλλον; Η Κορίνα έχει δίκιο: οι πολιτάρχες ποτέ δεν θα αποδεχτούν ανθρώπους σαν εμάς. Πάντα θα μας φοβούνται. Ρώτησα την Αμάντα Πολύεργη αν είναι πρόθυμη να ανοίξει τα σύνορά της προς τη Β' Κατωρίγια, και ξέρεις τι απάντηση έδωσε; Αρνητική.»

«Εσύ τι περίμενες;»

«Μου είχε πει ότι ήθελε να δείξει φιλική διάθεση προς εμάς. Αλλά κάθε της κίνηση, μέχρι στιγμής, είναι εχθρική. Εκτός αν, τελικά, μας παραδώσει τον Βόρκεραμ-Βορ και τους πολιτικούς της Β' Κατωρίγιας...»

Αφού είχε μιλήσει με τον Κάδμο, η Καρζένθα συνάντησε πάλι την Κορίνα. Ή, μάλλον, εκείνη ήρθε να τη βρει. Της είπε ν'αλλάξει θέσεις σε κάποιους συμμορίτες γύρω από την πολυκατοικία. Και φαινόταν να γνωρίζει τις ακριβείς θέσεις τους σαν να τους είχε δει η ίδια από κοντά!

«Γιατί;» ρώτησε η Καρζένθα.

«Για να πιάσουμε πιο εύκολα τη Μιράντα. Αν δεν την παγιδέψουμε τώρα, θα μας προκαλέσει πάρα πολλά προβλήματα στο μέλλον. Είναι με το μέρος του Βόρκεραμ-Βορ.»

Η Καρζένθα έκανε όπως η Κορίνα τής ζήτησε. Καλώντας τηλεπικοινωνιακά τους συμμορίτες στην Α' Ανωρίγια, τους πρόσταξε να αλλάξουν τις θέσεις τους.

Όταν νύχτωσε, κάλεσαν εκείνοι την Καρζένθα-Σολ, και αυτά που της ανέφεραν δεν ήταν καθόλου καλά. Μια γυναίκα είχε παρουσιαστεί ξαφνικά σ'ένα μπαλκόνι της έρημης πολυκατοικίας. Της είχαν ρίξει ενεργειακές ριπές αλλά δεν την είχαν πετύχει, κι αυτή είχε σπάσει μια καγκελωτή πόρτα και είχε πάρει από μέσα μια άλλη γυναίκα. Οι δυο τους σκότωσαν και χτύπησαν πολλούς συμμορίτες, προτού φύγουν με τη βοήθεια ενός οχήματος το οποίο παρουσιάστηκε απρόσμενα στους δρόμους έξω από την πολυκατοικία.

«Πολεμικό όχημα;»

«Όχι: ένα απλό τετράκυκλο, αν και πρέπει νάχε αλεξίσφαιρα τζάμια. Την κοπάνησε πολύ γρήγορα, κυρία Στρατάρχη.»

Η Καρζένθα-Σολ καταράστηκε, και κάλεσε την Κορίνα στον τηλεπικοινωνιακό πομπό της. Της είπε τι είχε συμβεί. «Η Φοίβη, δηλαδή, πρέπει νάναι ελεύθερη τώρα. Ξανά! Και ίσως νάρχεται προς τα εδώ – προς τον Κάδμο!»

Η Κορίνα τής αποκρίθηκε ότι σύντομα θα ήταν στο κρεμαστό διαμέρισμά τους. «Εσύ πού είσαι, Καρζένθα;»

«Προς τα εκεί κατευθύνομαι τώρα κι εγώ.» Βρισκόταν μέσα σ'ένα πολεμικό όχημα. Είχε πάει να δει πώς εξελίσσονταν κάποιες επισκευές, να μιλήσει από κοντά σε μερικούς αρχηγούς του στρατού της, και να επισκεφτεί για λίγο τον Ζιλμόρο. Το δεξί του μάτι είχε καταστραφεί και η δεξιά μεριά του κεφαλιού του ήταν τυλιγμένη με επιδέσμους, αλλά ήταν αρκετά ομιλητικός και δεν έμοιαζε να έχει χάσει το σθένος

του. Καλό αυτό, το είχε θεωρήσει η Καρζένθα. Παρότι δεν τον συμπαθούσε, όφειλε να παραδεχτεί ότι τον χρειάζονταν. Είχε μεγάλη επιρροή ανάμεσα στις συμμορίες.

Όταν η Καρζένθα-Σολ έφτασε στο κρεμαστό διαμέρισμα στη Μονότροπη, κοντά στην Πλατεία Γρόνθου, ήταν αγχωμένη περισσότερο από πριν. Είχε ήδη ειδοποιήσει τους Μικρούς Γίγαντες εκεί να βρίσκονται σε επιφυλακή, και είχε προστάξει κι άλλους Γίγαντες να πάνε στο σπίτι – ανάμεσα στους οποίους και τον Άλβερακ – αλλά εξακολουθούσε να είναι αγχωμένη.

Μπαίνοντας στο διαμέρισμα βρήκε τον Κάδμο να κάθεται στο τραπέζι του σαλονιού και να γράφει κάποιο ποίημα, σαν να μη συνέβαινε τίποτα. Ύψωσε το βλέμμα του και είδε τον ιδρώτα να γυαλίζει πάνω στο γαλανόδερμο πρόσωπό της.

«Είσαι καλά;» τη ρώτησε.

Η Καρζένθα αναστέναξε, κι έριξε σε μια πολυθρόνα το κράνος που κρατούσε παραμάσχαλα. *Δε μπορώ να του το κρατήσω κρυφό, σκέφτηκε. Και – γαμώτο! – δεν έχω προλάβει ακόμα να τον εκπαιδεύσω στα πυροβόλα όπλα.* Τον είχε εκπαιδεύσει μόνο στην αυτοάμυνα. Του χρειαζόταν κι άλλη εκπαίδευση. Αλλά, ακόμα κι αν ήταν περισσότερο εκπαιδευμένος, αμφίβολο ήταν ότι θα μπορούσε να αντιμετωπίσει κάποια σαν τη Φοίβη, αν ποτέ υπήρχε ανάγκη – που μακάρι να μην υπήρχε.

«Τι είναι, Καρζένθα; Γιατί δεν μιλάς;»

«Η Φοίβη. Δραπέτευσε.»

Ο Κάδμος συνοφρυώθηκε. «Η Νύφη του Χάροντα; Η Θυγατέρα;»

«Ναι.»

«Πώς το ξέρεις; Η Κορίνα σ' το είπε;»

«Όχι. Αλλά μου είχε ζητήσει να βάλω φρουρούς. Χτες βράδυ–»

Το τηλεπικοινωνιακό σύστημα του σαλονιού κουδούνισε. Η Καρζένθα πλησίασε πατώντας ένα κουμπί. «Ναι;»

«*Η Κορίνα είναι εδώ, αρχηγέ,*» ανέφερε ο Άλβερακ. «*Να περάσει;*»

«Αμέσως.»

Η Θυγατέρα της Πόλης μπήκε στο σαλόνι του κρεμαστού διαμερίσματος, έχοντας ακόμα το μισό πρόσωπό της κρυμμένο πίσω από μα-

ντήλι αλλά ντυμένη διαφορετικά απ'ό,τι το πρωί που την είχε ξαναδεί η Καρζένθα.

«Δεν έπρεπε να το ρισκάρεις!» της είπε τώρα η Στρατάρχης της Β' Ανωρίγιας. «Δεν έπρεπε να την αφήσεις εκεί! Έπρεπε να την είχες πάρει από κει – να την είχες πάει αλλού, σ'ασφαλέστερο μέρος! Καλά σου έλεγα εξαρχής να τη σκοτώναμε, γαμώτο!»

«Δε μπορώ να σκοτώσω μια Αδελφή μου–»

«Θα τη σκότωνα εγώ, μα τα χέρια της Ρασιλλώς! Εγώ!»

«Όχι, όμως, επειδή εγώ την παγίδεψα πρώτα, Καρζένθα,» είπε σταθερά, αλλά όχι εχθρικά, η Κορίνα. «Αν σε άφηνα να τη σκοτώσεις ενώ την είχα αιχμαλωτίσει, θα ήταν σαν η ίδια να τράβηξα τη σκανδάλη.»

«Δε σε καταλαβαίνω!» σύριξε η Καρζένθα-Σολ, τρίζοντας τα δόντια. «Λες ότι είσαι με το μέρος μας, γαμώτο! Λες ότι σ'ενδιαφέρει για τη ζωή του Κάδμου!»

«Ηρέμησε, Καρζένθα. Η Φοίβη δεν–»

«Θα μου πείτε τι ακριβώς συνέβη;» παρενέβη ο Κάδμος, έχοντας σηκωθεί από το τραπέζι.

«Η Μιράντα πήγε να ελευθερώσει τη Φοίβη, και τα κατάφερε,» αποκρίθηκε η Κορίνα. «Είχα ειδοποιήσει την Καρζένθα, για να τεθούν φρουροί γύρω από την έρημη πολυκατοικία, ώστε να παγιδέψουμε τη Μιράντα, να την αιχμαλωτίσουμε κι αυτήν. Αλλά η καταραμένη Αδελφή μου πέτυχε τον σκοπό της.»

«Η Φοίβη, δηλαδή, έρχεται πάλι για εμένα...» είπε ο Κάδμος, ατάραχα. Είχε πλέον συνηθίσει τόσο πολύ να τον θέλουν νεκρό που τίποτα τέτοιο δεν μπορούσε να τον ταραξεί. Επιπλέον, είχε εμπιστοσύνη στις ικανότητες της Κορίνας. *Δε θ'αφήσει τη Φοίβη να με πλησιάσει. Όπως και πριν.*

«Δεν πρόκειται ποτέ να σε φτάσει,» του υποσχέθηκε η Κορίνα σαν να είχε ακούσει τις σκέψεις του. «Θα φροντίσω προσωπικά γι'αυτό.

»Για την ώρα,» πρόσθεσε, κοιτάζοντας και εκείνον και την Καρζένθα-Σολ, «δεν νομίζω ότι υπάρχει άμεσος κίνδυνος. Η Φοίβη είναι ακόμα μακριά, και βλέπω πως έχετε ήδη αυξήσει τους φρουρούς γύρω από το κρεμαστό διαμέρισμα.»

Ο Κάδμος συνοφρυώθηκε. Κοίταξε ερωτηματικά την Καρζένθα. Δεν είχε προσέξει ότι είχαν αυξηθεί οι φρουροί.

Η Καρζένθα ένευσε προς τη μεριά. «Τους αύξησα μόλις έμαθα ότι η φόνισσα δραπέτευσε.»

«Θα πάω να κοιτάξω κάποια πράγματα τώρα,» είπε η Κορίνα, «και θα επιστρέψω.»

«Τι πράγματα;» ρώτησε αμέσως η Καρζένθα-Σολ.

«Διάφορα πράγματα,» αποκρίθηκε μόνο η θυγατέρα της Πόλης, και έφυγε από το διαμέρισμα.

«Γαμώ τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος!» γρύλισε η Καρζένθα. «Πάλι τα ίδια, γαμώτο!...»

«Μη φοβάσαι για μένα-»

«Καταλαβαίνεις σε τι κίνδυνο βρίσκεσαι;»

«Καρζένθα...» Ο Κάδμος την πλησίασε, αγγίζοντας τους ώμους της, σφίγγοντάς τους μέσα στα χέρια του. «Καταλάβαινα σε τι κίνδυνο βρίσκομαι από τότε που ξεκινήσαμε την επανάσταση στη Β' Ανωρίγια Συνοικία. Και δεν έχω μετανιώσει για τίποτα. Γυρίσαμε τον Τροχό του Βασάνου. Αποτινάξαμε τους δυνάστες μας.»

«Δε θ' αφήσω κανέναν να σε σκοτώσει!» του είπε, έντονα, η Καρζένθα και, πιάνοντας το πρόσωπό του ανάμεσα στα χέρια της, τον φίλησε δυνατά.

Η Κορίνα φοβόταν κάθε φορά που χρησιμοποιούσε το αρχέγονο φυλαχτό, όμως τελευταία έπρεπε να το χρησιμοποιεί ολοένα και περισσότερο. Χτες βράδυ, αφού είχε δει ότι στο μέλλον η Μιράντα θα έσωζε τη Φοίβη, είχε φροντίσει να τοποθετηθούν συμμορίτες γύρω από την έρημη πολυκατοικία όπου ήταν φυλακισμένη η Νύφη του Χάροντα. Σήμερα το πρωί, είχε κοιτάξει προς το μέλλον ξανά και είχε δει τη Μιράντα να καταφέρνει πάλι να σώσει τη Φοίβη. Οπότε, η Κορίνα είχε ζητήσει από την Καρζένθα ν' αλλάξει κάποιες θέσεις των φρουρών, ελπίζοντας ότι αυτό θα αποδεικνυόταν αρκετό για να παγιδέψουν τη Μιράντα.

Δεν είχε αποδειχτεί αρκετό, όμως.

Η Μιράντα τα είχε καταφέρει, ακόμα και ύστερα από δύο τροποποιήσεις του μέλλοντος. Είχε πάρει τη Φοίβη από τη φυλακή της.

Και τώρα η Κορίνα έπρεπε πάλι να μπει στο ενεργειακό πλέγμα, για να κοιτάξει τις ροπές και τις τάσεις του μέλλοντος. Να δει τι σχεδίαζαν

οι δύο Αδελφές της και ο Πανιστόριος. Ακολούθησε τα πολεοσημάδια που διαγράφονταν πάνω στο φυλαχτό και αντανακλούσαν στην Πόλη (ή αντιστρόφως), και ύστερα από καμία ώρα το δεξί της πόδι κόλλησε στο πλακόστρωτο–

–το μυαλό της ταξίδεψε...

Η Κορίνα έψαξε, και έμαθε πράγματα...

Παρατήρησε ότι η Μιράντα ήταν πολύ επικίνδυνη γνωρίζοντας για τους κρυφούς δρόμους. Αλλά η Κορίνα κοίταξε και προς άλλες κατευθύνσεις, όχι μόνο προς τη μεριά της μισητής Αδελφής της...

Και, όσο βρισκόταν μέσα στο ενεργειακό πλέγμα, αισθανόταν ότι κάτι την παρακολουθούσε συνεχώς. Η αντιοπτασία;

Όταν βγήκε από το ενεργειακό πλέγμα βρήκε τη δαιμόνισσα να την περιμένει, έχοντας πάνω στη φωτεινή της μορφή τα κοκκινόδερμα τμήματα που της είχε κλέψει.

Η Κορίνα έτρεξε και, τελικά, της ξέφυγε. Έχοντας ανεβεί σε μια σιδερένια σκάλα στο πλάι μιας ψηλής γέφυρας, είδε την αντιοπτασία, που βρισκόταν ακόμα κάτω, να σκοντάφτει, μη μπορώντας να σταθεί καλά μέσα στην υλική πραγματικότητα, και να καταβροχθίζεται από τις σκιές που έμοιαζαν παράδοξα ζωντανές ολόγυρά της, ενώ η ενεργειακή της μορφή διαλυόταν...

...και τα κλεμμένα κομμάτια του σώματός μου μαζί της, σκέφτηκε αυθόρμητα η Κορίνα, κοιτάζοντας πιασμένη από τη σκάλα, ξέπνοη, κουρασμένη από το ταξίδι της στο ενεργειακό πλέγμα. Κάθε φορά που έρχεται εδώ, στον υλικό κόσμο, με κυνηγά και μετά... μετά μοιάζει να πεθαίνει. Να διασκορπίζεται. Αν όμως πραγματικά διασκορπίζόταν, αν καταστρεφόταν, τότε πώς όταν επανεμφανιζόταν εξακολουθούσε να έχει τα κλεμμένα κομμάτια του σώματος της Κορίνας επάνω της; Αν ήταν αληθινά υλικά τμήματα και διαλύονταν σε ενέργεια, δεν θα μπορούσαν κανονικά να ανασχηματιστούν, έτσι δεν ήταν;

Ακόμα κι όταν ο Κλαρκ είχε φυλακίσει την αντιοπτασία, το ίδιο είχε συμβεί. Τα υλικά τμήματα – το κόκκινο δέρμα – είχαν διαλυθεί σε ενέργεια. Αλλά δεν είχαν μείνει παγιδευμένα στη μπαταρία του Κλαρκ. Όταν η αντιοπτασία ξαναπαρουσιάστηκε, τα είχε πάλι επάνω της.

Επομένως, τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος συνέβαινε;

Η Κορίνα αισθανόταν πολύ κουρασμένη τώρα για να το σκεφτεί περισσότερο. Ανέβηκε τη σιδερένια σκάλα κι έφτασε πάνω στη γέφυρα. Βάδισε στους δρόμους της πολεμοχτυπημένης Β' Κατωρίγιας Συνοικίας, κατευθυνόμενη προς το όχημα που είχε αφήσει σ'ένα γκαράζ.

Ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας, η Φοριντέλα-Ράο, ο Μάικλ Παγοθραύστης, ο Ρίντιλακ-Κονχ, η Ευμενίδα Νοράλνω, ο Ράλενταμπ, και ο Νέστορας Ολτενσάνδω βρίσκονταν στο διαμέρισμα του Βόρκεραμ-Βορ μαζί με τον ίδιο, την Ολντράθα, τον Ζαχαρία τον Πικρό, τον Λεονάρδο Άνταλμιρ, τη Φρίντα, και τη Ζιρτάλια, όταν ο τηλεπικοινωνιακός πομπός του Βόρκεραμ κουδούνισε.

Ο Όρπεκαλ πάλι; σκέφτηκε εκείνος, τραβώντας τη συσκευή από τη ζώνη του. Αλλά κοιτάζοντας τη μικρή οθόνη είδε πως ήταν κάποιος που έκρυβε τον τηλεπικοινωνιακό του κώδικα. *Ο Πανιστόριος, επιτέλους;*

Δέχτηκε την κλήση με το πάτημα ενός κουμπιού, και μια αντρική φωνή ακούστηκε, αν και μέσα από παράσιτα: «*Βόρκεραμ;*»

«*Αλέξανδρε! Είσαι ακόμα ζωντανός, λοιπόν.*»

Οι ομιλίες γύρω από τον Βόρκεραμ-Βορ έπαψαν· όλοι στράφηκαν να τον κοιτάξουν. Κάποιοι είχαν καταλάβει σε ποιον μιλούσε· οι άλλοι τούς άκουσαν να λένε: *Ο Πανιστόριος είναι... Ο Πανιστόριος...*

«*Πού βρίσκεσαι, Βόρκεραμ; Είμαι στη Β' Κατωρίγια. Μόλις επέστρεψα, και τα πάντα εδώ είναι διαλυμένα. Τρεις μέρες έλειψα, και ο Ποιητής έχει ξαφνικά κατακτήσει τη συνοικία!*»

«*Πού ήσουν τόσο καιρό;*» ρώτησε ο Βόρκεραμ-Βορ. «*Τι έκανες;*»

«*Είχα ακολουθήσει τη Μιράντα και την Εύνοια, για να μου δείξουν πού είναι οι σήραγγες από τις οποίες εισέβαλε το φουσάτο του Ποιητή, αλλά... τα πράγματα μπλέχτηκαν. Οι μαχητές του Ποιητή μάς κυνήγησαν, δεν μπορούσα να επιστρέψω αμέσως.*»

Ο Βόρκεραμ καταράστηκε.

«*Πήγα, επομένως, μαζί με τη Μιράντα και την Εύνοια. Βρήκαμε τους Νομάδες των Δρόμων· φτάσαμε ως τη Μεγαλοδιάβατη για να τους βρούμε. Τέλος πάντων. Μας ακούει κανείς άλλος; Ποιος άλλος είναι εκεί;*»

Ο Βόρκεραμ κοίταξε τους ανθρώπους γύρω του οι οποίοι τον κοιτούσαν. «Όλοι τους έμπιστα άτομα, Αλέξανδρε. Αλλά, υποθέτω, τις λεπτομέρειες θα τις πούμε από κοντά. Πού είναι η Μιράντα και η Εύνοια τώρα; Στη Μεγαλοδιάβατη;» Το μόνο που γνώριζε γι' αυτή τη συνοικία ήταν ότι βρισκόταν βόρεια της Α' Ανωρίγιας και των Ήμερων Συνοικιών' την είχε δει στους χάρτες.

«Η Μιράντα είναι μαζί μου, στη Β' Κατωρίγια, καθώς και... και μια άλλη. Πρέπει να είμαστε από κοντά για να σου πούμε γι' αυτήν.»

«Μας ακούει η Μιράντα τώρα;»

«Σας ακούω, Βόρκεραμ.»

«Μιράντα!» αναφώνησε η Ολντράθα πλησιάζοντας τον Βόρκεραμ-Βορ για να φτάνει καθαρά η φωνή της στο μικρόφωνο του πομπού του.

«Γεια σου, Ολντράθα. Πού βρίσκεστε;»

Ο Βόρκεραμ είπε: «Στη Φιλήκοη είμαστε. Η Πολιτάρχης εδώ μάς έχει προσφέρει άσυλο. Μετά βίας γλιτώσαμε ζωντανοί από τους στρατούς του Ποιητή.»

Ο Αλέξανδρος ρώτησε: «Ο Όρπεκαλ-Λάντι;»

«Κι αυτός εδώ είναι, καθώς και κάμποσοι άλλοι πολιτικοί σας της Β' Κατωρίγιας.»

«Η Νορέλτα-Βορ και η Άνμα;» ρώτησε η Μιράντα.

Ο Βόρκεραμ έριξε μια ματιά στην Ολντράθα. Εκείνη αναστέναξε.

«Μιράντα!» φώναξε η Φοριντέλα-Ράο, ζυγώνοντας τον πομπό. «Σε χρειάζονται! Είναι αιχμάλωτες!»

«Αιχμάλωτες;»

«Τις έπιασαν ενόσω γίνονταν οι συμπλοκές μες στη Β' Κατωρίγια. Ήμουν μαζί τους. Η Τζέσικα μάς παραπλάνησε. Η Κορίνα τα είχε κανονίσει όλα!»

«Τα μυαλά του Σκοτοδαίμονος...» ακούστηκε η φωνή του Αλέξανδρου από τον πομπό, σαν γρύλισμα.

«Ερχόμαστε στη Φιλήκοη,» είπε η Μιράντα. «Όταν είμαστε εκεί θα σας ξανακαλέσουμε. Δε θα φύγετε απόψε, έτσι;»

«Απόψε, όχι,» αποκρίθηκε ο Βόρκεραμ, «σίγουρα δεν θα φύγουμε.»

«Θα μιλήσουμε σύντομα, οπότε. Γεια σου, Ολντράθα.»

«Σε περιμένουμε, Μιράντα,» είπε η Ολντράθα.

Η τηλεπικοινωνία τερματίστηκε.

«Τι συμβαίνει μ'αυτές;» ρώτησε η Ευμενίδα. «Με την Άνμα και τη Νορέλτα-Βορ, εννοώ.»

«Τις αιχμαλώτισαν,» είπε ο Βόρκεραμ.

«Ναι – εκτός από αυτό.»

«Τι 'εκτός από αυτό;»

«Έλα τώρα, Βόρκεραμ· όλοι έχουν καταλάβει ότι κάτι παράξενο συμβαίνει μαζί τους.»

Η Φοριντέλα-Ράο είπε: «Είναι φίλες μας, και δεν θα τις αφήσουμε στα χέρια του Ποιητή!»

«Η Νορέλτα-Βορ είναι απόμακρη ξαδέλφη μου, Ευμενίδα,» αποκρίθηκε μόνο ο Βόρκεραμ.

«Κανείς σας δεν απάντησε στην ερώτηση της Ευμενίδας,» παρατήρησε ο Μάικλ.

Ο Βόρκεραμ τον αγριοκοίταξε. «Δε χρειαζόμαστε δικηγόρο τώρα...»

«Δε μπορώ να οδηγήσω εγώ απόψε,» είπε η Μιράντα. «Είμαι πολύ κουρασμένη από όλα.» Από το πρωί έψαχνε να βρει τη Φοίβη, παρατηρώντας προσεχτικά τα πολεοσημάδια, κάνοντας ξόρκια για να σκαρφαλώνει ευκολότερα και να βλέπει καλύτερα· και μετά είχε ακουλήσει δύο κρυφούς δρόμους, και είχε αντιμετωπίσει ένα σωρό συμμορίες. Το μυαλό της και το σώμα της διαμαρτύρονταν. «Δε θα ήμουν καθόλου ασφαλής οδηγός.»

«Θα οδηγήσω εγώ,» προθυμοποιήθηκε ο Αλέξανδρος. «Ή η Φοίβη.» Και τη ρώτησε: «Ξέρεις να οδηγείς, έτσι;»

«Φυσικά και ξέρω να οδηγώ.» Τον κοίταξε σαν να ήταν ηλίθιος.

Ο Αλέξανδρος μειδίασε. «Απλά ρώτησα. Θα μας βρεις και όχημα, υποθέτω; Καλύτερα να μη χάνουμε χρόνο. Η Κορίνα μπορεί να βάλει τους λεηθέντες του Αλυσοδομένου Ποιητή να μας κυνηγήσουν.»

Η Φοίβη είπε, διστακτική: «Ακόμα δεν έχω αποφασίσει τι θα κάνω με τον στόχο μου...»

«Τι εννοείς; Δε θέλεις νάρθεις μαζί μας στη Φιλήκη;»

«Ο Ανθοτέχνης δεν είναι στη Φιλήκη, σίγουρα. Ή εδώ είναι, στη Β' Κατωρίγια, ή στην Α' Ανωρίγια.»

«Σου είπα να πάψεις να τον κυνηγάς,» τόνισε η Μιράντα. «Για την ώρα, τουλάχιστον. Η Κορίνα δεν θα σ'αφήσει να τον πλησιάσεις – και θα βρει τρόπο πάλι να σε φυλακίσει. Δεν άκουσες τι είπε μόλις τώρα η Φοριντέλα; Η Άνμα και η Νορέλτα-Βορ είναι αιχμάλωτες της Κορίνας. Και πάω στοίχημα ότι η Κορίνα τις έχει αιχμαλωτίσει ή για να παγιδέψει εμένα ή για να εκβιάσει κάπως τον Βόρκεραμ. Εκτός αν θέλει μόνο να τις κρατά μακριά του. Αλλά σπάνια κάνει τόσο απλά σχέδια.»

«Ποια είναι η Φοριντέλα; Είναι Αδελφή μας;»

«Όχι. Η Φοριντέλα-Ράο είναι μια εξόριστη αριστοκράτισσα από την Έκθυμη· έφυγε από εκεί εξαιτίας του Αλυσσοδεμένου Ποιητή. Η Άνμα της έσωσε τη ζωή.»

«Η Άνμα έχει ξανθά, κοντά μαλλιά και λευκό δέρμα, έτσι; Και είναι αλήτισσα, βασικά. Σωστά;»

«Ναι· γιατί;»

«Για να είμαι σίγουρη ότι είναι η ίδια θυγατέρα που έχω συναντήσει παλιότερα...»

«Γνωρίζετε, δηλαδή, με την Άνμα;»

«Την είχα δείρει κάποτε,» είπε η Φοίβη.

Ο Αλέξανδρος έβγαλε έναν ήχο ανάμεσα σε ρουθούνισμα και κοφτό γέλιο. «Α, έχετε τόσο καλές σχέσεις...»

Η Φοίβη τον αγριοκοίταξε. «Προσπάθησε να με αποτρέψει απ'το να φτάσω στον στόχο μου!»

«Κι άλλο στόχο; Σαν τον Ανθοτέχνη;»

«Καμια σχέση μ'αυτόν, αλλά, ναι, ήταν ένα άτομο που έπρεπε να πεθάνει.»

Ο Αλέξανδρος ρίγησε άθελά του. Η τύπισσα ήταν τρομαχτική. *Τι θα γίνει αν βάλει κι εμάς στο μάτι, κανένα πρωινό;* αναρωτήθηκε. «Και, υποθέτω, η Άνμα δεν κατάφερε να σώσει τον στόχο σου;»

«Φυσικά και όχι.»

«Έχεις ποτέ αποτύχει να σκοτώσεις κάποιον στόχο;» Ήταν πολύ περίεργος να μάθει.

«Ναι.»

Την κοίταξε ερωτηματικά.

«Τον Ανθοτέχνη. Αλλά δεν θ'αργήσω να φτάσω και σ'αυτόν.»

Γαμώ τις ουρές του Σκοτοδαίμονος... μούγκρισε εσωτερικά ο Αλέξανδρος. «Τέλος πάντων. Πάμε τώρα στη Φιλήκοη και φροντίζεις αργότερα γι'αυτόν. Σύμφωνα;»

Η Φοίβη μόρφασε, προς στιγμή διστακτική ξανά. Μετά είπε: «Εντάξει.» Σηκώθηκε από τη θέση της.

«Θα μας βρεις εσύ όχημα;»

«Δε θάναι δύσκολο εδώ πέρα,» αποκρίθηκε η Φοίβη.

Την ακολούθησαν έξω από τη ρεσεψιόν του εγκαταλειμμένου ξενοδοχείου, στους δρόμους της πολεμοχτυπημένης Β' Κατωρίγιας Συνοικίας.

Καθώς έψαχναν, αποφεύγοντας συγχρόνως περιπολίες των μαχητών του Ποιητή, ο Αλέξανδρος ρώτησε τη Μιράντα: «Έχεις κανένα σχέδιο για να σώσεις την Άνμα και τη Νορέλτα-Βορ;»

«Μόλις έμαθα για την αιχμαλωσία τους!» αποκρίθηκε εκείνη. «Τι σχέδιο να έχω;»

Μετά από κανένα μισάωρο βρήκαν ένα εγκαταλειμμένο τετράκυκλο όχημα κάτω από μια γέφυρα. Η Φοίβη κοπάνησε το τζάμι της πόρτας του οδηγού με μια πέτρα και, βάζοντας το χέρι της μέσα, την άνοιξε.

«Εσύ δεν ξέρεις το Ξόρκι Ξεκλειδώματος;» είπε ο Αλέξανδρος.

«Δεν είμαι μάγισσα,» αποκρίθηκε εκείνη κοιτάζοντάς τον σαν να απορούσε πώς του είχε έρθει να κάνει αυτή την ερώτηση.

«Η Μιράντα...»

Η Μιράντα είπε: «Επειδή μπορούμε όλες να μάθουμε ξόρκια, αυτό δεν σημαίνει ότι όλες ξέρουμε ξόρκια κιόλας, Αλέξανδρε.»

Η Φοίβη μπήκε στο όχημα και τους άνοιξε και τις άλλες πόρτες.

Ο Αλέξανδρος κάθισε στη θέση του οδηγού, με τη Νύφη του Χάροντα στη θέση του συνοδηγού και τη Μιράντα στο ένα από τα δύο πίσω καθίσματα. «Πρέπει να το σπάσω για να ενεργοποιήσω τη μηχανή,» είπε ο Αλέξανδρος βλέποντας ότι ήταν κλειδωμένη. Ήξερε πώς να βάζει σε λειτουργία μηχανές οχημάτων ακόμα και χωρίς να έχει το κλειδί· θα έπρεπε, ωστόσο, να κάνει ζημιές, και θα του έπαιρνε κάποιο χρόνο. Κοίταξε προς τα πίσω, τη Μιράντα.

Εκείνη είπε: «Μπορώ να κάνω ακόμα ένα ξόρκι.» Τεντώθηκε ανάμεσα στον Πανιστόριο και την Αδελφή της και άγγιξε την κονσόλα του οχήματος πλάι στο τιμόνι. Μουρμούρισε μαγικά λόγια, ενώ έκλεινε τα

μάτια και σούφρωνε το μέτωπο. Μέσα σε μερικά δευτερόλεπτα, η μηχανή του οχήματος ακούστηκε να μουγκρίζει, κι όλα του τα συστήματα ενεργοποιήθηκαν. Η Μιράντα απομάκρυνε το χέρι της, καθίζοντας πάλι πίσω. Ο Αλέξανδρος έβλεπε ιδρώτα να γυαλίζει στο μέτωπό της. *Είναι όντως κουρασμένη.*

«Ξόρκι Μηχανικής Εκκινήσεως;» τη ρώτησε.

«Ναι.» Ακόμα κι από τη φωνή της ακουγόταν ότι ήταν κουρασμένη.

Ο Αλέξανδρος πάτησε το πετάλι, γύρισε το τιμόνι, κι έφυγαν κάτω από τη γέφυρα. «Να έχετε το νου σας,» είπε στις δύο Θυγατέρες. «Ήμουν Αρχικατάσκοπος στη Β' Κατωρίγια, αλλά αυτά που βλέπετε εσείς δεν τα βλέπω εγώ.»

«Το ξέρουμε,» του είπε η Φοίβη.

Ο Αλέξανδρος οδήγησε το όχημα κοντά στα άκρα της κατεστραμμένης περιοχής και προς τα ανατολικά, συνεχώς προς τα ανατολικά, ενώ οι δύο Θυγατέρες παρατηρούσαν και, κάπου-κάπου, τον προειδοποιούσαν για να στρίψει και ν'αποφύγει κάποια από τις περιπολίες των μαχητών του Αλυσοδεμένου Ποιητή.

«Μας ψάχνουν;» ρώτησε, όταν είχαν προ πολλού βγει από τη Χτυπημένη και πλησίαζαν τα σύνορα της Μονότροπης με τη Σωσμένη – ή, μάλλον, ό,τι είχε απομείνει απ'αυτήν: την υπόλοιπη την είχε καταβροχθίσει η μεγάλη καταστροφή.

«Δε νομίζω,» αποκρίθηκε η Φοίβη. «Τυχαίες περιπολίες πρέπει να ναι.»

«Ναι, έτσι φαίνεται,» συμφώνησε η Μιράντα.

«Να σου κάνω μια ερώτηση;» είπε ο Αλέξανδρος στη Φοίβη καθώς διέσχιζαν τη Σωσμένη.

«Ρώτα.»

«Πώς διαλέγεις στόχους;»

«Η Πόλη με οδηγεί σ'αυτούς,» απάντησε σαν να ήταν το πιο φυσικό πράγμα στη Ρελκάμνια.

«Ναι, αλλά... πώς;»

«Δεν υπάρχει 'πώς'· έτσι είναι.»

«Γιατί δεν είναι έτσι και για τη Μιράντα και τις άλλες Αδελφές σου;»

«Δεν ξέρω τι κάνουν αυτές! Εμένα η Πόλη με οδηγεί στους ανθρώπους που πρέπει να πεθάνουν.»

«Και τι στα μυαλά του Σκοτοδαίμονος είναι 'η Πόλη', γαμώτο; 'Η Πόλη' θα αποφασίζει ποιος είναι να ζήσει και ποιος να πεθάνει;»

Η Φοίβη γέλασε. «Η Πόλη *ανέκαθεν* το αποφάσιζε αυτό, Αλέξανδρε.»

Ο Αλέξανδρος τη λοξοκοίταξε ενώ οδηγούσε. *Είναι τρελή*. Κοίταξε, μετά, τη Μιράντα από τον καθρέφτη, αλλά αυτή ήταν σιωπηλή· δεν έμοιαζε να δίνει και πολλή σημασία στην κουβέντα τους καθώς ατένιζε έξω από τα παράθυρα.

«Προσοχή τώρα,» τους είπε μετά από λίγο. «Πλησιάζουμε τα σύνορα με Φιλήκοη.»

«Ναι.» Ο Αλέξανδρος το είχε ήδη υπόψη του, ασφαλώς. Ο Ποιητής, λογικά, θα είχε αρκετές φρουρές εδώ.

Η Φοίβη και η Μιράντα τον καθοδήγησαν πάλι ώστε να αποφύγει μερικές κακοτοπιές, και μετά η Μιράντα τού ζήτησε να σταματήσει σ'έναν σκοτεινό δρόμο. Εκείνος υπάκουσε. «Τι συμβαίνει;» ρώτησε.

«Άσε τη Φοίβη να οδηγήσει. Εσύ δεν θα μας περάσεις ασφαλείς από τα σύνορα.»

«Δε μου έχεις καθόλου εμπιστοσύνη, ε;» είπε μεταξύ αστείου και σοβαρού ο Αλέξανδρος, αλλά, χωρίς καθυστέρηση, άλλαξε θέση με τη Νύφη του Χάροντα.

Η Μιράντα τής είπε: «Μεγάλη προσοχή, Αδελφή μου.»

Εκείνη ένευσε, μοιάζοντας σιτωμένη. Πάτησε το πετάλι και έφυγαν.

Πλησίασαν τους τελευταίους δρόμους της Β' Κατωρίγιας Συνοικίας προς τα ανατολικά. Είδαν μαχητές του Αλυσσοδεμένου Ποιητή συγκεντρωμένους – μισθοφόρους και συμμορίτες. Κάποιοι τούς έκαναν νόημα να σταματήσουν.

Η Φοίβη δεν σταμάτησε. Έστριψε.

Ένα πολεμικό τετράκυκλο και δύο δίκυκλα άρχισαν να την καταδιώκουν. «ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΓΙΑ ΕΛΕΓΧΟ!» πρόσταξε κάποιος μέσω τηλεβόα.

Η Φοίβη έστριψε ξανά, και πέρασε ανάμεσα από μερικούς άλλους μαχητές του Ποιητή. Περισσότεροι τώρα άρχισαν να την καταδιώκουν. Ορισμένοι πυροβολούσαν κιόλας, προειδοποιητικά.

Η Φοίβη κατευθύνθηκε προς τα σύνορα, επιταχύνοντας, βλέποντας αντίκρυ της τα οδοφράγματα.

Οι μαχητές που στέκονταν εκεί, καθώς κι αυτοί που την καταδιώκαν, πυροβολούσαν – και τώρα όχι προειδοποιητικά.

Τα τζάμια του τετράκυκλου έγιναν θρύψαλα, ενώ η Μιράντα, η Φοίβη, και ο Πανιστόριος έσκυβαν για να μη χτυπηθούν. Δεν ήταν αλεξίσφαιρα όπως του προηγούμενου οχήματός τους.

«Σου είπε να προσέχεις, γαμώτο!» γρύλισε ο Αλέξανδρος.

Η Φοίβη κοπάνησε πάνω στην άκρη του οδοφράγματος, σπάζοντάς το – και σπάζοντας και μερικά μέταλλα από το όχημά τους – και πέρασε, κατευθυνόμενη προς τα οδοφράγματα απέναντι: αυτά των μαχητών της Φιλήκοης.

«Είναι ο καλύτερος δρόμος,» αποκρίθηκε στον Πανιστόριο.

«Ποιος είν' ο χειρότερος;»

«Δε θες να μάθεις,» του είπε η Μιράντα.

Οι μαχητές της Φιλήκοης τούς άνοιξαν μια πύλη του οδοφράγματος, αφήνοντάς τους να περάσουν – νομίζοντάς τους, μάλλον, για πρόσφυγες που ζητούσαν άσυλο. Αλλά, συγχρόνως, τους έκαναν νόημα να σταματήσουν. Η Φοίβη, ξανά, δεν σταμάτησε· έτρεξε ανάμεσα από τους φρουρούς της Φιλήκοης μπαίνοντας στους δρόμους της.

Άρχισαν να την καταδιώκουν με οχήματα, πυροβολώντας προειδοποιητικά.

Ο Αλέξανδρος άκουγε τα μέταλλα του δικού τους οχήματος να τρίζουν και να διαμαρτύρονται ολόγυρά τους. «Θα διαλυθούμε εν κινήσει!» γρύλισε. «Νομίζω ότι ένας τροχός είναι στα πρόθυρα να φύγει!»

«Τ'άφτιά σου είναι καλύτερα απ'ό,τι νόμιζα,» του είπε η Μιράντα.

«Έχω δίκιο, δηλαδή;»

«Απόλυτο.»

Ο Αλέξανδρος δεν τη ρώτησε πώς το γνώριζε· μάλλον, της το έλεγε η Πόλη.

Η Φοίβη έστριψε κάπου και κάτι ακούστηκε να σπάει.

«Ο τροχός μας,» είπε η Μιράντα.

«Γαμήσου,» γρύλισε ο Αλέξανδρος.

Η Φοίβη έβαλε το όχημα σε μια ράμπα, αφήνοντάς το να κυλήσει προς τα κάτω, ενώ σπίθες τινάζοντας γύρω του από τα μέταλλα που τρίβονταν πάνω σε πέτρες και άλλα μέταλλα. Φτάνοντας στο τέλος της ράμπας, η Νύφη του Χάροντα έστριψε απότομα το τιμόνι αλλά και πάλι κοπάνησαν σ'έναν τοίχο του υπόγειου δρόμου όπου είχαν βρεθεί.

Αμέσως άνοιξαν τις πόρτες και βγήκαν, τρέχοντας για να κρυφτούν. Χώθηκαν σ'ένα κατασκότεινο μέρος όπου τους οδήγησε η Φοίβη, και αντίκρισαν τα οχήματα των μαχητών της Φιλήκοης να περνάνε από μπροστά τους χωρίς να τους έχουν προσέξει. Δεν είχαν σταματήσει καθόλου κοντά στο κατεστραμμένο όχημα.

«Μας είδαν να βγαίνουμε, οι καταραμένοι,» είπε ο Αλέξανδρος, ξέπνοα. Και προς τη Φοίβη: «Άλλη φορά, εγώ θα οδηγήσω.»

«Πολύ μυστήριος ο φίλος σου, Μιράντα.»

Βρήκαν ένα άλλο τετράκυκλο όχημα το οποίο αναγκάστηκαν πάλι να κλέψουν – κάτι που δεν άρεσε στη Μιράντα και το έκανε μόνο σε περιπτώσεις ανάγκης, όπως ετούτη. Απόψε, πολύ απλά, δεν μπορούσαν να καθυστερήσουν. Όσο πιο μακριά πήγαιναν από τους ανθρώπους της Κορίνας τόσο το καλύτερο. Και έπρεπε να συναντηθούν με τον Βόρκεραμ-Βορ.

Ο Αλέξανδρος οδηγούσε τώρα, ενώ η Φοίβη καθόταν δίπλα του και η Μιράντα ήταν στο μακρύ πίσω κάθισμα. Τα μάτια της κοίταζαν τα σημάδια της Πόλης, αλλά το μυαλό της ήταν στις Αδελφές της – στην Άνμα και στη Νορέλτα-Βορ. Πώς θα τις έβρισκε; Μπορούσε να χρησιμοποιήσει, κάπως, τους κρυφούς δρόμους για να τις εντοπίσει; Τον Δρόμο του Μέλλοντος, ίσως; Τον είχε βαδίσει μια φορά παλιότερα, και είχε δει τον μεγάλο πόλεμο που θα γινόταν στη Ρελκάμνια, ανάμεσα στον Αλυσοδεμένο Ποιητή και στον Βόρκεραμ-Βορ... Μπορούσε, άραγε, χρησιμοποιώντας τον Δρόμο του Μέλλοντος, να διακρίνει πού είχε η Κορίνα την Άνμα και τη Νορέλτα; Η Μιράντα δεν είχε πολλή εμπειρία με τους κρυφούς δρόμους: πρόσφατα είχε αρχίσει να τους βαδίζει· αλλά, μάλλον, θα έπρεπε να μάθει γρήγορα.

Ο Αλέξανδρος κάλεσε με τον πομπό του τον Βόρκεραμ-Βορ. «Είμαστε στη Φιλήκοη,» του είπε. «Πού βρίσκεσαι;»

«Τους ξέρεις τους δρόμους εδώ;»

«Σχετικά. Δεν είναι η πρώτη φορά που έρχομαι. Πού είσαι; Στην Άδοτη;»

«Ναι.»

«Οδός; Αριθμός;»

Ο Βόρκεραμ τού είπε.

«Κατάλαβα. Σε λίγο θα είμαστε εκεί.»

Και όντως ο Πανιστόριος δεν άργησε να τους πάει στην πολυκατοικία όπου φιλοξενείτο ο Βόρκεραμ-Βορ. Χτύπησαν το κουδούνι που τους είχε πει ο αρχηγός των Εκλεκτών (το οποίο, φυσικά, δεν έγραφε το όνομά του) κι εκείνος τούς άνοιξε. Ανέβηκαν, μέσω του ανελκυστήρα, και τον είδα να τους περιμένει στην πόρτα του διαμερίσματος μαζί με την Ολντράθα. Η οποία χαμογέλασε πλατιά και έσφιξε και τα δύο χέρια της Μιράντας, ενόσω ο Αλέξανδρος αντάλλασσε μια χειραψία με τον Βόρκεραμ-Βορ.

«Φοβήθηκα ότι μπορεί νάχες σκοτωθεί,» είπε ο Αρχικατάσκοπος.

«Δε θ' αφήσω την Κορίνα να χαρεί από τώρα,» αποκρίθηκε ο αρχηγός των Εκλεκτών και, καθώς έμπαιναν στο σαλόνι του διαμερίσματος, ρώτησε: «Ποια είναι η κυρία;» κοιτάζοντας τη Φοίβη.

«Μια Αδελφή μας,» αποκρίθηκε η Μιράντα και, βλέποντας πως δεν ήταν μόνοι τους στο δωμάτιο – άλλοι τέσσερις άνθρωποι ήταν εδώ (δυο άντρες, δυο γυναίκες) εκτός από τον Αλεξίσφαιρο Άβαντα και τη Φοριντέλα-Ράο – πρόσθεσε: «Μπορούμε να μιλήσουμε ιδιαιτέρως;»

Ο Βόρκεραμ έγενεψε καταφατικά. *Φυσικά*, σκέφτηκε. Καταλάβαινε γιατί η Θυγατέρα ήταν διστακτική να πει περισσότερα μπροστά στους μισθοφόρους του οι οποίοι δεν ήξεραν τίποτα για την πραγματική φύση εκείνης και των Αδελφών της.

Ο Βόρκεραμ πρότεινε στους Εκλεκτούς του: «Θα κάνετε μια νυχτερινή βόλτα εδώ γύρω;»

«Αν επιμένεις, αρχηγέ,» αποκρίθηκε ο Λεονάρδος Άνταλμιρ.

«Τι καλύτερο,» είπε ο Ζαχαρίας ο Πικρός, «απ'το να βολτάρεις μες στον παγερό χειμώνα;»

Σηκώθηκαν και, παίρνοντας τα πανωφόρια τους, έφυγαν από το διαμέρισμα. Δεν διαμαρτυρήθηκαν τόσο όσο ο Μάικλ Παγοθραύστης είχε διαμαρτυρηθεί πιο πριν, που ο Βόρκεραμ είχε ζητήσει από εκείνον και τους άλλους να φύγουν τώρα που θα έρχονταν ο Πανιστόριος και η Μιράντα.

«Γιατί φέρεσαι σαν να υπάρχει κάποιο μυστικό αναμεταξύ σας, αρχηγέ,» είχε ρωτήσει. «Υπάρχει όντως μυστικό; Αν ναι, δεν καταλαβαίνω τι μπορεί να είναι!» Και λοξοκοίταζε και τη Φοριντέλα, την οποία (υπέθετε ο Βόρκεραμ) μάλλον είχε ρωτήσει επανειλημμένως για την Άνμα και

τη Νορέλτα-Βορ κι εκείνη πρέπει να είχε αρνηθεί να του δώσει τις εξηγήσεις που ζητούσε.

«Δεν υπάρχει κανένα μυστικό, Μάικλ-»

«Μη μας παραμυθιάζεις ξεδιάντροπα, αρχηγέ – όλοι το έχουν καταλάβει! Όλοι όσοι παρατηρούν. Κάτι συμβαίνει με την Άνμα και τη Νορέλτα-Βορ.»

«Δεν είναι τίποτα που έχει σημασία για εσάς. Θα τα πούμε αργότερα, με την πρώτη ευκαιρία. Μην κάνεις φασαρία, τέτοια ώρα, μα τον Κρόνο!»

«Ποια είσαι εσύ, λοιπόν;» ρώτησε τώρα ο Βόρκεραμ στρεφόμενος στη Φοίβη.

«Τη λένε Φοίβη,» αποκρίθηκε η Μιράντα αντί για εκείνη. «Είχε έρθει για να σκοτώσει τον Ανθοτέχνη, αλλά η Κορίνα τη φυλάκισε και προσπαθούσε να την πείσει να σκοτώσει εσένα.»

«Ελπίζω να μην τα κατάφερε...»

«Ο Ανθοτέχνης θα πεθάνει,» είπε η Φοίβη. «Απλώς μέχουν καθυστερήσει.»

Ο τρόπος της φρίκαρε προς στιγμή τον Βόρκεραμ. *Τι είναι; Δολοφόνος; «Σ'έχει πληρώσει κάποιος;»* τη ρώτησε.

«Θα πάρω λεφτά από τον Σελασφόρο Χορονίκη, τον Πολιτάρχη της Α' Κατωρίγιας, όταν του φέρω το κεφάλι του Αλυσοδεμένου Ποιητή. Τα έχουμε συμφωνήσει. Αλλά, κυρίως, η Πόλη με οδηγεί στον Ανθοτέχνη.»

Ο Βόρκεραμ συνοφρυώθηκε. Αυτή η Φοίβη τού φαινόταν πολύ παράξενη. Πιο παράξενη από όλες τους, ίσως.

«Και η Κορίνα πώς σε παγίδεψε;» τη ρώτησε ο Αλεξίσφαιρος Άβαντας.

«Γνωρίζει για εμάς αυτός;» ρώτησε η Φοίβη τη Μιράντα.

Εκείνη ένευσε. «Γνωρίζει. Τον λένε Αλεξίσφαιρο Άβαντα. Κι αυτή» – έδειξε τη γυναίκα πλάι του – «είναι η Φοριντέλα-Ράο, που σου έλεγα.» Και προς όλους είπε: «Καθίστε. Έχουμε κάποια πράγματα να πούμε, και είναι ήδη πολύ αργά.»